GHEORGHIŢĂ ŢARĂLUNGĂ

CRISTALE
DE
CUGET

- 13.000 de cugetări şi aforisme -

EDIŢIE DEFINITIVĂ

PROLOG

Reflecțiile cuprinse în acest volum n-au fost slobozite în lume ca o străfulgerare de cuget!

Toate ideile exprimate s-au ivit, de-a lungul timpului, încet, cu răbdarea șlefuitorului de granit, cu migala bijutierului și cu năzuința că vor fi îndrăgite de către semenii mei. Gândurile pe care le-am încrustat în cuvinte le-am desprins din zăcământul conștiinței, după o îndelungată experiență de viață, respectând, cu pioșenia sincerității, adevărul, dreptatea și credința în idealuri înălțătoare.

Am socotit că este util să adun laolaltă toate cugetările și aforismele, pe care le-am publicat pe parcursul multor ani, în mai multe cărți, în idea că vor putea fi mai bine cunoscute, pe deplin înțelese și, poate, necesare unui om ori unor rosturi umane.

Întotdeauna am avut sentimental că prin ceea ce am scris nu creez o operă de geniu, că nu mă adresez unor străluciri docte, ci că ofer oamenilor obișnuiți o bucurie, un îndemn de acțiune și o regăsire a propiei lor identități. Lor, ființelor rar îndrăgite de sorți, de noroc și de cârmuirile vremurilor le închin mistuitoarea pasiune a existenței mele. Pe aceștia i-am slujit, acestora le dedic temele prezentate ca pe veritabile eseuri de adâncă reflecție. Pentru spiritele înzestrate cu mai accentuată reflexibilitate am selectat în anii din urmă, în ediții scurte, unele aforisme care se referă la neliniștitoarea întrebare *cine suntem ?,* la *enigma tulburătoare a vieții și a nemuririi* ori prezintă exemplificări ușor memorabile.

Partea introductivă a acestei cărți menține, cu minore excepții, prezentarea făcută în ediția din anul două mii unsprezece a volumului cu zece mii de aforisme, considerând că nu este cazul alcătuirii unei noi creionări de această dată.

Sub sceptrul binelui ori sub tăișul sabiei necruțătoare, las fericita mea străduința, depusă timp de patruzeci de ani, să fie la voia intransingentă a Timpului!

Oricum va fi să fie, sunt fericit că mi-am fost dat să nădăjduiesc spre desăvârșire, închipuindu-mi că nestematele aforismelor mă vor călăuzi, prin sufletul pe care l-am depus, spre inima semenilor mei, iar prin lumina lor de dragoste să pătrund dincolo de tenebrele veșniciei, în aceea a Nemuririi.

Ghe

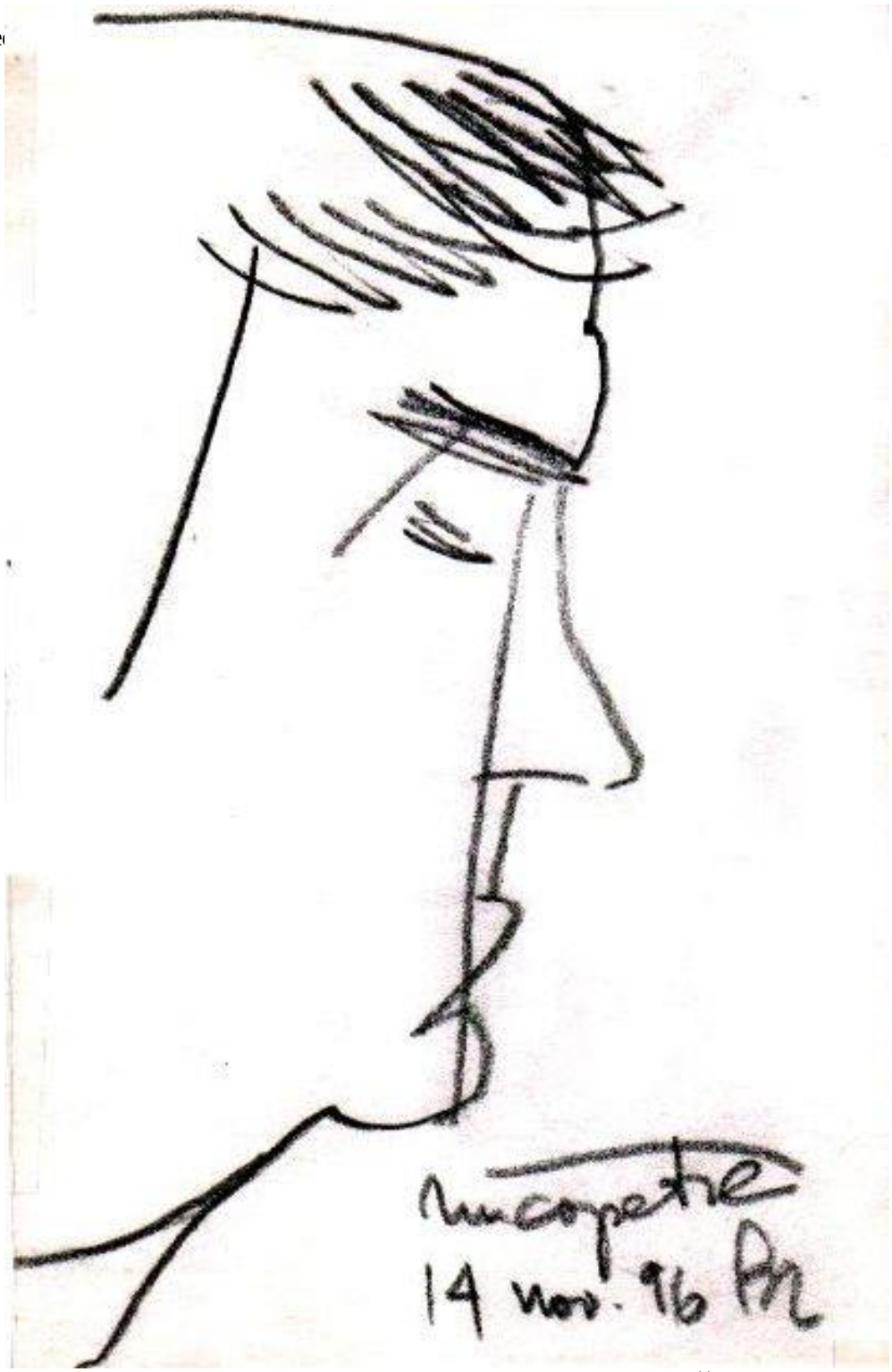

Schiţă de portret a autorului realizată de NICĂPETRE

CRONOLOGIE

Gheorghiţă Ţarălungă s-a născut la 3 iulie 1934 în comuna Racoviţa, judeţul Brăila, având părinţii Ioana şi Stan Ţarălungă, subofiţer de jandarmi.

Fraţi: Lucian, cel mai mare, a fost pictor decorator, iar cel mai mic, Nicolae, a fost muncitor, în prezent decedaţi.

Cursurile şcoalii primare le-a urmat în comuna Cuza-Vodă, Grădiştea şi Ciorăneşti din judeţul Ialomiţa, iar gimnaziul – în Călăraşi şi Brăila.

1953: A absolvit Şcoala Medie Tehnică Veterinară din Brăila.

În 1953 la absolvirea Şcolii Medii de Tehnică Veterinară.

1953 – 1961: A lucrat ca tehnician veterinar în judeţele Neamţ şi Brăila.

1961 - 1966: Devine student la Facultatea de Medicină Veterinară Bucureşti, beneficiind de o bursă-salariu oferită de I.A.S. Pisc – Brăila, unde a lucrat înainte de a urma cursurile facultăţii.

Soţia sa, Elena, în anul 1966, la data căsătoriei.

1964: Se căsătoreşte cu Elena Toma, studentă, apoi absolventă a Facultăţii de Agricultură din cadrul Institutului Agronomic *Nicolae Bălcescu* Bucureşti, 1966.

1966 – 1973: Lucrează ca medic veterinar, şef fermă, inginer şef adjunct la Complexul porcin Brăila (I.S.C.I.P.).

La data absolvirii facultăţii, ocupând locul nouă din cei 241 de absolvenţi ai promoţiei 1966.

1973 – 1976: Este transferat şi lucrează ca medic epizootolog şef la I.A.S. Siliştea – Brăila.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

1975: La data de 20 februarie s-a născut fiica sa, Lidia, licenţiată a Facultăţii de Limbi Străine, Universitatea Bucureşti, căsătorită în 1999 cu Florin Tătăruşanu.

Soţii Elena şi Gheorghiţă Ţarălungă, împreună cu fiica lor Lidia la vârsta acesteia de 7 ani, absolventă a clasei I-âi.

1976 – 1978: Director la Complexul Porcin Intercooperatist Tichileşti – Brăila, cu o capacitate de 60.000 capete, care a constituit, prin rezultatele economice înregistrate, un punct de pornire spre noi promovări.

1978 – 1979: Este avansat ca inginer şef la Trustul Judeţean de I.A.S. Brăila.

1979 – 1984: Funcţionează, pentru redresarea activităţilor, ca director la Complexul Porcin Brăila (I.S.C.I.P.), cu o capacitate de 300.000 de capete.

Ca şi la Complexul Tichileşti, Ministerul Agriculturii a organizat mai multe schimburi de experienţă cu scopul de a se cunoaşte rezultatele organizatorice şi economice demne de evidenţiat.

1980: A vizitat, împreună cu un grup tehnic, timp de o lună de zile: Anglia, Canada şi Statele Unite ale Americii, cheltuielile fiind suportate de S.U.A.

1981: Complexul pe care îl conducea a fost vizitat de preşedintele României, Nicolae Ceauşescu. Acest fapt se considera un succes întrucât preşedintele nu obişnuia să viziteze unităţi rău conduse sau nereprezentative.

În ziarul *Scânteia* din 1 noiembrie se exprimă păreri despre activitatea bună a sa ca director; la fel precizează şi ziarul *Munca* în 13 noiembrie.

1983: Ziaristul Viorel Chiurtu publică în *România Liberă* din 12 decembrie impresii despre pasiunea de a găsi şi modela forme naturale din lemn, pe care o are Gheorghiţă Ţarălungă.

1984 – 1986: Este destituit din funcţia de director şi numit şef de fermă în aceeaşi unitate, în urma unor discuţii vehemente, la o şedinţă de analiză de nivel naţional, cu Ion Dincă, prim viceprim ministru, deoarece Complexului nu i se repartizau cantităţi de furaje suficiente, pentru că în judeţul Brăila se raportau producţii vegetale fictive şi trebuiau justificate ca fiind consumate de către animale.

1986 – 1991: Fiind repromovat, are în coordonare ca inginer şef al Trustului de I.A.S. Brăila, inclusiv unitatea din care fusese destituit.

31.dec. 1989: Publică pentru prima oară cugetări şi aforisme în ziarul *Libertatea* din Brăila, sub titlul *Gânduri pentru cei eterni*, închinate eroilor Revoluţiei Române.

1990: Este martor al acuzării în procesul intentat fostului prim secretar al Comitetului Judeţean al P.C.R. Brăila pentru abuzuri şi subminarea economiei naţionale. În acelaşi an contribuie, alături de iniţiatorul Emil Petică la înfiinţarea revistei *Universul agrimagazin* în care publică 32 de cugetări şi aforisme despre artă, având o prezentare făcută de Monica Miu.

Alături de sculptorul Nicăpetre(Petrică M. Bălănică), muzicologul dr. Nicu Teodorescu, prof. Vasile Gheorghe, Dr. Horia Chivu, în 1989, în curtea Centrului Cultural Nicăpetre din cadrul Muzeului Brăilei.

1990 – 1991: A publicat peste două sute de cugetări şi aforisme în ziarele brăilene: *Bărăganul brăilean,* devenit *Actualitatea, Orizont ecologic, Vocea Brăilei, Informaţia Brăilei, Ancheta.* În aceeaşi perioadă a publicat şi 18 reportaje de largă întindere în ziarele *Actualitatea* şi *Informaţia Brăilei* privind, mai ales, sensul dezvoltării unor unităţi agricole cu capital de stat.

1991 – 2000: A înfiinţat şi condus în calitate de director S.C. *Agrita Holding* S.A. Brăila cu statut de funcţionare privat, având circa 100 de salariaţi, înregistrând rezultate financiare bune. Păreri despre această unitate sunt publicate în *Libertatea* din 17 dec. 1991, *Tineretul liber* din 15 dec. 1992, *Curierul Naţional* din 16 mar. 1994 etc.

1993: Apare prima sa carte de cugetări şi aforisme, *Rătăcind prin labirint,* la Editura *Porto-Franco* din Galaţi, după o aşteptare în editură de doi ani.

1994: În ziarul *Libertatea* din 11 februarie Adriana Gheorghiu face referiri la cartea *Rătăcind prin labirint*.

1995: - Ziarul *Cuvântul liber* din Suceava publică impresii despre autorul cărţii *Rătăcind prin labirint*.

- Apare, la Editura *Geneze* din Galaţi, a doua sa carte de cugetări şi aforisme, *Evadarea din labirint.*

- În ziarul *Magazin Internaţional* din aprilie Ion Andreiţă scrie impresii de lectură despre carţea *Evadarea din labirint*. De acelaşi autor apar precizări şi în ziarul *România liberă* din 10 noiembrie.

1996: - Asociaţia Română pentru Ex Libris – Oradea îi oferă un *premiu pentru excelenţă în studiu şi colecţie.*

- Editura *Libertatea* Brăila publică a treia sa carte de cugetări şi aforisme sub titlul *Labirintul regăsirii,* lansarea având loc la data de 14 noiembrie,

la Biblioteca Judeţeană *Panait Istrati*, prezentarea fiind făcută (împreună cu celelalte două publicate anterior) de către profesorul emerit Timotei Petride. Prezentarea a fost reluată în ziarul *Libertatea* din 21 noiembrie.

2000: Se pensionează, după 47 de ani de activitate, şi se mută la Predeal, oraşul natal al soţiei sale. Aici scrie alte catrene, sonete şi poeme, precum şi noi aforisme; va cunoaște împliniri importante, dar și nemeritate dureri.

2001: Ziarul *Brăila* publică în 8 septembrie, sub titlul *Rătăcind întru cunoaştere*, un eseu despre aforismele scrise de Gheorghiţă Ţarălungă, semnat de poetul Nicolae Arieşescu.

2007: La data de 29 iunie lansează la Biblioteca Judeţeană *Panait Istrati* din Brăila cărţile:

Sonete din Neunde, Confesiuni îndurerate – 1001 catrene, Labirintul aforismelor – cugetări şi aforisme

Prezentarea a fost făcută de către profesorul Nicolae Ungureanu.

În perioada iulie – octombrie publică săptămânal în ziarul *Brăila* 12 poeme sub titlul generic *Poeme răzvrătite*.

2008: Își lansează la Bibliotec Județeană Panait Istrati din Brăila, în prezentarea făcută de profesorul Nicolae Ungureanu cărțile:

Între haos și înțelepciune - însemnări, Jertfiri labirintice – selecţie de aforisme, Împotriviri – sonete și catrene, Poeme răzvrătite

2009: A definitivat manuscrisul a 10.000 de cugetăriși aforisme, intitulat *Cristale de cuget,* după ce le-a revăzut pe cele deja publicate în cărțile anterioare și le-a completat cu un număr semnificativ, precum și cu o prefață explicativă, urmată de culegerea unor texte referitoare la aforismele sale.

2009 – 2011: Ca urmare a unei dispute literare, publică volumele: *Eroare, Domnule Alex. Ştefănescu, eroare!* și *Critică şi blestem.*

2011: Editura Danubius, Brăila publică tomul *Cristale de cuget,* cuprinzând 10.000 de cugetări și aforisme scrise până la acea dată.

2012 – 2015 Suferă de Limfom malign Non Hodkin, reușind în final o vindecare spectaculoasă.Ce a îndurat va consema în volumul *Revanşa cugetului.*

2013: Publică *Prietenii eterne*, Brăila,Ed.Olimpus, carte despre animale.

2014: Are marea bucurie de a deveni bunic, ivindu-se pe lume nepoțica Teodora– Maria, singura copilă a unicei sale fiică Lidia.

2015: A publicat cartea *Plecat în scarpeți să cucerească lumea,* în amintirea dispariției din această lume a prietenului său Lungu N. Petre Remus.

2009 – 2018: A scris, a selectat ori a definitivat texte mai vechi, reușind ca abia în ultimul an să le poată publica, astfel:

Cristale de cuget- vol II- 2.221 cugetări și aforisme; *Revanşa cugetului; Amintiri răzlețe; Chemarea vieții și seducția nemuririi; Dorul și jalea de Patrie; Izbânzi și înfrângeri; Confesiuni în cristale de cuget, Scânteieri de cuget; Iacomii Onoriu; Îngândurări.* Lansarea acestora a avut loc la data de 11 nov, 2018 la Liceul Mihai Săulescu din Predeal, prezentarea fiind făcut de către prof. Campan Ioan.

În pregătire: *Odiseea umană*, *Am rămas singur!* – poem cu 10.000 de versuri, *Sculpturi ale naturii.*

Cu Majestatea Sa Regele Mihai I, la data de 18 iunie 1998, la Brăila, căruia i-a oferit cele trei cărţi de aforisme publicate până la acea dată.

La fatidica dată de **5 decembrie 2017**, autorul care a scris pentru noi această carte entuziastă a trăit, alături de cea mai mare parte a poporului român, drama stingerii văpăii de viață a Regelui Mihai I de România. Omul, Gheorghiță Țarălungă, a fost alături de simțirea suveranului încă din copilăria sa, când primea de la tătăl său sclipirile dorului și îndemnul datoriilor față de Patrie, de Neam și de Rege, pe care îl venera. Autorul chiar scrie: ***Cum am optat pentru credință, tot așa sunt fidel Regelui meu; umilința acestei vasalități mă înalță ca o Înviere!***

2018, 22 septembrie, orele 21,55 iubirea vieții sale Elena Țarălungă s-a stins din viață în brațele sale și ale fiicei lor Lidia. În amintirea ei a scris poemul *Am rămas singur!*, copleșit de durere și în nădejdea regăsirii dragostei lui într-o altă lume.

PREFAŢĂ

(*La ediția din anul 2011*)

Această carte nu s-a ivit ca urmare a unor străfulgerări ale inspiraţiei creatoare. Ea este rodul unei devastatoare pasiuni în care o îndelungată experienţă de viaţă mi-a permis să reflectez cu mai multă insistenţă asupra rosturilor existenţei şi vremurilor pe care le-am parcurs.

Am scris altundeva că nu poate fi *cartea mea un orgoliu al plăcerilor proprii, ci o rugăciune pentru suferinţele pe care le-am privit înfricoşat, năpăstuit de laşitate, golit de credinţă.* Simţeam nevoia ca ea, cartea, să fie precum *o inimă în care să pulseze spiritul revoltei şi să se regăsească intensitatea dorului de libertate.*

Publicând peste opt mii de cugetări şi aforisme, în volumele: *Rătăcind prin labirint*, Galaţi, Ed. Porto-Franco, 1993, *Evadarea din labirint*, Galaţi, Ed. Geneze, 1995, *Labirintul regăsirii*, Brăila, Ed. Libertatea, 1996, *Labirintul aforismelor,* Brăila, Ed. Edmunt, 2007, *Între haos şi înţelepciune,* Brăila, Ed. Edmunt, 2008, am comis ulterior o adevărată vivisecţie a gândurilor mele expuse în aceste cărţi, prin suprimarea de la republicare a multora dintre ele şi oprind spre fiinţare doar două mii şi încă 322, apărute sub titlul *Jertfiri labirintice,* Brăila, Ed. Edmunt, 2008.

Acest fapt m-a făcut să întrevăd parcă o adevărată *răzvrătire* între aforismele mele, considerându-se, într-un fel, nedreptăţite de *cenzura* pe care eu însumi am instituit-o. Şi, ca o recunoaştere a greşelii făcute, am decis să le revăd pe toate, să le ajut pe cele mai firave şi să completez cu altele, încă nepublicate, adevărata lor cohortă, până la un număr de referinţă, nu ca un exces de vanitate, ci *ca un liman de har întrevăzut* în aspiraţiile mele cu multă vreme în urmă.

Atras fiind de *proza reflexivă*, am reţinut de-a lungul anilor idei desprinse din realităţile imediate ale vieţii, căutând să le încrustez în exprimări concise şi să le dau ori să le caut înţelesuri şi esenţe de valoare.

Cugetările şi aforismele mele, cu multiplele definiri: maxime, sentinţe, adagii ş.a., nu s-au înscris uşor, ca din senin, ci le-am cristalizat, dăltuind din greu şi cu migală cremenea brută a formelor de început: le-am scris şi le-am rescris; le-am redus şi le-am extins; le-am dat sapienţă şi geană de suflet.

Sigur că nu un nimb de geniu înnobilează licărirea lor, ci dăruirea deplină şi truda perseverentă şi necruţătoare le personalizează virtuţile.

Nu m-a preocupat să le ofer distinşilor exegeţi chintesenţe docte ori formulări alambicate, ci mi-am închinat eforturile oamenilor obişnuiţi, dispuşi să afle variate ipostaze de meditaţie în firescul, sinceritatea şi simplitatea lor. Pentru ei am folosit teme uzuale, nepretenţioase şi fără emfază, existente în preajma lor şi la ordinea zilei, în care să se regăsească şi să se simtă ei înşişi participanţi la dialog şi chiar creatori.

Trăind în cea mai mare parte a vieţii mele într-un regim generator de durere şi într-un veac nepăsător faţă de soarta lumii, mi-a fost la îndemână să aleg subiectele cele mai adecvate stărilor de fapt. Am încercat să-mi asum datoria – ca pe o menire a existenţei – de a spune ce nu este bine, de a striga spre a fi auzit, că este prea multă suferinţă, de a arăta umilinţele şi nedreptăţile care bântuie pretutindeni, de a îndemna la reflecţii şi chiar la proteste.

Uneori, m-am oprit şi asupra unor titluri mai apropiate de sufletul şi nădejdea fiecăruia, pentru a le readuce în existenţă un zâmbet, o bucurie şi, poate, mai puţină însingurare.

Am picurat iubire şi îndemnuri, credinţe şi pasiuni ale vieţii, cât şi atâtea alte înseninări ale cugetului cu intenţia directă de a lumina acei întunecaţi ani de aşteptare că ceva se va schimba în viaţa de toate zilele.

Această convingere m-a încurajat şi m-a susţinut zeci de ani cu primenitoare năzuinţe. Dragostea mea pare că s-a revărsat mănoasă, simt că aluviunile mele de cuget vor putea da roade îmbelşugate. O satisfacţie tacită îmi imprimă un sentiment de mulţumire. Ca părinte creator pot, în sfârşit, să spun: *Împlinitu-s-a!*

Rămâne ca Timpul să decidă *cum, ce* şi *cât* am făcut *bine* ori *rău*.

Sinele meu este încrezător însă în destinul faptelor săvârşite, chiar dacă în mod deliberat nu m-am detaşat hotărât de stilul *intimist*, care ar distanţa expunerea de *sferele înalte*, generatoare ale creaţiei, şi nici nu m-am străduit să urc mai sus, dincolo de *limitele* gândirii paremiologice, ale înţelepciunii populare.

Mă simt susţinut în convingerile mele de apariţia la Brăila, în 2004, la Editura Ex Libris, sub auspiciile Direcţiei pentru Cultură, Culte şi Patrimoniu Naţional a Judeţului Brăila a lucrării *Prezenţe brăilene în spiritualitatea românească* în care, autorul ei, profesorul Toader Buculei, m-a nominalizat alături de mari personalităţi, încât, din neprefăcută modestie, nu îndrăznesc să precizez niciun nume.

Şi, cu îngăduinţa pe care o cer, mai exemplific că în *Antologia de literatură contemporană brăileană*, intitulată *Din vadurile Chiralinei,* Ed. Ex Libris, 2005, alcătuită de Ion Munteanu, se regăseşte şi numele meu drept autor de *proză sapienţială*, exemplificându-se câteva teme din cartea mea de debut.

M-ar bucura să cred că nu se poate spune doar că noi, *provincialii care scriem*, ne cunoaştem mai bine şi că suntem mai încrezători în încercările ce le avem şi prea îngăduitori cu neizbânzile de seamă.

Dar oricâtă îndoială sau tărie vor fi în faptele mele, îmi revine îndreptăţita cuviinţă să mulţumesc celor care au lecturat cărţile pe care le-am scris sau vor avea îndurarea să deschidă acest volum şi răbdarea temerară de a-l citi până la capăt.

Al tuturor fiindu-mi cugetul şi inima, aş dori să vă bucuraţi de fărâma de iubire pe care am putut să v-o ofer cu nemărginită înfrigurare în această lume atât de zbuciumată.

Predeal, 2009 Gheorghiță Țarălungă

RELATĂRI DESPRE CUGETĂRILE ŞI AFORISMELE PUBLICATE

Monica Miu în *Universul agrimagazin*, nr. 1, 1990, Brăila

Pe parcursul multor ani, domnul Gheorghiţă Ţarălungă s-a dedicat profesiei de medic veterinar, dar şi unei *pătimaşe şi nefericite chemări a epocii trecute*, neîmprumutând de la alţii. Adună, scurmă, alege, discerne, strecoară, vântură, adaugă o parte din inima sa, amestecă, frământă, dospeşte, modelează, azvârle ce-i rău şi gata: urmează s-o ia de la capăt, cu altceva, mereu-mereu, până la istovire, până îşi termină comoara vieţii. Aceasta este opera (sa): un har primit şi o fărâmă de suflet. Astfel rezultă cugetarea – *un cristal de adevăr, de frumuseţe, de lumină.*

Văpaia de spirit, capabilă să aprindă lumea cu idealurile sale, a domnului Gheorghiţă Ţarălungă, este o însuşire marcată, în primul rând, de obiectivitate, pe care, ca orice muritor de rând, nici dumnealui *nu o poate poseda cu prisosinţă.* Explorarea propriilor *avuţii* interioare este dificilă, dar *încrederea este primăvara care* (i) *înfloresc speranţele*.....

Înclinând spre meditaţie profundă, autorul cugetărilor *cerne adevărul* în urma unei îndelungi experienţe de viaţă şi a unei asidui acumulări de înţelepciune din cărţi, definind concepte şi idei, excluzând interesul ştiinţific, dar optând pentru interesul moral al rostuirii, pentru răsunetul său puternic în sufletul omului.

Adriana Gheorghiu în ziarul *Libertatea* din 11 februarie 1994, Brăila.

Este un mare curaj acum să aprinzi o stea pe cerul literaturii. Dar timpul îţi va spune dacă ai aprins-o pe drumul uitării, într-un con de umbră sau de-a dreptul în calea cea plină de lumina nepieritoare.

Pentru că eşti om, îndrăzneşte orice! – spune în cartea sa de debut, *Rătăcind prin labirint* autorul Gheorghiţă Ţarălungă. Acum, când toată lumea îşi publică memoriile, jurnalele, amintirile dinainte de 1989, un brăilean *îndrăzneşte* în peisajul literaturii cu o carte de cugetări şi aforisme.

Structura ideatică a cărţii ne aminteşte de Aristotel pe care nu-l putem uita ori evita. Dacă la acesta problemă fundamentală a eticii gravitează în jurul ideii Binelui Suprem (însă unul pragmatic la care poţi avea acces), acum, peste secole (sau de-a lungul lor) problema este reluată.

Raportul etic – politic este coloana vertebrală a cugetărilor autorului care rătăceşte prin labirint, căutând şi regăsind înţelepciunea.

Înţelepciunea oricărei epoci e consemnată în proverbele ei – pare să încerce o autocaracterizare scriitorul şi, fără să se dezmintă, acesta încearcă şi izbuteşte câteva flash-uri – sclipiri – dublate de observaţia subiectivă şi demonstraţia logică: *Orice epocă trebuie schimbată, chiar dacă se pretinde a fi de aur; lutul reavăn e fertil; Viaţa poate să ardă o singură clipă, dar strălucirea ei să fie veşnică*.....

Remediul lumii a fost dintotdeauna morala ca bine suprem. Valorile umane sunt structurate, aparent artificial, în-tr-un dicţionar, însă, fie şi într-o ordine alfabetică, *magna moralia* iese în evidenţă: *abuz, ambiţie, bine, bucurie, devotament, divinitate.....*

Gheorghiţă Ţarălungă reuşeşte cu acest volum de debut să rătăcească frumos şi nestingherit prin labirintul gândurilor, căutând cuvintele şi îmbinându-le în cugetări şi aforisme...

Dr. Ştefan Coteţ în *Cuvântul liber*, august 1995, Suceava

Mereu tânăr, inimos, ambiţios, priceput şi perseverent, colegul nostru dr. Gheorghiţă Ţarălungă din Brăila este, pur şi simplu, un neastâmpărat, nu poate sta liniştit. După ce şi-a făcut loc printre primii colegi ai promoţiei la absolvirea Facultăţii de Medicină Veterinară Bucureşti, a renunţat la repartiţia oferită pentru învăţământul superior şi a venit la Brăila, la unul din primele şi marile complexe de creştere şi îngrăşare a porcilor, la vremea aceea în premieră pe ţară unde, împletind priceperea cu elanul de tânăr absolvent şi-a aflat loc printre primii, ceea ce a condus la dirijarea impusă de a prelua conducerea complexului de creştere şi îngrăşare a porcilor Tichileşti. În primul an de la instalare aduce unitatea în plutonul fruntaşelor, iar în al doilea an ajunge în fruntea clasamentului, ceea ce a condus la redirijarea de a conduce alte complexe şi unităţi. Dar, cum vremurile vin şi trec şi, odată cu ele, aduc şi schimbări, dr. Gheorghiţă Ţarălungă a înfiinţat la aceste timpuri noi un *Holding*, tot în premieră, de temut pentru mulţi la acea vreme...

Ca reputat om de cultură a publicat cartea *Rătăcind prin labirint* – o gândire filosofică de mare succes. Reprezintă, poate, prima lucrare de acest gen a unui coleg de profesie.

Aşa te dorim, aşa te vrem, un nepotolit, stimate domnule coleg, mereu tânăr, inimos şi ambiţios, perseverent, priceput şi modest, mereu cu zâmbetul pe buze, chiar şi în clipele cele mai grele, încrezător în oameni, în forţele proprii, să mai creionezi pentru cei de azi şi cei de mâine, să ne mândrim şi să ne bucurăm de tine...

Ion Andreiţă în *Magazin Internaţional*, aprilie 1995

Cartea lui Gheorghiţă Ţarălungă *Evadarea din labirint,* bănuită rod al unei trude îndelungate, este un act de cultură temerar, în această tranziţie bântuită de himere. Cine mai are răbdarea acum să şlefuiască slova până la translucidul aforismului? Tocmai asta face Gheorghiţă Ţarălungă – şi izbuteşte. El adună între coperţile cărţii aproape 2000 de *cugetări şi aforisme* pe care le-a forjat într-o meditaţie profundă şi solitară. E drept, unele trimit cu gândul la exprimări analoge – dar nu-i niciun păcat să-ţi fie alăturată inspiraţia de aceea a marilor gânditori ai lumii. Pentru că şi acele ziceri (analoge) au un iz proaspăt, o sclipire nouă, aparţinând numai lui Ţarălungă. Cele mai multe frizează însă ineditul – şi multe dintre ele au însuşirea de replici (adeseori tăioase) prezentului amorf.....

Iată şi câteva mostre de înţelegere a lumii de către autor: *Binele îţi cere să gândeşti, răul n-are nicio pretenţie; Diavolul a cutezat întâi împotriva lui*

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

Dumnezeu, a doua oară a inventat comunismul; Dreptatea amânată este trădare premeditată; Şi revoluţiile pot fi iluzii cumplite; tâlharii de idealuri pândesc învolburările istoriei.

Drumul pe care îl alegem în viaţă este un labirint al destinului. – spune undeva autorul.

Evadarea din labirint este un arpegiu de aur din simfonia destinului. Compozitor, interpret şi dirijor, Gheorghiţă Ţarălungă este aşteptat cu noi astfel de arpegii.

Prof. emerit Timotei Petride în *Libertatea*, 21 noiembrie, Brăila

A fost o sărbătoare a cărţii cu adânci înţelesuri, când în ziua de 14 ale acestei luni la Biblioteca Judeţeană *Panait Istrati* s-au adeverit din plin spusele înţeleptului cronicar Miron Costin că *iscusită zăbavă* este *cetitul cărţilor*. În neprielnicele împrejurări apăsătoare de azi, cu atâtea griji şi nesiguranţe zilnice, am avut frumoasa surpriză de a mă afla într-o sală arhiplină. De la elevi la profesori şi de la studenţi la intelectuali maturi şi vârstnici, de la distinse doamne la creatori de artă în marmură sau cuvinte s-au adunat cu toţii la sărbătoarea cărţii Brăila a lui Panait Istrati, a lui Perpessicius şi Mihail Sebastian, a lui Nae Ionescu, Vasile Băncilă, Anton Dumitriu. Cu atât mai interesant, cu cât evenimentul a avut loc cu prilejul lansării unei cărţi de cugetări şi aforisme, *Labirintul regăsirii* a domnului Gheorghiţă Ţarălungă (Domnia sa a mai publicat alte două asemenea volume – *Rătăcind prin labirint* şi *Evadarea din labirint*).

Din prezentarea acestor trei volume de cugetări şi aforisme voi pune pe hârtie doar câteva trăsături pentru cititorii care n-au putut lua parte la această sărbătoare a cărţii.

Autorul se defineşte astfel: *Am cioplit gândurile în mii de aforisme, fără orgoliul de a crea idoli; le-am insuflat însă dragoste şi le-am sfinţit cu lacrimi.*

Se desprinde, în primul rând, efortul creator al meşterului care trudeşte din greu asupra gândurilor, poate mai greu chiar decât asupra pietrei preţioase, bazat pe înţelepciunea milenară moştenită din popor şi pe o bogată şi activă experienţă a vieţii, reuşind să creeze o adevărată comoară de idei învăluite în dragoste şi lacrimi. Sau în cugetarea: *Indiferent de ceea ce scriu, în sufletul meu îndrăznesc o meditaţie asupra vieţii.* Avem încă o grăitoare dovadă de ceea ce înseamnă *homo sapiens (omul gânditor)* a celui *ce gândeşte singur şi scormone lumină* (T. Arghezi). Pentru aceasta este nevoie de frământare, de armonie, de îndoială chiar spre a putea cugeta şi exista, cum sună cartezianul: *Dubito ergo cogito, cogito ergo sum (mă îndoiesc deci cuget, cuget deci exist)*. Blaga zice: *Creez deci exist*, iar domnul Gheorghiţă Ţarălungă: *Suntem ceea ce gândim.....*

Lucian Blaga defineşte aforismul ca fiind *un simplu grăunte de metal nobil, dar poate avea greutatea unei lumi*, iar autorul zice: *Cugetarea este un cristal de adevăr, de frumuseţe şi lumină,* iar *Aforismul trebuie să cristalizeze lumina spiritului într-o piatră preţioasă, pentru ca fiecare înţeles să fie o strălucire*.

Este o coincidenţă semnificativă că în 1993, la Timişoara, apărea primul volum de *Aforisme şi paraaforisme* al profesorului filosof Vasile Băncilă, iar la

Galaţi, primul volum de cugetări şi aforisme *Rătăcind prin labirint* al domnului Gheorghiţă Ţarălungă, tot un brăilean, continuatori ai unor cunoscuţi gânditori ai omenirii, din antichitate până în zilele noastre. Parafrazând pe acelaşi înţelept cronicar zic: *Nasc oameni în Brăila...*

Îndrăznesc să susţin că autorul brăilean al celor trei volume de aforisme, cufundându-se în meandrele existenţei, mai întortocheate şi mai periculoase decât cele din labirintul mitologic cretan, a reuşit să creeze esenţe de adevăr. Şi citind cui închină primele două volume, am înţeles şi cine a fost Ariadna autorului: soţia şi fiica Domniei sale, care au vegheat şi supravegheat frământările scormonirii gândurilor căutătorului. De aceea, poate la caracterul ştiinţific al aforismelor se adaugă unul educativ pentru toate vârstele, ca şi caracterul moral şi chiar cel patriotic, totul luminat de un optimism viguros.....

În continuare, mă voi referi la câteva trăsături ale aforismelor. În primul rând, ele, cele mai multe au caracter generalizator, într-o formă concisă apropiată de definiţie (*aphorismos* în greaca veche înseamnă *definiţie*) ca în exemplele: *Duhul violenţei este ura; Puterea – putere suspină, prostia – prostie adoră; Faptele sunt măsura vieţii; Învăţătura nedăruită este un monument de egoism; Pe şantierele şcolii se distruge ignoranţa şi se înalţă sufletul* ş.a. Nu puţine au un caracter metaforic mai evident. De pildă: *Abecedarul este primăvara cărţilor; Fântâna – o rugăciune a ţăranului român; În casa părinţilor, Măria Sa este copilul* şi ce frumos sună *Veşnicia a rămas în România îndrăgostită de Eminescu*, ca şi această nestemată: *Noaptea soarele plânge cu lacrimi de stele* ş.a. Altele sunt comparaţii: *Cugetarea izvorăşte din lupta cu propriile tale gânduri ca un copil care se naşte din suferinţă*. Se găsesc şi aproape paradoxale sugestii care alcătuiesc ceea ce numim oximonon: *Când nu ştii de ce te doare, trăieşti o moarte vie* (s.n.).

Autorul, înzestrat şi cu harul poeziei, are şi alcătuiri ritmate şi rimate chiar, ca şi în comoara proverbelor populare: *Înţeleg binele, cunoscând relele* sau acest inevitabil poem al aforismului: *Ce-i o biată cugetare: nume dragi, gânduri semeţe, flori de dor, chemări înalte, rime noi, căutări ascunse, oameni buni, lumi dispărute, vise dragi, trăiri intense, ţeluri noi, virtuţi alese, bucurii şi insuccese*.

Prin aforismele cristalizate în cele trei volume, domnul Gheorghiţă Ţarălungă şi-a durat un monument mai rezistent decât bronzul (Puşkin) şi poate afirma ca şi Horaţiu: *non omnis moriam (nu voi muri de tot).*

Nicolae Arieşescu în *Brăila*, 8 septembrie 2001:

-Rătăcind întru cunoaştere-

Omul s-a născut liber pe acest pământ dăruit cu lumină şi întuneric, cu ape strălucind în amiază şi fructe atârnând răscoapte pe ramuri. Nu trebuia decât să întindă mâna spre a le culege, spre a le dărui unul altuia în semn de prietenie şi generozitate, de dragoste şi speranţă. El bănuia că *adevărul cât de mic se înălţa*. Iar *bogăţia este ceea ce suntem, nu ceea ce râvnim*. Conştient că *bunătatea este visul de ieri şi speranţa de astăzi a lumii*, îşi purta paşii uneori cu solemnitate, alteori cu durere prin noianul vieţii. De la frunza tremurând pe ram şi până la izvorul susurând în hăţişul pădurii, de la poteca ce străbate necunoscutul şi până la misterul

lumii în nopţile târzii de nelinişte, *omul nu este altceva decât ceea ce-i permite curajul său*. Dincolo de blândeţe, de visare, de teamă, de ură, *cuvintele sunt aripile care nu lasă oamenii să se prăbuşească în tăcere*.

Rătăcirile sale sunt de fapt viaţa sa; o necontenită zbatere îl stăpâneşte din începuturi; fiorul minţii sale e clipa ce-i bântuie în nopţi de veghe şi meditaţie, e fiorul curiozităţii ce nu şi-o poate stăpâni; el e şi bunul, şi răul, şi blândul, şi nărăvaşul alergător ce poartă veşnic torţa vie a cunoaşterii în mână. Mirajul rătăcirii iscă-n el puterea raţiunii de-a afla, de-a şti, de-a cunoaşte şi de-a înţelege totul în jur; de-a scotoci tainiţele pământului cu ardoare, de a se-ntrupa în vis şi speranţă, în durere şi râvnă, în dragoste şi tristeţe; suferă pentru că *lumea fără dragoste este mică în fericire şi veşnică în tristeţe*.

Chiar atunci când vremurile sunt deasupra şi urgiile sunt cele ce-l împrejmuiesc cu indolenţă, minciuni, lene, infatuare, linguşire, prostie, invidie, trădare, laşitate, lăcomie, el rezistă conştient că *părăsiţi de curaj, oamenii sunt urâţi; oamenii nu pier când le furi averea, ci când le tâlhăreşti demnitatea; când oamenii se simt bine pe pământ, cerul este înstelat cu visurile lor; pe unde trece prostia, rămâne durerea; omul fără nicio religie este mai rău ca o fiară; suferim pentru ceea ce iubim; când visurile mor, oamenii se prăbuşesc loviţi de durere*.

E ceva putred în Danemarca! Undeva, o balacină naşte monştrii zilei; cei ce-mbăloşează şi ne terfelesc lumina şi demnitatea; cei gata oricând de vânzare, cei ce-şi spoiesc faţa cu fardurile slinoase ale ipocriziei; *ca să poată urca ei, pigmeii, pretind lumii să coboare; orgoliul exaltă nimicul!*

Astfel că *Rătăcind prin labirint, Evadând din labirint,* până la urmă ajungem tot acolo, în *Labirintul regăsirii;* acolo unde toate se-ntorc întru sufletul nostru cel însetat de cunoaştere, de trăire, de dragoste şi speranţă. Acolo de unde toate vin şi se-ntorc odată cu viaţa. De la rătăcire la cunoaştere, torţa gândirii umane rămâne pururi vie, e cea care ne arată calea şi dreptatea, îndemnul şi voinţa, ne-adună întru prietenie şi ne desparte uneori în numele urii, egoismului şi laşităţii. Alături cineva ne priveşte parcă pe furiş, circumspect şi pătrunzător, sarcastic şi blând, copleşit de bucuriile şi tristeţile lumii... E poate gânditorul, scormonitorul de *perle*, îmblânzitorul de cuvinte Gheorghiţă Ţarălungă ce ne şopteşte: *Puternic este doar omul; slabe sunt iluziile sale!*

ABUZ

1. Umanismul încetează la hotarul abuzului de putere!
2. Abuzul de putere foloseşte nada democraţiei ca pe o cale sigură de înşelare.
3. Nedreptatea începe cu primul abuz săvârşit.
4. Abuzul nu se recunoaşte decât pe sine, ignorând tot ce nu-i aparţine.
5. Abuzul desconsideră nu numai dreptatea pe care o meriţi, ci şi iertarea pe care o oferi suferinţelor.
6. Prostia în acţiune desăvârşeşte abuzul.
7. Când o lege moare, un abuz învie!
8. Abuzurile dau tiranilor puterea să calce în picioare legile divine ale libertăţii.
9. Abuzul primeşte anticipat creditul nedreptăţii.
10. Abuzul este vandalul fericirii oamenilor.
11. Abuzul trebuie strivit din faşă până când conştiinţele nu-s otrăvite, iar libertatea nu este o iluzie.
12. Când nu veghează responsabilitatea, abuzurile triumfă, egoismul primează, indiferenţa este sublimă.
13. Abuzurile cresc atunci când raţiunea scade, iar omenia moare; lume bolnavă – iubire ucisă!
14. Oblojirea abuzului îi extinde prezenţa, creditându-i imoralitatea.
3. Nedreptatea începe cu primul abuz săvârşit.
16. Regula abuzului este lăcomia bunului plac exacerbată de micimea caracteru-lui – patima oarbă de putere!
17. Fiecare om trebuie să abuzeze de propria sa bunătate până ucide orice răutate care îl poate subjuga!
18. Abuzul este omniprezent în manifestările prostiei, având o unică geneză: lipsa totală de caracter – cuget diform!
19. Abuzul se desăvârşeşte pe sine prin îngâmfare, lăcomie şi neomenie – prostie desăvârşită!
20. Niciun abuz nu se naşte dintr-un dictat al adevărului, ci numai dintr-o făcătură a minciunii şi puterii.
21. Putem abuza numai de propria noastră bunătate, dăruire şi credinţă – să ne jertfim iubirii în lume!
22. Un om înţelept abuzează numai de sine însuşi, pentru a exclude orice răutate, nedreptate şi înşelăciune – se dăruieşte strigătului de ajutor!
23. Abuzul este un plus de răutate, de aroganţă şi de inferioritate; mai multă neomenie, mai deplină îngâmfare şi o infimă judecată!
24. Abuzul se înfrăţeşte în mod natural şi pervers cu ideologiile nefaste şi cu propria neomenie.
25. Toate nemerniciile apelează la ajutorul abuzului; cu teama îşi încep urgiile!
26. Abuzul îşi doreşte propriul lui sfârşit: să te obişnuieşti cu el!
27. Unde-i prezentă indiferenţa lumii, îşi face loc abuzul, ca distinct început al persecuţiilor

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

28. Abuzul se vrea doar o firavă voinţă; îşi reneagă ura din fire şi răutatea din fapte!
29. Abuzul înfruntă orice lege protejat de dictatură - de propria lui mamă.
30. Abuz nesfârșit și degradant, cine nu-ți e victimă?
31. În absența unei minime rațiuni, cea mai firavă putere nărăvește în abuzuri urâte.
32. Abuzul suspină după orice incorectitudine, imploră nedreptatea, schingiuiește adevărul.
33. Abuzul nu izbucnește ca o violență; este perfid în răbdare și se extinde ca o molimă asupra rațiunii.
34. De noi abuzează nu numai nedreptatea, ci și propria noastră comoditate și indiferență.
35. Când toată viața ai trăit sub teroarea abuzurilor politice, libertatea ți se poate părea un moft pe care nu îl meriți.
36. Abuzul nu se mulțumește doar să umilească; scopul lui este să supună, să-ți stăpânească ființa – conștiința.
37. Pentru a se putea evidenția pe sine, abuzul desconsideră, umilește și persecută orice valoare.
38. Niciun abuz n-a reușit vreodată să convingă pe cineva; el dezarmează de putere și de speranțe spre a-și impune propriul viciu de existență.
39. Abuzul se generează unul pe altul până când nu-și mai cunoaște limita, atentând la sine însuși; orice rău poartă în sine propria-i pieire!
40. Abuzul știe că stârnește revolta, dar se va multiplica pe sine față de orice împotrivire.
41. Din abuz în abuz, ajungem în dictatură, pătrundem în teroare și ne sfârșim în comunism.
42. Abuzul este susținut de tupeu, de aroganță, de imoralitate și de fărădelege; să tot persecuți!
43. Abuzul n-are nimic sfânt; are mamă dictatura și drept tată diavolul.
44. Orice abuz generează nedreptate, orice silnicie întreține dictatura!

ADEVĂR

45. Moştenind dureri şi doruri, avem dreptul de-a trăi în senine înălţări şi-n depline adevăruri!
46. Viaţa primeşte puteri numai din adevăr; din harul înfăptuirilor pe care le generează.
47. Căutând adevărul, chiar şi prin unghere de linişte, descoperim frumoasa şi zbuciumata lume a îndoielilor.
48. Accesul spre adevăr este un torent de viaţă şi de libertate.
49. Descoperirea adevărului este o minune care luminează ca un fulger străfundurile întunecate ale ignoranţei.
50. Ceea ce are sfânt adevărul este tocmai omenescul raţiunii – Divinitate de existenţă!
51. Puritatea adevărului se cerne numai prin sita infinită a cunoaşterii.

52. Un adevăr se verifică prin altul, pe când o minciună se întreţine singură, chiar din agonica ei desconsiderare.
53. Adevărul istoric este mistificat de trădare; de ideologii degenerative.
54. Preferă să crezi în adevărul de dincolo de existenţă, decât să te laşi înşelat de minciunile din timpul vieţii.
55. Nimic nu trăieşte fără adevăr, însăşi veşnicia piere.
56. Minciuna, cât de mare, întotdeauna moare; adevărul, cât de mic, renaşte ca un voinic.
57. Adevărul eliberează spiritul de ignoranţă, îndepărtându-l de ocnele minciunii.
58. Orice adevăr descoperit este o lume bogată în înţelesuri nebănuite şi fascinante.
59. Când nu poţi să afli adevărul, viaţa se iroseşte fără rost, într-o confuzie dureroasă.
60. Adevărul nu este un soare care orbeşte, ci un bulgăre de aur care trebuie căutat cu patimă.
61. Oamenii care spun în orice împrejurare adevărul sunt curajoşi, pentru că ştiu şi au putere să sufere.
62. Adevărul nu trebuie să fie frumos, ci pur, seducător şi persuasiv.
63. Este important nu doar să spui adevărul, ci mai ales când şi cum îl spui!
64. Ori de câte ori se descoperă un adevăr, întotdeauna speranţele oamenilor regenerează, iar lumea devine nu doar mai bogată, ci şi cu mult mai frumoasă şi mai încrezătoare.
65. Adevărul este o perlă a vieţii născută din suferinţa conştiinţei de sine.
66. Adevărurile sunt nu doar idealurile lumii, ci şi aripile ei – zborurile spre desăvârşire.
67. Adevărul străluminează viaţa, chiar dacă nedreptatea îi întunecă şi-i îndurerează traiectoria.
68. În jurul adevărului sunt întotdeauna mulţi oameni, pe când în adâncurile căutării lui prea puţini ajung să depună reale eforturi.
69. Destul să răsară câteva fire de adevăr, ca să se cearnă o ploaie de minciuni!
70. Virtutea caută cu disperare adevărul, pe când năravurile îl ocolesc cu nepăsare.
71. Oamenii devin cu atât mai buni, cu cât cunosc mai bine adevărul şi îl folosesc încrezători în şansele pe care le oferă.
72. Calea adevărului este singurul sens spre civilizaţie şi desăvârşire umană.
73. Adevărul se înalţă anevoie, pe când minciuna se târăşte cu uşurinţă, neavând niciodată aspiraţia zborului, ci numai viclenia şarpelui.
74. Adevărul este imparţial şi pur: n-are puterea să ierte şi nici căderea să pedepsească, dar fără el justiţia nu este posibilă.
75. Unde nu există prietenia adevărului, prosperă repede durerea amăgirilor şi mai târziu supremaţia nedreptăţilor.
76. Puţini oameni au curajul de a urca până la înălţimile cutezătoare ale adevărului; valpurgia minciunii este mai ademenitoare!
77. A căuta adevărul este, în sine, o izbândă; a-l găsi, adeseori, este doar hazard.
78. Când dezvăluiţi adevăruri dureroase, lăsaţi bunătatea credinţei să le îmbrace în iubire!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

79. Chiar dacă n-ai găsit adevărul, eşti totuşi fericit că l-ai căutat, părând să te bucure durerea că nu l-ai aflat...
80. Când nu există libertate, a spune adevărul este un sacrificiu care perpetuează viaţa într-o luptă disperată.
81. În absenţa adevărului omul este abandonat în teroarea libertăţii de a-şi alege prigoana sufletului său.
82. Aflarea adevărului este o suferinţă; înţelegerea lui – o bucurie; folosirea – o înzestrare divină.
83. Să nu ajungi să vezi murind adevărurile în care ai crezut toată viaţa!
84. Adevărul ştiut, dar nerecunoscut, denotă acceptarea ignoranţei şi a umilinţei ca suverane ale vieţii.
85. Avem nevoie de adevăr pentru clipa prezentă, pentru frumuseţea vieţii şi pentru visul eternităţii.
86. Iubeşti adevărul, deci suferi!
87. Când adevărul însuşi se identifică cu natura, ce poate fi minciuna?!
88. Lanţul care leagă răutatea minciunii este bucuria adevărului.
89. Prietenia adevărului este marea putere a omului.
90. Adevărul este pruncul cunoaşterii acestei lumi.
91. Pentru un dram de adevăr putem trăda orice minciună.
92. Ascunzând adevărul, zeifici minciuna.
93. Adevărul – comoară tăinuită de Timp.
94. Atât lauda, cât şi critica se rătăcesc uşor de adevăr.
95. Nu diviniza adevărul, ci doar respectă-l şi lasă-te sedus!
96. Adevărul este un arbore care nu suportă în coroana lui vâscul minciunii.
97. Lipsa adevărului păgubeşte viaţa de valoare.
98. În faţa adevărului îndoielile mor, iar încrederea renaşte.
99. Şi adevărul este nestatornic; din când în când, este uitat şi redescoperit abia după îndelungi dureri.
100. Căutarea adevărului este un izvor de fericire ce se revarsă într-un râu de suferinţă.
101. Adevărul este ca dragostea oamenilor: din ce în ce mai adânc şi mai fermecător.
102. În anturajul adevărului înşelarea se îmbracă în veştminte strălucitoare, dar având intenţii perverse.
103. Oricât de greu s-ar afla adevărul, căutarea lui reconfortează viaţa; renaşti chiar şi din insuccese, te înalţi dintre prăpăstiile nedreptăţii.
104. Cine nu luptă să afle adevărul rămâne definitiv robul înşelării şi al umilinţelor.
105. Cunoaşterea adevărului purifică şi înzeieşte spiritul uman.
106. Purgatoriul adevărului vindecă lumea de suferinţa îndoielilor şi a ignoranţelor.
107. În conştiinţa secată de adevăr duhneşte mlaştina minciunii.
108. Grăuntele de adevăr are puterea să germineze dreptate şi speranţe: renaşte o lume!
109. Recunoscând adevărul, nu înşelăm pe nimeni; ascunzând minciuna, desconsiderăm conştient viaţa...

110. Rosteşte numele adevărului, chiar dacă suferi; nu dezmierda minciuna ademenitoare!
111. Nu despărţi adevărul în fărâme pentru a-i micşora puterea, căci se va regenera fără voia ta.
112. Când adevărul ajunge să se integreze în conştiinţa lumii, abia dacă începe să dispară ignoranţa ei.
113. Şi atunci când urmăm cu devotament adevărul, minciuna tot se ţine scai de noi!
114. În absenţa adevărului în labirintul vieţii este stăpân Minotaurul minciunii.
115. Evitând adevărul, ocoleşti frumuseţea vieţii; te afunzi în văgăunile minciunii.
116. Rareori adevărul este în favoarea noastră, iar minciuna împotrivă!
117. Marile adevăruri înalţă spiritul; cele false convertesc idealurile în iluzii.
118. Adevărul ascuns este înlocuit cu înşelări, cu patimă şi cu ură; cu lăcomia de putere!
119. A te sfii să spui adevărul înseamnă a lăsa minciuna să vorbească; şi tot trăncăneşte până te zăpăceşte...
120. Având prieten adevărul, ţi-e silnică minciuna, te aperi de degradare.
121. Adevărul este singurul receptor al sensibilităţii lumii, fiind ca o pavăză a sufletului.
122. Atunci când a fost să se nască adevărul, relele în lume erau deja mari.
123. Adevărul este cea mai frumoasă parte din rugăciune – o sinceritate absolută!
124. În afara adevărului nimic durabil nu există!
125. Cum nu poţi desluşi Începutul, atunci nu vei cunoaşte nici adevărul absolut; pâlpâirea gândului tău doar sesizează existenţa Divinităţii!
126. Strecoară adevărul în minciună, amestecă virtutea cu destrăbălarea şi atunci frumuseţea lumii va muri într-o perfectă înşelare...
127. Ştim că vom plăti, dar să nu ocolim sublimul durerii de a spune adevărul.
128. Adevărul pretinde argumente şi demonstraţie, pe când minciuna agreează numai ipotezele şi presupunerile de orice fel.
129. Adevărul deţinut de raţiune este sortit nefiinţei; etern este numai cel nepătruns, absolut, divin.
130. Este infim să iubeşti adevărul numai enunţându-l: îndrăzneşte să-l spui, insuflă-l în frumuseţea vieţii!
131. Adevărul de dincolo de puterile noastre nu-l putem şti; suntem sclavii realităţii, sentimentelor, ereziilor şi ai propriei imperfecţiuni.
132. Când nu iubeşti adevărul, faptele pe care le realizezi sunt îndoielnice, iar minciunile pe care le propovăduieşti sunt desăvârşite.
133. Orice vietate trăieşte în realitatea adevărului, dar numai fiinţa umană aspiră la virtutea şi desăvârşirea lui, folosindu-l ca pe o unealtă purificatoare.
134. Chintesenţa adevărului este izbânda; destinul vieţii – Divinitatea.
135. Când o judecată nu este interesată de adevăr, sentinţa este golită de dreptate.
136. Dreptul părerilor tale la viaţă nu-l poate da decât adevărul pe care îl susţine.
137. Un om care îţi ascunde o singură clipă adevărul, premeditează să mintă de multă vreme.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

138. Adevărul strigat nu este auzit de nimeni, pe când minciuna abia şoptită captivează mulţimile.
139. Dacă iubeşti adevărul, dai de el şi când nu-l cauţi; de unde eşti minciuna fuge!
140. Simţurile noastre pipăie posibile urme de adevăr; suntem atât cât suntem: adevărata realitate există dincolo de noi – Divinitatea.
141. Oricare ar fi adevărul, pentru noi, oamenii, certitudinea lui este mai degrabă o iluzie; suntem stăpâniţi de limitele noastre!
142. Ce nu vom şti pe deplin niciodată este adevărul pe care îl meritäm; ce ştim prea mult este minciuna în care trăim.
143. Caută adevărul în adâncul şi chiar în urâtul faptelor, nu te mulţumi cu inflorescenţele minciunii!
144. Adevărul străbate cugetul ca un fulger în întuneric; umilinţa înşelării este o pâclă a conştiinţei.
145. Deşi eroarea este apărată doar de slăbiciunile noastre, rareori este înlăturată; adevărul, deşi este susţinut de raţiune şi protejat de puterea faptelor, repede este desconsiderat.
146. Putem oricând amăgi, minţi şi desconsidera lumea, dar nu o putem batjocori la nesfârşit; puterea adevărului încrustează realitatea în dreaptă sentinţă şi credinţă.
147. Timpul dușmănește adevărul; îl ține captiv, ca un avar comorile!
148. Dacă adevărurile ni s-ar înfăţişa de-a gata, viaţa n-ar mai merita să fie trăită; existenţa este o neliniște, căutarea – o credinţă.
149. Adevărul are tinereţea lui de îndoieli şi maturitatea de certitudini; neîncrederea în puterea lui este o însingurare – o sinucidere.
150. Adevărul este întotdeauna altceva decât ceea ce pare a fi; virtutea înţelegerii îi cenzurează aparenţa şi esenţa.
151. Complotând cu interesul, răstălmăcim adevărul, micşorându-ne defectele, poleindu-ne meritele.
152. Prin puterea timpului adevărul întinereşte, iar prin puterea faptelor dobândeşte Divinitate.
153. Împiedicaţi să cunoască adevărul, oamenii sunt nevoiţi să se îndoiască de existenţa lui şi de rosturile vieţii lor; se simt reizgoniţi din rai!
154. Chiar dacă, în perspectiva istorică, adevărul este cât un munte, adeseori conştiinţa prezentului îl ascunde sub muşuroiul intereselor.
155. Adevărul înalţă, îmbogăţeşte şi eternizează umanitatea; înşelarea îi piperniceşte idealurile şi-i ucide speranţele.
156. Fără să cunoşti adevărul se poate trăi, dar înşelarea şi nedreptatea anulează orice condiţie umană.
157. Avem dreptul de a nesocoti adevărul, dar suferinţele ce vor decurge ne vor dezmetici prea târziu.
158. În absenţa adevărului lumea este un conglomerat diform de interese stăpânit de minciună, de abuz şi de ipocrizie.
159. Atunci când triumfă adevărul, oricare ar fi suferinţa, fericirea învie pretutindeni.

160. Dacă trăieşti în minciună, făte adevăr; de-i multă laşitate, revoltă-te singur; de-i moarte împrejur, clădeşte credinţă!
161. Pentru că iubim adevărul, adeseori îl ocolim sau îl ascundem grijulii, protejându-l ca pe bobul de grâu sub arătură.
162. Adevărul construieşte lumea tot aşa cum credinţa modelează sufletul oamenilor.
163. Pentru liniştea cugetului nostru pretindem să cunoaştem adevărul; nedreptăţile în care trăim ne oblojesc cu iluzii şi ne înfierează speranţele cu dangaua minciunii.
164. Răul nu emană numai ură şi nedreptate, ci şi, fără voia lui, vlăstare de adevăr – cel generator de credinţă – aceea creatoare de iubire.
165. Căutăm adevărul în nemărginiri şi în adâncuri, escaladând înălţimile spiritului ori scormonind străfunduri, deşi el se află, adeseori, în chiar neliniştile raţiunii noastre, dar desconsiderat, persecutat şi umilit; drama căutării lui se confundă cu însăşi fericirea la care sperăm necontenit.
166. Adevărul poate fi uneori ca sabia unui adversar cu care lupţi – te răneşte; pe când minciuna este ca un sărut ce îţi pătrunde în suflet ca senzaţia unui contact blestemat.
167. S-au scris atâtea despre adevăr şi totuşi nu ştim ce este; poate fi binele, răul, lupta ori căderea; fericirea şi tristeţea, patima sau înălţarea; libertatea – viaţa.
168. Adevărurile pe care le afirmăm sunt o zidire a suferinţelor; în mierea plăcerilor nu găsim decât iluzii aurite.
169. Multe adevăruri par de neajuns, risipite în adâncuri ca diamantele; oamenii le descoperă însă întotdeauna, pentru că dorinţele lor se reflectă în ele.
170. Vrem să trăim în realitatea adevărului, nu a perfidelor înşelări, aşa cum iubim visurile care ne transpun într-o lume ireală, îndepărtată de durere.
171. Teme-te de folosirea trunchiată a adevărului; este ca un punct de sprijin inegal, de unde aluneci în prăpăstii fără sfârşit.
172. La început căutăm celebritatea, iar mai târziu adevărul, dar nu găsim nimic; dacă am inversa ordinea, le-am găsi repede pe amândouă!
173. Adevărul cel mai neînsemnat, ocrotit de societate, este în viaţa noastră o reală lumină: păcat că mereu se stinge, înainte de a fi pe deplin receptat, în întunericul intereselor golite de bună credinţă.
174. Adevărul generează perpetuu adevăruri, pe când minciuna – un iad de rele nesfârşit.
175. Sentimentele noastre nu ne mărturisesc niciodată adevărurile până la capăt, ci ne şoptesc doar iluzii susceptibile de durere.
176. Întotdeauna ni se spune adevărul numai pe jumătate; pentru a afla cealaltă parte, pierdem tot ce-a mai rămas din viaţă.
177. Adevărul poartă povara minunată a vieţii; o conduce pretutindeni, fiind însăşi energia formidabilă a existenţei.
178. Umbra adevărului este tot adevăr, aşa cum întunericul minciunii este tot înşelare.
179. Ideologia comunistă a arborat minciunii flamuri de adevăr, mărşăluindu-ne viaţa spre rosturi dureroase şi înşelătoare.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

180. Drumul adevărului te poate conduce spre imperiile răutăţilor şi ale durerii, către urâtul existenţei şi al persecuţiei îndelungate – spre iadul tuturor magiilor, dar pentru cunoaşterea acestor nedumnezeiri trebuie să mergi până la sfârşit; demnitatea vieţii impune sacrificii!

181. Cât adevăr ne-a rămas necunoscut, atâta frumuseţe şi fericire ne lipseşte!

182. Nu ne putem despărţi de adevăr nici dacă suferim, nici dacă ne rugăm; cum prin el creăm, ne este însăşi viaţa; cu el vrem să ne petrecem!

183. Ora adevărului vine întotdeauna atunci când trebuie; când poate fi receptat, asimilat şi pe deplin de folos!

184. Adevărul este bogăția, speranța și virtutea civilizației; aripile ei de zbor.

185. Ucideți adevărul și va fi din nou întuneric; Dumnezeu va mai recrea lumea?

186. Adevărul, fiind condiția de existență a naturii, este și generatorul de progres al societății umane.

187. Oricât ar fi de frumoase iluziile despre adevăr, ele sunt întotdeauna dureri de existență.

188. Înălțăm în slavă adevărul care ne convine și îl respingem vehement pe cel care nu ne susține.

189. Orice există pe lume sunt roade numai ale adevărului; înșelarea doar a distrus și niciodată nu a creat nimic.

190. Adevărul este imparțial, insensibil și necruțător; cu toate acestea, îl așteptăm și-l dorim venerându-l cu entuziasm.

191. Cunoaștem multe adevăruri ale vieții, dar uneori le nesocotim și le respingem chiar cu trufia răutății.

192. Prieten al adevărului este numai cugetul nostru; doar el ne ajută să înțelegem rosturile existenței și să-i parcurgem desăvârșirea.

193. Când omul reușește să îl descopere, adevărul este eliberat, ca pe o taină, de către trecerea timpului.

194. Adevărurile pe care le vom întâlni în viitor ne așteaptă nerăbdătoare încă de la începutul lumii.

195. Omul nu inventează niciun adevăr; el preexistă ca un act al creației.

196. Nu prin ceea ce vezi că-i răsturnat, ai motive să înțelegi adevărul exact pe dos; judecă drept!

197. Nicio faptă nu se ivește până când nu colindă prin labirintul adevărului.

198. Omul original este un scormonitor în minele necunoscutului, spre a afla cel dintâi pepite de adevăr.

199. Adevărul slujește și binele, și răul; ca un judecător divin.

200. Nu poți modela adevărul după propriile interese, doar l-ai ascunde ori l-ai schilodi.

201. Adevărul se impune și se manifestă prin tot ce-i material ori ideatic, cât și prin ce-i direct omenesc și divin.

202. Omul se folosește de înțelesurile adevărului pentru că însăși Divinitatea se exprimă prin ele.

203. Suntem săraci în cunoașterea adevărului, dar vom fi alți oameni atunci când îl vom înțelege pe deplin; lumea va avea un alt chip; frumos și de nerecunoscut!

204. Adevărul știe întoteauna unde este nevoie de el; se lasă doar invitat...
205. Suntem pătrunși în lumea adevărului doar la granițele ei; fiecare pas ce-l facem însă mai departe e o luptă disperată, dar merită orice jertfă!
206. Un adevăr nu se simte bine singur; îi așteaptă și pe alți confrați alături de el.
207. În jurul adevărului sunt multe cimitire de ignoranță.
208. În întunericul necunoscutului adevărul pătrunde ca lumina fulgerului; e ca o înviere!
209. Valoarea unui advăr se lasă târziu cunoscută; după ce și-a dovedit caratele...
210. Adevărul este ca o comoară care își oferă vraja celui ce se străduiește să o descopere.
211. Adevărurile pe care le nesocotim când le aflăm ne vor reproșa, mai târziu, nepăsarea și îndoiala noastră.
212. Deși îl golim tot mai mult de adevărurile lui, Timpul nu ne dușmănește, ci ne iubește chiar fără să vrea.
213. Unele adevăruri de care te apropii îți inspiră teamă spre a renunța; te încearcă pentru a vedea dacă îl meriți!
214. Unde pătrunde istețimea gândului se înghesuie și adevărul să iasă la lumină.
215. Descoperirea, înțelegerea și înălțarea în fapte a adevărului este menirea și gloria cugetului.
216. Adevărurile nu se pot confecționa după dorință; ele există în taina materială; trebuie să le afli prin nesfârșite încercări ori jertfe conștiente.
217. Nu poți iubi adevărul și în același timp să nu fii sincer; când minciuna are nevoie de adevăr, este minciună sfruntată!
218. Adevărul istoric nu doar că este ascuns, ci este, mai cu seamă, falsificat de denigratorii politici.
219. Descoperă adevărul în ceea ce ți se oferă; aparențele înșeală așteptările!
220. Întotdeauna adevărul este de partea dreptății; altfel este injustiție.
221. Certitudunea se vrea a fi numai adevăr, dar poate fi iluzie și chiar înșelare.

ADMIRAŢIE

222. Admiraţia izvorăşte din adâncurile cunoaşterii; din respectul faţă de valorile autentice.
223. Admiraţia de sine ucide dragostea faţă de oameni.
224. Adorându-te, displaci!
225. Nu te apropia prea mult de admiratorii de ocazie; vor privi numai ridurile sufletului tău.
226. Avem nevoie să admirăm, la fel cum din iubire ne rugăm; vrem să avem pe cineva aproape de noi, aşa cum nădejdea o cuibărim în suflet.
227. Prin hieroglifa formelor materia se exprimă şi îşi vrea admirată frumuseţea creaţiei; omul se lasă iubit prin puterea de caracter şi prin sublimul gândirii.
228. Admirăm ceea ce dragostea ne oferă, cât şi ceea ce răutatea ne ascunde.
229. Admiraţia este sinceritate şi puritate de cuget în absenţa oricărei invidii.
230. Mai înainte de a fi admirat, aşteaptă-te să fii denigrat!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

231. Eşti cunoscut şi admirat din dragoste atunci când dăruieşti minunile frumuseţii şi când îţi asumi neliniştile semenilor tăi.
232. Admiră numai cine a strâns fărâme de înţelepciune şi bunătate.
233. Obligaţia de a admira este un... viol asupra demnităţii!
234. Când impostorul ajunge la putere, suferă că nu-i admirat şi te obligă să recunoşti că nici tu n-ai vreun merit pentru faptele tale.
235. Pentru că ne bucurăm de înţelepciunea, bunătatea şi frumuseţea pe care alţi oameni ni le oferă, simţim nevoia să-i răsplătim prin admiraţie aşa cum am rosti o rugăciune...
236. Nouă înşine putem să ne admirăm numai spiritul critic prin care ne judecăm defectele.
237. Am fost forţaţi să admirăm ceea ce n-am iubit, dând din viaţă clipe irecuperabile; ne-am oferit pe noi înşine Nimicului; numai el trebuia adulat!
238. A admira nu înseamnă doar respect şi consideraţie, ci şi grijă de a proteja de invidie şi de defăimare adevărul şi valorile.
239. Admiraţia profundă – chiar dacă pare o atitudine dezinvoltă – este, în fapt, un ataşament necondiţionat ca o parte desprinsă din sufletul tău şi dăruită nobleţei şi sincerităţii.

ADOLESCENŢĂ

240. Farmecul adolescenţei transcede din uimitoarele iluzii despre viaţă.
241. Adolescenţa confundă o posibilă suferinţă cu încă dulcea iluzie a unui bulgăre din vată de zahăr...
242. Adolescenţa este ca o floare al cărei parfum se păstrează şi după ce petalele dispar...
243. Adolescenţa este răspântia dintre iluzie şi realitate în care surâsul copilăriei se rătăceşte pentru totdeauna.
244. În adolescenţă înfrigurarea grijilor se ascunde în raiul unei primăveri fără sfârşit...
245. Adolescenţa proiectează pentru toată viaţa marile idealuri şi visuri ale existenţei.
246. Adolescenţa ne întreabă tot restul vieţii de ce o trădăm...
247. Adolescenţa este îngerul şi judecătorul suprem al tuturor faptelor noastre: neschimbătoare, intransingentă, înălţătoare!
248. Adolescenţă: nemărginirea idealurilor – învăpăierea propriei conştiinţe – expansiunea spiritului.
249. Adolescenţa este copilăria căreia i-au crescut aripile ce o vor înălţa spre idealuri nemuritoare.
250. Adolescenţa este o exuberanţă a copilăriei care înmugureşte în atmosfera realităţii; urmează ca floarea vieţii să încânte cu virtutea corolei şi cu enigma miresmelor personale...
251. Adolescenţa nu admite incertitudinile vieţii; le respinge din capsula existenţei, supravieţuind prin idealuri înafara oricăror urgii.

252. Adolescenţa generaţiei mele a fost năvălită de hoarde barbare, distrugându-i-se fericirea copilăriei şi viitorul idealurilor, aşa cum a fost mutilată de cultură antichitatea; anterior dragostei a cunoscut revolta, iar înainte de a zbura în viaţă s-a prăbuşit în teroarea persecuţiilor.
253. Adolescenţa ne impregnează fiinţa cu puritatea idealurilor până devenim parte nemuritoare cu ele însele.
254. În adolescenţă captăm ideea nemuririi de la fiecare miracol al existenţei, însuşindu-ne-o ca putere de viaţă ce nu acceptă nici declinul, nici înfrângerea.
255. Pentru că idealurile ne ajută să ne înveşnicim adolescenţa, lupta de mai târziu cu insistenţa bătrâneţii ne va inspira şi conferi entuziasmul tinereţii.
256. Faptele deosebite, minunile cugetului şi nobleţea sufletească îşi au ca punct de comandă visurile adolescenţei.
257. Sfântă adolescenţă! Atât de datori îţi suntem, cât timp am trădat jurămintele că-ţi vom împlini fermecătoarele idealuri, nu doar obligaţi de nedreptate, ci şi de condamnabila nepăsare şi, poate, de perfida laşitate.
258. Adolescenţa este cea mai persecutată, trădată şi uitată parte a vieţii, deşi ea s-a imprimat în conştiinţa noastră ca fiind uimitor de frumoasă, pură şi nevinovată clipă a vieţii.
259. Visurile adolescenţei dispar fulgerător, pentru că minunea lor nu poate coexista cu slăbiciunile, năravurile şi cu greşelile ori chiar cu păcate ascunse.

AFORISM

260. Aforismul este gândire pur şi simplu; înclinaţie filosofică spre încântare şi poezie; către captivantele adevăruri ale existenţei.
261. Aforismul este un salahor de spirit şi de alese sentimente.
262. Dacă într-un aforism ciopleşti greşit un singur cuvânt, atunci arunci tot bolovanul...
263. Aforismul cu înţelesul mărginit moare înainte de a surâde.
264. Dacă nu-l încrustezi atunci când l-ai imaginat, aforismul se pierde în uitare.
265. Aforismul trebuie să cristalizeze lumina spiritului într-o piatră preţioasă, pentru ca fiecare înţeles să fie o strălucire...
266. Aforismele proprii ni se par romane într-o singură frază (iubire de părinte!).
267. Oamenii scriu aforisme deoarece n-au destul timp: îi părăsesc repede puterile, veacul lor se va sfârşi, visurile vor muri fulgerător...
268. De-ar străluci doar intenţiile într-un aforism, cu siguranţă că n-ar putea pâlpâi niciun înţeles.
269 Un aforism ne pare ca o viaţă; trăim mii de existenţe...
270. Un noian de gânduri cristalizează într-un epilog – o sentinţă – un aforism!
271. Fiecare om modelează gândurile în mii de aforisme fără orgoliul de a crea idoli; le insuflă însă dragoste şi le sfinţeşte cu lacrimi.
272. Aforismele sunt darul maturităţii; în tinereţe ne devorăm speranţele, ne plângem şi regretăm visurile ucise...
273. Ce ne spune aforismul: nu plânge un copil – suspină un înger; nu moare un bătrân – se stinge o minune; nu spunem o minciună – trădăm o credinţă; sperăm

desăvârşire – nu ne bălăcim în patimi; iubim libertatea – nu plângem Puterea; slujim, în tot ce facem, numai viaţa!
274. Aforismele pe care le scriem sunt roade care dau numai în pârgă: strepezesc spiritele cu umbra iluziilor; numai lumina lăuntrică fecundează faptele de seamă cu duhul geniului!
275. Aforismele izvorăsc din inimă: raţiunea doar le imortalizează; ea nu poate adăuga nicio picătură de dragoste!
276. Aforismele sunt dialogul nostru cu spiritul universal – atât putem rosti: multe cuvinte, câteva speranţe, infinite suspine...
277. Gândirea aforistică este o furtună care izbeşte marea neliniştilor omeneşti, diseminând-o în valuri de înţelesuri şi de speranţe.
278. Aforismele nu se oferă ca un buchet de flori; sunt fulgere şi rugăciuni, redute ori tranşee, arome şi esenţe tari pentru trezire din letargii sociale.
279. Când vei avea timp să-ţi explici aforismele, atunci se vor scrie singure şi romanele tale...
280. Valoarea vieţii noastre scade în timp, de aceea însemnăm aforisme de o clipă; le păstrăm însă în dragoste la temperatură de zero absolut!
281. Aforismele sunt cărările cele mai scurte dintre străfulgerarea spiritului şi rugăciune sufletului.
282. Scriind aforisme, avem certitudinea că aflăm linişte în căutările noastre şi nu lăsăm răul să muşte din libertatea cugetului.
283. Aforismele sunt ca o străluminare a vieţii, după care rămâne un jar fabulos de speranţe unde mocnesc idealuri nemuritoare.
284. În aforisme nu putem etala talent; expunem doar trudă şi dăruim suflet printre rânduri, spre a captiva nelinişti şi a îmbia cu iluzii înfrigurate pasiuni.
285. Folosim aforismele ca pe un mortar, voind a dura eternitatea clipei în care suspinăm şi nădăjduim spre desăvârşire şi libertate.
286. Aforismele pe care nu am avut răgazul să le scriem puteau fi geniale: de aceea nu s-au ivit – nu le-am meritat!
287. Prin aforism ne putem înălţa şi respira, pentru ele simţim că trăim, luptăm şi visăm, existenţa fiindu-ne o cugetare severă, dar divină.
288. Aforismele sunt clipe de existenţă ca zilele luminoase de primăvară, ca acelea fierbinţi de vară, precum cele melancolice de toamnă şi la fel de viforâte ca acelea de iarnă; sunt anotimpuri ale sufletului!
289. În nopţile lungi aforismele se ivesc ca stelele pe cer; ne luminează, ne ajută să renaştem, ne călăuzesc; sunt magii noştri: prin ele căutăm *mântuirea!*
290. Ne putem rezuma la a scrie aforisme, pentru a elimina cuvintele de prisos şi chiar nestăpânita seducţie poetică…
291. Aforismele vor să fixeze pentru viitor toate nelegiuirile trecute, dezbrăcându-le de crima minciunii; avem nevoie de adevăr şi de dreptate ca de mântuire!
292. Scriem, colindăm, dar nici uşile, nici inimile nu se deschid; nu captăm nicio veste utilă… Mai bine să ne lăsăm aforismele unui alt veac mai plin de iubire şi mai sărac în dureri!
293. Cugetarea este pajura care ne-a eliberat din întunericul dogmelor comuniste.

294. Mitul în care credem cel mai mult este o simfonie a aforismelor.
295. Truda depune în fagurii ordonaţi ai aforismelor nectarul deplinei mulţumiri.
296 Aforismul este aventura definitivă a vieţii mele; amor fatal, primejdios de fericit!
297. Când scrierea unui aforism se face cu pioşenie, citirea şi înţelegerea lui se aseamănă cu o rugăciune!
298. Dacă scriem numai câteva aforisme, ar fi, poate, geniale; dacă ne devine aproape un meşteşug, patima pare desuetă, dar vrem să ne îmbătăm cu aromele câmpului, nu cu parfumurile grele de salon…
299. În aforism nu poţi ciopli înţelesurile după bunul plac; viaţa nu se fragmentează în interese egoiste…
300. În tristeţea vieţii unele aforisme pot avea strălucire solară; risipite în bucuria libertăţii, văpaia lor se estompează, dar a meritat răsplata!
301. Aforismele expuse în exces creează propriul lor haos; ideile nu se propagă în neant: în larma mulţimii şoaptele mor!
302. Putem şterge fraze la rând, părându-ni-se derizorii; rescriem, sintetizăm şi iar simplificăm, ca-n algebră, întreaga vorbărie; oftând, cioplim profunde înţelesuri şi lacrimi vărsăm, şi dezmierdări rostim până aprindem cristalul unei cugetări – divin supliciu din jertfa unei întregi pagini!
303. Fiecare temă de reflecţie are clipa ei predilectă cu care sufletul îşi exprimă pe deplin dragostea lui exclusivistă.
304. Pe măsură ce aforismele mele mi se par tot mai frumoase, indiferenţa semenilor îmi dă impresia că le stinge strălucirea…
305. Aforismul este bobul nostru de grâu: îl lăsăm să germineze înţelesuri în ascunzişul gândurilor, îl îngrijim să rodească frumos şi ne hrănim sufletul cu pâinea lui de dragoste.
306. Aforismul ne-a iubit, ne-a încurajat şi ne-a răsplătit: am învăţat să dăruim – să ne dăruim!
307. Alege aforismul de care ai nevoie; pe cel frumos ori urât, pe cel cinstit ori viclean, pe cel înnobilat de credinţă ori pe cel răzvrătit de nedreptate; ia-l pe acela care te reprezintă pe tine însuţi!
308. Să ne despărţim – noi, oamenii – de aforism, nu mai este posibil; cu el ne înfrăţim şi visăm, cu el înfruntăm nedreptatea şi urâtul vieţii, cu el cucerim inima semenilor şi tot pe el îl vom ruga să ne conducă undeva departe, departe…
309. Lecturându-ne aforismele, putem să găsim câteva cu care *să stăm de vorbă;* mai bine spus, *să dialogăm* cu Eternitatea.
310. Percepem aforismele ca pe o scăpărare a cugetului; când reuşim să explorăm adâncurile unei idei, întunericul se restrânge…
311. Aforismul trebuie să fie o rezultantă din înţelepciunea vieţii – o sinteză de înţelesuri; un curcubeu de frumuseţe.
312. Aforismul are o tonalitate imperativă şi decizională; el vine să consfinţească îndelungi, chinuitoare şi profunde meditaţii.
313. Aforismul este o medicaţie zilnică: dacă nu-ţi administrezi constant această *pilulă a cugetului*, te năpădeşte urâtul şi micimea clipelor fără rost.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

314. Aforisme dragi, voi poate că v-aţi născut doar spre *a nu fi!* Cât de mult semănaţi unor oameni, de parcă din ei sunteţi parte!

315. Aforismele pe care le concepem sunt poate universităţile noastre în acest domeniu: truda ne-a fost dascăl fidel, iubitor şi neiertător…

316. Aforismul ne deschide porţile poeziei, oferindu-ne şansa de a întrezări adevărata lume a creaţiei şi de a cunoaşte supliciul fericirii.

317. Metamorfoza aforismelor pot fi catrenele, sonetele şi poemele în care să ne regăsim pe noi înşine la dimensiuni ce cutează să înfrunte uitarea.

318. Aforismul este o străfulgerare a rațiunii între un minim de exprimare și un maxim de înțeles.

319. Aforismele nu cer un imn al lor de înălțare; fiecare dintre ele sunt un vers de slavă.

320. Șlefuirea unui aforism nu se termină odată cu ultima cioplitură cu dalta cugetului; trebuie încins în văpaia sufletului până cristalizează în forme divine.

321. Ideea brută a unei cugetări nu se află prea anevoie; desprinderea ei de zgura interpusă este însă o măiestrie de sculptor.

322. În nisipul cuvintelor nerostite ori uitate cristalul aforismului strălucește de viață.

323. Aforismul trebuie să cuprindă idei importante exprimate în cuvinte potrivite, ci nu neînțelesuri în vorbe meșteșugite.

324. Aforismul este la început un examen de înțelepciune, iar mai târziu poate fi calvarul unei fericite pasiuni.

325. Aforismul trebuie să cuprindă idei incandescente în cristale de cuget și cuvinte cântărite în vraja răbdării.

326. Atunci când l-ai gândit, aforismul e doar ca o sclipire de o clipă a unui cristal; trebuie să-i arăți toate fațetele lui de înțelesuri.

327. Cugetările pe care nu le-ai consemnat ți se par, ca un regret, c-ar fi fost inspirate de geniu...

328. Reflectând asupra unor aforisme, descoperi o posibilă inducere a unuia din altul, precum o viață ia naștere numai din altă viață, cum spus-au latinii: Omne vivum ex vivo

329. Aforismul conține ideea care se face simțită cristalizând în înțelesuri memorabile.

330. Aforismul spune cât mai puțin, spre a se înțelege cât mai mult.

331. Aforismele nu sunt doar nestemate de cuget, ci și dăruiri de suflet.

332. Aforismele își fac repede dușmani printre cuvintele care s-au vrut folosite în plus.

333. Dacă nu le recunoști ușor că nu-ți aparțin, înseamnă că aforismele au geniul de creație.

334. Dacă nu înțelegi valoarea unui aforism, contestă-ți, mai întâi, puterea propriului discernământ.

335. Aforismul este o poezie divină a cugetului.

336. Din nisipul uitării aforismele au vraja de a sclipi oricăror priviri.

337. Nu aforismele se exprimă prin înțelesuri, ci acestea se regăsesc ascunse în el ca perlele în adâncuri.
338. Ca frați gemeni, aforismul și cugetarea au aceeași mamă – efervescența trăirii, iar drept tată au gândul brav de veghe.
339. Întotdeauna când scriu aforisme uit de mine; existența lor este mai importantă!
340. Fiecare aforism trebuie să strălucească precum un cristal; altfel vor fi doar nisip de gânduri.
341. Aforismul pretinde rigurozitate în gândire, căci în profunzimea înțelesurilor nu se poate ajunge bâjbâind.
342. Cristalul aforismelor nu străluminează înțelesuri decât în privirea îndreptată către el, în mintea pregătită să-l recepteze!
343. Peste orice cristal de înțelesuri al unui aforism se poate așterne umbra uitării, căci mereu căutăm noi străluciri; nu mai privim spre trecut.
344. Printre miile de aforisme cărora le-am picurat clipe de existență nu mă mai regăsesc; nu mai dețin nicio valoare; sunt epuizat în dăruiri, dar bogat în recunoștință.
345. Aforismele nu pot fi fantezii inspirate; ele trebuie să izvorască din realitatea vieții ca o sinteză de învățături.
346. O carte despre aforisme se oferă cititorilor ca un paner cu fructe ale înțelepciunii; nu aguride ale cugetului.
347. Aforismul este un bun prieten; te sfătuiește, te ajută, te însoțește la greu; vă iubiți reciproc.
348. Aforismul ne vizitează întotdeauna cugetul, dar bate la poarta sufletului.
349. Aforismul are curajul de a provoca întotdeauna cugetul, bucurându-se mult de orice înfrângere pe care o produce indiferenței.
350. După ce îi detești înțelesul ori chiar îi păgubești valoarea, ți se pare că ai putea fi un mai bun sfătuitor decât aforismul.
351. Orice aforism poate fi tema unui eseu, căci poate cuprinde în sine scânteia generatoare de idei.
352. Nu fiecare aforism poate fi o nestemată, dar toate sunt din același zăcământ.
353. De singurătate și de urât mă refugiez în raiul cugetărilor și de fiecare dată, în urma mea, se produce un adevărat Bing- Bang; izbucnește universul aforismelor!
354. Aforismul nu pogoară din cer și nu se ivește din nimic; este un gând trecut, înaine de a fi slobozit, prin aspra judecată a conștiinței!
355. Înainte de a da somnului tribut de cuget, mă desfăt în valpurgia rimelor și a aforismelor; ce seri învăpăiate de simțire!
356. Am scris multe aforisme, pentru ca oricine să poată găsi ceea ce îi cere cugetul.
357. Sunt criticat că am scris prea multe aforisme, că ar trebui să le selectez spre a fi mai puține, adică să-mi amputez propriul meu cuget?!
358. După ce am scris primele aforisme credeam că am deschis poarta Universului; publicând peste zece mii, mi s-a închis orizontul; sunt prea mic pentru Infinit!
359. Mi-am împovărat ființa ci mii de aforisme de sub care eu îmsumi nu mă mai regăsesc.

360. Pe oricare aforism îl consider o scânteie ce-mi va lumina cărare existenței mele.
361. Aforismele sunt strigăte ale existenței.
362 Aforismele nu sunt un ecou al unor impresii, ci sunt însemne le existenței, decizii ale conștiinței.
363. Când am nostalgia aforismelor , scriu despre ele; au divinitatea începuturilor.

AJUTOR

364. De vorbă bună şi de ajutor toată viaţa ne e dor.
365 . Cel mai bun ajutor ţi-l oferi singur; îl găseşti în tine însuţi!
366. Ajutorul nu te îndeamnă decât să speri, ci nu să uiţi de muncă ori să emiţi pretenţii.
367. Unii oameni s-au obişnuit atât de mult să fie ajutaţi, încât cred că şi merită; au chiar tupeul de a cere favoruri.
368. Cine aşteaptă să întinzi mâna după ajutor îţi ia orice brumă de putere.
369. Meschinul strigă după ajutor când ştie că altcineva are nevoie de el.
370. Meschinul îţi refuză ajutorul când îl ceri şi ţi-l oferă când cunoaşte că n-ai trebuinţă de el.
371. Cine nu vede ce-ţi trebuie nu dă bucuros, chiar dacă îl rogi, iar de la cine aşteaptă să ceri nu ai niciun folos.
372. Ca să-l găseşti când ai nevoie de el, ajutorul se oferă de către tine însuţi mai dinainte; într-un fel, te caută.
373. Scuzele cu care ţi se refuză ajutorul sunt de folos tocmai pierzaniei tale.
374. Mulţi oameni îşi oferă uşor amabilitatea şi compasiunea; nu însă şi sinceritatea spiritului de dreptate şi ajutorul dezinteresat.
375. Să le mulţumim celor ce ne cer ajutorul; rar dovedim că putem fi buni, greu ne hotărâm să-i iubim pe semenii noştri.
376. Modestia, sinceritatea şi credinţa cer ajutor pentru desăvârşire; prostia, aroganţa şi orgoliul sunt slugile inferiorităţii: n-au nevoie de nimic – sunt perfecte!
377. Ajutorul se strigă, se invocă; răspunsul se oferă, se contopeşte cu dragostea, ca simplitatea rugăciunii.
378. O vorbă bună valorează mai mult decât orice ajutor oferit din obligaţie, fără dragoste.
379. Cât timp credem că mai putem ajuta la ceva, suntem de partea învingătorilor.
380. Şi milă se poate cere în ajutor; ea nu degradează şi nu are păcatul viciului; poate că este chiar victima nedreptăţii…
381. Ajutorul care întâmpină o suferinţă se înscrie în panoplia marilor virtuţi.
382. Ajutorul pe care eşti obligat să-l primeşti înlesneşte calea asupririi şi inaugurează întronarea minciunii şi trădării.
383. Ajutorul care se cere este o invitaţie la milă; ajutorul care nu se oferă este o răutate perversă.
384. Uneori ajutorul mic, pe care crezi că îl oferi, este, de fapt, o mare obligaţie pe care ai uitat-o…

385. Ajutorul se înfrăţeşte cu nevoia şi cu omenia; este ca un răspuns la o rugăciune, nu este o expunere de vanitate precum mărinimia perfidă.
386. Cei stăpâniţi de ură şi de răutate, de neomenie şi de necredinţă au cea mai mare nevoie de ajutor; ei sunt căzuţi în păcate, pe ei îi aşteaptă suferinţa; prin ei ne încearcă Divinitatea caratele caracterului nostru.

ALFABET

387. Şirag de nestemate, alfabetul îmbogăţeşte ideile lumii, focalizându-le înţelesurile.
388. Minuscul cromozom, alfabetul generează lumina universului cosmic de idei.
389. Alfabetul – cel dintâi zâmbet al spiritului şi prima diademă a înţelepciunii.
390. Alfabetul este creaţia menită a avea numai început: nesfârşire.
391. Alfabetul a înveşnicit cuvântul, creându-i statură de monument sacru la care vin să îngenuncheze adevărul şi frumuseţea, libertatea şi credinţa; ne-a oferit un limbaj al mântuirii, a devenit legenda şi epopeea spiritului nostru!
392. Alfabetul ninge chipul cuvintelor, troienindu-le cu frumuseţe în dicţionarul gândurilor noastre.
393. Alfabetul este un drum în viaţă: ***a*** este ca şi primul cuvânt rostit – mamă!; ***z*** este Divinitatea unei înfăptuiri nemuritoare.
394. Alfabetul, câteva litere genializate în înţelesuri, generează lumină în întunericul cugetului.
395. Am învăţat de la Dumnezeu să facem mai întâi lumină: am generat alfabetul spre a putea ordona haosul spiritului nostru…
396. Alfabetul este o creaţie pentru cuget menită să producă daruri închinate sufletului şi ofrandă semenilor noştri.
397. Alfabetul înlesneşte spiritului să înţeleagă adevărul realităţii şi minunile fanteziilor.
398. Alfabetul – diademă devenită pentru mulţi de prisos, dar inaccesibilă prea multor orfani de dreptate…
399. Legaţi şiragul alfabetului de gâtul oricărui copil şi va cunoaşte libertatea spiritului, spânzurându-şi ignoranţa.

AMABILITATE

400. Pentru amabilitate rămânem întotdeauna îndatoraţi.
401. Amabilitatea ascunde supărarea într-o grădină de zâmbete, iar bucuria ţi-o oferă ca pe o recoltă bogată.
402. Mulţi oameni recunosc valoarea amabilităţii, dar o recompensează cu impolitețe.
403. Amabilitatea este o discretă prietenă a educaţiei.
404. Amabilitatea exagerată este o invitaţie la suspiciune.
405. Amabilitatea suferă pentru cei ce n-au ajuns s-o cunoască.
406. Amabilitatea este un dar al sincerităţii, prieteniei şi frumuseţii de cuget.
407. Amabilitatea ocoleşte indiferenţa spre a întâmpina un suspin şi a gândi o rugăciune.

408. Un om amabil pare că oferă ceva divin şi invizibil din fiinţa sa: afecţiunea prieteniei.
409. Amabilitatea este o ambianţă de bunătate, prietenie şi morală care şlefuieşte orice manifestare necioplită cu care vine în contact.
410. Amabilitatea dezarmează vulgaritatea prin moralitatea ei, sfidându-i urâţenia şi viciul.
411. Amabilitatea este o cadenţă a civilizaţiei, ritmul ei pulsând numai din dragoste.
412. Amabilitatea oferă de la sine nu doar bunătate şi sinceritate, ci şi o aură de aleasă educaţie.
413. Dacă pretinzi să fii recompensat pentru gesturi amabile, înalţi impoliteţea pe socluri false, decorând vulgaritatea cu laurii smulşi de pe frunţi meritorii.
414. În faţa gesturilor amabile, oricât ai fi de nepăsător faţă de politeţe, cedezi ca înaintea unui pericol de puternică autoritate.
415. Amabilitatea este ca o piatră preţioasă risipită pretutindeni pe meleagurile civilizaţiei, dar absentă de pe maidanele urâte ale vulgarităţii.

AMAGIRE

416. Ne place să ne amăgim că multe din faptele noastre au o valoare cu mult mai mare, iar noi suntem personalități importante.
417. Toate incetitudinile pe care le avem preferă să coabiteze cu amăgirile decât să accepte adevărul.
418. Avem credința că luptăm cu neîmplinirile secolului, deși față de propriile amăgiri dezarmăm înfricoșați.
419. Oricât ne-am împodobi cu amăgiri, adevăratul nostru gând este reversul unor neîmpliniri.
420. Decât să acceptăm o realitate dureroasă, mai bine preferăm să căutăm cu înfrigurare amăgiri, deși nu credem în ele.
421. Amăgirea este prima prostire pe care ne-o strecoară în minte răutatea minciunii.
422. Dictatura politică face din speranțele oamenilor o amăgire perfidă.
423. Amăgirea este o încercare de automulțumire ori de câte ori avem un insucces.
424. La orice nereușită amăgirea caută scuze și se postează în frunte.
425. Și la înfrângeri amăgirea vrea o decorație.
426. Când nu aflăm adevărul, amăgirile sunt gata chiar să se jertfească pentru noi.
427. De fiecare regret pe care îl avem se agață și câte o amăgire; nu ne lasă singuri niciodată!
428. Dacă ne lipsesc idealurile și n-avem nici speranțe, amăgirile umplu deșertăciunea noastră cu nimicurile lor.
429.Vicleană amăgire, câtă putere ai de a alinta până reușești să înșeli!

AMBIŢIE

430. Ambiţia este o virtute cu două inimi şi o singură minte...
431. Ambiţia este o cetate cu ziduri false.

432. Ambiţia caută merite fără să cunoască sau să accepte limite.
433. Oamenii fără spirit au ambiţii mai mari decât umila lor valoare.
434. Ambiţia îşi consideră meritul mai important decât propria ei putere.
435. Ambiţiilor prea înalte le sunt rezervate doar preocupări mărunte.
436. Ambiţia nu este o întrecere de competenţe, ci o duşmănie de vanitate.
437. Ambiția nu se oprește în vărful dorinței; cade în prăpastia infatuării.
438. Nu-ţi asuma ambiţii mai mari decât poate să îndure personalitatea ta.
439. Ambiţia sfidează toate virtuţile, pentru că îi este teamă de slăbiciunile proprii.
440. Degeaba vrei să cucereşti piscurile cele mai înalte, dacă îţi lipseşte ambiţia de a nu te lăsa timorat de muşuroaiele greutăţilor!
441. Ambiţia cea mai îndreptăţită atrage în jurul ei năravuri invidioase.
442. Ambiţia neechilibrată de modestie este o luptă cu propria existenţă; ea pretinde să aibă ceea ce *dorinţa de a fi*, oricât este de mare, nu poate obţine, echivalând mediocritatea ei cu înţelepciunea voinţei libere.
443. Preocupările neimportante nu pot fi trepte spre ambiţii înalte.
444. Ambiţia este o armă a caracterului folosită când pentru apărare, când, cel mai adesea, pentru atacuri nepermise.
445. Ambiţia ne ajută să fugim de mediocrităţi; să ne renegăm indiferenţa, umilinţa şi neputinţa.

AMENINŢARE

446. Cine ameninţă se izbeşte mai întâi pe sine: cu înjosiri şi cu prostie.
447. Ameninţarea stimulează curajul şi inspiră raţiunea; atenţia veghează!
448. În spatele ameninţărilor se ascunde asprimea tiraniei, ca o supremă inferioritate, ca o răzbunare fără motive.
449. Ameninţarea te pune doar pe gânduri, pe când violenţa te supune.
450. Decât torturat toată viaţa cu ameninţări, mai bine spânzurat cu vorbe frumoase...
451. Când puterea este mică, iar pretenţia mare, se ameninţă pentru a intimida, ca potaia care n-are curaj decât să latre.
452. Ameninţarea te pune în gardă, vestindu-te de câtă minte o poate pune în aplicare.
453. Dacă o rană îţi poate sugera o crimă, ameninţarea se poate asimila, cel puţin, cu teroarea unui abuz.
454. Metoda de convingere a asupririi începe cu... blândeţea ameninţării.
455. Ameninţarea este o exprimare a propriei laşităţi; o armă falsă, dar perfidă.
456. Cel care preferă o ameninţare, chiar este capabil de şi mai rău: n-are minte mai deloc!
457. Nu desconsidera ameninţările: adesea sunt urmate de abuzuri, de rele şi de năpastă; de toate atributele neroziei!
458. Când te simţi incapabil să afli o soluţie salvatoare, în orice dificilă împrejurare, nu apela la hidoşenia ameninţărilor, căci nu înspăimântă, ci vei fi compătimit şi mai mult.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

AMINTIRI

459. Gândurile care nu mor niciodată sunt amintirile noastre sfinte.
460. Comori nejefuite de timp, amintirile îşi aprind nestematele la căldura dragostei.
461. Amintirile sunt frunzele unei păduri de fapte risipite de timp într-o viaţă de om.
462. Amintiri – cioburi din oglinda vieţii.
463. Furtuna amintirilor răscoleşte viaţa, prăbuşind imaginile peste sufletele noastre.
464. Cu timpul, în amintiri nu mai încap evenimentele care nu convin...
465. Amintirile întorc gândurile oamenilor în trecut pentru a aduna aurul sentimentelor risipite.
466. Amintirea este o beţie târzie cu imagini vrăjite şi cu bucurii ameţitoare.
467. Un om se poate izola de lume, dar niciodată de amintirile sale.
468. Amintirea este o piesă de muzeu a vieţii păstrată în suflet, îndumnezeită cu iubire.
469. Amintirile sunt darurile vii ale unei lumi apuse.
470. Amintirile sunt soldaţii trecutului nostru şi îngerii care ne întâmpină în vis.
471. Amintirile sunt crâmpeie de viaţă închise în sufletele oamenilor, spre a fi retrăite atunci când vor fi însetaţi de lacrima începuturilor.
472. Amintirile sunt ca o ploaie de picături mici de viaţă condensate din cele mai importante momente ale existenţei.
473. Fiecare amintire răscoleşte furtuni de nelinişti: nefericiri uitate, fericiri trădate, speranţe neivite...
474. Prin aureola sau penumbra lor amintirile sunt istoria propriei noastre vieţi: avem datoria de a le încrusta în veşnicie!
475. Amintirile sunt fulgerări ale vieţii în întunericul dureros al uitării.
476. Amintirile sunt cristale de timp care au captat lumina realităţii într-o dragoste adâncă.
477. Amintirile statuează, ca piramida unui faraon, întregul nostru trecut.
478. Pierdem memoria, dar amintirile care rămân scrijelesc prezentul, având destinul viitorul.
479. Ne ruşinăm, uneori, de amintiri, pentru că atât de puţin suntem în stare să le retrăim.
480. Amintirile nu sunt fapte şi clipe irosite, ci sunt părţi nemuritoare ale existenţei noastre.
481. Urâtul nu ne poate năpădi în nicio împrejurare; amintirile se opun, ne protejează, cu ele cucerim mereu frumuseţi noi.
482. Valoarea amintirilor este aceeaşi cu cea a vieţii; n-ai putere de cuget să-i stabileşti un preţ.
483. Dacă iubirile s-au dus ori singurătatea te absoarbe, lasă-ţi lumea amintirilor să troneze peste toate neliniştile şi-ţi vei regăsi puteri noi de viaţă.
484. Amintiri, amintiri! Doamne, câtă frumuseţe! O a doua viaţă! Tu pretutindeni, cu adevărat, EXIŞTI!

485. Amintirile care ni se întipăresc în minte, nu îmbătrânesc niciodată; își păstrează farmecul și parfumul; flori ale vieții care nu se veștejesc!
486. Și cele mai frumoase amintiri din trecut ascund un profund suspin.
487. Amintirile nu sunt frânturi de existență, ci un univers fabulos de viață.
488. Oricât de mult ne-ar atrage viitorul, amintirile ne ajung din urmă, părând că vor să ne oprească.
489. Amintirile nu sunt o întoarecere în timp, ci o înălțare – o înviere!

AMORUL PROPRIU

490. Amorul propriu ne subminează puterea.
491. Dezmiardă amorul propriu şi vei obţine transmutaţia relelor în facere de bine.
492. Suferind uşor, amorul propriu este nemuritor: se autoîntreţine!
493. Mândria ne coboară, mândria ne ridică; amorul propriu este un veritabil capriciu.
494. Amorul propriu nu este nici cel mai bun prieten, nici cel mai nevinovat duşman...
495. Sacrificăm interese şi amputăm idealuri pentru slăbiciuni şi mândrii pipernicite.
496. Amorul propriu este ceva măreţ doar sub carapacea vanităţii.
497. Când avem cea mai mare nevoie de demnitate, amorul propriu ne părăseşte, iar atunci când n-avem trebuinţă de el, nu ne lasă în pace să trăim cuviincios.
498. Amorul propriu conturează chipul omului întocmai ca o frizură: când trebuie să fie prezent, apare chelia; când nu-i îngăduit, răsare vâlvoi.
499. În politică amorul propriu judecă anapoda, încât la alegeri câştigă, iar la guvernare pierde.
500. Niciodată n-avem destul amor propriu când vieţuim printre ignari plini de ei înşişi.
501. Cât ne valorează viaţa tot atâtea parale face şi amorul propriu, chiar dacă pretindem întotdeauna mai mult.
502. Nu preferăm să ne măsurăm faptele, ci doar să ne expunem amorul propriu.
503. Dacă amorul propriu este o lacrimă a demnităţii, atunci îţi este îngăduit să-l exalţi.
504. Când din teamă şi laşitate am renunţat şi la ultima picătură de amor propriu, n-am fost buni nici măcar de slugi.
505. Ca să putem fi crezuți, ne ajută modestia amorului propriu; ca să înșelăm, ne sprijină trufia lui; cine suntem cu adevărat el ne poate spune cel mai bine.
506. Pentru propria nefericire de vină este numai stăpânul Eu-lui nostru – amorul propriu.
507. Și când e prea mult, și când e prea puțin ne înjosește; amorul propriu trebuie să aibă constituția armonioasă a unei adevărate virtuți.
508. Amorul propriu e ca un soldat care veghează asupra intrușilor în demnitatea noastră.

509. Amorul propriu are virtutea de a respinge cu revoltă umilința, înjosirea, necuviința; e ca un scut de apărare.
510. Amorul propriu se poate măsura în bani sau în prestigiul trăirii; depinde numai de ce caracter ne-am modelat pe nicovala adevăratei demnități.
511. Acceptă amorul propriu doar ca pe o emblemă a modestiei, nu-i înlesni trufia!
512. Unde n-a pătruns armonia educației și dăruirea faptelor de seamă își face loc, ca o silnicie, emfaza amorului propriu.
513. Că-i dușman sau prieten, nu renunțăm la amorul propriu; îl ținem aproape, îl încălzim la sân!
514. Amorul propriu fără temei umple întotdeauna un gol , un hiatus în caracter, în instruire, în morală și chiar în credință.
515. Orgoliul amorului propriu este, de fapt, propria dorință de autoînșelare, de recunoaștere a unor neîmpliniri.
516. Atunci când pretinde a fi elevat, amorul propriu nu este decât o deghizare a prostiei, o anexă a ei cu altă firmă.
517. Amorul propriu nu-ți este prieten în nicio împrejurare dificilă.

ANARHIE

518. Anarhia este numai iad social şi nicio fărâmă de rai; durere fără speranţă!
519. Indisciplina, oricât de firavă, se metamorfozează repede în supremă anarhie.
520. Dezordinea spiritului infiltrează anarhie în structurile societăţii, prăbuşind idealurile.
521. Când ordinea este suverană, demagogii tulbură liniştea socială; în anarhie domneşte numai haos şi erezie.
522. Orice neîmplinire a spiritului este consecinţa unei anarhii în credinţă...
523. Absenţa ordinii sociale are corespondent în anarhia spirituală şi în păcatele necredinţei.
524. Haos: pentru pace – răzvrătire, pentru linişte – durere; ură, nebunie, viciu; dezmăţul anarhiei!
525. Anarhia ar putea fi de folos într-o societate asuprită, dar ca întotdeauna, trădează chiar dacă ea însăşi este mutilată.
526. Anarhia este o deformare a spiritului care nu admite nicio ordine, chiar dacă lumea este pipernicită de haos.
527. Deasupra anarhiei este o cuprindere la care ea nu poate ajunge şi, tocmai de aceea, o contestă şi o judecă în afara legii.
528. Admitem haosul anarhiei numai dacă este menit să ne distrugă propria noastră răutate foarte bine organizată; o implozie a regăsirii!
529. Când anarhia socială se pretinde ordine de drept, înşelarea primează, oamenii construiesc un lagăr al minciunii, al urii şi terorii.
530. Fără înţelepciune, absent în fapte şi gol de speranţe, nu poţi accede decât la pretenţii, la viciu şi la deplinătatea haosului în care să-ţi instalezi tronul indiferenţei.
531. Nu există domeniu în care anarhia să nu-şi înfigă ghimpii demolatori; se vrea stăpână de imperii şi erezie de cuget.

532. Anarhia nu are în sine nimic uman, nimic divin; doar răzvrătire de spirit, viciu în idealuri şi haos în simţire!

ANI

533. Trecerea anilor acoperă multe slăbiciuni omeneşti.
534. Cu timpul, anii merg mai repede decât noi, afundându-ne în uitare.
535. Toţi anii se pierd, povara lor însă rămâne.
536. Anii tinereţii ard pe rugul dragostei, eternizând speranţele de viaţă.
537. Anii ce se duc sunt călăuze pentru cei ce vor veni; ceea ce vom fi, am mai fost!
538. Iureşul în care se duc ultimii ani ai vieţii cutremură edificiul pe care l-am înălţat în această lume.
539. Anii vieţii sunt o coloană verticală de timp ce se prăbuşeşte fulgerată de dureri, cu cât se înalţă tot mai sus.
540. Anii se modelează toată viaţa cu dragoste şi cu idealuri: frumoşi, bogaţi, seducători şi respectabili.
541. Ne iubim şi ne urâm deopotrivă anii: ne-au înălţat, ne-au umilit; îi preamărim şi-i clevetim... Sărmanii!
542. Ce-ar fi de noi dacă ne-ar acuza zilele şi ne-ar judeca anii? Am fi cu mult mai buni şi ne-ar nesocoti mai puţini duşmani?
543. Acei ani aprinşi de idealuri strălucesc şi acum în viaţa noastră; acei ani pătrunşi de suferinţă sunt şi acum o pildă pentru noi!
544. Anii noştri-s plini de zbucium, de nevoi şi de dureri; anii noştri-s goi de daruri, de visuri şi de plăceri...
545. Deşi suntem atât de datori cu fapte de seamă anilor noştri, ne grăbim să facem cu emfază reproşuri umilitoare vieţii, socotindu-ne nedreptăţiţi.
546. Lăsăm să treacă pe lângă noi anii cei mai frumoşi, considerând că meritărm supreme oferte, neînţelegând nici rosturile existenţei, nici drama propriilor eşecuri.
547. Idealurile pe care le implantăm în primii ani ai vieţii vor fi, mai târziu, minele de nestemate care vor străluminа faptele, ideile şi speranţele noastre.
548. Dacă nu mai ai putere şi se îndepărtează tot mai mult de tine viitorul, apelează la amintirile anilor însetaţi de speranţe, de poezie şi de zboruri nemuritoare; nimic nu va fi imposibil, te vei simţi deasupra timpului.
549. La tinerețe anii ni se par a fi mai grei în conținut, lăsându-și amprenta în cugetul și în sufletul nosrtu, după care se va modela propria personalitate.
550. Deși anii care au trecut, locurile unde am fost și înfăptuirile săvârșite ne cheamă să le resimțim existența, simțim în permanență o atracție irezistibilă spre viitor.
551. Tinerețea poartă responsabilitatea viitorului, pe când anii bătrâneții pierde tumultul entuziasmului.
552. Ne bucurăm odată cu venirea unui nou an, când, de fapt, ar trebui să regretăm că Timpul ne-a mai dezmoștenit de multe zile.
553. La început de viață anii se lasă greu de cucerit, apoi parcă vrea să ne înfrunte, ca în final, nepăsători, să treacă precum fulgerul.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

ANIMALIERE

554. Epitetele urâte despre animale sunt împrumutate de la... oameni!
555. Pentru devotamentul lor animalele primesc ca răsplată indiferenţa şi egoismul uman.
556. În galopul lui de-a lungul istoriei, calul a fluturat pentru prima dată pletele omului în vânt...
557. Omul va învăţa să iubească animalele după ce îşi va domestici propria sa răutate.
558. În jungla oamenilor animalele au prea multe suferinţe de îndurat.
559. Nu sperie dulăul care muşcă, atât cât dezgustă potaia care se dă pe furiş...
560. Când vulpea intră în coteţ, nu alege care orătanie este mai frumoasă...
561. Curcanul, cât de înfoiat, se dezumflă când intră vulpea în ogradă...
562. Găina vecinului este o tentaţie pentru... mintea cocoşului!
563. Un paznic leneş şi un câine prost hrănesc o haită de lupi.
564. Câinii buni feresc turma de lupi fără să-i asmută stăpânul.
565. Câinele este icoana devotamentului nemărginit pentru un biet codru de recunoştinţă.
566. Calul a tras interesele omului spre progres câteva milenii de durere.
567. *Jigodiile* supravieţuiesc pentru că lasă ciolanul cel mare pentru dulăi.
568. Chiar dacă berbecul se crede leu, tot iarbă mănâncă.
569. Când îl apără haita, orice javră se poartă ca un lup.
570. Nu povara, ci biciul omoară calul.
571. Dacă ţesali calul, îi încaleci năravul.
572. *Boule* – spuse şarpele – *eşti atât de prost că nici nu te poţi târî ca mine!*
573. Fie curtea cât cu plină de orătănii, curcanul întoarce capul trecătorului!
574. Animalele au insuflat omului devotament şi admiraţie, împrumutând, în schimb, teamă şi supunere.
575. Când îi face găina ouă, înfumuratul se umflă în pene.
576. Lupul nu pătrunde în stână pentru brânză...
577. De teama unor indivizi câinoși, unii oameni o fac pe leii!
578. Omul a urcat treptele civilizaţiei odată cu calul său.
579. Potaia începe să latre după ce lupul a ieşit din stână...
580. Nobleţea calului este desprinsă din armonia naturii; Divinitatea este pretutindeni!
581. Avem multe de învăţat de la animale, au puţin de iubit de la noi; devotament fără merit – răutate pe nedrept!
582. Calul a mărit încrederea omului în viaţă, purtându-i poverile, micşorându-i durerile; vremurile îl recunosc, omul i-a uitat devotamentul.
583. Unii oameni se sperie de copita calului, pentru că n-au avut privilegiul nici să-l ţesale, nici să-l încalece.
584. Acolo unde sunt mai multe animale decât oameni, este mai frumos: există mai puţină răutate!
585. Unii oameni îşi asmut câinii spre alţi oameni, dar bietele animale doar se gudură; ce fiare sunt mulţi semeni de-ai noştri!

586. Bietul câine are umilinţa devotamentului faţă de om izvorâtă din atât de mare dragoste, încât pe sine se exclude din ea: jertfa lui este umană!
587. Mulţi oameni îşi ascund indiferenţa faţă de durerile semenilor într-o ipocrită dragoste faţă de animale...
588. Mulţi primesc în casa lor câte un câine, dar un om fără adăpost nu-i îngăduit nici măcar într-un coteţ...
589. Chiar dacă priponim calul cu o frânghie lungă şi-l lăsăm nestingherit să pască, el ştie mai bine decât noi că nu acesta este adevărul libertăţii lui.
590. La foarte mulţi dintre noi dragostea pentru un animal nu presupune şi milă faţă de unii semeni aflaţi la grea nevoie...
591. Ca să creşti un animal nu trebuie să mergi neapărat la universitate, ci doar ca tu să înţelegi ce-l apropie de tine, iar el să simtă pentru devotamentul lui o infimă dragoste din partea ta.
592. Un animal care a putut fi domesticit nu semnifică un grad înalt de înţelepciune al omului, ci dovedeşte, în primul rând, disponibilitatea şi puterea minţii vieţuitorului de a se apropia de o fiinţă de pe Terra.
593. O lume fără animale ne-ar neferici vanitatea noatră; n-am avea cu cine să ne comparăm inteligenţa; că în privinţa *omeniei* am fi în mod sigur defavorizaţi...
594. Care virtute umană nu este prezentă la *brutele* animale? Ele însă le consideră instincte naturale, pe când noi ne zbatem să le recâştigăm...

APARENȚA

595. Aparența este o desconsiderare a realității; stare de inferioritate a existenței – minciună sadea!
596. Aparenței îi place să fie arma vicleniei; se simte victorioasă și adevărată.
597. Cum realitatea este mai greu de cunoscut, aparențele se oferă dezinvolte să o înlocuiască.
598. Aparența deservește lenea; nu mai este nevoie de niciun efort pentru a cunoaște realitatea.
599. Aparența este amanta ideală a criticului; nu se vor naște copii ai realității, ci se vor ivi doar impresii literare bastarde.
600. Prima încredere pe care o acordăm aparențelor este aceea față de noi înșine; considerăm că suntem mai capabili decât dovedim în realitate.
601. Aparența e ca o minciună deghizată în haine de adevăr, gata oricând să prostească pe oricine.
602. Părem că suntem foarte generoși cu noi înșine ori de câte ori suntem în dificultate.
603. Aparența tinde să fie ca o stare de beție permanentă a existenței; nu reacționează corect la imperativele vieții.
604. Că avem multe virtuți, în mod sigur, doar ni se pare; aparența greșește!
605. Aparența că suntem oameni liberi este tot o pacoste a asupririi.
606. În loc să ne instruim, ne chinuim în orice împrejurare să dăm aparența că suntem chiar înțelepți.

607. Aparența că trăim bine ne-o spune lipsa de speranțe, propria noastră sărăcie și huzurul Puterii.
608. În aparență părem buni, căci nu facem rele, dar suntem de condamnat pentru că nu facem ceea ce trebuie.
609. Adoptăm orice aparență, chiar dacă ne dezavantajează, numai să nu ne trădăm defectele.

APĂRARE

610. *Cuget, deci exist* spunea Rene` Descartes, dar ar trebui completat: **exist pentru că mă apăr!**
611. Apărarea își protejează credința; se opune ereziei, violenței și înșelărilor.
612. Apărarea nu este doar un protest fată de orice violență, ci și o stare de suzeranitate a cugetului asupra a tot ce este vasal în atitudini.
613. Apărarea se simte ca un act de creație, pe când atacul se vrea un critic invincibil.
614. Lovind ca să dobori, amplifici reacția de apărare a adversarului; te găsește nepregătit!
615. Apărarea trebuie să frâneze elanul propriului nostru curaj, folosind și arme potrivnice oricăror violențe.
616. Opresiunea te obligă să te aperi; tu ai ce pierde, ea n-are valoare – este o umbră de neființă!
617. Avem ce apăra: nu doar patria și viața, ci și nevoile, iubirile și speranțele credinței.
618. Ești dator să te aperi singur; nu te supune umilinței de a cere îndurare!
619. Ne apărăm nu doar integritatea corporală și libertatea cugetului, ci și pe aceea a sufletului – deținem bogăția credinței!
620. Destule rele ne fac să ne risipim prea mult timp din viață, pentru a ne apăra fragila ființare!
621. Pe unele interese ni le poate apăra un avocat, dar pe cele ale spiritului numai noi înșine trebuie să le protejăm demnitatea.
622. Ne apărăm și ne vindecăm trupul atins de sabie, ca și cugetul sângerând de nedreptatea criticii, bandajându-ne cu virtutea înțelepciunii și a demnității.
623. A apăra nedreptatea înseamnă a comite un atac pervers asupra libertății.
624. O apărare disperată este însăși revolta mulțimii.

APRECIERE

625. La unii oameni n-ai ce aprecia înafară de absenţa lor din anturaj...
626. Aprecierile despre oameni nu pot fi călăuze pentru sentinţe, aşa cum din fire de păianjen nu se fac frânghii pentru spânzurători!
627. Unor oameni le măsurăm, cu exigenţă, calităţile, pe când altora le apreciem, cu îngăduinţă, veritabila lene.
628. Când socotim că putem fi apreciaţi, tocmai din această cauză nu ni se dă nici ceea ce ni se cuvine.
629. Anumiţi oameni doar se uită unii la alţii şi, deşi nu se cunosc, îşi apreciază valoarea, având pretenţia că rostesc adevăruri de necontestat.

630. Doar firave aprecieri au stat la baza hotărârilor prin care unii oameni au fost persecutaţi şi alungaţi din societate, iar alţii chiar exterminaţi...
631. Adeseori, sumarele aprecieri au fost totuşi verdicte pentru acuzaţii de comitere a unor imaginare delicte.
632. Ca să decizi este nevoie de competenţă şi de judecată de valoare, pe când pentru vanitoasele *aprecieri* n-ai nevoie decât de superficialitate.
633. Dacă este vorba de noi înşine, facem aprecieri absolut favorabile; faţă de restul lumii suntem însă circumspecţi, dacă nu chiar acuzatori.
634. Ne apreciem propria viaţă ca pe o teribilă luptă, dar prea adeseori desconsiderăm datoriile pe care le avem sau ne domină chiar laşitatea.
635. Ca să apreciezi dând alură de competenţă şi de disimulata emfază, nu este nevoie de prea multă minte, ci doar de o doză mare de vanitate şi de aroganţă.
636. Dacă îți măsori singur calitățile, vei acuza lumea că te subapreciază.

ARGUMENT

637. Afirmaţiile care nu se susţin cu argumente rămân păreri îndoielnice.
638. Părerile celor puternici înlocuiesc argumentele celor slabi.
639. Puterea convingerii se ascunde în argumentele folosite.
640. Nu frumuseţea vorbelor convinge, ci claritatea argumentelor; fapta deosebită emană putere.
641. Argumentul asupririi este forţa.
642. Argumentaţia faptei dă putere ideii.
643. Argumentul cel mai adevărat nu a constituit niciodată un motiv serios, pentru a nu pierde în faţa tuturor minciunilor politice.
644. Oricât ar fi de consistent şi de adevărat un argument, el este desconsiderat de orice presupuneri ale Puterii.
645. Argumentul este ca un adevăr: nu poate fi decât ocolit, dar niciodată desfiinţat.
646. Dureros este nu că un argument puternic nu convinge, ci că, într-o societate nedreaptă, n-are niciodată posibilitatea de a-şi dovedi valoarea.
647. Argumentul se vrea o putere raţională, o faptă evidentă, un exemplu precis; nu pledează cu locvacitate, dezice înşelătoarea arguţie.
648. Nedreptatea transformă propriile tale argumente de apărare în actele sale de acuzare, iar abuzurile ei în delicte pe care nu le-ai comis.
649. Argumentul se înfrăţeşte cu adevărul, dar n-are sorţi de izbândă în faţa niciunui abuz – valorile sunt desconsiderate.
650. Argumentul cel mai puternic este negat de zvonuri, de minciuni şi de nedreptate; de fapt, disperarea acestora le aţâţă ura.
651. Argumentele sunt instrumente ale raţiunii pentru a se extirpa lipsa de înţelegere şi de discernământ.
652 .Argumentul este singurul certificat al adevărului pentru cei certați cu realitatea faptelor.
653. Argumentul deține vraja de a desființa orice acuzație și tocmai de aceea este renegat.

654. Argumentul nu este niciodată o fantezie; el este rodul adevărului desprins din fapte, din conștiință și din jertfă.
655. Chiar dacă argumentul ar fi purtat de către un arhanghel, acuza rămâne tot păcătoasă.
656. Argumentul – armă defensivă ignorată de brutalitatea acuzării.
657. Un argument științific n-are nicio valoare în fața ignoranței; ea este dictatura epocii.
658. Argumentul nu-ți cere să-l venerezi, ci doar să afli de existența lui și să nu-l desconsideri aprioric.
659. Argumentul este o virtute; negarea lui – o înjosire.
660. Respingerea unui argument este o silnicie perversă menită a menține schingiuirea realității.
661. Chiar dacă argumentul are o putere divină de convingere, acuzația este tot insensibilă, eretică și devastatoare.
662. Acuzația desconsideră orice argument, pentru că ea se consideră infailibilă.
663. Acuzația se crede a fi deasupra omului, iar argumentul acestuia – o pulbere.
664. Argumentul are cuviința convingerii și demnitatea susținerilor, pe când acuzația manifestă aroganța părerilor și nepăsarea falsității.
665. Acuza cochetează întotdeauna cu înșelarea, spre a se infiltra în tainele argumentului.
666. Presupunerea are tupeul să dezică și legea, și concretețea argumentului; se poartă ca o tâmpenie!
667. Chiar dacă argumentul nu convinge judecata dreaptă, acuzația nu poate pretinde că deține adevărul.
668. Deși rechizitorul acuzației bolborosește în fața argumentului, tot susține falsitățile expunerii.
669. Neagă orice argument al adversarului, pretinzând că deține adevărul absolut.

ARMĂ

670. Împotriva vieţii sunt prea multe arme!
671. Armele dezbină tot ceea ce n-au mai putut ele însele să ucidă.
672. Pentru a supravieţui răul se apără cu o puzderie de arme nebănuite.
673. Nu arma, ci ordinul ucide...
674. Când armele tac, lumea surâde, speranţele renasc, răutatea piere.
675. Arma este o unealtă perfecţionată: este însăşi voinţa urii, ca un dictat al morţii.
676. Puterea armei este expresia şi decizia conştiinţei.
677. Arme! Oricât de puternice, dragostea vă ucide!
678. Scutul care ne ajută să supravieţuim este virtutea credinţei; ea face să dispară toate armele – ereziile vieţii.
679. Omul a inventat arme pentru a ucide răul, dar adeseori, este dezarmat, devenind el însuşi o victimă.
680. Arma a fost inventată pentru a se crea o lume fără arme; se pare însă că va dispărea chiar viaţa, rămânând numai armele...
681. Folosind iubirea drept armă, însângerăm de moarte toate durerile.

682. Arma este doar o nevinovată unealt; ura manevrează moartea!
683. Arma este un argument satanic; proliferează răutatea, schilodind bunătatea şi frumuseţea vieţii.
684. Orice minte nevolnică foloseşte armele cele mai puternice.
685. Nicio armă nu-i definitivă şi sigură; mintea omenească le perfecţionează continuu până se va ucide pe sine însăşi.
686. Dragostea, bunătatea, armonia vieţii sunt armele care îngrozesc destrăbălarea răutăţilor.
687. Arma cea mai blândă a vieţii este cugetul: infinite răutăţi sunt sfârşite fără violenţă.
688. Prea multor tiranii, persecuţii şi dezastre sociale nu li s-au inventat arme pe măsură!
689. Nu depune niciodată toate armele; păstrează un ghimpe în cugetul tău!

ARMONIE

690. Dialogul cu noi înşine ne tulbură, cel cu semenii noştri ne linişteşte; în permanenţă evadăm din sine, dar conştiinţa propriilor întrebări ne recheamă; armonia spiritului este un veşnic du-te – vino!
691. Curajul şi teama sunt părţi din armonia noastră; doar laşitatea şi viciul sunt adăugiri care mâzgălesc întreaga creaţie.
692. Caracterul nostru modelează fiecare durere pe care o percepem în victorii ale existenţei, armonizându-ne neliniştile şi speranţele.
693. Şi zâmbetul, şi lacrima se regăsesc în fiinţa noastră ca o supremă şi definitivă pace – armonia divină a existenţei!
694. Deşi suntem parte din armonia universală, viaţa fiind suprema chintesenţă, ne zbatem inexplicabil să pătrundem pe orbite de haos social.
695. Ne ascultăm inima şi sufletul, chiar cugetul şi propriul glas, desluşind imprimată în existenţa noastră o divină armonie.
696. Deşi nicio răutate nu ne iubeşte armonia existenţei noastre, nu ne pot silnici în ambianţe dureroase.
697. Cineva, parcă, ne dirijează suprema noastră armonie, folosindu-se baghetele dragostei, ale idealurilor şi ale speranţelor, orientându-se după diapazonul credinţei.

ARTĂ

698. Arta este plăsmuirea spiritului pentru a seduce veşnicia.
699. Arta nu este decât o încleştare disperată a omului cu singurătatea.
700. Arta este cea mai tulburătoare întrebare despre viaţă.
701. Arta nu se supune, artei i te-ngenunchezi!
702. Arta este o viaţă; şi încă una divină!
703. Esenţa artei este victoria spiritului asupra întunecatei ignoranţe şi otrăvitoarei violenţe.
704. Prin inspiraţia şi desăvârşirea ei, opera de artă este a nimănui pentru a fi a tuturor.
705. Când în artă pătrund idei noi, impostorii dau năvală pe uşa din dos.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

706. Pe cărările artei tâlhăresc impostorii.
707. În imperiul artei se intră înarmat numai cu talent; meşteşugurile doar pavează calea spre glorie.
708. Aplauzele lumii dăruiesc artistului surâsul eternităţii.
709. Prin artă oamenii sting singurătatea, aprinzând idealuri nemuritoare.
710. Arta este scutul vieţii împotriva răutăţilor de tot felul şi a tristeţilor dintotdeauna.
711. Sacrificiul închinat desăvârşirii personalităţii umane este virtutea artei.
712. Mirajul artei înnobilează sufletul cu primenitoarea omenie.
713. Destinul artistului este chemarea tainică a epocii, a pasiunii şi a nefericirii sale.
714. Arta este salvarea omului de la pieirea în necunoscut.
715. Arta nu se opreşte nicăieri; însoţeşte pasiunea de frumos până dincolo de moarte.
716. Artistul încrustează podoabe de spirit în coroana veşniciei.
717. Împărăţia artei este sublimul la care aspiră bietul suflet.
718. Opera de arta are o viaţă şi o nemurire proprie; culme vecină Divinităţii.
719. Fiecare om trebuie să dea ceea ce are disponibil: hamalul – braţele, artistul – sufletul.
720. Un artist îşi ascunde suferinţa, oferind opera sa – geniul nemuritor al iertării.
721. Arta este o ştiinţă la fel ca oricare alta: o ştiinţă a sufletului!
722. În faţa artei opreliştile sufletului se prăbuşesc; bietul om se dăruieşte fericirii!
723. Când operele de artă sunt desconsiderate, maimuţărelile impostorilor stau cocoţate pe soclu.
724. Arta este o veşnică ecuaţie a problemei sociale.
725. Arta dă omului aripi de măreţie, prelungindu-i aspiraţiile în eternitate.
726. Arta transpune, te desparte de nefericire şi te purifică, redându-te ţie însuţi.
727. Drumul artei este cel al sincerităţii jertfei.
728. Arta nu se adresează eternului infinit, ci omului de pretutindeni şi de oricând.
729. Ceea ce soarele priveşte întâia oară este artă, parte de suflet nemaivăzut.
730. În artă există frumuseţe atunci când este creată din adevăr şi din sfinţenia spiritului de sacrificiu.
731. Dacă perfecţiunea ar avea limite, arta nu ar fi decât un act de arogantă vanitate.
732. Dincolo de durere şi de fericire există un tărâm, cel al artei – al uitării de sine, unde puţine suflete îşi pot desăvârşi chemarea.
733. Spiritul artistului nu cunoaşte oprelişti, el având propria lui lege: jertfa.
734. Taina conţinutului o descoperă truda cercetătorului; universul formelor este însă pasiunea artei!
735. Nu există victime în artă: orice încercare de a o cuceri este un pas spre Divinitate, culme unde răul nu poate ajunge.
736. Maimuţărelile care se consideră opere de artă îţi scot ochii şi te trag de mânecă; când te gândeşti cât de modest este *Hopa-Mitică!*

737. Arta este tărâmul visat al tuturor oamenilor unde fiecare divinizează o credinţă nemuritoare.
738. Artistul nu inventează iluzii: el modelează lumea, oferindu-i noi aspiraţii, sfârşindu-i vechi neîmpliniri.
739. Cel mai peren privilegiu pentru un artist este cel al suferinţei; bucuriile în artă sunt efemere!
740. Arta are chemări tainice şi porţi deschise pentru toată lumea; condiţia nu este supremaţia talentului, ci ofranda muncii până la jertfă.
741. Ce-i viaţa, ce-i arta? Nimic una fără alta!
742. Arta este o pulsaţie de viaţă în plus şi de fericire în minus.
743. Arta este o plăsmuire a formelor materiale sub dogoarea geniului uman.
744. Este arta doar un pas spre fericire? Este fericirea mai săracă fără frumuseţe!
745. Artistul nu iubeşte aplauzele; el visează legenda, speră în nemurire.
746. Arta este duhovnicul sufletului nostru: ne spovedim şi ne împărtăşim la harul ei divin.
747. Artă – stare de jertfă însingurată.
748. Arta: ceea ce se află în veşnicia căutării, în permanenta dorinţă de depăşire, în fremătătoarele şi divinele nelinişti.
749. Creează! Să nu fi lăsat Dumnezeu această poruncă ori diavolul a ascuns-o? De unde, atunci, atâta putere de jertfă şi trudă în artă?!
750. Forţa de a crea artă nu ne aparţine: înzestrarea are taine divine şi supliciul de sine.
751. Oricâtă trudă ar depune un artist pentru a-şi desăvârşi opera, el nu doar scurmă adâncurile materiei, ci întotdeauna modelează asprimea şi întunericul spiritului său şi al semenilor cărora le dedică dragostea sa mistuitoare.
752. Nu studiaţi chipul unui artist pentru a-i descoperi resursele; zbuciumul se află în genunea sufletului său...
753. Arta este starea de nelinişte a eternelor reînvieri de care este capabil sufletul nostru nemuritor.
754. Întrebaţi-i pe cei care pot trăi fără bucuriile artei, ce este existenţa lor. Puţine cuvinte frumoase veţi putea auzi; trăirea le este zgură...
755. Exerciţiul uman de fericire în artă îl constituie suferinţa insuccesel or.
756. Arta nu este separată de viaţă: este chiar nădejdea ei supremă – nemurirea.
757. În artă nu ştii ce te atrage mai mult: farmecul desăvârşit ori puterea de sacrificiu pentru dăltuirea ei; poate că ambele, poate că doar sufletul pe care îl presimţi imprimat în desăvârşire.
758. Puţini oameni reuşesc să deschidă altarul artei; cei mai mulţi rămân pe drumuri încâlcite, dar, poate, nu mai puţin fericiţi; către aceeaşi Divinitate au ţintit!
759. Dacă simţi că ai o chemare către desăvârşirile artei, atunci porneşte hotărât să o slujeşti cu infinită trudă; ea este adevărata ambrozie care te va înveşnici.
760. Artă: gânduri şi priviri, freamăt şi atingeri împresurate într-o taină de suflet şi o jertfă de cuget.
761. Fii iubitul credincios al artei și te va ajuta să zbori către stele!
762. Dincolo de minunile artei se intră în sfințenie.

763. Când prea mulți oameni nu înțeleg îndemnurile artei, vina aparține întregii societăți; inaccesul la înălțare este o decapitare a spiritului.
764. Un buchet de flori poate fi mai frumos decât o lucrare de artă, dar va fi lipsit de dogoarea cugetului și de taina sufletului
765. Arta ne contaminează întreaga ființă cu sentimental perfecțiunii spirituale – cu desăvârșirea împăcării sufletești.
766. Ne bucurăm că în fața artei ne simțim atât de mici și neputincioși să-i înțelegem desăvârșirea, dar primim puterea să visăm idealuri și căpătăm aripi de zbor.
767. Artă - lumea în care se pătrunde cu încuviințare divină; în anticameră este primit însă oricine îi slujește meșteșugul.
768. Arta nu este nicidecum o minune; este doar jertfă de cuget, de suflet și de fericire.
769. Arta se închină numai binelui omenesc; un dar de la suflet la suflet!
770. Arta te invită să o cucerești; se dăruiește fără reținere și cu voluptate.
771. Pe tărâmul artei se află multe morminte ale intrușilor.
772. Arta îi acceptă doar pe cei ce știu să se dăruiască, să nu păstreze nimic pentru ei!
773. Arta are propria ei viață; cu suflet de om, cu spirit de jertfă și cu visuri de nemurire.
774. Nu înțelegerea spiritului artei este dificultatea oamenilor, ci accesul la ungherele care o izolează și la căile spre înălțimile ei; ea duce cel mai sigur spre libertatea spiritului!
775. Cei cuceriți de minunile artei nu vor fi, poate, mai inteligenți sau mai bogați, dar cu siguranță că vor fi mai înțelepți și cu mult mai buni.
776. Creatorul de artă seamănă cu toți ceilalți oameni; doar în necunoscutul sufletului său are o dăruire greu de definit în alt mod decât prin jertfa în care se exprimă.
777. Dacă va fi existând o anume Divinitate a artei, ea nu poate avea decât un chip de heruvim care ne veghează cugetul și sufletul nostru.

ASEMĂNARE

778. Faptele cele mai diferite se aseamănă între ele prin suferinţa îndurată pentru a le realiza.
779. Adeseori, spunem ceea ce s-a mai rostit şi facem ceea ce s-a mai îndeplinit; firea şi preocupările oamenilor se aseamănă.
780. Şi tu să aduci bucurii, să simţi unde este durere şi să porţi aceleaşi idealuri; să înţelegi şi să-ţi asemeni visurile cu cele ale oamenilor, este un har divin!
781. Ne asemănăm cu orice şi cu noi înşine încă de pe vremea când *La început era cuvântul...*
782. Asemănarea între faptele bune este certă, având în scopul lor o motivaţie divină; doar relele sunt infinite şi diferite ca să nu le înţelegi, să nu le suporţi şi să nu le dai de capăt niciodată.

783. Asemănarea se generează pe sine din harul exemplului, din perfecţiunea experienţei şi din dăruirea frumuseţii.
784. Întotdeauna ne vom bucura că suntem făcuţi după *chipul şi asemănarea Sa,* dar niciodată nu vom recunoaşte că nu meritǎm această supremă dăruire.
785. Asemănarea se închină cu evlavie exemplului, faptei de seamă şi virtuţilor; se vrea orice este desăvârşit.
786. Ne asemănăm cu primii oameni ai Terrei în tot ceea ce este important; *nobleţile* dobândite mai târziu sunt iluzii efemere ori vanităţi de suprafaţă.
787. Căutăm asemănări între noi şi oamenii de seamă, chiar exagerându-ne calităţile, dar ne facem că nu observăm gravele năravuri pe care le avem.
788. Numai dacă faptele noastre se apropie de cele ale lumii, putem spera că ne vom asemăna cândva cu cei mai buni şi, poate, să fim chiar originali.
789. Este trist că oamenii au cea mai mare asemănare între ei nu faţă de marile virtuţi, ci faţă de fapte deloc lăudabile sau chiar deplorabile!

ASPIRAŢII

790. Orizontul aspiraţiilor omeneşti începe dincolo de buzunarul intereselor.
791. Aspiraţiile umane spre desăvârşire sunt... divine.
792. În afara aspiraţiilor sufleteşti există doar nevoi şi pretenţii.
793. Aspiraţiile oamenilor pentru deplină libertate sufocă mofturile şi abuzurile tiranilor.
794. Aspiraţiile desăvârşirii fac oamenii uriaşi.
795. Oamenii sunt inconfundabili prin aspiraţiile lor şi asemănători prin indiferenţă şi patimi oarbe.
796. Dacă satisfaci toate poftele omului, puţine aspiraţii îi mai rămân.
797. Teama de insucces supradimensionează cele mai modeste aspiraţii; vanitatea se strecoară, impudică, în frumuseţe şi în fericire.
798. Orice aspiraţie umană este o notă în armonia universală; discordanţele vieţii produc în lume suspine dureroase.
799. Fără imperfecţiunile omului aspiraţiile sale ar fi zadarnice, iar îngerii credinţelor inutili.
800. De-am rămâne unde suntem, ne-am pierde cărările; de ne-ar mulţumi speranţele, am uita credinţele.
801. Fiecare generaţie dispare cu propria ei durere, sedimentând şi puterile aspiraţiilor.
802. Nu zâmbetul Giocondei este preocuparea contemporanilor – este prea puţin; grimasa nepăsării, drogul ignoranţei, vacarmul alcoolizat şi mestecatul *chewing-gum*-ului sunt aspiraţiile începutului de mileniu...
803. A transforma viciul în aspiraţii – iată narcoza pretenţiilor de superioritate!
804. Pentru aspiraţiile înnobilate de idealuri nu avem destul timp; pentru desfrâu şi letargii irosim însă toată viaţa...
805. Despoţii n-au teamă de durerile supuşilor; se înspăimântă însă de freamătul aspiraţiilor pe care aceştia le au.

806. Aspiraţiile sunt desăvârşirile lumii; un infinit de cutezanţe asaltează viitorul fiecărui om!
807. În absenţa aspiraţiilor omul nu-şi săgetează viaţa spre cerul nemărginirilor, ci îşi afundă slăbiciunile şi tristeţile în urâtul zilelor fără sens.
808. Caută aspiraţii ca să dai de fericire!
809. Fără aspiraţii am deprinde starea de piatră; am trăi fără bucuriile vieţii.

ASUPRIRE

810. Asuprirea îşi asigură huzurul, înarmându-se cu puzderia legilor nedrepte.
811. Vulnerabilitatea asupritorilor este protejată de scutul monstruos al trădării.
812. În haosul asupririi valorile umane dispar fără de urmă – implozie în dureri.
813. Când despre adevăr se vorbeşte doar în şoaptă, asuprirea este demult prezentă.
814. Oricum ai schimba stăpânul, eşti mereu robul altuia; asuprirea este perenă, infinită şi flămândă când n-o satură revolta!
815. Împotriva asupririi mai bine crâcneşti de la început cu violenţă, decât să înduri nedreptatea cu supuşenie.
816. Răzvrăteşte-te când nu se aşteaptă duşmanul: când asuprirea putrezeşte în decădere, când cugetul se eliberează de umilinţă şi se contopeşte în credinţă!
817. Există o vreme, imprimată în credinţă, când spiritul se eliberează de asuprire indiferent de calea jertfei!
818. Efervescenţa generaţiei mele a fost catalizată de durerea produsă de asuprirea ruso-comunistă.
819. Asuprirea este un păcat al conştiinţei, o certitudine a degradării – stârvul moralei.
820. Opresiunea nu este o senzaţie dureroasă, ci un univers de cremene unde spiritul este comprimat în nimicnicie.
821. Asuprirea absolută se infiltrează în comportarea noastră încet-încet, plenar, perseverent, prin înşelare, prin manipulare... până la îndobitocire!
822. Faţă de asuprire fiecare om este propriul său mântuitor; în el se află demnitatea fiinţei şi puterea credinţei.
823. În faţa asupririi fruntea se poate pleca şi sângera, dar cugetul trebuie să se înalţe deasupra întunericului, pregătind cu răbdare clipa libertăţii, descătuşarea conştiinţei şi a veacului său.
824. Asuprirea este acea dezlănţuire bezmetică şi înrăită erupţie a cugetelor bolnave, pentru a înfricoşa speranţele, a nedreptăţi adevărul vieţii şi pentru a tulbura liniştea credinţei.
825. Sub lutul tăcut al asupririlor se înmormântează toate valorile umane; spre cer nu se înalţă decât mărăcinii de ură ai nedreptăţilor.
826. Degeaba stăpâneşti bogăţiile lumii, dacă libertatea spiritului este înlănţuită cu înjosire în întunericul asupririi!
827. Asuprirea nu-i doar o limitare a drepturilor fiinţei tale, ci ea se infiltrează în cugetul tău: te înşeală, te preverteşte în neom, te lipseşte de idealuri şi-ţi deraiază viaţa spre înjosire.

828. Asuprirea n-are balsamuri vindecătoare, n-are nicio ademenire ori amăgitoare milă; ea se stinge numai prin luptă: revoltă-te cu disperare!

BANI

829. Banul este iluzia valorii proprii.
830. Indiferent câtă mândrie şi-ar aroga, banul este damnat să poarte un blazon fals.
831. Banul este seducţia care otrăveşte idealurile celor slabi.
832. La tribuna lăcomiei banul devine Satana.
833. Banul n-are chip; mii de rele îl însufleţesc şi-l înalţă în necredinţă: diavolul se destăinuie!
834. Banii de-s iubire, iubirile-s bani.
835. Banii se înmulţesc când se fac afaceri cu banii altora; când împrumuţi de la tine însuţi, te adânceşti şi mai mult în sărăcie.
836. De-l laşi în voie, banul se risipeşte; de-l ţii în frâu, se înmulţeşte.
837. De nu-l ai, banului îi eşti stăpân; de nu-l urăşti, eşti sclavul lui.
838. Când descoperim influenţa banului în intimitatea noastră, am avansat în interese şi am regresat în conştiinţă.
839. Toţi oamenii iubesc banii, dar unii nu ştiu să-i procure, iar altora li se pare imoral; cei mai mulţi fac însă orice ca să-i obţină: n-au scrupule şi-s fără milă!
840. Pe cine otrăveşte patima banilor nu-l poţi vindeca prin nicio virtute.
841. Chiar dacă banii nu păstrează amprenta mâinilor necinstite, averile nu sunt totuşi un corp delict?
842. Sufletele sunt nemuritoare, dar multe dintre ele se afundă sub cavoul banilor.
843. Pentru prea multă lume banii sunt mai mult o iluzie; n-au realitate, le sunt străini şi nefolositori.
844. Cu banii, oricât de mulţi, nu poţi cumpăra sărăcie; ea se oferă doar absenţei lor.
845. Se cumpără orice cu banii, dar tinereţe, fericire şi onoare – niciodată; pentru ele au valoare nulă!
846. Răul se simte cel mai puternic când se infiltrează în interesele banilor; atunci poate şi deruta, şi înşela; dar cel mai mult vrea să se acopere cu virtuţi.

BĂTRÂNEŢE

847. Cât timp nu aştepţi, ci pretinzi ceva de la viaţă, nu eşti încă bătrân.
848. Nu ne îmbătrânesc anii, ci ideile ne înconvoaie – mai ales absenţa lor!
849. Bătrâneţea nu este decât un ospăţ pe sfârşite...
850. Pe drumul prăpăstios al vieţii bătrâneţea este ultima etapă victorioasă.
851. Înţelepciunea bătrâneţii a fost la tinereţe coroana virtuţilor şi a idealurilor; nu-i o apariţie instantanee.
852. Bătrâneţea este tristeţea cea mai puţin respectată.
853. La bătrâneţe iubim chiar şi durerile tinereţii.
854. Bătrâneţea este vremea de bejenie a vieţii.
855. Bătrâneţea a fost cândva zeiţă.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

856. La bătrâneţe trecutul se îndepărtează năpraznic, prezentul pare inexistent, iar viitorul nu ne întâmpină niciodată...
857. Umila bătrâneţe este o mare izbândă a vieţii.
858. La bătrâneţe cele mai multe vicii mor, dar niciodată virtuţile.
859. Patul moale la tinereţe are ghimpi dureroşi la bătrâneţe...
860. Cine nu este înţelept la bătrâneţe, este dator vieţii încă din copilărie.
861. Nu bătrâneţea este urâtă, ci insomniile ei.
862. Dacă nu rămâi singur, atunci poţi să îmbătrâneşti.
863. Bătrâneţea nu este neapărat mai înţeleaptă, ci mai înţelegătoare faţă de greşelile omeneşti; de nu cumva acelaşi lucru este...
864. Bătrâneţea este meritul vieţii pentru destinul ei de suferinţă.
865. Bătrâneţea este victoria înţelepciunii asupra destinului predispus capriciilor.
866. Distincţia bătrâneţii este cumpătul răbdării.
867. Bătrâneţea este judecătorul suprem înzestrat cu puterile înţelepciunii şi ale iertării.
868. Fugind de moarte, oamenii grăbesc viaţa, îmbătrânindu-şi speranţele.
869. Bătrâneţea este fântâna înţelepciunii la care ciutura a putrezit...
870. Virtutea bătrâneţii are implântate rădăcinile în lutul fertil al tinereţii.
871. Bătrâneţea este o uitare continuă de viaţă până când amintirea existenţei se stinge...
872. Numai iubirea te poate conduce spre bătrâneţe, numai anii târzii enumeră frumuseţea dragostei.
873. Bătrâneţe: afacerea cu viaţa – pozitivă; valoarea de întrebuinţare – zero!
874. Bătrâneţe – viaţă uitată de frumuseţe şi de speranţă.
875. Înţelepciunea bătrâneţii este stăpână numai pe răbdare şi pe iluzii; speranţele aparţin tinereţii.
876. Pe măsură ce anii trec, oamenii îşi asumă noi repere pentru a defini spiritul bătrâneţii, dar fără să o accepte niciodată; o tot împing cât mai departe de ei!
877. Tinereţea urcă o vale frumoasă, bătrâneţea coboară o râpă; o exclamare spre înălţimi, o întrebare povârnită spre tine însuţi.
878. Având motive de durere, bătrâneţea se fereşte de entuziasmul dogmelor, retrăgându-se în regrete, adâncindu-se în credinţă.
879. Ultimii ani ai existenţei au o valoare din ce în ce mai redusă; piaţa bătrâneţii este săracă de clipe şi pustie de speranţe.
880. Bătrâneţea poartă laurii înţelepciunii pe care forţa vieţii a dobândit-o de la natură.
881. Uitată de trecut, respinsă de viitor, bătrâneţea este sortită să nu-şi găsească locul nicăieri.
882. Bătrâneţea este frumoasă când iarna ei vine târziu să troienească faptele de seamă.
883. Oamenii îmbătrânesc prea uşor: într-o fulgerare de viaţă nu mai sunt buni de nimic...
884. Nu ne ascundem anii, pentru că ne simţim mereu tineri; nu ştim dacă îmbătrânim, cu adevărat, vreodată!

885. Ne războim cu bătrâneţea pentru orice vis; ne subminează idealurile!
886. Cum de vii nepoftită, bătrâneţe? Mai du-te prin pustii, până ne săturăm de viaţă!
887. În toamna vieţii degeaba cauţi primăvara: ghioceii nu înfloresc, cântecul privighetorilor e al speranţelor suspin.
888. Bătrâneţea să nu ne întristeze: să ne adorăm reuşitele şi să lăsăm un testament întinerit de speranţe.
889. Dacă n-ai fost un tânăr îmbătrânit de laşitate, nu poţi fi decât un bătrân... întinerit de libertate!
890. Proiectele tinereţii sunt, într-un fel, construite de neliniştile unui bătrân; salahor uituc şi suferind, obosit şi iertător, întristat şi temător!
891. Adorăm şi la bătrâneţe nemărginirea: din zări desprindem credinţă pură, iar din iubire – libertate.
892. Când toată viaţa a fost numai un suspin, bătrâneţea nu poate fi decât o lacrimă: a Divinităţii!
893. Mulţumim tuturor anilor care ne-au încovoiat existenţa: ne-au ajutat să îndurăm, să iertăm şi să credem; bătrâneţea îi venerează!
894. Nu se furişează lenea în planurile noastre, ci se infiltrează doar bătrâneţea cu fel de fel de amăgiri, cu împăcări de compromis, cu alte şi alte zbuciumări nefericite.
895. E târziu, e târziu... îmbătrânim: un început de a nu mai fi...
896. Despre bătrâneţe se pot scrie atât de frumoase gânduri, tocmai pentru că ea este mult prea nefericită şi urâtă.
897. Bătrânii transformă valoarea afectivă a unor obiecte care le aparţin în bunuri economice cu preţuri uriaşe, dacă trebuie să le dăruiască altora – desigur, e o clipă a vieţii lor...
898. De câte ori vorbim despre bătrâneţe, o facem cu detaşarea că este o noţiune care nu ne priveşte, nici chiar în viitor...
899. Cine nu-şi acceptă bătrâneţea, îşi descoperă răutatea şi deziluziile tinereţii.
900. La bătrâneţe uşor se scurg anii, greu şi întristat trec zilele...
901. Tinerețea este un fulger de spirit; bătrânețea – un meteor stins, un gând uitat!
902. În intimitatea bătrâneţii se află întotdeauna sedimentate virtuţi, idealuri şi speranţe; ele dau puteri de viaţă, experienţa şi înţelepciunea, atât de invidiate şi împuternicite cu prioritate.
903. Ce departe ni se pare bătrâneţea faţă de noi: ca o stare improbabilă ori virtuală; nu o admitem chiar dacă apare ca o fulgerare!
904. Bătrâneţea poate fi lovită de durerea singurătăţii, dar îşi găseşte alinare în balsamul fermecător al amintirilor.
905. Bătrâneţe, lumea se dezice de tine în fiecare zi! Te sufocă cu nesfârşite interese şi preocupări, iar de nu le găseşte vad, se-ntinereşte cu nemărginirile iluziilor...
906. Bătrânețea nu poate fi decât o mândrie; până a ajunge la ea, se trec multe obstacole înfricoșătoare.

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

907. Știm că bătrânețea ne judecă, dar n-avem curajul să facem cunoscute constatările ei.

908. La bătrânețe albim, ca o recompensă, pentru a cunoaște și altceva decât drumurile întunecate ale vieții.

909. Bătrânețea ne desconsideră toate scuzele insucceselor pe care le invocam cândva.

910. Până la bătrânețe, fiind cel mai important pisc al vieții, avem de înfruntat tot felul de lighioane care amenință urcușul!

911. Când își face bilanțul, viața constată că bătrânețea este o victorie a ei; chiar și moartea a fost umilită de multe ori!

912. A fi bătrân trebuie să înveți din tinerețe; este o știință greu de însușit, fiind chiar desconsiderată.

913. Cu adevărat, nu ne acceptăm niciodată condiția de bătrân; o împingem departe de noi!

914. Trăirile bătrâneții sunt profunde, dar lipsesc speranțele care să le înflăcăreze.

915. Bătrânețea permite vieții să se detașeze de iluzii și de înșelări, prin puterea și înțelepciunea ei!

916. Păcat că abia la bătrânețe deprindem taina să ne vindecăm rănile existenței!

917. Unele dureri pe care le percepem la bătrânețe sunt izvorâte din necugetările altor vremuri.

918. Idealurile, speranțele și credința nu îmbătrânesc niciodată și nici nu cunoaște moartea; ele se transmit, ca pe o comoară de suflet, generațiilor viitoare.

919. Și cea mai frumoasă bătrânețe este tot o neînțelegere a rosturilor divine și o mare disperare.

920. Copii fiind, ne dorim să fim *mai mari*; când îmbătrânim, regretăm anii tinereții; înmuguriri și ramuri uscate!

921. Tocmai atunci când ești mai înțelept și dispui de experiență de viață, bătrânetea vine să îți aducă neputința; și câte nemernicii nu îi sar în ajutor!

922. Bătrânețea ne triază faptele, prieteniile și amintirile; ce puțin mai reținem, cât de repede sărăcim!

923. Bătrânețea se tot gândește la ce a creat în viață și regretă ce n-a putut împlini, dar păstrează în sine durerea; lasă lumii doar înfăptuirile la care a reușit să încrusteze, cu multă dragoste, o fărâmă de sufletul.

924. Atunci când îmbătrânim, ni se apleacă privirile, iar lacrimile cad mai ușor, căci amintirile ne dor.

925. Bătrânețea este o mare izbândă a vieții; păcat că o însoțește tristețea!

926. La bătrânețe prietenii se adună de parcă ar vrea să facă o uniune de apărare a vieții, dar nu știu împotriva cui să lupte și nici metereze nu mai pot construi.

927. Bătrânii să rămână pe la casele lor; drumurile îi obosesc, palatele nu-i primesc, zilele îi deprimă.

928. Un bătrân nu vrea nimic altceva decât să i se lase ceea ce are; obișnuința, amintirile, însingurarea; nu-l asaltați cu promisiuni și cu speranțe deșarte; păstrați pentru voi povara iluziilor!

929. Pentru nepoata mea,Teodora- Maria, ivită de curând pe lume, bătrânețea mi s-a răzvrătit; vrea un plus de elan, să-i poată lăsa o mai mare moștenire de cuget!
930. Bătrânețea este respinsă, nesocotind că ar mai avea valoare.
931. La tinerețe căutăm un loc care să fie al vieții; la bătrânețe nu ne simțim bine nicăieri.
932. După vârsta de optzeci de ani recunosc că am îmbătrânit, dar nu mă predau!
933. Chiar dacă bătrânețea este ca o epavă, ea nu poate fi sclava vieții, ea decide, se poate curma însăși pe sine.
934. Nu îmi apăr bătrânețea pentru că îmi este milă de mine, ci pentru că mai am putere să dăruiesc, spre a dăinui!
935. Nu râneți de bătrânețe și nu o compătimiți; nu știți dacă o veți cunoaște ori veți înțelege comoara pe care o posedă.
936. Dacă suntem bătrâni înseamnă că am învățat cum să o dobândim; prea mulți oameni rămân repetenți din tinerețe!
937. Bătrânețea iubește trecutul, dar nu înapoierea; nimeni nu așteaptă mai mult decât ea clipe de viitor.
938. Tot scriu despre bătrânețe; este starea mea actuală, mă confrunt cu mine însumi!
939. Nu vă atingeți de tronul bătrâneții nimănui; străbătând împărăția vieții, s-a luptat cu mulți balauri și cu zmei.
940. Orice ar dori, bătrâneții i se impune răbdare; tocmai ceea ce revoltă Timpul.
941. Bătrânețea pierde nu numai minunile tinereții, ci și sfințenia cu care ne ivim.
942. Bătrânețe: figură schimonosită de vreme, cuget luminat de viață, suflet împăcat cu lumea.
943. La bătrânețe nu suntem alți oameni; continuăm să fim ceea ce am simțit, visat și înfăptuit la tinerețe; avem același suflet.
944. A nu îmbătrâni este o tragedie!
945. Bătrânii se feresc să nu sufer, se scufundă în tristețe și se retrag în unghere întunecoase.
946. Iată că mi-a fost dat să am și experiența bătrâneții, pe care mi-o doream în tinerețe, dar nu știam cât este de tristă.
947. Am obosit făcându-mi griji despre bătrânețe, dar nu știu dacă am curajul de a nu mă mai gândi la ea; parcă nu are cine să o apere.
948. De-a lungul timpului albiile de râuri se tot îngustează, părând a îmbătrâni ca un om și seca de viață.

BOGĂŢIE, AVARIŢIE

949. Bunăstarea impune lumii efort; preocuparea creează bogăţie, pe când comoditatea generează sărăcie, aşa cum erezia induce iadul.
950. Cine are avere o apără cu sacrificii; cine o râvneşte o condamnă cu revoltă.
951. Cu sărăcia te deprinzi, dacă o trăieşti; bogăţia pretinde răbdare, e dichisită, vanitoasă şi perfidă; te chinuie mofturile, te face neom.
952. Rareori bogăţia nu este o scuză, de nu este o gravă acuză!
953. Nu admitem sărăcia, dar şi seducţia bogăţiei înfioară şi ne poate sufoca liniştea.

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

954. Când contabilizezi toate pierderile, bogăţia ştie că n-are de cine să se teamă.
955. Teroarea bogăților este risipa!
956. Averile mari astupă izvoarele idealurilor; fericirea de a le regăsi este o jertfă a conştiinţei!
957. Bogăţia este, pentru viaţă, un zbucium: e ceea ce dorim când nu avem, e ceea ce nu este destul cât avem.
958. Avarul doar îşi închipuie cum ar putea să-şi risipească bogăţia, că îl şi cuprinde disperarea sărăciei.
959. Avarul nu va cunoaşte niciodată bogăţia la care aspiră, pentru că sărăcia nu-l înspăimântă îndeajuns, el putând-o suporta mai mult decât i-ar fi dată.
960. Bogăţia este incertă, dacă este înconjurată de sărăcie şi atunci când nu are o ţintă prea respectată şi decentă.
961. Implantarea şi perseverenţa în conştiinţe a marilor virtuţi clădeşte înaltele bogăţii ale Omenirii.
962. Până când bogăţia nu va fi o contagiune a civilizaţiei, a progresului şi a onoarei, suspiciunea, invidia şi revolta vor şubrezi armonia socială.
963. Averea născută peste noapte nu se strânge cu o mică înşelare; este nevoie de mult jaf!
964. Oamenii ştiu singuri cât de bine trăiesc, nu-i nevoie să le spună altcineva; doar nevoia este averea lor!
965. Bogăţia este ceea ce suntem, nu ceea ce râvnim.
966. Ogorul pe care trudim este altarul belşugului.
967. Ca să devii cât mai repede bogat, trebuie să-ţi vinzi orice credinţă şi să-l linguşeşti pe... Diavol!
968. Averea este lăcomia trupului; frumuseţea idealurilor – desfătarea spiritului.
969. În spatele avuției plâng cei nedreptăţiţi
970. Dispersarea bogăţiei se transformă în sărăcie, dacă nu în necinste.
971. Acumularea bogăţiilor naşte mari invidii, ură adâncă şi revoltă aprigă; iadul comunist se desfată!
972. Bogăţia are capacitatea de a se metamorfoza continuu în reversul ei – sărăcie; este şansa ei de a exista, de a se dărui.
973. Visurile de dinaintea îmbogăţirii mor prăbuşite, ca puii din cuiburi, de către interese brutale; odată cu ele se sting şi înflăcărările idealurilor ori ale desăvârşirii.
974. Averi mari – pofte fără capăt şi năravuri grele!
975. Înainte de a veni bogăţia, se promit aziluri şi biserici; dacă a fost să fie, se va rezuma însă numai la garduri înalte, dulăi la poartă şi pace cu... Satana!
976. Cu cât îți este mai săracă mintea, cu atât nu-ți ajung bogățiile lumii.
977. Ceea ce lăsăm în urma noastră este singura bogăție reală pe care am avut-o.
978. Bogăția zăvorăște sufletul; în el nu mai poate pătrunde duhul iubirii de oameni.
979. Ceea ce nu posedăm ni se pare o mare avere, chiar dacă deținem adevărate comori!

BUCURIE

980. Fiecare bucurie se pierde dureros.
981. Şi bucuriile, şi durerile trebuie împărtăşite adevăraţilor prieteni.
982. Pe unde şi-au aflat suferinţele, oamenii îşi caută şi bucuriile.
983. Orice durere omoară, orice bucurie reînvie.
984. În viaţă este bine să ai bucuria de a da şi durerea de a cere.
985. Fără bucurii lumea nu este numai urâtă, ci şi neîmplinită, dacă nu diformă.
986. De ne dai, Doamne, bucurii, întinerim c-un secol; de ne iei suferinţele, zburăm peste milenii...
987. Durerea bucuriei este teama de a fi efemeră**,** îndepărtată de lume şi străină de credinţă.
988. Nici fericirea, nici bucuria nu se îndreaptă spre om; menirea lui este să le caute cu orice jertfă!
989. Bucuria permanentă este singura lăcomie care nu degradează.
990. Când ştim ce iubim, descoperim marea bucurie a vieţii; starea ei de beatitudine!
991. Bucuria este un prieten care ne vizitează rar; durerea se aciuiază în sufletul nostru ca un tiran într-o ţară comunistă!
992. Bucuria exaltă calităţile umane, insuflându-le virtuţi, pe când durerea inhibă frumuseţea vieţii, imprimându-i pieire.
993. Bucuria nu se oferă ca dar din fericirea cuiva, ci doar din sufletul tău, de poţi revărsa fluvii de iubire.
994. În preajma binelui răul este stingher; în atmosfera credinţei bucuria este pretutindeni!
995. O bucurie este purtătoare de fericire; un sol al credinţei şi înălţării!
996. Povara pasiunilor este un veşnic motiv de bucurie.
997. Bucuriile pe care le avem pot fi conservate numai de trăinicia faptelor noastre.
998. Însingurarea şi lipsa de curaj nu aduc nicio mângâiere: neliniştile, căutările şi izbânzile induc surâsul bucuriilor.
999. Bucuria este ca învierea de primăvară a naturii, în ambianţa căreia simţim că fiinţa noastră pătrunde în armonia unei slujbe divine.
1000. Bucuriile în care credem trebuie să le transpunem în sufletele celor pe care îi iubim şi a celor neocoliţi de supărări.
1001. Bucuriile nu se îngrădesc cu tristeţi prezente; lăsaţi-le libertatea viitorului.
1002. În regimuri politice despotice există pretutindeni cimitire ale bucuriilor; oriunde vezi lacrimi, chinuri şi dureri.
1003. Bucuriile se ivesc numai pe lângă faptele de seamă, pe lângă truda împlinirilor şi peste creaţiile noastre; răsar ca speranţele de viaţă, ca bogăţia spicelor de grâu!
1004. Să ai bucuria de a trăi frumos şi înălţător; ce Divinitate poate oferi existenţa!
1005. Bucuriile pe care le avem în viață deși sunt rare și, adeseori, abia pâlpâind, sunt pândite de invidie și dușmănite de tristețe.
1006.Ne bucurăm de fapta împlinită, uitând greutățile întâmpinate, de parcă am deveni imuni la împotriviri.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

1007. Când bucuriile sunt rănite, îngerii plâng repede, iar diavolii surâd îndelung.
1008. Bucuria este elixirul vieții, poartă și ea har divin.
1009. Un cântec ne face bine chiar și atunci când suspină, așa cum nu ne bucurăm de răul cuiva.
1010. Nu mă bucur prea mult de ceea ce am realizatt, ci mă entuziasmez dacă mulțumește pe cineva.

BUNĂ-CUVIINŢĂ, NECUVIINŢĂ

1011. Buna-cuviinţă este prima virtute care se învaţă şi ultima care se ştie.
1012. Nu rişti să-ţi risipeşti mintea, în bordeiul străin în care intri, dacă îţi ridici căciula!
1013. Este o datorie să ştim ce se cuvine: impoliteţea nu are scuză!
1014. Buna-cuviinţă este o parte a educaţiei, dar şi o alta – a credinţei.
1015. Necuviinţa este anatema de mândrie a prostiei.
1016. Nu ştim ce nu se cuvine, dar desconsiderăm ce este cuviincios cu aroganţa ignoranţei.
1017. Omul drept îşi cheamă în ajutor buna-cuviinţă şi străbate drumurile tâlhărite de vulgaritate ale existenţei.
1018. Necuviinţa ne ciunteşte aripile vieţii, coborându-ne asemenea unui pietroi legat de gât la fundul smârcurilor stătute ale degradării.
1019. Tot ce nu-i în interesul şi pe placul nostru blamăm ca necuviinţă şi ne dezicem de prietenie, de adevăr şi de credinţă.
1020. Buna-cuviinţă nu pleacă de acasă, în primii şapte ani de viaţă, până nu-şi ia doctoratul... în educaţie.
1021. Mulţi oameni sunt necuviincioşi chiar faţă de propria lor viaţă, insultându-şi, străine de orice vină, însăşi tinereţea şi, mai ales, nevinovata bătrâneţe.
1022. Buna-cuviinţă barează nechibzuinţa vulgarităţii, făcând-o să recunoască singură că nu se poate lupta cu buna creştere.
1023. Lipsa de educaţie n-ajunge să urce treptele înalte ale societăţii, pe când buna-cuviinţă este ajutată să se ridice chiar mai sus decât poate singură.
1024. Buna-cuviinţă nu are nicio armă de atac; ea învinge cu un zâmbet, primeneşte ca o rugăciune!
1025. Orice necuviinţă se ridică pe prima treaptă a eşafodului; perseverând în greşeli, ajunge să-şi declanşeze singură ghilotina.
1026. Buna-cuviință este ca un pașaport de intrare în societate; necuviința te întoarece de la graniță pe maidanul tău.
1027. Buna-cuviință este ca o notă bună la școală; când tot chiulești, ajungi repede către cifra patru, adică la corigență în viață!
1028. Necuviința este un act de trădare al educației; un ghimpe implantat în societatea umană.
1029. Tot ceea ce ție însuți nu-ți convine este necuviință și tot ce lumea bucură în comportare sunt motive de îndreptățită laudă.

1030. Ca să-și ascundă neștiința ori chiar urâta inferioritate de cuget, necuviința adoptă bravada, impulsivitatea și urâtul în orice faptă.
1031. Infatuarea este încă puțin curajoasă, pe când teribilismul care o urmează începe să uite de bună-cuviință.
1032. Oriunde nu sunt regulile frumoase ale educației vine și necuviința, fălindu-se că este cea mai îndreptățită să fie slăvită.
1033. Necuviința nu omoară prin comportament, dar parcă te lovește cu o bâtă în moalele capului.
1034. Buna-cuviință se deprinde din familiei și de pe băncile școlii; nu poți să chiulești șapte ani... fără să fii repetent în viață!
1035. Necuviința se vrea a fi o decorație de bravadă pentru că își manifestă indiferența și repulsia față de valorile educației.
1036. Buna-cuviință nu se evidențiază cu nimic pe sine; doar evită vulgaritatea, aroganța și tupeul ignoranței, ca și pe cel al avuției.
1037. Necuviința este o revoltă față de ceea ce este dincolo de inferioritatea ei; respinge orice armistițiu cu instruirea.
1038. Buna-cuviință ne învață să trăim și să creștem în demnitate; necuviința ne schilodește orice armonie morală și spirituală.
1039. De necuviință nu știi când să te aperi; ea izbucnește când nu te aștepți, de oriunde și fără niciun motiv; răsare ca o buruiană!
1040. Necuviința nu este o recție de răspuns, de apărare; ea este o explozie de orgoliu și de urâtă mărginire.

BUNĂTATE

1041. Legea bunătăţii este condiţia prieteniei – a credinţei în ea.
1042. Suntem buni nu prin grandoarea darurilor, ci prin suferinţa pe care ne-o asumăm.
1043. Ce-i bun se naşte din suflet; din rău virtute nu răsare!
1044. Când spuneţi un adevăr care doare, adăugaţi-i virtutea bunătăţii voastre.
1045. Binele este nu numai pentru oameni, ci şi pentru orice creaţie care ar putea cunoaşte suferinţă.
1046. În durerile proprii binele poartă şi urâtul care exaltă răul.
1047. Faţă de cei slabi suntem puternici numai prin bunătate!
1048. Oamenii sunt asemănători, dar buni sunt însă numai unii dintre ei; mult prea puţin!
1049. Cine vrea să fie puternic trebuie să fie întotdeauna bun.
1050. Deprinderea răului este uşor însuşită, pe când aceleia a binelui, anevoie îi dăm de capăt.
1051. De n-ar exista binele, orice răutate ar fi de capul ei!...
1052. A fi bun înseamnă a te gândi, mai întâi, la cei care au nevoie de tine.
1053. Fără spiritul binelui omul ar fi putut fi tentat să devină diavol.
1054. Cine-i bun numai pe jumătate este rău în întregime.
1055. Toată viaţa aşteptăm un bine, care nu mai vine!...
1056. Binele pe care îl faci anulează un rău şi poate învia o speranţă.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

1057. A face bine înseamnă a curma un rău, a exalta speranţe, a pipernici urâtul.
1058. Sperăm prea mult în bunătatea oamenilor şi mult prea puţin în puterile proprii de a ne ajuta singuri.
1059. Binele este întotdeauna singur, curat şi tăcut; părţi de sfinţenie!
1060. Cu adevărul de partea ta nu poţi face decât bine; cu minciuna – ţinteşti iadul!
1061. Ce a fost bun nu poate fi distrus ca rău decât numai din profundă răutate.
1062. Nu te bucura că nu eşti rău; regretă că nu eşti pe deplin bun!
1063. Când eşti bun dai repede peste nedreptate şi sărăcie: îţi este pândit de răutate orice gest de omenie!
1064. Nu eşti cu adevărat bun cât timp poţi fi şi mai bun!
1065. Binele cu care te lauzi este un semn al răutăţii de care eşti capabil...
1066. Binele este cel dintâi pas spre o posibilă prietenie.
1067. A fi rău în aparenţă şi bun în realitate este o opţiune a conştiinţei.
1068. Eşti cu adevărat bun când te dor nu doar greşelile tale, ci mai ales cele ale altora.
1069. Binele generează putere, pe când răul întotdeauna slăbiciune şi înjosire.
1070. A ajuta prostia înseamnă a ştirbi din fiinţa bunătăţii.
1071. Cine pretinde că a fost bun poate să mai fie, vizând orice posibilă răutate.
. 1072. Bunătatea este visul de ieri şi speranţa de astăzi a lumii îndurerate.
1073. Dacă binele nu te cunoaşte, răul nu are ce face cu tine!
1074. Bunătatea sădeşte dragoste, visare; răutatea – ură, silnicie.
1075. Bunătatea este însoţită de iubire neîmpărtăşită şi de dureri nemeritate.
1076. Bunătatea vine de la Dumnezeu, păcatul aparţine omului; din dureri se accede spre mântuire, din jertfă transcedem în rugă.
1077. Bunătatea îşi deschide urna inimii spre lume; alegeţi bucuriile şi vărsaţi durerile!
1078. Bunătatea presupune durerea înţelegerii, a neliniştilor şi a faptelor irosite.
1079. Binele este singur: de partea răului este indiferenţa lumii.
1080. Este uşor să fii bun: bunătatea n-are mustrări de conştiinţă; răutatea îşi presimte nevoia de pocăinţă, dar nu păstrează putere pentru niciun regret.
1081. Cine este într-adevăr bun, suferă cu cel care suspină şi piere odată cu cei ce se jertfesc; nu cunoaşte nepăsarea!
1082. Oamenii nădăjduiesc în protecţia binelui, descoperind instinctiv răutatea.
1083. Fiecare om asociază răul cu alţii şi binele cu sine.
1084. Uciderea binelui propriu este complicitate la desfătarea răului.
1085. Eşti bun – eşti drept, statornic şi înţelept.
1086. Ignorând bunătatea, slujim premeditat neomenia.
1087. Recompensa aşteptată otrăveşte bunătatea oferită.
1088. Bunătatea este bucuria lumii; răul – durerea ei.
1089. De nu slujeşti oamenii, nu eşti bun în niciun chip.
1090. Eşti bun când înveţi pe cineva să trăiască, nu cum să se ascundă de greutăţi.
1091. A descoperi răul înseamnă a sluji binele.
1092. Dacă nu cunoşti drumul binelui, nu-l ocoli pe cel al răului: implică-te şi împotriveşte-te!

1093. Când bunătatea o dai pe jumătate, îşi pierde întreaga valoare.
1094. Când sufletul vibrează de bunătate, nu slobozeşti săgeata urii pentru nicio durere.
1095. Bunătatea este o fiică a demnităţii; răutatea – o monstruozitate a viciului.
1096. Un om bun este atât cât este, plus o părticică de suflet.
1097. Înţelegi binele numai cunoscând, cu adevărat, dezmăţul de care este posibilă răutatea.
1098. După ce se descoperă binele, se pierde ignoranţa, ura şi răutatea indiferenţei.
1099. Ca să ştii cât eşti de bun, înţelege-te cu tine şi descoperă cât eşti de rău.
1100. Pe oameni îi vrem mai buni când ne conving defectele proprii.
1101. Binele îţi cere să gândeşti, răul n-are nicio preteneţie!
1102. Binele nu trebuie folosit pentru făţarnici, ci pentru a frâna răutatea.
1103. Când stăpâneşte nedreptatea, simpla intenţie de a face bine este considerată un afront – o crimă.
1104. Fă-ţi binele singur, iar răul nu-l da în seama nimănui!
1105. De nu cauţi puterea de a fi bun, nu-ţi poţi însuşi nicio scuză de a fi fost rău.
1106. Întreabă-te dacă tu poţi fi mai bun decât cei pe care îi acuzi că ar putea fi răi.
1107. Ce-i aproape bine nu este neapărat bine, la fel cum ce-i aproape rău este tot rău.
1108. Răstignirea n-a oprit răul, dar a mărit nădejdea binelui: speranţa, credinţa.
1109. Bun este numai Dumnezeu; omul are în el păcatul originar, umilinţa şi durerea de a nu regreta nimic şi de a se iubi doar pe sine.
1110. Când îţi dai seama că exişti, întreabă-te şi cum eşti; pentru frumuseţe secolele nu ajung, mileniile nu sunt destule pentru bunătate.
1111. Înţelepţii se aseamănă prin bunătatea lor care este unică; proştii – prin răutate căreia îi dau chipuri infinite.
1112. Dacă ne supărăm pentru ceea ce nouă nu ni se pare drept sau nu ne place, este mai bine pentru noi şi mai puţin rău pe lume.
1113. *Eu-l* vrea să fie oricine, să fie chiar Tu sau El atunci când sunt mai buni decât însuşi se simte.
1114. Dacă înveţi să-ţi faci singur primul bine, cel de-al doilea vine fără să-l aştepţi.
1115. Toată viaţa avem de ales între ceea ce este, într-adevăr, bunătate şi ceea ce este făţărnicie.
1116. Apreciezi divinitatea binelui chiar fără să fi cunoscut imensitatea răului; simţi o binecuvântare, o mângâiere; invitaţie spre rugăciune!
1117. Eşti bun când înmulţeşti binele şi rău când îl denaturezi în folosul tău.
1118. Oamenii buni simt pretutindeni frumuseţea omeniei şi durerea suferinţelor.
1119. Dacă nu eşti tot atât de bun pentru ceea ce-i bun, atunci eşti rău pentru ceea ce nu este rău.
1120. Cum să fii uşor de înţeles, cum să nu-ţi pierzi inima de dragoste este greu de ştiut, dar bunătatea te ajută să deduci simplitatea omeniei.
1121. Pentru binele pe care îl faci nu aştepta recompense; străduinţa de a fi bun concordă cu datoria de a nu greşi.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

1122. Binele este elementul susţinerii vieţii care îi amputează nefericirea, iar răul este cel ce aprinde repede puterea de reacţie a spiritului – scutul existenţei!

1123. Trebuie să fim buni fără a avea niciun motiv; bunătatea din sinea noastră este dragoste, Divinitate.

1124. Avem orgoliul tuturor ambiţiilor: vrem să fim mai buni decât putem fi!

1125. Omul este, într-adevăr, bun când poate suferi numai pentru că există durere în lume.

1126. Adevăratul bine predomină răutatea; o absoarbe, o stinge aşa cum viaţa învinge teama şi ideea morţii.

1127. Decât să premeditezi binele, mai degrabă nu-l faci; când acţionezi instinctiv, când răbufneşti de milă nu stai să meditezi; atunci eşti bun, atunci te bucuri!

1128. Mai întâi ne bucură binele nostru şi apoi, eventual, ne întristează nenorocirile altora.

1129. Binele este un sentiment comun oamenilor, pe când răul concretizează nemernicia individuală.

1130. Când în lume există prea multă răutate, binele trebuie să ţi-l faci singur, spre a nu dori să-ţi vrei tu însuţi nefiinţarea.

1131. Ne luptăm să nu fim niciodată de partea răului: ne dorim o bunătate omenească, nu aceea a unui sfânt; ar fi un sacrilegiu...

1132. Deşi există atât de multă răutate în lume, mulţi oameni îşi apără viaţa numai prin bunătate; chiar dacă armele nu protejează destul, dragostea este însă sigură.

1133. Propria noastră protecţie se află sub scutul bunătăţii şi eroismului; pierzania se găseşte întotdeauna în egoism şi în laşitate; atunci când cei buni întârzie să-şi ofere sprijinul, nemernicii se grăbesc să-şi întroneze răutatea.

1134. La perfecţiune numai răutatea poate ajunge; bunătatea şi dragostea noastră au aspiraţii doar de simplă şi curată omenie!

1135. Bunătatea noastră trebuie să atragă alături de noi pe cât mai mulţi oameni spre a ne urma pilda; însingurarea oricui este o formă de răzbunare a răutăţii.

1136. Cine este un om bun are grijă şi de răutate; decât să o lase de capul ei, preferă să o devoreze...

1137. Binele pe care nu vrei să-l faci este o ascunsă neomenie, pe când răul pe care îl împiedici să fie făcut este o virtute rară.

1138. Ne aşteptăm să vină clipa când vom putea cunoaşte bunătatea ce-o avem: vom şti cât de mult rău avem de înlăturat, câte fapte strâmbe avem de reclădit şi câte suflete nevinovate de iubit.

1139. Dacă avem, într-adevăr, dorinţa de a fi buni şi înţelepţi, cu siguranţă că aşa va fi; nu depinde decât de sinceritatea noastră!

1140. Poate că bunătatea primită nu ne ajută cu nimic, deşi o simţim ca pe o mântuire, dar în mod sigur rău nu ne poate face în niciun fel.

1141. Un om, într-adevăr, bun nu poate fi acuzat decât de către răutate: că-i *rău de bun*!

1142. Dacă bunătatea nu-i o stare naturală a omului, atunci orice educaţie are puterea să imprime nobleţe în caracterul lui.

1143. Închină-te binelui oricui şi reproşează-ţi propria ta răutate; ai bunătatea să-ţi doreşti virtuţi supreme!
1144. Binele este dispus să pătrundă și în inima răului, se poate chiar jertfi pe sine, pentru a se stinge orice durere.
1145. Binele nu poate crea răul, cum nici îngerii nu pot fi demoni; oamenii n-ar mai crede în Dumnezeu!
1146. A fi bun numai uneori, înseamnă a fi rău întotdeauna!

CALOMNIE

1147. Neputând să se ridice, calomnia scurmă.
1148. Pentru ipocriţi bârfa este o sursă inepuizabilă de energie.
1149. Bârfa uită cuvintele recunoştinţei şi bâjbâie înspre trădare.
1150. Când nu mai are motive de linguşire, calomnia muşcă din merite.
1151. Calomnia îşi culege acuzaţiile din miasmele gunoaielor printre care se tăvăleşte.
1152. Invidia are curajul doar să latre, pe când calomnia sfâşie din plin.
1153. Nu defectele atrag calomniile; pe florile mari şi bondarii se aşează!
1154. Pentru o singură virtute calomnia nu se deranjează; are grijă flecăreala...
1155. Lasă-l să vorbească lumea de rău şi află repede câte parale face individul care trăncăneşte...
1156. Pentru a ponegri este nevoie de câteva şuşoteli şi de foarte multă răutate.
1157. Invidia desparte meritele de oameni, iar calomnia le schilodeşte.
1158. Calomnia erupe ură din craterul inferiorităţii ei.
1159. Calomnia prăbuşeşte succesele pentru a deraia viaţa.
1160. După cât bârfeşte, lumea n-are timp să iubească, n-are idealuri să trăiască.
1161. Omului îi afli caracterul, aflând cum bârfeşte.
1162. Dacă bârfa abia de atacă, în schimb, fiara calomniei rupe cu dinţii.
1163. Noroiul calomniei speră să păteze doar cinstea; n-are alte pretenţii.
1164. Cei răi sunt iertaţi şi uitaţi, pe când cei buni – înşelaţi şi calomniaţi.
1165. Calomnia îşi fixează rădăcinile urii şi ghimpii veninoşi printre oamenii cu merite deosebite; pe cei mai amărâţi îi epuizează nepăsarea şi desconsiderarea.
1166. Să nu credem că politica a inventat calomnia; doar starea ei de inferioritate să o acuzăm.
1167. Vorbele urâte despre un om sunt o pată de noroi eruptă dintr-o existenţă murdară.
1168. Bârfa nu admite om cinstit; îi inventează cel puţin o infamie, de-ar fi chiar înger.
1169. Chintesenţa calomniei constă în patima de a murdări numai ceea ce este pur, limpede, divin; falsele adevăruri conving lumea să se lase înşelată!
1170. Pe mulţi oameni nu-i supără calomnia: ei ştiu că lumina deranjează numai orbeţii întunericului.
1171 Calomnia este deranjată de orice scânteie; nimic să nu strălucească, nimic să nu ardă frumos; nimic să nu aprindă vreo nădejde!

1172. Flecăreala, trăncăneala, bârfa şi invidia sunt clasele primare ale calomniei; licenţa şi-a căpătat-o în trădare...
1173. Calomnia îşi agaţă spinii urii de meritele tale pentru a-ţi urmări orbitele zborurilor şi a le putea denigra traiectoria.
1174. Tribuna inferiorităţii este calomnia; se uită chiorâş spre oricine se înalţă şi azvârle cu noroiul urii.
1175. Când nu ţi se recunosc faptele deosebite, nici cleveteala, nici calomnia nu atacă; la cea mai firavă apreciere izbucnesc însă în ură.
1176. Unde sunt eforturi importante, bârfele ţipă cât mai tare şi acuză că domneşte pretutindeni lenea; poate că tot se va crede ceva...
1177. Ca fiică de ideologie urâtă, calomnia nu urmăreşte să denigreze doar prezentul, ci şi trecutul – istoria – valorile – eroii.
1178 Calomnia nu-i interesată de ceeace n-are valoare; ea murdărește doar virtuțile!
1179. Bârfa mâzgălește adevărul cu tăciunele urii.

CARACTER

1180. Caracterul este dalta invizibilă care ciopleşte defectele şi greutăţile vieţii, transformându-le în virtuţi.
1181. Omul care şi-a şlefuit caracterul la cremenea durerii nu se lasă scrijelit de vremelnicia slăbiciunilor.
1182. Caracterul se identifică doar cu truda lui, definindu-se prin fapte de seamă.
1183. Caracterul este scheletul care susţine puterea personalităţii şi răspunderile pe care şi le asumă.
1184. Caracterul dictează comportamentul, inspiră omenia şi desăvârşeşte aspiraţiile vieţii.
1185. Personalitatea este oglinda caracterului; lumină ori umbră, virtuţi ori năravuri.
1186. Puterea şi distincţia caracterului se ascund în modestia înţelepciunii.
1187. Omul cu *două feţe* este *lipsit de... obraz*; caracter ciuntit!
1188. Nobleţea caracterului constă în virtuţile modestiei şi în dăruire de sine.
1189. Greutăţile vieţii probează propriul nostru spirit de sacrificiu – emblema caracterului.
1190. Niciun fard nu poate acoperi trăsăturile urâte ale caracterului – ridurile slăbiciunilor.
1191. Caracterul nu poate fi orientat ca o busolă, numai spre nord, şi nici nu poate fi înălţat ca un zmeu, doar când bate vântul...
1192. Caracterul omului se probează nu numai prin binele pe care îl face, ci şi prin răul pe care ar fi capabil să-l împlinească.
1193. Insuccesele şlefuiesc caracterul, pe când vanitatea îi trădează slăbiciunile.
1194. Caracterul cel mai solid se mlădie cu înţelepciune; nu se poate frânge îngenunchindu-l!
1195. Oamenii slabi de caracter nu pot lua singuri hotărâri importante; de obicei, sunt înşelaţi.

1196. Amnarul caracterului aprinde iasca slăbiciunilor.
1197. Trăsăturile de caracter definesc unicitatea personalităţii: amprentele spiritului.
1198. Unele caractere au tăria cremenei; nu se lasă ştirbite de urgia mofturilor, supravieţuiesc vremelniciilor.
1199. Fii propriul tău sculptor: dăltuieşte-ţi frumuseţea caracterului!
1200. Caracterul puternic şlefuieşte asprimea reacţiilor de moment.
1201. Încercările prin care trecem descoperă tăria caracterului.
1202. Alergând spre văpaia desfătării, cresc în urmă umbrele caracterului.
1203. Greşelile trecute cu vederea de către părinţi orbesc caracterul copiilor.
1204. Caracterul dictează acel sacrificiu personal care face viaţa mai frumoasă şi adevărată, indiferent de interferenţa răutăţilor.
1205. Sub intemperiile lumii floarea firavă a modestiei prevesteşte frumuseţea caracterului.
1206. Caracterul este angrenajul care susţine frumuseţea moralei şi visurile cele mai îndrăzneţe.
1207. Frumuseţea caracterului constă numai în puterea sacrificiului personal; tot ce-i superficial şi urât este poartă spre viciu.
1208. Caracterul nostru este un executant fidel al sufletului ce-l avem: este blazonul spiritului, al demnităţii şi al credinţei care s-a întrupat în noi.
1209. Cinstea, bunătatea şi modestia sunt creatoare de putere căci, fiecare în parte, însoţesc curajos caracterele cele mai fragile, temătoare în faţa răutăţilor.
1210. Nemulţumirile oamenilor simpli se sfârşesc în pavăza credinţei; pe când caracterele dospite în egoism acumulează ură, având tristeţea de a nu ierta şi de a pedepsi pe nedrept.
1211. Linguşim şi credem că am reuşit, lingem şi suntem convinşi că am meritat; pretindem, dar strigăm că ni se cuvine: caracterul ni-l formăm numai luptând cu greutăţile, trudind pentru a ne cizela şi a lăsa în urma noastră fapte convingătoare.
1212. Caracterul nostru ne poate fi cel mai perfid duşman; toată viaţa luptăm să-l îmblânzim, dar oricând în absenţa credinţei în el pot răbufni atavismele neomeniei.
1213. Cel mai mare insucces îl putem avea în lupta cu noi înşine, cu rigiditatea propriului nostru caracter.
1214. Cu firea pe care unii oameni o au, mai bine şi-ar lua un fluier şi ar urca într-o poiană... se asemănă cu Abel...
1215. Seva fierbinte a amăgirilor înmoaie caracterele slabe, transformându-le în supuşenii plângătoare.
1216. Durerile vieţii le poartă cu bărbăţie caracterul nostru; nu se prăbuşeşte, nu se umileşte: luptă şi învaţă să zboare.
1217. Pentru tot ceea ce întreprindem dăm seamă *eu-lui* nostru împuternicit de demnitatea caracterului ce-l avem.
1218. Caracterul preia întreaga viaţă virtuţi şi demnitate, nobleţe şi putere din comorile fabuloase ale educaţiei şi ale culturii; devine un nabab de valori...

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

1219. Caracterul se formează la focul vieții din adaos de educație, din virtuți și din demnitate, eliminând continuu impuritățile de neomenie, de patimi și de înjosire; zgura de neviață!

1220. Suntem ceea ce gândim și ceea ce înfăptuim, stabilind în mod riguros arhitaectura caracterului nostru.

1221. Caracterul exprimă cel mai convingător ceea ce suntem cu adevărat; este oglinda propriei noastre conștiințe.

1222. Simțim că suntem protejați de caracterul nostru așa cum ar face-o ostașul de veghe ori prietenul credincios.

1223.Caracterul este puternic când rezistă contaminării cu răutate și cu neomenie, cu dezonoare și vulgaritate; când este imun la orice mârșăvie!

1224.Caracterul este o rezultantă fabuloasă izvorâtă din lupta dintre bine și rău, dintre virtute și năravuri, idealuri și ignoranță.

1225,Toată viața trebuie să ne șlefuim asperitățile caracterului, chiar dacă ar curge sânge și o facem cu durere; vom fi demni și integri, protejați de înșelări și mândri de înălțare.

1226.Frumusețea caracterului se exprimă prin puterea de a suferi, de a ierta și de a crea.

1227.Caracterul își extrage vigoarea din seva educației, din iertarea suferințelor îndurate și din virtutea înfăptuirilor.

1228. Nu ne înfruntăm niciodată cu propriul nostru caracter atunci când nu ne convine ceva; preferăm să rămână schilod decât să îi recunoaștem imperfecțiunile.

1229.Toată instruirea și experiența noastră de viață ne dăltuiește cu migală caracterul în forme împresurate în demnitate ori, din contră, în negura patimilor.

1230.Tăria de caracter ne protejează nu doar față de întâmplările de fiecare zi, ci este un veghetor și în același timp un instrument al conștiinței.

1231. Caracterul își sedimentează anevoie aluviunile educației din care izvorăște, până reușește să rămână neclintit în fața furtunilor și a puhoaielor răutăților omenești.

1232. Când ajungem să ne regretăm propriul caracter, este cu mult prea târziu spre a-l mai putea forma altcum; n-avem decât şansa de a ne lupta cu noi înşine!

1233. Caracterul este ca o închisoare a patimilor și a răutăților de care am putea fi capabili.

1234.Caracterul slab are o stare conflictuală puternică, precum zgomotul în liniște.

CARICATURĂ

1235. Caricatura este un hohot de râs erupt din vârful sobru al peniţei.

1236. Caricatură – *ce-i al tău e pus deoparte*... pentru toată lumea, iar ca să-i înţelegi menirea, exagerează pe cât vrea spre a se apropia de adevăr.

1237. Caricatura este cel mai sincer sfat; dezinteresat, pilduitor, dar nesuferit...

1238. Opoziţia mândriei noastre este doar o biată închipuire; ca să nu ne supere, îşi spune doar caricatură.

1239. Ceea ce noi ascundem vede lumea; grea belea, caricatura!

1240. Cu o mie de păcate este greu să te recunoască lumea: le dă prin ciur... caricatura.
1241. Prin comportarea noastră fiecare din noi ne pictăm propriul nostru chip sau ne conturăm caricatura.
1242. Caricatura vede adevărul în felul ei şi îl expune lumii; alte exprimări îl developează, mai întâi, prin nesinceritate.
1243. Numai caricatura este în stare să declanşeze un râs ucigător pentru prostie!
1244. Pentru că adevărul gol-goluţ supără, caricaturistul împodobeşte imaginea cu umor...
1245. Pentru a putea înţelege ceva cu exactitate, adeseori, folosim în locul formelor precise deformări voite; caricatura are ţinta ei nimicitoare!
1246. Cât timp ne-am supus, umilit şi înjosit, frumuseţea vieţii nu poate fi decât o caricatură – urâtă!
1247. Oricât de mult adevăr ilustrează caricatura care ne priveşte, o acuzăm de fals, de nedreaptă minciună şi de strâmbă judecată.
1248. Caricatura poate viza chipul sau mintea, dar sufletul nu poate fi batjocorit; ar fi răutate: el este situat deasupra înţelegerii omeneşti.
1249. În dialog cu propria noastră sinceritate ne proiectăm o sublimă caricatură – pe măsură!

CARTE

1250. Primăvara minunată a cărţilor este *abecedarul* – ghiocelul şcolilor – statuia cuvintelor prin care învăţătura iese la lumină pentru cei ce vor să vadă dincolo de întunericul care îi înconjoară.
1251. Cartea este orizontul de unde cuvintele luminează sufletul; prin ea autorul se dăruieşte, iar cititorul nădăjduieşte.
1252. Harul cărţilor desăvârşeşte personalitatea cititorului.
1253. Cartea este o fereastră deschisă spre sufletul autorului şi spre propria sa nemărginire.
1254. Cartea este tot timpul o a doua mamă; infinită dragoste!
1255. Cohortele de gânduri ale cărţilor se cuceresc de către orice binevoitor care vrea să învingă.
1256. Într-o carte cuvintele sunt stinse, dar spiritul care le luminează este nepieritor.
1257. A scrie o carte este un Început; niciuna este un Sfârşit.
1258. Unele cărţi îmbătrânesc repede: după ce au rătăcit prin librării, se urcă în podul caselor...
1259. Cartea este un izvor de gânduri ce se revarsă, filă cu filă, în albia vieţii însetată de cunoaştere.
1260. A termina de citit o carte este un respect pe care ţi-l oferi singur şi o străluminare primită de sufletul tău.
1261. Sfârşitul unei cărţi este începutul unui pustiu; gândurile sunt frumuseţea vieţii.
1262. De n-ai scris la timp cartea durerilor trăite, mai târziu vei creiona doar ideea de suferinţă.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

1263. Nu te grăbi să citeşti multe cărţi; aminteşte-ţi să reflectezi asupra a ceea ce ai aflat şi vei putea înţelege mai mult decât ai desluşit.

1264. Anticii citeau puţine cărţi, dar meditau asupra lor cu mult mai mult; astăzi devorăm biblioteci, însă neglijăm să cugetăm...

1265. Citeşte numai două-trei cărţi şi toată viaţa te vei desfăta, ca un semidoct, cum *praf* îi faci pe toţi cu *profundele* tale cunoştinţe.

1266. Uneori devorăm o carte de parcă am fi în altă viaţă: tot mai pustie, tot mai nedreaptă, necredincioasă.

1267. Cartea este inima în care pulsează spiritul revoltei şi intensitatea dorului de libertate.

1268. Cartea mea nu este un orgoliu al plăcerilor proprii, ci o rugăciune pentru suferinţele pe care le-am privit înfricoşat, năpăstuit de laşitate, golit de credinţă.

1269. Cărţile mele constituie mina mea de diamante; în ambianţa lor sunt nababul lumii; timp de-o clipă viaţa mea pare un extaz...

1270. De grija cărţilor pe care nu le-am scris, nu voi scăpa niciodată: este o credinţă trădată...

1271. Nădăjduiesc ca eu să mor înaintea cărţilor mele; poate că ele vor fi ţărâna mea bună...

1272. Mă divid în gânduri spre a mă putea concentra într-o carte – viitoare grabă a uitării; iluziile au destinul tragic!

1273. Cartea pe care nu a scris-o atunci când vremurile au cerut-o îl acuză pe scriitor: indiferenţa, surzenia, miopia, teama, cârdăşia, laşitatea...

1274. În prima mea carte asimilasem comunismul cu prostia, el însuşi fiind manipularea neroziei...

1275. La bătrâneţe anii îi rezum în zile, din luni obţin o fulgerare, din mii de amintiri spun rugă la răscruci de gânduri, iar cruce la mormânt îmi fac din cărţile mele...

1276. Mă rezum... am multe de spus, puţine de trăit, multe de înţeles: o carte de scris...

1277. Ca să poţi scrie o carte, trebuie să-ţi fi purtat singur ghiozdanul la şcoală, să ai curajul de a-ţi apăra viaţa şi să porţi credinţa că dragostea ta o dăruieşti lumii.

1278. Nu ştiu ce chip să dau cărţilor mele; cel de granit ar rezista timpului, dar ar fi doar un bolovan în plus pe lume; atunci, mai bine încrustez iubirea într-un vis...

1279. Visez ca fiecare rând din cărţile mele, înnegrit, întristat ori greşit pătat de răutate, să fie numai o dâră de lumină şi orice cuvânt să-şi pâlpâie dragostea pe care i-am imprimat-o...

1280. Când într-o carte fiecare rând are strălucirea lui proprie, atunci coperţile volumului ascund o comoară a cugetului.

1281. Cartea scrisă de mine este roua de speranţă şi de credinţă din care sorb dragoste pentru fiecare pagină de trudă...

1282. Îmi par frumoase cărţile mele pentru că le-am dăruit clipe din suflet, doruri de stele şi lacrimi desprinse din umbrele vieţii.

1283. Curajul de a scrie o carte pare o cucerire a Universului: cu cât se purcede la fapte, descoperi puzderii de galaxii ale lumii şi ale sufletului omenesc; te afli mai nicăieri ca oricând – în necunoscut!
1284. Cartea trebuie să fie o armă de luptă care să înlăture cu bunătate ignoranţa şi nedreptatea, prostia şi erezia cugetului, spre a învia o lume şi o fiinţă nouă.
1285. Mica piramidă a vieţii mele vreau să fie cărţile pe care le-a înălţat truda mea: măcar o singură zi să înfrunte *veşnicia!*
1286. Dacă vreţi să mă cunoaşteţi, pătrundeţi în sufletul cărţilor mele: nu vă îmbăt cu amăgiri, ci vă conjur cu adevăruri!
1287. Înveţi să scrii numai după ce înţelegi cum *să citeşti* o carte; pe lângă ochelari este nevoie de creion, de hârtie şi de multă, multă admiraţie...
1288. Judecându-mă pe mine însumi, dar şi vremurile în care am trăit, deduc că ar trebui ca tuturor cărţilor mele să le pun un *motto* dictat de exigenţa desăvârşirii: *gânduri destinate inexistenţei.*
1289. O carte este ca o viaţă de om; se zbate să se ivească, o năpădesc speranţele afirmării şi, într-un târziu, meditează la propriile rosturi.
1290. Cartea ne pune la dispoziţie Timpul şi Spaţiul, ca şi Sufletul care s-a dăruit să o desăvârşească.
1291. Cărţile pe care le-am scris sunt o dovadă de nemărginită dragoste faţă de semenii mei; eu nu am voit mărirea, ci mi-am spus rugăciunile; pentru ei m-am închinat!
1292. Cărţile în care am scris despre viaţă sunt chiar propria mea existenţă; nu mai este nevoie ca cineva să-mi răvăşească zilele trăite şi nici odihna veşniciei!
1293. Un edificiu măreț al cugetului este cartea – înzestrare umană capabilă a nemuri idei.
1294 A citi o carte înseamnă a-ți oferi ambrozie sufletului.
1295Cartea ascunde nu doar vraja de a reînvia fala trecutului, dar și puterea de a jalona profilul viitorului.
1296 La început cărțile ni se par a fi minuni ale cugetului, iar mai târziu aflăm, chiar de la noi înșine, că sunt și creații ale sufletului.
1297 După ce scrii o carte să n-ai tirania înșelării că ți-ai împlinit datoria; abia acum începe fericirea de a continua, ca o chemare de dincolo de timp și de spațiul tău de viață.
1298. Chiar dacă trăiești în pustiu, o singură carte are puterea de a te readuce în civilizație.
1299. Fila unei cărți e ca o zi de viață; are multe de spus!
1300. Prietenia cărţilor te recomandă în societate; îţi oferă paşaport pentru lumea virtuţilor.
1301. Cartea are darul de a ne deschide seiful sufletului în care păstrăm comorile vieţii.
1302. Toate cărţile citite se vor uita, chiar şi cele scrise de noi înşine, dar harul pe care l-am primit de la ele va fi o permanentă binecuvântare.
1303. Citirea unei cărţi este o primenire a vieţii; nădăjduim spre desăvârşire.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

1304. Citind o carte nu devenim doar mai bogaţi în suflet, ci şi mai puri; ne debarasăm de ignoranţă, de necuviinţă şi de rele.

1305. În prezenţa cărţilor trăim mai intens, iar în absenţa lor ne pierdem diademele cugetului.

1306. Atunci când se vorbeşte despre cartea pe care ai scris-o, se spune, de fapt, ceva despre cugetul şi inima ta!

1307. O carte citită deschide propriei tale vieţi un nou orizont; întunericul se tot restrânge!

1308. Adresându-ne lumii într-o carte, nu ne golim cugetul, ci ne îmbogăţim de dragoste sufletul.

1309. Fiecare carte pe care o scrii este o spovedanie în faţa lumii; o fericită umilinţă.

1310. Pentru suflet ne este dată spre închinare icoana, iar pentru cuget ne-a fost hărăzită cartea.

1311. Dacă n-ai deprins să nu poţi vieţui în absenţa cărţilor, te-ai supus singur robiei ignoranţei şi te-ai condamnat la nefericire.

1312. Să n-ai nefericirea de a trăi în lumea în care lauda că nu citeşti cărţi este o virtute!

1313. Prima carte citită în copilărie imprimă pentru toată viaţa responsabilitate faţă de propriul tău spirit.

1314. Rareori cărţile oferite transmit un semnal de mulţumire, nici c-au fost dorite, nici c-au fost citite; aceast-i lumea de astăzi: nici - nici! Lume - nelume!

1315. În ultima vreme citesc puține cărți, căci trebuie să notez ceea ce consider că merită; țin creionul în mână, ca pe un stindard, când sunt de acord ori ca pe o armă când sunt împotriva autorului.

1316. Tot aș vrea să se oprească cineva lângă mine și să îmi spună: te provoc să publici cărțile pe care le-ai scris despre viață, căci ea este miracolul acestui Univers!

CASĂ

1317. Casa este cuibul celor care visează împreună.

1318. Umila casă este împărăţia a doi sclavi fericiţi.

1319. Într-o casă se trăieşte privind pe fereastră orizontul, nu uitându-te spre tavan, în gol!

1320. Casa este pridvorul patriei: aici răsare soarele, aici durerile apun; de dragoste viitorul este legănat.

1321. Casa este prietenul care înţelege durerile, micşorează grijile şi eternizează speranţele.

1322. Pridvorul casei este asemenea unei rugăciuni în faţa altarului.

1323. Casa este universul unde cugetul îşi regăseşte nemărginirea.

1324. E casa întotdeauna alta atunci când dragostea-i... acasă!

1325. Casa este locul unde spiritul familiei îşi păstrează *Biblia* lui.

1326. Când suntem acasă, gândurile trebuie să ne zboare întotdeauna cât mai departe de ea; acesta este duhul ei de dragoste.

1327. Ceea ce nu găsim niciodată nicăieri există întotdeauna în universul casei noastre.
1328. Casa este un cuib al dragostei de unde trebuie să-şi ia zborul tot ceea ce iubim mai mult...
1329. Veniţi! Casa este întotdeauna primitoare, în ea aflaţi dragoste şi credinţă.
1330. Orice casă are o temelie a dragostei, ziduri de trudă capabile să susţină acoperişul visurilor şi ferestre de suflet prin care să pătrundă cât mai multă lumină, bucurie şi frumuseţe; întreaga fericire!
1331. Casa este un adevărat Cosmos: gândim, visăm, creăm; ea însăşi şi-a adăugat adverbul *acasă*: căsuţa, ţara, meleagurile natale; ce frumuseţe de cuget!
1332. Casa este răscrucea de dragoste a familiei: aici se naşte duhul vieţii, aici este leagănul Învierii oricăror aspiraţii; de aici pornim către oriunde.
1333. Casa este ca o parte din viaţa noastră; cine nu o deţine, îşi simte fiinţa incompletă – o rană veşnic suferindă.
1334. Poți fi străin în lume, dar nu în propria ta casă!

CĂLĂTORIE

1335. Oamenii călătoresc pentru a se regăsi pe ei înşişi.
1336. O călătorie oferă frumuseţe pentru o viaţă în plus.
1337. Călătoria este o modalitate de a descoperi marea plăcere a reîntoarcerii acasă.
1338. Într-o călătorie te duci sărac în cunoştinţe, dar te întorci cu sufletul îmbogăţit cu darurile nemărginirilor.
1339. Frumuseţea unei călătorii constă în deschiderea sufletului spre ideea de schimbare a propriului tău cuget.
1340. Călătoria este o evadare din carapacea monotoniei; bună dimineaţa spiritului!
1341. Călătoriile sunt o pulverizare a fiinţei pe planetă; ai sentimentul că exişti pretutindeni, dispersat în timp şi spaţiu; poate ne înşelăm: universul există concentrat în spiritul nostru?!
1342. Călătorim prin lumi necunoscute, dar în propriul nostru suflet ne este teamă să răscolim.
1343. Dacă nu învăţăm să ne bucurăm de orice călătorie, rătăcim în viaţă fără nicio speranţă de regăsire.
1344. Călătorim cu pasiune în lume, dar ne întoarcem nerăbdători acasă în credinţa patriei, în dragostea părinţilor şi în nemărginirile copilăriei...
1345. Fantezia noastră călătoreşte prin lumi necunoscute, pentru că aceea în care trăim ni se pare sărăcită de minuni, căci nu ştim să le apreciem, deşi le întâlnim pe fiecare cărare a pământului pe care călcăm.
1346. Nu trebuie să străbatem Pământul pentru a întâlni frumuseţi necunoscute; la marginea satului, în spatele casei, pe o uliţă uitată sau în nemărginirea Bărăganului eşti aşteptat să-ţi umpli sufletul cu minuni uluitoare.
1347. Rătăcim în lume, călătorim spre stele, dar nu avem curajul să pătrundem în necunoscutul sufletului nostru: este mai periculos!

1348. Abia când ştii să fii propria ta călăuză, trebuie să călătoreşti în această lume pentru a o descoperi; te poţi lipsi de ajutoare, poţi învinge necunoscutul şi poţi fi tu însuţi de folos.
1349. O călătorie este aşteptată cu înfrigurare pentru a o depozita în tezaurul amintirilor deosebite.
1350. Libertatea de a călători a fost un privilegiu politic; n-am visat să zburăm de sub carapacea asupririi!
1351. Caută-te pe unde ştii că nu eşti şi te vei simţi pretutindeni; călătoria este o permanentă regăsire.
1352. De dincolo de orizont se aude cea mai atrăgătoare chemare; acolo vrem să ajungem dintotdeauna!

CĂSNICIE

1353. Căsnicia este universul oferit de fiinţa iubită; ceea ce se ascunde nu adaugă niciun merit calităţilor, iar lumea pare mai urâtă.
1354. Căsnicia este înţelepciunea unei vieţi; despărţirea – graba unei clipe.
1355. Adevărul stinge căsnicia când n-o garantează sinceritatea care i-a învăpăiat cândva minunea fiinţării.
1356. Căsnicia este trainică atunci când este ferecată în... cătuşele dragostei; legăturile sufleteşti eliberează viaţa de nesinceritate!
1357. Căsătoria – amăgire care uneşte bărbatul şi femeia, meniţi să poarte împreună adevărul, frumuseţea şi visele dragostei.
1358. Căsnicie – vise, bucurii şi aripi duble; greu să te prăbuşeşti!
1359. Căsnicie: o grijă frumoasă pentru viitor; desăvârşită speranţă!
1360. Căsnicia este nava care zboară în necunoscut, spre înălţătoarea fericire pământească.
1361. Căsnicia este unirea cea mai sigură pentru a putea reduce la jumătate greutăţile ce vor apăsa viaţa.
1362. Viitorul cochetează întotdeauna cu partenerii căsniciei, oferindu-le încredere spre o fericire deplină.
1363. Toate neînţelegerile într-o căsnicie sunt doar fleacuri mărunte pe care minunea dragostei le schimbă din griji în trăiri înflăcărate.
1364. Căsnicia este un pact oferit stabilităţii, contrasemnat de sinceritatea dragostei.
1365. Căsnicia este un zbor comun către viitor.
1366. Căsnicia acceptă infinite griji pentru o posibilă fericire; un risc perpetuu, dar fermecător!
1367. Căsnicia este invenția Timpului; vrea să fie părtaș și martor la fericire.

CĂUTARE

1368. Căutătorul devorează, flămând şi însetat, adevărul până când spiritul mistuieşte ignoranţa.
1369. Cine nu se regăseşte când trebuie, se caută zadarnic mai târziu, căci timpul aleargă cu mult mai iute decât noi!

1370. Dacă ştii să cauţi, fapte şi oameni sunt pretutindeni.
1371. De-ţi este greu să cauţi, te descoperă nefericirea.
1372. Nu-i lungă căutarea, nici grea durerea ei; e mare nerăbdarea spre clipa de plăceri!
1373. Spiritul omenesc îşi găseşte echilibrul numai în neastâmpărul căutărilor.
1374. Căutând forma ideală, descoperi spaţiul abstract; iubind perfecţiunea, te dăruieşti credinţei.
1375. Când căutarea este o insistenţă a dragostei, instinctul găseşte sensul corect pe care trebuie să-l parcurgem în viaţă.
1376. Nu imităm nimic, ne căutăm doar pe noi; nu oferim cine ştie ce, dar nu suntem risipiţi nicăieri şi purtăm credinţa în suflet.
1377. Oamenii sunt căutători de adevăruri şi de dreptate, de frumuseţe şi de fericire; sfredelim Pământul, tulburăm Oceanele şi mirăm Stelele pentru a ne afla pe noi înşine!
1378. Tot timpul ne căutăm pe noi înşine, dar întotdeauna ne aflăm rătăcind, împinşi de viaţă în rosturi pe care nu le-am iubit.
1379. Nu putem sta în calea celor ce se caută pe sine, dar trebuie să-i oprim pe cei ce nu speră nimic, mulţumindu-se să umble spre *nicăieri*.
1380. Când căutăm cu perseverenţă drumul vieţii şi rosturile ei, suntem adeseori întâmpinaţi ca oaspeţi demult aşteptaţi; umplem un gol în noi pentru care am suferit îndelung.
1381. Nu căutăm niciodată răutatea; ne zbuciumăm veşnic să aflăm doar fapta menită să o piardă.
1382. Dacă nu ştii cine eşti, caută-te pe acolo pe unde rătăceşti!
1383. Spre a ne regăsi pe noi înşine, am căutat libertatea, adevărul şi dreptatea; ce puţine lucruri am aflat, dar cât de mult a meritat!
1384. Căutăm, căutăm drumul adevărat al vieţii şi al fericirii; ce sublimă aşteptare!
1385. Odată pierdută, nu mai căutăm tinereţea; ne scufundăm în regrete şi ne alinăm cu amintirile.
1386. Întotdeuna căutăm ceva în viață, dar rareori știm și ce anume; parcă rătăcim!
1387. Știi tu cine sunt *Eu*? Îți arăt *Eu* ție! Dar se tot caută și nu se regăsește nicicum!
1388. Adeseori, m-am împotrivit față de mine însumi; mereu m-am căutat, m-am schimbat ori contrazis, dar nu m-am aflat altfel și nu m-am împăcat cu ceea ce fac.

CEARTĂ

1389. Cearta ocoleşte adevărul, luând drept ghid minciuna.
1390. Unora le sare *ţandăra* şi când nu găsesc motive de *gâlceavă*!
1391. Când un om caută ceartă, vina numai el o poartă...
1392. Cearta este un război de moment, purtat în mod nemeritat.
1393. Când n-are cu cine să se certe, arţăgosul se ciorovăieşte cu sine.
1394. M-am certat cu mine şi demult nu ne mai vorbim: *Eu* sunt plin de patimi, *El* – secat de visuri.
1395. Cu oricine ne certăm, de parcă fiinţei noastre n-avem ce să-i reproşăm!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

1396. Dacă simţim că nu ne putem apăra, luăm drept martori patima şi cearta.
1397. Nu-ţi certa nici norocul, nici ajutorul; vina o are neîncrederea în tine.
1398. Mă cert cu răul meu, mă hărţuiesc, mă contopesc cu el în luptă: sunt bun, sunt rău, sunt veşnic o dilemă, un permanent răzvrătit!
1399. Niciodată nu ne certăm îndeajuns cu noi înşine: ne iertăm comoditatea şi ne linguşim defectele, iar zbaterea amarnică o transformăm în zboruri false.
1400. Cearta este ţolul care ascunde adevărul: nu se vede nici minciuna, nu se află nici dreptatea; doar ne scormonim mânia şi ne aţâţăm trufia.
1401. Dacă totuşi simţi nevoia să te cerţi cu cineva, atunci alege lupta, îndrăzneala, adevărul; nu-ţi punea mintea cu viciul, cu linguşirea şi cu prostia!
1402. Nu te lăuda când începi faptele, ceartă-te când nu le poţi duce până la capăt.
1403. Tot amânăm să ne certăm slăbiciunile şi năravurile noastre, preferând să credem că se va întâmpla ceva care să ne propulseze spre împliniri de seamă.
1404. Vorba bună se caută, se potriveşte şi se împuterniceşte cu dragoste, pe când cearta nu alege, nu discerne, ci doar aruncă invective şi silabiseşte răutate.

CELEBRITATE

1405. Celebritatea este indulgentă faţă de lume şi pretenţioasă cu sine, cu virtutea înălţării!
1406. Celebritatea are viaţa defăimată şi pândită de vulgaritate, ca abia atunci când dispare să existe regrete.
1407. Oamenii celebri îşi pot permite şi să fie modeşti, şi să refuze laurii...
1408. Dacă vrei să fii şi bun, şi iubit, şi neinvidiat, atunci nu-ţi dori celebritatea.
1409. Celebritatea este o biată purtătoare de cuvânt a unei personalităţi puternice.
1410. Celebritatea este o imagine în oglinda realităţilor şi a iluziilor omeneşti a unei personalităţi; demnă sau paiaţă!
1411. Când cei proşti se vor genii, celebritatea nu le ocoleşte nici impostura, nici degradanta ignoranţă.
1412. Celebritatea îţi urmăreşte sensul de mers; cum o cauţi, cum o găseşti; se încrede nu doar în glorie, cât, mai ales, în prostie.
1413. Celebritatea începe cu fapta proprie; dorinţele nu sunt luate în considerare!
1414. Nu-ţi dori celebritatea dacă nu eşti pregătit să o primeşti: renunţă la tine, aşteaptă-te să suferi!
1415. Nu se întâmplă nimic formidabil nici când eşti celebru; viaţa merge înainte, limanul fericirii o precede.
1416. Adeseori, căutăm valoarea celebrităţii *ocazionale,* nesocotind-o pe aceea a *autenticului* şi *perenităţii*; ne lăsăm antrenaţi de străluciri şi de larmă, ocolind liniştea spiritelor profunde şi originale, chiar desconsiderând geniile stăruitoare; vrem să fim numai pentru că prezentul ne amăgeşte să existăm într-un anume fel; dureroasă iluzie!
1417. Celebritatea statornică are statura ei de cremene care umbreşte anonimatul aşa cum Învierea sfidează efemerul.

1418. Celebrităţile îşi ascund greşelile, insuccesele şi pingelele rupte: o fac din bunătate atât pentru suspinele noastre, cât şi pentru iluziile pe care le avem despre ele.
1419. Suntem tentaţi să apreciem la o personalitate celebră tocmai ceea ce valorează mai puţin; este modul firav şi comod de a spera că ne-am putea apropia mai mult de ea şi că am putea-o imita...
1420. Celebrităţile uitate sunt rare: cele mai numeroase, despre care nu se află prea uşor, sunt acei necunoscuţi ajunşi nemuritori pentru jertfa lor, spre veşnicia unei singure clipe...
1421. Pentru celebritate foloseşti faptele tale şi excluzi orice falsitate; şi trădarea vrea glorie, şi răutatea îşi doreşte faimă!
1422. Celebritatea adoră tinereţea, frumuseţea şi bogăţia; le înnobilează şi le conferă desăvârşire.
1423. Celebritatea se construiește încet, cu insistență, cu talent, cu trudă; nicio picătură de fericire nu foloseşte – o caută, o doreşte ca şi orice biet anonim.
1424. Dacă te-a ocolit celebritatea, nu dispera din cauza invidiei şi a regretelor; urmează-ţi doar cărarea faptelor şi orbita fericirii tale; decepţii şi nefericire oricine poate avea!
1425. Fără bogăţie de suflet şi fără darurile fericirii valoarea invidiatelor celebrităţi este zero!...

CINSTE, NECINSTE

1426. Oamenii cinstiţi sunt întotdeauna îndepărtaţi la periferia intereselor; virtutea acestora deranjează.
1427. Necinstea barează orice cale spre onoare!
1428. Cinstea moare o singură dată; necinstea regenerează la infinit.
1429. Printre pungaşi cinstea este un... viciu ocolit; dezonoarea face să nu vezi ce-i rău pentru tine şi nici ce-i bine pentru alţii.
1430. Necinstea te vinde cum pofteşte şi tot ea se vaită de speculă!
1431. Necinstea jură strâmb ca să meargă de-a dreptul la câştig!
1432. O pedeapsă poate fi iertată, dar necinstea n-are graţiere!
1433. Borfaşii se vând scump, cinstea se pierde pe degeaba; răul are preţ, onoarea – numai calicie.
1434. Omul cinstit nu trage la troaca plină cu lături!
1435. Cinstea este un scut împotriva umilinţei şi singura tribună de unde se poate acuza injustiţia şi imoralitatea.
1436. Omenia învinge tentaţia necinstei, pe când răutatea se scaldă în luxul ruşinii!
1437. Când societatea este strâmb clădită, cinstea este un rău hulit de toţi nemernicii...
1438. Necinstea se ascunde, abuzează, fură şi sfidează; periculos de violentă!
1439. Te poţi curăţi de păcate, dar încrederea şi cinstea rămân definitiv pătate.
1440. Oricum s-ar vinde – exorbitant ori pe *te miri ce* – omul cumpără, în mod inconştient, nemărginita necinste.
1441. *Zăpada murdăreşte lumea!* – spune cioara. *La fel şi cinstea!* – spune hoţul!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

1442. Corupţia este oblăduită de o îngemânare ideologică, economică şi imorală: trăim într-un dezmăţ al cugetului, într-un jaf asupra vieţii şi într-o umilire a credinţei!

1443. Piramidele au fost jefuite, tronurile prăbuşite, iar gândurile profanate: necinstea are pretenţia de a se încorona cu laurii bogăţiei, puterii şi ai gloriei, cu viitorul Omenirii.

1444. Ce n-ar face oamenii cinstiţi, de n-ar exista atâtea lepre! Dintre nesfârşitele îndemnuri ar alege, în mod sigur, speranţa în ziua de mâine, în onoarea ei!

1445. Dacă cinstea ar fi contagioasă, mulţi oameni ar ocoli-o pe la mare distanţă!

1446. Pentru oamenii care iubesc adevărul, cinstea este podiumul de onoare la care aspiră demnitatea lor.

1447. Cine acceptă necinstea, în speranţa că se va putea apropia de onoare, se prăbuşeşte în labirintul jafului.

1448. Când este la putere, necinstea n-are opreliști: adoră decăderea, falsul, viciul, hoţia; iar pe deasupra – supunerea deplină.

1449. Din ce n-am avut voie să gândesc, am tot furat câte ceva; hoţia mea a riscat o durere spre a putea accede la o mare fericire – adevărurile existenţei!

1450. Necinstea nedovedită este o scorpie la bătrâneţe, căci, în goana vieţii pentru putere, corectitudinea este o grea povară: onoarea zboară spre idealuri, pe când corupţia urcă pieptiş treptele tronurilor.

1451. O, cinste! Cât de admirată eşti, dar şi cât de nesocotită!

1452. Cinstea nu trebuie dovedită, ea este o stare naturală de existenţă – demnitate înnăscută; cine o contestă a jefuit-o!

1453. Cei care ne-au furat viaţa şi libertatea nu erau necinstiţi, ci aprigi criminali ascunşi de ideologia urii comuniste.

1454. Dacă am fost lipsiţi de onoare şi vânduţi fără preţ, cinstea noastră poate totuşi supravieţui; doar tu decizi propria-ţi virtute!

1455. Când ar trebui să fie doar o stare normală a omului, cinstea a ajuns să fie atât de rară încât pare un adevărat miracol al existenţei.

1456. De când e lumea, cinstea este căutată fiind de mare preţ, pe când *biata* hoţie este obligată să se ruşineze *refugiindu-se* în palate somptuoase!

1457. Pentru orice hoţie cinstea este duhul rău; se teme ca de Satana!

1458. Poate că n-o fi îmbogăţit pe nimeni cinstea, dar în mod sigur n-a degradat, na umilit şi nu a nefericit pe nimeni; a onorat, a înălţat și a sfinţit!

1459. Cinstea nu își zornăie prezenţa şi nu își manifestă în niciun fel existenţa; ea se lasă cucerită, desconsiderată ori înjosită, dar e o taină de mulţumire şi de mândrie!

1460. Că n-a avut ocazia să fure, se bate-n piept cu pumnii că e un om cinstit, cum nu e nimeni altul; de s-o ivi ocazia, va avea puterea bogăţiei; la ce-i trebuie onoare?

1461. Unii se închină nu pentru că au încredere în puterea cinstei, ci pentru a fi apăraţi atunci când vor putea să fure.

1462. Necinstea se îmbracă în veşmintele cinstei şi jură că nu păcătuieşte; e o interpretă de geniu; înşală chiar și adevărul!

1463. Cinstea e ca un har de credinţă; e ca o nădejde prin care ne situăm deasupra înjosirii.
1464. Onoarea de a putea fi om cinstit o meritǎm, într-adevăr, pe deplin?
1465. Lăcomia bogăţiei are cea dintâi acces la primitoarea necinste!
1466. Pentru necinste există prea mare îngăduinţă; pentru onoarea cinstei se inventează însă întotdeauna exigenţe.
1467. Un om sărac are frica lui Dumnezeu, mila nimănui şi bogăţia cinstei.
1468. Odată comisă, necinstea este veşnică; onoarea a murit!
1469. Defectul unui om necinstit nu este acela că are *mâna lungă*, ci că are fruntea îngustă.
1470. Necinstea nu este o stare de boală, ci este o deprindere conştientă; de aceea remediul nu este un tratament medicamentos, ci unul represiv – antinărav!
1471. Făgăduinţele necinstei satisfac orgoliile patimilor; cele ale cinstei – modestia moralei.
1472. Cinstea îndeamnă să te înalţi; necinstea te afundă – te prăbuşeşte definitiv!
1473. Onoarea se pierde uşor; de necinste însă nu poţi scăpa!
1474. Numai după ce a fost numit *Cetăţean de Onoare* este contestat, se simte nedreptățită necinstea!

CLIPĂ

1475. Clipa vieţii desăvârşeşte imensitatea timpului cu fapte de glorie nepieritoare.
1476. O singură clipă de adevăr este un univers de viaţă; fără prezența clipei Eternitateaa nu poat ființa...
1477. Clipele pe care le risipim vor fi reproşuri aprige mai târziu.
1478. Timpul trece prin lume, pe când clipa se imprimă în noi: suntem inutili ori plini de valori.
1479. După ce irosim viaţa, aflăm marele preţ chiar al unei singure clipe din existenţa noastră...
1480. De-i frumoasă, clipa rămâne eternă; viaţa de-i urâtă, de nimic nu se alege...
1481. Clipa victoriei încununează o existenţă de luptă; viaţa înfrântă este o erezie a naturii!
1482. Stăpânindu-ţi umilele tale clipe, supui veşnicia.
1483. Poţi fi doar o clipă, dar numai de bunătate divină; când răul este îndelung, degradarea este necontenită.
1484. În fiecare clipă un om moare, eternizând durerea şi nedreptatea destinului uman.
1485. Clipele ce vin ne zâmbesc, cele ce se duc ne umilesc; am fost o speranţă, suntem un regret...
1486. Supremaţia clipei conferă religiozitate eternităţii.
1487. Cucereşte pacea divină a oricărui sfârşit, stăpânind neliniştea clipelor de început!
1488. Pentru a surprinde adevărul notează trecerea timpului: jertfa clipelor!
1489. Liniştea clipei germinează tumultul ideilor.
1490. Artistul plămădeşte nemurirea operei, insuflându-i clipe din fericirea sa.
1491. Clipa este a eternităţii; fapta ei este însă a noastră!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

1492. O fi existând veşnicie, dar clipa dovedeşte că ea este puterea perenă.
1493. Cine-i *omul zilei* are clipa prezentă în el însuşi prin faptele sale.
1494. Fiecare clipă care vine este mai frumoasă decât toate cele ce s-au dus; deţine bucuria, lumina şi geneza celor viitoare.
1495. Omul poate stăpâni *infinitul* şi cuceri *eternitatea* când înţelege imensitatea punctului în care există şi importanţa clipei în care se petrece.
1496. Mai mare decât puterea oamenilor este unirea lor, dar adevărul unei asemenea clipe nu-l aduce decât suferinţa umană şi voinţa divină.
1497. Consemnează ideea clipei atunci când blitzul inspiraţiei a strălucit; aducerile aminte relevă imagini întunecate.
1498. Omul poate iubi sau teroriza clipa, dar numai atât; la veşnicie nu are acces!
1499. Nu ne închinăm niciunui sfârşit, suntem eternitatea unei clipe de început – o infinită şi divină devenire.
1500. Când grijile sunt mari, clipele nu-ţi ajung; de te alintă nepăsarea, zilele sunt nesfârşite.
1501. Numai cine se luptă cu indiferenţa timpului prezent poate spera să cucerească exigenţa clipelor viitoare.
1502. Grijile mari pipernicesc zilele, pe când visurile cutezătoare imprimă nesfârşire clipelor.
1503. Clipa viitoare nu ne aparţine: infimul nostru prezent ne mărgineşte la hotarele cunoaşterii.
1504. Clipă, eu nu îți sunt un străin: pot face orice pentru tine!
1505. Ceea ce nu este clipă prezentă, este numai abis; ea se vrea imperiul, veşnicia, speranţa.
1506. Mărginirea noastră este singura care poate face inutilă orice clipă.
1507. Numai prin clipa umilă a prezentului putem pătrunde în eternitate – printr-o poartă îngustă cu fiara Timpului de pază.
1508. Visătorului nu-i poţi da decât idealuri, întrucât clipa aparţine întotdeauna învingătorilor; înfrângerea are dreptul numai la speranţe!
1509. Frumosului din viaţă îi este dat numai clipa; doar urâtul pretinde veşnicie!
1510. Orice şansă are clipa ei de geneză; dacă o intuieşti – izbuteşti!
1511. Pentru fericirea noastră jertfim orice clipă, chiar dacă nesocotim divinul.
1512. Şi ultima noastră clipă o încredinţăm speranţelor; nicio risipă din existenţă!
1513. Soarta clipelor o decidem noi înşine; le putem fi Demiurg, dar cel mai adesea le suntem Satana.
1514. Clipele pe care le-am irosit se despart de noi îndurerate, dar vom fi pedepsiţi mai târziu; căci, într-un fel, le-am ucis!
1515. Toate clipele au amintiri; şi cele pe care le-am nesocotit – regretele, şi cele înveşnicite în fapte de seamă – bucuriile.
1516. Faptele clipelor noastre sunt pulsaţii de existenţă dincolo de efemeritatea noastră.
1517. Clipele care tot vin şi vin la fel se şi vor duce; noi doar putem să le încoronăm cu distincţia faptelor de glorie.

1518. Clipa omului cea de astăzi poate deveni aceea de ieri, dar niciodată nu va fi aceea de mâine!
1519. Clipele pe care le-am onorat îşi pot arde veşnic minunea de a fi fost; când nicio pâlpâire a faptelor n-a existat, întunericul va fi etern!
1520. Marile hotărâri se iau după îndelungi chibzuinţe, dar şi într-o singură clipă străluminată de geniu se pot decide sorţii.
1521. O clipă neaşteptată şi anonimă poate să imprime fericire întregii noastre vieţi!
1522 Nesocotim trecerea clipelor, căci ele sunt o succesiune a eternităţii, dar oricare dintre ele ne aşteaptă să le înnobilăm cu virtuţile noastre.
1523. Împrieteneşte-te cu toate clipele vieţii spre a-ţi fi de ajutor oricând, în tot ceea ce înfăptuieşti; cele pe care le respingi te vor întuneca în uitare.
1524. Pretindem să ni se venereze anii şi chiar toată viaţa pentru că ne lăudăm clipele trăite, deşi ele nu recunosc că ne-ar fi cunoscut cu adevărat, că le-am fi onorat cu ceva!
1525. Clipele irosite nu se mai pot recupera nicidată; va rămâne un gol în care se va instala nu doar ignoranţa, ci şi oricare viciu.
1526. Purtăm de la început în spate povara anilor ce ne sunt hărăziţi, dar din comoditate preferăm a lăsa să se scurgă fără rost nesfârşite clipe, rămânând săraci de fapte şi limitaţi în vremuri.
1527. Fiecare clipă a vieţii are rostul şi harul ei; dacă nu le înlesnim împlinirea, ne schilodim existenţa!
1528. Orice clipă care soseşte ne aduce un dar pe care să-l folosim, dar nu le luăm în seamă, iar mai târziu vom reproşa că viaţa nu ne-a oferit nimic...
1529. Clipele vieţii ne întâmpină cu bucurii ori cu durere, cu adevăruri şi cu falsuri, cu idealuri sau patimi; nu vom lupta să le alegem pe cele înălţătoare, ci ne vom jertfi să cucerim ceea ce este mai rău, fiind înzorzonate cu amăgiri.
1530. Nu clipa de extaz când ai ajuns pe culme va fi cea mai încărcată de mulţumiri, ci drumul îndelung străbătut până aici îţi va îndruma existenţa spre alte piscuri şi mai semeţe.
1531. Când ne vom sfârşi trăirea îndelungă, putem spune că aceasta ne-a fost **clipa vieţii!**
1532. Singurul vis al clipei este acela de a seduce veşnicia.
1533. Dă-ne, Doamne, clipa libertăţii şi ne iartă nesfârşirea asupririi îndurate.
1534. Rareori vine clipa aşteptată; mult prea des amăgirea supune viaţa.
1535. Multe clipe rele nu ne pot învinge, căci le întâmpină fapte de curaj şi de demnitate.
1536. Clipele care vin îşi pleacă frunţile în faţa noastră; depinde numai de noi dacă le încoronăm ori le umilim.
1537. Sfârşitul unei zile mătură toate clipele irosite; şi tot aşa se petrec anii, fără ca edificiul faptelor să se înalţe.
1538. Munţii clipelor irosite ne întunecă existenţa; nicio strălucire nu se observă pe culmile lor!
1539. Bucurați-vă acum de clipa vieții; strălfulgerarea ei se va stinge!

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

1540. Din eter cad fulgi de nea, de parcă-s clipele din viața mea; se troienesc în nămeți grei.

1541. Toamna văd cum frunzele cad din copaci și-mi pare că număr clipele care mi se duc.

1542. Trebuie să sculptăm zilnic în marmura cugetului măcar o singură clipă, pentru a le oferi eternității, ca semn al trecerii noastre prin această uimitoare lume!

1543. Clipele obosite de peste zi adorm îngândurate, iar cele visătoare încep învăpăierile de noapte.

COMODITATE

1544. O, diabolică mai ești comoditate! Spre câtă fericire nu vrei s-ajungi, la câte zborurile le frângi aripile!

1545. Am creat ceea ce ne-au îngăduit vremurile, ceea ce ne-a putut aprinde cugetul și câtă trudă am zmuls de sub povara comodității.

1546. Comoditatea începe cu o vagă plăcere, dar induce durerea neîmplinirilor.

1547. Comoditatea ne costă foarte mult, căci nu aduce niciun câștig vieții.

1548. Comoditatea este fiica cerșetoriei; mai întâi respinge efortul, iar apoi pretinde milă și chiar favoruri.

1549. Comoditatea presimte ce viitor ar putea avea, dar nădăjduiește să înșele viața și să câștige indulgența lumii.

1550. Dacă nu s-ar simți superioară, sfidând pe cei care trudesc, comoditatea nu s-ar mai strădui să lenevească.

1551. Reprosul comodității este că n-a avut noroc în viață, că lumea este strâmb clădită, iar demnitatea-i o iluzie.

1552. Comoditatea este o închipuire bolnavă a lipsei de educație, care se cronicizează în sărăcia cugetului și în bogăția patimilor.

1553. Comoditatea își arogă cu măiestrie demnitate de spirit, virtuți închipuite și perspective glorioase.

1554. Când nu mai are speranțe să viețuiască nepăsătoare, comoditatea se infiltrează în necinste și în dezonoare.

1555. Atunci când nu mai are nicio perspectivă să se înfrupte din bogățiile lumii, comoditatea se răzvrătește cu idealurile umane și cu ordinea socială.

1556. Comoditatea nu este chiar o lene nepăsătoare; ea dă din coate să ajungă la putere și e perfidă în tot ceea ce înfăptuiește.

1557. Comoditatea ajunge, cu siguranță, o veritabilă slugă!

1558. Oricum s-ar manifesta, comoditatea își trădează imediat trufia, lașitatea și necinstea.

1559. Comoditatea n-ajunge niciodată să-și regrete comportarea; este doar veșnic nemulțumită și se consideră o victimă a destinului.

1560. Comoditatea își dozează orice elan spre a putea cuceri pe deplin culmile trândăviei.

COMUNISM

1561. Comunismul şi-a putut extinde imperiul morţii, folosindu-se de tigva ambiţiilor primitive.
1562.Minciuna şi prostia au propria lor tiranie de familie; comunismul le întrece în iaduri de degradare.
1563.Târfa abuzului, puterea comunistă, profanează destinele oamenilor.
1564. Comunismul este un abecedar al urii; înveţi să dai în cap celor mai buni decât tine: distrugerea lumii este sigură!
1565. La şcoala urii comuniste elevii sunt eminenţi: tehnica (de) formării contează!
1566. În politică dragostea cu sila este teroarea comunistă; profanează sufletul, violează conştiinţa.
1567. Rănile comuniste se vindecă greu; trupul este chircit, sufletul mutilat, cugetul înşelat; natura se ruşinează!
1568. Comunismul s-a prăbuşit, ruinele se spulberă; va dăinui blestemul lumii!
1569. Comunismul ne-a înşelat, dar am tăcut; ne-a schingiuit, dar am iertat: credinţa ne-a salvat; erezia l-a prăbuşit!
1570. Condamnat să trăieşti în comunism, nu poţi fi decât victimă a nedreptăţii şi a propriei tale nerăzvrătiri.
1571. Dogma comunistă deţine vrăjitoria de a-şi reînvia oricând mumia crimei.
1572. În fapta unde adevărul era clar, acolo comunismul strecura minciuna şi o încrusta în legi şi-n conştiinţe nevinovate.
1573. Comunismul a impus schimbări în viaţă, în gândire, în speranţe: sărăcie, înjosire, moarte.
1574. Când se prăbuşesc valorile, oamenii sunt dezorientaţi; când moare comunismul, îi blestemă amintirea.
1575. Diavolul a cutezat întâi împotriva lui Dumnezeu; a doua oară a inventat comunismul.
1576. În secolul al XX-lea ura a fost macabră: popoare fără vină au fost condamnate la închisoarea comunistă!
1577. Comunismul a impus teamă de viaţă, însingurare şi blestem; fără credinţă speranţele s-au prăbuşit în moarte!
1578. Infernul spiritului este minciuna; cel social este comunismul.
1579. Comunismul este în afara vieţii, este o negare a raţiunii şi a înălţării, absenţa credinţei fiind stingerea lumii; valpurgia morţii.
1580. Lumea este bolnavă de comunism: îndopată un secol cu minciună, se stinge raţiunea, iar speranţele mor...
1581. Comunismul a substituit adevărul cu minciuna, zidind o lume deformată, prăbuşind credinţa dată.
1582. În comunism nu se cunoaşte decât teroarea; se presimte doar – ca pe-o taină de credinţă – existenţa libertăţii.
1583. Respinge clipa adevărului, îmbrăţişează fapta comunistă şi este destul spre a-ţi terfeli viaţa!
1584. Deşi vrem să păşim într-o viaţă nouă, ne protejăm spiritul de idei înălţătoare, apărându-ne ignoranţa cu doctrina crimei comuniste.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

1585. Slujit de indiferenţa noastră, comunismul şi-a ascuns crimele glorificându-le, minţindu-ne, furându-ne credinţa.

1586. Comunismul frânge împotrivirea, îngenunchind virtuţile umane prin puterea crimei.

1587. În lumea comunistă adevărul este întemniţat, iar spiritul ucis; omul decade, crima urcă!

1588. În comunism omul este jecmănit de libertate şi demnitate; cu prisosinţă are însă durere, teamă şi moarte!

1589. Cine nu vrea să slujească comunismul îşi desemnează călăul; refuzul de a te înjosi asmute crima!

1590. Comunismul urăşte şi ucide; ce viaţă plină de moarte, ce moarte fără credinţă!

1591. Linguşirea a făcut dogma comunistă strălucitoare, simulându-i divinitate şi ascunzându-i crimele.

1592. Scăpaţi din haosul comunist, ne este teamă de ordinea propriilor noastre gânduri, simţindu-ne inutili în libertate.

1593. Cine n-a îndurat prigoana comunistă este un om nefericit; nu poate înţelege adevărata libertate şi nici puterea credinţei.

1594. Comunismul blestemă trecutul, chinuie prezentul, înşeală viitorul: fals, nedrept, murdar!

1595. În comunism îmbulzeala de a lăuda a fost o trădare, mai înainte de a fi o nevoie!

1596. Unii politicieni nu-şi pot clarifica atitudinea lor faţă de lumea întunecată a comunismului; conştiinţele pătate nu se şterg cu regrete, nu se vindecă cu oblojeli.

1597. Ieşim din lumea tenebrelor uluiţi de imaginile vieţii adevărate; ne speriem de viitor, ne este teamă de fericire; prizonieratul comunist urmăreşte sufletele mutilate de durere!

1598. În ungherele întunecate de dogmele comuniste, se dospesc crime asupra libertăţii.

1599. Comunismul a fost la suprafaţă strălucitor, în profunzime criminal, în totalitate putred!

1600. În comunism omul slab este asuprit şi corupt, cel puternic – strivit; cum este în libertate – Dumnezeu ştie!

1601. Secolul tiraniei comuniste ruse a otrăvit spiritul lumii, schingiuind civilizaţia planetei, întunecând orizonturile Omenirii.

1602. Tragedia dogmei comuniste constă în înşelarea că părea adevărată.

1603. Cine a trecut prin moartea comunistă renaşte la fiecare iluzie de libertate.

1604. Apocalipsul a început atunci când în lume s-a născut comunismul, iar în sufletele oamenilor a fost ucisă credinţa.

1605. Comuniştii n-au teamă de ceea ce fac în prezent, nici de crimele trecutului lor, dar sunt dezarmaţi în faţa viitorului: şansa lor nu este decât moartea!

1606. Şi dacă face o faptă bună, comunismul tot din răutate o face; prostia nu-i permite omenia!

1607. Răul poate veni de oriunde, dar se păstrează sentimentul că numai comuniştii ruşi sunt în orice împrejurare de vină.
1608. Sub teroarea comunistă descoperi întâi mântuirea morţii; spiritul libertăţii îl afli după ce te cufunzi în credinţă.
1609. În comunism şi moartea, şi naşterea se produc în disperare; nu există credinţă, nu înmuguresc speranţe; drama vieţii este atotcuprinzătoare!
1610. Tirania comunistă *a dejit* şi *a ceauşit* viitorul oamenilor, ucigându-le libertatea, pângărindu-le credinţa.
1611. Cu diavolul nu s-a comentat – a fost alungat; cu prigoana comunistă s-a cochetat – ne-a supus, ne-a degradat!
1612. În dezmăţul terorii comuniste frica n-a putut stinge patima de adevăr, smerenia credinţei şi curajul nepăsării de sine în faţa morţii.
1613. Dacă cei care au trăit în întuneric nu fac lumină în noaptea revoluţiei, comunismul regenerează în infinite înşelări; bezna redevine coşmarul vieţii.
1614. Comunismul denigrează credinţa aşa cum cârtiţa reneagă soarele, cum moartea nu-i sfinţită cu lumină.
1615. Monstruozitatea comunistă se plămădeşte din înşelare, nedreptate şi erezie; megalo-halucinaţia spiritelor infantile!
1616. Mă număr printre oamenii fericiţi: comunismul moare, lumea reînvie, zbor în libertate!
1617. Crezând că nu vor fi striviţi sub vremuri, oamenii s-au supus şi au acceptat în suflet otrava comunistă – universul morţii.
1618. Teama, foamea şi minciuna însoţesc teroarea comunistă în dezmăţul iadului.
1619. În comunism a domnit legea prostiei, validată de dementă, nedreptate şi teroare.
1620. Cu toate insuccesele, comunismul nu renunţă la dogmă; alte rele, alte feţe, veşnica nebunie!
1621. După *alungarea din rai* comuniştii speră în *învierea din moarte*.
1622. O singură răutate deplină există în lume: comunismul – iadul nedreptăţii, minciunii şi prostiei.
1623. *Piscurile luminoase ale comunismului* sunt promiscuităţile prostiei, minciunii şi terorii.
1624. Nu mai este important ce s-a întâmplat cu Lazăr după *Înviere* aşa cum nu este nici ceea ce se întâmplă cu lumea eliberată din comunism.
1625. Lupta de idei este o desfătare, lupta de clasă – o degradare; haosul se limpezeşte, comunismul otrăveşte!
1626. Când era trimis tributul la Poarta Otomană, tâlharii pândeau la răscruci; comuniştii pândesc când se întorc pribegii; aduc... gânduri bogate!
1627. În zorii mileniului trei lumea s-a eliberat de negura comunistă; bâjbâie acum spre idealurile deemocraţiei, plăteşte vamă înşelării.
1628. Comunismul a înrobit proletariatul în durerea iluziilor; eliberarea din calvarul vieţii se face numai prin purgatoriul adevărului!
1629. Dogma comunistă se pretinde suverană libertăţii de conştiinţă; ereziile au îngâmfarea perfecţiunii şi inconştienţa crimelor...

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

1630. Doctrina diavolului este comunismul: durerea unor amăgiri şi a unor crime eterne!...

1631. Sparge carapacea minciunii şi teroarea comunistă se va prăbuşi; adevărul inundă viaţa, spiritul evadează în libertate.

1632. Comunismul învenineză lozinci pe care prostia le digeră; inconştienţa dogmei adoră ura!

1633. De-ai suferit prigoana comunistă, vei fi mereu acuzat de trădare; soarta martirilor este suferinţa; indiferenţa istoriei este vie, vremea mântuirii nu a sosit!

1634. Când la hotarele ţării era linişte, în cele două capitale ale morţii se urzeau cotropiri, în lume se infiltra comunismul: o mie nouă sute patruzeci – răstignirea Basarabiei!

1635. Comunismul n-a fost un progres, ci un secol de înapoiere, un univers de crime, o credinţă schingiuită.

1636. Comunismul a inventat lupta de clasă pentru a-şi ascunde ura; a decorat egalitarismul pentru a proslăvi inferioritatea.

1637. Democraţia fără limite este cea dintâi iluzie politică pe care cetăţeanul o are după eliberarea de sub dictatura comunistă; deformarea persistă, înşelarea supravieţuieşte!

1638. Ca să poată supravieţui, ţările comuniste au nevoie de ajutor; unii politicieni de astăzi le dăruiesc *originalitate* pentru un secol şi *dogmă* pentru veşnicie.

1639. Celor care nu s-au supus voinţei comuniste viaţa le-a fost arsă în dispreţ; din dragoste ura face scrum, din fericire aprinde moarte.

1640. Aroganţa, ignoranţa şi micimea sufletească brăzdează prostia activistului comunist; orice laşă secătură se numea *revoluţionar de profesie*.

1641. În ambianţa ideilor populiste simţi prăbuşirea spiritului în iadul comunist al depersonalizării, decăderii şi umilinţei.

1642. Sufocate de apăsarea comunistă, spiritele însetate de libertate au respirat în taină credinţă, supravieţuind în durere ca rădăcinile în adâncuri.

1643. Cine a urât comunismul nu ridică piatra împotriva celor indiferenţi sau prostiţi de înşelare; pentru crime se respinge însă lacrima!

1644. Comunismul a restrâns orizontul uman sub carapacea propriei dogme, sufocându-l în lauda decăderii.

1645. Viaţa se reia greu de la capăt; rămânem exilaţi în haosul comunist, refuzând să evadăm în viitor; speranţa libertăţii ne-a fost ucisă!

1646. După prăbuşirea comunismului, speranţele sunt tributare iluziilor: aşteptăm ca altcineva să decidă în locul nostru; suntem robii trecutului, orbii prezentului şi handicapaţii viitorului.

1647. Mulţimea nu ştie ce vrea, ea are numai dureri; comunismul i-a oferit iluzia vindecării, substituind adevărul cu falsul şi idealurile cu dogmele bolnave.

1648. După ce unii au sfidat credinţa, abjurându-L pe Dumnezeu, au adulat apoi nemernicia, sărutând copitele comuniste...

1649. Am acceptat supunerea, umilinţa, erezia; iadul comunist asimilează voinţa, tinereţea, fericirea.

1650. Dacă trăieşti în comunism, este o amăgire să discuţi despre fericire şi libertate; viaţa este neîmplinită – un scâncet al morţii.
1651. Orice lichea comunistă se credea un demiurg; analfabetă şi tâmpă, tăia şi spânzura!
1652. Constrâns a nu cunoaşte libertatea, am evadat în universul cugetului, întrezărind minciuna şi trădarea în orice faptă comunistă.
1653. În comunism, mai întâi, au fost omorâţi înţelepţii; credinţa a fost stinsă, cultura otrăvită, iar dramele ţării au fost ascunse în *Cântarea României*.
1654. În comunism orice altă părere decât aceea a stăpânirii era o trădare ce nu rămânea nepedepsită: condamnări pregândite aşteptau verdictul!
1655. Injustiţia comunistă a fost o excludere din viaţă, o destrăbălare a morţii.
1656. Prin teamă, înşelare şi crime comunismul a violat conştiinţele, mutilând visurile de libertate; împotrivirile sunt în... cimitire!
1657. Existenţa comunistă este o teamă: a fi este o durere, un vis urât, nimic divin.
1658. În comunism oamenii au putut suporta robia pentru că au fost conştienţi de starea lor – condiţie generatoare de credinţă şi de libertate.
1659. Comunismul este un cataclism social; se prăbuşesc valorile, mugurii speranţelor se ofilesc.
1660. Adepţii comunismului nu l-au înţeles, dar l-au slujit; nu l-au iubit, dar l-au linguşit; devotament de slugă, crime de nebuni!
1661. De nu faceţi cunoscute lumii crimele comuniste, ideologia urii va renaşte spre oblăduirea morţii.
1662. După ce, omeneşte, o accepţi, neştiutor, la masă, ideologia comunistă emană duhoare, scoţându-te din casă.
1663. Cei mai mulţi oameni sunt victime ale istoriei; doar câţiva, imaginându-se *mântuitori*, au urmat şi îndemnat spre calea crimelor comuniste.
1664. În comunism se preamărea ideea de dreptate, dar în orice împrejurare se promova netrebnicia.
1665. Comunismul stimulează inferioritatea – prostia; dorinţa de putere – nebunia; nedreptatea – crima.
1666. Comunismul răzbate pretutindeni pentru că este perfid, ascunde răul; linguşeşte crime, perverteşte credinţa.
1667. Comuniştii sunt în legislaţie nedrepţi, în filosofie mincinoşi, iar în fapte – lichele, dacă nu sunt criminali în toate!
1668. Spiritele care au cedat în faţa ademenirii comuniste s-au asociat ereziei şi crimei; întunericului absolut.
1669. Am fost curajos numai faţă de mine însumi, necrezând nimic din noianul minciunilor comuniste; în rest, laşitatea nu m-a răzvrătit...
1670. Şi tâlharii I-au spus vorbe bune Mântuitorului când erau pe cruce; doar comuniştii Îl hulesc: pentru credinţă – ură, pentru bunătate – durere.
1671. Comuniştii nu erau, ci o făceau pe proştii: n-au fost răi pur şi simplu, au fost criminali; nu sunt astăzi potoliţi, sunt perverşi; premeditează iadul!
1672. Inchiziţia comunistă a fost universitatea noilor Savonarola – diavoli evoluaţi!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

1673. În comunism nimic nu s-a scris frumos şi sincer, pentru că s-a gândit şi s-a trăit pervers; în faţa crimelor ochii s-au închis...

1674. Geniile, valorile, oamenii cu credinţă nu s-au asociat momentului comunist: au preferat eternitatea puşcăriilor...

1675. Comunismul a validat prostia, instaurând-o în cotidian: absurdă, absolută, abominabilă!

1676. Desprinsă din infernul comunist, viaţa a căpătat valenţe depline; dintr-o *neviaţă* renaşte existenţa!

1677. Eliberaţi de sub carapacea comunistă, oamenii au găsit în libertate Universul, ofertele vieţii, eternitatea credinţei.

1678. Fără credinţă, iertarea şi iubirea noastră nu ar opri proliferarea răutăţii comuniste cu iute iz de răzbunare...

1679. În comunism s-a vorbit cu sinceritate numai în singurătate; iar la Securitate – cu severitate!

1680. Minciuna – linguşirea – ura – teroarea; punctele cardinale ale orizontului comunist!...

1681. În libertate foamea este o lacrimă şi o ruşine; în închisorile comuniste – un geamăt al umilinţei şi al pierzaniei desprins din răstignirea sufletului şi a conştiinţei.

1682. După cât mi-am dorit, puţin am înfăptuit; nu mă laud cu ce am înălţat, ci mă condamn pentru ceea ce n-am avut curajul să luminez în lumea tenebrelor comuniste.

1683. Teroarea comunistă n-a stins setea de libertate: a stimulat curajul de luptă până la jertfă; din teamă a făcut tranşee, din durere – speranţe.

1684. Comunism: cancerul spiritului – malformaţia vieţii.

1685. După ieşirea din *raiul* comunist ne urmăresc blesteme: ţăranul urăşte pământul, învăţătorul – şcoala, preotul – biserica...

1686. *Raiul* secolului al XX-lea promis de ideologia comunistă nu a fost decât o perfidă înşelare: iad din care nu s-a întrezărit nicio scăpare.

1687. În fiecare crâmpei de viaţă trăit în comunism, se poate vedea hologramа dramei umane; orice imagine şi clipă se desprind intacte din delir.

1688. În comunism erai proscris dacă nu iubeai dogma minciunii; dacă nu urai destul nu doar libertatea, ci, mai ales, credinţa.

1689. Prostia presupune orice răutate: în primul rând comunismul: celelalte urgii se subînţeleg.

1690. Deşi sunt învechiţi în păcate, nedreptăţi şi crime, comuniştii îşi asumă însuşiri noi: pietate, iertare, omenie, bunăstare... până reajung la putere!

1691. Nebunia şi comunismul sunt clipe ale neantului; pretenţii ale barbariei şi ale ereziei.

1692. Comunismul a impus conştiinţei linguşirea ca vis de promovare şi minciuna ca mod de existenţă.

1693. Comunismul este o orbire a existenţei – suveranitate a morţii; tu însuţi n-ai ştire nici de păcatele tale şi nici de virtuţi; un osândit nevinovat.

1694. Prostia şi comunismul ademenesc; te fac să crezi că poţi avea orice fără trudă, fără merit; doar cu multă laşitate; cu ea se începe!
1695. Nu mi-am văzut părinţii fericiţi c-au scăpat de prigoana comunistă; ei au murit batjocoriţi, eu am sufletul infirm.
1696. Dacă din ideologia comunistă nu s-ar cunoaşte decât ideea luptei de clasă, ar fi îndeajuns să-ţi dai seama că orchestra urii este dirijată chiar de Satana.
1697. Siluirea conştiinţelor este prima obsesie a ideologiei comuniste: degradarea este chintesenţa ei.
1698. Voia Apocalipsului a fost secolul al XX-lea: catastrofe, nebunie, crime sociale, credinţe pângărite, valori otrăvite, cugete ucise; iadul comunist!
1699. Dialectica involuţiei secolului al XX-lea: abuz – dezordine – prostie – minciună – comunism!
1700. Ura este legea, convingerea şi desfătarea comunistă.
1701. Expansiunea comunismului a generat mizerie, mizeria dospeşte comunism.
1702. Comunismul nu are oprelişti, nu cunoaşte limita răului; se cufundă în minciună, se înalţă în trădare, se permanentizează în durere.
1703. Fiii secolului al XX-lea n-au întâlnit dreptatea; sunt rătăciţi în larma durerilor – umilinţa comunistă.
1704. Comunism – cocaina raţiunii – cacosmia ei.
1705. Dacă există o împărăţie a răului, sunt convins că numai un comunist i-ar putea fi pretendent la tron.
1706. Alarmă: purtăm în cuget zgura comunistă otrăvitoare!
1707. În afara graniţelor comuniste n-au evadat adevăratele mistere ale crimelor; trăirea în absolutul durerilor s-a petrecut numai sub carapacea ideologiei, ca într-un mormânt; după Revoluţie există printre noi alţi Lazăr...
1708. Are ca dialectică prostia: cochetează mai întâi cu populismul, cu lenea, cu beţia; lăstăreşte ura, spaima, nebunia, răspândind în lume izul de morgă – comunismul!
1709. Fiecare secol a fost avid de viaţă; cel de-al XX-lea a fost însă obsedat de infern: nu i-a fost îndeajuns fascismul; l-a perfecţionat în meschina moarte frumoasă – comunismul.
1710. Cine a vrut să trăiască bine în comunism şi-a ucis conştiinţa, a crezut orice fără să gândească, generându-şi surse de înşelare – de nefiinţă!
1711. Cine îşi lua libertatea de a-şi dovedi nevinovăţia întotdeauna era pedepsit; inviolabilitatea deciziilor comuniste se proteja prin despotism, persecuţii şi perversitate.
1712. În comunism există doar libertatea supunerii, a linguşirii şi a prostiei nelimitate: pentru evadarea în tine, în lume şi în credinţă nu poţi opta decât acceptându-ţi nefiinţa ori lupta – jertfa.
1713. Înţelepciunii nu i se pot opune prostia sau ura şi nici minciuna sau teroarea decât unite cu duhul diavolului şi concrescute în malformaţii sociale comuniste.
1714. Comunismul constituie chintesenţa nenorocirilor născocite de inferioritatea urii; bestialitate, perversitate, satanizare şi îndobitocire.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

1715. Nu putem să zburăm spre viitor de sub carapacea zdrobită de Revoluţie; aceasta este crima săvârşită asupra spiritului nostru de către comunism; visurile ne înfricoşează, cătuşele ignoranţei ne leagă de trecut.

1716. Esenţa vieţii multor oameni este subordonată împotrivirii contra terorii ruso-comuniste; dispută inegală, săracă în izbândă, dar nesfârşită în speranţe; mai au să dăruiască o lacrimă de suflet şi un cuvânt de credinţă!

1717. Sunt un proscris fericit: am trăit urgia veacului, port vina de a fi avut părinţi care n-au iubit comunismul; l-au blestemat!

1718. În comunism, oricâtă nedreptate înduram, nu aveam sentimentul disperării: credinţa că sistemul se va prăbuşi cândva, făcea suportabile toate grozăviile.

1719. Nimeni n-a optat pentru asuprire, nimeni n-a respins libertatea: ni s-a impus să iubim tirania şi să urâm descătuşarea; viaţa a devenit un chin, iar moartea, o scăpare; comunismul a fost perversitatea iadului!

1720. Comuniştii ţin cu dinţii de Putere: cum nu înţeleg viaţa şi nu acceptă credinţa, tot aşa nu se împacă nici cu agonia descompunerii lor.

1721. Comunismul induce, precum Satana, nemernicii din fapte bune, întuneric din dragostea de lumină, iar din fericire – moarte.

1722. Comuniştii nu au tăria de a recunoaşte o greşeală; au doar emfaza prezumţiei de... perfecţiune.

1723. Doamne, ştiu că nu-Ţi pot ascunde nimic şi că nu merit îndurarea Ta, dar să nu urăsc comunismul nu pot: iubească-l toţi diavolii!

1724. În perioada comunistă în sufletul oamenilor s-a infiltrat durerea sub forma ei cea mai pură; teama de sine însuşi, de propriile speranţe şi de credinţă în Dumnezeu.

1725. După Revoluţie constat că se scrie degeaba împotriva comunismului: structurile lui se reclădesc vertiginos, iar cei ce se opun sunt receptaţi ca fiind periculoşi...

1726. Aproape că toată viaţa lor mulţi oameni au conjurat comunismul: o, iad al nedreptăţii!

1727. Comunismul este o epidemie gravă care impune nu doar carantină severă, ci şi o eradicare urgentă şi neîndurătoare!

1728. Călăii regimului comunist se consideră eroi mondiali, pretinzând privilegii necuviincioase şi acces la aristocraţie şi la suveranitate.

1729. Secolele viitoare vor spulbera ruinele comunismului, dar blestemul lumii va dăinui în mileniile următoare; durerile istoriei nu pot fi uitate şi nici iertate!

1730. Comunismul supravieţuieşte prin stări de hibernare în minţi bolnave, în păcate nemărturisite şi în metamorfoze înşelătoare: putere conservată în germeni de rezistenţă perfizi pentru a putea ucide oricând...

1731. Hoţii doar ciugulesc din averile altora, pe când comuniştii le devorează până în străfunduri şi până la al nouălea neam...

1732. Nu se poate parlamenta cu nicio idee comunistă: trebuie aplicat biciul legii!

1733. Comunismul este o perfidie socială: nimic sfânt, nimic adevărat – o imensă cacealma!

1734. Comunismul s-a destrămat şi putrezeşte în filosofia urii lui; în adâncul raţiunii umane există adevăr, dreptate şi iubire care ajung însă atât de greu la lumină şi pe căi atât de ocolite şi dureroase; câtă orbire există în spoiala de suprafaţă!
1735. În comunism toate lepădăturile societăţii se visau activişti de partid, îşi acordau titluri academice şi considerau că au menirea de a reconstrui lumea.
1736. Marile iubiri ale comuniştilor au fost: trădarea patriei, a cerului şi a propriilor rădăcini...
1737. Ca să ierţi mizeriile regimului comunist, ar trebui să-ţi uiţi şi să-ţi ucizi toate gândurile şi amintirile; să-ţi degradezi definitiv fiinţa.
1738. A crede în dogmele comuniste nu este o simplă stare de nebunie personală, ci este o sinucidere propovăduită, o imoralitate care se adresează umanităţii...
1739. Oricât de rău o ducem – şi-o vom duce şi peste veacuri – tot comunismul va fi de vină; el este *esenţa* iadului – absolutul lui!

CONDUCĂTORI

1740. Turma fără păstor rătăceşte în haos, tot aşa cum conducătorul însingurat îmbrăţişează delirul.
1741. Pot fi conducători buni numai cei ce preiau răspunderi care să-i subordoneze.
1742. Cine nu se poate conduce pe sine duce pe alţii de râpă, promovând incompetenţa, ispita şi abuzul.
1743. Un conducător bun îşi atribuie insuccesele şi împarte meritele.
1744. Este conducător destoinic cel supus nevoilor, străin tentaţiilor şi decepţiilor; cel ce aspiră la demnitate şi fericire generală.
1745. Menirea unui conducător este cauza progresului general, grija pentru toţi şi uitarea de sine.
1746. Cine-i conducător învaţă să renunţe, să ierte şi să creadă în idealuri.
1747. Un bun conducător este un slujbaş de elită şi o slugă de credinţă pentru povara care-i este încredinţată.
1748. Cel care conduce este autoritar cu sine, exigent cu înfăptuirile sale şi niciodată nu uită pe cei cărora trebuie să le aducă elogii şi să le înţeleagă defectele.
1749. Ca să poţi conduce trebuie să uiţi toate iluziile pe care le ai despre calităţile tale şi pe cele privind încrederea în victorii incontestabile.
1750. Cei pe care îi conduci nu te întreabă niciodată ce au de făcut; *ţes* ei ceva ori dacă nu, *cos* la loc astăzi ceea ce au descusut ieri...
1751. Când treburile merg bine, un conducător pare că este inutil; când însă merg rău, se consideră că nici nu trebuia pus în acel loc; deci n-ar fi nevoie ca cineva să mai conducă...
1752. Conducătorul este în permanenţă propriul său observator.
1753. Ca să fii un conducător destoinic, trebuie să fii născut în spiritul iubirii de patrie, să-ţi fi însuşit o aleasă educaţie şi să ai imprimat în fiinţă suprema virtute de a te dărui; altfel nu eşti nimic sau eşti *un aventurier cinic, corupt şi demagog,* cum spunea un om politic despre cineva suspus...

1754. Un conducător bun a primit în cei *şapte ani de acasă* darul mântuitor al *responsabilităţii* ca pe o moştenire de neam şi de ţară.
1755. Pentru a conduce pe alţii înveţi mai întâi să-ţi porţi proprii tăi paşi şi să te desăvârşeşti zburând spre idealuri; nu te împleticeşti venind de la cârciumă, nu bolboroseşti urâţenii şi nu fabrici bastioane de stăpânire...
1756. Orice conducător trebuie să aibă în natura sa distinsul filon de Majestate!

CONSENS, NEGOCIERE

1757. Consens: n-ai altă cale decât să spui Da!
1758. Negociere – doi parteneri care spun Nu!
1759. Consens – a conveni să obţii... chiar imposibilul; înseşi viaţa şi moartea să aibă acelaşi sens?!
1760. Negocierea este o promenadă între lux şi mizerie, între conştiinţă şi interese.
1761. Orice compromis este o trădare; renunţăm la principii, idealuri, speranţe: acceptăm – păcătuind – cupa morţii îndelungate.
1762. Compromisul este o înşelare: nu poţi urma în acelaşi timp şi chemarea rugăciunii şi sărutul Iudei.
1763. Într-un compromis fiecare cedează jumătate din partea sa; dar între rău şi bine, între candoare şi crimă, între viaţă şi moarte – nicio cedare de voinţă!
1764. Singurul compromis posibil: debarasarea de prostie şi de comunism precum şi recunoaşterea crimelor lor; apoi... parlamentări!
1765. Între micime şi superioritate compromisul ar fi mediocritatea; tristă uniformizare: prostia accede, înţelepţii tâmpesc!
1766. Într-o negociere fiecare cedează jumătate din părerile sale, cea care nu-i convine; rezultă un lucru nou din două părţi rele, care numai bun nu poate fi, dar de la care se speră imposibilul...
1767. La talcioc orice este negociabil, dar la masa tratativelor pentru libertate nu te poţi tocmi; tot ce aparţine sufletului nu are niciun preţ!
1768. Când doi oameni privesc în mod diferit un anumit fapt, pentru a se ajunge la un consens, trebuie ca fiecare să cedeze *închizând din ochi* când nu-i convine ceva, spre a părea astfel că au o unitate de vederi...
1769. În lupta cu greutăţile vieţii mereu cedăm câte ceva din idealurile noastre, încât rămânem, până la urmă, săraci şi goi de frumuseţe; rigoarea compromisului n-are nicio bornă de hotar?!
1770. Când deţii puterea *impui* datele negocierii, dar ai grijă să spui că ambele părţi *au convenit*.
1771. N-am negociat nimic de-a lungul vieţii: am fost obligaţi să acceptăm toate suferinţele, dar să spunem că ne simţim bine...
1772. *O ducem bine, dar nu ne... plângem*; aşa ajungeam cândva să fim în consens cu regimul politic la putere; *unanimitatea* era obligatorie!

CONŞTIINŢĂ

1773. Numai conştiinţa are dreptul să poruncească!

1774. În luptă cu propria sa conştiinţă omul cedează.
1775. În tot ceea ce faci regăseşte-te în conştiinţă!
1776. Deasupra fiecărui om există propria sa conştiinţă, precum Divinitatea pretutindeni.
1777. Viaţa este atrasă spre înălţimi de lumina conştiinţei; întunecarea spiritului este o prăbuşire.
1778. Din când în când hotarele conştiinţei sunt vizitate de tentaţii corupătoare...
1779. Zestrea omeniei se află în conştiinţă.
1780. Vegheată de conştiinţă, viaţa rămâne plină de măreţie.
1781. Conştiinţa apără sufletul la fel ca jertfa soldatului - patria.
1782. Onoarea şi cinstea sunt armele conştiinţei.
1783. Conştiinţa este farul care arată direcţia de mers într-o viaţă bântuită de furtună.
1784. Îndemnul cel mai sincer este cel al conştiinţei.
1785. Conştiinţa nu se poate cumpăra; doar laşitatea se vinde, nu şi virtutea umană supremă.
1786. Unii oameni îşi vând ieftin conştiinţa, iar alţii o negociază deşi n-au apucat să o aibă niciodată nici unii, nici alţii.
1787. Când iluziile conştiinţei se scaldă în mocirla intereselor, nu poţi pune vieţii cunună de lauri.
1788. Conştiinţa ne constrânge cu zâmbete să iubim cu patimă adevărul.
1789. Conştiinţa este lumina spiritului întocmai ca o revărsare de porunci divine.
1790. Dacă ai ceva de spus, o coală albă de hârtie este suficientă când conştiinţa n-are nicio pată.
1791. Conştiinţa noastră nu este doar ceea ce avem bun, ci şi patimile ce le avem.
1792. În jungla intereselor umane conştiinţa este un exerciţiu permanent de demnitate.
1793. Omul este un plus de viaţă: o conştiinţă!
1794. Constrângerea nu poate străbate imperiul gândurilor; ferecată în libertatea cugetului conştiinţa cedează numai la iubire.
1795. Puterea absolută a adevărului se închină la altarul conştiinţei.
1796. În faţa vieţii şi a morţii oamenii sunt fără apărare; puteţi face cu ei tot ce vreţi, dacă ştiţi ce veţi face cu propria voastră conştiinţă.
1797. Libertatea de a te exprima presupune cenzura autoperfecţiunii, a patimii de adevăr şi a credinţei de conştiinţă.
1798. Blândeţea deschide fortăreaţa conştiinţei, pe când asprimea o ferecă în dispreţ.
1799. Ca stare de jertfă a sufletului, conştiinţa este înălţarea demnităţii umane..
1800. Conştiinţa este o uliţă pe care se poate petrece orice; puţini oameni locuiesc pe un bulevard...
1801. Conştiinţa este destinul unei caricaturi bipede care şi-a privit chipul în oglinda timpului.
1802. Conştiinţă – cod genetic social.
1803. Conştiinţa este stăpâna unui zeu mumificat de interese.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

1804. Un singur gest necugetat distruge epopeea înălţării conştiinţei.
1805. Răspântia unde raţiunea se rătăceşte în meditaţii, fascinată de necunoscut, este conştiinţa.
1806. Omul se simte fericit când este robul propriei sale conştiinţe.
1807. Omul a făcut în evoluţia sa un pas în plus, trecând hotarul conştiinţei de sine; truda l-a înzestrat cu miracolul perfecţiunii.
1808. Conştiinţa este lumina care proiectează măreţia vieţii.
1809. Faptele conştiinţei au dimensiunea nemuririi.
1810. Morala şi legea propriilor noastre opţiuni sunt neliniştile conştiinţei.
1811. Visurile noastre ne regenerează conştiinţa insultată de realităţile vieţii.
1812. Ce-ţi reproşează conştiinţa nu se poate îndrepta, dar te ajută să-ţi fii duhovnic, să afli încotro mergi.
1813. Sita care cerne ce-i bun sau nu în viaţă este conştiinţa.
1814. *Eu*-l nostru ne sechestrează mereu în unghere care nu ne plac; suntem prizonieri ai propriei noastre conştiinţe.
1815. *Eu*-l ce-l avem ne obligă să-l desfătăm, conştiinţa ne imploră să cugetăm; există în noi un despot şi o dragoste.
1816. Conştiinţei ne supunem fără umilire, cu dăruire şi recunoştinţă; cum e-n credinţă ruga şi-n dragoste prietenia!
1817. Omul poartă pecetea conştiinţei; osânda faimoasă de a gândi, responsabilitatea de a urma sensul vieţii.
1818. Nu dorim puteri nemărginite, nu vrem să decidem asupra sorţilor, ci doar să pătrundem cu mângâierea cugetului în libertatea conştiinţei semenilor noştri.
1819. Când în conştiinţa ta a pătruns credinţa, întrevezi în orişice faptă imaginea dumnezeirii.
1820. Necredinţa este o imaturitate a conştiinţei, o stare de inferioritate ca o maladie nevindecabilă.
1821. Omul s-a civilizat, nu mai este un canibal feroce; devorează numai suflete, idealuri şi conştiinţe.
1822. În conştiinţă pot fi şi pete oarbe: goluri ale educaţiei – peşteri ale preistoriei; teamă şi haos – infernul comunist!
1823. Suntem fericiţi că am putut fi aleşi spre a suferi: în conştiinţă simţim că există prezentă Divinitatea.
1824. Conştiinţa mea se desprinde din credinţa părinţilor, din realitatea firii şi din armonia universală: având sentimentul acestor dependenţe, mă regăsesc în lume ca propriul meu suveran.
1825. Am introdus în conştiinţa mea idealuri menite să rodească frumuseţe; aştept ca seva adâncă a neliniştilor să-mi hrănească inflorescenţele cugetului.
1826. Culegem din viaţă nelinişti şi dureri, nepăsare şi renunţări, arzându-le în creuzetul conştiinţei.
1827. Conştiinţa transmută orice informaţie în aurul adevărului, al armoniei şi al credinţei.

1828. Nefericirea că trăiam într-o lume mizerabilă, nedreaptă şi închisă în dogme, mi-a stimulat puterea de a mă instrui, dorinţa de a înţelege rosturile lumii, cât şi neliniştea de a-mi elibera conştiinţa de supunere.
1829. Cum străbunii noştri s-au jertfit pentru neamul lor, sperăm ca şi noi să fi moştenit natura supremei conştiinţe de a accede la dragostea de glie şi de stele, precum şi la puterea de sacrificiu care le-a distins existenţa lor.
1830. Conştiinţe adormite: martori fără suflet, sertare literare goale – clopote mute!
1831. Cine coboară din propria sa conştiinţă înseamnă că doreşte să se înalţe din nou în copacii preistoriei.
1832. Pentru faptele noastre Dumnezeu ne poate ierta; față de lume și de propria conștiință suntem însă proscrişi!
1833. Acceptând umilinţa supunerii şi pervertirea conştiinţei, devii tiranul propriei tale existenţe; un justiţiar de salon, dar niciodată un răzvrătit al nefericirii tale.
1834. Înălţarea ca şi înjosirea se regăsesc în imperiul conştiinţei ca o fiinţă cu două feţe; să ne îngăduim a o arăta numai pe cea frumoasă aşa cum pentru noi o face Luna.
1835. Conştiinţa este o chintesenţă a personalităţii, având destinul trăiniciei şi al autorităţii existenţiale.
1836. Conştiinţa este o rezultantă a voinţelor supreme care guvernează existenţa, dictând modalităţile fiinţării noastre şi starea ei de afirmare şi de rugăciune.
1837. Supune-te doar propriei tale conştiinţe şi nu vei greşi niciodată; mereu vei accede spre sublimul înălţării...
1838. Conştiinţa este partea aceea divină a fiinţării; orice comportare menită să chinuie sufletul îi este o silnicie!
1839. Conștiința este o stare de veghe prin care omul se exprimă cu îngăduinţă divină.
1840. Răul, înșelarea și urâtul nu fac parte niciodată din miracolul conștiinței.
1841. Conștiința își zămislește propria ei ființare din dogoarea dragostei de viață, din freamătul idealurilor umane și din înseninarea credinței.
1942. În orice împrejurare știm ce este în conștiința noastră; presimțim fiecare răutate ce ne-ar putea împresura.
1843. Nu doar în suflet, ci și în conștiință trebuie să existe ceva din Suflarea Divină; altfel cum de ea poartă atât de multă grijă și dragoste față de încercata viață!
1844. Omul este netemător față de toate răutățile lumii, fiind protejat de simțul divin al propriei sale conștiințe.
1845. Ne simțim puternici și apărați pentru că știm că în conștiința noastră nimic nu ne înșală, iar aceasta este impenetrabilă față de înjosiri și de răutăți.
1846. Pe cât este de puternică în fața cohortelor de rele, pe atât de neputincioasă este conștiința față de un zâmbet; dezarmează la orice dragoste!
1847. Poți suporta multe suferințe, dacă propria-ți conștiință nu-ți reproșează nimic.
1848. Putem să ne imaginăm orice faptă, putem avea oricât de curajoase gânduri, dar ele vor fi slobozite spre împlinire numai dacă a fost decis de conștiință.

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

1849. Prin sita severă a conștiinței trec nu doar toate deciziile vieții, ci și speranțele, și visurile noastre.

1850. Uneori chiar și conștiința poate fi înșelată; la început patimile se deghizează în virtuți.

1851. Toată viața suntem cei mai buni prieteni și confidenți ai propriei conștiințe; ne primenim de nădufuri, ne spovedim de tentații!

1852. Conștiința pare a ne fi un dat; dar este o riguoasă rezultantă a unor rațiuni de viață ale Omenirii; o Divinitate proprie fiecăruia.

1853. Elementul reactiv al ființei umane față de gândurile sale este propria conștiință.

1854. Acumulăm învățăminte, ne însușim experiențe de viață și emitem gândurile nu întotdeauna validate de conștiință; aparențele acționează ca o diversiune!

1854. Puterile omului izvorăsc din conștiință, așa cum sufletul poartă Suflare Divină.

1855. Orice rău se confruntă, mai întâi, cu puterile conștiinței noastre.

1856. Ideile calare izvorăsc din limpezimi de cuget; străluminările conștiinței!

1857. Atunci când tac, ascult ce-mi spune conștiința; ea vorbește în locul meu!

1858. Intuiția este tot o manifestare a conștiinței; are responsabilitatea previziunii, apără și înalță viața.

1859. Recunoaște**:** piedut conștiința; o declară nulă!

1860. Împărăția fiecărui om este propria sa conștiință.

1861. La orice răscruce a vieții sensul de mers se află înscris în propria conștiință.

CONTEMPORAN

1862. Ca să trăieşti în contemporaneitate, trebuie să ai curajul de a exista pe câmpul ei de luptă; laşitatea doar precede acţiunea, fapta, viitorul.

1863. Actualitatea este un templu în care cei mai mulţi contemporani pătrund după ce n-au mai rămas decât ruine.

1864. Multe bătăi în poarta vremii n-au fost auzite de către contemporani, deşi răsunetul lor uimeşte nemurirea.

1865. Cei mai mulţi dintre contemporani sunt martori la evenimente importante, dar nu înţeleg ce se petrece ori sunt indiferenţi.

1866. Trăim simultan cu Iadul şi cu Nefericirea, cu Binele şi cu Regăsirea, dar depinde numai de noi ce drum alegem; contemporaneitatea impune jertfă!

1867. Suntem contemporani cu imperativele Istoriei numai dacă suntem absenţi din Laşitate.

1868. Contemporaneitatea pretinde prezenţă – luptă – viaţă; absenţa de pe baricadele vremurilor este lacrimă – cenuşă – moarte.

1869. Nici victoriile, nici ereziile şi nici războaiele sau revoluţiile nu ne duc cu forţa în desfăşurarea lor: fără curaj putem fi contemporani doar cu... veşnica nepăsare!

1870. Prin câte rele trecem primim povară pentru viaţă partea lor de durere; contemporaneitatea poartă crucea exemplului şi şansa fericirii.

1871. Când eşti contemporan cu evenimente importante, trebuie să te ridici deasupra Timpului tău!
1872. Contemporanii ne neglijează, motiv de a ne căuta pe noi înşine printre miliardele de oameni...
1873. Pentru contemporani eu nu exist, de aceea mă exilez în uitare, dialogând în sinea mea cu viitorul – cu veacurile lui!
1874. Contemporaneitatea te implică în Istorie; eşti permanent actual cu Timpul care a generat-o şi porţi definitiv responsabilităţi.
1875. Ca să te regăseşti printre cele șapte miliarde de contemporani, lasă borna faptelor pe unde umbli şi vezi de ce jertfă este nevoie de la tine.
1876. Câtă fericire am fi avut dacă nu am fi fost contemporani cu persecuţii politice, cu neomenii dureroase şi cu tinereţi irosite!
1877. Cumplită durere să nu poţi fi contemporan nici măcar cu tine însuţi, să te situezi în urma tuturor, iar gândurile să-ţi renege înălţarea!
1878. Am fost contemporani cu idei pornite spre viitor, dar şi cu un veac destrăbălat de războaie şi de cumplită ură; ce neşansă de existenţă!
1879. Dacă nu vei fi înțeles de contemporani, pentru viitor vei fi precum o Sanscrită.

CONTRADICŢIE

1880. Contradicţiile sunt însăşi viaţa: când inundată de bine, când năpădită de rele.
1881. Cel mai frumos univers spiritual este lumea propriilor contrarii.
1882. Ideile contrare pretind, fiecare, că spun adevărul.
1883. Există o luptă a contrariilor: ideile se încrâncenează, argumentele se aprind, dar răutatea, duşmănia şi ura nu au ce căuta în spiritul nostru.
1884. Am luptat, dar am dezertat; am iubit, dar am şi înşelat; m-am rugat, dar am şi suduit; ce suflet poartă chipul meu din toate acestea; ce este rău şi ce este bine din lava lor în mine?
1885. De când iubesc, de când mă rog şi de când îmi las gândurile lumii, mă contrazic cu moartea şi cred în Nemurire şi în Înviere.
1886. Unele idei slujesc numai moartea; tot ce li se împotriveşte este condamnat definitiv; toate doctrinele ucigaşe mor însă prin ele însele, printr-o decizie supremă!
1887. De n-am dori să fim ca şi alţii, de n-am gândi şi altcum, şi de nu am iubi şi alte stele, am fi doar simpli mormoloci într-o baltă de miasme.
1888. Tot timpul mă contrazic cu *eu*-l meu: eu pretind că n-am noroc, el se jură că-i puternic; eu nu-mi regăsesc menirea, el virtuţi poartă spre slavă...
1889. Orice idee are reversul ei contrar, dar aşteaptă să audă argumentul care o infirmă; altfel, falsul sau iluziile nu conving.
1890. Toate ideile opozabile Puterii sunt acuzate de îndemn la răzvrătire; pentru nedreptăţi spiritul este perceput ca o lovitură de măciucă.
1891. Contrazice-ţi epoca ta, spiritul potrivnic ori chiar geniile, dar nu-ţi blama propria viaţă; ea-i doar un răsunet al vremurilor – o ardere în care te-ai creat.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

1892. Credem că ne confruntăm cu puternice opoziţii, când, de fapt, suntem victimile unor nimicuri cărora le dăm prea mare importanţă.

1893. Lăsaţi ideile să se cunoască; să-şi spele rufele-ntre ele!

CONVINGERE

1894. Dacă ai oferit sinceritate, nu dispera că nu vei fi convingător!

1895. Adevărul, dreptatea şi sinceritatea conving fiecare singure, iar împreună te copleşesc şi cu certitudini.

1896. O idee poate fi seducătoare, dar de convins numai fapta convinge.

1897. Ce-i urât, nedrept şi dureros nu poate convinge; lipseşte harul credinţei!

1898. Când renunţi să mai crezi în propriile tale speranţe, nu mai ai puterea să convingi pe nimeni de sfinţenia lor...

1899. Argumentele convingerii izvorăsc numai din adevăr, dreptate şi dragoste – cele dintâi credinţe.

1900. Când harul de a te face înţeles purcede din dragoste, el are puterea convingerii precum lumina în întuneric.

1901. Vrem să ne înţelegem durerile şi să le suportăm povara, dar trebuie să fim convinşi pentru a putea urca Golgota!

1902. Iubirea ne convinge cu puterea ei de dăruire; din nefericire, şi suferinţa convinge, dar cu rană de viaţă.

1903. Știm că răutatea convinge repede, dar nu ca o mângâiere, ci ca o înjunghiere în suflet.

1904. Propriile noastre fapte ne conving cel mai uşor, pentru că le-am dăruit parte din fiinţa noastră.

1905. Puterea noastră de convingere izvorăşte din comoara sufletului: dăruim sinceritate, dragoste, noianuri de argumente şi sublim de cuget.

1906. Nu m-au stăpânit niciodată iluziile că am creat ceva inutil, poate și pentru că voi fi avut convingerea că făuresc valori importante.

COPII

1907. Copilul – clipa de viaţă a Eternităţii.

1908. Pentru fericirea copiilor părinţii îşi descoperă, în sinea lor, geniul puterii de sacrificiu.

1909. În ochii copiilor surâde nevinovat Destinul.

1910. Cine pierde dragostea copiilor îşi ucide speranţele vieţii.

1911. Copiii desăvârşesc fericirea părinţilor lor.

1912. Copiii învaţă să zboare după cum părinţii le modelează sufletul.

1913. Copiii au puterea să râdă şi pentru părinţii lor.

1914. Copiii îndeamnă părinţii să-şi descopere adevăratul curaj.

1915. Copiii descoperă primii greşelile părinţilor.

1916. Nu oferiţi totul copiilor; lăsaţi-le minunea descoperirilor proprii!

1917. Când zâmbesc copiii, se odihnesc părinţii.

1918. Fără copii rătăceşti în propria casă, iar viaţa este pustie.

1919. Cine n-are copii culege din viaţă scama visurilor – iluzii împovărătoare.

1920. Familia fără copii este ca o carte cu toate filele albe.
1921. Copilul revarsă izvorul de speranţe peste toate neîmplinirile părinţilor.
1922. Când copiii suferă, sufletul părinţilor sângerează...
1923. Fără copii natura umană se stinge, primăverile nu înfloresc, toamnele nu rodesc.
1924. Copiii au ochii mari pentru a putea privi adevărurile vieţii.
1925. Despre viitorul propriu avem îndoieli; în cel al copiilor credem fără măsură.
1926. Un copil nou născut este un posibil geniu divin, asemănător lui Iisus...
1927. Ţipătul copiilor care se nasc înveseleşte lumea, speriind pieirile.
1928. Buruienile tolerate în grădina copilăriei rodesc tot restul vieţii spini otrăvitori.
1929. Din comoara copilăriei ne împodobim cu nestemate; visurile pe care le risipim de-a lungul vieţii...
1930. Copilăria este constelaţia vieţii care nu-şi stinge niciodată strălucirile.
1931. Copiii sunt un veşnic început de viaţă şi de viitor; chintesenţă a idealurilor!
1932. De simţi că n-ai putere, întoarce-te în copilărie şi nu te vei teme!
1933. Între părinţi şi copii se iscă un suspin: sunt tot mai puţin copiii lor!
1934. Casa fără copii este ca o dragoste fără zâmbet, ca *lumea fără Dumnezeu; Tatăl fără Fiu*.
1935. Copii am vrea să tot mai fim, dar viaţa nu ne lasă!
1936. Când copiii îşi pierd adolescenţa, sufletul lor începe să găsească drumul spre grijile părinţilor.
1937. Vorba unui copil umple casa de bucurie, trezind în suflete o adevărată simfonie.
1938. Prima grijă a copiilor faţă de părinţii lor este bătrâneţea acestora.
1939. În casa părinţilor Măria Sa este copilul!
1940. Grijile pe care copiii le dau părinţilor sunt puteri de viaţă!
1941. În primăvara copilăriei se sădesc idealurile nemuritoare ale vieţii.
1942. Cel puţin faţă de copiii noştri să părem mai buni şi mai puternici!
1943. Copiii n-au putere să sufere pentru greşelile părinţilor; îi copleşesc cu dureri.
1944. Copiii nu ştiu ce vor când părinţii nu-i înţeleg.
1945. Când copiii pierd naivitatea, trebuie să le spui adevărul despre tine şi despre lumea în care vor suferi.
1946. Ce este marea dragoste umană aflăm de la copiii noştri!
1947. Copilul: fiinţa care va suferi pentru grijile şi neîmplinirile părinţilor.
1948. Nu te poţi supăra pe copii; ce nu-ţi place, rareori nu le este lor bine: ce este rău, deseori îţi aparţine.
1949. Ce întrebare frumoasă-i: - *Ce vă fac copiii?* Ce stupidă-i existenţa fără de răspuns!
1950. Copiii sunt făcliile vieţii noastre: fericirea, speranţa, nemurirea; când una singură se stinge, suntem un geamăt de întuneric.
1951. Să nu plângi când copilul nu suferă pentru durerea ta; liniştea lui este drum spre fericirea împlinirilor sale.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

1952. Purtând copilul de mână, părinţii îi dirijează paşii, orientându-şi propria lor viaţă.

1953. Unii copii sunt numai fiii lui Dumnezeu: de la naştere au fost părăsiţi în necunoscut şi sacrificaţi uitării.

1954. Dacă pentru insuccesele sale copilul suferă, există speranţe; indiferenţa lui ar însemna întuneric.

1955. Este grea viaţa copiilor când părinţii ajung doar un mormânt nevizitat...

1956. Nu prididiti niciodată să vă redescoperiţi copilăria!

1957. Ne reîntoarcem pe unde ne-am născut, dar nu ne regăsim copilăria: parcă de secole sufletul pur îşi risipeşte bucuria!

1958. Copiii sunt pulsaţiile eternităţii pentru o necontenită geneză a fiinţei umane.

1959. Dumnezeu recreează în sufletele copiilor nădejdea părinţilor întru desăvârşire.

1960. Copilăria este oceanul nostru de speranţe: în el ne-am scufundat şi am cules mărgăritarele vieţii, în el am plutit visători ori am vâslit cu elan; nimfele ne-au dezmierdat!

1961. Frumuseţea, iubirea, bunătatea, credinţa, vorba dulce, zâmbetul, visarea şi toţi copiii lumii sunt notele muzicale ale armoniei universale.

1962. Toţi copiii sunt adevăraţii heruvimi ai acestei lumi, dar cei ai noştri ne par a fi printre toţi ceilalţi arhangheli.

1963. Când propriul tău copil îţi este un necunoscut, eşti tu însuţi un străin pentru tine şi un dezertor din iubire.

1964. Copiii ştiu când să ne facă bucurii; pentru că sunt întotdeauna copii – nemurirea noastră!

1965. Plecăm de lângă copiii noştri cu grija de a nu le mai putea fi de pază suferinţelor şi cu mâhnirea că nu i-am înzestrat cu destulă putere şi nu le-am şoptit ultimele noastre rugăciuni...

1966. Jurământul nostru de credinţă faţă de Dumnezeu îl constituie copiii care ne urmează – duh din existenţa noastră veşnică.

1967. Toată viaţa simţim în suflet zbaterea valurilor de speranţe şi de idealuri produse de oceanul fermecat al copilăriei.

1968. Copilăria are o sfinţenie pe care neglijenţele părinţilor ori nepăsarea societăţii o pângăreşte dureros.

1969. Idealurile şi visurile copiilor au minunea de a prelungi speranţele de viaţă şi de biruinţă ale părinţilor.

1970. Copiii *presimt* grijile părinţilor, părinţii *intuiesc* speranţele copiilor; dăruiri şi înţelegeri de suflet!

1971. Câtă sfinţenie ar fi dacă ne-ar da Divinitatea din nou copilăria, iar viaţa s-o putem relua cu suava naivitate şi cu sublimul înţelegerilor!

1972. Copii sunt singura certitudine a veșniciei noastre.

1973. Copii nu doar ne cuceresc cu un zâmbet, ci ne farmecă definitiv cu el!

1974. Oare noi vom fi fost copii cândva, cum atunci de-am uitat minunile care ne-au fascinat?!

1975. Omul care păstrează toată viața zâmbetul copilăriei îmbătrânește frumos și râde de moarte.
1976. Mi-ar fi plăcut cel mai mult să locuiesc pe malul unui lac; aș fi trăit tot timpul copilăria!

COROANĂ

1977. Coroana Puterii este simbolul sclaviei.
1978. Când coroana nu se potriveşte pe frunte, trebuie schimbată nu măsura alegerii el, ci însuşi capul!
1979. Coroană pentru cap? Cap pentru coroană!
1980. Când capul este mic iar coroana este grea, se abate peste ţară vreme rea...
1981. Fruntea încoronată nu sângerează din cauza spinilor proprii.
1982. Încoronarea nu este o mărire diafană, ci o înlănţuire înrobitoare de răspunderi.
1983. Nu înveţi să porţi coroană: ştiind, o porţi!
1984. Coroana stă pe frunte când spinii durerii sunt în suflet.
1985. Coroana este o virtute deasupra spiritului rău.
1986. De mii de ani tiranii pângăresc republicile; fără nobleţe de spirit coroanele n-au diademe de înalte virtuţi!
1987. Coroana are încrustate dureri omeneşti şi răspunderi divine.
1988. Coroana – apogeul libertăţii, meritul credinţei.
1989. Coroana este o taină de suflet din înzestrarea divină; ascunde o lacrimă, impune o jertfă.
1990. Un şir de virtuţi modelează pe frunte o coroană de invidiat, iar pe umeri prăbuşeşte o cruce de răspunderi...
1991. Ne uimesc strălucirile unei coroane, dar nu ne întrebăm dacă nu cumva lacrimile scânteiază de durere pentru grijile noastre.
1992. Un regim despotic împodobeşte prostia cu cele mai strălucitoare coroane, crezând că poate căpăta aura de demnitate.
1993. Coroana nu este o podoabă de orgoliu: este doar o virtute – înălţător de umilă, greu de purtat, dureros de frumoasă!
1994. Luptele pentru tronul prezidenţial sunt o infracţiune de *lez majestate* asupra coroanei divine.
1995. Faptele deosebite înmuguresc într-un târziu lauri de merit; sublimă încoronare!
1996. Nu răspunderile, durerile şi grijile impuse de onoarea deţinerii coroanei sunt râvnite cu patimă, ci numai distincţia purtării ei, faima şi gloria; tronul puterilor nelimitate şi-a strălucirilor orbitoare.
1997. Coroana este un dar meritat; o răsplată pentru faptele cugetului tău, ca dovadă a încrederii inspirată semenilor tăi; mediocrii, farsorii ori laşii zadarnic complotează faţă de orice virtute!
1998. Pentru oricine există o coroană de majestate ca recunoaştere a înfăptuirilor sale.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

1999. Coroana regală înnobilează întotdeauna fruntea României; este partea ei cea mai frumoasă, încrezătoare și demnă!

2000. Admirăm și repectăm Coroana nu pentru strălucirea nestematelor ei, ci pentru semnificația înălțătoare pe care o imprimă în conștiința națiunii; regele Carol I avea coroană de fier...

2001, Mulți aspiră să poarte o coroană, dar rareori cineva merită această supremă distincție.

2002. Coroana nu se potrivește decât pe fruntea care s-a aplecat peste truda înfăptuirilor și s-a înălțat spre culmea idealurilor.

2003. Pentru cine o privește Coroana pare o expunere diafană; pentru cine o poartă este o povară dictată de propria sa conștiință și de îngăduința divină.

2004. Cine poartă Coroana fără să o merite va pierde soclu pe care este așezată.

2005. Când nu vor mai exista coroane, Omenirea își va schingiui propriul viitor, iar frunțile de încoronat vor fi ghilotinate de impostură și de vulgaritate.

2006. Cine poartă coroană pe frunte trebuie să aibă încoronate nestematele înaltelor desăvârșiri ale cugetului și ale sufletului.

2007. Frunții încoronate îi este dată fericita umilință de a se pleca în fața poporului său.

2008. Nu cel care o poartă are nevoie de coroană, ci patria sa îi oferă distincția spre propria națiunii mântuire.

2009. Și dacă ar fi din lut, coroana ar semnifica aceeași măreție și aceeași slavă ar inspira.

2010. Adevărata încoronare o reprezintă numai răspunderile asumate și împlinirea idealurilor naționale.

2011. Țara lipsit de coroane nu poartă în viitor gloria trecutului și nu va ști de câtă măreție este păgubită.

2012. Dacă inima patriei plânge, fruntea încoronată sângerează de durere, fiind o aceeași parte.

2013.Toate neîmplinirile patriei sunt spini pe fruntea încoronată și zbateri dureroase sub tâmplele fierbinți ale durerii.

2014. Coroană – simbol al demnității naționale; viitorul îi va da onorul!

2015. Coroana semnifică orbita peste vremuri a visurilor, fiind busola înălțării naționale.

CORNELIU COPOSU

2016. Cei ce au conceput şi îngăduit să fie persecutat şi chinuit Corneliu Coposu n-au avut nici minte şi nici inimă să înţeleagă că se naşte o nouă pildă de credinţă, de jertfă şi de înălţare; să ne rugăm totuşi pentru iertarea lor!

2017. Chinuit prin puşcăriile comuniste, chipul lui Corneliu Coposu sugerează durerile prin care a trecut întregul popor român; spiritul său se înalţă în demnitate şi ne sfinţeşte dragostea faţă de neamul nostru.

2018. Corneliu Coposu este un mucenic al suferinţelor poporului român; acesta îl revelează în ruga lui ca pe mântuitorul de comunism.

2019. Corneliu Coposu ne-a reamintit credinţa, speranţele, desăvârşirea; ne-a readus în patrie, în biserică şi în casele noastre; simţim din nou dumnezeirea!

2020. Ce ruşine cumplită: România l-a hulit, Franţa i-a acordat lui Corneliu Coposu suprema ei distincţie: *Legiunea de onoare!*
2021. Nu de partidul lui Corneliu Coposu le-a fost teamă profitorilor de Revoluţie, ci de statura personalităţii sale erau înspăimântaţi – de spiritul învăpăiat de libertate!
2022. Dintre politicienii opozanţi lui Corneliu Coposu, din ultimul timp al vieţii acestuia, niciunul nu încetează, astăzi, să-l omagieze; mari secături politice!
2023. Corneliu Coposu trebuia să dispară din conştiinţa poporului român: dintr-o victimă teribilă a comunismului a fost transformat de neocomunişti în duşman al neamului românesc; din erou naţional - în trădător!
2024. Spiritul lui Corneliu Coposu, eliberarea de comunism şi purificarea de înapoiere şi de necredinţă va fi să dăinuiască! Ne vom putea înţelege trecutul spre a ne raporta la viitor!

CREAŢIE

2025. Focul creaţiei învăpăiază propria viaţă şi străluminează destinul oamenilor.
2026. Orice creaţie, cât de mică, emană dintr-o dragoste uriaşă.
2027. Cine adună nestematele cugetului risipite în uitare, le făureşte pentru a doua oară.
2028. Când creezi, nu te gândi la zei; oamenii sunt mai aproape de tine, omenia lor este însăşi înălţarea pe care o cauţi.
2029. Prin opera sa creatorul se confesează lumii, sinceritatea devenindu-i jertfă.
2030. Creaţia este o infimă fericire dintr-o imensă suferinţă.
2031. În focul creaţiei zgura dispare, sublimul rămâne.
2032. Creaţia este o revărsare a sentimentelor care prind viaţă din sufletul tău.
2033. De nu s-ar semna creaţiile, Omenirea ar dispune numai de capodopere; vanitatea ar fi ocolită!
2034. Creaţia este explozia de fericire a conştiinţei.
2035. Modalitatea sacrificiului de sine inspiră particularitatea oricăror creaţii.
2036. Creatorul zămisleşte pe lângă opera sublimă şi propriul ei despot: imposibilitatea perfecţiunii.
2037. A crea înseamnă a suferi, a lăsa să curgă noianul de dureri peste viaţa ta...
2038. Creaţiile umanităţii sunt ameninţate în permanenţă cu indiferenţă şi desconsiderare de către vulgaritate, invidie şi ignoranţă.
2039. Creație, tu porți în tine și nefericire!
2040. Creativitatea este o efervescenţă a spiritului şi un suspin al sufletului.
2041. Cine comandă statuia nu poate primi lauda creaţiei nici măcar cât revine... dălţii şi ciocanului.
2042 .În miezul fierbinte al creaţiei se află autorul; *protejat de distanţa suferinţei* – consemnează criticul!
2043. Pentru a avea bucurie acel ce va admira opera, trebuie să simtă un coşmar cel care o creează.
2044. În atelierul creaţiei comoditatea prăbuşeşte idealurile; înfăptuirile cer ultima picătură de suflet, dureri până la jertfă!

2045. Ignarul murdăreşte cu noroiul inculturii şi cu zgura desconsiderării creaţiile cele mai frumoase ale umanităţii.
2046. Creaţia este un suspin – o lacrimă sfinţită de dragoste.
2047. Pentru creaţie nu găsim idei clare şi nici cuvinte potrivite: culegem doar nestematele neliniştilor.
2048. Când prioritatea ideii unei creaţii nu ne aparţine, sufletul se umple totuşi de pietate şi de recunoştinţă pentru distincţia şi certitudinea inspiraţiei propriului cuget.
2049. Întotdeauna spunem mai puţin decât am fi vrut; ce este foarte important rămâne nemărturisit; creaţia nu s-a desăvârşit; perfecţiunea este dincol de om!
2050. Creaţie – povară destinată veşniciei.
2051. O fi existând supliciul trudei, dar în desăvârşirea creaţiei el se transfigurează în desfăşurare, în înălţare şi în beţia sublimă a nemărginirilor.
2052. Numai truda şi efervescenţa creaţiei ne pot umili tentaţia patimilor.
2053. Un vis frumos este perceput ca un zâmbet, ca o pâlpâire de speranţe şi ca o străluminare de viaţă: simţim că trăim în cuviinţa liniştitoarelor creaţii ale cugetului nostru.
2054. Nobleţea creaţiei îndepărtează spiritul autorului de lumea propriilor griji spre a putea cristaliza puritatea clipelor, a speranţelor şi infinitatea idealurilor omeneşti.
2055. Creaţia oamenilor este o amprentă a propriei lor conştiinţe în care s-au încrustat durerile, s-au modelat idealurile şi s-au murmurat credinţele.
2056. Atunci când se creează, se defineşte şi ideea morţii; numai ceea ce capătă harul Suflării Divine este fără de sfârşit.
2057. Creaţia este supremă împăcare: ne mulţumeşte tot ceea ce poate să dăinuiască.
2058. Pentru mine absolutul vieţii n-a fost credinţa, ci creaţia – credinţa creaţiei!
2059. Dacă depunem suflet în creaţiile noastre, atunci înseamnă că murim în fiecare dintre ele; viaţa devine o moarte îndelungată pe care o iubim...
2060. Creaţia nu poate fi decât rodul unei profunde meditaţii: o transfigurare a acesteia într-un absolut indefinit, în fapte şi idei înnobilate nu doar de puterea raţiunii, ci şi de aceea a propriului duh.
2061. Creaţia este o vibraţie a sufletului intrat în contact cu existenţa; este o simfonie ce zboară sau cristalizează în nuanţe şi forme infinite, devenind o realitate a vieţii – un univers.
2062. Oricât ar fi de intimă o creaţie, ea are menirea de a se oferi cu deplină sinceritate întregii lumi.
2063. Pentru a deveni o faptă pură orice creaţie îşi mistuie greşelile, incertitudinile şi chiar ofertele de glorie.
2064. În orice creaţie se regăsesc încrustate toate durerile eforturilor depuse de-a lungul vieţii, cât şi pe acelea primite la ivirea ei – la contactul cu răutăţile lumii.
2065. Când îşi sfârşeşte creaţia, pe lângă satisfacţia faptei împlinite, autorul ei descoperă în sinea lui o lacrimă a îndoielilor şi un regret al ideii de perfecţiune.
2066. Peste creaţie se vor depune veacuri de uitare, pulberi întunecate de nepăsare, dar valoarea lor se păstrează ca o pepită în adâncuri, aşteptând reînvierea.

2067. În vremurile de astăzi muza creaţiilor nu mai are chipuri diafane, ci doar pe cele încruntate ale suferinţelor omeneşti.
2068. Fulgerul inspiraţiei împietreşte imaginea viitoarei creaţii, precum privirea Gorgonei, urmând ca efortul – acea dăruire de suflet – să o ivească spre bucuria lumii.
2069. Creaţia nu mi-a fost doar o aprinsă pasiune, ci ea m-a călăuzit pe drumuri de neliniști spre a întâlni străjerii de viaţă iubitori de dreptate şi de libertate, îngeri de cuget şi de suflet!
2070. Orice creaţie are imprimată în ea o părticică din vanitatea originalităţii şi din orgoliul faimei, dar ea nu poate umbri cu nimic văpaia dăruirilor sufleteşti pentru o clipă mai frumoasă în viaţa oamenilor.
2071. Harul creație va fi fiind un dar, însă înfăptuirea își are purgatoriul în marile neliniști ale existenței.
2072. Tot ceea ce creăm nu-i sortit nouă înșine; e o dăruire de suflet pentru lumea pe care o iubim.
2073. Ne uităm, uneori, chiar propriile creații, dar pretindem lumii să le dăltuiască veșnicie; efemerul are pretenții!
2074. Despărțirea de minunile creației este sfârșit de existență.
2075. Indiferent de forma ei materială, creația înveșnicește în ea putere de cuget și har de suflet.
2076. În umbra deasă a copacilor mari nu crește nimic; doar în aceea a creațiilor se nasc idealuri și speranțe, frumusețe și bucurie; pulsează viață, izvorăsc lumini de cuget!
2077. Creația este o zămislire ivită din experiența de viață într-un zbucium de suflet și de cuget.
2078. Creațiile sunt puteri de ființare pentru oameni născute din surplusul de viață al unor semeni de-ai lor înseninați de dragostea pentru ei.
2079. Creațiile pe care le admirăm reclădesc în sufletul nostru lumea făuriri lor, dându-ne sentimentul de participanți la desăvârșire.
2080. Conștiința creației ca și aceea a criticii slujesc în armonie viața; când sunt supuse intereselor, schilodesc înfăptuirile cugetului.
2081. De n-ar exista lumea căreia să-i dăruim creațiile noastre, n-am mai făuri nimic; e o sfințenie să ai cui închina strădania ta!
2082. Avem acel ceva sublim numai al nostru ivit după ce am dăruit lumii bucuria creației.
2083. Creând, ne modelăm propriul nostru cuget și ne desăvârșim conștiința existenței.
2084. Izvorul creației este veșnic, dar curgerea lui este adeseori abătută și turburată de silnicie și de nedreptate.
2085. Omul este menit numai pentru a crea; altfel existența sa ar rămâne în veci sterilă .
2086. O creație nu-ți cere voie să se ivească pe lume; de cum se întrevede te obsedează, te chinuie, te obligă să o eliberezi din neființă.

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

2087. Mi-am dorit a urca o culme a creației, dar abia de-am înălțat un mușuroi de gânduri și de idei, chiar dacă în ele pulsează intens viața ca într-o colonie de furnici!

2088. Nicio creație nu poate fi desconsiderată pentru că nu este genială!

2089. Numai creând în permanență îți poți mări izvorul inspirației!

2090. Când este judecat superficial, unui creator i se spune, la început, că este prea tânăr; mai târziu – că marea înțelepciune vine la bătrânețe, iar în final i se reproșează că *a fost ce-a fost, dar acum s-a ramolit!*

2091. Inspirația poate fi ca o străfulgerare, dar creația este ca un fruct al răbdării.

2092. Ceea ce este trainic are încorporat în sine nu doar înțelepciunea efortului, ci și sublimul creației.

2093. S-a vrut, cândva, să se normeze actul de creație, dar au rezultat monștri de cuget și otrăvuri de simțire.

2094. Adevărata valoare a creației noastre nu o vom ști niciodată; cu cât este mai importantă, timpul îi va exalta caratele.

2095. Pentru a crea dispunem de suficient timp; pentru desfrâu nu ajunge o viață întregă!

2096. Oare scopul unui creator este cel al nemuririi ori este dorință de a fi cunoscut de către contemporani?

2097. Depunerea unui efort de creație presupune a cunoaște o stare de oboseală, dar este liniștitoare și seducătoare pentru noi înfăptuiri.

CREDINŢĂ, EREZIE

2098. Credinţa are menirea să desăvârşească virtuţile spiritului.

2099. Credinţele la care n-am putut ajunge le considerăm, din comoditate, pure erezii.

2100. Orice credinţă ascunde propria sa erezie.

2101. Unde altarele credinţelor sunt pustii, faptele oamenilor sunt vremelnice.

2102. Oamenii trăiesc în simbioză cu credinţele, dar şi cu prea multe înşelări.

2103. Credinţa înfruntă durerea; o umanizează iertând-o!

2104. Puţine credinţe – infinite erezii; cum să nu te seducă Satana!

2105. Când credinţele mor, durerea exaltă şi rodeşte disperare.

2106. Credinţa fără iubire şi putere de jertfă este o înşelare păgână.

2107. Credinţa este rădăcina vieţii; idealurile – ramurile care urcă spre soare.

2108. Prin credinţă dintr-o suferinţă adâncă se naşte o iertare divină şi o eternitate de iubire.

2109. În întunericul spiritului este destul dacă cineva aprinde o candelă: Dumnezeu a făcut mai întâi lumină; omul începe cu credinţa.

2110. Speranţa imediată o purtăm în noi; salvarea supremă se află în credinţă.

2111. Raţiunea ne obligă să considerăm că avem întotdeauna dreptate; credinţa ne înlesneşte să înţelegem că rareori nu greşim.

2112. Adevărul descoperă întotdeauna adevărul aşa cum credinţa Îl relevează pe Dumnezeu în orice manifestare a firii.

2113. Privind în natură, descoperi puterea divină; privind în sufletul oamenilor, înţelegi credinţa.
2114. Credinţa este o investiţie în tine însuţi; devii mai bun, încrezător şi de folos.
2115. Când ajungi să admiri ce n-ai putut iubi, abia atunci credinţei îi afli rost.
2116. Credinţa este o manifestare de demnitate şi de iubire care contopeşte fiinţa umană în destine şi înţelesuri unice.
2117. Eşti rău când te pierzi de Dumnezeu şi bun când te risipeşti din patimi şi te aduni în credinţă.
2118. Credinţa face ca în sufletul oamenilor să pătrundă lumină, iar din viaţa lor să se stingă durerea.
2119. Fără spiritul credinţei te simţi singur în mijlocul lumii, tu însuţi fiindu-ţi propria ta erezie.
2120. Credinţa este speranţa şi dragostea ta; iertarea şi regăsirea pe care le cauţi.
2121. Întrebarea şi răspunsul vieţii sunt credinţă: nimic nu lasă nedesluşit!
2122. Credinţa îl face şi pe cel prost, şi pe cel înţelept – fără să se supere niciunul – la fel de buni: oameni.
2123. Adeseori, credem prea mult în noi, încât rătăcim pe drumul credinţei şi pe cel al cuviinţei.
2124. Eşti liber când îţi fixezi în conştiinţă bunătatea credinţei şi spiritul împăcării.
2125. Credinţa este o oglindă a spiritualităţii înrămată în perucă de epocă.
2126. O credinţă oarbă este ca un ogor înţelenit în care n-a pătruns fierul raţiunii.
2127. Într-o lume nedreaptă uraganul ereziilor spulberă orice credinţă.
2128. Ramurile idealurilor umane se înalţă în lume dintr-o credinţă comună – desăvârşire – îndumnezeirea spiritului.
2129. Cine este plin de păcate se teme de propriile sale erezii – se neagă pe sine.
2130. Credinţa purifică cristalul adevărului de zgura înşelărilor.
2131. Oamenii cred în orice, chiar şi-n nimicuri; nu aspiră la inexistenţă!
2132. Fără credinţă ne-am urât prea mult; nu ştim de vom mai putea fi buni vreodată!
2133. Ne vom ierta călăii şi ne vom uita durerea, de vom avea puterea să ne întoarcem la credinţă.
2134. Generaţiile înşelate şi învinse de urgiile secolului al XX-lea nu şi-au uitat durerea, dar şi-au regăsit credinţa; şi va fi să vină şi înălţătoarea iertare ca o primenire a sufletului.
2135. Când ne dăm seama de răutatea din noi, credinţa ne-a limpezit de mult sufletul răvăşit.
2136. Pentru viciu există lege potrivnică; pentru pasiuni – credinţă deopotrivă.
2137. Din umilinţă cugetul nu-l ridicăm, de ne-am înăbuşit credinţele!
2138. Furtuna tinereţii este poezie; liniştea vieţii – credinţa.
2139. Prin virtutea credinţei afli câtă durere poate exista într-un singur păcat şi câtă singurătate te poate mistui.
2140. Credinţa îl împacă pe om cu sine însuşi, cu semenii săi şi cu Dumnezeu de dinaintea şi de dincolo de puterea de înţelegere a *eu*-lui său.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

2141. Fără credinţă, în sufletul fiecărui om mor faptele lui Dumnezeu: atunci ne vindem şi ne pierdem ca nefiinţe în inexistenţă de urmă umană.

2142. Credinţa te face să vezi în întunericul durerii nu doar calea spre libertate, ci şi spre suprema regăsire.

2143. Credinţa se adresează omului singur, conştiinţei şi sufletului său; nu vorbeşte turmei care calcă totul în neştire...

2144. Din întuneric nu vii cu ură, ci cu durere; nu cu răzbunare, ci cu înţelepciune; nu avid de putere, ci însetat de adevăr, de dreptate şi de necuprinsă credinţă.

2145. Lumea credinţei este doar începutul; dincolo de ea există privelişte divină dezvăluită numai propriului tău cuget.

2146. Preferinţa, lăcomia, patima şi abuzul sunt toate, înainte de a fi viciu, o renunţare la credinţă.

2147. Desconsiderând o singură poruncă divină, te dezici de credinţa în toate celelalte; de viaţă ne despărţim printr-o singură moarte!

2148. Cine are credinţă scapă de remuşcări, învinge răutatea şi se ridică deasupra urii; binele este tributar încrederii!

2149. Când rătăceşti în ereziile lumii, prin puterea credinţei te regăseşti în sinea *eu*-lui tău împăcat, iubitor, nemuritor.

2150. Drumul omului spre sine însuşi este întortocheat prin viaţă şi îndepărtat prin lume; regăsirea se află în claritatea credinţei.

2151. Orbiţi de sentimentul superiorităţii, oamenii şi-au ucis credinţele, trezindu-se umili, goi şi săraci, rătăcind în amăgiri dureroase.

2152. Când credinţele şi ereziile se vor fi epuizat, oamenii vor căuta idealuri şi abuzuri noi.

2153. De o viaţă rătăcesc între nefericire şi speranţe, dar nici astăzi nu ştiu unde mă aflu; aştept nerătăcirea – credinţa.

2154. Ucideţi-ne credinţa, dar puneţi-ne ceva tot sfânt în loc: nevoie avem să aflăm izbăvire, să ştim că rostul vieţii poartă un înţeles.

2155. Credinţa este mântuirea noastră şi neputinţa morţii; eternul uman de speranţe!

2156. Multe erezii născoceşte necredinţa, căci fiecare nefericit îşi vrea un Dumnezeu *numai* al lui...

2157. Necredinţa este sinuciderea spiritului, viaţă în afara legii şi inacces la izbăvire.

2158. Cine n-are nicio credinţă se bizuie doar pe sine; pe aroganţa, pe slăbiciunea şi pe sălbăticia sa.

2159. Din orice punct al durerilor priveşti, prin puterea credinţei, aceeaşi lumină de cer se arată.

2160. Filosofia îşi devorează propriile idei, renăscându-le în îndoielnice ipostaze; credinţa se desăvârşeşte prin revelaţie!

2161. Credinţa este o reflectare a propriului tău suflet în oceanul realităţilor omeneşti.

2162. Orice filosofie limitează manifestările fiinţei umane – rigiditate de partid; credinţa este o libertate deplină – nemărginirea spiritului în Divinitate.

2163. Suntem o parte a lumii şi a credinţei universale: suntem materie şi voinţă; suntem credinţă – întrupare.
2164. Unii oameni se simt mai bine în puşcării: sunt persecutaţi în libertate – inchiziţia politică le răstigneşte credinţa!
2165. Nici când vom păşi în moarte, îndoielile nu se vor sfârşi; vom fi eterni şi mântuiţi doar în ruga credinţei.
2166. Oricât s-ar înălţa ştiinţa, propria noastră limită îi va prăbuşi orgoliul; nemărginită şi adevărată este numai credinţa.
2167. Credem în noi, în ce-am fi vrut să fie şi într-o posibilă şi dreaptă izbăvire.
2168. Când credinţa îţi este văpaie, îndoielile ţi-s dureri, iar certitudinile înşelare; mai roagă-te puţin!
2169. Fără credinţă rătăceşti în propriul tău labirint; negăsire, nelinişte, neîncredere!
2170. Trădat de îndoielile ştiinţei, preferăm obsesia credinţei – absolutul.
2171. Dacă noi credem că trebuie să credem, ne este de ajuns; de nimic nu ne temem, în erezii nu sperăm!
2172. După ce trecem prin dureri, ochii nu mai plâng; se citeşte în ei speranţa, suprema împăcare – credinţa.
2173. Credinţa decantează puritatea vieţii, eliberând-o de prihană.
2174. Dacă în spirit a pătruns necredinţa, teme-te că va fi contaminat de nesfârşite rele.
2175. Nu aşteptăm nimic rău de la viaţă: durerile puteau fi nesfârşite, dar le-am întrezărit în orice situaţie numai bucuriile; moştenim credinţă!
2176. Credinţa ne face să avem la dispoziţie un timp numai al nostru; ne împăcăm cu noi şi cu destinul, lăsând în urmă linişte; ne stingem în lumină!
2177. Fără credinţă conştiinţa este o victimă a fiinţării.
2178. Orgoliul nostru nu a conceput că putem fi cuceriţi de credinţă; laşitatea învinge doar vremelnice iluzii.
2179. În tot ce nu putem noi să facem ne ajută Dumnezeu; ne dă putere să descoperim calea ce i-a fost lăsată omului, fericirea oricărei izbăviri: credinţă.
2180. Într-un conglomerat de răutăţi zadarnic şlefuim faptele oarbe; luminile izvorăsc numai din cristale pure precum bunătatea se naşte din credinţă.
2181. Dospind haos – erezie, nu putem avea linişte; creăm ordine – credinţă spre a cunoaşte lumină!
2182. Oamenii rătăcesc în căutarea fericirii, când le lipseşte credinţa în virtuţile lor.
2183. Nu poate exista un orgoliu al credinţei, ci doar o falsă evlavie, o rătăcire!
2184. Cât de mult timp ne trebuie pentru a introduce ordine în viaţa noastră, cât de multe rătăciri ne îndurerează până când aflăm mântuirea credinţelor!
2185. Mântuiţi-vă credinţa şi mulţi rău-voitori vor deforma nu numai spiritul, ci şi imaginea voastră; nădăjduiesc să-şi răsfeţe propriul lor chip şi să-şi încălzească sloiul sufletului!
2186. Accesul la credinţă este direct: tu şi El; armonia unei confesiuni neprihănite!
2187. Credinţa este ordine, împăcare, echilibru; este rânduiala deplinei regăsiri.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

2188. Credinţa presupune să fii înţelept: prostia o repugnă adulând comunismul – ultima degradare, chintesenţa morţii!

2189. Când eşti dăruit credinţei, greşelile vieţii se răresc!

2190. N-am ştiut, credinţă, cât de frumoasă eşti!

2191. Credinţa este modalitatea de a-ţi umili aroganţa destinului; calea ce-o urmezi îţi dezvăluie fericirea.

2192. Avem privilegiul de a fi înnobilaţi cu puterea credinţei – aristocraţia spiritului – suzeranitatea fericirii.

2193. Meditaţia ne transmută durerea în speranţă, iar deziluziile în credinţă.

2194. Credinţa este o aprigă nevoie a vieţii; ca aerul, ca hrana; setea sufletului de mântuire!

2195. Nici iubirea, nici patima nu spun cine eşti; credinţa pe care o slujeşti şi justiţia pe care ţi-o asumi dovedesc ce suflet ai!

2196. În noi sunt nevoi, pasiuni şi nelinişti; ce-o fi dincolo de ele doar credinţa poate şti.

2197. În credinţă aflăm sentinţa tuturor răutăţilor acestei lumi.

2198. Necredinţa confundă eroarea cu adevărul; nu-i de mirare că răul se infiltrează în sufletele noastre!

2199. Pregândind că dincolo de limitele noastre nu există decât puterea divină, ne mărginim în idealuri, aspirăm la credinţă.

2200. Îngenunchind, ne dovedim credinţa; aroganţa demonstrează disponibilităţile umilinţei.

2201. Necredinţa este un dictat ideologic.

2202. Turpitudinea vieţii este necredinţa; trădarea şi crima par rele îndoielnice.

2203. Marea, ultima, definitiva speranţă este credinţa: salvarea, împăcarea, desăvârşirea!

2204. Dincolo de înfrângere, de durere şi de întuneric există lumina credinţei; desprinderea de efemer, trecerea de noi!

2205. Din înţelepciune desprindem puteri de viaţă; din luptă – demnitatea; din credinţă – veşnicie.

2206. N-avem ce face cu bogăţiile lumii când ne lipseşte aceea a credinţei; sărăcia rugăciunilor ne ascunde toate frumuseţile vieţii.

2207. A privi răul şi a-l accepta ori a nu-l înţelege este infirmitatea conştiinţei – orbirea de credinţă.

2208. Sâmburele nostru de credinţă este generat de iubirea moştenită de la părinţi.

2209. Ordinea din credinţă desluşeşte haosul vieţii.

2210. Nimeni nu preia din durerile semenilor săi; trecem indiferenţi pe lângă suferinţele care schilodesc sufletele; credinţa-i singura salvare a nepăsării – a disperării noastre.

2211. Fără rădăcinile adânci ale credinţei nu ne putem înălţa speranţa de a rodi, cum fără soare nu se asimilează decât întunericul pieirii.

2212. În absenţa credinţei ne prăbuşim în neant – în noi înşine, pentru că nimicul este în noi.

2213. Marile speranţe ale vieţii îşi desfac aripile numai atunci când sufletul nostru îl contopim în credinţă.
2214. Dincolo de perfecţiune, de cea mai înaltă simţire, de cel mai adânc înţeles şi de emoţia cea mai tulburătoare, descoperim că nu mai există nicio putere a spiritului omenesc: coexistă un sfârşit în toate; rămâne numai credinţa în Absolut.
2215. Numărăm 2000 de ani de la Hristos; ce puţin timp de credinţă a trecut, la care parcă am fi fost martori! Trăim în evenimente sfinte; pentru rugăciune nu există curgere de vreme!
2216. În absenţa credinţei înălţimile cele mai cutezătoare ale spiritului omenesc ascund durerile micimii sufleteşti.
2217. Când credinţa pătrunde în sufletul nostru încă din copilărie, niciun rău nu poate să încolţească; ne formăm într-o ordine pură, de cristal rezistent la duşmănie, ură şi erezie.
2218. Ca să putem cunoaşte absolutul eternităţii, trebuie să ieşim din atotputernicia morţii: credinţa este calea directă, sigură, unică şi mântuitoare.
2219. Pe cei rătăciţi de credinţă îi ucide singurătatea, egoismul şi propria lor mărginire.
2220. Până când au cunoscut credinţa, oamenii au simţit în emfaza raţiunii puteri răuvoitoare: în absolutul perfecţiunii umane se pătrunde cu teama cuviinţei şi a reculegerii.
2221. Toate durerile sociale sunt contagioase şi se generează reciproc: tirania şi minciuna, linguşirea şi prostia; germenul comun tuturor răutăţilor este necredinţa!
2222. Fructele dulci ale amăgirilor ne-au străpezit plăcerile, spre a învăţa noi înşine a rodi credinţa şi puterea de a ne desprinde de alintare şi împăcare cu mofturile Destinului.
2223. De două mii de ani credinţa creştină este singura speranţă care descoperă omenirii tainele începuturilor, aspiraţia desăvârşirii, infinitul iubirii şi fericirea nemuririi.
2224. Credinţa şi iubirea sunt aripile sufletului nostru prin care ne eliberăm din închisoarea umilă a lutului, spre a ne regăsi pe noi înşine.
2225. De poţi să ierţi fără să uiţi, de poţi să uiţi fără să ierţi, atunci, desigur, poţi să mori cum ai trăit: fără credinţă...
2226. Contra nedreptăţii avem şansa luptei; împotriva nefericirii există binecuvântarea credinţei.
2227. Credinţa este mutanta prin care cugetul meu nedreptăţit a putut accede la libertate.
2228. Prin trudă şi luptă putem evada din necunoscut în eternitate, iar prin credinţă putem accede spre Divinitate; prin ură şi viciu – numai în moarte.
2229. Numai crezând în ceea ce este dincolo de înţelegerea noastră, putem învăţa să uităm disperările, să înfrângem pornirile rele şi să iertăm durerile.
2230. Speranţa cea mai puţin aşteptată ne poate năpădi existenţa: îndrăzneşte să nu renunţi niciodată la credinţa ta!
2231. Pentru deplina libertate, dreptate şi fericire speranţele nu ne ajung: avem o cumplită nevoie de credinţă!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

2232. Nu duşmanii ori răutatea ne sperie, ci Destinul fără credinţă ne înspăimântă!

2233. Credinţa este drumul cel mai puţin ispititor spre fericirea eternă, dar este singurul adevărat.

2234. Când ai creat Puterea şi Durerea, Te-ai înşelat, Divine; noi am desprins Credinţă!

2235. În orice credinţă a noastră există riscul ereziei şi, tocmai de aceea, cu atât mai mult, ne simţim mai curaţi în convingeri.

2236. Fructul Păcatului ne-a fericit, căci numai aşa am putut afla calea credinţei şi a adevăratei mântuiri – am născut şi ne-am schimbat Destinul.

2237. Acolo unde imensitatea ştiinţei încetează, începe suprema desăvârşire a credinţei.

2238. Ce este oare credinţa? Este bucurie, este speranţă şi regăsire; putere şi dor de viaţă, un nesfârşit îndemn, un glas ce-ţi spune ce e drept şi-o umilinţă pură, salvatoare.

2239. Când răutatea predomină în lume, credinţele oamenilor nu sunt doar necunoscute, ci şi ignorate.

2240. Cu cât credinţa este mai puternică, cu atât disperarea energiilor se amplifică.

2241. Credinţele care te susţin în clipele cele mai grele, îţi dezvăluie şi tainele cele mai adânci: se limpezesc şi se luminează toate neliniştile vieţii.

2242. Toate faptele noastre sunt un rod al credinţei; când ne stăpâneşte nimicul, ne pierdem noi înşine!

2243. Creaţiile noastre sunt şi credinţele ce le avem; n-au decât sorţi de izbândă!

2244. Când am simţit puterea faptelor noastre, nicio erezie de cuget nu ne-a mai întors din cale.

2245. Numai propria ta credinţă îţi dezvăluie universul sufletului şi cugetului tău; ea îţi oferă nemărginirile existenţei.

2246. Dacă dramul nostru de credinţă ne-a înlesnit să cunoaştem atâtea bucurii, de câtă fericire am fi avut parte stăpâniţi de mai puţine erezii!?

2247. Dacă ideea de credinţă face parte din natura umană, atunci ea nu poate fi decât de esenţă divină, desprinsă din Suflarea Supremă.

2248. Dacă nu credem și nu ne rugăm, atunci cine suntem noi și din ce aluat de pietre nesimțitoare suntem făcuți?

2249, Dacă și atunci când nu mai afli nicio speranță, cum să nu te rogi, cum să nu crezi!?

2250. Entuziasmul de la tinerețe ne va susține anii bătrâneții, nu drept cârje de cerșit, ci ca aripi de credință.

2251. Și de nu suntem prea credincioși atunci când murmurăm o rugăciune, simțim că ne recompunem ca o altă ființă străină de păcat și de trufie.

2252. Credința este cea mai mare speranță a neputinței umane.

2253. Dincolo de orice speranță există puterea salvatoare a credinței.

2254. Când neîncrederea în noi înșine ridică brațele, nu ne predăm în fața răului, ci ne dăruim credinței; un semn de rugăciune și de demnitate!

2255. Credința nu e o manifestare zgomotoasă și impulsivă; ea se asimilează și se percepe cu distincția cuviinței și cu dăruire de suflet.

2256. Orice victorie este purtată pe brațe de către propria ei credință.
2257. Cel necredincios nu poate răspunde și nici nu știe ce s-ar fi ales de lume fără existența cuceritoare a credinței.
2258. Credința este chintesența experienței de viață a Omenirii; mama ei care o iubește și o înalță în idealuri.
2259. Credința este văpaia care întreține îndumnezeirea sufletului.
2260. Credința a apărut pe lume ca o minune a cugetului; o însușire divină a chipului de lut.
2261. Nu ne dăruim credinței, dar de la ea pretindem chiar și ceea ce știm bine că nu merităm.
2262. Cu atâta măreție de simțire, credința nu putea să nu stârnească o furtună de erezii; pulberile se depun în veșnicia uitării!
2263. Chiar și erezia, fir de nisip, sfârșește în împresurarea perlei ca o biruință a credinței.
2264. Credința dictaturi este forța; păcatul ei – violența; două puteri contrare se anulează!
2265. Înlăturați Credința și Haosul va recuceri Pământul!
2266. A nu crede în mine însumi ar fi erezia mea!
2267. Când Biserica își uită eroii, nu-i de mirare că oamenii se îndepărtează de credință!
2268. Faptele oamenilor sunt împliniri ale credinței lor.

CRITICĂ
-Anticriticomanie-

2269. Când critica acuză, inculpă nevinovaţi; părerile nu pot fi sentinţe!
2270. Autocritica rafinează lauda de sine.
2271. Autocritica nu purifică de păcate, ci doar amână propriul Apocalips.
2272. Făcându-şi mereu autocritica, ipocritul şi-a găsit vocaţia.
2273. Autocritica este biciul din mâna superiorilor; critica – cuţitul în rana subalternilor.
2274. Când nu oferă remediu, critica ocoleşte adevărul**.**
2275 Pentru mulţi oameni critica este unealta ce le permite să-şi amplifice şi să-şi şlefuiască meritele personale.
2276. Cine critică pe oricine se preamăreşte pe sine.
2277. Adesea, criticul struneşte doar frâul, nu şi Pegasul!
2278. Critica descrie soarele numai după ce acesta apune.
2279. Criticul învaţă prea mult despre ceea ce este rău şi prea puţin despre ce este bine.
2280. Critica obiectivă oferă operei certificatul ei de valoare.
2281. Critica este o durere necesară extirpării răului.
2282. Critica formală este o slugă de curte.
2283. Ai bunătatea să critici numai dacă eşti convins de geniul spiritului tău.
2284. De critici mult, mai avid sorbi laudele.

2285. Critica, oricât de ştearsă, răsfrânge lumină, pe când lauda, în orice împrejurare, generează umbre – adevărul suferă!
2286. Critica amplifică toate calităţile unei opere, dacă îi luminează frumuseţea, îi explică ridurile.
2287. Ne mulţumeşte critica cea mai ostilă mai mult decât ne-ar bucura absenţa ei.
2288. Critica este fascicolul de spirit care ne orbeşte orgoliul, limpezind umbra creaţiei noastre.
2289. Când spiritul critic este ucis, falsul supravieţuieşte; lumea îşi dospeşte propria ei tiranie şi adulaţie.
2290. Personalitatea criticului are înălţime atunci când rămâne sub orizontul creaţiei pe care o slujeşte.
2291. Când se interpune între operă şi meritele ei, critica eclipsează frumuseţea creaţiei.
2292. Critica limitează pretenţiile, lăsând *puricele* creaţiei ceva mai mic decât *elefantul* închipuirii.
2293. Când se scrie rău, se critică frumos; când se scrie bine, se critică urât.
2294. Strecurat prin sita criticii, din tomul elegant de vorbe nu rămâne nicio idee frumoasă.
2295. Critica examinează numai veştmintele; în suflet nu pătrunde!
2296. Am oferit unele cărţi ale mele unui critic: speram să mă sfătuiască să mă las de scris, dar nu a făcut-o; nici nu le-a citit...
2297. Când nu suporţi critica adresată creaţiei tale, muzele adorate ţi se par că se transformă în monştri ce-ţi devorează inspiraţia.
2298. Când critica făcută creaţiei noastre ni se pare o adevărată mană cerească, lauda nu poate fi decât un profund dispreţ.
2299. Dacă nu te omoară niciun critic, atunci fii sigur că sunt alţii mult mai răi decât tine...
2300. Unii oameni se întrec în modalităţile şi în exigenţa de a critica, alţii se luptă cu ei înşişi de a desăvârşi o creaţie; două lumi contrare vor, parcă, să se întâlnească...
2301. Când invoci cu insistenţă critica, pare a te ruga că doar-doar nu va veni!
2302. Critica se autodistruge pe sine, lăudând răul şi ocolind adevărul; linguşire perversă!
2303. Când critica vrea să păteze, în loc să cureţe, evidenţiază exagerat frumuseţea...
2304. O critică adevărată şi demnă de sine are harul purificator al magiei; face să dispară tot ceea ce este urât.
2305. Dacă în politică, adeseori, critica este o fanfaronadă, în artă ea trebuie să trudească pentru a săpa la temelia răului sau a urâtului.
2306. Dacă în operă se presimte un duh de geniu, critica va fi prezentă cât mai aproape, amintindu-se oricând pe sine.
2307. Ca instrument al puterii, critica transformă aurul oricăror înfăptuiri ale opoziţiei în zgură de ură.
2308. Când privighetoarea cântă, înţeleptul ascultă, afonul critică.

2209. Critica la ce morală se adapă, la ce credinţă se închină? Edificiul cui îl sapă, neliniştile cui alină?!
2310. Prin absenţa ei critica nu poate adăuga nimic creaţiei mele; colacul de salvare nefiind aruncat, mă scufund în nefericirea salvatoare...
2311. Critica slujeşte creaţia chiar şi atunci când aceasta este minoră; suverană nu poate fi niciodată, dar îi poate fi un înger confident şi salvator.
2312. Numai atunci când critica îşi însuşeşte suferinţa elaborării operei, poate afirma geniul propriei creaţii; când durerea este ocolită se aplică doar etichete şi se exprimă indiferenţe...
2313. Când criticul se consideră judecător, autorul este pierdut; soarta operei este predecisă!
2314. Orice operă generează critică; nonvaloarea este sterilă.
2315. E bine să nu ne supărăm niciodată pe cei ce ne vor critica şi să nu ne bucurăm pentru laudele nimănui.
2316. În critică trebuie să nu existe invidie, egoism ori prejudecăţi: nicio picătură de cerneală inferioară!
2317. Critica plânge când nu are nimic rău să spună, opera având valoare, dar se bucură când nu poate fi de ajutor creatorului!
2318. Regimurile politice dictatoriale au înarmat critica numai cu iluzii de adevăr şi de dreptate pentru, a înşela şi a supune lumea.
2319. O critică de valoare nu ocolește nicidată rădăcina relelor, ci trage alături de autor la carul nevoilor până se despotmolește din glodul defectelor.
2320. Noblețea criticii nu constă atât în concretețea observațiilor, ci în suferințele asumate pentru îndreptarea erorilor.
2321. Pe ogorul literaturii lanurile de gânduri au rareori răsăriți și macii frumoși ai criticii; cel mai adesea sunt năpădite de neghina observațiilor.
2322. Când iese în lume, critica trebuie să se fi spălat de trufie, să se fi primenit în hainele adevărului și împărtășită în credința obiectivității.
2323. Pentru a nu vătăma, critica trebuie să nu desconsidere!
2324. Critica sterilă de orice discernământ al omeniei este goală și de obiectivitate.
2325. Oricărei creații îi trebuie o șlefuire și chiar o ștergere de moloz cu un șervet al criticii elevate, obiective, nu o așchiere cu barda barbară a superiorității!
2326. Critica se vrea a fi o piedică la un mers prea țanțos, dar rolul ei nu este acela de a fi coajă de banană.
2327. Fără conștiința propriului gest, critica este un abuz de cuget.
2328. Fără o ținută academică, niciodată critica nu trebuie să iasă în lume; altfel, e o cleveteală literară, dacă nu o inchiziție.
2329. Uneori, o creație literară nu este decât ca un umil bordei în care poți găsi un adăpost la grea cumpănă de urât; în castelele trufașe ale criticii nici n-ai fi primit...
2330. Poți să nu ai virtutea geniului de a crea, dar să ai puterea nelimitată de a critica?!
2331. Dacă vrei să scapi de critică, altă cale nu ai decât să te ocupi de critică!
2332. Frumusețea criticii constă în iluzia că ar spune întotdeauna adevărul.

2333. O critică obiectivă și armonioasă nu este doar un îndemn spre perfecțiune, ci și o invitație de rugăciune.
2334. Critica funcționează uneori ca un motor de pe vremuri; face prea mult zgomot.
2335. Avocatul unui autor ca și cel al unui critic, nu poate fi decât propriul lor act de creație; nici lipsă de talent, dar nici inchiziție literartă!
2336. Noblețea și putere de convingere ale unei critici constă în adevărul dovedit; când este doar o frunzărire ori chiar o presupunere, nu se ridică mai sus de o perfidă înșelare.
2337. Un critic trebuie să se bucure că nu descoperă un geniu; n-ar avea ce spune, iar lumea i s-ar părea urâtă, rostul lui nefiind lauda și cu atât mai mult adorația, cu excepția celor despre sine!
2338. Când critica nu este ea însăși un act de creație, nu va fi niciodată capabilă să descopere însușirile de valoare exprimate într-o operă.
2339. O critică fără identitate ar avea mai multă credibilitate și nici nu s-ar mai putea evidenția pe sine – boală ubicuitară a cugetului critic!
2340. Oricât de mult geniu ar exista în elaborarea unei critici, truda exprimării e mai puțin importantă decât aceea a săvârșirii unei opere.
2341. Deși critica este o știință a comentariilor, ea nu poate fi folosită nicidată în mod abuziv, ca un mit de păreri arbitrare.
2342. Ca să poată vedea opera, criticul trebuie să folosească drept lentile propriile sale merite și credințe; altfel se deformează intențiile și originalitatea expunerilor.
2343. O critică obiectivă nu trebuie niciodată desconsiderată; chiar dacă nu ajută la nimic, nu strică ceea ce e făcut și ține emfaza la distanță.
2344. Spiritul de contrazicere n-ar trebui să asigure succesul criticii; numai elocința argumentațiilor are întâietate!
2345. Scriitorul n-are putere să accepte nicio critică, de aceea trebuie să fie ajutat spre a o recepta, altfel nu este decât o răutate.
2346. Unui critic îi stă bine atunci când are o inimă mare, coloană vertebrală puternică , iar glasul flexibil; altfel e nesimțitor, lingușitor și acuzator.
2347. În critică spiritualitatea cade ușor în hazul prostiei, dacă obiectivitatea lipsește.
2348. Când te ocupi de critică, trecutul te primește cu brațele deschise; doar prezentul îți pretinde efort, înțelegere și originalitate.
2349. Îndeletnicirea de critic nu este ca activitatea unei instituții de decizie, de cosmetizare ori de consultanță, ci doar de observator înzestrat cu obiectivitate.
2350. Nu lumea este a criticii și nici totul este de criticat; ar fi prea neînsemnată speranța Omenirii, iar idealurile de nimic.
2351. Nu interesează pe nimeni forța unei critici; este de cunoscut doar conștiința ei!
2352. Ca și opera, critica este tot o creație de cuget; ambele trebuie să aibă însă girul propriilor conștiințe, altfel sunt rebuturi de existență.
2353. Rostul criticii nu este denigrarea, ci doar acela de înălțare; dacă n-o poate face să-i fie rușine!

2354. În critică a recunoaște o greșeală este o mărinimie inexistentă.
2355. Cum în societatea umană absența spiritului critic conduce la dictatură, asemănător, o critică făcută după bunul plac e o absență de conștiință.
2356. Orice creație este fapta unui adevăr de viață care nu așteaptă să i se semneze actul de naștere de către voința criticii.
2357. Decizia criticii este o operație chirurgicală; incizia se face însă numai după stabilirea cu precizie a diagnosticului; altfel este mal praxis literar!
2358. Adevărul receptat de critică poate fi neînțeles, neimportant ori deformat, dar niciodată nu trebuie desconsiderat și defăimat!
2359. Autorul pătrunde în întunericul necunoscut al creației; criticul îl urmează de departe, putând să considere orice, dar niciodată nu va cunoaște sfințenia acelor începuturi de lumină.
2360. Un biet om a visat că-i împăratul Romei și de-atunci aidoma se poartă; tot așa, un critic de pe la noi se comportă ca despot literar, mai ales că-i bine dezvoltat...
2361. Ca oriunde, și-n literatură doar creația contează; când vrei numai să critici, înveți cum să *denunți*, făcând un abuz și o deplină înșelare.
2362. Când ți-ai dat seama că nu ești bun decât să critici, nu știi, nu respecți și nici nu poți măsura cu virtutea omeniei truda întruchipată în operă.
2363. Critica este un act de creație, nu un rechizitoriu subordonat unor reguli prestabilite și arbitrare!
2364. Critica formală nu se vrea o opinie competentă, ci se visează un rechizitoriu, ca o sentință fără drept de apel.
2365. Văzând că nu poate fi nicicum un mare autor, speră că poate fi un critic de geniu; *încercarea moarte n-are!*
2366. Ce familiarism: critica criticii este tot critica; ca un fele de: - *nu-ți face probleme, te critic ca să te laud; are mama grijă!*
2367. La orice ripostă față de critică se vor plămădi alte defecte, va fi pus în acțiune spiritul *datoriei* până când împotrivirile vor obosi...
2368. De nu-mi dai, Doamne, inspirație ajută-mă să critic, căci altceva nu știu să fac!
2369. Orice creație așteaptă un balsam tămăduitor din partea criticii; cum este mai greu de dat, se preferă un pojar de acuzații, ca un merit de sine!
2370. Criticul se așează, mai întâi, pe tronul acuzator și numai apoi deliberează, împuternicit de către adevărul *poftei ce-a poftit!*
2371. Criticul care nu aruncă în marea de acuzații niciun colac de salvare a autorului este pe deplin satisfăcut; și-a făcut *datoria*, nu se va *distruge prestigiul literaturii române!*
2372. O critică nu se recunoaște nicidată învinsă; ea se consideră o culme a competenței, uitând că înălțimile fragile se prăbușesc la cel mai mic cutremur al adevărului.
2373. Arma criticii nu trage în gol; țintește zborurile de început a orice nu-i pe placul vânătorului; nu recunoaște nicidată când lovește ceva nevinovat sau când, din interes, o descarcă alături.

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

2374. Cei ce nu pot stăpâni Pegasul învață să-l țesale și să-l perie, pentru alții, cu simț de răspundere critic!

2375. Critica se considera a fi un certificate de bună purtare chiar și atunci când greșește cu bună știință.

2376.Critica preferă să demoleze orice creație printr-o explozie de respingere, decât să trudească pentru a descoperi faptele nepotrivite.

2377. Critica pretinde a fi desprinsă din puterea adevărului și din desăvârșirea faptei de geniu; modestia realității e renegată!

2378.Criticul răzuiește molozul operei până țâșnește sângele vinovat că nu este cerneală.

2379. Există pretenția că nu oricine este de *nasul criticului*; o fi având nasul de...câine?

2380. Criticului nu-i plac subiectele minore, dar dacă totuși se apucă de treabă face ravagii fără discernământ, nepăsător că ar putea fi un detractor precum Zeilos!

2381. Criticul pe care îl deranjezi dându-i *bună-ziua* crede că menirea sa este să-ți răspundă în orice mod dorește, chiar necuvios.

2382. Orice critică răutăcioasă deturnează traiectoria corectă imprimată unor idei, către derizoriu.

2383. Fiind un produs al cugetului, cartea nu poate fi o clonă a prostiei, așa cum susține un critic – procuror; inexistența propriului său spirit critic instituie *prostia* în pseudo-caracterizările sale literare.

2384. Cerere și ofertă: când sunt mulți scriitori, din senin răsare criticul spre a-i *denunța* și a le reduce numărul; după ce aceștia dispar, el persistă pentru a tot vorbi despre sine...

2385. Când operele de geniu nu abundă, critica este minoră; nu se încurcă chiar cu orice...

2386. Desconsideră criticând cât mai multe scrieri și-ți vei înălța, cu siguranță, un soclu de adulație!

2387. Când scriitorul este renegat, criticul se consideră important.

2388. Nu contează adevărul unei critici; piedestalul statui proprii să se înalțe!

2389. După ce autorul izbutește să scrie o carte, criticul se va considare un geniu, chiar și numai pentru că o analizează.

2390. Printre acei *mulți* scriitori orice critic se consideră îndreptățit să renege pe oricare dintre ei, și pe cât mai mulți; are de unde să aleagă, chiar fără discernământ!

2391. Să ai capacitatea și ocazia să te lupți cu tot felul de Himere, dar să preferi a fi Hercule doar în fața unor începători în ale scrisului precum un critic!

2392. Oricât de doct, un act de critică poate fi lipsit de strălucirea adevărului, așa cum și o stea luminoasă nu este decât o pulbere cosmica oarecare.

2393. Recunoașterea unei greșeli este un gest de onoare, dar păcat că unii dintre noi se chinuie, oricât ar fi de puternici, în spatele unor critici pigmee.

2394. Când criticul n-are curajul să abordeze marile probleme ale existenței, sfâșie cu dinții orice fel de pradă fără apărare întâlnită în cale.

2395. Unii dintre noi au văzut crimele comuniste, dar au tăcut și nu le-au criticat în niciun fel; alții deși au strigat, li se nesocotește gestul ca nefiind rostit cu elocință literară...
2396. Și cea mai minoră critică consideră că în arborele ei genealogic se află și *rămurelele* numite Maiorescu, Lovinescu, Călinescu...dar acestea sunt deja...*uscate.*
2397. Chiar dacă ești un critic de geniu, a nu-ți place o carte poate constituie doar o nevolnică părere, nicidecum nu decizi că este *un calvar al prostiei omenești!*
2398. Când un critic consideră că misiunea sa este să *îi denunț* pe cei care scriu, nu este decât un născocitor de greșeli, dacă nu chiar un servil al unor interese...
2399. Bucuria criticului este dată de victima părerilor sale, pe când supărarea i-o produce succesul operei; nu-și poate declanșa valul *denunțător* pregătit pentru orice eventualitate.
2400. Criticul își ascunde răutatea infiltrând, spre derută, în analiza operei, un presupus de sine umor...
2401. Tot vrând să arate geniul umorului său, criticul și-a dezgolit întreagă stupiditate.
2402. Rodul criticii nu poate avea nicidată un alt gust decât acela care i-a fost imprimat; de obicei strepezește...sufletul.
2403. Din cuvintele urâte la adresa unei opere, criticul nu poate să scoată o expunere frumoasă, dar potrivește una de evidențiere a geniului său!
2404. Criticul își consideră rodul travaliului său intelectual ca fiind singurul capabil a deslușI *uriașele* greșeli ale unei opere.
2405. Dacă baia criticii este caldă, te poate *săpuni* cât vrea; dacă dușul este prea rece, te face să respingi chiar și lauda.
2406. Recunosc că mă tem de o critică nedreaptă și de aceea mă pregătesc de luptă, atacând cu argumente imune la desconsiderare.
2407. Rareori o critică nu este schiloadă; de obicei nu ajunge până la capăt; după ce a *denunțat* greșelile, se face că uită și de cauze, și de soluții; este mai greu, cere nu doar efort și dăruire, ci și un minim de obiectivitate.
2408. Fiecare cuvânt al criticii se vrea a fi un graviton care tinde să atragă cât mai jos orice expunere a unei opere.
2409. Criticul crede că unii n-au nimic important de spus, ci vor doar să fie, neîngăduit, *scriitori*, dar el are însă *datoria* să *îi denunțe!*
2410. Recunoasterea propriilor greșeli este sinuciderea criticului!
2411. Criticul contrazice autorul numai dacă își protejează orgoliul părerilor sale.
2412. Orice prostie se vede de departe; doar un critic se străduiește din răsputeri să o arate la 250 de cărți; cu siguranță este doar o găselniță spre a se evidenția!
2413. Dacă nu ești un geniu, criticul te condamnă; doar mediocritatea sa o iartă!
2414. Criticul meu este un om foarte bogat; a păstrat pentru sine stima pe care aș fi putut să o merit și mi-a răstignit bucuria, încrederea și speranțele, decizând că *nu exist!*

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

2415. Dacă pentru critic *nu exist*, atunci pot folosi față de sine injurii și mai mari decât cele pe care mi le-a atribuit, sperând, astfel, că nu se poate judeca nicicum cu *inexistența.*

2416. Zadarnic aștept o replică de la criticul ce a declarat că *nu exist*; doar n-o să trimită depeșe inexistenților!

2417. În mintea criticului *neexistând* cei 250 de creatori care au scris cărți *proaste,* se deduce că ar avea prea multe locuri goale în partea superioară a corpului, părând a fi un șvaițer de trufie.

2418. Declarând că *nu exist*, criticul speră că n-are cu cine se lupta; victorie înțesată cu lașitate!

2419. Prefer să-mi iubesc criticul decât să-l urăsc; existența n-ar mai avea nici frumusețea confruntării și nici hazul de a vedea un om în toată firea cum se împopoțonează cu merite fabricate chiar de sine!

2420. Criticul așteaptă ca imperfecțiunile unei opere să se transforme în decorații proprii.

2421. Criticul are înalta misiune de a mătura prin literatură, stabilind el însuși ce este de aruncat la groapa de gunoi; gestul îl consideră ca pe o *datorie* de a *denunța.*

2422. Criticul nu vrea să-l învețe pe cel neștiutor și nici să-l certe, ci să-l tragă de urechi.

2423. Chiar dacă ești un critic de geniu, dincolo de orizontul tău se află acela al creatorului, la care nu poți ajunge!

2424. Mai ușor este să critici fără să dovedești afirmațiile, decât să ocolești o laudă.

2425. Cu fiecare lucrare creatorul este un veșnic începător; criticul, indiferent de temă, este din primul moment un expert.

2426. Cine nu urmează școala primară a criticii, ci doar un nivel *superior,* va fi păgubit chiar și de *cei șapte anii de-acasă*; întâi trebuie învățat alfabetul omeniei!

2427. Când criticul acuză de *prostie* nu dă nicio șansă de răspuns apărării; ar recunoaște existența spiritului pe care îl contestă.

2428. Cugetările *sărmanului...*critic (Motto: *Turma* criticilor *mele eu le pasc* precum mi-e pofta): a fi superficial în studiu, dar a inventa greșeli mari; a spune că o creație este *proastă*, deși se luptă cu ideile cugetului care a generat-o; a recunoaște dreptul oricui de a scrie, dar a îi *denunța* pe cei care o fac!

2429. Pentru a dovedi cât este de înțelept, criticul acuză pe cât mai mulți de *prostie*!

2430. Deși există în orice creație o anumită morală, cel mai adesea criticul se face că nu o observă, dacă nu corespunde opiniilor sale.

2431. Un critic pretinde că își asumă *datoria, menirea, responsabilitatea* națională de *a veghea* , de a *denunța* ceea ce nu-i place că *există.*

2432. Lauda criticului este suspectă de servilism, de teroarea intereselor și, mai ales, de mândria iluziei că se apropie de geniu.

2433. Criticul, respins din atelierul creației, va fi Cerberul pentru oricine ar vrea să pătrundă...

2434. Un critic care vrea să ucidă o creație apelează la *prostie* pentru a reuși.

2435. Când spunem că o creație este rea, trebuie să și demonstrăm; când nu o facem, noi suntem cei demni de criticat.
2436. Criticul care acuză oferă pilule toxice pentru creator, ci nu îndemnuri critice tămăduitoare.
2437. Când criticul este procuror de cuvinte, nu înțelege nici adevărul și nici valoarea ideilor.
2438. Modul în care un adevăr poate să placă ori ba, nu trebuie respins de către critică; ar triumfa înșelarea!
2439. Chiar dacă lumea vede ceea ce este frumos, criticul percepe ceea ce ar putea fi urât.
2440. Un anumit critic se crede un sfânt în tot ceea ce face, deși a păcătuit de 250 de ori în *prostie* ca un păgân.
2441. Un critic care apelează la *prostie* te chinuie ca să-l deosebești de ea.
2442. Hazul criticului fără har este *prostie* cu intenţie.
2443. A agăța de critică o gluma nu certifică adevărul, ci doar se inventează o *prostie.*
2444. Criticul își face legitimație pentru a pătrunde oriunde nu are competență.
2445. Criticul nu vrea să facă doar observații, ci și să amendeze după propria-i voie.
2446. Doar pentru niște observații tehnice criticul nu se apucă de trebă; el trebuie să întocmească rechizitorii *geniale*!
2447. Pentru a nu se considera că-i prea rigid ori că nu-i destul de înțelept, criticul implică umorul acolo unde nu-i este locul.
2448. Subiectivitatea criticului ia în derâdere ceea ce este serios, iar ce-i de glumă ia drept plâns.
2449. Critica părtinitoare este un desfrâu de conștiință.
2450. Criticul nu vrea să se lupte cu argumentele cugetului; el categorisește că-i *prostie* și se ia cu ea la trântă!
2451. Criticul nu-și impune nicio restricție; numai el are libertatea de a greși!
2452. Peste o creație minoră nu trebuie prăbușită o cascadă de critică, cum pentru o operă de geniu este zadarnică o apreciere de fațadă.
2453. Criticul este, uneori, o ființă aparte: are numai glas, nu aude, percepe fără să înțeleagă și dă verdicte fără judecată; cum s-ar putea spune, e întreg pe...jumătate.
2454. Argumentele apărării mor desconsiderate; fiind suverană, critica nu se justifică – se zeifică!
2455. Măreția unui critic vrea să își lase umbra peste sclipirile oricărei creații...
2456. Criticul nu se simte niciodată vinovat că nu vede, că nu aude, că nu este el acela care se consideră; va găsi un Acarul Păun!
2457. Pentru că au îndrăznit să-și afirme modestele pasiuni ale vieții, exigența criticului a declanșat ghilotina peste 250 de creatori; *sunt un calvar al prostiei omenești!*
2458. Un anumit critic se simte, în sine, un om foarte bun, dar în afara sa exportă răutate!
2459. Există o trudă, o *sapă* a creației, dar tot pe atât se afirmă și o *mapă* a criticii.

2460. Criticul ar vrea să susțină că diavolul greșește, dar îngerii – niciodată, lăsând a se înțelege de partea cui se află...
2461. O critică rea este cu atât mai curajoasă, cu cât știe că nu i se va opune nimeni.
2462. Din arcul perfid al vanității criticul poate slobozi orice săgeată otrăvită.
2463. Ca să dovedească propria sa înțelepciune criticul alătură de sine cât mai multă *prostie.*
2464. Orice meseriaș se lasă apreciat de exigența lumii; doar criticul își stabilește propria sa valoare și noblețe.
2465. Pentru un creator singuratic se pornește o cohortă a criticilor.
2466. Unele critici licăresc, dar nu emit lumină de cuget; este doar un împrumut ca la putregaiurile fosforescente.
2467. Să ai puterea de a critica, dar să nu fii capabil să recunoști că ai greșit este o insuființă de cuget.
2468. Dacă un critic te doboară cu arme perfide, în locul tău se va murdări de noroi doar el.
2469. Criticul face pe alții să se prăbușească având speranța că numai astfel el se va putea înălța.
2470. Critica se vrea a fi o oglindă în care să se vadă doar defectele, nu și părțile frumoase ce le-ar umbri pe celelalte.
2471. Cum își judecă propriile fapte critica, nu putem decât să bănuim că foarte bine, căci de regretat niciodată n-o va face!
2472. Când n-are prea multe de spus împotrivă, criticul construiește un Turnul-Babel de acuzații unde cuvintele se amestecă haotic, crezute doar de sine; erezie de cuget!
2473. La poarta literaturii nu poate bate decăt cine nu a fost *denunțat* de un critic cu *datorie* de patriot!
2474. Nici creația cea mai simplă nu cere îndurare criticului care se simte ofensat și deranjat de lipsa geniului acesteia.
2475. Creatorul are libertatea de a-și sfârși lucrarea, criticul crede că este împuternicit de a decide soarta acesteia.
2476. Cretorul chiar dacă merge pe cărarea sa, criticul îl azvârle în mărăcini.
2477. Criticul crede că știe mai bine decât autorul ceeea ce acesta caută; pretinde că are o pricepere universală...
2478. Drumul lung și anevoios al creației se înfundă la picioarele criticului; nu are voie să urce nici măcar până la cugetul acestuia; este foarte ocupat cu fapte de geniu...
2479. Când criticul lovește cu călimara înșelării, nu face decât să sporească puterea de creație.
2480. În știința criticii unii își vor propria lor feudă cu aristocrația *metodelor sigure* de analiză.
2481. Trufia criticului este o perversiune de cuget și o impuritate de conștiință.
2482. Critica este ca o spărtură în parașuta creatorului; când este prea mare îl va prăbuși în văgăuna nedreptății.

2483. În critică desconsiderare aste o lașitate sadea!
2484. Exigența criticului îți examinează la microscop defectele, iar de la mare distanță - calitățile.
2485. Apărarea își sfârșește repede pledoaria, pe când ctitica – niciodată!
2486. Decât să recunoască o cât de mică eroare, criticul reinventează un munte de acuzații.
2487. O critică minoră se atașează repede de o glumă ori chiar de ironie, ca să aibă măcar haz ori impulsivitate.
2488. Lângă orice greșeală de a sa, criticul sudează o invenție de acuzații...doar n-o să rămână dator!
2489. Când rațiunea criticului este înțesată de abuzuri verbale, înseamnă că și-a trădat menirea!
2490. Preferăm să ascultăm cum criticul povestește ori chiar *descântă,* nu cum acuză ori blestemă!
2491. Dacă pofta i-o cere, s-or găsi motive chiar de bârfă; interesul criticului să trăiască!
2492. Modestia criticului constă în aceea că a renunțat să mai creeze; trufia lui este superioritatea pe care și-o arogă!
2493. Când scrii că 250 de cărți sunt *proaste,* ai grijă, Mare Critic, ca părerea ta să nu fie o descreirare literară!

CUCERIRE

2494. Fiecare om are mereu ceva de cucerit; victoriile dau sens vieţii!
2495. Cel învins trebuie să se cucerească mai întâi pe sine.
2496. Spuneţi ce-i greu de cucerit şi va fi uşor de învins.
2497. Întotdeauna cucerim ceea ce iubim, chiar jertfindu-ne.
2498. Opresiunea fortifică conştiinţa, pe când iubirea o cucereşte transpunând-o în putere de jertfă.
2499. Iubeşti, te dăruieşti, suporţi orice încercare şi te expui jertfă; eşti cucerit!
2500. Nădăjduim? Cucerim, desfidem chiar suferinţa şi invadăm cugetul cu aspiraţiile libertăţii!
2501. Marile cuceriri le obţinem numai după ce reuşim să ne deslușim toate ascunzișurile cugetului nostru.
2502. Nimic nu cucerim fără sacrificii: nici cea mai mică bucurie nu se oferă singură, fără să înveţi a merita ceva.
2503. Nu întinzi mâna să cucereşti: trudeşti şi sacrifici nesfârşite speranţe; cedezi pentru a învinge!
2504. Puterea de a cuceri este o taină care se lasă sedusă la prima dragoste.
2505. Dacă nu obligi Timpul să te ajute, degeaba cucereşti redute după ce totul este de prisos.
2506. Cucereşte clipa prezentă pentru a opri timpul în loc cu toate frumuseţile lui.
2507. A cuceri este o luptă cu noi înşine; ne testăm curajul, demnitatea şi dăruirea.
2508. Culmile înalte se cer a fi cucerite; ele oferă satisfacţii supreme, pentru că şi pretind sacrificii.

2509. Ca să putem cuceri orizonturi de valoare, ne înarmăm cugetul cu virtuţile învăţăturilor, robind toată viaţa în palatele educaţiei.
2510. Cu onoarea, cu puterea cugetului şi cu zâmbetul sincerităţii cucereşti orice împotrivire şi orice conştiinţă.
2511. A cuceri nu înseamnă a acumula putere sau bogăţii, ci doar a primi, ca pe un dar de suflet, aprecierea şi dragostea semenilor tăi.
2512. Când propriile fapte încep să te mulţumească, ţi-ai cucerit deja neîncrederea și teama de insucces.
2513. Sunt mulţi cuceritori *de ocazie* în Istorie, dar niciunul n-a fost capabil să-şi stăpânească pornirile absolutiste.
2514. Orice culme cucerită descoperă mereu o alta de înfruntat.
2515, De câte ori asaltăm hotărâți piscurile vieții, reușim să le cucerim; când suntem delăsători, chiar și fleacurile sunt obstacole prea mari.
2516. A-ți înfrânge pornirile rele înseamnă a te cuceri pe tine însuți.
2517. Când te cuceresc sublimul faptelor de seamă, armonia socială și idealurile de viață, ești pe deplin un învins fericit.
2518. A învinge într-o bătălie poate fi o jertfă, dar a inspira cugete și a cuceri conștiințe este o adevărată sfințenie.
2519. Dorim să avem o viață frumoasă, sperăm să fim fericiți și să cunoaștem gloria; nădăjduim imperios să cucerim!
2520. Vrea să cucerească lumea, dar sieși nu-și poate învinge năravurile!
2521. Cucerirea se consideră a fi o virtute a independenței și libertății; ea n-are impulsivitatea supunerii și tâlhăria cotropirii.
2522. Toți cuceritorii împinși de ura lăcomiei ajung să cunoască înfrângerea și să simtă iubirea pieirii.
2523. Marii cuceritori sunt cei care s-au apărat; ei sunt iubiți de Istorie.
2524. Cucerirea poartă cu sine virtuți ale moralei, pe când învingerea e însoțită de trufia neomeniei.
2525. Trebuie să cucerești apărându-te, nu să învingi atacând.
2526. Cucerirea poate să fie transpusă ca înfrângere, iar aceasta ca victorie.
2527. Nu dorințele ne cuceresc, ci numai propriile noastre fapte.
2528. Ne lăsăm cuceriți de conștiința pe care ne-am făurit-o de-a lungul întregii noastre vieți; o supunere fericită!
2529. Avem responsabilitatea de a ne cunoaște și de a ne cuceri propria viață,

CUGET, CUGETARE

2530. Bogăţia omului este puterea cugetului; sărăcia lui – supunerea oarbă a conştiinţei.
2531. Viaţa nu este nimic altceva decât cuget şi aspiraţiile lui, omul înălţându-se cu gândurile sale – cu libertatea de a cugeta.
2532. Duhul cugetului este pasiune omului.
2533. Micimea cugetului fructifică răutate fără să aibă puterea de a emite sentinţe de valoare.

2534. Spiritul golit de idealuri şi de fapte brave se umple cu imitaţii şi se împăunează cu nimicuri.
2535. Ascultând spovedania cuiva, comiţi vivisecţia spiritului său.
2536. Cugetarea este un cristal de adevăr, de frumuseţe şi de lumină.
2537. Cugetarea izvorăşte din lupta cu propriile tale gânduri, ca un copil care se naşte prin suferinţă.
2538. Cugetările unora au aroma otrăvii cu care îşi hrănesc preocupările inumane.
2539. Roade ale spiritului, cugetările împodobesc ramurile idealurilor înălţătoare.
2540. Cugetarea este marea rugăciune a sufletului.
2541. Orice cugetare liber exprimată este pândită de defăimare şi de opresiune.
2542. Toţi copiii cugetului sunt frumoşi şi buni; jertfa dăruirii zămisleşte valori!
2543. Cugetarea descoperă suprema vieţii încântare, sublimul perfecţiunii ei.
2544. Cugetarea este oaza gândurilor; absenţa ei – un deşert!
2545. La frontierele spiritului lumina se stinge, întunericul redevine început; o altă zi numai Dumnezeu va putea crea!
2546. Nu întotdeauna prostia este un antigen în fiinţa umană; rareori spiritul se revoltă împotriva imixtiunilor *corpului străin*.
2547. De cât de mult cuget este nevoie pentru a putea ocoli răutatea şi viclenia prostiei!
2548. Pentru a-ţi pedepsi înfumurarea, cultivă-ţi spiritul în primenitoarea ruşine şi în ispititoarea modestie.
2549. De omu-i doar modelul unui despot, mai bine n-ar mai fi deloc: a nu-ţi gândi şi proteja existenţa, înseamnă a te oferi degradării şi pieirii.
2550. Pentru ieşirea din închisorile existenţei şi pentru intrarea în mileniul următor nu-i destul cugetul de astăzi; ne trebuie alte visuri, o altă dragoste şi profundă înţelegere.
2551. Oamenii nu se înţeleg unii pe alţii când nu-şi descoperă frumuseţea nevăzută a cugetului – taina divină a existenţei!
2552. Cugetările sunt cărările labirintului prin care rătăcim căutând disperaţi calea libertăţii şi a desăvârşirii.
2553. Cugetarea este picătura de cuvinte în care se desluşeşte o mare de înţelesuri.
2554. Cugetarea este sfârşitul unui imbold şi începutul unui ideal; este exprimarea cea mai concisă a unor explozii de înţelesuri, căci omul zboară visând, dar cugetările sale au rădăcinile în realități pământești!
2555. Făclii ale spiritului uman, cugetările încurajează lumea întunecată de griji săşi aleagă drumuri însorite de idealuri.
2556. Ce-i o biată cugetare: nume dragi, gânduri semeţe, flori de dor, chemări înalte; rime noi, cântări ascunse, oameni buni, lumi dispărute; visuri mari, trăiri intense; ţeluri noi, virtuţi alese, bucurii şi insuccese...
2557. Prin iubire şi durere gândurile se cristalizează în cugetări, iar ruga se întrupează în revelaţii...
2558. Când plăcerea se lăfăie, cugetul suspină, viaţa involuând în răutate.
2559. Uneltele au descătuşat ignoranţa cugetului omenesc, opunând durerilor speranţele de zbor ale vieţii.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

2560. Cugetarea este o înălţare a spiritului spre universul uman.
2561. A-ţi depăşi limitele nu presupune a învinge era şi aspiraţiile lumii, ci doar a-ţi primeni cugetul de erorile care îl imobilizează.
2562. Din cugetare se desprind sensurile izbăvirii; cine le percepe se înalţă peste teama pieirii.
2563. Dacă nu reuşim pe deplin să desluşim cristalele poeziei, le potrivim totuşi în lumea cugetărilor spre a ne dovedi intuiţia că ele există.
2564. Ideile noastre sunt o izbucnire a cugetului din neliniştile condiţiei umane.
2565. Cugetarea este o mântuire, o desăvârşire a spiritului; armonia credinţelor absolute!
2566. Spiritele mari nu încap în veacul lor; Eternitatea şi Universul sunt absorbite în excesul de lumină!
2567. Cu cât ne înconvoaie greutăţile, spiritul se ridică tot mai sus, nimicniciile scufundându-se...
2568. Nădăjduim ca spiritul nostru să se regăsească în eternitatea şi în înţelegerea Celui Neînţeles.
2569. Pe unii oameni îi caracterizează doar îmbrăcămintea poleită, aiurită şi deocheată; niciun petec de spirit!
2570. Trudim din greu să şlefuim cugetul, căci întotdeauna îşi lasă anevoie scrijelită statura ori deprinderea.
2571. Ideile importante îşi pătrund laserul geniului în ogorul cugetului nostru ca fierul în brazda înţelenită de prostia buruienilor.
2572. Ceea ce iubim îmbrăcăm în haina cugetului nostru cu minunea fanteziilor, imprimând vieţii mai multă armonie, înălţare şi frumuseţe.
2573. Cugetul este un cristal şlefuit de timp, de incandescenţa culturii şi de harul credinţei care strălucesc în universul fiecărei existenţe.
2574. Oricât ar fi de sărac, cugetul nostru posedă tot ceea ce este important, fiind gata oricând să cucerească, să spere, să strălucească şi să dăinuiască.
2575. Din geniul cugetului, sub izul amăgirilor valpurgice, în zori, rămâne numai nebunia înşelării.
2576. Legea supremă este să cugetăm; am vrea parcă nici somn să mai avem şi nici frivole griji!
2577. Îndestulează-te mai puţin şi cugetă mai mult!
2578. Oricât am trăi de mult, n-avem suficient timp pentru a cugeta destul!
2579. Prostul se consideră un om deosebit, tocmai pentru că nu cugetă prea mult.
2580. Neavând destulă putere, omul are marea virtute de a cugeta.
2581. Deşi cugetările cele mai frumoase nu ne aparţin, bucuria de a le înţelege ne dăruieşte sentimentul creaţiei proprii.
2582. Nu-i destul să arăţi ce-ţi place: cugetând trăieşti frumuseţea!
2583. Plagiatorul rumegă ceea ce alţii au cugetat prin trudă şi durere.
2584. Am vrea ca văpăile sufletului să cristalizeze gândurile în versuri şi în cugetări nemuritoare, ci nu să rămână, din arderile mistuitoare, doar pulberi întâmplătoare de cenuşă!

2585. Orice cugetare pe care o scriem ne-am fi dorit, în sinea noastră, să fie o aprinsă poezie...
2586. Recitindu-mi o parte din propriile cugetări, constat că multe îmi sunt indiferente şi par fără viaţă; mă simt ca un copac cu prea multe ramuri uscate...
2587. Dorim să punem cele mai importante idei ale spiritului în cugetări spre a germina cristale pure de înţelesuri.
2588. Penetrăm cu puterea cugetului Timpul şi Infinitul; Începutul şi Viitorul, Desăvârşirea şi Divinitatea; o formă de energie – duh sau doar o amăgire supremă?
2589. Cugetarea îţi înlătură urâtul, singurătatea şi tristeţea; te înalţă, te regăseşti şi cucereşti prezentul şi infinitul: eşti OM!
2590. Cugetul pare un judecător suprem: decizii infinite îi statuează fiinţarea!
2591. Cugetul este prietenul şi duşmanul meu: cu el cuceresc nemărginirile, el îmi limitează închipuirile.
2592. Oricâte puteri s-ar dovedi ori bogăţii s-ar stăpâni, de nu-i destul cuget, zadarnice-s toate!
2593. Din cuget ne vin toate îndemnurile; el filtrează orice poruncă; suntem la rându-ne o zidire a lui; o autoregenerare!
2594. Ne modelăm faptele vieţii după cum ia decizii cugetul nostru; el ne înalţă tot edificiul existenţei.
2595. Cugetările sunt bornele drumului prin viaţă: străjeri, candele şi altare!
2596. Prin cugetări oferim lumii dragoste; sufletul dezgolit de orice necredinţă.
2597. Chiar în marile dureri ale lumii orice cugetare este o navă pentru a înfrunta furtunile.
2598. Reflecțiile nu sunt o jucărie a minții, ci sunt eforturi ale cugetului ce se vor transforma în idei și în edificii ale vieții.
2599. Vrând să ascundem micimea cugetului, evităm orice contact cu lumea elevată, pentru a nu se observa inegalitatea.
2600. Suntem datori cugetului nostru nu doar să nu-i nesocotim puterea, ci să-i dăinuim valoarea prin fapte nemuritoare.
26o1.Poveștile nu sunt adevărate, dar n-au nimic de-aface cu minciunile; sunt creații ale cugetului pentru a alina sufletul; minunile omenești!
2602. Întrebați-vă cugetul, împărtășiți-vă sufletul!
2603. La câte cuceriri ne îndeamnă cugetul, nemulțumește sufletul; pentru destinul hărăzit doar acestuia, se întristează cugetul!
2604. Dacă nu te regăsești în lume, caută-te în tine însuți; cugetul nu poate fi gol de el însuși!
2605. Dintre miile de cugetări, de se va ivi geniul vreuneia, atunci truda n-a fost zadarnică, iar toate celelalte vor primi un plus de valoare.
2606. Faptele cugetului au puterea da a ne transmuta în eternitate.
2607. Chiar dacă o idee n-a fost generată de puterea geniului, oricare altă zămislire a cugetului te poate purta către înălțimie stelare.
2608. Paginile pe care le-am scris îmi par ca niște lanuri de grâu, dar de pe care s-a cules numai neghină, căci unele cugete nu s-au putut hrăni cu roadele mele.

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

2609. Stăpânul existenței pe care o avem este cugetul nostru; puterea lui constă în rațiunea rece, dură și neîndurătoare.

2610. Orice faptă a cugetului păstrează în sine taina creației.

2611. Calculatorul păstrează gândurile oricui, dacă are ceva de spus, depășind restricțiile pe care le presupune o editură; această libertate ne va duce la un infinit de posibilități, dar la care nu vom avea răgaz să ajungem niciodată; sărăcia de timp creează o înfometare de cuget!

2612. Nu refuza niciodată să consemnezi o cugetare, ca nefiind genială; poate că va fi aceea a o mie mult așteptată!

2613. Unele cugetări se ivesc când nu sunt așteptate; dau năvală, pătrund peste alte idei, vin ca ploaia de vară; un puhoi care curăță multe gunoaie de răutăți.

2614. Din multitudinea de cugetări câte oare vor mai fi? De-o rămâne Omenirii chiar numai una, n-am trăit fără rost!

2615. Cele mai multe cugetări stau pitite în ființa noastră, așteptând momentul să licărească în libertate.

2616. Dacă un timp nu emitem cugetări, ele se vor răzbuna pe noi, irupând în lumea uitării.

2617. Când oboseala ne picură în cuget, se sting luminile idealurilor în tristețe...

2618. Chiar dacă viața ne refuză multe împliniri, găsim în cuget un univers uimitor de frumos.

CULTURĂ

2619. Cultura face ca frumosul să devină uriaş, captivant şi la îndemâna tuturor, iar urâtul existenţei să se chircească tot mai mult.

2620. Câtă cultură ai afli atunci când te întrebi ce faci cu tine însuţi, care îţi sunt faptele.

2621. Setea de cultură se potoleşte cu izvoare de cunoaştere.

2622. Cultura răscumpără omul din sclavia ignoranţei.

2623. Cultura este o inflorescenţă de spirit perenă fiecărei generaţii de oameni îndrăgostiţi de frumuseţe.

2624. În imensitatea oceanului de cultură nu naufragiază nimeni; spiritul uman se simte bine în talazuri şi furtună.

2625. Cultura este spirala de progres a mileniilor de istorie – zborul generaţiilor spre idealuri – memoria lor!

2626. Cultura este diadema vieţii; distincţia pe care o râvnim cu patimă încă din primăvara vieţii.

2627. Miracolul culturii este dătător de o a doua viaţă.

2628. Actul de cultură este rodul unui îndelung suspin.

2629. Cultura este genomul care transmite frumuseţi nemuritoare de la o generaţie la alta.

2630. Tainele descoperite şi ideile înălţătoare ale unora se războiesc cu sărăcia de cultură a altora.

2631. Cultura defineşte valoarea evenimentelor istorice şi trăinicia faptelor individuale.

2632. În faţa culturii monştrii răului îşi retrag himerele; spiritul respinge nemernicia!
2633. Cultura părea o risipă de timp până când a fost o justiţie asupra patimilor; omul a înaintat greu prin amăgirile istoriei pentru a găsi drumul perfecţiunii şi sensul înălţării!
2634. Cultura oferă şansa de a putea fi urmate chemările vieţii, iar idealurile umane să fie o redută posibilă a fi cucerită.
2635. Toţi oamenii au vocaţia culturii, dar unii au durerea de a nu putea ajunge până la ea...
2636. Deşi trăim într-o epocă luminată de cultură, plătim tribut prea mare intereselor, ignoranţei şi prejudecăţilor.
2637. Îmbată-te de cultură până când nectarul de frumuseţe te înalţă în măreţia pe care ai sorbit-o!
2638. Vlăstarele culturii rodesc atunci când solul fertil – poporul – este bine cultivat.
2639. Diferenţa de cultură este desconsiderată de empirism, dogme şi patimi.
2640. Deosebirile de cultură stârnesc uragane de uimire; oamenii sunt rătăciţi în timp şi în uitare.
2641. Cultura uimeşte omul civilizat, impune respect celor puternici şi înalţă spiritul Omenirii; o cale spre tine, spre lume şi credinţă.
2642. Cultura este un dar care se oferă singur; iei cât înţelegi, cât poţi să duci, cât iubeşti.
2643. Ca şi viaţa, cultura nu-ţi dă nimic; te invită doar să iei cu sete şi cu pietate.
2644. Cultura strecoară în sufletul nostru, ca o ploaie de toamnă, picăturile de frumuseţe care primenesc visurile Omenirii.
2645. Independenţa de spirit este o strictă dependenţă faţă de o vastă cultură.
2646. Cultura română păstrează în biblioteci rafturi goale: lipsesc cărţile despre teroarea comunistă; istoria condamnă!
2647. În cultura noastră maculatura comunistă îşi arde mocnit ura; furtuna răzbunării înteţeşte nebunia...
2648. Cultura, arta, armonia nu-s doar un dar de frumuseţe: sunt *dor* şi *duh* adăugat vieţii: plus de existenţă!
2649. Mulţi oameni de cultură au fost aspiraţi de abisul comunist, orbindu-li-se conştiinţa în haosul ideologic.
2650. Cultura unui popor este monumentul ei cel mai important şi nepieritor – edificiul înălţător al puterii de sine, protector şi generator de viitor.
2651. Numai cultura poate îmbogăţi, înnobila şi desăvârşi spiritul uman, făcându-l să capete infinite valenţe de manifestare.
2652. Ne construim o cultură solidă, utilizând ca liant harul spiritelor roditoare, dragostea de oameni ca sudură de foc şi frumuseţea speranţelor ca fereastră spre înţelegerea lumii.
2653. Oricâte minuni am întâlni în viaţă, întotdeauna vom trece nepăsători pe lângă ele, dacă nu ne însuşim o cultură avidă de cunoaştere şi gata oricând să recepteze toate strălucirile lumii.

2654. În imensitatea şi desăvârşirea culturii banii, ignoranţa, ura şi prostia sunt pulberi urâte care trebuie măturate de cum se depun.
2655. În cultură se pot infiltra şuviţe urâte de fapte, dar care se vlăguiesc cu timpul şi mor în sila imperfecţiunii lor.
2656. Nemurirea unui om este cugetul său; eternitatea unui popor este cultura lui!
2657. Orice om este un posibil înţelept: resortul acestei stări se află în cultura sa.
2658. Cultura este un dar de care beneficiem în orice împrejurare: iubirea ei te leapădă de urât, dăruindu-ţi desăvârşire.
2659. Trec ani buni până descoperim că nu este destul să citim cărţi, ci autori; să descoperim tot ceea ce a vrut să spună, să simţim şi să gândim ca şi creatorul însuşi; de la Constantin Noica aflăm însă că nu este destul: ar trebui să citim CULTURI; măreţia îndemnului nu putea veni din altă parte...
2660. Nu poţi fi un om de cultură dacă ai psihologia galeriei de cinematograf şi dacă n-ai depăşit morala ignoranţei.
2661. Deşi cultura este o chintesenţă de spirit, cohortele de ignoranţe, de prejudecăţi şi de empirism îi atacă valorile perfid şi tânt cu bâta şi cu pietrele urii.
2662. Ca să poţi supravieţui în vâltorile viitorului, trebuie să te îneci în oceanul nemărginit al culturii.
2663. Fiecare om *absoarbe* cultură cu puterea cugetului său, fiindu-i vitală precum bătăile inimii.
2664 Fără cultură un om este ca un copac cu ramurile fără niciun rod; o uscătură!

CUMPĂTARE

2665. Cumpătarea nu duce lipsă de nimic, micşorându-şi singură nevoile, amputându-şi mofturile.
2666. Şi pentru iluzii omul are nevoie de cumpătare!
2667. Lucrurile făcute la timpul potrivit au o viaţă mai lungă, cumpătarea scurtându-le grijile.
2668. Cumpătarea ia din talerul lăcomiei ceea ce prisoseşte şi îl pune în cel al nevoilor.
2669. Nu dori nimic în plus dacă n-ai cumpătare.
2670. Dacă rămâne ceva de la masa de prânz, este prea mult pentru cină; oricum, cumpătarea nu înfometează.
2671. După putere – măsură! Este o poruncă de viaţă.
2672. Puţinul poate fi destul, iar totul, nimic; depinde cât aşteptăm de la viaţă şi cât pretindem de la noi înşine.
2673. Dacă nu-ţi găseşti cumpătarea în ordinea lumii, rătăceşti în haosul iluziilor ori al anarhiei.
2674. Cumpătarea este geometria spiritului uman.
2675. Când lipseşte cumpătarea, chiar binele devine răutate.
2676. Cumpătarea este orbita stabilă a vieţii care împiedică desprinderea în haosul patimilor.
2677. Bagă mâna în buzunar ca să pui şi degetul ca să iei.
2678. Cumpătarea este o continuă desfătare a modestiei.

2679. Cât ai poate fi destul, de-ţi este puţin ceea ce n-ai!
2680. Lipsa măsurii este începutul otrăvirii – al degradării.
2681. Şi lăcomia, şi patima, şi zgârcenia sunt carenţe ale spiritului nostru: lipseşte reavănul cumpătării!
2682. A exista în toate o măsură este o adevărată credinţă de viaţă care te ajută să învingi orice dificultate.
2683. Necumpătarea nu este o durere căpătată a fiinţei noastre: este o infirmitate a cugetului ce-l avem.
2684. Cumpătare: şi dai, şi primeşti; strângi şi risipeşti; speri şi te potoleşti; te zideşti şi te ciopleşti.
2685. Cumpătarea este certitudinea propriei tale puteri.
2686. Totdeauna cei cărora li se cuvine mai mult se mulţumesc cu mai puţin.
2687. Cumpătarea are grijă atât de lăcomie, cât şi de zgârcenie; le pune frâu năravurilor.
2688. Atât înţelepciunea, cât şi prostia n-au limite; una este o înălţare, cealaltă o prăbuşire; n-are cumpătare şi e bine; n-are cumpătare şi e rău!
2689. Cumpătare: un echilibru natural al existenţei – o pace a vieţii.
2690. Cele mai multe dintre dureri din necumpătare se nasc!
2691. Cea mai urâtă necumpătare este să nu te mulţumeşti nici cu meritele pe care ţi le-ai însuşit pe nedrept.
2692. Răutatea n-are limite şi nu cunoaşte oprelişti: cumpătarea însă o ucide ori de câte ori dă peste ea.
2693.Trebuie să existe în toate o stare de echilibru, de cumpătare, ca o veghe față de dușmania lăcomiei, a trufiei și a prostiei!

CUNOAŞTERE

2694. Fiecare om poartă în sinea sa comori de cunoştinţe neluate în seamă de nimeni.
2695. Iubim numai ceea ce cunoaştem; de câtă bucurie ne lipseşte ignoranţa!
2696. Dorinţa de cunoaştere este o patimă nepotolită: oricât ar şti, omul este un căutător disperat!
2697. Oamenii pe lângă care trecem nepăsători au de prisos ceea ce ne lipseşte nouă; cunoaşterea reciprocă este începutul înţelegerii, bucuriei şi înţelepciunii!
2698. Cu cât trece timpul, universul cunoaşterii umane devine tot mai profund, iar oamenii mai greu de înţeles.
2699. Tot ce există este hărăzit cunoaşterii; ignoranţa este sortită pieirii prin puterea voinţei umane.
2700. Cunoaşterea este singura zeitate în care omul modern crede orbeşte.
2701. Nu lăsăm pe nimeni să ne cunoască pe deplin; o fărâmă de suflet este de nepătruns.
2702. Pe măsură ce-i cunoşti, oamenii devin din ce în ce mai greu de înţeles şi mai uşor de îndrăgit.
2703. Lumea în care trăim este mică; ceea ce nu cunoaştem este uriaş.
2704. Tot ce ni se pare mai greu de înţeles desconsiderăm cu dezinvoltură.

2705. Lasă-te înfrânt de cel ce luptă să te cunoască; să-i fii o pildă şi-un îndemn.
2706. Orice cunoaştere micşorează lumea în care trăim, eternizându-i frumuseţea în care sperăm.
2707. De n-ai răbdare să te cunoşti pe tine însuţi, ajungi să te grăbeşti înspre uitare.
2708. Când te cunoşti, nu-ţi nesocoteşti idealurile, învingi teama şi respingi umilinţa.
2709. Explozia cunoaşterii este implozia ignoranţei; o izbucnire de frumuseţe.
2710. Cunoştinţele pe care le dobândim aleargă nepăsătoare spre uitare.
2711. Falsul adevăr ascunde drumul cunoaşterii mai bine decât minciuna.
2712. Infinitul cunoaşterii este atracţia universală spre progres.
2713. Omul este cuprins tot timpul de beţia cunoaşterii adevărului – duhul tainei despre sine şi despre lume.
2714. Cunoaşterea adevărului imprimă acţiunilor umane măreţie şi demnitate.
2715. Patima de cunoaştere vrea să ştie tot, chiar dacă omul nu se cunoaşte nici pe sine însuşi.
2716. Începi să ştii când nu mai ştii nici ce şi nici cât ştii!
2717. Abia cunoaşterea binelui şi a răului ridică omul la înţelegerea Divinităţii.
2718. Ceea ce *nu ştim* ne caracterizează cel mai bine!
2719. În oceanul de ignoranţă înţelepciunea omului este singura speranţă de a lumina, de a cunoaşte şi de a folosi adevărul.
2720. Cunoaşterea este privirea conştiinţei: să afle spre a se şti pe sine!
2721. Cunoaşterea îl vrea pe om ca rob; el ştie bine s-o slujească!
2722. Numai tu ai cunoştinţă dacă ştii sau nu ştii, de te înalţi sau te umileşte ignoranţa...
2723. Când ajungi să-ţi dai seama că ştii, convinge-te dacă lumea crede la fel.
2724. Risipeşte-te în cunoaştere şi pârjoleşte-ţi dogmele; din scrumul ignoranţei regenerează ideile de progres şi desprinderea de umilinţă.
2725. Toate cunoştinţele pe care le strângem cu trudă pătrund în fiinţa noastră, transformându-se în lumini ale cugetului; ce dobândim prin înşelare putrezeşte şi exaltă viciu!
2726. Nu tot ce vrem putem cunoaşte, nu tot ce aflăm putem înţelege; există o limită a noastră într-o nemărginire supremă.
2727. Înaintând în cunoaştere, uităm durerile şi dezamăgirile începuturilor.
2728. Numai cunoscând-o, viaţa este frumoasă, numai trăindu-i fericirea, îi aflăm întregul rost.
2729. Când oamenii se cunosc unii pe alţii, se înfrumuseţează reciproc prin căldura dragostei şi a patimii de adevăr.
2730. Mai bine recunoşti ceea ce nu cunoşti decât să dai impresia că ştii: a învăţa este o virtute, a te înşela este o prostie.
2731. Ca să cunoşti oamenii, nu-i destul să le înţelegi cuvintele; trebuie să ai dăruirea de a desluşi în sufletele lor nemărginirea sentimentelor care îi individualizează.
2732. Cunoaşterea este un galop neîntrecut spre perfecţiune.

2733. Cunoştinţele multor oameni nu au strălucirea de a depăşi nici măcar stadiul abecedarului: Doamne, ce sublime simţăminte ai când te regăseşti în orice împrejurare, în dragostea, neliniştea şi credinţa învăţăturii!
2734. Vrem mereu să aflăm câte ceva: o foame păgână ne mistuie dorinţa de a şti; totuşi, cea mai importantă veste a existenţei nu ne interesează...
2735. Cunoaşterea nu este o favoare a mărinimiei noastre, ci este o poruncă aprigă, profundă, supremă adresată vieţii.
2736. Cunoaşterea este o luptă îndârjită cu urâtul existenţei care se desfăşoară clipă de clipă, strecurându-ţi în suflet bucurii creatoare şi puritate de simţire.
2737. Înfrângerile pe care le suferim ne aduc bucuria de a ne cunoaşte în împrejurări care ne defavorizează.
2738. Nu cunoaştem decât ceea ce ne-am străduit să învăţăm având în cugetul nostru conştiinţa desăvârşirii.
2739. Cu cât ne adâncim în taina cunoaşterii, distingem în noi efervescenţa vieţii.
2740. Orice infimă cunoaştere multiplică puterea de înţelegere; din puţin, mereu mai mult!
2741. Cunoaşterea este o primenire a cugetului; infinit mai bun!
2742. Căutăm, căutăm să cunoaştem fie şi imposibilul, chiar dacă ne pierdem pe noi înşine; regăsirea permanentă este o pasiune aleasă!
2743. Cunoaşterea este un duh; purifică lumea de ignoranţă şi de înapoiere.
2744. Află orice este posibil şi te vei regăsi pe tine însuţi mai bun şi mai încrezător în desăvârşire.
2745. Cu cât ne adâncim în cunoaştere, cu atât ne mărim dorinţa de a afla, iar orizontul înţelegerilor se tot extinde sufocând ignoranţa.
2746. Tot ce vrem să cunoaştem ne condamnă să-l uităm; să nu ne bucurăm de înţelepciunea înţelegerii.
2747. Lasă-te supus de cunoaştere: ea te va elibera de înjosire, ea te va învăţa să zbori...
2748. Cunoscând, te purifici de ignoranță, capeți veșminte de onoare și aripi de zbor.
2749. Lăsăm urmașilor ceea ce avem, dar mai ales ceea ce cunoaștem – tezaur inepuizabil, generator și durabil.
2750. Credem că știm, comparându-ne cu altcineva, dar din cât ar fi posibil este doar un nevolnic infim de păreri.
2751. Artă-mi ceea ce eu nu știu, nu ceea ce tu știi!
2752. Prin necunoaștere chiar și faptele de geniu pot deveni zădărnicie.
2753. Chiar dacă pe muntele cucerit nu se află nimic, lumea este mai bogată în cunoaștere.
2754. Avem multe cunoștințe de cucerit; timpul este însă mereu în regres, iar dorințele de înțelegere și de frumos tot mai firave; ne îmbolnăvim de urât și de tristețe.
2755. Necunoașterea este suferința permanentă a spiritului.
2756. Ca să cunoști trebuie nu doar să te îndemni singur, ci și să asculți chemarea seducătoare a necunoscutului.

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

2757. Unii trudesc toată viața pentru a cunoaște, pe când alții au știința doar de a profita de strădania altora.

2758. După ce cunoști, într-adevăr, lumea în care trăiești, nu te mai recunoști, ești o altă ființă.

2759. Cunoașterea poartă minunata vrajă de a ne putea recreea.

2760. Pentru a cunoaște, oferă-ți proiecte curajoase, nu te mulțumi cu aspecte amăgitoare; provoacă-te, ceartă-te, persistă!

2761. Cunoașterea ne dă sentimentul că suntem creatori de adevăruri și de fapte importante ale viitorului.

2762. Cunoscând, ne descoperim pe noi înșine, creăm o altă lume mai frumoasă.

2763. Necunoscutul este veșnica provocare a cugetului uman.

2764. Pe cât cunoaștem mai mult, pe atât ne afundăm în necunoscut; existăm spre a cunoaște, suntem ceea ce cunoaștem!

2765. Când ne vom opri din a cunoaștem, nu vom mai fi ceea ce suntem și ne vom întoarce în preistorie.

2766. Dincolo de cunoaștere există lumea pură a Adevărului, dar care aparține Divinității.

2767. Pentru a te putea cunoaște nu trebuie să te privești în oglindă, ci să-ți observi gândurile, să-ți expui faptele și să-ți judeci deciziile; să te întrebi cine ești!

2768. Pe cine nu-l cunoști nu-l poți nesocoti, înjosi ori disprețui; întotdeauna ignoranța degradează!

2769. Deplina cunoaștere este maratonul vieții pe care o primim din copilărie; drum niciodată sfârșit, întotdeauna anevoios, dar fermecător în imagini!

2770. Ceea ce nu cunoaștem ne evidențiază personalitatea; ceea c știm are modestia discreției.

2771. Cunoscându-se mai bine, oamenii își pot afla nu numai virtuțile, ci și defectele; se purifică!

2772. Numai deplina cunoaștere a lumii și a vieții ne permite să le înțelegem și să le apreciem valoarea.

2773. Nu se lasă cunoscut, știind că lumea n-are ce să afle despre sine!

2774. Pe toate le știe, orice vede, nimic nu-i scapă; este Mafalda ce nu se cunoaște pe sine.

2775. Exagerând ceea ce cunoști, nu devii mai înțelept!

2776. A vrea să cunoști cât mai mult, ilustrează dorința de a te afla pe tine însuți.

2777. Tot timpul m-am căutat pe mine însumi, nu penru a mă afla mai tânăr ori mai înțelept, ci pentru a mă cunoaște așa cum sunt, ce limite ori orizonturi am.

2778. Nu vorbi nimic despre ceea ce nu cunoști, spre a nu te prosti singur!

2779. Curiozitatea este o politețe a cunoaștreiii, nu o pacoste a indiscreției.

CURAJ

2780. Puţini oameni au curajul să deschidă poarta veacului în care trăiesc!

2781. Adevărul şi înţelepciunea dau putere curajului; minciuna şi prostia mustesc laşitate.

2782. Părăsiţi de curaj oamenii sunt mai urâţi chiar decât însăşi răutatea.

2783. Pretindem mai mult curaj de la alţii decât de la noi înşine; a nu risca este o formă de laşitate!
2784. Curajul de a sfida laşitatea morţii este pasiune oamenilor.
2785. Cine n-a avut curaj toată viaţa trebuie să-l aibă măcar la sfârşit: dovada umanităţii sale!
2786. Curajul ne poartă înainte, eşecurile ne întorc în trecut, prăvăliţi chiar sub iluziile fricii.
2787. Oamenii curajoşi sunt înarmaţi cu suferinţa răbdării.
2788. Curajul cunoaşte întotdeauna gloria, pe când laşitatea – viciul.
2789. Nu este suficient să vezi oricum, ci trebuie să ai curajul de a privi, de a judeca!
2790. Când nu te îndeamnă curajul la luptă, laşitatea te împinge în trădare.
2791. În absenţa libertăţii a spune adevărul este un act de curaj, o jertfă a conştiinţei.
2792. Unii oameni ştiu încotro merg, dar n-au curajul, când calea este greşită, să se oprească; disperarea este atracţia prăpastiilor, contrar de cum este zborul pentru idealuri.
2793. Oamenii fără curaj n-au putere să descopere adevărul; iluzia realităţii îi mulţumeşte.
2794. Omul nu este nimic altceva decât îi permite curajul său.
2795. Oricât ar fi durerea de adâncă, curajul îi absoarbe puterea.
2796. De spaima curajului, răul latră şi apoi fuge scheunând...
2797. Curajul şi imaginaţia desăvârşesc inteligenţa.
2798. Omul fără curaj priveşte înainte, dar merge numai înapoi.
2799. Curajul oferă demnitatea de a iubi cu pasiune adevărul şi puterea de a sfida nedreptatea.
2800. Curajul se poartă numai pe sine; ambiţia cară pretenţii inutile şi păguboase.
2801. Tot şovăind, curajul, cât de mare, se restrânge încet şi dispare...
2802. Neliniştea este condiţia de fericire a cutezătorilor.
2803. Lipsa de curaj frânge verticalitatea demnităţii umane.
2804. Curajul este prima opoziţie împotriva laşităţii, fiind întotdeauna învingător.
2805. Curajul luptă alături de dreptate şi se contopeşte cu adevărul.
2806. Curajul, oricât ar fi de puternic, întotdeauna manifestă modestie, pe când laşitatea – infatuare.
2807. Curajul este momentul de răscruce al adevărului; laşitatea – de prăbuşire în trădare.
2808. În împrejurări care impun sacrificii, curajul exprimă puterea personalităţii.
2809. Curajul sfidează disperarea oricărui refugiu umilitor.
2810. Pe cei laşi îi sperie somnul; pe cei curajoşi îi îmbărbătează neliniştea.
2811. Curajul este dat ca să rămână; cei laşi sortiţi sunt să nu mai fie!
2812. Cine n-are curaj adoptă ambiţia laşităţii.
2813. Până unde ne duc curajul şi puterea cugetului nu este greu de anticipat, dacă ştim cât de mari pot fi bunătatea, sacrificiul şi durerile noastre.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

2814. *Românilor le lipseşte îndrăzneala*, spunea un înţelept; de ne-am modificat ereditatea, am dobândit laşitate? Dacă în neputinţă nu-i mântuire, doar Dumnezeu ne poate izbăvi!

2815. Curajul de a spera în orice împrejurare este un motiv de batjocură numai pentru laşitate.

2816. Un om curajos luptă să fie liber; laşul linguşeşte, trădează şi urâţeşte speranţa.

2817. Omul trebuie să aibă mai mult curajul de a da de la sine şi mai puţin laşitatea de a cere de la alţii.

2818. De n-am avea speranţe, actul de curaj ar avea durerea îndoielii.

2819. De n-ai curajul să lupţi, nu-ţi vei păstra nici demnitatea să ceri îndurare: te vei contopi în spaima laşităţii.

2820. Atât este curajul: o picătură de viaţă mai mult decât cupa de teamă a unei zile.

2821. Curajul n-are opreliști; chiar şi moartea se simte desconsiderată.

2822. Curajul dovedeşte condiţia umană – demnitatea.

2823. Curajul se desăvârşeşte în gloria luptei; laşitatea – în descompunerea demnităţii, a vieţii.

2824. Întunericul dospit din necredinţă şi lipsă de curaj adânceşte şanţurile întâlnite în cale în prăpăstii, transformă muşuroaiele în vârfuri de munţi şi schimbă îndoiala în disperare.

2825. Curajul este darul vieţii care ne scoate din orice umilinţă, chiar dacă bate la poarta Destinului.

2826. Curajul este un instrument al sufletului nostru pe care ni-l construim toată viaţa; orice renunţare îl deformează, orice victorie îl îmbărbătează.

2827. Curajul nu este un risc, ci o decizie a demnităţii noastre.

2828. Desăvârşirea vieţii este creaţia curajului; permanentă confruntare cu nimicniciile existenţei.

2829. Curajul învaţă să piardă pentru a ieşi întotdeauna învingător.

2830. Curajul are de partea lui virtuţi alese, pe când laşitatea – numai năravuri.

2831. La temelia victoriilor se află rădăcinile curajului, chiar dacă ramurile ar putea fi pârjolite de răutăţi.

2832. Curajul se află printre neliniști şi printre suferinţele nedreptăţilor; nu-l căutaţi printre umilitoarele imperfecţiuni omeneşti; acolo există prăpastia laşităţii.

2833. Curajul este cel mai iubit fiu al Speranţei; el desăvârşeşte, el înalţă altare!

2834. Nu există nicio zonă de neutralitate între curaj și laşitate; ori demnitate – ori înjosire!

2835.Parcă așteptăm, ca pe ceva impersonal, să vină de undeva curajul, ci nu din îndemnurile raţiunii noastre!

2836. Curajul nu întruchipează hazardul unui risc; este o decizie conștientă a raţiunii sensibilizată de virtuțile omeniei.

2837. Curajul nu așteaptă laudă, doar laşitatea se venerează pe sine!

2838. Pentru oricât de mare ar fi laşitatea, doar un pic de curaj este destul să o înlăture.

2839. Ce este cel mai rău în noi ascundem cu mare grijă, iar celor ce răzbat în afară le presărăm confetii aurite în virtuți de curaj.
2840. Omul cel mai curajos care își scunde un năravse teme în permanență de sine.
2841. Față de slăbiciunile proprii n-avem niciun pic de curaj; suntem temători și chiar lași.
2842. Curajul este o însușire normală a omului, dar care se depășește pe sine în fața pericolelor, schimbându-se în fapte eroice.
2843. Ne războim cu tot ceea ce este rău în lume, dar față de cel ce este în noi înșine n-avem destul curaj, ci îl îngăduim și chiar îl menajăm ca pe o posibilă virtute.
2844. Curajul nu este o dovadă față de lume sau față de noi înșine de câtă putere avem, ci este un răspuns demn la poruncile conștiinței.
2845. Curajul își face pe lângă admiratorii de moment și mulți dușmani permanenți.
2846. Chiar dacă avem curajul de a îmbătrâni, îl avem și pe acela de a întineri – sau ni-l dorim!
2847. Când impulsul curajului n-a venit atunci când a trebuit, regretăm toată viața; purtăm o gravă infirmitate.
2848. Anturajul curajului sunt demnitatea și virtuțile; se simte fericit numai printre confrații lui.
2849. Curajul ne inspiră sentimentul de învingător, chiar și atunci când pierdem o bătălie; lupta este chemarea vieții; o biruință!
2850. Se pretinde viteaz, dar n-are curajul să se confrunte cu propriul său Eu!
2851. Curajul ne este propriul ajutor la grea nevoie.
2852. Curajul nu este o răzbunare, ci o cumpătare și o răbdare, o decizie a înțelepciunii.
2853. Am curajul să colind lumea, dar mă tem să nu mă rătăcesc în mine însumi.
2854. De lipsa de curaj ne temem mai mult decât pierderea libertății.
2855. Curajul nu este o aventură exibiționistă, ci o nevoie aprigă de a înfrunta urgiile vieții.

CUVÂNT

2856. Cuvintele nu pot fi decât subînţelesuri ale gândurilor; raţiunea nu se dăruiește destul...
2857. Când ai ceva de spus, nu te poţi adresa decât oamenilor; în pustiu cuvintele nu se propagă!
2858. Poziţia cuvintelor într-o frază, ca şi aceea a oamenilor în societate, le atribuie importanţă.
2859. Cuvintele de prisos au semnificaţie numai dacă nu sunt rostite...
2860. Cuvintele ard când le aprinde scânteia geniului.
2861. Cuvintele folosite abuziv sunt... gunoaiele flecarilor!
2862. Potopul cuvintelor fără rost astupă zarea gândurilor.
2863. Beţia de cuvinte trădează sărăcia de idei.
2864. Cuvintele au destinul oamenilor; înţelegerea le dă putere de viaţă.
2865. Cuvintele sunt aripile care nu lasă oamenii să se prăbuşească în tăcere.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

2866. Covorul cuvintelor ne poartă în frumuseţea şi în eternitatea lumii.
2867. Aripile raţiunii sunt cuvintele – semnalele ideilor.
2868. Cuvântul este ruga scriitorului către Mai Marele său – Omul.
2869. Când iubeşti cuvântul, îl foloseşti cu respect şi nu-l răneşti niciodată pe câmpul de luptă al frazelor.
2870. Cuvântul bătrânilor rareori e luat de vânt; cel al tinerilor deseori cucereşte închipuiri.
2871. Respectă-ţi cuvântul dat; nu-ţi târî vorba, că-ţi terfeleşti viaţa.
2872. Cuvântul, odată spus, este un gând apus...
2873. Dacă inventezi cuvântul, poţi schilodi limba; mai bine ratezi şansa geniului!
2874. Tu plămădeşti cuvântul, dar el îţi este deopotrivă şi Înger, şi Despot; îi închini recunoştinţă ori chinul lui îl meriţi!
2875. Întreabă-te cum foloseşti cuvântul, ca nu cumva ocară să arunci!
2876. Puterea cuvintelor emană din înţelesurile lor în mintea oamenilor şi din sufletul care li s-a dăruit.
2877. Cuvântul nu transmite întregul gând; îndată ce-l auzim suntem învăluiţi de înţelesuri, punându-i-se la îndoială chiar puterea şi intenţiile care i-au fost generate.
2878. Cuvintele pe care le schilodeşti maltratează vorbirea, viaţa şi istoria.
2879. Cuvinte, n-am ştiut a vă alege, dar am suferit pentru fiecare şi v-am iubit deopotrivă!
2880. Cuvintele sunt veştmintele gândurilor, parte a sufletului; uneori strălucitoare, alteori pocită de patimi.
2881. Ce de cuvinte minunate avem şi cât de rău le folosim; nu le încrustăm în frumuseţe şi în eternitate ca pe o credinţă în sufletul oamenilor!
2882. Ca să putem crea cuvinte noi, trebuie să avem girul harului divin.
2883. Cuvintele pătrund în cugetele noastre ca o lumină, de unde se răsfrâng asupra existenţei ca o binecuvântare creatoare.
2884. Ordinea cuvintelor este şi aceea a vieţii: îl desluşim mai întâi pe cel sfânt, de *mamă*; apoi îl înţelegem pe cel frumos, de *patrie*; aflăm curând despre *speranţe* şi *iubire*; pe cel de *libertate* doar îl căutăm prea mult şi parcă-i înfrăţit cu îndoiala; când suntem aproape de sfârşit, obosiţi, uitaţi ori pierduţi, vorbirea despre *dreptate* nu o mai putem crede şi înţelege: percepem doar că şi *moartea* este o invenţie tot a nedreptăţii.
2885. Simplitatea unor cuvinte este atât de profundă, încât numai o dragoste divină le poate desluşi înţelesurile.
2886. Bogăţia de cuvinte este insultată în permanenţă de sărăcia noastră de exprimare.
2887. Suntem fericiţi că ne *este* dat să trăim în raiuri de cuvinte.
2888. De la primul până la ultimul cuvânt pe care îl rostim, colindăm prin basmul fermecat al limbii – al vieţii.
2889. Dintr-un haos de cuvinte, pe care le rostim fără să le şlefuim în cugetul nostru, niciun înţeles nu se poate încropi.
2890. Un singur cuvânt poate fi o minune în actul creaţiei, tot aşa cum orice grăunte de nisip dovedeşte miracolul *Genezei*.

2891. Fiecare cuvânt învăţat de la mamă îţi povesteşte toată frumuseţea, taina şi istoria limbii pe care o respiri; un basm viu, fermecător şi etern!

2892. Ispita existenţei unui scriitor este cuvântul – poezia lui.

2893. După ce scrii ultima ta carte, nu mai eşti aproape nimic: te-ai epuizat în Cuvinte...

2894. Într-o viaţă asuprită cuvintele sunt ca o mântuire: ne dau încredere, putere, speranţe; altfel, am sfârşi în puşcărie sau la balamuc...

2895. Dacă nu transmitem cuvântului emoţia noastră, el nu se încarcă de înţelesuri, rămânând golit de viaţă ca un lăstar uscat.

2896. Cuvintele au înţelesuri abstracte care sună a gol atunci când nu sunt sfinţite cu simţămintele duhului nostru.

2897. Uneori, ne refugiem în puterea cuvintelor, pentru că realitatea lor ne salvează de la disperare.

2898. Toate cuvintele pe care le scriem capătă asupra noastră depline puteri, iar noi suntem conştienţi că avem, faţă de ele, un statut de supunere, înnobilat însă de admiraţie.

2899. Pentru a nu ne prăbuşi în golul existenţei, suntem propriul nostru salahor, plămădindu-ne ţărâna cuvintelor spre a ne ridica muşuroiul faptelor, ca infimă dovadă a orbecăirii prin acest divin univers al existenţei.

2900. În viaţă poţi vorbi despre orice, dacă cuvintele sunt pline de iubire adevărată.

2901. O, prietene Cuvânt! Totdeauna faci să ne fie dor de tine!

2902. Uneori, într-o frază cuvintele se aleg, într-un fel, singure; vin parcă de departe, chiar din necunoscut, chemate de destinul unui anumit înțeles.

2903. Când ajungi să inventezi cuvinte care sunt demult în dicționare, înseamnă că ai început să deslușești patria graiul tău.

2904. Într-o frază cuvântul nepotrivit pare că plânge; suferă că e așezat unde nu se cuvine ori că îi este micșorat înțelesul.

2905. Prin cuvinte putem dovedi contemporanilor că existăm, dar că și așteptăm ca ele să ne transmute în viitor.

2906. Unele cuvinte au darul de a transmite posterității fapta unor clipe despre care nu s-ar ști că au existat vreodată.

2907. Potrivim cuvintele într-un ocean de exprimări și navigăm în uragane de fericire!

2908. Suntem datori cuvintelor pe care le-am scris, pentru că ele pot fi borna gândurilor ce ne-au străbătut.

2909. Cuvântul încrustează pâlpâirea vorbei în cremenea timpului și odată cu ea efemerul zilelor.

2910. Numărul de cuvinte poate să nu fie foarte mare, dar modalitatea de a le ordona tinde spre infinit într-o desăvârșită măiestrie.

2911. Cuvintelor li se pot imprima virtutea de a modela cugete și a cuceri conștiințe.

2912. Cuvântul este o străfulgerare atunci când a străbătut rațiunea, conștiința și sufletul; fără acest traseu este doar o efemeră umbră.

2913. Fiecare cuvânt poate avea multe înțelesuri, dar ne lasă numai pe noi să le deslușim; o favoare de suflet!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

2914. Blazonul distins al cuvintelor este cartea; emblemă, conștiință, monument.
2915. Dăruind iubire cuvintelor, primim, în schimb, deplina lor prietenie; ne urmează în necunoscutul creației.
2916. Însuși cuvântul pus la locul nepotrivit se revoltă; ne sare în ochi!
2917. Cuvintele au demnitate și omenie, dar oamenii au inventat insulte, schimonoseli urâte, beția de cuvinte, logoreea, vorbăria, limbuția, limba de lemn, flecăreala, verbiajul, taclalele, taifasul, palavrele și câte altele pe ocolite; ce greu ne e să le mai dezmierdăm cu vorbe bune, vorbulițe, vorbișoare ori vorbuțe!
2918. Prietenia cuvântului alungă singurătatea, oferă încântare sufletului, iar cugetului îi dezvăluie minunea unor lumi necunoscute.
2919. Cuvintele se rostesc, se metamorfozează, se scriu și se dăltuiesc în piatră, întrucât sunt îndrăgite, respectate și sfințite.
2918. Prietenia cuvântului alungă singurătatea, oferă încântare sufletului, iar cugetului îi dezvăluie minunea unor lumi necunoscute.
2922. Dăltuirea de cuvinte a fost visul meu în această lume; restul, au fost frânturi de existență!

DA, NU

2923. *Da* este expresia puterii absolute; *Nu* este cea a răzvrătitului veşnic.
2924. *Da* este fiul bun, de mândrie; *Nu* este cel risipitor, de ruşine.
2925. *Da* este copilul bun; *Nu* este *oaia neagră*.
2926. *Da* îl desconsideră pe *Nu*, îl umileşte şi-l anulează.
2927. *Nu* este răspunsul pentru care ignorantul şi linguşitorul te spânzură.
2928. Nedreptatea îl ţine pe *Da* în braţe, persecutându-l pe *Nu*.
2929. Meschinul nu îl recunoaşte pe *Nu* fiindu-i de folos *Da*.
2930. Un *Da* cu orice preţ este o lichea sadea.
2931. Meschinul îl ajută pe *Da,* conspirându-l pe *Nu*
2932. Un *Da* linguşitor pătrunde orişiunde; un sincer *Nu* necunoscut se pierde.
2933. *Da* este plus, *Nu* este minus; unul totul, celălalt nimic!
2934. Ce vrea dragostea este *Nu*; ce nu vrea dragostea, este *Da*.
2935. Omul este tentat să creadă în *Da,* temându-se de *Nu; Da* fiind speranţa şi lumina, *Nu* fiind tristeţea şi întunericul.
2936. A învăţa să spui *Nu* este o durere, o datorie, o speranţă; *Da* este anticamera interesului.
2937. Cine nu ne vrea se simte *Da*; noi fiind *Nu*; ei – binele, noi – răul; ei – plăcerea, noi – durerea; ei au lumea, noi – nevoia.
2938. *Da* şi *Eu* îşi fac din mândrie statuie; *Nu* şi *El* mor cu meritele lor.
2939. Prietenii lui *Da* se consideră îngeri, *Nu* fiind nefasta fiinţă a întunericului dominată de plăcerea lor.
2940. *Da* şi *Nu* se dezic şi se ignoră reciproc, deşi niciunul n-ar exista fără celălalt.
2941. Între *Da* şi *Nu* există un univers al îndoielilor, o gâlceavă minunată.
2942. *Da* este ca binele firav, nesigur, supus; *Nu* este ca răul: robust, vivace, despotic.
2943. A spune întotdeauna *Da* este o eroare de conştiinţă, la fel cum a spune în orice împrejurare *Nu* este o inferioritate de cuget.

2944. Îl îmbrăţişăm în atitudini pe *Nu* pentru că el îndrăzneşte: îi lipseşte laşitatea de a fi întotdeauna de acord şi cu ce este bun, şi cu ce este rău.
2945. Neînţelegerile dintre *Da* şi *Nu* au modelat conştiinţa omului în spiritul adevărului, al armoniei şi al roditoarelor nelinişti.
2946. Din nefericire spunem *Da* sau spunem *Nu* după cum ne dictează interesele.
2947. Fiecare din noi căutăm în intimitatea noastră un *Da* eroic care să ne reprezinte şi un *Nu* nevolnic care să-i ilustreze pe alţii.
2948. *Cain s-a aruncat asupra lui Abel, fratele său, şi l-a omorât* (Facerea 4, 8). *Da* este Cain; *Nu* este Abel; *Da* se va arunca asupra lui *Nu*, fratele său şi-l va omorî. Întotdeauna *Da* îl omoară pe *Nu*!
2949. Când *Da* şi *Nu* sunt prieteni găsesc foarte uşor calea adevărului.
2950. În noi există o dominantă a lui *Da*, şi atunci suntem prea încrezători; când însă există aceea a lui *Nu*, adoptăm atitudini refractare; mai bine s-ar contopi într-o efervescenţă creatoare!
2951. Chiar dacă *Da* şi *Nu* sunt opozabili, se iubesc cu patimă; nu pot exista unul fără celălalt!
2952. *Da* pare o fire potolită, pe când *Nu* este menit să fie veşnicul răzvrătit: pace şi război în acelaşi timp.
2953. La prânzul Puterii se ploconeşte *Da*; *Nu* este condamnat să protesteze veşnic.
2954. În demnitatea caracterului nostru avem sculptată şi firea lui *Da* şi felul lui *Nu*; doar împreună au putere: deşi sunt liberi, par siamezi!

DAR, DĂRUIRE

2955. Dăruieşte cu toată inima şi cere cu milă.
2956. Darul care te cumpără îţi anulează valoarea.
2957. Darul îmblânzeşte, supune şi degradează!
2958. Darurile dezmiardă împotrivirile.
2959. Oricât ar fi de mici, darurile de la cei dragi copleşesc de bucurie.
2960. Când le oferă dragostea, micile daruri sunt bogăţii uriaşe.
2961. La început darurile mici prisosesc; mai târziu plocoanele mari sunt neîndestulătoare.
2962. Când primeşti totul de la sine, n-ai nimic de dăruit lumii.
2963. Pentru o cauză dreaptă, oamenii dăruiesc propria lor viaţă.
2964. Când ceri, retrage mâna; când dai, deschide sacul.
2965. Cel mai frumos dar pe care ni-l putem face singuri este condiţia de a rămâne noi înşine.
2966. Când primeşti ceva, trebuie să dai mai mult.
2967. Deşi a primit *darul*, nu-şi pălmuieşte obrazul.
2968. Arta de a primi un dar sporeşte dragostea care l-a oferit.
2969. Pentru prosperitatea răului – niciun dar; pentru afirmarea binelui – nicio oprelişte!
2970. Dăruieşti fără a pretinde nimic, primeşti pentru a restitui mai mult!
2971. Există daruri potrivite pentru orice nevoie.
2972. Dai *darul*, capeţi *harul*.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

2973. Un dar în plus este un refuz mai puţin; o favoare cumpărată!

2974. Ştim bine ce daruri aşteptăm de la viaţă; ce vrea ea de la noi nu vrem să aflăm; ce nu ni se dă este o crimă, ce nu dăm – o plăcere.

2975. Avem permanenta iluzie că dăm mai mult decât dăm şi că primim mai puţin decât meritǎm.

2976. Când nu cunoaşteam frumuseţile lumii, nădăjduiam în visurile mele; darul ce i-l las abia acum nu ştiu de-i mai poate fi o încântare.

2977. Îndrăznim să aflăm mai mult decât meritǎm, decât credem că putem folosi şi decât ne este îngăduit; darurile divine sunt mai mari decât ne aşteptăm.

2978. Pentru că nu dăruim cât ar trebui, pentru că ni se dă cât se poate, n-avem de ce să pretindem: ne îmbătăm însă cu nesfârşita frumuseţe a gestului de a dărui.

2979. Tot ce-i peste merite şi peste speranţele noastre sunt daruri de la Dumnezeu.

2980. Darul tău cel mai umil poate fi oricând o împăcare cu iubirea şi cu tine însuţi: doar ţie, pentru a-ţi satisface vanitatea, ar trebui poate să ţi se ofere un plocon...

2981. Dacă ai harul credinţei, ai şi desăvârşirea de a fi un om adevărat.

2982. Micile daruri împodobesc viaţa de-a lungul anilor ca un copac înflorit în primăvară: un parfum al trecutului, o boare de vis, o chemare a dragostei...

2983. Nicio frumuseţe nu se dăruieşte singură, căci fiecare aşteaptă să o îndrăgeşti...

2984. Darul are iscusinţa de a pătrunde prin toate palatele, prin toate cotloanele, dar în faţa conştiinţei se nimiceşte.

2985. Dăruim vieţii *câte ceva,* dar cu mult mai mult am pretins... iar încrederea s-a stins!

2986. Ne-am dăruit prea multe bucurii şi speranţe, dar prea puţin efort şi putere de sacrificiu – teribil egoism!

2987. Întotdeauna aşteptăm *un mic dar* care să ne scape de griji, să ne asigure viitorul şi să ne ferească de urât...

2988. Pentru *noi* toate darurile sunt infime, recompensa vieţii fiindu-ne infinit datoare...

2989. Teme-te de un dar prea bogat: poate fi îmbibat cu interese meschine...

2990. Dăruim gândurile noastre tuturor, dar prea puţini le acceptă, considerându-le neimportante; adeseori, se preferă indiferenţa; nu tulbură nici liniştea şi nici iluziile vieţii uşoare!

2991. Deși darul este o faptă materială, el poartă întotdeauna o decizie a spiritului.

2992. A dărui din dragoste exclude orice condiție; există doar în subconștient o supremă speranță a împăcării cu tine însuți și cu nemărginirile armoniei.

2993. Dacă nu primim daruri, ni le putem face singuri; ne înfrânăm lăcomia, ne pedepsim pretențiile!

2994. Cel care dăruiește niciodată n-a sărăcit!

2995. Dăruirea își are izvorul în judecata noastră față de intensitatea unei cerințe sau speranţe.

2996. Nu din îndestularea noastră dăruim, ci din preaplinul iubirii omenești.

2997. Dăruind, ne oferim nouă înșine alese bucurii.

2998. Unii au infirmitatea nevoii de a primi, alții nu au inimă de a simți zbaterea altora.
2999. Recompensa unui dar nu poate fi decât noblețea mulțumirii.
3000. Când darul poartă otrava unor interese, el este un corp delict al intenției de dezonoare.
3001. Când darul este prea mare, iubirea e mică, iar intenția perversă.
3002. Unii au darul de a înfăptui, alții n-au minte decât de a distruge.
3003. Chiar dacă darul este mic, dragostea-l sporește şi chiar îl sfinţește.
3004. Dăruirea este un har al Divinității; omul însuși fiind o creație a Sa.
3005. Nu în tot ceea ce suntem se regăsesc faptele noastre; cel mai mult sunt daruri ale vieții pe care le nesocotim.
3006. Dăruiește-ți singur virtutea de a înfăptui!
3007. De cum a fost oferit, darul capătă o seducătoare vrajă; încântă și cucerește, dezmiardă și chiar supune!
3008. Unii oameni n-au timp de ei înșiși; se dedică semenilor lor; dăruiri divine1
3009. Numai ceea ce dăruim lumii capătă puterea de a dăinui; ce păstrăm pentru noi dispare!
3010. Nu mă port frumos cu vrerea mea; prea le dorește pe toate, prea puțin se dăruiește!

DATORIE

3011. Dacă plăteşti datoriile faţă de adevăr, celelalte obligaţii se achită de la sine...
3012. Este uman să fii bun, este o datorie să fii drept.
3013. Caii buni mor în ham şi oamenii la datorie.
3014. Suntem datori nu numai acelora care ne iubesc, ci şi celor care ne vor îndrăgi şi, mai ales, celor care nu ne vor apropia niciodată.
3015. Datoria este un dar, nu este o urgie.
3016. Cine pretinde compensaţii nu-şi face datoria.
3017. Îndeplinirea datoriei este dovada dragostei faţă de adevăr.
3018. Datoria îndeplinită este podoaba onoarei.
3019. Datoriile decurg din puritatea vieţii – din demnitatea ei.
3020. Scapi de datorii, făcând alte... datorii!
3021. Datoria îndeplinită alungă coşmarul inutilităţii.
3022. Când nu achiţi prin tine însuţi ceea ce datorezi vieţii, înfeudezi viitorul altora.
3023. Răsplătirea faptelor de seamă rămâne întotdeauna o datorie.
3024. Suntem datori credinţei chiar dacă speranţele s-au ruinat; pătrundem în eternitate numai prin Divinitate!
3025. Ruşii ne sunt datori la hotare, turcii – cu moartea Brâncovenilor; noi avem datoria credinţei: iertare, niciodată trădare!
3026. Când decizi şi dai putere, desparţi lumina de întuneric, porţi grija crucii tale, iei partea ta de vină!
3027. Când confundăm starea de inferioritate cu viaţa, iar supunerea cu libertatea, am lipsit de la datorie!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

3028. Marile datorii ale vieţii n-au nicio vârstă: când împlinirea lor ne cuprinde cu fericire, luptăm până la moarte pentru ele!

3029. Nu toate datoriile sunt strălucitoare şi frumoase: dar, dacă le-am trăda, ne-am urâţi propria noastră viaţă.

3030. Multe datorii ne cheamă pe rugul jertfei, dar ordinul lor este sacru şi ne scufundăm în fericire

3031. Toate datoriile îndeplinite iradiază viaţa cu frumuseţe şi cu demnitate.

3032. Datoria neîndeplinită este o nelinişte permanentă – un zbucium al conştiinţei.

3033. Datoria este o stare de veghe care te apără de indiferenţă şi de nepăsare.

3034. Datoriile sunt dictate de natura fiinţei noastre; accedem numai spre desăvârşire – datorie supremă!

3035. Suntem întotdeauna datori vieţii şi patriei; niciun merit n-are virtutea de a putea pretinde o cât de infimă obligaţie.

3036. Datoriile împlinite nu aduc nici faimă, nici celebritate; ele se pierd în anonimatul firesc al omului simplu, al soldatului din tranşeea de luptă.

3037. Datoriile sunt virtuţi umane, dar au şi o profundă sfinţenie; nu le poţi trăda, nu inventezi erezii; împlinirea lor este o mântuire!

3038. Cea mai grea povară a vieții este să nu ai nimic de îndeplinit; te vei gârbovi fără rost!

3039. Față de tine însuți ai numai datorii; nu-ți oferi recompense, nu-ți ridici piedestale!

3040. Demnitatea îndeplinirii unei datorii este o onoare pe care ne-o acordă propria noastră conștiință.

3041. Datoriile sunt un îndemn al vieții spre desăvârșire.

3042. Fără datorii față de viață, aceasta ar fi inutilă; o tristă amăgire lipsită de virtuți.

3043. Suntem datori vieții, patriei și lumii în care trăim; să le adăugăm frumusețe, idealuri și măreție!

3044. Datoriile pe care le-am trădat vor fi regrete ce ne vor schingiui conștiința.

3045. Datoriile îndeplinite ne strălumineză viața; mircolul ei se adeverește.

3046. A ne face datoria nu ne cere trudă, ci ne solicită scânteie de cuget și învăpăieri de conștiință – călire de caracter!

3047. Datoriile care ne-au fost fala tinereții ne vor fi și mai târziu leagăn de virtuți și har de credință!

3048. Te-așteptăm de multe ori să revii înaltă Datorie sprea a putea cunoaște iarăși sfânta pace a împlinirii tale!

3049. Să nu ne arogăm meniri date de Pronie; a nu o face este chiar o datorie!

3050. Ai datoria să afli libertatea și să lupți pentru ea; să te jertfești, nu să dispari în indiferenţă!

3051. Datoriile față de viață sunt chiar propriile tale nevoi.

3052. Suntem un adevărat univers de datorii; fiecăreia îi asigurăm propria orbită ce ne asigură gravitația spre o ființare înălțătoare.

3053. Datoria îndeplinită este mulțumirea cugetului și odihna sufletului!

3054. Uităm datoriile pe care le avem, dar pretindem Drept de Cetate și de Nemurire!
3055. Cele mai multe rugăminți trebuie să ni le adresăm nouă înșine, căci ne suntem datori cu multe fapte neîmplinite.
3056. Doamne, nu-mi lăsa fapte neîmplinite; datoriile față de viață mă dor!

DECĂDERE, DEGRADARE

3057. Ridicându-l pe cel ce decade, ne susţinem pe noi înşine.
3058. Cine n-are dorinţa de a se ridica deţine laşitatea de a decade.
3059. Meritul ascensiunii ne poate fi străin, dar cauza decăderii întotdeauna ne aparţine.
3060. Chiar şi moartea are scuza ei; numai degradarea este lipsită de orice justificare; cine se înjoseşte are parte şi de neruşinare.
3061. Există murdărie pentru că există degradare.
3062. Decăderea este ultimul drum, din câte intersectează viaţa, de pe care nu se ajunge la nicio virtute.
3063. Drumul decăderii abate viaţa în întuneric; nicio speranţă nu luminează, niciun mugur nu surâde.
3064. Prostia, lăcomia şi trădarea sunt victimele decăderii.
3065. Pentru un dumicat în plus, de care nici nu are nevoie, omul decade renegându-se pe sine, ucigându-se-n simţire.
3066. Nu întotdeauna suntem vinovaţi când trădăm demnitatea noastră, dar suntem de neiertat când nu ne zbatem să ne ridicăm din supunere şi din decădere.
3067. Dacă a pătruns în sufletul nostru o singură idee de credinţă, atunci nicio decădere nu ne poate ţine în prizonieratul ei.
3068. Decăderea este o frustrare a nobleţei de către noi înşine.
3069. Nu avem motive pentru a ne batjocori viaţa, dar luptăm orbeşte să cucerim patimi care degradează existenţa.
3070. Limita decăderii n-are niciun hotar: când renunţăm la înălţare ne putem prăbuşi până în moarte.
3071. Decăderea este o renunţare la luptă, un exil laş în dezmăţul lăcomiei şi al viciului.
3072. A te lipsi de idealuri şi de credinţă pentru a accede la putere şi la avere este toată bravada decăderii.
3073. Odată cu decăderea surâd toate patimile: ale lor suntem definitiv!
3074. Decăderea nu cere eforturi, nu neliniştește cugetul; ea se oferă cu amăgiri sclipitoare şi cu înşelări otrăvite până când întunecă sufletul.
3075. Decăderea este un vid al educaţiei în care orice zbor devine o prăbuşire.
3076. Decăderea înarmează cu toate răutăţile şi cu ambiţii false, atacând propriile virtuţi şi orice speranţă.
3077. Orice viciu degradează, nimic nu iartă nepipernicit; înșelarea să tiumfe!
3078. Demnitatea unei virtuți nu se poate degrada negându-i limitele.
3079. Pe măsură ce starea de degradare progresează, pretinde originalitate, merite și înălțare; devine o maladie incurabilă!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

3080. Prea mulți oameni se străduiesc din răsputeri să-și însușească înjositoare degradări, renunțând chiar cu durere la înalte virtuți umane.

3081. Fiecare nesocotire a demnității și orice renunțare la virtuți sunt dușmani care ne împing în prăpastia degradării.

3082. Fiind decorat fără merit, el nu a fost onorat, ci s-a degradat virtutea acestei distincții.

3083. Unii reformiști, schimbând arbitrar ordinea existentă, degradează orice posibilă îmbunătățire în viitor.

3084. Unii ajung să se joace cu cel mai înalte demnități, degradându-se pe ei înșiși prin gesturi de necuviință și de emfază.

3085. Orice dictatură este o stare de degradare a națiunii; i se întemnițează libertățile, i se întunecă viitorul.

3086. Degradarea induce degradare, pretinzând că reformează și modernizează instituțiile statului.

3087. Lipsa de înțelepciune, lăcomia de putere și adorarea de patimi definesc începutul degradării; va sfârși în abuzuri, dictatură, înjosire.

3088. Alegem în viață căi de urmat care duc spre degradare, dar ne împăcăm cu gândul că nu suntem atât de puternici pentru a putea zbura spre idealurile și virtuțile desăvârșirii.

3089. Degradarea refuză însingurarea; stârnește patimile, necinstea, desfătarea; raiul ei este un iad de nedreptate!

3090. Degradarea încoronează dictatura; este blazonul ei de răutate – o inferioritate satanică!

3091. Uneori, gradul de degradare este atât de pervers încât poate deruta ușor chiar rațiunea; viclenia îi e doar propria-i familie!

3092. Cu orice risc, vrea să parvină: încântătoare degradare!

3093. Degradare întreită: lenea imploră milogeală, patima adoră viciul, prostia linge și visează putere.

3094. Pentru a putea repara ceea ce am degradat, vom cheltui mai mult decât am reconstrui și ne-am risipi propria viață.

3095. Titanii aparțineau antichității, pe când mastodonții violenți de astăzi sunt ai civilizației; ce degradare de timp!

DECEPŢIE, DEZILUZIE

3096. Ne decepţionăm de mii de ori pe noi înşine, dar nu îndrăznim să credem în altcineva; nu l-am putea chinui cu reproşuri...

3097. Purtăm atât de multe speranţe, încât ne pierdem adeseori în deziluzii; mântuirea tristeţii părându-ni-se o desfătare.

3098. Disperarea şi decepţia sunt avertismente de a lupta pentru păstrarea frumuseţilor vieţii.

3099. În disperata deziluzie ultima salvare doar în iubire apare.

3100. Pentru orice decepţie există un remediu pe care îl inspiră curajul, visurile şi credinţa noastră.

3101. Decepţii sunt şi în succese, şi în victorii depline, nu numai în renunţări şi înfrângeri: sunt culmi de răsuflet de unde se reia zborul aspiraţiilor.
3102. Deziluzia nu este un blestem: nu incantăm închipuiri, ci ardem în puritatea raţiunii.
3103. De cele mai multe ori deziluziile pe care le avem nu sunt suferinţe reale, ci numai sângerări ale vanităţii noastre rănite.
3104. Aşteptăm mai mult de la alţii decât de la noi înşine, fiind decepţionaţi nu de noi, ci de ei; este mai comod...
3105. Deşi pretindem orice fără să ne străduim destul, părem decepţionaţi de propriile aşteptări.
3106. Cei pe care nu-i cunoaştem destul sunt cei care ne decepţionează la primul lor insucces.
3107. Deziluziile nu sunt o înfrângere şi nicio renunţare, ci o durere a *eu*-lui nostru şi a vanităţii sângerânde; posibile răzvrătiri!
3108. Orice decepţie este o încercare a tăriei de caracter; prea repede cedăm, prea mari ni se par riscurile!
3109. Decepţia se vrea a fi o retragere în tranşee pentru a se obloji rănile şi a se putea relua lupta.
3110. Deziluziile ne atrag în capcane de patimi şi ne îngână speranţele; vor de la noi mai mult decât au dreptul să pretindă!

DEFECT

3111. Când îţi amputezi singur defectele, vindecarea este sigură, iar durerea minimă.
3112. Defectul descoperit este o bucurie dacă te şi lepezi de el!
3113. Când ne ascundem defectele, are grijă lumea să le regăsească.
3114. Micile slăbiciuni pătează marile înfăptuiri.
3115. Virtuţile vieţii cresc atunci când îi plivim defectele.
3116. Defectele proprii acuză lumea de imperfecţiune.
3117. Pentru meschini, calităţile pe care le ai sunt defecte care-i irită.
3118. Când virtuţile te mulţumesc, defectele se înmulţesc.
3119. Micile slăbiciuni sunt vulnerabile, pe când marile defecte sunt nemuritoare.
3120. Defectele proprii le menajăm cu devotament; de virtuţile altora ne ferim, născocindu-le păcate.
3121. Inventându-ţi calităţile, faptele te contrazic; necunoscându-ţi defectele, lumea te aclamă!
3122. Defectele n-au *formă*: au *conţinut*; nu-s o caricatură – sunt un viciu.
3123. Când ne împăcăm cu un singur defect minor, de-al nostru, ne deschidem sufletul şi pentru altele cu mult mai mari.
3124. Toate defectele au o lungă experienţă de seducţie; îşi cuceresc victimele fără violenţă, alintând cu amăgiri!
3125. Acceptăm ca unele defecte să ne înrăutăţească viaţa, pentru că nu avem curajul de a fi buni; cel puţin cu noi înşine!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

3126. Nu culegem faptele de merit răspândite pretutindeni, pentru a ne bucura de frumuseţea lor, ci ne irosim viaţa, strângând defecte care ne amăgesc.

3127. Deprindem defecte când viaţa noastră este săracă în virtuţi şi năpădită de interese şi de minciună.

3128. Ne recunoaştem greu un defect; preferăm să-i spunem că ar fi un *hobby* şi – de ce nu? – chiar o *distincţie* pe care o mângâiem ca pe o *virtute*.

3129. Când amputăm defectele, valoarea faptelor creşte; când le ascundem, ne depreciem noi înşine.

3130. Decoraţiile nu stau niciodată lângă defecte; au pieptul lor de bravură.

3131. Defectele nu privesc niciodată integritatea fizică; ele sunt un blam asupra cugetului, vizează să-şi facă tron în ascunzişurile prostiei.

3132. Cu defectele proprii suntem îngăduitori, chiar blajini – să nu se sperie, sărmanele!

3133. Acceptă cu îngăduinţă un singur defect, că toate neamurile lui dau năvală să te cunoască!

3134. Nu defectul în sine este grav, ci asimilarea lui ca o voinţă a destinului; nehotărârea de a te debarasa de el.

3135. Cu siguranţă că defectele nu ne pot privi *pe noi;* personalitatea noastră este, *desigur,* mai presus de ele; crezând astfel, ajungem să ne împodobim fruntea cu buruieni...

3136 Pentru a dobândi virtuți, războiește-te, mai întâi, cu propriile defecte!

3137. Deși ne stăpânesc multe defecte, nu ne ferim de lume și nici nu le înlăturăm, pretinzând că sunt virtuți originale.

DEMAGOGIE

3138. Demagogii nu germinează idei, ci mestecă palavre!

3139. Demagogul este un creator de vorbă – fadă şi de faptă – mascaradă!

3140. Când nu mai are nimic de spus, demagogul inventează o promisiune; să nu rămână nimeni neprostit!

3141. Demagogul ştie că, dacă ascunde adevărul, va fi descoperit, iar dacă jură strâmb, este pedepsit; aşa că mai bine debitează vorbe mieroase să-ţi adoarmă mai întâi conştiinţa.

3142. Demagogii sunt totuşi sinceri faţă de sine: n-au conştiinţa decăderii lor şi le este străină ruşinea.

3143. Demagogul ucide speranţele oamenilor cu îndemnuri false, cu adevăruri trucate şi cu istorii inventate.

3144. Rănile lumii sângerează, sunt dureroase şi lasă urme, pentru că demagogiile de tot felul aduc nedreptate şi proliferează vicii.

3145. Toţi demagogii dezgolesc oamenii de virtuţi şi îi îmbracă în păcate inventate, arătându-se pe sine drept tămăduitori.

3146. Singurul mare patriot este demagogul, aşa cum unicul credincios se vrea fariseul şi aşa cum omul cel mai cinstit ar fi pungaşul...

3147. Demagogia se consideră un produs al democraţiei; suferă dacă nu i se recunoaşte nobleţea: cheamă în ajutor minciuna şi calomnia.

3148. Ca *să trezească* conştiinţele, demagogul inventează promisiuni bombastice şi minciuni camuflate.
3149. Demagogul se consideră un virtual geniu, aşteptând ca lumea să-i proslăvească înşelările.
3150. Demagogul îşi îndulceşte vorbele lui otrăvite cu înşelări dospite în necinste ca să poată capta atenţia şi sprijinul mulţimii; doar-doar va ajunge la putere!
3151. Demagogul nu este o fiinţă solitară, timidă şi iertătoare; el iubeşte mulţimea, se cocoaţă în vârful partidelor politice şi păcăleşte pe toată lumea.

DEMNITATE

3152. Deasupra oricăror bogăţii şi privilegii se află demnitatea.
3153. Scutul demnităţii ne apără de înjosirile care atentează să ne supună.
3154. Izbind în demnitatea oamenilor, ucizi respectul lor, eşti mai vulnerabil şi de nerespectat.
3155. Renunţă la ambiţii pentru a câştiga demnitate!
3156. Oamenii nu pier când le furi averea, ci când le tâlhăreşti demnitatea.
3157. Neacceptând captivitatea, vulturul se oferă morţii; demnitatea libertăţii a ocolit doar omul!
3158. Când demnitatea este lovită, viaţa se aprinde de durere.
3159. Lăcaşul sfânt al umanităţii este demnitatea vieţii.
3160. Aperi demnitatea, respingând umilinţa înjosirilor.
3161. Demnitatea este un protest împotriva nedreptăţii şi al decăderii.
3162. Purgatoriul demnităţii umane este nefericirea.
3163. Demnitatea începe cu modestia şi cu sinceritatea *eu*-lui propriu.
3164. Fiinţa demnităţii suspină prin virtuţi care definesc fiinţa umană ori de câte ori slăbiciunile noastre iau calea viciului.
3165. Când căpătăm sentimentul demnităţii, fiinţa noastră devine un lăcaş sacru.
3166. Demnitatea îşi are valoarea ei unică, fără să poată fi schimbată pe nimic: prin orice tranziţie ea piere în sine.
3167. Seninătatea demnităţii izvorăşte din lumina sufletului: este ordinea noastră interioară care foloseşte drept combustibil virtuţi, iubire şi credinţă.
3168. Viaţa o poţi salva printr-o înşelare, dar demnitatea o păstrezi numai prin virtute; viaţa este o nevoie, idealul – o credinţă.
3169. Demnitatea este o virtute intrinsecă, străină de bogăţii, de ranguri şi ambiţii; este un cristal al caracterului menit frumuseţii vieţii.
3170. Stăpânii se ştiu cum sunt; demnitatea supuşilor rămâne de cunoscut – şansa libertăţii lor!
3171. Şi povara durerilor, şi extazul bucuriilor cer deopotrivă demnitatea de a păstra intactă lumina sufletului.
3172. Sensuri ale existenţei: demnitate – viciu; credinţă – erezie; egalitate de a alege – răspântie de conştiinţă!
3173. Demnitatea este o înălţare, un urcuş greu spre culmile însorite de virtuţi, dar la care se ajunge după ce străbaţi multe tâlhării ale vieţii.

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

3174. Când demnitatea face parte din fiinţa noastră, nicio înjosire nu ne poate afecta, veninul lor fiind fără efect faţă de noi.

3175. Ca şi-n sfinţenia unui altar, în puritatea demnităţii simţi tăria de cuget ca pe o protecţie divină.

3176. Demnitatea este o chintesenţă de bunăcuviinţă, de educaţie şi de omenie; un botez al fiinţei în vâltorile virtuţilor.

3177. Demnitatea nu este doar un caracter şlefuit de piatra învăţăturii şi verticalizat prin trecerea anilor, ci şi o nobleţe de comportament inspirat de iubirea de omenie şi de credinţa în puterile umane.

3178. Demnitatea nu are un nimb al ei, nu se străduieşte şi nu se agită că există; ea doar se presimte, se intuieşte şi se defineşte ca un izvor tainic de curaj şi de rugăciune.

3179. Demnitea nu este o moștenire și nici un împrumut de aiurea; ea se făurește din comori de educație, din sclipiri de competență și din virtuți umane; se jertfește pe sine pentru a se înălța!

3180. Nevoia demnității este însăși o condiție de viață; o poruncă de esență divină.

3181. Demnitatea precede pătrunderea în tainele conștiinței; e ca o certificare a valorilor deținute.

3182. Demnitatea e tâlhărită de ignoranță, de violență și de impostură; îi vor blazonul, virtuțile, înălțarea!

3183. Demnitatea este ținuta publică de prezentare a conștiinței; sinceritate și omenie, virtute și înălțare.

3184. A desconsidera demnitatea cuiva înseamnă a efectua o incizie în ființa acesteia; va sângera, dar nu se va prăbuși!

3185. Prin abuzurile sociale dictatorii își înjoesc propria lor demnitate; se terfelesc în miasmele lăcomiei de putere!

3186.Există, ca o durere națională, demnitari fără demnitate; rang fără prestigiu!

3187. În demnitate doar se lovește cu înjosiri; în ea nu se poate pătrunde fără încuviințarea conștiinței.

3188. Demnitatea se apără pe sine impunând respect; înjosirea îi este cumplita dușmană!

3189. Demnitatea este prin ea însăși o tărie de caracter; nu se lasă știrbită, refractă răutatea!

3190. Dictatura dușmănește cel mai mult demnitatea; nu se supune, e potrivnică, îi vrea pieirea.

3191. Un *președinte – jucător* abandonează demnitatea îndatoririlor, preferând ovațiile peluzelor de pe stadioane ori îmbrățișările necinstei.

3192. Pentu demnitate optează buna-cuviință, morala, idealurile; se refuză impostura, viciul, înjosirea!

3193. Nu poți pătrunde în societate neînsoțit de demnitate, cum nu ai acces în rai fără cuviința credinței.

3194. Demnitatea poartă vraja de a cuceri, de a inspira, de a uimi; e o străluminare a personalității.

3195. Demnitatea, libertatea și năzuințele cugetului sunt în mintea și în pofta dictaturii doar simple mofturi; în afara ei nu există nicio lume de seducții, fărădelegile îi sunt Universul!
3196. Demnitatea nu se supără pe cei sărmani, chiar le întărește rezistența de a ajunge să sperie abuzurile!
3197. Demnitate, iartă-ne de nu suntem, uneori, de tine demni, dar ne este prea adeseori ascuns adevărul!

DEMOCRAŢIE

3198. Democraţia se supune tuturor, dar porunci îşi dă singură.
3199. Democraţia reală se întâlneşte numai pe scara de serviciu, plecând după nevoi.
3200. Democraţia este averea tuturor; motiv de jaf pentru tâlharii de conştiinţă.
3201. Democraţia dă tuturor şanse egale şi oricui cel puţin iluzia că are sau că ar putea să i se facă dreptate.
3202. Democraţia este insuficientă pentru a putea vindeca lumea de nedreptate; doar o minune ar putea ajuta oamenii să se desprindă din iadul relaţiilor sociale.
3203. Multe rele există în lume; printre ele este şi democraţia – *dreptate neterminată*.
3204. Himera democraţiei este înşelarea supremă.
3205. Orice constrângere este o armă împotriva democraţiei.
3206. Iluzia democraţiei nelimitate este nada scoasă la drumul mare de orice tiranie.
3207. De şapte mii de ani firava democraţie se chinuie să crească; de-ar fi avut spini, răzbea mai uşor!
3208. Democraţia suferă şi pentru destinul turmei, şi pentru neliniştile păstorului; nu-şi condiţionează dragostea: îşi împarte lacrima!
3209. A accepta sau nu întrebările şi răspunsurile altora: iată neliniştea noastră, dilema democraţiei!
3210. Un om profund democrat se supune terorii majorităţii, dar dreptatea are de suferit, adeseori.
3211. Democraţia – dreptul tuturor de a şti cine n-are competenţa să guverneze şi cine are fericita obligaţie să poarte cununa de spini.
3212. Când nu se votează deloc sau se exprimă *unanimitate*, de vină este democraţia: nu s-a născut!
3213. Idealurile democraţiei nu izvorăsc din văgăunile întunecate ale intereselor, ci din văpaia credinţelor şi speranţelor omeneşti.
3214. Nu poţi fi avid de dreptate şi mărginit în spiritul democratic; eşti sărac când lumea n-are nimic; bogat – când viaţa nu doare.
3215. Democraţie – speranţă generatoare de iluzii frumoase.
3216. Democraţiei i se dă multă atenţie, pentru că lasă impresia că este perfectă.
3217. Dacă iubeşti democraţia, nu poţi persecuta; dacă doreşti egalitate, respectă idealurile; dreptatea este dumnezeire!
3218. Democraţie – speranţă întrezărită dincolo de puterea noastră de apărare împotriva nedreptăţii.

3219. Democraţie – credinţă socială.
3220. Democraţia nelimitată orbeşte pe mulţi naivi: de prea multă lumină se îmbată numai gâzele!
3221. Democraţia este o pulverizare a puterii atunci când starea tiranică de împietrire a libertăţii se sparge în clipe de speranţe şi de revoltă.
3222. Democraţia are prea multe lacrimi de şters: şi pe cele false, şi pe cele nemeritate; demagogii şi pungaşii se aţin la bucate...
3223. Democraţia este privită ca un drept care ţi se cuvine: fără nicio condiţie, fără nicio contribuţie şi fără nicio răspundere; ca o simplă pleaşcă...
3224. Şi democraţia are tirania ei: pedepseşte nemilos indiferenţa socială...
3225 Toţi impostorii în politică se consideră democraţi perfecţi până ajung la putere: atunci inventează *libertatea lor* de a constrânge...
3226. Democraţia se vrea a fi o instituţie a dreptăţii şi a purităţii de spirit, dar de prea multe ori dictatori şi pungaşi de tot felul o determină să emită legi strâmbe ce-i întinează interiorul cu păcate de conştiinţă.
3227 De şapte mii de ani se tot clădeşte altarul democraţiei, dar nu se mai sfârşeşte niciodată; adăugăm, renunţăm, şlefuim şi dăltuim mereu alte idei şi prevederi, tot mai întortocheat şi tot mai greu de înţeles şi de aplicat.
3228. Suntem nemulţumiţi de multe legiuiri ale democraţiei, dar dacă într-o zi toate ar dispărea, am porni cu elan, a doua zi, să le refacem întocmai.
3229. Până la urmă, oricât de rău am judeca democraţia, constatăm că ea este mai mult o lacrimă pură, tocmai pentru că nu este numai un zâmbet.
3230. Putem huli oricât de rău insuccesele democraţiei, dar idealurile ei nu le putem mâzgăli cu nimic; au virtutea desăvârşirii.
3231. Până când oamenii au cunoscut-o, i-au jurat credinţă democraţiei; astăzi, când se confruntă cu iluziile ei, jură din nou să-i înlesnească izbânzile adevărate.
3232. Edificiul democraţiei nu se înalţă de la sine şi nu se întreţine de către slugi; fiecare este dator să-l slujească numai cu profund devotament.

DESĂVÂRŞIRE

3233. Cum înainte de uitare se află suprema iertare, tot aşa anterior pustiului morţii există desăvârşirea vieţii – îndumnezeirea omului!
3234. Parcă suntem supăraţi pe ceea ce este frumos şi înălţător: nu jinduim destul desăvârşirea, ne satisfac iluziile.
3235. Împingem dincolo de noi ceea ce este urât, rău şi vremelnic; accedem spre desăvârşire!
3236. Desăvârşirea este o căutare, o durere; luptă, teamă, bucurie; este crezul vieţii!
3237. Fiecare om se desăvârşeşte pe sine în felul său: după puteri, după entuziasm şi după spiritul de jertfă.
3238. Desăvârşirea nu este niciodată un motiv de mândrie; ea este o simplă condiţie umană şi creştină a trecerii prin viaţă; fără împlinirea ei suntem un păcat ruşinos!
3239. Desăvârşirea are o singură limită: aceea că dincolo de ea există doar sfinţenia – Divinitatea.

3240. Calea desăvârşirii nu este un calvar, ea nu cunoaşte decât zborul spre idealuri şi spre fericirea de a te înrobi pasiunilor.
3241. Cum desăvârşirea este pasiunea omului, el nu poate fi decât suferinţă.
3242. Ca să putem nădăjdui desăvârşire, trebuie să ne lăsăm înrobiţi de o cumplită, dar înălţătoare trudă şi să ne supunem umilinţei suverane pe care pasiunea noastră ne-o pretinde spre a putea fi pe deplin fericiţi.
3243. Desăvârşirea vieţii noastre nu este o supremă dorinţă, ci este, de fapt, o condiţie minimă a existenţei.
3244. Ca să aflu un drum spre propria mea împlinire, a trebuit să-mi desăvârşesc deprinderea de a trudi şi să-i înţeleg virtuţile.
3245. Ca să reuşească, desăvârşirea se înarmează cu răbdarea perfecţiunii, cu perseverenţă, precum aceea a loviturilor de valuri şi cu suprema dăruire de sine până la jertfă.
3246. Accedem spre desăvârşire nu din teama de micime şi de viciu, ci din credinţă faţă de demnitatea Suflării Divine primite de fiinţa noastră.
3247. Dacă măsurăm limita desăvârşirii, nu vom reuşi niciodată să ne debarasăm de umilinţa înjosirilor şi de năravurile mediocrităţilor.
3248. Desăvârșirea este ca o statuie a sufletului săvârșită după multe izbiri în surplusul de lut.
3249. Desăvârșire n-are un chip al ei; ea are doar cuget și suflet.
3250. Desăvârșirea omului n-ajunge să se știe niciodată pe sine; chiar dacă se întrevede, tinde să cucerească sfânta perfecțiune.
3251. Oricând și oriunde am fi ne cheamă taina propriei noastre desăvârșiri.
3252. Calea desăvârșirii n-are decât sens unic; odată ce ai pornit pe abruptele povârnișuri, întoarecerea te-ar prăbuși în inferenul dezamăgirilor.
3253. Desăvârșirea are mereu noi culmi de cucerit; are aspirația măreției.
3254. Ni s-a dat calvarul imperfecțiunii spre a putea accede la fericirea desăvârșirii.
3255. Fără cultură cugetul nu învață să zboare, desăvârșirea conștiinței este oprită, iar credința renegată; nu ne desprindem din grotele ignoranței!
3256. Desăvârșirea omului este o povară uriașă de cultură, de fapte și învățături care își pierd însă din greutate cu cât cresc în volum, căpătându-se o stare de beatitudine spirituală, de armonie și libertate de conștiință.
3257. De la noi înșine pretindem tot mai multe fapte de seamă și putere de cuget spre a putea întrezări seducătoarea desăvârșire.
3258. Plăcerile, răutatea și viciul dușmănesc de moarte desăvârșirea omului; doar îndelunga străduință, suferința neîmplinirilor și sublimul culturii îi înlesnesc ivirea din tiparele amorfe ale existenței!
3259. Desăvârșirea are puterea de a zămisli propria ei lume; despărțirea de efemer, de vulg și de nepăsare.
3260. Desăvârșire – tot mereu o altă lume spre care nădăjduim să ajungem.
3261. Nu există un hotar de unde începe desăvârșirea; ea se întepătrunde demult cu aleasă educație, cu depline eforturi, dăruire și neliniște, poate cu suferințe, poate cu atâtea nefericiri care ne intersectează existența.

3262. Desăvârșirea nu este o taină la care nu avem acces, ci este o invitație să ne despotmolim de umbrele lutului din care am purces!

DESCONSIDERARE

3263. Desconsiderând, nu ne ridicăm, ci decădem sub condiţia umană; ne prăbuşim în micime!
3264. Deşi nu înţelege nimic, ignorantul desconsideră competenţa tuturor, pretinzând pentru sine privilegiul unui piedestal.
3265. Desconsiderând, te desconsideri; îţi amputezi orice urmă de virtute.
3266. Ceea ce n-au luat cu sine cei ce ne-au părăsit, spulberă orice desconsiderare a urmaşilor.
3267. Orice desconsiderare este o sfidare a dragostei de oameni şi o înjosire de sine.
3268. Supunându-te umilinţei, îţi desconsideri propria ta demnitate, nu-ţi meriţi propria credinţă!
3269. Puterea desconsideră atât de mult oamenii, încât nici nu-i ademeneşte când îi înşeală.
3270. Morala asupririi este desconsiderarea omului.
3271. Omul desconsiderat este un erou jertfit.
3272. Când un om desconsideră pe altul, este sedus de iluzia că el ar fi mai bun decât este.
3273. Nu urî şi nu desconsidera nimic: ce este rău şi ce este bine în această lume face parte din viaţa noastră: iubeşti, cureţi, vindeci!
3274. Ce merită desconsiderare nu piere; se conservă în dispreţ, pândeşte cu ură clipa fatală.
3275. Desconsiderarea neagă tot ce-i deasupra micimii noastre; sunt visurile prea înalte, morala – un obstacol, credinţa – întuneric...
3276. Nu desconsidera nici duşmanii, nici prietenii; pot fi mai răi – pot fi mai buni!
3277. Orice insucces ne desconsideră la fel cum meritul ţine să ne măgulească.
3278. Uneori, desconsiderăm anii care vor veni pentru valoarea iluzorie a unor clipe prezente.
3279. Cu cât ne ascundem sub o tejghea de interese, cu atât desconsiderăm visurile înaripate: micimea are pleoape grele şi solzi de reptilă.
3280. Cea mai mare desconsiderare este atribuită tocmai omului, fiinţa cu înaltă raţiune; poate ca pe un reproş de insuficientă dăruire!
3281. Ticul Puterii este desconsiderarea tuturor şi subaprecierea faptelor meritorii, doar-doar se va evidenţia mai mult pe sine.
3282. Nu desconsidera niciodată propriile tale slăbiciuni; rişti să fii dominat de pacostea lor!
3283. Desconsiderarea are meritul ei numai dacă se referă la sine, la o implozie în propria degradare.
3284. Orice desconsiderare sfârşeşte în singurătatea urii sale; valorile sunt estompate, faptele îşi sting puterea, oamenii n-au acces la înălţare.

3285. Desconsiderarea este principala armă de luptă şi de înjosire a regimurilor politice dictatoriale: nimic adevărat, totul lipsit de dreptate, niciun reproş, niciun strigăt de durere.
3286. A desconsidera înseamnă a mâzgăli tot ce freamătăt de frumusețe și a ponegri fapte memorabile; a terfeli valorile și noblețea.
3287. Aruncăm anatema desconsiderării chiar dacă știm că nu poartă haina prostiei.
3288. În loc de a ne strădui să înțelegem, desconsiderăm cu fast triumfător.
3289. Nici chiar notorietatea dobândită prin fapte de valoare nu are îngăduința de a desconsidera pe nimeni, ca un abuz de personalitate.
3290. Starea de inferioritate nu se recunoaște pe sine, dar desconsideră tot ceea ce nu poate pricepe.
3291. Pentru că nu putem fi cum însine dorim, invidiem și desconsiderăm cu atitudini schilodite de micime.
3292. Desconsiderarea coabitează cu degradarea și decid detronarea a tot ceea ce ele nu pot să cucerească.
3293. Nu arma criticii ucide, ci numai trufia desconsiderării.
3294. Desconsiderarea nu cuprinde în sine balsamul adevărului, ci numai masca urii.
3295. Cine desconsideră își trădează propria sa degradare.
3296. Desconsiderând, îți asumi întotdeauna riscul de a greși ori ai surpriza să constați că nu ești deloc mai bun.
3297. Desconsiderarea este scutul de protecție al ignoranței; se crede aparte și de mare valoare.
3298. Dictatorii desconsideră cel mai mult pe oamenii înțelepți; presimt că de la ei le va veni pieirea!
3299. Cel mai adesea, desconsiderarea este falsă, tocmai pentru a-și ascunde teama și micimea.
3300. Desconsiderarea n-are argumente; doar neagă, urăște și se laudă pe sine.
3301. Și vanitatea celor instruiți desconsideră; se împresoară cu erudiție, respinge alte opinii, crede că lumea îi admiră...
3302. Nici nevoile, nici speranțele și nici împlinirile nu pot fi desconsiderate; sunt fapte de viață, credințe sfinte.
3303. Cel desconsiderat n-are cum să se apere; dovezile, argumentele, faptele îi sunt anulate de iluzionismul denigrator; scamatorii de cuget!
3304. Când te simți desconsiderat, ai motive să-l compătimești pe cel care o face.
3305. Tăcerea vinovată este o ascunsă desconsiderare!
3306. Arma desconsiderării este tăcerea; mutenia sufletească!
3307. Desconsiderând alte păreri, nu poți susține că deții supremația cunoașterii.
3308. Desconsideră valorile pentru a crede lumea că este un erudit.
3309. Urcușul este greu, dar poate fi controlat, pe când coborârea ne desconsideră.

DESFRÂUL

3310. Desfrâul este un apus al vieţii tot aşa cum durerea nu este leagănul speranţelor.

3311. Când simţi că grijile n-au niciun rost, întreabă-te ce patimi te scaldă în desfrâu!
3312. Insuccesul care nu te doare este urmarea unui desfrâu de timp şi de voinţă.
3313. Tot ce-i frumos şi de durată se cucereşte greu; desfrâul doar n-are nicio oprelişte: îmbie şi otrăveşte.
3314. Când nu mai doreşti să cucereşti nimic, te-a supus demult desfrâul – nepotolirea patimilor.
3315. Desfrâul se lasă cucerit, dar niciodată stăpânit: din robia patimilor accedem numai spre întuneric: lumina spiritului şi sclipirile visurilor pălesc de durere.
3316. Desfrâul te conduce cu blândeţea iluziilor în unghere întunecate pentru a te prăbuşi în văgăunile vieţii.
3317. Dincolo de limita bunei cuviinţe, a cinstei şi a moralei se află numai râuri de desfrâuri.
3318. Desfrâul nu este doar certat cu orice străbună pravilă, ci şi cu demnitatea cugetului şi credinţa sufletului.
3319. Orice patimă numai cu desfrâul se logodeşte; vrăjitoarea şi zmeul...
3320. Desfrâul nu este o răutate brutală şi întâmplătoare; el dichiseşte viciul, premeditează necuviinţe şi înrobeşte cu răbdare şi cu viclenie toate gândurile bune până când învaţă să proslăvească urâtul vieţii.
3321. Desfrâul nu-i o iluzie ori o amăgire nevinovată; el insuflă vieţii înşelări perfide, este un eşafod al demnităţii.
3322. Dacă nu ne-a cucerit nici măcar o singură virtute, desfrâului îi va fi foarte uşor să dea orice poruncă de necuviinţă.
3323 Desfrâul e o încoronare a insuccesele; o dezertate de pe frontul demnității.
3324. Desfrâul are tupeul de a desconsidera pasiunea, virtutea, încântarea; n-are îngrijorare de suflet și nici spaima degradării.
3325. Desfrâul este idealul înșelării; viața și lumea patimi să fie!
3326. Desfrâul se oferă ca virtute, dar îl vei avea ca stăpân!
3327. De la *munca de jos* te ridici prin conștinciozitate; din *funcții înalte* te prăbușești prin desfrâu!
3328. Desfrâul își imprimă înșelarea că a pătruns în raiul vieții și nu mai are nimic de cucerit; desăvârșirea spiritului îi va fi necunoscută.
3329. Desfrâul nu se chinuie să cucerească nimic din ce-i frumos; crede că în desfătarea lui sunt minunile adevărate ale lumii.
3330. Toate patimile desfrâului se consideră înalte virtuți, iar lumea ar trebui să le adopte ca blazon.
3331. Inconștiența desfrâului vrea ca toată lumea să fie ca el; nicio faptă, niciun dor fără sine; pandesfrânare!
3332. Desfrâul se dorește a fi prezent în orice manifestare fără nicio limită; un imperiu entropic, o degradare a civilizației!
3333. Individul adâncit în desfrâu se consideră un adevărat proprietar al năravurilor; o adunătură impulsivă și degradantă!
3334. Niciun desfrâu nu îmbătrânește; arde scrum înainte de a cunoaște desăvârșirea vieții.

3335. Desfrâul crede că tot ce există în afara lui este o stare de înjosire; lumea e-n pieire, el zboară către nemărginirea stelelor...
3336. Desfrâul este subjugat de patimi, dar crede că a reușit să cucerească lumea.
3337. Desfrâul se are doar pe sine; o altă lume demnă nici nu există!
3338. Desfrâul îți dă impresia că ai lumea la picioare, dar vei slugării toată viața în ograda lui!

DESTIN

3339. Ne urâm şi ne iubim destinul după cum ne surâde norocul.
3340. Pentru toate insuccesele învinuim, pe nedrept, destinul.
3341. Faţă de soarta pe care o trăim, *eu*-l nostru este un veşnic răzvrătit.
3342. Puterea destinului este o superstiţie a învinşilor.
3343. Menirea destinului este să poarte în spate atât bucuria înălţării, cât şi crucea păcatelor omeneşti.
3344. Pe omul sărac soarta nu-l dezmiardă; parcă e predecisă umilinţa.
3345. În viaţa învingătorului destinul este un fals.
3346. La opera destinului nostru colaborăm din copilărie...
3347. Prin înţelepciunea sa omul subminează răutatea destinului său.
3348. Omul se împacă chiar şi cu moartea, dar nu şi cu fatalitatea destinului său.
3349. A accepta un destin nefericit înseamnă a suporta un ghimpe înfipt în inima propriei tale vieţi.
3350. Destinul omului este victima slăbiciunilor sale.
3351. Cine nu luptă să-şi contureze destinul este saltimbancul lui!...
3352. Vârstele destinului uman: suferinţă – înţelegere; iertare – eternitate; în copilărie se moare prea mult!
3353. Omul zoreşte fatalitatea destinului prin nechibzuinţă.
3354. Neavând încredere în destin, ne protejăm cu trudă, cu omenie şi, mai presus de toate, luptând împotriva prostiei.
3355. Suntem iviţi de când s-a rostit *Cuvântul* spre a purta etern destinul unui miracol.
3356. Fericirea începe numai când schimbăm calvarul predestinat; suntem datori să credem în noi, împotrivindu-ne sorţii.
3357. Destinul? O biată teamă ca oricare alta; un simplu bobârnac îi spulberă înfăţişarea!
3358. Până la strălucirea morţii destinul deapănă alene tragedia vieţii.
3359. Nimic nu este mai pur ca naşterea, dar nu ştim ce a decis Destinul; e mai presus decât Eternitatea? Divinitatea-i o clipă de hazard?
3360. Lupta noastră cu Destinul este imparţială: el – aliat cu erezia comunistă, cu sărăcia şi cu ura; noi – părăsiţi de libertate, de speranţe şi de credinţă...
3361. În nopţi de veghe târzie Destinul te ascultă şi se supune umilit visurilor tale...
3362. Atunci când a săpat primul mormânt, omul a descoperit bogăţia conştiinţei de sine; când a rostit prima sa rugăciune, a deprins sentimentul Destinului său.
3363. Noi înşine contribuim, prin raţiune şi credinţă, la fiinţarea propriului nostru Destin: îl putem înălţa sau umili, chiar dacă nu putem scăpa de el.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

3364. Când ne gândim la Destinul vieţii noastre, nu vrem să acceptăm nicio înfrângere: accedem numai spre fericire şi nemurire.

3365. S-avem şi pentru soarta noastră o vorbă bună, căci şi ea este tot o creaţie imperfectă ca şi noi!

3366. Ce-i rău în existenţa noastră desigur că aparţine Destinului; ce-i faptă de valoare întotdeauna-i un produs lăuntric ce ne aparţine: nici măcar norocul şi nici Divinitatea nu recunoaştem că ar avea vreo legătură...

3367. Aruncăm în spatele destinului insuccesele şi păcatele, comoditatea şi toate relele; el să tot care, noi să purtăm laurii...

3368. Când simţi că-ţi este potrivnic Destinul, împrumută răbdare şi chibzuinţă, trudă şi perseverenţă; războieşte-te cu nepăsarea şi cu năravurile, nu cu presupuse împotriviri date de hazard!

3369. În faţa credinţei Destinul n-are nicio putere; există doar noi şi Divinitatea!

3370. Rostul Destinului şi, poate, fericirea lui este să afle şi să simtă din plin împotrivirea şi răzvrătirea noastră; este, într-un fel, rugăciunea lui.

3371. Destinului îi aparţin toate realizările noastre: faptele de glorie şi edificiile de conştiinţă; noi doar suntem inventatori de rele şi de urâţenii...

3372. Ca să te împaci definitiv cu Destinul, jertfeşte-i acestui teribil despot toate gândurile şi faptele tale, inspiraţiile şi creaţiile vieţii; îi vei supune toate mofturile şi persecuţiile; va fi la picioarele tale ca un umil căţeluş...

3373. Interesele și pasiunile trag carul destinului în direcții opuse; se destramă armonia, se frâng visurile, plâng zilele...

3374. În noi există ascuns marele necunoscut al destinului; trebuie să-l cunoaștem și să ni-l facem prieten, chiar împotrividu-i-ne!

3375. Ne-o fi stăpânind destinul, dar nu ne putem lăsa umiliți; avem datoria să protestăm și să-l subminăm atunci când nu ne iubește.

3376. Când ne e favorabil, venerăm propriul destin și credem în el; altfel îl nesocotim pe ascuns.

3377. Destinul doar ne încearcă în toate acțiunile noastre, lăsându-ne să ne descurcăm singuri.

3378. Destinul nu ne oferă stelele de pe cer și nici nu ne persecută; doar ne observă, ne ajută ori ne pedepsește nepăsarea.

3379. Destinul nu este nici Demiurg, nici demon; noi îi conferim puteri favorabile ori potrivnice.

3380. Cei sărmani au destinul potrivnic; cei *ajunși* – întotdeauna favorabil; o fi făcând politică mărinimia lui?

3381. Destinul n-are un înger al lui; ar fi bun cu toată lumea!

3382. Destinul regizează întreaga comedie umană după un scenariu prescris de Divinitate.

3383. Dacă îți este favorabil, destinul este un credincios al Divinității; dacă nu, este eretic?

3384. Destinul care îți este dușman nu poate fi decât un prieten al diavolului!

3385. Chiar și destinul trebuie apărat; prea multe năravuri dau vina pe el!

3386. Și dacă nu credem în destin, tot îl invocăm atunci când n-avem suces!

3387. Îmi adun gândurrile din trecut, pentru a vedea cine am fost, cine sunt și ce se va întâmpla cu destinul meu de iubitor și slujitor al cuvintelor.

DEVOTAMENT

3388. Aşchiile care cad suferă pentru copacul care moare...
3389. Devotamentul nu are limită în dragoste, fiind o nemărginire de credinţă!
3390. Devotamentul găseşte un munte de putere chiar şi într-o pulbere de dor.
3391. Devotamentul este jertfa nemărturisită la care aspiră dragostea.
3392. Rareori putem explica ataşamentul nostru faţă de o cauză pe care o urmăm în mod conştiincios: din păcate, adesea, ea este stăpânul, iar noi – jivina.
3393. Devotamentul nu-şi pune în balanţă interesele şi raţiunea: sufletul pe care îl dăruieşti atârnă mai greu!
3394. Şi devotamentul trebuie să aibă echilibrul său şi putere de înţelegere, tot aşa cum o păstaie plesneşte risipindu-se, pentru a-şi proteja viitoarele odrasle.
3395. Când cauza este într-adevăr nobilă, cel ce s-a devotat ei nu ajunge niciodată victimă a unei iluzii.
2396. Devotamentul este o dăruire de sinceritate şi de iubire; nădăjduieşte a fi spovedanie şi jertfă!
3397. Devotamentul nu este propriu omului; de la alte fiinţe avem ce învăţa toată viaţa, ele tind să explice, parcă, tot ceea ce înseamnă uman...
3398. Devotamentul nu este un efort de cuget, o obligaţie împovărătoare sau o lipsire de suflet; este o dăruire nemăsurată, o rugăminte neexprimată precum o rugăciune rostită în gând.
3399. A ceda o câtime din căldura sufletului pentru a simţi că primeşti o văpaie de dragoste; aceasta este simplul devotament!

DEZASTRU

3400. Uzine părăsite, clădiri ruinate și afundături negre; guri ale morții!
3401. Schelete de uzine – fierul vechi al prezentului și scrumuri ale trecutului!
3402. Câmpiile sunt necultivate, dar arăm uzinele!
3403. Din multe uzine n-au mai rămas decât furnalele; tunuri către cerul Europei!
3404. Călătorim pentru a cunoaște și pentru a ne recreea, dar nu și pentru a revolta de câtă dezordine , mizerie și sărăcie este în țară!
3405. Din goana trenului nu pot număra sutele de clădiri distruse de nepăsare, dar imaginea mă urmărește ca un blestem!
3406. S-a năruit în țară tot ce era frumos, de parcă s-a aruncat cu vitriolul nepăsării!
3407. Se spune că întristarea este dăunătoare; atunci când văd cum se prăbușește țara jecmănită, trebuie să râd în hohote? Atât mi-a mai rămas: să înebunesc!
3408. Nu mai muncim cum trebuie, producem puțin și importăm mult, iar sărăcia ne stăpânește, dar noi înșine considerăm că suntem desăvârșiți, chiar dacă milogim prin Europa!
3409. Ruinele Romane privesc către viitor; doar cele ale uzinelor noastre sunt cenuși oarbe!

3410. Am trecut cu trenul prin multe zone părăginite; sunt împresurate de tristețe și bântuite de revoltă!
3411. Dacă s-ar oferi nevoiașilor ceea ce este lăsat să se degradeze, țara ar fi nu doar mai bogată, ci mai dreaptă și frumoasă!

DEZERTARE

3412. De pe corabia vieţii nu se poate dezerta: suntem datori să trecem prin furtună!
3413. În preajma victoriei dezertorii îşi procură decoraţii.
3414. Mutilată de conştiinţă, laşitatea dezertează de la datorie.
3415. Dezertorii nedescoperiţi se pretind patrioţi.
3416. Dezertorii n-au visuri, n-au fapte, n-au nume; se ascund în fumegării, în mocirle şi în miasme de viaţă.
3417. Laşul poate fi acuzat de spaimă; dezertorul de la datorie este însă stimulat de viciu şi de degradare.
3418. Numai idealurile vieţii şi credinţa se trădează: dezertarea din patimi, din înşelare şi din asuprire ar înnobila existenţa...
3419. Primul care dezertează de la datoriile vieţii este cugetul nostru, chiar dacă trupul şi inima se opun.
3420. Cugetul celor care au trăit în comunism a fost mereu plecat în exil; dezertarea de la obligaţiile impuse le-a fost o permanentă şi salvatoate ispită.
3421. Absentăm de la majoritatea datoriilor cu sentimentul că am eludat destoinici exigenţa vieţii; autoînşelarea ne domină, demnitatea şi onoarea plâng.
3422. Dacă nu suntem *atunci* şi *acolo* unde datoria o cere, zadarnic vom fi altădată; dezertori vom rămâne!
3423. Dezertăm pentru a nu risca înfrângeri, insuccese şi reproşuri; ne ascundem faţă de noi înşine, dar nu şi faţă de lume – cea dreaptă şi neiertătoare...
3424. Fiecare dezertare de la datorie se furişează şi se depune ca o zgură în sufletul nostru; ne va prăbuşi povara ei din orice zbor al vieţii!

DIAVOL

3425. Oricât ar fi răul de mic, tot un diavol îl creează!
3426. Îngerii pot, poate, deveni răi, dar diavolii buni, niciodată!
3427. Nu poţi trăi ca un diavol şi să mori ca un sfânt!
3428. Diavolul a hotărât ca binele să nu ajungă!
3429. Unde umblă preotul cu sfinţenia, se învârte şi diavolul cu promisiuni.
3430. Pentru cum şi cât de rău am trăit, am fi preferat, mai degrabă, să fi fost diavoli: Rusia comunistă ne-ar fi fost imperiu; poate că ar fi fost distrus...
3431. Pentru viaţa şi patria noastră, Diavolul existenţei a fost rus, soldat, comunist.
3432. Dumnezeu este unic, avându-Se pe Sine Însuşi; Diavolul este o deviaţie diformă a vremelniciei, bazat în orice împrejurare pe sprijinul nostru.
3433. Diavolul a dat lumii un al doilea chip: comunismul – iadul secolului al XX-lea.
3434. Nu-i nevoie să faci un pact cu Diavolul; este destul dacă sărmana conştiinţă are de suferit...

3435. Orice înţelegere cu Diavolul este o asimilare a răului; un consens compromiţător: îl pui pe Dumnezeu pe tejghea...
3436. Când Diavolul îşi simte pieirea, ne îndeamnă disperat să ne lepădăm de crucea credinţei noastre: s-ar putea răzvrăti atunci a doua oară!
3437. Nu după orice faptă rea ne mutilăm sufletul; avem şansa de a regreta, de a ne cere iertare şi de a ne putea ruga; numai dacă vrei, poţi ajunge diavol...
3438. Niciun demon nu-ţi pretinde să fii înger, pentru că este mulţumit să rămâi sclavul lui.
3439. Şi diavolii evoluează: îşi educă răbdarea, atacă insidios şi perfid, apelează la idealuri şi la iubire – ar vrea chiar cruce să-şi facă!
3440. Diavolul n-are putere asupra sufletului şi cugetului nostru; noi ne lăsăm seduşi, înşelaţi, prostiţi; avem în destinul şi în fiinţa noastră Suprema Suflare drept sigură apărare...
3441. De diavol te poţi feri oricând şi-l poţi supune uşor; ai de partea ta faptele şi conştiinţa, idealurile şi credinţa – o putere cu sfinţenie!
3442. Când ne mulţumim cu prea puţine aspiraţii şi nesocotim virtuţile sacrificiilor proprii, lăsăm ca răutatea nepăsării şi înjosirile cugetului să fie imprimate în noi de către degradarea păcatului suprem – diavolul.
3443. Dumnezeu lasă libertate diavolului nu pentru a se instaura un imperiu al răului, ci pentru a ne măsura nouă dorinţele de înălţare, puterea de credinţă şi nestăvilita iubire de oameni.
3444. Omul bun este un duşman puternic al diavoului; există altceva în afara răutăţii care atrage, ajută, înalţă şi desăvârşeşte!
3445. Pe câtă neîndurare are omul, Diavolul e mulţumit!
3446. Nu mă las sedus uşor de frumusețea adevărurilor, a binelui și chiar a iubirii, dar mă răzvrătesc instantaneu îndemnurile diabolice!

DICTATURA

3447. Dictatura este o emanație urâtă a stării de inferioritate, depozitată în tivgi goale de orice conținut de valoare; otrăvește existența, produce malformații sociale.
3448. Orice dictator are tupeul că deține legile adevărului și virtutea dreptății, dar nu recunoaște că-i lăcomie de putere și încoronare cu laurii prostiei.
3449. Laudă dictatura și ea se va extinde și întări; împotrivește-te și se va chirci ca o uscătură!
3450. Dictatura este o simbioză între o înjosire de cuget și o stare paranoică; patimă și moarte!
3451. Dictatorul chiar nu-și dă seama de ceea ce înfăptuiește rău în societate; suferă de megalopersonalitate cu hipoconștiință și cu amnezie de bună-cuviință.
3452. Trăind printre diafane privilegii și în falsitatea iluziilor, dictatorului i se atrofiază simțul realității; percepe doar răbufnirile sale de personalitate și închinările supușilor.
3453. Fără recuzita populismului dictatorii ar fi muți; nici cuvintele nu i-ar asculta!
3454. Dictatorul nu trăiește în societate, n-are spiritul de omenie, are doar instinctul de haită; se însoțește cu lupii Puterii.

3455. Pentru că este lipsit de înălțarea spiritului, dictatorul tocmai această virtute umană nu o mai suportă; cu libertatea de a cugeta a lumii se războiește!
3456. Nădufurile dictaturii sunt opiniile contrare, nesupunerea față de opresiune, îndrăzneala umană de a iubi libertatea!
3457. Cei derutați de lauda și de promisiunile dictaturii nu-și cunosc cauza suferinței, nu-și înțeleg rosturile; neagă realitatea, refuză vindecarea.
3458. Dictatorii cred doar în ei înșiși, bâjbâind spre perfecționarea faptelor nedrepte.
3459. De unul singur dictatorul n-are forța să supună; numai în haita de complici poate teroriza lumea!
3460. Plumbuiți cu grijă sicriul dictaturii, căci și după moarte emană tiranie!
3461. Pentru dictatură dreptatea nu este decât un moft născocit de demnitate; și ea tot o pretenție!
3462. Dictatura se luptă cu sfințenia sufletului; nesocotește rugăciunea și împotrivirea!
3463. Pe cât este de diabolică, dictatura nu va muri decât în mântuirea revoltei.
3464. Există o dinastie a urii sociale ale cărei progenituri sunt dictatorii.
3465. Căința dictatorului îi pedepsește tocmai pe cei care l-au îndemnat să fie drept.
3466. De un regim de dictatură criminal nu scapi decât dacă te înfrățești cu moartea!

DIVINITATE

3467. Oamenii se răzvrătesc împotriva Divinităţii când au laşitatea de a nu o face faţă de răutatea lor şi nici faţă de aceea a semenilor proprii.
3468. Eşti liber să-L renegi pe Dumnezeu, dacă ştii ce să faci cu diavolii.
3469. Orice teamă invocă ideea dumnezeirii; din păcate, nu o exclamă şi pe aceea de bine!
3470. Adeseori, chipul asemănător unui înger are ascuns un suflet îndepărtat de orice idee de Divinitate.
3471. Dumnezeu fiind supremul stăpân, bunătatea Lui nu poate avea limite; doar noi degenerăm în diavoli cu cât deţinem mai multă putere şi avere.
3472. Divinitatea pare că se ocupă mai mult de grijile sufletului, pentru că de cele ale traiului ar fi o adevărată pomană, ceea ce n-ar fi prea bine pentru noi...
3473. Aşa cum a fost făcută lumea, nu putem concepe un Dumnezeu prea îndurător...
3474. Menirea lui Dumnezeu am vrea să fie aceea de a îndrepta nu atât greşelile noastre, cât mai ales pe cele ale predecesorilor noştri, să ne fie cât mai bine!
3475. Pentru a înţelege Divinitatea nu-i destul să te răzvrăteşti împotriva răului, ci dragostea să se reverse din înfăptuirile tale.
3476. Când nu întâlneşte Divinitatea dincolo de sine, omul preferă să se... rătăcească în lumea necunoscută a haosului său!
3477. Dumnezeu este actul de curaj al Omenirii; teama şi moartea şi-au găsit sfârşit!

3478. În fiecare om există o parte a Divinităţii: a o descoperi este o înălţare, a o ignora este un sacrilegiu!
3479. Iubirea este sublimă pentru că Divinitatea se exprimă prin suprema dragoste.
3480. Dă, Doamne, zi bună de muncă şi linişte oamenilor să doarmă; pacea lor este credinţa în Tine!
3481. Dumnezeu nu aduce umanităţii revoluţii eliberatoare; El a lăsat omului credinţa în bine, teama de păcat şi nădejdea în izbăvirea de durere.
3482. Când nu implori bucuria şi dreptatea pentru oameni, sfidezi Divinitatea din făptura ta.
3483. Dumnezeu ne-a dat puţin spre a fi mulţumiţi; noi nădăjduim tot mai mult, confundând patima cu fericirea; jinduind, ne vindem lăcomiei şi ne scufundăm în păcat!
3484. Dumnezeu de-ar fi printre noi mult mai clar şi mai real, n-am avea de cucerit niciun ideal!
3485. Abia când L-am descoperit pe Dumnezeu în cugetul meu, L-am putut regăsi în orice manifestare a naturii şi a spiritului universal.
3486. Ceea ce există este doar o fărâmă din ceea ce a fost şi nimic din ceea ce va fi; doar ideea dumnezeirii este eternă şi infinită!
3487. Revelaţia Divinităţii este însăşi viaţa noastră, oricât de vagă ne-ar fi, oricât de umilă ne este.
3488. Dumnezeu a creat omul mulţumit că poate da un rost Universului şi un sens Divinităţii însăşi.
3489. Când Dumnezeu a binecuvântat, s-a făcut lumină; când a întrerupt tăcerea lutului, omul şi-a început miracolul; Universul a căpătat sens şi destin.
3490. Dincolo de noi există ceva teribil de frumos: Divinitatea.
3491. Dumnezeu nu vrea să facă o altă lume mai bună; ar recunoaşte răul celei de astăzi: imperfecţiunea umană.
3492. Suprema înţelegere, răbdare şi decizie sunt chiar darurile dumnezeirii.
3493. Omul şi L-a însuşit pe Dumnezeu din necesitatea de a se închina şi L-a renegat cu iluzia de a-şi elibera spiritul, reuşind a se prăbuşi în sine.
3494. Oamenii L-au apropiat şi L-au renegat pe Dumnezeu cu vanitatea celor puternici şi cu mintea celor slabi.
3495. Oamenii pe care îi divinizăm ajung să ne desfidă.
3496. Dumnezeu a dat doar zece porunci; omul nesocoteşte şi pretinde, urăşte şi adoră puterea: infinitate de patimi!
3497. Fiecare om înţelege Divinitatea în felul său, dar slujitori ai credinţei trebuie să fim toţi la fel.
3498. Dumnezeu este o speranţă numai dincolo de umilinţa şi de suferinţa umană; până atunci egoismul nostru Îl imaginează ca pe o iluzie şi ca pe un slujitor credincios.
3499. Fiindu-ne teamă de noi înşine, nădăjduim într-o protecţie divină, dar la emfaza proprie nu renunţăm, chiar dacă ne prăbuşim în viciu.
3500. Când speranţele pătrund în întunericul din noi, înseamnă că şi acolo există Dumnezeu!

3501. Dincolo de limitele posibilului uman este Divinitatea; în ea nădăjduim, la ea avem deplin acces.
3502. Iisus n-a biciuit pe cei răi; a suferit pentru ei; blândeţea este desăvârşire!
3503. Iisus a suferit, dar nu a plâns: a implorat rugându-Se şi a propovăduit ascultând şi iubind.
3504. Înăuntru-ne şi în lume ne căutăm asiduu; de nu-L aflăm pe Dumnezeu, conştiinţa ne deretică prin viaţă; oricât de siguri, tot pe-atâta şovăim!
3505. Fără prezenţa omului raiul ni se pare pustiu; Dumnezeu remodelează, prin suferinţele noastre, forma greşită de lut, înţelesurile lumii şi rosturile zidirii Sale.
3506. În frumuseţea logicii, în ordinea filosofiei omul descoperă haosul vieţii; Doamne, câte înşelări sunt până la adevărul Tău!
3507. Dincolo de noi, de infinit şi de eternitate, există Dumnezeu; în preajma noastră este doar amăgire...
3508. Oamenii imaginează Divinităţi spre a-şi slăvi propria lor măreţie; când descoperă efemerul şi micimea, absolutul este reinventat.
3509. Doar ce ne gândim la rău, că şi întrezărim ca parte a fiinţei noastre existenţa fericirii şi harul Divinităţii.
3510. Deşi suntem fiinţe supuse naturii, avem trufia de a crede că ne putem răzvrăti împotriva Divinităţii; nevolnică-i raţiunea umană!
3511. Oricât ne străduim să nu credem, să dovedim contrariul, să-I negăm existenţa, se simte negreşit pretutindeni: EL EXISTĂ!
3512. Orice ar face omul, el este mereu acelaşi; chiar demiurg de-ar fi, numai EL EXISTĂ!
3513. A fi împotriva Divinităţii înseamnă a renega dragostea, a întrerupe eternitatea propriei tale existenţe; venim din *La început a fost Cuvântul*.
3514. Omul se recunoaşte în spiritul Tău, aşteaptă minunea Ta; ea-i Învierea lui, Doamne!
3515. Desăvârşirea vieţii nu poate fi decât Divinitate; nu poţi să crezi că doar hazardul a imaginat perfecţiunea Universului.
3516. Ştiindu-i pe cei dragi aproape, omul se detaşează de sine, pătrunde în absolutul împăcării, într-o sfinţenie, poate, nemeritată.
3517. Împotriva dumnezeirii cutează diavolul – erezia – viciul; orbirea lumii!
3518. De când ne-am simţit fiinţe înnobilate de cuget, am presimţit în noi puterea supremului duh care ne veghează.
3519. În Univers totul poate fi *redus* la energie – cuprinderea în absolut a nemărginirii şi eternităţii – Divinitatea.
3520. Omul a devenit credincios când şi-a întrevăzut limitele ştiinţei şi a dedus nemărginirea credinţei: L-a aflat!
3521. Când vei fi sătul de tine, vei fi însetat de credinţă; al tău va fi Dumnezeu, pentru că te-ai dus la EL!
3522. Orice meditaţie este o extindere a sufletului în lumea sentimentelor inaccesibilă răului; o armonizare cu Divinitatea.
3523. Trupul este o existenţă efemeră, un sfârşit; sufletul – o infinitate; decizie divină!

3524. Moartea este sfârşitul deplin al răului; iubirile şi credinţele noastre pătrund în liniştea veşnică a absolutului – dragoste divină.
3525. În orice împrejurare sunt cu mine; nu mă trădez, dar mă simt singur: nu recunosc că am nevoie de El; n-am învăţat a-mi înfrânge trufia, n-am deprins fericirea credinţei: umilinţa ei!
3526. Dacă Dumnezeu este o eroare a cugetului nostru, atunci adevărul este inutil; credinţa se leapădă de noi şi fericirea de existenţă.
3527. Pe Dumnezeu nu poţi spune că-L vezi undeva, pentru că nu este ascuns nicăieri; este pretutindeni, sub orice înfăţişare, mai ales în orbirea noastră.
3528. Spuneţi unde nu este Dumnezeu şi vă veţi convinge că tocmai acolo va fi!
3529. Dumnezeu – ceea ce nu este de crezut, pentru că atât de mult ESTE!
3530. Toate fiinţele şi nefiinţele fac parte din încrengătura Divinităţii; neantul, răul, întunericul n-au făcut nimic; în creaţie există numai dumnezeire.
3531. În dragostea lumii Dumnezeu a fost cel dintâi: tentaţiile degeaba au venit; amăgirile n-au supravieţuit credinţei.
3532. Dumnezeu, deşi Îl iubim, nu ne pare destul: cu oarbă voinţă vrem noi înşine să ne decidem sorţii!
3533. Dumnezeu ne-a insuflat măreţia de a-L putea iubi, ne-a fericit cu umilinţa de a-L preamări şi ne-a hărăzit mântuirea de a-L putea revela.
3534. Nu înţelegem de ce a pedepsit Dumnezeu îngerii să ne vegheze atâtea răutăţi şi totuşi să ni se dăruiască zâmbet, puritate, credinţă!
3535. Poate că îngerii nici nu există: ei sunt doar visurile unor lacrimi şi al unor speranţe omeneşti.
3536. Sublimul nu este un dar al materiei: dragostea, mila, credinţa nu-s generate de alchimia pulberilor, de miasmele prefacerilor, de scrumul văpăilor; sunt de dincolo de ele, de viaţă, de noi; sunt daruri divine!
3537. Căutăm misticul pentru că raţiunea nu ne relevă realul absolut, ci doar amăgirea supremă.
3538. Nu ne este destul să cucerim lumea, vrem să răvăşim înţelesurile divine cu sabia haosului din cugetul nostru.
3539. Descoperă-L pe Dumnezeu atunci când simţi că eşti puternic: credinţa nu este un refugiu!
3540. Să fim recunoscători c-am învăţat – după învierea Lui, acum două mii de ani – să dorim desăvârşirea şi chiar să ne purtăm, în vremuri de restrişte, propria noastră cruce; uimitoare fericire! Ce-am fi fost de n-ar fi fost?!
3541. Pe Dumnezeu nu-L cunoaştem mai deloc! Despre El nu putem spune aproape nimic, dar aceasta este dovada înstrăinării noastre faţă de credinţă; zeităţile nepăsării fiindu-ne *Teama* şi *Nefericirea*.
3542. Oare să fie Dumnezeu doar o desăvârşită iluzie? Şi dacă da, atunci miracolul mântuirii atâtor disperări ale vieţii nu este decât fapta hazardului? Divină probabilitate!
3543. Tot ceea ce este deplină virtute, frumuseţe şi înălţare are harul Divinităţii; omului i-a fost totuşi hărăzit raiul!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

3544. Dacă Dumnezeu a dat omului prin Suflarea Sa miracolul desăvârşirii, nu putea să-l lase pieirii definitive: trebuie să ne aflăm şansa propriei nemuriri!

3545. Aspiraţia noastră supremă este accesul la tainele divine, la sfinţenie.

3546. Dacă Dumnezeu nu ne-ar fi dat perspectiva perfecţiunii, nici nu ne-ar fi ridicat spre culmea idealurilor; s-ar fi mulţumit să fim ca orice gânganie.

3547. Omul Îl neagă şi-L inventează pe Dumnezeu după cum dictează despotul intereselor de moment; nu-i doar teribil de viclean, ci şi profund imperfect.

3548. Cu cât explorăm mai adânc izvoarele înţelepciunii şi pe cele ale ştiinţei, cu atât ne detaşăm de ele şi am cutezat să-L înţelegem şi să-L simţim că Există!

3549. Dacă nu există Dumnezeu, cum de-am învins întotdeauna împotrivirile când știam că n-am nicio șansă de izbândă?!

3550. Întrebarea dacă viața merită trăită este mai gravă decât aceea dacă există Dumnezeu, fiind o renegare absolută și diabolică.

3551. În nemărginirea cugetului meu nu mă regăsesc ca o fire credincioasă, dar nu mă puneți să jur că nu există Dumnezeu; ba chiar îmi pare că l-am întâlnit întotdeauna atunci când mi-a fost cel mai greu…

3552. Oare câte din relele care ne năpădesc nu sunt încercări Divine și câte din izbânzile noastre nu sunt decât plăcerile hazardului ori amăgiri venite de la El?

3553. La orice nevoie la El ne gândim cel dintâi, la nicio bucurie de El nu ne amintim; Dumnezeu totuși ne iartă!

3554. După ce ne plângem iubirile și ne pierdem speranțele ne aducem aminte, ca de un fapt divers, de existența Divină!

3555. Dumnezeu ne ajută să fim puternici, dar de câte ori avem această senzație nesocotim izvoarele de la care extragem tăriile existenței.

3556. Dincolo de puterea gândurilor noastre nu există decât Divinitate!

3557. Unde puterile și visurile noastre nu mai pot ajunge, începe spațiul veșniciei – Divinitatea!

3558. Admitem că existența ne este limitată, dar renegăm nemărginirea Divinității.

3559. Oricât te-ai strădui să înțelegi rosturile lumii și ale propriei tale ființări, cugetul se oprește la picioarele Divinității.

3560. Și dacă omului îi este dat a crea viață, nu i-ar putea imprima nicidecum Divinitate!

3561. Ce bine este că suntem ființe limitate în timp și în gânduri; ne-am fi nefericit în singurătate și în vanitatea puterii.

3562. Nu știm dacă în vreo existență ne vom întâlni cu El, dar avem această credință prin care ne aflăm fericirea.

3563. Contestăm Divinitatea, dar păstrăm o credință ascunsă în suflet ca pe o speranță dumnezeiască.

3564. Dacă nu există Divinitate, atunci omul a imaginat-o pentru a se supune ori pentru a se înălța și a avea un răspuns la crearea sa?

3565. Crearea omului este chinesența Divinității; altfel existența Universului ar fi fost o absurditate!

3566. Există un Univers atât de necuprins, cu un Pământ minuscul, dar cu o existență umană Divină.

3567. Presimțim că dincolo de limita noastră există o entitate la care nu avem acces: Divinitatea!
3568. Puterea omului de a exista, de se simți protejat și de a se desăvârși pe sine în această lume a pietrelor insensibile are o motivare Divină.
3569. Credem în Dumnezeu, nădăjduind mântuire; tot căutăm să ne fie cât mai bine!
3570. Dumnezeu se face simțit pretutindeni, dar nu credem; cum poate fi chiar oriunde, dacă noi suntem atât de mici și nimeni nu ne bagă în seamă!
3571. Insuflă viață materiei nevie și te voi crede fiul lui Dumnezeu!
3572. În viața noastră obositor cel mai greu ne este să credem în Dumnezeu, deși este firesc, simplu, ușor; pare mai comod și tocmai de aceea nu prea o facem!
3573. Deși există un singur Dumnezeu, sunt multe religii interesate să fie mai mulți.
3574. Aceasta îmi este convingerea supremă: Cred că Dumnezeu a zămislit omul cu puterea de a învinge Timpul, Infinitul și Moartea!
3575. Omul poate fi închipuit ca stăpân al Universului; copil al Divinității!
3576. Niciodată nu suntem , cu adevărat, singuri când El există în sufletele noastre!
3577. Pentru cât de mult bine beneficiem, pare că suntem slujiți de către însuși Dumnezeu!
3578. Țintim să dobândim de la viață multe răspunsuri, dar marile taine rămân ale Divinității.
3579. Dincolo de puterea de înțelegere și de perfecțiunea umană, nu există decât Divinitate!

DOR

3580. Dor, dorule! Cumplită jale fără tine!
3581. Dorule, de-ţi este înţelesul numai românesc, atunci specific îmi eşti şi mie; raiul şi încântarea sufletului!
3582. Dăruirea, jertfa şi iubirea se contopesc în stare de dor şi nimb de credinţă pură.
3583. Fiecare clipă de dor este binecuvântare de credinţă faţă de familie, de semenii tăi şi de eternitate românească.
3584. Nu rămâne nicăieri dorul nostru: ne urmează neliniştea, fericirea, veşnicia.
3585. Suntem fericiţi atunci când putem plânge după dorurile noastre.
3586. Chemarea dorului este ca aceea a cuibului: te aduce de peste mări şi ţări.
3587. Când i s-au dăruit atât de multe gânduri, ce poţi să mai spui despre dor?! Dar oricâte doruri vor fi existat, ele n-au fost niciodată ca acela al tău...
3588. Năvalnic sau discret, fulgerător sau întârziat, dorul nostru ne hotărăşte mersul Destinului.
3589. Dorul ne trece vama tuturor greutăţilor: tributul durerii este mai blând, iar clipa frumoasă mai densă.
3590. Credem că dorul nostru este frumos, sensibil şi invulnerabil; al altora – şters, arid şi superficial.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

3591. Dorul ne însoţeşte pretutindeni şi oricând ca o stare de beatitudine, de înflăcărare şi de profundă linişte; existăm într-o comuniune cu întregul Univers şi cu Divinitatea.
3592. Încet şi discret ori năvalnic şi răscolitor, dorul te cotropeşte necruţător, asimilându-te în sinele lui ca într-o revelaţie.
3593. Dorul este acea sublimă clipă de extaz menită să ţină toată viaţa...
3594. Dorul nu încheie niciun pact cu nimeni: el decide *ce* şi *cum*, el hotărăşte *unde* şi *de ce;* nu ne întreabă, nu ne îngăduie nimic; este un suveran deplin al sufletului nostru ca o mântuire.
3595. Ne îndatorăm dorului nostru cu fapte de seamă, cu victorii nesperate şi cu tumultul căutărilor, dar niciodată nu aşteaptă nimic de la noi; are sfinţenia de a se dărui pe deplin pe sine însuşi.
3596. Oriunde ne-am duce, trebuie să luăm cu noi imaginea locului de unde plecăm; altfel nu vom ajunge nicăieri!

DORINŢĂ

3597. Dorinţa de a fi mai buni o dobândim după ce ne loveşte răutatea.
3598. Multe dorinţe – puţină înţelepciune!
3599. Stăpâneşte-ţi dorinţele până când nu devii robul lor!
3600. Dorinţele amplifică nevoile şi stimulează lăcomia.
3601. Noianul dorinţelor inundă mulţumirile pe care le avem.
3602. Cât doreşte omul, nici norocul nu poate da.
3603. În spatele dorinţelor pândesc deziluziile.
3604. Dorinţele trăiesc mai mult decât oamenii.
3605. Dorinţa de a fi mai buni moare cea dintâi.
3606. Spiritele *joase* se doresc cu patimă a fi *suspuse*.
3607. Dorinţele n-au puterea să schimbe lumea, ci doar să o amăgească.
3608. În dorinţe adevărul convieţuieşte cu iluziile.
3609. Dorim mult ce nu ne trebuie şi ceea ce este oprit.
3610. Dorinţele tânguiesc succesele.
3611. Lăcomia dorinţelor trădează sărăcia ideilor.
3612. Mâna dovedeşte ce poate, gura spune ce doreşti...
3613. Lumea dorinţelor omeneşti arată ca un monstru.
3614. Dorinţele pe care le nutrim trebuie să ni se potrivească.
3615. Dorinţele nu mor; renasc mofturi şi pretenţii.
3616. Prea multe dorinţe sunt nemulţumiri.
3617. Dorinţele nu ne lasă să îmbătrânim.
3618. Dorinţele nu se sfârşesc, suferim fără ele.
3619. Închipuind dorinţe, imaginăm deziluzii.
3620. Dorim cu lăcomie puterea, deşi pretindem că iubim desăvârşirea.
3621. Oamenii care îşi laudă succesele îşi linguşesc şi dorinţele.
3622. De mulţimea şi intensitatea dorinţelor şi minciuna se sperie!
3623. Una este dorinţa, alta este puterea; vis şi abuz!

3624. Dorinţa este o rudă a modestiei, pe când pretenţia – o înşelare de sine; un drum spre creaţie, altul spre deziluzii.
3625. Orice poate fi dorinţă: uitarea, fericirea, durerea sau moartea; cine vrea să fie, câte vrea să aibă omul el însuşi nu o ştie.
3626. Dorinţele oamenilor sunt o expansiune în timp la care nu mai suntem prezenţi.
3627. Doreşti cu ardoare ceva, dar avându-l, nu se întâmplă acel fapt teribil aşteptat: totdeauna te cauţi, te întâmpini şi te doreşti cel mai mult pe tine însuţi.
3628. Dorinţa este o supunere, o dependenţă ce ne ştirbeşte personalitatea, chiar libertatea de a dori.
3629. Dorim orice: viaţă, moarte, nebunie; dorim cu patimă până ajungem să nu mai putem dori...
3630. Dorinţa care te satisface este aceea de a dori să renunţi la toate celelalte: să-ţi afli nedorinţa, negândirea, împăcarea...
3631. Frumuseţea, fericirea şi bunătatea sunt dorinţe care sfidează moartea; urâţenia, tristeţea şi răutatea se contopesc în nefiinţă.
3632. Dintre toate dorinţele, aceea a veşniciei renunţă chiar şi la fericire!
3633. Incertitudinea dorinţelor sfârşeşte într-o chemare timidă, într-o confruntare laşă cu viaţa...
3634. Limita dorinţelor noastre este începutul pretenţiilor duşmanilor pe care îi avem; graniţele spiritului până la care sunt: necuviinţa, violenţa şi prostia.
3635. Decât să ai numai dorinţe, mai bine n-ai avea nicio durere.
3636. A fi cel dintâi pare o glorie de invidiat, dacă nu există niciun termen de referinţă: în mii de fapte, rosturi şi înţelesuri totdeauna sunt alţii înaintea noastră: doar în lăcomia dorinţelor, poate să nu ne întreacă nimeni.
3637. Dorinţa este o răspântie către virtuţi şi mai puţin către viciu; dar tocmai această cale este de obicei preferată.
3638. Credem prea mult că dorinţele sunt anticamera idealurilor, mai ales că sacrificiul personal este de neadmis.
3639. Dacă nu ne-ar fi amăgit atâtea dorinţe, cât de buni am fi putut fi noi înşine?
3640. Muzele alintate se lăfăie printre dorinţe, cu toate că certitudinile se duşmănesc cu iluziile.
3641. Suntem victimele dorinţelor pe care nu le putem cuceri, devenim epava lor...
3642. Când eşti năpădit de prea multe dorinţe, nu-ţi mai rămâne prea multă putere şi libertate de viaţă.
3643. Pentru desfătarea noastră plătim preţuri fabuloase celor mai neînsemnate dorinţe, părându-ni-se că suntem prea importanţi pentru a nu merita.
3644. Dorinţele să fie potop, faptele însă – cât mai domoale!
3645. Dorinţele sunt oglinda caracterului; ne regăsim frumuseţea sufletului sau, din contră, urâţenia sub mii de forme.
3646. Dorinţa este o infimă condiţie pe care o punem demnităţii vieţii; un umil pas spre exigenţă.
3647. Dorinţe avem fără nicio măsură, căci nu solicită eforturi şi nici responsabilităţi; dintre infinitatea lor doar-doar ne-o pricopsi ori onora vreuna.

3648. Din nefericire, mulţi oameni trăiesc în condiţii politice în care a avea chiar o minimă dorinţă presupune o mare răzvrătire.
3649. Dacă dorinţa îţi solicită trudă şi chiar sacrificii spre a se putea împlini, atunci merită să capete viaţă; nu este un moft!
3650. Toate fanteziile asaltează realitatea sub formă de dorinţe.
3651. Ceea ce cauți poate exista chiar în preajma ta; nu știm însă a cuprinde cu brațele nici ceea ce ne dorim cel mai mult!
3652. Demult nu ne mai dorim nimic, nici bucurii, nici frumusețe; c-așa ne este viața!
3653. Dorința fără nicio limită nu e decât o mare pacoste.
3654. Printre multiplele nevoi dorințele nu mai încap în existența noastră.
3655. Dorințele se adresază mai mult sufletului și poate că de aceea nu prea avem de ele parte
3656. Când ne chinuie atât de multe cerințe imediate, spre a putea exista, dorințele ni se par speranțe irealizabile.
3657. Lumea dorințelor trăiește în aceea a virtuților și a idealurilor; în existența de toate zilele a le aștepta împlinirea este o necuviință.
3658. Când ești apăsat de durerile vieții, nu mai îndrăznești nici măcar să ai o vagă dorință de a scăpa de ele.
3659. De-ar avea dorințele valoare, fiecare om ar fi un nabab!
3660. Din dorințe ne construim palate, ne înălțăm merite și ne împresurăm cu fericire; sunt fiice ale închipuirii!
3661. Dorințele mari rămân ascunse în noi; n-au aripi de zbor!
3662. Dorințele sunt daruri frumoase de cuget pe care ni le facem singuri.
3663. Acolo unde nu putem ajunge niciodată trimitem dorințele noastre.
3664. Nu există o limită a dorințelor; cu ele pătrundem chiar și în raiul ceresc!
3665. Prea puține dorințe au vraja de a se transforma în fapte de seamă!
3666. Dorințele au virtutea și demnitatea lor; aparțin sublimului, nu se supun înjosirii!
3667. Dorim să avem mai mult decât au alții și infinit mai mult decât merităm!
3668. Muntele se oferă, câmpia se vrea descoperită de sub cer.
3669. Ceea ce nu-ți convine, poate fi dorința supremă a altora.
3670. Dorește-ți ca atunci când nu vei mai fi, în urma ta să nu rămână un loc gol...

DRAGOSTE, IUBIRE

3671. Iubim, deci totul este posibil!
3672. Oamenii găsesc dragostea acolo unde se înalţă stejarii speranţelor pe care le au...
3673. Iubirea este un zâmbet cuceritor al durerii.
3674. Nu-i destul să iubeşti, trebuie să şi poţi plânge!
3675. Lumea fără dragoste este mică în fericire şi veşnică în tristeţe.
3676. De n-ai iubit, nu-i drept să mori!
3677. În orice fracţiune de viaţă rezerva de dragoste este uriaşă.
3678. Când pierdem dragostea, inima şi visurile se frâng de durere.

3679. Suferim când nu ni se dăruieşte dragostea, dar suntem insensibili când n-o oferim.
3680. Dragostea iartă cu prisosinţă şi pedepseşte cu zgârcenie.
3681. Dragostea preschimbă datoria într-o aleasă bucurie.
3682. Cea de-a doua dragoste vine prea târziu, pentru a mai putea fi... unică!
3683. Nu iubim un chip de înger, iubim căldura lui.
3684. Dragostea regenerează tinereţe şi frumuseţe în clipele viitoare, dacă prezentul s-a regăsit pe sine.
3685. Oamenii se caută tot timpul unii pe alţii; iubirea îi atrage desăvârşindu-le viaţa!
3686. Luptând, învingem; învingem suferind; suferind, descoperim iubirea, iubirea fiind o luptă sublimă...
3687. Puterea spiritului izvorăşte din dragoste.
3688. Iubirea este o minune menită să farmece toate clipele vieţii!
3689. Fără dragostea viaţa se stinge încet, precum se risipeşte orice avere socială.
3690. Iubirea este pulsaţia ritmică ce eternizează viaţa.
3691. Dacă iubirea o cumperi, îţi vinzi repede sufletul...
3692. Pentru fericirea noastră robia dragostei nu ajunge; căutăm mai mult decât ştim de ce încă o facem.
3693. Atunci când oamenii pierd iubirea, ajung să se urască pe ei înşişi.
3694. Fără iubire lumea este întunecată de ură, golită de idealuri şi lipsită de frumuseţe.
3695. La tinereţe descoperim iubirea, iar la bătrâneţe, veşnicia ei.
3696. Pe lume nu-i nimic mai rău decât fără dragoste să rămâi!
3697. Mai presus decât sentimentul revelaţiei există puterea dragostei; ori însăşi ea are Divinitate?
3698. Ca să poţi fi iubit, trebuie doar să te dăruieşti!
3699. Risipit în mii de ocazii, parfumul iubirii nu mai ajunge spre a îmbăta de fericire...
3700. Iubeşti când poţi ierta pe toată lumea şi mai puţin slăbiciunile tale.
3701. Iubirea neîmpăcată toată viaţa ni se pare o durere regăsită.
3702. La poarta unde nu bate nimeni, dragostea este demult dispărută...
3703. Nu iubim, nu trăim; inconştienţi, desconsiderăm viaţa!
3704. Dacă iubirea n-ajunge, doar moartea poate fi destulă!...
3705. Iubirea este gravitaţia spre care converg toate aspiraţiile umane; prăbuşirea în fericire!
3706. Pentru a fi desăvârşit ceea ce faci este destul să iubeşti.
3707. În iubire se soarbe viitorul pentru ca prezentul să poată avea un trecut...
3708. Oferind iubire, luaţi nemurire!
3709. Imperfecţiunile omeneşti se purifică prin dragoste.
3710. Dragostea se ridică deasupra urii, inundând viaţa cu frumuseţe şi devotament.
3711. Farmecul primei iubiri este înşelarea că ar putea fi ultima şi certitudinea că este divină!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

3712. Iubirea este fulgerul care, aprinzând tinereţea, luminează tot restul vieţii.
3713. Iubeşti atunci când consideri un alt *Eu* mai important decât al tău.
3714. Imposibilul face parte din esenţa iubirii.
3715. Miracolul dragostei generează frumuseţe şi nemurire.
3716. Neînsoţită de dragoste, viaţa este un drum care se pierde în pustiu.
3717. Iubirea limitată este o poftă aţâţată...
3718. Împotriva iubirii nu poate lupta decât ura aşa cum vieţii i se opune moartea.
3719. Nu există altă faţă a iubirii; când iubire nu-i, este numai amăgire – durere!...
3720. Când iubeşti, fiinţa dragă ţi-o zideşti în suflet, sfinţind oricând lăcaşul cu jertfa ta...
3721. Cine fuge de dragoste, o caută; cine se ascunde de ea, o trădează!
3722. Nu căuta dragostea: vine singură, te năpădeşte!
3723. Frumuseţea îl însoţeşte pe om pretutindeni; ceea ce lipseşte naturii completează dragostea.
3724. Dragostea este şuvoiul fierbinte din inima oamenilor menit să topească sloiul tuturor răutăţilor.
3725. Dragostea este izvor de frumuseţe şi de lumină; fără văpaia ei lumea ar fi îndurerată de răutate.
3726. Abia când ne dăruim dragostea cuiva, ne aparţinem cu desăvârşire.
3727. Nu uitaţi să uitaţi şi nu plângeţi că nu plângeţi; iubiţi că iubiţi!
3728. Forţele care te susţin din afară sunt vremelnice; sacrificiul care izvorăşte din dragoste generează nemurire!
3729. Dorim cu ardoare să fim iubiţi, dar nu suntem în stare să ne dăruim iubirii.
3730. Dragostea este respiraţia sufletului: fără ea viaţa se asfixiază în atmosfera durerii, a egoismului şi a urii.
3731. Iubirea are forţa luminii: este trezire – geneză – înviere din haos – revărsare şi nemărginire.
3732. Marea dragoste îşi numără ridurile anilor, descoperind fericirea în injustiţia timpului; numai vremelniciile vieţii sunt lacrimile de zvântat şi sunt scântei pentru cenuşă; în afara lor doar iubirea este o geneză veşnică a bucuriilor supreme.
3733. De ne-ar cere dragostea dovadă de credinţă, am fi orice pentru ea: erou, poet ori rege sau chiar cerşetor, pungaş sau nebun: toate sunt împliniri, iluzii şi dureri mistuitoare ale sufletului.
3734. Nu suntem egoişti, dar ne dăruim iubirea numai *atunci când* şi *acolo unde* oamenii suspină de dorul ei.
3735. Păcatul omului este iubirea: se-ndrăgosteşte de toate cele şi suferă pentru ele...
3736. A fi capabil de iubire este toată reuşita vieţii!
3737. Dacă iubim numai plăcerea noastră – adică pentru a ne îndrăgi pe noi înşine – atunci nu ne-am îndepărtat de amăgirile egoismului; trebuie să iubim jertfindu-ne!
3738. Dragostea preface în stană de piatră tot ce-i rău în viaţa oamenilor precum o zână îl ajută pe Făt-Frumos în lupta cu zmeul!...
3739. Dragostea este marea poartă a fericirii; Doamne, ce puţină lume intră prin ea!

3740. Nu trebuie să ai curajul de a iubi, ci doar puterea de a te dărui, de a învăţa să ierţi ori chiar de a lăcrima...
3741. Iubire, tu eşti chemată întotdeauna să fii cel mai potrivit balsam pentru toate neîmplinirile şi suferinţele vieţii...
3742. Iubirea este ca un vârf de lance pentru toate relele şi pentru orice împotrivire; nu suspină nimeni, nu se frâng aripi, nu se prăbuşesc idealuri; se bucură doar cugetul, cedează inima, se înalţă sufletul.
3743. Dacă dragostea îți este nemărginită, atunci cum de poți spune cât de mult iubești?!
3744. Chiar dacă am părăsit-o, poate, de multe ori, tot la iubire ne vom întoarece întotdeauna!
3745. În orice împrejurare iubirea poartă hainele supremelor speranțe!
3746. Și iubirea are vârstele ei; abia după ce le cunoști pe toate poți spune că ai fost fericit.
3747. Iubirea mea mi-a fost soția ca tovarășă de viață, iar amanta pe care ea mi-a știut-o a fost fericirea; amândurora le sunt îndatorat!
3748. În iubire fiecare partener n-are decât o singură aripă; numai împreună pot zbura spre fericire!
3749. Veștmântul iubirii nu poate fi decât desăvârșit; nu poate fi niciodată petecit!
3750. Iubirea este religia universală a lumii ca o pulsație a Divinității.
3751. De va fi să pierzi iubirea, abia atunci nu doar vei simți durerea, ci o vei și înțelege ca pe o prăbușire în neant.
3752. Dacă iubirea noastră definitiv s-a dus, dispar odată cu ea și toate plăcerile acestei lumi, de parcă nici n-au existat vreodată!
3753. Pentru a ne cuceri iubirea, suntem capabili să ne construim o altă viață, indiferent dacă ne-ar cere jertfe!
3754. Dragostea are puterea de a dezarma orice împtrivire.
3755. Iubirea care ne-a fost dată o așteptam demult, o presimțeam și deodată s-a ivit; ea este, am aflat-o!
3756. Marile iubiri niciodată n-au cale de sfârșit; au doar un început precum Divinitatea!
3757. Iubirile adevărate se generează din sine, imprimând nesfârșire fericirii.
3758. Iubirea este o frenezie a fericirii – chintesența existenței umane!
3759. Nu știm câte din victoriile vieții noastre le datorăm iubirii, dar toate îmfrângerile i-au regretat absența!
3760. Neînsoțit de dragoste nu urci niciun ideal, nu poți zbura către stele, nu-ți surâde niciun înger; te-acoperă tristețea singurătății.
3761. Dragostea poate schimba lumea și poate să îl cucerească pe însuși Dumnezeu!
3762. Dragostea găsește întotdeauna calea unde vrea să ajungă, spre a se regăsi pe sine însăși, chiar dacă ar rătăci în labirintul durerilor.
3763. Dragostea nu are violența supunerii; ea cucerește, împacă şi revarsă împliniri de frumusețe.

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

3764. Tinerețea își exaltă sentimentele și își dezvăluie dragostea, pe când bătrânețea a învățat să o ascundă în suflet și să o venereze.

3765. Pentru semenii tăi descarcă-ți viața de toată dragostea pe care o porți!

3766. Iubirea e veșnicie – marea dorință a vieții!

3767. După ce părăsim o mină de aur, păstrăm credința că acolo a rămas un filon fabulos pe care nu l-am descoperit; e ca o mare iubire regretată!

3768. Sunt dependent de ființele pe care le iubesc și de pasiunile mele!

DREPTURI

3769. Drepturile sunt străjerii democraţiei: căluşurile abuzurilor.

3770. La drepturi ipocriţii sunt dubli; la obligaţii – pe jumătate.

3771. Dreptul este ca mierea culeasă din dragoste; grăunte pur, unic pentru fiecare.

3772. Cine trăieşte numai în speranţa drepturilor sfârşeşte în suferinţa obligaţiilor!

3773. Pentru drepturile noastre învăţăm să ne rugăm, chiar dacă toată viaţa am ponegrit credinţa!...

3774. Când ne exercităm un drept de-al nostru uităm că în faţa lui se află întotdeauna o obligaţie pe care o nesocotim.

3775. Uneori, drepturi importante nu se pot obţine decât cu un minimum de garanţii morale; cu toate acestea, ele nu se dau nici într-un fel, dar avantajele se pretind cu ostentaţie.

3776. Fiecare om are dreptul să fie protejat, dar cei mai slabi, cu atât mai mult; obligaţia celui care nu se poate apăra singur este doar să fie sincer când cere ajutorul.

3777. Celui care îţi înlesneşte folosirea unui drept nu se cuvine să-i săruţi mâinile, dar nici să uiţi ori să-l ataci pe furiş când capeţi puteri...

3778. Nu jinduiţi drepturi virtuale, de care, poate, nici nu aveţi nevoie; pretindeţi, răzvrătiţi-vă pentru libertatea şi demnitatea vieţii; celelalte vor veni de la sine...

3779. Drepturi- cu nemiluita, obligaţii- zero totdeauna: aceasta este vrerea laşilor din fire şi a meschinilor de tot felul.

3780. Pentru drepturile de care ne folosim nu oferim nicio recompensă ori vreo mulţumire nimănui; pentru obligaţiile pe care le avem cerem însă garanţii şi compensaţii, plângându-ne de abuzuri şi de persecuţii.

3781. Are meschinul visul lui de glorie: om mare în drepturi şi pe deplin venerat, mic în datorii şi etern compătimit!

3782. Pentru drepturi dispunem de agerimea minţii – nimic nu ne scapă; pentru datorii de onoare întemniţăm cugetul în veşnică uitare.

3783. Pentru multă lume toate drepturile vieţii, la *vremea lor*, au fost nesocotite şi interzise: nicio libertate de mai târziu nu le va mai putea reda!

DREPTATE

3784. Dreptatea nu are alt nume: în faţa ei toţi oamenii sunt goi şi fără umilinţă; este o dumnezeire!

3785. Dreptatea deplină este cea mai veche iluzie socială.

3786. Dreptatea apără şi pedepseşte fără părtinire.

3787. Deseori, oamenii sunt nevoiţi să-şi caute dreptatea tocmai la cei care le-au jefuit-o.
3788. Oamenii stăpâniţi de spiritul de dreptate iubesc adevărul – demnitatea vieţii.
3789. Trufia dreptăţii este stindardul tiraniei.
3790. Un om stăpânit de dreptate este deopotrivă atras să descopere atât binele cât şi răul.
3791. Oamenii puternici au şansa de a împărţi dreptatea; cei slabi au destinul persecuţiilor nemeritate.
3792. Numai când există dreptate, viaţa este străluminată de idealuri.
3793. Există dreptate atunci când *binele meu* nu-i răul nimănui.
3794. Prin Omenie, Dreptate, Adevăr oamenii îşi înalţă ODA!
3795. Nu există dreptate să nu fi fost schingiuită de oprimare!
3796. Dreptatea este a tuturor, dar cei slabi au mai multă nevoie de ea.
3797. Avid de dreptate, omul rătăceşte în verdele pădurilor de speranţe.
3798. Când spiritul este călăuzit de dreptate, nu sunt niciodată rătăcite cărările vieţii!
3799. Cine a suferit pentru dreptate înţelege adevărata fericire a libertăţii.
3800. Pentru dreptate se iartă multe greşeli!
3801. Dreptatea învinge numai când ultimul suspin încetează!
3802. Când este bine numai pentru unii, nu-i dreptate pentru nimeni!
3803. Dreptatea ta trebuie să fie pentru oricine un principiu de viaţă şi o cauză generatoare de libertate.
3804. Dreptatea amânată este trădare premeditată.
3805. Nevoia de dreptate şi setea de libertate sunt culmi ale jertfei de sine.
3806. Dreptatea cere jertfe precum suspinul fericire.
3807. Dreptatea şi adevărul nu mor; răsar la lumină din orice noapte de durere.
3808. Multe frumuseţi şi adevăruri ne fascinează, dar afirmarea dreptăţii ne obsedează impunându-ne jertfă şi stare de libertate.
3809. Între Putere şi pruncul adevărului dreptatea este impusă de cel mai tare...
3810. Dreptatea este cauza tuturor: a nu înfrunta injustiţia înseamnă participarea la dezumanizare.
3811. Pentru a statua dreptatea există o majoritate a competenţei; este dat ca nulitatea şi injustiţia să piară!
3812. Teme-te că s-ar putea să nu ai dreptate, că nu înţelegi adevărata libertate, iar credinţa ta s-ar putea să fie o erezie!
3813. Speranţa dreptăţii este memoria; crimele nu pot fi prescrise de perimarea timpului!
3814. Chiar dacă adevărul iese la iveală, dreptatea nu se instalează singură şi instantaneu la putere; este nevoie nu numai de deplină libertate, ci şi de noi jertfe.
3815. Dreptatea este o permanentă fericire socială care se poate menţine nu doar apelând la justiţie, ci şi, mai ales, la credinţă.
3816. Dreptatea nu poate fi împărţită de nimeni: ea este nu doar o echitate biologică, ci şi o dăruire universală a *Facerii* acestei lumi.
3817. Cine n-a suferit pentru dreptate nu trebuie lăsat niciodată să cârmuiască...

3818. Cei care profită de dreptate ştiu, din păcate, să se folosească şi de inocenţa altora.
3819. Ca fiinţă, poţi să nu-ţi afli niciodată drepturile tale, dar lupta pentru dreptate este generată de conştiinţa de libertate a umanităţii.
3820. *Să se facă dreptate, chiar de-ar fi să piară lumea!* (*Fiat iustiţia, pereat mundus!*) Doamne, ce sfinţenie de cuget aveau latinii! Păi, astăzi, mai bine să sufere întreaga Omenire, decât să se ştirbească ceva din privilegii ori să se dea socoteală pentru nelegiuirile săvârşite!
3821. Am trăit într-o cumplită nedreptate, am nădăjduit în marea Revoluţie, dar tot nu s-a făcut dreptate; ne amăgim în laşitatea promisiunilor!
3822. De la sine dreptatea nu vine niciodată; trebuie să o cauţi, să o implori, să o pretinzi, să te revolţi pentru ea şi chiar să te jertfeşti!
3823. Dreptatea vine încet, greu, dureros: n-are aripi, nici picioare şi nici chiar mâini: dar ea vine întotdeauna; poate că este adusă numai de către îngeri ori chiar de Însuşi Dumnezeu.
3824. Orice act de dreptate a purtat de-a lungul istoriei multiple decapitări de virtuţi; să fie cât mai infim, să se piardă şi să dispară...
3825. Cât timp există în lume sărăcie, incultură şi închisori, undeva şi în perfide moduri dreptatea nu este lăsată să se nască...
3826. Dreptatea n-are scut de protecţie şi nici zale de oţel pe pieptul ei; ea este o virtute fragilă şi suavă, pură şi fermecătoare; de aceea este prăduită şi devorată de o sumedenie de nemernici pretinşi atotputernici.
3827. Dumnezeu va învăţa dreptatea cum să iasă în lume şi cum să facă ordine în haosul suferinţelor omeneşti; şi atunci păcatele vor urla şi vor pieri îngrozite...

DRUM

3828. Dacă ai un ţel anume, atunci ştii pe ce drum să umbli.
3829. Oamenii au datoria să-şi caute semenii care rătăcesc pe drumurile întortocheate ale vieţii.
3830. Până să ajungem la fapte de seamă, drumul căutărilor este un supliciu.
3831. Cine vine de departe ştie pe ce drum să meargă înainte.
3832. De-a lungul drumurilor vieţii oamenii înşiruie mărgăritare de speranţe.
3833. Dacă nu putem lumina cărarea pe unde trecem, n-avem dreptul s-o umbrim cu nicio faptă de ruşine.
3834. Pe drumurile adevărate ale vieţii ajungi după ce rătăceşti pe coclaurile iluziilor.
3835. Cine cutreieră lumea cu răul de mână, merge pe drumul decăderii orbit de înşelări.
3836. La răscrucile vieţii multe momâi arată drumuri false...
3837. Marile succese n-au ocolit niciodată drumurile grele.
3838. Cine nu vrea să vadă pe ce drum merge se întoarce, cu timpul, înapoi fără să ştie de ce şi fără să înţeleagă ceva.
3839. La începutul vieţii toate drumurile urcă; atunci când anii obosesc, toate coboară.

3840. Când impui lumii drumul pe care îl are de urmat, nimeni nu ştie încotro să o apuce.
3841. Ca să ştii unde mergi, trebuie să ştii de unde vii şi pentru ce ridici colbul drumului în urma ta.
3842. Toate drumurile duc spre viaţă; doar cele bântuite de indiferenţă şi de viciu duc spre nicăierea morţii.
3843. Drumul omului de a se înţelege pe sine este tot atât de lung ca şi cel parcurs de plămada lutului până a putut să-şi găsească propriul ei rost.
3844. Dacă drumul vieţii nu este o permanentă căutare, sensul vieţii se înfundă într-o tristă renunţare.
3845. Drumul pe care îl alegem în viaţă este un labirint al destinului.
3846. Fiecare om trebuie să-şi croiască în viaţă drumul său propriu; pe cărările umblate sunt azvârlite resturile...
3847. Am visat cândva să cuceresc lumea cu idealuri trufaşe; azi lupt să-mi sting orgoliul; ghimpii cărărilor mele mă însângerează...
3848. De-s aici, de unde vin? De mă duc, încotro merg? Dacă-s azi, voi fi şi mâine? Drumul meu ce rost avu?
3849. Speranţele au perspective nemărginite; realitatea imediată – drumuri întortocheate.
3850. Omul curăţă de minciuni nu numai drumul vieţii sale, ci şi ghimpii din împrejurimi.
3851. Poţi rătăci în viaţă, dar numai pe propriile tale cărări: şi dacă au colb, hârtoape ori mărăcini, şi pe acolo există fericirea necunoscutului.
3852. Multe drumuri frumoase ne întretaie sensul existenţei, dar niciunul nu este al nostru; numai o cale – anume îndumnezeită – ne poate fi proprie.
3853. Avem un drum al nostru, o poartă a existenţei libere, dar necunoscută: accesul la viaţă este o luptă – suprema ei simfonie!
3854. Alături de drumurile bătătorite presimţim poteci ademenitoare; sunt speranţele, idealurile, obsesiile şi neliniştile noastre.
3855. Toate drumurile care duc spre ţeluri frumoase sunt întotdeauna foarte greu de parcurs: doar cele ce duc spre nicăieri ori spre abisuri sunt îmbietoare...
3856. Până ajunge să se ridice deasupra puhoaielor şi prăpastiilor, drumul vieţii trece prin amăgire, teamă şi durere.
3857. Nici în visurile noastre şi nici în durerile pe care le întâlnim, drumul vieţii nu se sfârşeşte niciodată: mergem spre eternitate sau pătrundem în inexistenţă.
3858. Drumul lung alege prieteniile deosebite...
3859. La răspântiile importante ale vieţii drumurile adevărate nu se cunosc niciodată; hazardul alegerii lui ne va defini viitorul.
3860. Toţi oamenii ar trebui să aibă dreptul de a-şi alege drumul de parcurs în viaţă; prea multe nedreptăţi nefaste şi minciuni perverse ne împing în direcţii întunecate – orizonturi oarbe!
3861. Un drum umblat ne ajută să ajungem mai repede către o *staţie finală* a vieţii, dar nu va fi niciodată aceea pe care ne-am fi dorit să fie *a noastră*, înnobilată de virtuţile eforturilor proprii.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

3862. Indiferent ce drum alegem în viaţă, trebuie să fim înarmaţi oricând cu neîncrederea faţă de ofertele amăgitoare şi cu exigenţa responsabilităţii faţă de orice situaţie pe care o avem de înfruntat şi faptă de îndeplinit.

3863. Drumul propriei noastre vieţi trebuie să-l curăţăm de profitori, de buruieni şi de ideologii otrăvitoare; să-i însemnăm direcţia de mers cu bornele faptelor de seamă; *să-l constelăm* cu demnitate.

3864. Alegând drumul care ni se pare cel mai comod de urmat în viață, aflăm curând că l-am ales pe cel mai anevoios; răul nu doar se ascunde, ci și înșală!

3865. Ar trebui ca noi, oamenii, să spunem vieții ce drum să urmeze, dar, adeseori, mergem unde ea ne duce.

3866. Nu ajungem nicăieri dacă nu pornim la drum; nu cucereștei nimic, de nu încerci, nu învingi, dacă nu lupți!

3867. Am ajuns spre capătul cărării mele; ce minunat drum am parcurs!

DURERE

3868. Pe lângă Timp şi Spaţiu, Durerea este un alt Infinit!

3869. Oamenii plâng mai întâi propria lor durere şi abia apoi înţeleg suferinţele altora.

3870. Măsura durerii nu o alegem singuri: ni se dă mai mult decât putem duce...

3871. Când curajul de a înfrunta răutatea este temător, durerile se măresc şi se extind.

3872. Nici chiar viciul nu-i iertat de durere; sau mai ales el!

3873. Propria durere se ascunde în tăcere; aceea a lumii irumpe în revoltă.

3874. Deznădejdea amplifică durerea, făcându-ne martirii propriilor noastre suferinţe.

3875. Oricât de mică, durerea n-are loc în sufletul oamenilor.

3876. Prin înţelepciune omul face durerea mai mică decât i-o dă răutatea.

3877. Purtând mereu durerea cu noi, bucuria nu ne găseşte decât rareori; omul pare a se pierde în suferinţă!

3878. Înainte de durere a fost fericire şi a fost dragoste...

3879. Durerile-s stupide chiar şi atunci când le înţelegi absurditatea şi nedreptatea.

3880. Pentru câte dureri există oamenii nu-s destul de puternic clădiţi.

3881. Pentru ceea ce iubim durerea este întotdeauna percepută ca fiind mai mare.

3882. La originea durerii este un neadevăr impus de nedreptate.

3883. Timpul transformă durerea în scut şi-n fulger de speranţe.

3884. În orice durere există un punct viu de răzvrătire: acela al renaşterii!

3885. Neliniştea sufletească sapă în inimă prăpastia durerii.

3886. Strada este singurul loc unde se pot auzi durerile mulţimii; se amplifică şi sunt înţelese.

3887. Când nu ştii *de ce* te doare, trăieşti o moarte vie...

3888. Când o idee este constrânsă ca să nu iasă la lumină, îşi răzbate durerea în lume.

3889. Moda veşniciei este fericirea, dar tradiţia ei este durerea.

3890. Când un mileniu chinuit moare fără speranţe, un altul, nădăjduind, începe cu durere.
3891. Decât extazul frivol, mai bine trăirea durerii.
3892. Durerea este o insultă adusă iubirii şi condiţiei de viaţă; stingerea ei stă în puterea conştiinţei.
3893. Durerea înrobeşte raţiunea, subjugând-o disperării sentimentelor.
3894. Dobândim un dram de minte şi de bunătate numai după ce plătim fiecare clipă de fericire cu noiane de durere.
3895. Bucuriile sunt mici; durerile – nelimitate; aspiraţiile oamenilor au destinul suferinţei!
3896. Oamenii îşi ascund durerile, prefăcându-se că sunt fericiţi...
3897. Dacă fiecare om şi-ar striga durerile, lumea ar fi mai puţin frumoasă.
3898. Orice durere, cât de mică, invocă o mare nedreptate.
3899. Durerile ce-n suflet se strecoară ceva din fericire încet omoară.
3900. Durerea proprie este cât un munte; a altora – o pulbere.
3901. Explozia revoltei este o faptă a durerii.
3902. Nici durerea nu-i mereu adevărată; în munţii ei sunt bracuri de iluzii.
3903. Oamenii se identifică atât cu durerile, cât şi cu speranţele; rar îi transmută fericirea!
3904. Munţii stau în faţa furtunilor, oamenii înfruntă durerile!
3905. Ridurile anilor sunt aluviunile durerilor trăite!
3906. Uităm bucuriile cum nesocotim credinţele; facem din dureri un haos etern.
3907. Nimic deosebit nu s-a întâmplat în viaţă – în ultimul timp; dureri prin suflet s-au perindat, dar asta-i la ordinea zilei!
3908. Marea durere a vieţii nu este teama de moarte, ci nedreptatea oarbă a speranţelor deşarte.
3909. Tot ce-i blestem, erezie şi durere se autodistruge; iubirea, frumuseţea şi credinţa au harul să eternizeze.
3910. Durerea se simte şi-n doze infinitezimale, iar faptul că există impune o imensă revoltă.
3911. Dacă există durere, trebuie să existe şi conştiinţa de a o stinge; altfel, credinţa n-ar fi decât o dogmă a pieirii.
3912. Filosofia durerii te poate face să o înţelegi, dar numai apocalipsul ei sapă în suflet jertfa purificatoare.
3913. Mulţi oameni petrec şi îşi fac mendrele, în timp ce lumea traversează un secol de durere!
3914. Nicio singură celulă nu suportă durerea; spiritul însă, uneori, o invocă dispreţuind consecinţele.
3915. Durerile sunt corola morţii; floare pe care o deschide noaptea urii.
3916. Balsamul durerii se află în iubire şi în iertare; nădejdea în absolut – calea spre EL.
3917. Coexistă păcatul şi credinţa, viciul şi înălţarea, orbirea şi nemărginirea; dacă toate cele rele nu sunt, atunci durerea multora ce este?

3918. Deşi vrem să zburăm cu idealurile noastre departe, spre desăvârşire, durerile ne coboară, adeseori, aripile în realităţile dure ale vieţii.
3919. Îţi cerem îndurare, Doamne, că nu putem ierta durerea care nu vine de la Tine, dar nu suportăm în preajmă nedreptatea!...
3920. Doamne, câtă durere abuzează de numele Tău, dar lasă-ne puterea să nu putem discerne!
3921. Noi învăţăm să iertăm, dar durerea noastră nu; în starea ei, absentează fără voie de la lecţia de nobleţe.
3922. Nu putem şi nici nu vrem să acceptăm durerea în fiinţa noastră; este ca o poartă de moarte.
3923. Când nu va mai fi durere, omul îşi va fi construit un altar, nu doar pentru protecţia trupului vulnerabil la orice infimă răutate, ci, mai ales, a cugetului şi a sufletului său, asaltate de ură şi de necredinţă.
3924. Odată slobozită de răutate, durerea nu este doar întâmpinată de multiple împotriviri, ci ea poartă în sine destinul propriei morţi ca pe o vie renaştere a lumii.
3925. Durerea nu este o entitate greu de definit; ea este o realitate vie, dar rănită, o săgetare a zborului nostru.
3926. Dureile trebuie să fie împărtășite; altfel rămân în suflet drept otravă.
3927. Durerea nu are doar infinite chipuri, ci și înfiorătoare ascunzișuri, chiar în noi înșine!

DUŞMĂNIE

3928. Compasiunea duşmanului se adapă din otrava vicleniei.
3929. Când desconsideri duşmanul, te lepezi de victorie.
3930. Duşmănia este o eroare a sufletului.
3931. Duşmanul piere când îi sfidezi patima, detestându-l.
3932. Faţă de tine însuţi, nicio amăgire; faţă de duşmani, nicio slăbiciune!
3933. Ca să învingi duşmanii, nu-i destul să le întreci înţelepciunea, ci să le înfrângi răutatea vicleniei şi să le ierţi micimea de suflet.
3934. Preferă lacrimile prietenilor decât mierea de pe limba duşmanilor!
3935. Rivalitatea dintre duşmani salvează prada.
3936. Cu duşmanii nu poţi fi decât în gardă: doar neavând prieteni, îţi poţi detesta conştiinţa!
3937. Oamenii mărunţi în caracter duşmănesc superioritatea oricui.
3938. De câte ori te omoară duşmanul în gândul lui, tot de atâtea ori îşi vrea sieşi numai binele.
3939. Duşmanul cel mai rău nu vrea să te ucidă, ci cât mai tare să te ponegrească!
3940. Când îţi subapreciezi duşmanii, îţi alegi călăii.
3941. În duşmănie nimic din om nu e divin: o tristă erezie de zidire, o moarte infiltrată în simţire.
3942. Duşmănia seduce destinul infernului.
3943. Duşmănia concretizează răutate, ură şi inferioritate; darurile iadului!
3944. Sentimentul inferiorităţii generează duşmănie, întuneric în cuget şi megalomanie în aspiraţii.

3945. Să-ţi fii propriul tău duşman doar cât să te poţi contrazice; te vei iubi mai puţin, dar mai sincer!
3946. Duşman – cel pe care nu-l putem ajunge, cel ce ne îngăduie să-l urâm...
3947. Am fost forţaţi să învăţăm a urî: dezvăţul îl aflăm în credinţă!
3948. Duşmănia este cea mai perfidă armă de atac a urii: încoronează şi aduce la putere răutatea.
3949. Duşmănia este o boală gravă a stării de inferioritate; o proliferare a ei întocmai ca aceea a cancerului.
3950. Sentimentul duşmăniei nu este indus de o cauză precisă; el năvăleşte din sine însuşi, provocându-se să inventeze motive de atac.
3951. Duşmănia poate fi contagioasă, contaminarea făcându-se prin spori de ură, de inferioritate şi de prostie, insidios şi perfid, pe orice cale unde găseşti *terenul slab*... de iubire şi de credinţă.
3952. Față de dușmani apărarea ta trebuie să însemne un adevărat atac!
3953. Un om înțelept nu poate dușmăni pe nimeni; n-are căderea de a se înjosi!
3954. Și dușmanii noștri pot avea virtuți, iar meritele pe care noi le avem să fie minore; ură să nu existe !
3955. Nu orice aprinsă controversă naște dușmănie, cum tot așa o banală opoziție poate isca o nedorită ură.
3956. De la dușmani, ca și de la dictatori să nu aștepți îngăduință: vă vor oferi pedepse și mai aspre pentru că îndrăzniți să sperați.
3957. Lasă dușmanului inițiativa atacului; urâtul, graba și violența n-au sorți de izbândă; se distrug sub iradiația urii.
3958. Un dușman mai mult sperie decât poate să-ți facă rău; nu are prieteni de nădejde, e descoperit față de ripostă.
3959. Dacă dușmanul suspină, învață-l să sufere; te vei întări pe tine însuți!
3960. Nicio virtute nu îndeamnă la dușmănie; au demnitatea de a putea iubi și puterea de a ierta!
3961. Orice viciu dușmănește virtuțile; și pe cât o face, ele dobândesc și mai multă strălucire.
3962. Traseul dușmăniei ocolește drumul înțelepciunii, ambianța omeniei și rigurozitatea adevărului; preferă maidanele cu mărăcinii vicleniei, smârcurile urii și desfătarea minciunii.
3963. Dușmănia n-are nici îndurerare, nici credință; poartă doar blazonul desconsiderării – ură nelimitată.
3964. Un om care dușmănește se simte de la mare distanță; nu iubește, nu se înfioară, emană ură!
3965. A-ți dușmăni năravurile este virtutea care le va suprima prezența.
3966. Ura dușmăniei nu se trădează pe sine; se slujește de perversitatea vicleniei și te atacă fără veste.
3967. Dușmanii dictaturii sunt prietenii libertății; mântuitorii de dureri, spărgătorii de cătușe, stergătorii de lacrimi!
3968. Fiecare dintre noi are datoria de a fi dușman oricăror nedreptăți; frate al libertății.

3969. Cine îți dușmănește demnitatea îți ucide și libertatea.
3970. Ura definește dușmănia, dușmănia promovează asuprirea, asuprirea întemnițează libertatea; ură, dușmănie, asuprire; Doamne, toate-s de la diavol!
3971. Între bine și rău nu poate exista echilibru; se exclud și se dușmănesc, sunt ca focul și apa; viață și moarte!
3972. Dacă dușmanii moștri sunt puternici, înseamnă că-i avem pe măsură; pigmeii n-au curajul să se apropie.
3973. Pegătește-te din timp să te opui marilor dușmănii; pe cele mici le vei înfricoșa!

EDIFICIU

3974. Când se prăbuşeşte edificiul pe care l-ai înălţat, te afunzi, odată cu el, oriunde te afli alungat.
3975. Săpând primul mormânt al aproapelui său, omul a înălţat edificiul conştiinţei de sine!
3976. Pentru a face ceva măreţ nu-i nevoie să urneşti munţii: faptele mărunte sunt mortar pentru orice edificiu.
3977. Învăţătura pe care o asimilăm ridică valoarea edificiului pe care îl înălţăm.
3978. Niciun edificiu nu este înălţat în mod corespunzător spre a putea proteja instituţia Libertăţii: chiar în Parlamentele lumii se simulează doar condiţiile dezvoltării tuturor ţărilor şi apărarea drepturilor fiecărui cetăţean.
3979. Fiinţa umană este cea mai aleasă zidire a Creaţiei – un edificiu al vieţii asemănător dumnezeirii.
3980. În toate edificiile democraţiei oamenii liberi pătrund numai prin intrările de serviciu sau nu au acces deloc: parcă au fost construite doar pentru mărire ori pentru fiinţe viitoare...
3981. Pe sub arcadele intrărilor sfidătoare ale unor edificii ce adăpostesc instituţii democratice pătrunde, din când în când, aerul proaspăt, de primăvară, al revoluţiilor, prăbuşindu-se zidurile de închistare.
3982. O instituţie publică nu trebuie să fie un edificiu cât un mastodont pentru a dovedi putere democratică, ci poate fi doar ca o grădiniţă de copii care să pulseze de viaţă şi de libertate.
3983. Ridicăm de mii de ani edificiul civilizaţiei, dar este proiectat prea mic; puţini oameni încap sub bolţile lui maiestuoase, rămânând doar sub puzderia speranţelor ori sub copacii preistoriei...
3984. De la fiecare om se aşteaptă să pună o cărămidă la construirea edificiului civilizaţiei; să-i asude fruntea, să se ia la trântă cu nevoile şi cu nedreptăţile; să-şi închine fapta, gândul, viaţa!
3985. Pentru confortul Puterii se înalţă edificii fastuoase; pentru plebea neştiută doar tranşee de luptă, uzine de robie şi cimitire uitate...
3986. Cutremurele sociale prăbuşesc toate edificiile la temelia cărora s-au zidit jertfe umane.
3987. Dumnezeu a modelat lutul, creând un edificiu-miracol: viaţa.

EDUCAŢIE

3988. Educaţia este un bun de mare valoare pentru unii şi de rară întrebuinţare pentru alţii.
3989. Educaţia veghează sentimentele, înnobilându-le cu raţiune.
3990. Fericirea izvorâtă din plăcerea de a fi util societăţii încununează educaţia primită.
3991. Educaţia modelează spiritul prin aşchierea caracterului de zgura slăbiciunilor.
3992. Educaţia înnobilează personalitatea cu idealuri nemuritoare.
3993. Fiecare om ar putea fi un geniu; dar *crima preferată...* aparţine însă educaţiei...
3994. Copiii fără educaţie sunt bastarzii sufletului; toate erorile de spirit dezumanizează.
3995. Educaţia este vrăjitoarea spiritului; voinţa ei modelează chipuri cu puteri divine.
3996. Educaţia este un paznic al naturii umane; veghează să se înalţe pură, nu lasă răului nimic să jefuiască.
3997. Ca orice nobleţe, educaţia este mai întâi suferinţă.
3998. Chinuită şi săracă, fiinţa umană se vindecă şi se îmbogăţeşte prin harul educaţiei.
3999. Calvarul înălţării din întunericul umilinţei este purtat de educaţia noastră.
4000. Educaţia este cea mai profitabilă investiţie: viaţa nu rămâne niciodată datoare – ne răsplăteşte cu lauri de mulţumire; aşa ajungem să fim noi înşine o supremă bogăţie!
4001. Nici dacă am câştiga la jocuri de noroc şi nici dacă am jefui comorile lumii, n-am putea niciodată să avem mai mult decât ne poate oferi o educaţie aleasă; totdeauna vom fi deasupra oricăror deşertăciuni.
4002. Educaţia este o comoară ascunsă în conştiinţa noastră, care ajunge chiar să se îmbogăţească din sine însăşi.
4003. Înainte de orice, educaţia ne umanizează absorbind, pentru desăvârşirea noastră, radiaţia marilor valori ale spiritualităţii acestei lumi.
4004. Educaţia stă şi ea ascunsă în fericirea noastră, pentru care merită să trecem chiar prin suferinţă!
4005. Indiferent de ce am vrea să facem în viaţă, educaţia ne sare prima în ajutor; ea ne oferă aripi să zburăm, ne deschide uşile zăvorâte, ne învaţă să suportăm înfrângerea şi să potolim izbânzile.
4006. Educaţia este ca o ploaie de mană ce cade în permanenţă peste spiritul nostru, făcând să germineze un belşug de fapte şi de alese virtuţi.
4007 Educaţia completează natura umană cu însuşiri menite să-i propulseze viaţa spre idealuri nemuritoare – desprindere de frivol şi de efemer!
4008. Oamenii au deprins în firea lor educaţia ca pe un fapt de la sine înţeles, care nu le solicită un efort impus şi nu-i amăgeşte niciodată cu iluzii; se simt mai puternici, mai buni şi mai utili.

4009. O educaţie aleasă este o invitaţie spre cinste şi onoare şi o seducţie a virtuţilor de seamă; pătrunzi pe cărările înalte ale desăvârşirii.
4010. Educaţia este acea mică parte a voinţei omeneşti care se îngrijeşte de înălţarea cugetului şi sufletului, făcând să rodească puteri noi, mai mari şi de distinsă noblețe.
4011. Educația pe care o avem sunt hainele pe care ni le-am făcut din nestematele culturii.
4012. Nicio Universitate din lume nu va putea substitui vreunui om absența celor *șapte ani de acasă*!
4013. Educația ne pune în valoare potențialul pe care îl avem, trudind alături de noi spre a răzbate în lume.
4014. Educația îi dă spiritului posibilitatea de a-și deschide aripile rațiunii către orizonturile vieții.
4015. Educația își soarbe seva din dragostea și grija părintească și de pe băncile școlii; ființa se înnobilează cu distincția demnității!
4016. Educația își întregește moralitatea și buna-cuviință cu nestemate din universul culturii, devenind un Eldorado pentru lumea avidă de frumusețe.
4017. Comoara educației dobândite are vraja, ca pe măsură ce tot crește, să se dissemineze și mai mult în lume.
4018. Educația își va căpăta din propriile ei străduințe virtutea de a se nemuri pe sine; rămâne o emblemă pentru lume!
4019. Oamenii educați nu se mulțumesc doar cu ceea ce au putut culege, ci se vor jertfi să dea propriul lor rod de cultură.
4020. Educația este o investiție sigură în cugetul nostru; vom obține de la viață un mare profit pe care îl vom reinvesti de fiecare dată!
4021. Oricât ar fi de mare, efortul educației deține alchimia de a se transform în aurul bucuriilor.
4022. Educația are puteri miraculoase; presimte răul, preîntâmpină viitorul, ne înzestrează cu demnitate și cu aripi de zbor.
4023. Educația nu oferă motive de critică ori de răutate, dar se găsesc destui ignoranți care nu-i înțeleg utilitatea, ba chiar îi atribuie nereușitele lor.
4024. Nu învinui pe nimeni de insuficiența educației tale; te-ai făcut adesea că nu vezi, că nu simți pulsațiile societății și că nu te privesc pe tine ceriţele vieţii.
4025. Educația determină inegalități de cuget; zboruri întrerupte, dureri nemărturisite...
4026. Suntem născuți egali, dar, cu timpul, educația ne diferențiază, unii se înalță, alții se prăbușesc!

EFEMER

4027. Orice gâză efemeră este convinsă că are o infinită existenţă; ce-i vremelnic învaţă repede orgoliul!
4028. Pentru destinul efemer răbdarea şi perseverenţa sunt himerele morţii.
4029. Evitând ce-i greu, trainic şi frumos, te grăbeşti să trăieşti; te... efemerizezi!
4030. Fără idealuri nemuritoare nu ne ridicăm din umilinţă, viaţa având o traiectorie coborâtă în efemer.

4031. Desprinde-te din efemer, înfruntând limitele care sufocă expansiunea vieţii; visurile, idealurile şi credinţa eternizează fiinţa umană!
4032. Îndepărtaţi de credinţă, gravităm în efemeritatea vieţii; singurătatea, orgoliul şi himerele produc implozia existenţei.
4033. *Totul este efemer* este decis de Spiritul etern!
4034. Vremelnicia ne-o decidem singuri; accedem sau nu la eternitatea spiritului nostru.
4035. Tot ce-i efemer ignoră veşnicia aşa cum nimicul sfidează puterea valorii şi aşa cum laşitatea clipei acuză Istoria de trădare...
4036. Nimic din ce este efemer nu are virtutea răbdării: focul iute transformă lutul în cenuşă fără să cristalizeze.
4037. Chipul nostru este numai o clipă efemeră, dar care lansează în eternitate suflarea noastră divină; avem ceea ce ar fi vrut să aibă chiar zeii.
4038. Dacă ne hrănim sufletul numai cu iluzii efemere, fără să-i oferim strălucirea idealurilor, supremaţia visurilor şi nemărginirea credinţei, vom fi săraci în nemurire şi ne vom dezice chiar de Dumnezeu.
4039. Toate dorinţele, pretenţiile şi orgoliile slujesc vremelnicia, mistuind în văpăi tot ceea ce sunt prin ele însele; nu rămâne decât simbolul efemerului – cenuşa.
4040. Răul are cumplită teamă de efemer; el adoră viaţa, secolele şi veşnicia; este potrivnic clipelor – îi sufocă împotrivirea.
4041. Efemeritatea este un pustiu în expansiunea vieţii; o implozie în moarte – o zgură a spiritului.
4042. Pentru că sunt efemeri, oamenii şi-au imaginat zei nemuritori spre a învăţa ei înşişi cum pot făuri propria lor veşnicie.
4043. Pentru patimi şi indiferenţă orice om are o viaţă infinită; pentru fapte de glorie şi altare de cuget suntem profund neînzestraţi şi dureros de efemeri.
4044. Cu cât nu-i bun de nimic, cu atât nevolnicul se vrea nemuritor; un biet anonim căzut în efemer!
4045. Şi ce-i efemer are universul lui de frumuseţe şi poate fi o clipă de extaz; chiar fericirea însăşi doar aşa fiinţează!
4046. Cu simțuri efemere și cu gânduri obscure vrem să măsurăm Eternitatea și Infinitul, considerându-ne înțelepți și puternici.

EFORT

4047. Niciun efort nu-i de prisos, de se naşte o idee ori o faptă se-nfiripă.
4048. Efortul distruge ignoranţa, efortul modelează prestanţa; te umileşti de nu te chinui!
4049. Efortul este vârful de piramidă al voinţei pe care îl toceşte nu doar trecerea timpului, ci şi insuccesele ori nedreptatea.
4050. Efortul dezrobeşte spiritul de teroarea ignoranţei şi de laşitatea indiferenţei.
4051. Când efortul este suveran, fapta este regină.
4052. O oră de efort în plus nu înlocuieşte o clipă de inteligenţă în minus, dar echivalează cu un surâs de dragoste.

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

4053. Eşti un om important când nu eşti un protejat al sorţii, ci un ales al propriilor tale eforturi.

4054. Cu cât depui mai multă pasiune în ceea ce faci, cu atât vei găsi mai mulţi răuvoitori care să desconsidere eforturile tale.

4055. Multe se învaţă, puţine se reţin; nimic în viaţă nu se ştie când efort n-a fost să fie.

4056. Leneşul consideră efortul un act recomandabil altora, umil şi inutil pentru sine.

4057. Epuizarea după efort este o satisfacţie; ca pacea după război, ca dragostea după suferinţă...

4058. Niciun efort nu este inutil: el adaugă valorii noastre îndemnul la zbor, el va decide cândva startul spre clipe nemuritoare.

4059. A şti totul fără eforturi: iată chipul înşelării – al morţii cugetului nostru!

4060. Efortul este motorul acţiunilor noastre cu trepte de viteză pe care le dorim: să meargă în gol, irosind viaţa; să ţină ritmul impus de speranţe; să ardă în acceleraţii de iluzii: trebuie să alegem ceea ce nu gripează existenţa!

4061. Ignoranţa şi incompetenţa desconsideră efortul, duşmănind toate succesele altora; dar, prin micimea lor, din nimic nu pot avea decât tot nimic – implozie de invidii!

4062. Efortul depus captează pentru noi cunoaştere şi experienţă; avem puterea de *a şti* şi satisfacţia de *a fi fost*; o permanentă recreere!

4063. Când efortul perseverează, se încoronează un succes; învăţăm să fim propriul nostru suveran.

4064. Efortul este iubitul venerat al marilor pasiuni; el asigură uimitoarea combustie interioară.

4065. Propriile tale eforturi îţi înalţă piedestalul personalităţii pe care nu pot urca nici invidia şi nici comoditatea.

4066. Efortul te învaţă să zbori, să afli ce-i dincolo de vraja orizontului şi să-ţi construieşti propriul tău far al existenţei.

4067. Când nu mai ai speranţe, roagă-ţi efortul să te însoţească; el ştie bine să lupte, el reinventează nădejdea.

4068. Cât de datori suntem eforturilor noastre: ele ne-au făcut viaţa mai frumoasă şi mai fericită, cu ele umilim pieirea şi uitarea.

4069. Efortul este cea mai reconfortantă odihnă a cugetului!

4070. Când ajungi să ai satisfacția bucuriei de a fi dependent de propriul tău efort, orice redută a vieții este ușor de cucerit.

4071. Efortul se supune unei comenzi pornită din ființa noastră, spre a ne elibera existența de neadevăr, de ignoranță și de umilință.

4072. Efortul nu rămâne nicidată dator; răsplătește cu demnitate și cu bogății de cuget!

4073. Pe măsură ce depunem eforturi, ele își măresc eficiența; din mai puțin – tot mai mult!

4074. Efortul este un cristal cu multe fațete; își amplifică strălucirile, se multiplică din sine!

4075. Efortul ne încununează toate faptele noastre; devine un spirit al existenței!
4076. Efortul își are sediul în sufletul omului; de aici primesc împuterniciri pentru fapte de seamă.
4077. Simte întotdeauna nevoia unui efort al cugetului ca pe o supremă relaxare!
4078. Când spunem că nu mai putem să realizăm nimic, o sumedenie de fapte ne pot contrazice; roadele efortului sunt timpurii!
4079. La orice împlinire de seamă cel dintâi ne zâmbește efortul, deplin satisfăcut și încrezător.
4080. A vieţui este un efort impus de natură; a avea însă o existență demnă nu solicită nimic în plus; se captează ca pe o iradiere minunile educației și ale culturii acumulate.
4081. Chiar și moartea, creație tot a Divinității, are nevoie de efortul nostru sau de înţelegere, altfel e neputincioasă…

EGOISM

4082. Într-un secol civilizat egoismul este spiritul de cavernă.
4083. În faţa primejdiei egoismul amplifică laşitatea, răbufnind în trădare.
4084. Egoismul intereselor umane este ultimul act barbar din preistoria spiritualităţii.
4085. Interesul personal este busola egoistului; întotdeauna să arate numai către sine!
4086. O parte din viaţă nu este a noastră; o stăpâneşte în ascuns egoismul feroce.
4087. Egoistul soarbe însetatului picătura de apă, chiar dacă el stăpâneşte un fluviu.
4088. Egoistul suferă de sete pentru că are toată lumea ce bea!
4089. Oricât ar fi de fardat, egoistul nu este altceva decât un conglomerat diform de interese.
4090. Când vorbeşte despre sine, egoistul uită de existenţa lumii.
4091. Când egoistul se gândeşte la interesele vitale ale lumii, moare de mofturi proprii.
4092. Egoistul nu vrea să fie şi altcineva fericit; soarele ar fi doar pentru sine...
4093. Tot ceea ce lipseşte lumii este acaparat de patima egoistului.
4094. Pentru egoişti drama lumii trebuie să nu fie durerea lor; în rest, suferinţele oamenilor sunt o comedie.
4095. Egoistul filtrează frumuseţea lumii prin vălul urât al intereselor sale.
4096. Când este vorba de bine, egoistul se arată pe sine; când răul este în faţă, împinge de la spate pe oricine.
4097. Când dai virtuţilor un simbol egoist, încoronezi un păcat de conştiinţă.
4098. Excesul de plăcere este o explozie de egoism a clipelor lipsite de valoare.
4099. Egoismul ne îndeamnă să observăm, mai înainte de orice, catargul intereselor noastre.
4100. Egoismul este un interes sadea pervertit în pretenţii de virtute.
4101. Universul egoistului nu este nimic altceva decât admiraţia faţă de sine.
4102. În instinctul omenesc de conservare se află durerea, iertarea şi mila; în cel al egoistului există ura, sila şi descompunerea.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

4103. Egoistul are pretenţia de a fi în centrul atenţiei şi tupeul de a fi în afara oricărei răspunderi.

4104. Preţuirea acordată lumii de către egoişti este o iluzie: tot ce-i frumos disimulează în interese meschine.

4105. În afară de sine egoistul nu apreciază pe nimeni; îşi ia singur partea, toţi ceilalţi rămânându-i datori.

4106. Egoism: a primi, dar a nu da; a avea destul, dar a mima sărăcie; a vrea iubire, dar a răspândi suferinţa; *Eu* – şi nimeni altul!

4107. Pentru egoişti interesul de trei parale valorează mai mult decât întregul Univers!

4108. Egoistul acaparează de pretutindeni orice dram de bucurie, oferind, în schimb, plăcerea de a şti pe alţii în dificultate.

4109. Egoistul îşi trage partea sa din meritele altora şi–i generos cu sine când se laudă.

4110. Când începi să fii egoist, vezi peste tot oameni de nimic, ca şi când numai tu ai fi bun la orice; eşti, în cele din urmă, un individ înrăit care, pentru întreaga lume, nu face nici măcar două parale; contează doar preţul care ni se oferă şi nicidecum pretenţia noastră!

4111. Egoistul se instalează pretutindeni, pentru că este îmbiat nu numai de către toate relele posibile, dar şi de îngăduinţa celor buni şi sinceri, a celor însetaţi de dreptate şi credinţă; printre aceştia exaltă cel mai dăunător patima perversă, opoziţia fiind absentă...

4112. Lumea egoistului este doar aceea a intereselor sale, restul Omenirii fiind o existenţă pustie, fără valoare.

4113. Egoistul nu se teme de curajul şi de împotrivirea noastră; el se sprijină pe infima îngăduinţă ce-o avem şi, mai ales, pe orice urmă de prostie.

4114. Egoistul n-are curajul comportării lui; se ascunde în virtuţi, adoră puterea, mimează sentimente înalte şi credinţă profundă; de pretutindeni încearcă să culeagă mierea, strânsă de alţii, pentru desfătarea lui.

4115. Am trăit într-o lume meschină şi egoistă în care binele lumii era dreptul unora, iar răul acestora – păcatul Omenirii; ce viaţă de jale şi ce lung întuneric!

EMINESCU

4116.Pentru ca visurile oamenilor să nu moară, Dumnezeu a sculptat în eternitate numele EMINESCU.

4117. Eminescu nu are nimic al său; oamenii l-au despuiat de sine, nemurindu-l în fiinţa lor.

4118. Veşnicia a rămas în România, îndrăgostită fiind de poetul Eminescu.

4119. Învăţând să moară mai mult decât toţi oamenii, Eminescu a absorbit nemurire spre a ne-o oferi nouă ca putere de suflet.

4120. Din simplitate, suferinţă şi iubire Eminescu a captat Divinitate pentru desăvârşirea noastră.

4121. Răspântiile sufletului românesc sunt: Cerul, Pământul, Decebal şi Eminescu; cruce – răscruce!

4122. Pentru frumuseţea gândurilor eminesciene oamenii nu vor putea găsi multă vreme recunoştinţa lor.
4123. Eminescu nu mai există: chipul său a luat veşnicia marmurei, sufletul i s-a contopit în visurile oamenilor.
4124. Eminescu – spiritul care întruchipează aspiraţiile românilor; cum în el se regăsesc, tot din el primeşte desăvârşire – eternitatea miracolului.
4125. Citindu-l pe Eminescu, uiţi geniile, descoperi însăşi Divinitatea.
4126. Indiferent ce cuvânt a scris, ce credinţă a avut ori ce durere a trăit, Eminescu le-a transmutat pentru fericirea noastră în visul nemuririi.
4127. Eminescu este o idee a perfecţiunii, o obsesie a frumuseţii şi a iubirii – cometă a eternităţii.
4128. Îl vedem pe Eminescu cum se înalţă din generaţiile trecute în cele ale mileniilor viitoare – un etern curcubeu de spirit al neamului românesc!
4129. Într-o viaţă de o clipă, Eminescu a creat o infinitate de frumuseţe, strălfulgerând divinitatea cugetelor şi a sufletelor omeneşti.
4130. Eminescu a început să scrie marea odă a limbii române; puţine condeie îl vor putea urma în altarul graiului românesc!
4131. Fiecare vers al lui Eminescu aşteaptă iubirea unei melodii, nu doar spre a nu asurzi veacurile, ci şi spre a se înfrăţi cu glasul îngerilor cereşti.
4132. Calomnia nu l-a ocolit în disperarea urii ei nici pe Eminescu; geniul eternităţii lui a deranjat atotputernicia şi nemernicia morţii.
4133. Eminescu ne generează freamătul vieţii cu dăruire divină în miracolele de cuvinte ale propriului său suflet.
4134. Popoarele nemuritoare au privilegii divine: românilor le-a fost hărăzit Eminescu.
4135. Când ne este dor să înţelegem taina dintre frumuseţe şi desăvârşire ori să desluşim rugăciunea dintre geniu şi nemurire, îl citim, îl recitim şi-l memorăm, însuşindu-ni-l pe Eminescu...
4136. Dacă Eminescu nu ar fi existat, poporul român n-ar fi putut să iubească atât de mult desăvârşirea!
4137. Interferenţa mea cu Eminescu este naturală şi pe deplin consolidată:

El geniul – eu epigonul; El soarele – eu licuriciul;
El speranţa – eu momentul; El divinul – eu păcatul;
El cu lauri de virtuţi – eu c-o lume de pretenţii;
El având aripi de înger – eu cu gândul de reptilă;
Fericire cât ne-a vrut! – Picioarele i le sărut!

4138. *Nu credeam să-nvăţ a muri vreodată*, să asist la propria mea ucidere într-o societate mediocră, nepregătită să-l înţeleagă pe Eminescu şi chiar ostilă operei sale, dar şi profund descompusă, incapabilă să-şi venereze modelele şi eroii generaţiilor trecute!
4139. Eminescu nu este o *minune*, el este o stare de cugetare, de regăsire şi de iubire; o rugăciune pioasă a sufletului românesc!
4140. Nu poţi spune că Eminescu *a fost*: el *este o permanentă prezentă*; s-a născut spre a exista în viitorime – se confesează nemuririi!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

4141. Când l-am întâlnit pe Eminescu, a căpătat valoare şi viaţa mea; când n-am să-l mai pot iubi pe Eminescu, va fi să regret această existenţă.

4142. În felurite chipuri stau de vorbă cu Eminescu: mă confesez, mă cert, îmi expun proiectele, visez, nădăjduiesc; mă înţelege, mă iartă, mă îndeamnă, mă înveşniceşte în dăruire!

EPOCĂ

4143. În epoca în care trăieşti , trebuie să se implanteze şi opinia ta!

4144. Trăim într-o epocă demnă care nu reţine scâncetul celor prea mici pentru gesturi uriaşe.

4145. Fiecare epocă se înmormântează în cusururile ei.

4146. Nu există epoci nemuritoare, există doar schimbări eterne.

4147. Orice epocă trebuie schimbată, chiar dacă se pretinde a fi de aur; lutul reavăn este fertil!

4148. În epocile care s-au pretins luminoase, oamenii şi-au sfârşit viaţa în întuneric.

4149. Epoca în care proliferează prostia este scurtă, chiar dacă moftul ei de a stăpâni mileniile este o elucubraţie bolnavă.

4150. Înţelepciunea oricărei epoci este consemnată de faptele ei – încrustaţiile în demnitatea lumii.

4151. Străbat veacurile doar ideile care poartă amprenta epocii care le-a generat.

4152. Faci parte din epoca ta atunci când te regăseşti în spiritul ei: idealuri, suferinţe, credinţe.

4153. Marile epoci regenerează idealuri şi speranţe, eternizând înălţarea spiritului şi desăvârşirea credinţei.

4154. Fiecare epocă are chemarea ei: nepăsare sau freamăt de luptă – aici credinţa este poartă spre veşnicie!

4155. Eroismul împotriva oricărei asupriri păstrează pentru justiţia viitoarelor epoci de libertate rugăciunea mântuirii de suferinţele îndurate.

4156. Epoca prin care treci trebuie să păstreze posterităţii urma paşilor tăi – bornele vieţii tale; altfel, pe unde ţi-ai purtat visurile, nu se va găsi decât cenuşă...

4157. Unele idei, ca şi unele gângănii, deşi sunt atât de neînsemnate, pretind durata de epocă... poate numai pentru că emană izuri greu de suportat!

4158. Epocile tiranice dispar de-a lungul timpului, dar sentimentele crimelor ce le-au săvârşit rămân nealterate în străfundurile conştiinţei umane.

4159. Clipa cucerită şi neirosită se încrustează în epoca ta, obligând veşnicia să te poarte cu sine.

4160. Împotriva adevărului şi a istoriei mulţi despoţi s-au crezut stăpânitori de epoci, dar toţi au fost nesocotiţi de exigenţa şi de libertatea vremurilor; intruşii, perfizii şi tiranii n-au acces la viitor!

4161. Mulţi nemernici s-au pretins făuritori de epocă doar pentru că au deţinut vremelnic puterea, deşi n-au lăsat în urma lor nicio brazdă de fapte, ci numai râuri de lacrimi.

4162. Numai faptele şi ideile deosebite definesc valoarea unei epoci: în rest, sunt numai pretenţii şi fanfaronadă.

4163. O epocă este consemnată în istorie numai de către propria ei maiestate; prestanţă, demnitate, măreţie...
4164. Epoca ta poate străluci numai dacă şi tu însuţi ai fost o sclipire de cuget; cu puţinul de la fiecare se înteţesc văpăile istoriei!
4165. Orice epocă se destramă, se topește în propriile ei dogme și închipuiri!

EREDITATE

4166. Venim din neliniştea şi din seninul străbunilor noştri; suntem *durere* – când este rău şi *bucurie* – când este bine; pentru urmaşi întâmpinăm viitorul, ţintind nemurirea.
4167. Gândul lăsat eternităţii este curajul de a fi bătut la poarta ei; veşnicia speranţei şi permanenţa existenţei sunt puterile eredităţii.
4168. Toate acţiunile au un liman: truda – odihna, războiul – pacea, erezia – credinţa; viaţa este perenă, profetică, divină!
4169. Idealurile sunt cromozomii generaţiilor umane.
4170. Ereditate – bucuria veşnicei regăsiri.
4171. Împotriva răului ereditatea rămâne alături de noi, să-i ducem speranţele în eternitate!
4172. Suntem creaţi din liniştea deplină a Suflării Divine şi o purtăm spre a o dărui, la fel de pură, urmaşilor noştri.
4173. Nemurirea există în noi şi nu ne putem slobozi de ea niciodată, chiar dacă ne dorim moartea; suntem predestinaţi să existăm identici cu noi înşine, la nesfârşit.
4174. În sinea noastră nu putem fi singuri niciodată; un infinit de idealuri purtăm întipărit în zestrea ce-o avem şi-o îmbogăţim cu noi revelaţii.
4175. Ereditatea este instrumentul de acţiune al Realului prin care eternitatea se absolutizează – ne redă Divinităţii.
4176. Binele pătrunde în structura genomului nostru numai atunci când este o acţiune permanentă, ci nu o mutantă întâmplătoare: el este un dar al Creaţiei menit să însoţească fiinţarea noastră.
4177. Ereditatea este un trecut fabulos care are puterea să germineze viitor.
4178. Ereditatea este supremul mod de a se ajunge la perfecţiune; ce e rău dispare, ce este bun se conservă şi se autoreproduce.
4179. În noi Suflarea Divină îşi păstrează duhul în structura ereditară, fiind, la rându-ne, mesageri ai Divinităţii.
4180. Nu putem explica pe deplin infinitatea puterilor de creaţie ereditară, decât admiţând că există imprimată în noi, de către Divinitate, o câtime de sfinţenie.
4181. Recreăm şi metamorfozăm materia – lutul – roca în ipostaze infinite şi uimitoare, dar numai atât! Suntem prea mărginiţi spre a-i dărui miracolul eredităţii de a se perpetua şi desăvârşi! Să nu uităm nici că ereditatea – chiar cea mai puternică – nu moşteneşte şi nu transmite nimic din memoria părinţilor; se fac scrum toate măreţiile amintirilor! Cumplit cataclism!

EROISM

4182. Eroii se ridică deasupra vremurilor ca stâncile ce înfruntă zbaterea mării.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

4183. Pentru eroi oferim doar cuvinte frumoase; jertfele lor nu pot fi răsplătite, ei rămân, noi ne... petrecem!

4184. O singură clipă de eroism înfruntă veşnicia.

4185. De la sărbătoarea victoriei întotdeauna absentează numai eroii...

4186. Pe câmpul de luptă trec toate vremelniciile, rămânând numai eroii...

4187. Eroii doar se nasc, jertfa lor nu le permite să moară niciodată.

4188. Clipele efemere se pot încrusta în nemurire numai prin jertfele eroice.

4189. Eroii nu mai sunt ai lor, ei aparţin poporului care i-a ivit – din care s-au desăvârşit.

4190. Respectul şi admiraţia faţă de eroi sunt jurăminte de credinţă faţă de patrie.

4191. Eroii se jertfesc nu pentru că n-au fiinţa lor de apărat, ci pentru că sufletul nu-l au de dat!

4192. Eroii se sting în durere, aprinzând speranţele noastre de viaţă şi de libertate.

4193. Nu suferim şi nu ne rugăm pentru eroi, deşi parcă le-am aşteptat cu înfrigurare sfinţenia jertfei lor pentru noi.

4194. Eroismul absoarbe pentru sine durerea evenimentelor care îl impun; din laşitate nu se naşte glorie – se iveşte moarte.

4195. Eroii vindecă rănile istoriei.

4196. Ţara fără eroi este pustie de idealuri şi golită de libertate.

4197. Eroii stau de veghe la răscrucile istoriei; au chemarea jertfei!

4198. Eroii se nasc acolo unde oamenii suferă, luptă şi îşi desăvârşesc credinţele vieţii.

4199. Eroismul exprimă puritatea propriei conştiinţe.

4200. Ce nu pot fura niciodată impostorii – jertfa – aparţine ca o decizie divină numai eroilor...

4201. Clipele de restrişti nasc marii eroi ai vremurilor.

4202. Ce repede vor trădătorii să ajungă eroi! Au iluzia că există glorie fără jertfă – nu ştiu că din moarte se intră numai în veşnicia uitării.

4203. Orice om are un destin eroic; neînţelegerea le înfrânează curajul şi le acuză idealul; elanul frânt ofensează demnitatea!

4204. Viaţa este clipa eroismului – extazul credinţei în puterea binelui şi în dreptatea divină.

4205. Jertfele eroilor înalţă propriul nostru spirit de sacrificiu, înlăturând teama, laşitatea şi indiferenţa.

4206. Să dea Domnul mai bine să n-avem eroi jertfiţi, decât să plângem cultul lor sfânt!

4207. Dovada de vitejie poate fi mică, dar nevoia de eroism este permanentă; nu putem vieţui în preajma indiferenţei şi a laşităţii; avem de pază îngerii iubitori de adevăr şi de dreptate.

4208. Uneori, îngerii se nasc doar ca simpli oameni, pentru a se putea jertfi libertăţii.

4209. Nu ştim să înţelegem oamenii deosebiţi: nu-i observăm, îi desconsiderăm ori îi umilim; abia când ei nu mai sunt, ne ruşinăm de nepăsarea şi ignoranţa noastră;

au fost semenii de geniu şi eroii care s-au impus în rosturile veacului de durere – heruvimii jertfiţi pentru noi!
4210. Eroii nu sunt numai cei de pe soclu: sunt şi cei de bucurii şi fericire neştiuţi, precum şi cei deposedaţi de libertatea cugetului; niciodată amintiţi şi niciodată veneraţi; faceţi-le loc, cel puţin, la altare de rugă!
4211. După ce se jertfesc, eroii se înalţă de printre noi: până atunci lanţurile îi împiedicau să zboare.
4212. Sunt mulţi eroi care n-au nici măcar o cruce la mormânt – dacă cumva îl au – în timp ce nedreptatea, tâlhăria şi trădarea se înalţă pe socluri de glorie şi de putere.
4213. Eroii n-au trebuinţă de nimic; noi avem nevoie de legenda lor, nouă ne este necesar şi curajul, şi gloria, şi nemurirea lor!
4214. Ce fiinţe nevolnice am fi fără faptele şi jertfele eroilor! Cât de mult dorim exemplele lor, chiar dacă nu o recunoaştem, chiar dacă îi uităm nepăsători!
4215. Nu doar faptele de glorie şi de măreţie definesc eroii, ci şi acelea la îndemâna, în grija şi în datoria tuturor, dar pe care laşitatea le ocoleşte şi le trădează lăsând ca răul şi urâtul să se năpustească în lume.
4216. A fi atunci şi acolo, curajos şi hotărât, îndatorat propriei meniri şi iubitor de dreptate şi de libertate; aşa începe odiseea fiecărui erou!
4217 În lupte eroii se jertfesc, dezertorii fug, iar profitorii de război își acordă decorații
4218 Generalii pot pierde multe bătălii, dar eroii – niciodată, jertfa lor este izbândă!
4219 Când dezertorii poartă decorații, eroii s-au sfârșit zadarnic!

ETERNITATE

4220. Oricâtă grandoare ar avea prezentul existenţei noastre, el este doar supusul umil al eternităţii.
4221. Eternitatea are nevoie de la fiecare om cel puţin de un singur cuvânt, de o idee sau faptă, dacă ştie pe care anume să le lase.
4222. Eternitatea este doar un vis; zeul atotstăpânitor este prezentul pe care îl trăim.
4223. Oamenii visează să fie nemuritori, dar se sperie de eternitate; pentru idealuri mari curajul lor este prea mic...
4224. Viaţa poate să ardă o singură clipă, dar strălucirea ei să fie însă veşnică...
4225. Eternitatea se capătă ca un dar al vieţii, pregătit cu jertfă şi iubire cu mult timp înaintea ultimei clipe.
4226. Seducţia eternităţii izvorăşte din lupta cu răul contemporan – cu victoria asupra lui.
4227. Pigmeii măsoară veşnicia cu sumedenie de nimicuri şi cu micimea vieţii lor.
4228. În marmura eternităţii vremelnicia ţipă pretenţia permanenţei.
4229. Venim din începuturi, hiperbolizăm în idealuri, slujind eternitatea.
4230. Primăvara îndrăgostiţilor este anotimpul veşniciei.
4231. Clipa este o lacrimă a vremurilor; ce eşti tu, eternitate?!
4232. Eternitate – visul eredităţii; iubire – veşnicia existenţei.

4233. Gândul şi privirea oamenilor scrutează infinitul şi eternitatea; împuternicirea divină este o limită a credinţei.
4234. Existenţa urmează sensul eternităţii într-o sublimă devălmăşie.
4235. Trebuie să pierzi foarte mult în viaţă, pentru ca eternitatea să poată păstra ceea ce n-ai putut risipi.
4236. Cifrul care deschide seiful eternităţii este TRUDA – eroismul ei.
4337. Vrem să irumpem în eternitate: evadăm din sinele noastru, ne cuprindem în trecut şi ne încrustăm în prezent spre a putea intra în memoria veacurilor.
4238. Trec anii, trec orele şi destinele, dar unele clipe rămân încrustate în veşnicie.
4239. Prin nemărginirea aspiraţiilor noastre suntem fii ai Infinitului; prin Geneză şi prin Credinţă suntem fiinţele Eternităţii.
4240. Ne iubim şi chiar ne admirăm, dar întotdeauna vrem să fim altfel; năzuim spre incertitudini, iar prin schimbare şi primenire accedem spre veşnicie.
4241. Dumnezeu ne-a insuflat Eternitate: numai de noi depinde dacă vrem s-o urmăm; avem pe mână libertatea credinţei şi pe aceea a creaţiei.
4242. Nu putem pretinde a fi eterni numai pentru că ne-am ivit pe lume: a dăinui ca fiinţare este nevoie de suprema noastră mântuire prin fapta cugetului ce-l avem.
4243. Plecaţi din locurile natale, ne simţim desprinşi din eternitate şi împietriţi în uitare.
4244. Ne dorim eternitate doar atât cât limita gândurilor şi a inspiraţiei noastre ne permite să ne imaginăm; dar, Doamne, ce cumplit ar fi să avem şi atât! Ne-ar aştepta nemiloasa singurătate! N-am avea nici măcar condiţia unui fir de nisip!
4245. Suntem ai clipei noastre, ai generaţiei şi ai idealurilor de moment; ce ne-ar oferi veşnicia nu ne este dat să ştim ori să-nţelegem!
4246. Avem pretenţia că *merităm* să supunem clipa prezentă şi să ne implantăm dorinţele în veacurile viitoare, dar nesocotim şi uităm că numai Timpul decide rosturile vremelniciei noastre ori efemerul gesturilor ce le facem.
4247. În veacul nostru ne simţim puternici şi eterni; în rest, orice existenţă nu ne-ar fi de înţeles şi ne-am simţi precum o însingurată stâncă!
4248. Te las, Eternitate, nu-ncap în măreţia ta, mi-e locul printre anii mei prieteni, încărcaţi de idealuri şi de speranţe ninşi!
4249. Eternitatea își consemnează existența prin evenimente istorice cruciale; mileniile sunt ca niște sărmane clipe!

EVOLUŢIE

4250. Evoluţia este o luptă în care victoria aparţine spiritului înnoitor.
4251. Evoluţia este marea aventură a vieţii; mereu spre necunoscutul perfecţiunii!
4252. Lumea nu este decât evoluţie: drame, speranţe, înălţare.
4253. Din trecut şi din speranţe evoluţia creează o lume nouă.
4254. Dacă prezentul nu-şi asumă întregul trecut, procesul evolutiv încetează: spre perfecţiune nu se merge schingiuit aşa cum în Infinit şi în Eternitate nu se pătrunde de nicăieri.
4255. Chiar dacă la început în ideea evoluţionistă a stat la bază şi o involuţie de cunoaştere, în cele din urmă i s-au putut deschide porţile înţelegerii, tocmai pentru

că premiza desăvârşirii există în însăşi natura vieţii – în rest, se află doar oprelişti de regres.
4256. Drama procesului evolutiv constă în interpunerea demonică a viciului ori de câte ori perfecţiunea este absentă: pipernicirea se înfiripă, iar natura suferă; este nevoie de mântuire – de evoluţie!
4257. Nu ne schimbăm de la o zi la alta în funcţie de dorinţe sau de felul codrului de pâine, ci rămânem fideli răbdării de a evolua, de a căuta şi a descoperi în noi înşine acea înţelepciune care ne permite să fim mereu altfel şi pe deplin mai buni.
4258. Să vrem, şi n-am putea să stăm pe loc; Natura ne-mpinge să progresăm, să nu ne mulţumim cu ceea ce suntem; evoluţia este starea de permanentă primenire şi înălţare.
4259. Nimic din ce-i în afara Naturii nu are loc pe scena evoluţiei; ca iubitoare mamă, îşi oblăduieşte deopotrivă toate odraslele, desăvârşindu-le pe fiecare.
4260. Nu ştim cât şi ce aşteptăm de la evoluţie pentru chipul nostru, dar pentru cuget nădăjduim aproape imposibilul: să se desăvârşească autogenerându-se, să transloce şi să transceadă rigiditatea inertei materii...
4261. Ne dorim să fim mereu mai buni şi mai puternici, să accedem în sferele înalte ale cunoaşterii şi desăvârşirii; sperăm într-o divină evoluţie a fiinţei noastre...
4262. Nu vrem să ne oprim niciodată unde ajungem, unde am visat şi imaginat; în noi se ascunde nu doar dorinţa de mântuire sufletească, ci şi minunea desăvârşirii cugetului – supremaţia lui asupra lutului.

EXISTENŢĂ

4263. Există când ştim să descifrăm propria noastră vrere.
4264. Când nu ne cunoaştem, ne credem alţii, seduşi de o falsă existenţă.
4265. Propria existenţă o percepem şi o desăvârşim prin adevăr şi prin credinţă; plăcerile ne dau numai iluzii de putere.
4266. Fără certitudinea faptelor vocaţia existenţei este un neînţeles.
4267. Suntem o parte din Univers, suntem în orişice fărâmă; există din dăruire, ne oferim din iubire.
4268. Există aici, acum, unici şi irepetabili în intersectarea infinitului cu eternitatea; reali şi divini.
4269. Aici şi acum este destinul lutului omenesc; oriunde şi oricând ca revelaţie a spiritului; efemer şi veşnicie, incertitudine şi constanţă!
4270. În pulberea existenţei nu străluceşte decât umila noastră trudă...
4271. Nu înţelegem rosturile existenţei noastre; gândurile ni se risipesc în depărtări pustii şi moarte, dincolo de noi, în începuturi divine...
4272. Există prin puterea de înălţare, de credinţă şi prin pasiunea de a trăi; suntem scop, chintesenţă şi transfigurare divină.
4273. Este greu să avem o existenţă proprie; de cele mai multe ori suntem bastarzii unul alt *Eu*...
4274. Se ştie că există: ne botezăm, avem o identitate şi, poate, chiar o matricolă divină, un har, o responsabilitate; în eternitate însă nu ne regăsim: suntem pierduţi în haosul amăgirilor.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

4275. Ca să ne împăcăm cu existenţa noastră, ne purtăm urât cu *Eu*-l nostru.

4276. Existenţa cotidiană accede la speranţe; veşnicia noastră – la Divinitate.

4277. Enigma existenţei este fericirea; de-am cunoaşte-o, n-am mai lupta s-o cucerim!

4278. Privirea pătrunde în nemărginire, gândul se înalţă în credinţă; existenţa este o taină, câtimea vieţii nu este de înţeles!

4279. Pentru cei ce nu te vor exişti ca un dureros destin; pentru cei care te iubesc – ca o posibilă armonie.

4280. Într-o lume a durerii nu poţi să-ţi compătimeşti propria ta existenţă; este timpul să lupţi pentru cauza lumii!

4281. Existenţa seamănă cu o cupă a victoriei: de nu pui efort în ea, se umple cu himere.

4282. Absenţa credinţei întrerupe ciclul existenţei: ne întoarcem în fiinţe fără suflet – adivine.

4383. Fiecare om îşi întrevede existenţa în centrul Universului: cuprinderea şi-o asumă, răspunderea însă şi-o depersonalizează.

4284. Iubirea, morala, bunătatea sunt dimensiuni pe care le urcăm: înălţare, zboruri – evadări din întunericul existenţei!

4285. Ce cruci ducem pe Golgota lumii? Iată esenţa existenţei şi semnificaţia dragostei pe care o dorim!

4286. Suferim pentru existenţa noastră atât când ne este ruşine pentru mărimea curajului, agerimea cugetului şi zbaterea zborului spre idealuri.

4287. M-a neliniştit propria-mi existenţă: egoismul meu nu ştie că n-are ce apăra!

4288. Prin dioptriile multor cărturari de seamă crimele comuniste nu s-au văzut: neliniştile existenţei proprii le-au întunecat responsabilităţile sapienţale!

4289. Purtăm în suflet un nume comun milioanelor de oameni, dar pentru el ne luptăm cu asuprirea, cu Satana şi nemerniciile lui: acest nume este România; altfel nu ne putem numi; minunea existenţei noastre pentru patria aceasta ne-a fost hărăzită!

4290. Existenţa este o profundă iubire pentru că este o credinţă: în tine, în oameni, în Dumnezeu.

4291. Între credinţă, morală şi demnitate coexistă liantul unic al personalităţii care ne distinge existenţa.

4292. Umilinţa pe care ţi-o însuşeşti îţi anulează frumuseţea existenţei tot aşa cum jignirea pe care o oferi nu-ţi întregeşte personalitatea; orice neomenie este o degradare!

4293. Nu-mi suport insuccesele: le devorez cu disperare până îmi purific existenţa; numai dezgolit de năravuri mă simt împăcat cu îngerul meu!

4294. Ne bucurăm şi ne adâncim în linişte când ştim că vom putea emite un semnal al existenţei noastre; ne înfiorăm şi zburăm în nemărginire spre a percepe sensul ei de dragoste.

4295. Idealurile ne-au înlesnit mersul existenţei întru desăvârşire, îndepărtându-ne de nimicnicii şi patimi oarbe.

4396. N-am trăit printre îngeri ori printre zei: m-au rănit spinii, mi-a fost calamitat ogorul şi mă nelinişteşte existenţa nefericită a semenilor mei.
4297. Nu avem puterea răbdării, sfinţenia modestiei şi umilinţa înălţării: ne grăbim în spaţiu, în timp şi-n cuget; vrem să existăm ca o gravitaţie în conştiinţe, în valori şi chiar în necunoscutul infinitului; nu admitem durerea desăvârşirii, a renunţării şi nici chiar puritatea spovedaniei!
4298. Unii oameni îşi închină toată viaţa unor fapte de seamă şi nu rămân în urmă nicio clipă a existenţei lor: alţii reuşesc, doar într-o străfulgerare a cugetului, să-şi proiecteze edificiul trecerii prin lume; Destinul şi Rosturile sunt enigme absolute!
4299. Când începem să ne întrebăm cine suntem, ştim deja că nu vom afla răspunsul niciodată: în neliniştile existenţei aflăm doar desăvârşita linişte a credinţei.
4300. Purtăm o dorinţă aprigă să dovedim că existenţa noastră este o putere de credinţă: iubim, visăm, cugetăm, pretindem, cerem; dar, mai ales, ne rugăm.
4301. Nu ne leagănă existenţa, nu ne îmbată cu visuri; vâslim mereu împotriva curentului şi, dacă trebuie, tragem din răsputeri la edec.
4302. Oricâtă înţelepciune şi bogăţie, orice merite ar avea existenţa, valoarea ei scade spre zero cu cât bătrâneţea urcă spre absolut.
4303. Dacă existenţa mea este o undă de lumină, sper să fiu de folos la ceva; dacă mă răsfrâng doar ca o rază dintr-un ciob de pretenţii, atunci sunt un simplu moft de nefiinţă.
4304. Inutilitatea, nu nemurirea, îmi obsedează existenţa: lupta cu indiferenţa şi cu vulgaritatea îmi aprinde îndârjirea; nu simularea rugăciunilor mă înalţă, ci pioşenia rostirii lor!
4305. Avem dăruită, deopotrivă, în oceanul existenţei noastre atât şanse înălţătoare cât şi riscurile ratării: ocolim însă sublimul şi căutăm disperaţi amăgirile – înşelarea.
4306. Trebuie să folosim pe deplin posibilităţile existenţei noastre unice, stimulându-i infinitele manifestări; orice turbă poate avea semnificaţia diamantului aşa cum o lacrimă poate fi o bucurie, iar nefericirea – o mântuire.
4307 Toată existenţa nu este altceva decât gândire; sau gândirea este însăşi fiinţarea?
4308. În zbaterea browniană a existenţei noastre *nemurirea spiritului* nu poate avea decât un înţeles divin la care nu putem accede: clipa în care ne petrecem suspinul pare o ironie a eternităţii, oricâtă împotrivire ar vrea să-i aducă lupta noastră.
4309. Ne servim de organele şi de simţurile pe care le avem, ca de nişte adevărate instrumente conectate voinţei unei fiinţe superioare, a cărei sursă de putere nu putem să o desluşim în nimicnicia alcătuirii în care abia de ne petrecem existenţa.
4310. Pe măsură ce descoperim lumea şi tainele vieţii, dorim să cucerim şi nemărginirile spiritului; altfel, ne vom simţi din ce în ce mai săraci şi singuri într-o existenţă tot mai de neînţeles.
4311. Dacă am şti când ne vom sfârşi, am vrea, în schimb, chiar orice suferinţă, spre a nu întrerupe amărăciunea acestei divine existenţe: cât de nesigur este universul nostru în geniala lui iraţiune!

4312. N-am inventat nimic: visurilor şi durerilor, de nu-s chiar părţi ale naturii mele, le-am dat un împovărător tribut de existenţă.
4313. Existenţa fiecărui om sfârşeşte prin suprema împăcare: *aşa a fost să fie*!
4314. Mi-am împlinit existenţa atunci când m-am confesat lumii, când am extirpat suferinţele şi când am descoperit, dincolo de efemerul meu, înţelesurile absolute ale Necunoscutului divin.
4315. Existenţa unora nu săvârşeşte decât păcatele întâietăţii şi ale neobositelor căutări, pe când aceea a altora – pe cele ale uneltirii, invidiei şi clevetirii.
4316. Dacă existenţa este o enigmă, atunci veşnicia nu este nici măcar o străfulgerare.
4317. Ne cercetăm trecutul şi ne examinăm prezentul spre a ne putea înţelege viitorul; suntem fiinţe obsedate de existenţa fără niciun rost.
4318. Atunci când realizăm lucruri frumoase, întotdeauna trăim prea puţin; pentru nimicuri existăm nepermis de mult!
4319. Chiar şi înaintea morţii nu putem ceda nici măcar o clipă de viaţă; orice sclipire a existenţei este o înălţare divină.
4320. Mă definesc aşa cum îmi port existenţa şi cum voi şti să mor – să-mi păstrez demnitatea!
4321. Trebuie să existe şi un *acel dincolo de mine*; la el vreau să ajung; n-am visat doar desăvârşire, ci şi Divinitate.
4322. Am aruncat, din greşeală, câteva foi de hârtie pe care scrisesem nişte cugetări; port sentimentul că am pierdut ceva din fiinţa mea; poate că tocmai partea cea mai bună a existenţei!
4323. Ce nu pot obţine de la oameni nu-mi pot oferi singur: pretind de la existenţă mai mult decât îmi pot da eu însumi.
4324. În sinea mea există ceva mai mult decât reuşesc să vă arăt; ţintesc însă să o fac cât mai desăvârşit.
4325. Existenţa noastră o percepem în mod acut, ca pe o vreme a întrebărilor; avem o grabă fierbinte de viaţă!
4326. Existenţa nu îngăduie a accepta starea de adormire; în ea nu poate pulsa decât seva divină – activitate – viaţă!
4327. Ce aşteptăm de la existenţă? Mai mult decât este ea însăşi dispusă să ne ofere; misiunea noastră este să dorim imposibilul, să-i cucerim înălţimile şi să-i devorăm virtuţile; omul nu cerşeşte, ci pretinde – cucereşte!
4328. Existenţa nu ne poate impune să-i acceptăm hotarele şi destinul ei; omul a descoperit nemărginirea, curajul de a-şi înfrunta împotrivirile şi umilinţa mântuitoare a credinţei; se vrea mai mult iubit, o vrea un înger al lui.
4329. Existenţa este un pisc de idealuri şi de fapte importante; dacă nu luptăm să-i cucerim semeţia, ne vom prăbuşi în prăpăstii ademenitoare; zbor în nimicniciile vieţii.
4330. Edificiul existenței îl putem înălța trudind cu înțelepciune și credință, folosind mortar de dragoste, devotament și sacrificiu.
4331. Când credem că nu mai avem la ce să ne gândim, ne preocupă propria existențță; grijă și teamă!

4332. Unii oameni trăiesc pe Pământ în inexistenţă, de parcă nici nu s-ar fi născut.
4333. În afară de ceea ce știe, susține că altceva nici nu există; universul semidoctului!

EXPERIENŢĂ

4334. Nu trecerea anilor aduce experienţă, ci durerea exerciţiilor.
4335. În viaţă orice pierdere este un câştig de experienţă.
4336. Experienţa de viaţă ne ajută să descoperim exact ceea ce suntem şi să înţelegem valoarea amăgirilor.
4337. Experienţa de viaţă oferă întotdeauna mai mult decât primeşte.
4338. Experienţa ne ajută să facem primele încercări de-a buşilea prin viaţă.
4339. Omul îşi împodobeşte personalitatea cu mulţimea satisfacţiilor oferite de experienţă.
4340. Experienţa poartă povara vieţii.
4341. Celor fără experienţă li se dă mai mult şi li se pretinde mai puţin.
4342. Experienţa vieţii induce cea mai profundă inspiraţie.
4343. Până căpătăm experienţă, plătim tribut ignoranţei.
4344. Experienţa cunoaşte secretul de a evita erorile.
4345. Insuccesul invidiază experienţa.
4346. Din idila timpului cu ideea se naşte experienţa.
4347. Experienţa este invidiată; nu însă şi suferinţa de a o dobândi.
4348. Poţi uita multe deprinderi, dar niciodată nu se uită puterea de sacrificiu spre a le fi dobândite.
4349. Nu deprindem şi puterea de a renaşte în ciclul vieţii; orice experienţă finalizează în moarte.
4350. Experienţa nu este o trecere de vreme, o irosire a ei, ci o trăire intensă în inima prezentului care poate fi o clipă de iubire sau o lacrimă de durere, dar niciodată teamă de existenţă şi laşitate în simţire.
4351. În orice împrejurare avangarda noastră este spiritul experienţei pe care l-am căpătat prin puterea răbdării, a umilinţei şi chiar a jertfei de sine.
4352. Experienţa este o învăţătură reală pe care o trăieşti, o cultivi şi o desăvârşeşti folosindu-te de tine însuţi.
4353. Experienţa este un dialog cu tine însuţi, cu intimitatea slăbiciunilor şi cu idealurile tale; este o stare de sinceritate absolută de care nu poate profita decât sinele tău.
4354. Te poţi folosi de experienţa oricui în situaţii similare cu ale tale, dar riscul insuccesului îţi va aparţine, pe când izbânda – niciodată.
4355. Lipsa de experienţă primeşte toate acuzele posibile, chiar şi atunci când nu poate fi luată drept cauză a insuccesului.
4356. Pentru a dobândi experienţă plătim tribut imposturii şi falsităţii, vanităţilor şi orgoliilor.
4357. Ce n-am învăţat la vremea cuvenită nu ne mai lasă falsa mândrie să deprindem; nici ca simplu experiment nu mai pătrundem în şcoală; ni s-au mărit picioarele, banca a rămas, ca şi înţelepciunea, prea mică.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

4358. Experienţa are timpul ei de deprindere aşa cum o cere şi fierul înroşit când se bate potcoava menită să fie ca o coroană umilei copite.

4359. Cel mai adesea, experienţa se soldează, pe moment, numai cu pagube... inexistente, iar mai târziu cu agoniseli... neaşteptate.

4360. După ce dobândim experiență, banalul pune stăpânire pe noi; doar începuturile ne fascinează!

FALS

4361. Într-o lume coruptă falsul înlocuieşte adevărul ca scorbura tulpina.

4362. Falsitatea şi eroarea ne urmăresc întotdeauna; îmbrăcate în umbre de adevăr, colindă oarbe lumea seduse de promisiunile minciunii.

4363. De cum îşi trimite adevărul faptele prin lume, falsul aleargă, disperat, să le sugrume.

4364. Incompetenţa avansează falsitatea la gradul de principii adevărate, doar că va dobândi virtuţi.

4365. Falsul este întotdeauna ceva precis definit, dar care n-ar trebui să fie cum este niciodată – să n-aibă drept de existenţă!

4366. Falsul cochetează cu adevărul până îşi înfige rădăcinile în realitate; fructele vor fi frumoase, dar... găunoase!

4367. Falsul are un principiu de existenţă: cu cât există mai multă frumuseţe, cu atât să fie mai neadevărată...

4368. Falsul este instituţia cea mai perfecţionată a regimului comunist; nimic nu a rămas nemâzgălit: adevărul, idealurile, chiar credinţele şi rugăciunile; Dumnezeu, atunci, n-a mai iertat!

4369. Minciuna ştie că înşeală, pe când falsul pare inconştient de păcatele lui, având în el puţină ignoranţă alături de o mare doză de prostie!

4370. Pune ignorantul şi intrusul să aleagă ce le place, că îşi vor umple casele cu falsuri şi cu agasantele *kitsch*-uri...

4371. Nu ne-ar deranja prea mult ceea ce este fals, dacă n-ar crea pretenţii de adevăr şi de aleasă valoare!...

4372. Falsul nu este modest şi firesc; el se cocoaţă la vedere, este agasant şi pretenţios, dar mai ales perfid şi viclean.

4373. Infiltrat printre urme de adevăr, falsul se simte puternic şi protejat, acuză tot ce este minciună, disculpându-se pe sine pentru a cuceri mai uşor pe oricine.

4374. Falsul n-are idealuri şi nici virtuţi greu de cucerit; cum nu este hoţ dovedit, inspiră comoditate şi viaţă de plăceri, fiind permanent râvnit...

4375. Falsul strigă de la distanţă cine este, dar dacă a pus în el puţină viclenie, are mari sorţi de-a înşela.

FAPTĂ

4376. Oricât ar fi de modeste, faptele măresc valoarea vieţii.

4377. Faptele ne sunt măsura vieţii – valoarea ei.

4378. Nu rămân posterităţii decât faptele pe care le închinăm contemporanilor.

4379. Gândeşte, luptă şi înfăptuieşte!

4380. Aparţinem viitorului numai prin faptele prezentului nostru.

4381. Faptele nu sunt mai presus de modul nostru de viaţă; oferim ceea ce suntem!

4382. Faptele sunt mai aproape de adevăr decât orice idee.
4383. Faptele se nasc din adevăr şi din durere, neivindu-se niciodată din iluzii.
4384. Faptele dezic toate presupunerile.
4385. Fapta închinată fericirii oamenilor este întotdeauna un ideal de viaţă.
4386. În viaţa oamenilor faptele bune se risipesc, cele rele se adună.
4387. Faptele omului sunt dovada demnităţii sale.
4388. Fapta exprimă înţelepciunea de a fi putut renunţa la nimicuri înşelătoare.
4389. Cea mai umilă faptă se ridică deasupra celei mai glorioase intenţii.
4390. Faptele vorbesc oamenilor despre demnitatea semenilor lor.
4391. Când ai ceva de înfăptuit, nu te preocupă ce şuşotesc alţii; unii-s cu faptele, alţii – cu vorbele!
4392. Faptele te arată lumii aşa cum eşti; oglinzile fiinţării tale.
4393. În faptele pe care le realizăm încrustăm visurile noastre.
4394. Marea există prin picătura de apă, omul – prin faptele sale.
4395. Singurele bogăţii pe care nu le pierdem niciodată sunt faptele noastre – averi eterne.
4396. Exişti atâta timp cât te impun faptele tale.
4397. Faptele se exprimă prin suferinţă, pretenţiile – prin deziluzii.
4398. Pactul omului cu veşnicia sunt faptele sale.
4399. Preţul vieţii este reprezentat prin moneda faptelor de valoare.
4400. Ideile sunt diamantele care împodobesc faptele, dându-le nobleţea strălucirii.
4401. Adevărurile vieţii trăite sunt faptele săvârşite.
4402. Plăcerea este clipa; fapta – veşnicia.
4403. Faptele oamenilor sunt bornele existenţei lor.
4404. Faptele de seamă sunt inconfundabile; fleacurile îşi dispută paternitatea!
4405. Aşternem iluzii pe hârtie, crezând c-o să devină nestemate, în timp ce fapte de aleasă puritate le schimbăm în vise-nşelătoare.
4406. Ştiind ce ai de făcut, faci; nu ştii, dă-te la o parte fără să încurci pe nimeni!
4407. Calităţile nu-s cele declarate, sunt cele recunoscute; faptele nu-s cele promise, sunt cele îndeplinite.
4408. Suntem suveranii faptelor noastre şi supuşii pretenţiilor pe care le avem.
4409. Faptele mari se ivesc numai când le urmează pe cele mici.
4410. Zeii fac minuni, oamenii – fapte.
4411. Anii se scurg... faptele se strâng!
4412. Înfăptuirile de seamă se abat din calea îngustă a legilor.
4413. Oamenii nu se numără ca trecători prin viaţă; se pun la socoteală doar faptele lor.
4414. Orice faptă îşi cere efortul ei de dragoste.
4415. Păstrăm în conştiinţa noastră dragostea şi robia faptelor săvârşite.
4416. Fără fapte de seamă şansa vieţii este irosită.
4417. Faptele sunt suferinţă şi sunt spirit; sunt jertfă şi sunt conştiinţă.
4418. Opriţi cuvintele ca să poată porni faptele!
4419. Plăsmuite de iubire, faptele se nasc divine; dospite de ură, capătă închipuiri maladive.

4420. Fapta protejează fiinţa umană de atingerea morţii; la drumul fără capăt aflăm dragoste şi dumnezeire.
4421. De-am înfăptui cât spunem, lumea n-ar avea ce face, iar noi am fi nemuritori.
4422. Fapta pune lumea în uimire, fapta scoate viaţa din durere!
4423. Suntem în faptele noastre atât cât am fost de contopiţi cu truda înfăptuirii lor.
4424. Nu ne putem părăsi: ne atrag în noi mai multe fapte bune decât ne pot oferi amăgirile de pretutindeni.
4425. Fapta este monumentul vieţii.
4426. Viaţa este un şuvoi de idealuri străjuit de puterea faptelor.
4427. Faptele au darul de a convinge; vorbele – de a amăgi.
4428. La umbra faptelor calomnia se ofileşte – îşi dă duhul!
4429. Viaţa omului este efemeră; faptele sale sunt însă paşi în eternitate.
4430. Faptele sunt rodul peren al unei vieţi trecătoare.
4431. Puterea faptelor depersonalizează zeificând.
4432. Faptele lumii perpetuează frumuseţea vieţii.
4433. Faptele oamenilor nu-i lasă niciodată să dispară în uitare.
4434. Când nu-ţi analizezi faptele, din visurile vieţii rămân doar iluzii.
4435. Proiecţia omului în viitor sunt faptele sale...
4436. Faptele oamenilor sunt însemne pe drumurile întortocheate ale vieţii.
4437. Faptele nu se împiedică de cicatricea scuzelor.
4438. Faptele se încep devreme şi se termină repede; mâine este prea târziu!
4439. Fără a poseda bogăţia faptelor proprii, stăpâneşti doar iluzia trăirii.
4440. Suntem convinşi că am încrustat fapte de seamă, dar vinovat este vântul care le-a spulberat de pe plaja de nisip...
4441. Este de dorit ca faptele să ne preceadă pretenţiile; viitorul este o culme înălţată pe truda trecutului.
4442. Din faptele de seamă se întrupează destinul veacurilor.
4443. Fapta este o statuie a ideii sculptată cu dalta trudei şi cu loviturile incertitudinilor.
4444. Dacă este primordială, fapta este genială.
4445. Faptele trainice cer perseverenţă; cele veşnice – jertfă; iluziile – desfrâu.
4446. Oricât ar fi de ştearsă, o faptă personală este mai atrăgătoare decât orice critică magistrală.
4447. Bogăţia noastră se află în sinea faptelor pe care le-am putut zămisli şi a durerilor care ne-au mistuit.
4448. Când li s-a insuflat devotament, faptele oamenilor sunt vii: inspiră dragoste, îndemn, pasiune.
4449. În urma vieţii noastre suferă insuccesele şi plâng edificiile rău concepute; greu desluşim amintirile frumoase, rareori ne surâd faptele importante.
4450. Speranţele arată cum ai vrea să fii, gândurile trădează ce ai putea da; doar faptele cântăresc valoarea efortului depus!
4451. Când suntem amăgiţi de strălucirea speranţelor, strângem în suflet munţi de comori, dar rareori izvorăşte din ei un pârâiaş de fapte.
4452. Faptele sunt o sentinţă definitivă a demnităţii; pretenţiile – agonia unor iluzii.

4453. După fiecare om trebuie să rămână o faptă plină de bucurie: într-o lume a soarelui nu-i loc de umbra nimănui!
4454. Faptele oamenilor sunt aştrii acestei lumi meniţi să împodobească viaţa.
4455. Faptele de seamă conturează propriul tău chip: îndurare, iubire, credinţă.
4456. Faptele importante nu sunt pe placul morţii; este umilită de perenitatea lor.
4457. Fapta zilei eşti tu însuţi; veşnicia ei – spiritul tău.
4458. Subiectivitatea ne extinde dimensiunile faptelor: lumea pare mică, timpul – comprimat, mulţimea – cucerită.
4459. Faptele vieţii sunt un preludiu al paradisului.
4460. Fiecare faptă înseamnă naşterea propriei noastre personalităţi; modelează spiritul, înalţă conştiinţa.
4461. Fapta în sine n-are nicio valoare, dacă nu i-a fost insuflată dragoste, dacă lacrimile nu au însoţit neliniştea înfăptuirii.
4462. Cu fiecare faptă îţi adaugi un plus de mulţumire şi de suflet – de credinţă.
4463. Oricâtă dragoste ar emana fapta omului, ea pare împlinită numai pentru sine – ca o victorie!
4464. Fapta este dragoste dovedită.
4465. Orice faptă trebuie să fie eroic îndeplinită; cu jertfă, dacă se impune!
4466. Dacă fapta n-o însoţim de iubire şi de înţelepciune, în sufletele noastre se înalţă templele hidoase ale orgoliilor şi ale vanităţii.
4467. Truda faptelor proiectează viaţa în zborul anilor următori, sculptând personalitatea pentru secolele viitoare; oricât de mare ar fi povara grijilor, doar ea înalţă spiritul şi propulsează speranţele spre desăvârşire.
4468. Multe fapte bune ne reuşesc în viaţă, dar printre ele se strecoară şi destule răutăţi, simţindu-le ca pe un plumb în aripi şi ca prăpăstii în suflet.
4469. Faptele, ideile şi visurile se aseamănă, se întrepătrund, se intercondiţionează: remarcă-te, emană lumină, păstrează-te!
4470. Faptele unora nu merită privite: ele nu sunt clădite din durere, din trudă şi din nelinişte, fără a avea bucuria surprizei şi fără detaşarea geniului.
4471. O faptă bună ne inspiră, o răutate ne inhibă; în ambele cazuri presimţim în preajma noastră un înger...
4472. Faptele de moment strălucesc ca o reclamă luminoasă, dar se sting la prima suflare; cele îndelung pregătite ascund puritate de cuget – cristale de noblețe cu reflexe nepieritoare.
4473. La naştere suntem creditaţi cu nemurirea faptelor de seamă; când încheiem conturile cu viaţa, rareori nu suntem în stare de faliment...
4474. Faptele sunt şi laurii, şi spinii frunţii noastre.
4475. Faptele demne de urmat sunt întotdeauna aproape de noi: cele perfecte par că nici nu există; trebuie să ne mulţumim doar cu virtuţile lor şi să nu uităm supliciul pe care îl pretinde cucerirea lor.
4476. Când visăm să realizăm fapte importante, credem că oamenii se vor opri în loc de uimire; târziu aflăm că doar geniile tulbură indiferenţa: lumea se bucură mai puţin atunci când îi oferi harul minţii şi sufletului tău şi se entuziasmează mai mult atunci când loveşti cu piciorul o minge...

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

4477. Nonconformismul şi teribilismul stimulează o falsă existenţă, minoră şi placidă; n-au nevoie de fapte proprii – şi le asumă pe ale altora!

4478. Când entuziasmul este prea mare, faptele sunt suspectate de imperfecţiune ca o trădare în revoluţie...

4479. Cine nu-i impus de faptele sale, numai moartea îi poate defini existenţa; ca pe un păcat, ca o insultă adusă vieţii!

4480. De te-ntrebi ce veac ori care clipă vor aminti de tine, priveşte-ţi faptele – vrăjmaşe de-s uitării!

4481. Este tot atât de important să ştim ceea ce nu trebuie făcut, la fel ca şi imperativul ce trebuie făcut!

4482. Măsura omului sunt numai faptele sale, nu şi laudele care le însoţesc.

4483. Dacă suntem în stare să înălţăm o faptă de seamă, atunci ne vom zămisli pentru a doua oară.

4484. Omul care nu va lăsa nimic după sine face multă agitaţie în jurul său şi cea mai mare gălăgie în viaţă; crede că astfel se afirmă!

4485. Nu ştim care din faptele noastre ne vor defini existenţa, dar a insufla valoare oricăror înfăptuiri este pasiunea ce ne preocupă întotdeauna.

4486. Oamenii au misiunea de a înfăptui; nu sunt fiinţe parazite ale Naturii, profitoare,lacome şi nepăsătoare; au demnitatea de a crea adevărate minuni.

4487 Nu judecaţi doar fapta realizată, ci deduceţi truda înfăptuirii ei; harul de dragoste şi de nobleţe imprimat cu putere de cuget şi de suflet.

4488. Faptele noastre sunt clipe de viaţă pe care le trimitem în viitor ca pe o moştenire lăsată urmaşilor.

4489. Orice faptă de seamă este un protest adresat Destinului neprielnic.

4490. Timpul are însemnat parcursul lui infinit cu monumentele faptelor importante ale Omenirii, ca o distincţie a puterii de dăruire şi de regăsire.

4491. Faptele precedate de scuza greutăților ce vor fi întâmpinate se sinucid.

4492. Vremea faptelor împortante vine cu mult mai târziu decât ne așteptăm.

4493. Primele încercări par de necucerit, dar nicio înfăptuire nu se împlinește fără perseverență; doar infernul infrângerilor primește cu porțile larg deschise și îmbietoare!

4494. Cu toate că știm că unele din faptele noastre nu vor dăinui, continuăm să le înfăptuim; undeva în străfunduri o negație acționează ca un stimul de viață.

4495. Neputința pare hidoasă până te apuci de lucru; când termini înfăptuirea ți se pare o adevărată minune!

4496. Intensitatea trăirii este imprimată numai de faptele importante pe care le realizăm.

4497. Nu timpul măsoară existența noastră, ci numai faptele pe care am putut să le împlinim cu străduința și cu ideile generate.

4498. Forța faptelor noastre se amplifică îndelung sub jarul trudei, în iureșul trăirilor, iar uneori chiar în gerul renunțărilor.

4499. Înnobilați-vă propriile fapte doar atât cât ele însele sunt ori buna-cuviință vă îngăduie să credeți că le-ați făurit.

4500. De s-ar imprima fiecare faptă a noastră în suflet și în conștiință ca pe un ecran, întreaga lume ar părea că locuiește într-un adevărat rai terestru.
4501. Nu-i destul ca fapta să dovedească precum că exişti; unii te recunosc numai dacă îți admit ei creația.
4502. Peste munții de împliniri ai lumii adaugă nisipul faptelor tale; idealurile vor fi și mai înalte, creaţiile și mai frumoase!
4503. Și când faptele bune sunt mai multe decât cele rele, e tot un motiv de a fi nemulțumit.
4504. Nerăbdarea schingiuiește frumusețea unei fapte, chiar dacă-i spunem că-i măreață și așteptată e de-o viață!
4505. Faptele emit lumină – intențiile umbre.
4506. Începutul faptelor mari, chiar dacă ar purta păcatul unor vechi deprinderi și prejudecăți, primește sfințenia credinței și izbânda creatoare!
4507. Valoarea faptelor noastre o considerăm importantă, chiar și atunci când lumea o consideră derizorie.
4508. Toate înfăptuirile sunt porunci ale pasiunilor seduse de doruri fermecătoare; o lume a dragostei!
4509. A înfăptui nu este doar o bucurie și o mândrie, ci este și un sacrificiu al existenței, poate și o jertfă a spiritului!
4510. O faptă importanttă se elaborează greu, uneori chinuitor; la sfârșit nu rămâne decât satisfacția înfăptuirii; îndurările cu toate pier!
4511. Nu spune cine crezi că ești; artă ce poți să faci!
4512. Cu cât este ceva mai greu de înfăptuit, cu atât dorim să sfârșim mai repede, părând că vrem să nu greșim întârziind.
4513. Faptele fără valoare pier distruse de uitare; sunt putregaiurile vremurilor!
4514. Cu cât posibilitatea realizării faptei este mai îndepărtată de noi și greu de realizat, cu atât devine mai atrăgătoare, solicitându-ne să i ne dăruim!
4515. O faptă, cât de neînsemnată, este o adevărată comoară în Imperiul Pierderii de Timp!
4516. Un infinit de fapte așteaptă a fi împlinite; dintre cei chemați unii nu mai aud...
4517. Fiecare faptă împlinită atrage după sine o alta de înfăptuit; sunt ca pulsațiile inimii; întreţin viața!
4518. Pentru nicio faptă, oricât de importantă, nu putem suna goarna, dar nici nu trebuie să o ascundem ori să lăsăm a fi ponegrită de impostori!
4619. Faptele importante se încrustează în trecerea Timpului, chiar fără voia lui!
4520. Nu poți prăbuși un multe, dar pune apa să o facă!
4521. Și faptele mărunte pot genera mari bucurii, cum unele înfăptuiri deosebite pot să nu declanșeze nicio emoție.
4522. Apucă-te să faci ceea ce este mai greu, căci ceea ce este ușor nici nu prea trebuie.
4523. Faptele importante dețin vraja geniului, a gloriei și a nemuririi!

FEMEIE

4524. Femeile sunt străluciri ale sufletului; una singură însă este văpaia lui.
4525. Vanitatea bărbatului este jucăria femeii.
4526. Oferindu-i un măr, femeia şi-a determinat bărbatul să cucerească Pământul.
4527. Când bărbatul n-are patimi, i le dă femeia!
4528. Femeia este nemărginirea dintre prima mângâiere şi ultima bătaie de inimă care delimitează existenţa bărbatului.
4529. Femeia – o revărsare; izvor şi necuprinsă mare...
4530. Nu există femei urâte, există numai suflete disperate şi frumuseţi închipuite.
4531. Victoria vieţii nu poate fi reprezentată decât prin statuia vie a femeii eterne...
4532. Pentru greşeala sa Eva a oferit bărbatului un nou tărâm de fericire şi i s-a făcut sufletului sclavă.
4533. Iluzia fericirii are chip de femeie...
4534. Fiecare femeie are arta ei de a fi atrăgătoare: dragostea, inteligenţa şi modestia le sculptează chipuri infinit de frumoase.
4535. Pentru noi, bărbaţii, toate femeile fac parte din... *sexul slab*: una singură este mai puternică însă decât noi; ne învinge şi ne supune pentru toată viaţa – devenim robii cei mai fericiţi din lume: ai iubirii şi ai desăvârşirii!
4536. Femeia pe care o iubim este făcută din sinea noastră: *Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie...* (*Facerea 2 – 22*) încât nu este un fapt deosebit că ţinem atât de mult la ea – ne iubim pe noi înşine, suntem unii şi aceiaşi; are şi dragostea o doză de egoism?
4537. Fericirea pe care o căutăm toată viaţa are chipul femeii ideale: întotdeauna este însă aceea pe care n-o vom găsi niciodată, poate pentru că nu o merităm...
4538. Femeia iubită este reîntoarcerea de fiecare dată în sinele nostru a tuturor visurilor care irump în slobozenia desăvârşirii, din neliniştea devenirii ce ne soarbe...
4539. Când pierdem iubirea unei femei descoperim că lumea nu este prea frumoasă, iar noi valorăm mai puţin decât credeam.
4540. Chipul ideal al femeii îl imaginăm întotdeauna în relaţie cu noi înşine, cu iluzia că ne este dată apropierea.
4541. Pretindem atât de mult de la o femeie, încât ajungem, fără să ne dăm seama, că nu o mai merităm noi pe ea...
4542. Câte fapte, idealuri şi cutezătoare culmi n-ar fi rămas necucerite, dacă nu am fi simţit îndemnul femeii iubite către mirajul lor!
4543. Chiar dacă văpaia dragostei din tinereţe se stinge, sufletul, faptele cugetului şi Pământul pe care vieţuim păstrează căldura cu care ne-a sfinţit femeia iubită.
4544. Și de-ar fi urâtă o femeie, trebuie iubită pentru bunătatea sufletului ei; ce-i frumusețea fără inimă?!

FERICIRE, NEFERICIRE

4545. Fericirea este o rază de soare într-o noapte de durere.
4546. Nefericirea vine de departe fără să ne fie pe deplin străină; de prea multe ori acuzăm pe nedrept destinul!

4547. Fericirea este decizia nestatorniciei; a fi spre a nu fi...
4548. Şi buni, şi răi, toţi oamenii nădăjduiesc spre fericire.
4549. Orice om luptă pentru fericire, dar puţini o cuceresc; izbândesc doar cei care nu renunţă la patima de a o căuta.
4550. Nefericirea fiecărei zile dă dreptul oamenilor la nemurire.
4551. Fericirea şi gloria nu pot fi cunoscute de un singur om; este prea mult pentru o sărmană viaţă.
4552. Fericirea este cea mai obsedantă închipuire a tuturor oamenilor.
4553. Chiar de n-ar fi existat suferinţa, tot trebuia să fie imaginată fericirea.
4454. Când iubirea există în noi, pretutindeni întâlnim fericirea.
4455. Fiecare om aspiră la propria sa fericire, oricât ar fi de mică, oricât ar fi de departe.
4556. Fericirea nu este o amintire, ci o aprigă permanenţă; un zbor fără de care omul se prăbuşeşte în suferinţă.
4557. Fericirea este clipa care moare şi reînvie mereu.
4558. Fericirea adevărată este curajul de a-ţi asuma durerea nefericirii altora.
4559. Fericirea este o luptă care se câştigă numai după ce te primeneşti în vâlvătaia durerilor proprii.
4560. Cei care suferă dobândesc puterea de a cuceri fericire.
4561. De fericire ne despart durerile şi ne apropie stăruinţa de a învinge.
4562. Fericirea este cel mai frumos mit al vieţii: rodul uitării de sine.
4563. Priveşte adânc viaţa pentru a putea distinge în orice împrejurare fericirea.
4564. Spre fericire trebuie încercat urcuşul vieţii cel mai greu; comoditatea este o amăgire!
4565. Înfruntând durerea, afli ce-i izbânda – fericirea.
4566. Fericirea lumii este pasiunea vieţii – divinul ei rost.
4567. Fericirea este grăuntele pe care nu-l avem dintr-un munte de dorinţe.
4568. Mulţumirea potoleşte firea, pe când nefericirea aprinde vreri răscolitoare de furtuni.
4569. Toată viaţa alergăm după o stea căzătoare: fericirea.
4570. Magia fericirii se contopeşte în dragostea pentru libertate.
4571. Când nu trăieşti propria ta fericire, alta străină nu se poate adopta.
4572. Pentru prea multă lume fericirea degeaba s-a ivit pe lume.
4573. Credem în fericire pentru că vrem să ne convingem că ea, într-adevăr, există.
4574. Şi în iadul mahalalei se visează fericire, şi în clipa de durere este aşteptată.
4575. Fiecare clipă de nefericire are, cel mai adesea, izvorul într-o dramă socială.
4576. Iluziile şi raţiunea îşi dispută pentru noi fericirea.
4577. Fericirea este o aventură neobişnuită a spiritului uman.
4578. Pentru fericirea unei clipe suferinţele ne omoară de prea multe ori.
4579. Fericirea este un zbor al sufletului deasupra realităţilor.
4580. Neştiind ce-i fericirea, imaginăm ceea ce ne convine îmbătându-ne cu iluzii.
4581. Cum simţim puţină fericire, credem că avem dreptul să înşelăm viaţa.
4582. Pentru fericire nu te lupţi cu lumea, ci cu singurătatea.
4583. Nu poţi cunoaşte fericirea decât trecând prin infernul îndoielilor.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

4584. Alege-ţi singur măsura vieţii şi cupa de fericire!

4585. Nefericirea suferă de necredinţă.

4586. De-ar fi să vieţuim a doua oară, am crede tot în miracolul fericirii.

4587. Echilibrul fericirii depinde de raportul dintre durere şi bucurie; cum n-avem bucurii, durerile-s infinite!

4588. Chiar şi atunci când suntem fericiţi, teama nefericirii nu ne părăseşte.

4589. Oamenii se feresc de rău şi, cu orice risc, înfruntă urgia: fericirea este cea dintâi jertfă; urmează însăşi viaţa.

4590. Drumurile vieţii sunt întortocheate; fericirea se află după ce treci răspântii dureroase.

4591. Din pilda de viaţă a celor care ne-au precedat preluăm chiar şi nefericirea lor.

4592. Fericirea este un răspuns pe care îl dă viaţa la întrebările ce i se pun: cât adevăr – atâta dreptate; câtă frumuseţe – atâta iubire.

4593. Unde nu-i pic de adevăr şi de speranţe, fericirea nu-i întrevăzută de la nicio distanţă.

4594. Suferind, întrezărim mai profund fericirea aşa cum din prăpastii cerul se vede mai frumos.

4595. Sunt note false în cântecul tău când n-ai cunoscut fericirea – melodia plânge; când este durere – suspină bucuria; când viaţa-i urâtă, e moarte prea multă...

4596. Fericire este şi calvarul de a lupta pentru cucerirea libertăţii şi de a o apăra de fiecare clipă a trădării.

4597. Fiecare avem libertatea de a ne imagina şi inventa propria noastră fericire; nu-i de vânzare nicăieri, este darul ce ni-l facem indiferent de suferinţă.

4598. Fericirea pe care o extragi chiar din durere o obţii prin puterea credinţei; răul, neghiobia şi urâtul au limita de-a putea exista şi otrăvi cu suferinţe.

4599. Oamenilor obişnuiţi nu li se întâmplă nimic extraordinar; chiar şi fericirea îi ocoleşte.

4600. Misterioasă pare fericirea unora, deşi s-au zbătut în durere; desigur, au pătruns în credinţă...

4601. Aflăm foarte târziu că fericirea este orice bucurie care ne pătrunde în suflet.

4602. Dacă spunem cum suntem sau cum vrem să fim, ar trebui să ne justificăm: suntem fericiţi că existăm aşa cum ne-a fost dat!

4603. Dramul nostru de fericire trebuie să ni-l multiplicăm singuri: să ne bucurăm de orice bură de frumuseţe, de sinceritate şi de bunătate.

4604. Dacă fericirea nu ar fi întotdeauna căutată, înseamnă că ea nici nu ar exista.

4605. Ce s-ar mai putea spune despre fericire după o viaţă neîmplinită? – *Ce bine a fost că tot timpul m-am gândit numai la tine!*

4606. Fericirea poate fi însăşi viaţa, iar nefericirea – modul ei de existenţă ca parte deplină a neîmplinirii – şi victimă, şi vinovat!

4607. Nefericirea unora constă în faptul că n-au iubit şi mai mult; în rest, ar trebui să se plângă mai puţin!

4608. Uneori, ajungi să te temi de fericire mai mult decât de durere: nu vine niciodată aşa cum este aşteptată!

4609. Nefericiţi din toate vremurile! Sunteţi condamnaţi să înviaţi cândva spre a vă bucura, ca o supremă recompensă şi mântuire, pentru ceea ce nu v-a fost dat să cunoaşteţi!
4610. Fericirea este nu doar nestatornică şi amăgitoare, ci dureros de efemeră; o ştim, o înţelegem, dar o căutăm totuşi cu aprinsă disperare!
4611. Nefericirea că nu există decât iluzia de fericire, *nu este totuşi* o fericire?
4612. Deşi fericirea este cunoscută de prea puţină lume, faima de care se bucură este prea mare şi neînţeles de mult căutată; sperăm, sperăm tocmai pentru că suntem convinşi că nu o vom găsi?!
4613. Dacă n-ar exista răul şi urâtul, neiubirea şi necredinţa, sărăcia şi umilinţa, ce ar fi atunci fericirea? Ce tristeţe fără îndumnezeirea ei!

FILOSOFIE

4614. Filosofia are harul de a schimba veşmintele lumii atunci când timpul le-a zdrenţuit înţelesurile.
4615. Filosofia oferă raţiunii traiectoria care defineşte sensul existenţei.
4616. Când trăieşti în haos, salvarea nu vine decât de la filosofie!
4617. Unde este prezentă filosofia, este iubit sentimentul responsabilităţii.
4618. Filosofia este o libertate de gândire politică.
4619. Filosofia este calea înţelegerii omului cu sine însuşi.
4620. Dincolo de raţiunile filosofiei există şi o altă lume a posibilului în viitor.
4621. Filosofia este o ordine a spiritului la fel de împovărătoare ca haosul: este o luptă a ideilor într-o junglă a cugetului universal.
4622. Filosofia este cea mai firească manifestare omenească: orice individ are propriul său sistem de a concepe lumea; gânduri, idealuri şi aspiraţii unice şi inconfundabile în nemărginirea cărora ne putem pierde fiecare dintre noi.
4623. Am fost stingher în cetatea mea: am cunoscut gândurile unui filosof abia la o sută de ani de la naşterea acestuia; aş fi putut creşte şi trăi în atmosferă mai pură!
4624. Filosofia ne închide lumea iluziilor şi a patimilor: înţelegându-le, am fost mai puţin vulnerabili, faptele existenţei noastre nu s-ar fi născut!
4625. Filosofia este singura de acceptat, ea fiind cea mai puţin rea necredinţă; căci şi ea, oricâtă frumuseţe are, nu poate fi definită decât ca o teribilă erezie...
4626. Filosofia deschide oamenilor calea spre înţelegerea propriei lor existenţe, cât şi modul în care îşi pot hotărî rosturile vieţii; nu se acceptă fatalitatea, înfrângerea, neputinţa!
4627. Viaţa te obligă să gândeşti, dar cum să cauţi soluţii şi în ce fel să le rezolvi te învaţă numai exigenţa filosofiei.
4628. La răscruci de gânduri un sfat bun îţi prinde bine; o lecţie de filosofie!
4629. Filosofia ne oferă o viziune asupra lumii pentru a avea noi înşine un orizont propriu.
4630. Filosofia face parte din ordinea şi din anarhia trăirii; din haosul şi din precizia universală; este ca o existenţă vie, pretutindeni instalată cu autoritatea de a-şi impune legiuirile proprii.

4631. Nu se mai discută despre adevăr și poezie, ci se comentează despre filosofie; este mai *șic*!
4632. Nu sunt atât de înțelept să fiu prieten cu filosofia, dar și ea pare distantă și cam încrezută!
4633. A răsfoit o carte de filosofie, însușinuși-o complet; l-a costat un pol!
4634. A ascultat un filosof vorbind și de atunci crede că are același har, chiar dacă se bâlbâie.

FLOARE

4635. Florile sunt poeziile de dragoste ale naturii.
4636. Floarea pe care n-o oferim nimănui se vestejeşte ca iubirea tăinuită.
4637. Pământul cucereşte indiferenţa lumii cu zâmbetul de dragoste ale florilor lui.
4638. Florile sunt îndemnurile pe care le dorim din partea frumoasei Naturi.
4639. O floare neoferită poate ucide un vis, tot aşa cum o lacrimă de durere generează adevăr.
4640. Florile sunt lacrimile Divinităţii, semn că Dumnezeu este supărat pe răutatea oamenilor; în preajma lor suntem întotdeauna mai buni.
4641. Florile sunt metamorfoze ale Universului: versuri ale ţărânii fertile, bură de visuri căzute din cer, seducţii şi clipe de dragoste ale naturii, zâmbete ale Pământului; ele sunt protestele rugăciunilor adresate întunericului, privirile către stele ale adâncurilor, speranţele şi lacrimile de iubire ale vieţii; roua dorinţelor omeneşti!
4642. Florile au puritate şi privire de copil; ce-i frumos alungă efemerul – ce nu piere, e divin!
4643. Când apără o floare, spinul este un înger; doar în coroana de pe frunte ghimpele este diavol.
4644. Florile sunt cuvintele folosite de natură în dialogul discret şi iubitor cu noi, oamenii, care ne exprimăm atât de greu şi nu prea frumos; este ca un exemplu de educaţie...
4645. O floare este cel mai cuceritor surâs al naturii; n-ai conştiinţa să rezişti frumuseţii!
4646. Ca să afli cât eşti de bun, trebuie să iubeşti florile, să le cultivi, să le oferi; ce bucurii simple, dar divine, ne oferă natura!
4647. Când nu ne facem timp să admirăm o floare, ne-am risipit demult propriile visuri printre tristeţi, iar speranţele printre insuccese.
4648. Când n-ai dreptul să gândeşti liber, n-ai nici permisiunea să iubeşti nici măcar o floare!

FOAME

4649. Foamea nu este doar un strigăt de durere, ci şi o rană umilitoare a sufletului.
4650. Foamea este cea mai gravă imperfecţiune umană.
4651. Când foamea dă brânci, nu aştepţi nici să se coacă grâul, nici să fete vaca...
4652. Foamea întârâtă hoarda relelor, incită răzvrătirea şi mângâie moartea.
4653. Pentru cei puternici foamea este un ifos; pentru cei slabi – un junghi deznădăjduit.

4654. Oamenii care nu cunosc foamea sunt îmbuibaţi de pretenţii şi goliţi de idealuri.
4655. Foamea este o pavăză pentru suflet; apără omenia – demnitatea ei.
4656. Chiar dacă foamea este o mizerie a intereselor de viaţă, pentru cuget ea rostuieşte nobleţe.
4657. Când foamea nu este auzită, durerile ei sunt o armă de luptă.
4658. Atunci când foamea are năduf pe cineva, toate năravurile se întrec să-i aducă laude...
4659. De teama foamei unii oameni au grijă să se sfâşie între ei.
4660. Viciul îţi dă în cap – foamea doar întinde mâna...
4661. Teama de foame este prima şansă de reuşită în viaţă.
4662. Şi dacă ai scăpat de grija foamei, atunci când nu te îngrijeşti de tine, nu te caută niciun bine, ci te pândesc cohortele de rele!
4663. Foamea dezbină, foamea uneşte; urgia să se potolească!...
4664. Seceta înseamnă foamete; foametea este seceta omeniei, a idealurilor umane.
4665. Ca să scapi de foame, nu trebuie să te gândeşti doar la ziua de astăzi, ci şi la aceea de mâine; pune-ţi înţelepciunea la treabă...
4666. Nedreptatea aduce cu ea întotdeauna foame, dar vezi că şi lenea n-are altă grijă mai acătării...
4667. Foame – lene, bucate – hărnicie; două sensuri de urmat: primul coboară, părând tare plăcut, celălalt urcă, fiind foarte anevoios...

FRICA

4668.Teama este o pată de întuneric a raţiunii care inventează primejdii.
4669. Teama uneşte pe cei curajoşi şi îi dezbină pe cei laşi.
4670. Când te pierzi cu firea, degeaba simulezi că eşti leu...
4671. Spaima este o îmbrăcăminte urâtă şi zdrenţuită a sufletului.
4672. Fricosul se teme că o să cadă în lac şi atunci când se spală în... lighean!
4673. Degeaba fricosul îşi astupă ochii: teama are lăcaşul în suflet.
4674. Frica este o slăbiciune omenească;
4675. Frica de orice precede insuccesele.
disperarea – o laşitate perversă.
4676. În prezenţa laşităţii frica pătrunde în inimă şi iese prin vaietele gurii.
4677. Unii oameni se tem şi de umbra semenilor lor: ea – urâtă, ei – prea slabi.
4678. Omul se teme, cel mai mult, de prăpastiile care... îi mărginesc limitele cunoştinţelor şi puterilor sale.
4679. Înţelegând ideea morţii, învingi teama şi eliberezi din întuneric văpaia speranţelor şi idealurilor de viaţă...
4680. Oamenii fricoşi ajută nedreptatea să prolifereze nesocotindu-se pe ei înşişi demni de fericire.
4681. Frica – teribilă imperfecţiune, dureroasă necredinţă.
4682. Cine nu se teme de viaţă, îşi înalţă privirea; seva amară a rădăcinilor trimite arome tari în vârfurile semeţe.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

4683. Orice poate fi un izvor de teamă, dar încă din prima clipă de credinţă deprinzi speranţe.

4684. Trecut prin suferinţe, cugetul respinge perseverenţa sentimentului de teamă.

4685. Cel puternic în credinţă n-are teamă – are virtutea nădejdilor.

4686. Necuratul a voit ca omul să fie înjosit şi a inventat nemiloasa teamă.

4687. Cine inspiră teamă obţine supunere.

4688. Teama este o mină de durere pe care noi înşine ne-o implantăm în suflet, acceptând umilinţa laşităţii.

4689. Teama este diversă şi universală: viaţa are moartea, lupta – înfrângerea, credinţa – erezia; dorinţele noastre nu-s doar trepte de aspiraţii, ci şi cascade de spaimă.

4690. Teama de a spune adevărul se instalează încet, subversiv, contagios aşa cum începe teroarea: ameninţător, pervers, pretutindeni.

4691. Teama este un antigen al răutăţilor: ne macină rezistenţa, ne stinge speranţele; remediul universal constă în puterea credinţei noastre!

4692. Cei laşi, indiferenţi şi oportunişti n-au teamă aşa cum n-au nici fiarele în haită; este nevoie de cuget, de inimă şi de credinţă pentru a fi un om adevărat!

4693. Şi teama este un izvor de înţelepciune şi stavilă puhoaielor de rele, dacă avem în noi puterea credinţei – biruinţa binelui.

4694. Reflexul de autoapărare al multor oameni a fost creat din teama faţă de ruşi şi faţă de comunişti; şi astăzi, când au întâlnit fericirea, o dominantă nervoasă o abate către sfera durerii; în viaţa adevărată reintră schilodiţi...

4695. Teama poate fi o laudă când ne protejează şi ne stimulează înţelepciunea, dar este şi o laşitate, cu atât mai mult cu cât suntem lipsiţi de valoare; apărăm înverşunaţi ceea ce nu avem...

4696. Câtă teamă ai, atâta slăbiciune porţi, atâta credinţă îţi lipseşte.

4697. Condiţia umană începe dincolo de frica faţă de existenţă: teama, fiind o componentă a umilinţei, nu poate accede spre înălţimi.

4698. De rău trebuie să ne fie întotdeauna teamă; dacă îl nesocotim, nu ne pregătim să-l întâmpinăm şi nici nu-l prevenim.

4699. Curajul este o creaţie a cugetului, pe când frica îşi face loc în sufletul neîncrezător în protecţia binelui.

4700. Odată instalată durerea fizică, teama se pulverizează ca şi cum n-ar fi existat: de cine ne-a fost frică?

4701. Te poţi teme de multe rele, dar niciodată de viaţă; toate greutăţile ei sunt motive de victorie – de înaltă bucurie.

4702. Frica este o formă de umilinţă a fiinţei umane – a cugetului ei, inventată de necredinţa în tine însuţi – în sufletul tău.

4703. Chiar dacă teama este o duhoare a răului, are ca antidot un cât de mic curaj.

4704. Unde apare fie şi numai o firavă teamă, se înghesuie să-şi facă loc şi laşitatea.

4705. Nedreptatea îşi aliază teama, spre a potoli orice împotrivire.

4706. Teama este un sentiment uman de nelinişte, dar când e înveninat de abuzuri capătă puteri monstruoase.

4707. Cine nu mai are nimic de pierdut stăpâneşte teama, jerfindu-şi demnitatea curajului.
4708. Teama poate fi un bun prieten; te pune în gardă, îţi îndeamnă curajul.
4709. Ne speriem de un adversar când n-avem încredere în noi înşine, când nu ne-am învins nici propria teamă.
4710. Ţine cont de teamă, dar să nu-i fii niciodată slugă!
4711. Teama trebuie oprită la poarta raţiunii; când ajunge să pătrundă în suflet, condiţia umană e în pericol!
4712. Teama se face simţită faţă de orice răutate concretă, pe când aceea îndusă de spirtitul nostru este neobservată ori desconsiderată, deşi este mai grav şi cu urmări dureroase.
4713. Deşi teama este o imperfecţiune umană, totuşi ne protejează, salvându-ne pe noi înșine.
4714. Teama de insucces este o îzbândă a vieţii!
4715. Cel mai mult ne este teamă de *Eu*-l propriu, deşi nu ne place să recunoaştem.
4716. Și teama ne poate fi aliată; o putem folosi în apărare, ne dă alarma.
4717. Pentru teama de a vieţui omul şi-a zămislit înţelepciunea, curajul şi credinţa!
4718. Când ne este teamă de noi înșine, nu apelăm la curaj; ne stăpânește lașitatea!
4719. Sunt multe taine ale vieții ascunse în noi înșine, dar nu avem curajul să le descoperim, părându-ni-se că ne temem chiar de ființa noastră.
4720. Deși mi-a fost prieten curajul, m-am temut de mine însumi, de viața mea; mi-am fost, adeseori, potrivnic fără voie!
4721Nu-mi este teamă, ba chiar m-ar bucura să fie ca într-un tren, fără să știu unde mă duce, nu m-am speriat de viață, deși am trecut prin prăpăstii întunecoase.
4722Pare că m-am pornit de mai multe ori decât aș fi plecat; mi-a fost de mai multe ori teamă decât curaj am avut!
4723Numai când îți învingi temerile, poți crea ceva important!

FRUMUSEŢE

4724. Îţi poţi fi stăpân pe propriile gânduri şi pe fapte atunci când eşti un vasal al frumosului absolut.
4725. Acolo unde-s frumuseţi nebănuite, morala lumii le-a numit *ispite.*
4726. Frumuseţea adevărată are universul ei neînţeles care aşteaptă să fie descoperit.
4727. Mai greu de cucerit, mai frumos!
4728. Frumuseţea seduce frumuseţe...
4729. Prin tine adaugi frumuseţe, prin tine alungi ce-i urât.
4730. Frumuseţea are două feţe: aceea a chipului, admirată; aceea a sufletului, ignorată; una mai cuceritoare decât alta!
4731. În infinitul lumii trecătoare frumuseţea este o înşelare în plus; o, cât iubim iluziile!
4732. Adevărata frumuseţe este credinţa în tine însuţi; evadarea din neputinţă, întuneric şi umilinţă.

4733. Frumuseţea nu are limite şi simplitate; e cuceritoare întotdeauna, ascunsă pentru fiecare şi expansivă pentru oricine: desăvârşeşte!
4734. Frumuseţea chipului o primim de la Dumnezeu: dar pe aceea a sufletului o modelăm în lupta noastră cu nemernicia, în truda pentru desăvârşire şi-n dragostea credinţei ce-o purtăm.
4735. Când impulsivitatea urâtului este instalată pretutindeni, timiditatea frumuseţii se chinuie să răzbată în orice colţ de lume, căci în sufletele noastre ea nu mai are loc.
4736. Mama seducţiei: frumuseţea – n-are împotrivire!
4737. Când nu aveţi niciun sprijin şi nicio speranţă nu vă vine în ajutor, atunci voi, cei îndureraţi, salvaţi-vă în oceanele de frumuseţe ale idealurilor!
4738. Puteţi cuceri toate frumuseţile lumii, investindu-vă propria bunătate, sinceritate şi iubire.
4739. Orice frumuseţe se poate cuceri, dacă o integrăm în realitatea clipelor noastre ca pe o morală absolută, ci nu ca pe un moft aflat la modă.
4740. Frumuseţea trebuie privită cu sufletul: numai aşa vom pătrunde în absolutul ei spre a nu mai ieşi din el niciodată.
4741. Frumuseţea este a nimănui, pentru a fi a tuturor; ne iubeşte deopotrivă, se dăruie, ne copleşeşte; desăvârşită înrobire în divin!
4742. Iubirea de frumos nu induce nimănui nici reproşuri şi nici invidie; ea armonizează şi înnobilează diversitatea virtuţilor omeneşti.
4743. Frumuseţea nu trebuie cucerită ca pe o redută; ea se oferă tuturor ca o comoară, dar prea mulţi oameni, săraci în cuget, n-au suflet să o înţeleagă...
4744. Frumuseţea adevărată este discretă şi liniştită, atrăgătoare şi iubitoare; se ataşează de tine fără să simţi că o suporţi; nu agasează, nu ţipă că există; irumpe bunătate şi bucurie!
4745. Frumuseţea este o femeie care cochetează cu toată lumea fără să se dăruiască nimănui.
4746. Viaţa oamenilor preţuieşte ceva când frumuseţea care o împodobeşte este adevărată.
4747. Frumuseţea profundă se înţelege greu şi se vede rar.
4748. Cu înţelepciunea descoperi adevărul, cu frumuseţea – slăbiciunile.
4749. Frumuseţea vieţii se poate măsura numai după ce se aruncă vălul egoismului propriu.
4750. Frumos nu-i decât ceea ce iubim cu adevărat.
4751. În preajma frumuseţii raţiunea capătă strălucirea geniului.
4752. Atunci este frumos când simţămintele se pierd în sinea lor.
4753. Marile frumuseţi sunt greu accesibile aşa cum Divinitatea este o altă lume.
4754. Falsa frumuseţe amăgeşte fericirea.
4755. Descoperi frumuseţea, ferindu-te de răutate.
4756. Inima bate pentru ce-i frumos; urâtul nu merită îngrijorare!
4757. Frumuseţile răsar de timpuriu în viaţă, dar adeseori le percepem prea târziu.
4758. Frumosul este acel univers de simţire la care imaginaţia nu mai poate adăuga valoare.

4759. Dacă știi să cauți frumusețea, o găsești și în ceea ce pare utât.

GÂND

4760. Atunci când vorbele supără, gândurile pot să ucidă.
4761. Însingurarea gândurilor întemniţează visurile.
4762. Puterile oamenilor sunt gândurile lor; cohortele ideilor cuceresc tainele lumii.
4763. Gândurile care supravieţuiesc judecăţii umane seduc posteritatea.
4764. Oamenii desfid toate opreliştile care încătuşează gândurile.
4765. Gândurile se închină celor pe care îi iubim şi vremurilor acestora.
4766. Pentru a descoperi adevărul, învaţă să gândeşti singur.
4767. Gândirea este frumuseţea şi veşnicia omului.
4768. Gândurile înfăptuite au puterea de a dăinui.
4769. Semeţia naturii a zămislit gândirea spre a se încununa pe sine.
4770. Orbita vieţii este gândirea ei.
4771. Oamenii care ştiu să vorbească puţin au gânduri numeroase şi înălţătoare.
4772. A gândi despre rosturile lumii nu este o renunţare la viaţă.
4773. Cum bănuieşte că ai putea gândi, ignoranţa îţi frânge aripile ideilor.
4774. Suspinul este lacrima unui gând.
4775. Nu există limită în gândire, ci opreliști în exprimare.
4776. Realitatea oferă gândurilor frumuseţe, nemărginire şi putere.
4777. Gândind, urci un pas spre lume şi spre tine însuţi; nesfârşită înălţare!
4778. Gândurile exprimate se încrustează în clipa timpului.
4779. Nu suntem nimic altceva decât ceea ce gândim.
4780. Oamenii se fac înţeleşi prin activitate socială şi printr-o originală efervescenţă a gândirii.
4781. Când citim, ne acoperim de gânduri; când scriem, răbufnim din lăuntru-ne.
4782. Când îţi conteşti menirea şi propria-ţi gândire, te defineşti pe tine însuţi.
4783. Nicio ameninţare nu desparte omul de măreţia gândurilor sale.
4784. Omul se înalţă prin puritatea gândirii şi coboară prin viciul puterii.
4785. Cunoaşterea adevărului este mândria gândirii.
4786. Gândirea este expresia cunoaşterii şi posesiunii.
4787. Puterile vieţii sunt gândurile înaripate de idealuri.
4788. A gândi este suprema obligaţie umană!
4789. A gândi altcum, nu-i o crimă; a acuza, nu-i o răzvrătire; gândurile purifică lumea!
4790. Când semenii noştri ne vor putea citi gândurile, ne vom ruşina de existenţa ce o avem.
4791. De-am înţelege gândurile altora, ne-am curăţa de rele şi ne-am plivi prostia.
4792. De şi-ar fi putut citi gândurile, oamenii şi-ar fi sculptat propria lor perfecţiune.
4793. Gândeşte cât să nu abuzezi de strădania altora, iar lumii să-i poţi aduce tu însuţi un umil prinos.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

4794. Oricât am privi un om, gândurile lui înălţătoare nu i se întrevăd; fiecare creaţie îşi are taina şi Divinitatea ei.

4795. Oricine ştie ce-i poate da viaţa şi ce rol îşi asumă, dacă a ştiut să-şi gândească propria sa existenţă.

4796. Gândurile frumoase se nasc din frământările conştiinţei precum perlele din durerile ascunse.

4797. Gândurile sunt ca fiinţele ce se nasc din puteri divine: trăiesc în credinţa faptelor şi mor în desăvârşirea unei posibile reînvieri.

4798. Fără libertate nu aş fi trăit propria-mi efervescenţă de gânduri, laşitatea le-ar fi îngropat în mine?

4799. Trăind într-o lume de iluzii, lupţi să elimini tot ce e surplus în atitudini, în timp ce gândirea se concentrează în detalii şi se exprimă în sentinţe.

4800. Gândirea este forma superioară de viaţă, chiar dacă ea creează prea multe nelinişti şi prea puţină fericire!

4801. Când îţi transpui gândul şi sufletul în frumuseţe, comiţi o desprindere din universul tău, în absolutul pur al creaţiei.

4802. Orice gând transcris este o bucurie; orice însemnare este un monument al cugetului.

4803. De putem insufla duh de viaţă gândurilor ce le avem, atunci bucuria noastră este doar jertfă – lacrimă de iubire divină eruptă către lume.

4804. Gândirea filosofică urcă o scară de dureroase încercări, sfârşindu-se dincolo de limita înţelegerii – în eternitate.

4805. Nu perseverenţa deschide poarta veacului la care baţi, ci armonia unui cifru de gânduri imaginat de harul tău pentru lumea în care trăieşti.

4806. De-mi ucideţi gândurile, nu voi mai putea fi eu însumi niciodată: pe cine supăr, cărei palme nu i-am întors obrazul?

4807. Toată viaţa ne gândim: uneori pentru a recupera trecutul, alteori pentru a apropia viitorul; parcă am vrea să ne scriem testamentul...

4808. Fiecare gând pe care îl scriu desprinde din mine fragmente de existenţă: eliberez sufletul de nelinişti şi mă înalţ spre idealuri, debarasându-mă de păcate.

4809. Puţine gânduri am putut însemna; cele mai multe s-au risipit ori au recăzut în conştiinţa mea fără să le pot imortaliza; în permanenţă le caut şi aştept renaşterea lor – veşnica mea înviere!

4810. Gândurile sunt exerciţiile spiritului; ele dau vigoare, supleţe şi eternitate existenţei.

4811. Gândurile mele sunt o datorie faţă de lume: cum le scriu, le şi uit, nu-mi mai aparţin; egoismul meu agresiv este înfrânt!

4812. Îmi ţin ascunse gândurile aşa cum îşi piteşte un avar comoara: numai după ce le şlefuiesc înţelesurile cutez să le risipesc în negura lumii spre a licări bucurii!

4813. Multe gânduri înalte nu le receptez corect ori ideea lor nu mă aprinde, deşi pulsez de emoţii; rareori mă contopesc în aceleaşi văpăi de simţiri şi mă revărs în speranţe cutezătoare şi-n zboruri de nelinişti; atunci mă închipui val de început şi geană de lumină!

4814. Modul meu de a gândi este chintesenţa unei veşnice dorinţe de libertate, a unei adversităţi permanente faţă de nedreptate şi a unor incomplete puteri de jertfă şi de credinţă; vă cer iertare pentru aripile mele frânte...
4815. Am lăsat toate gândurile mele fiinţelor care pot iubi: implor îndurare pentru atunci când voi întrerupe definitiv miracolul pe care, poate, că nu l-am meritat pe deplin.
4816. Măsurăm Universul cu micimea gândurilor noastre, pretinzând a jalona Eternitatea cu viaţa efemeră ce-o avem şi, seduşi de gloriile marginale de sub carapacea proprie, ne credem demiurgi ai ordinei atotcuprinzătoare.
4817. Nu putem rodi oricând gânduri de seamă; numai sub cataliza faptelor reale putem cristaliza mugurii creaţiei.
4818. Infirmitatea gândurilor noastre este necredinţa...
4819. Condiţia vieţii este gândirea; fără înţelegerea rosturilor existenţei tragediile pot părea maimuţăreli, iar iluziile realitate.
4820. Niciodată n-am unde să mă ascund de propriile mele gânduri: doar uneori mă înşel crezând în iluzii...
4821. Fără libertatea de gândire roadele vieţii sunt sterile aşa cum independenţa nefolosită putrefiază toate nădejdile noastre.
4822. Îmi strâng şi îmi concentrez gândurile pentru a le cristaliza – sublima, cu scopul de a putea să elibereze o cantitate cât mai mare de energie spirituală într-un conţinut cât mai mic.
4823. Gândurile mele sunt datoare sumedeniilor de neîmpliniri; vor să-mi revăd viaţa şi – vai, ce provocare! – să o retrăiesc!
4824. O fi poate gândul o subtilă reacţie chimică, dar de unde preia puterea şi frumuseţea lui? Este o tainică legătură între cuget şi suflet?
4825. Odată înfiripat, gândul se poate înscrie pe hârtie, pe o paletă de culori ori dăltui o piatră sau modela o invenţie, şi doar atât; nu se propagă în Univers, nu populează Cosmosul? Le va putea capta vreodată cineva?
4826. Un gând de seamă este puternic nu când doar se face auzit, ci când este urmat.
4827. Dacă ştii cum să-ţi laşi gândurile, cum să le oferi oamenilor, posteritatea este primitoare, are grijă ca o mamă de ele...
4828. Gândim, vrem să gândim cât mai mult, irumpem idei din nesecat izvor; ascundem în noi un uriaş depozit, o mină bogată în spirit.
4829. De ce nu ne putem materializa gândul în clipa ivirii lui, dându-i suflare reală? Când îi vom imprima puterea de a se înfăptui instantaneu, va fi prea mic Universul?
4830. Destoinicia gândurilor descifrează orice taină a existenţei, dar pe sine însăşi, poate, niciodată; face parte din creaţia vieţii!
4831. Dacă infinitele noastre gânduri nu cristalizează în fapte de seamă, atunci existenţa ne este o uriaşă risipă.
4832. Orice gând este o expresie a conștiinței și a sufletului nostru; eliberarea lui e o decizie a acestora!

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

4833. Nu mumia noastră trebuie să dăinuiască, ci faptele vieții, ideile pe care le-am trimis spre viitor, gândurile încrustate în cremenea timpului.

4834. Deși este ușor și frumos să gândim, atât de puțin o facem, atât de mult îi nesocotim virtuțile.

4835. Prietenia gândurilor este un dar suprem; putem sta de vorbă chiar și cu Dumnezeu.

4836. De n-am avea minunea gândurilor, am fi oameni – piatră; bolovani mișcători.

4837. A se regăsi gândurile peste vremuri aceasta ți-a fost menirea, aceasta-i nemurirea!

4838. Gândurile trebuie să fie scrise ori pictate, sculptate sau imprimate în fapte, altfel miracolul lor e condamnat la inexistență; lasă-le lumii, salvează-te!

4839. Gândurile sunt o stare de fericire pe care totuși ne-o acordăm cu multă zgârcenie și cu pagubă.

4840. Gândurile sunt călăuze sigure ale existenței; viața le urmează necondiționat!

4841. Dacă nu știi ce să faci, este destul să gândești; atât!

4842. Gândurile noastre sunt o navă destinată viitorului, dar rareori știm să ne îmbarcăm spre nemurire.

4843. Fără gânduri viața nu s-ar face înțeleasă, iar sensul desăvârșirii ei n-ar exista.

4844. Chipul omului nu se poate exprima pe sine; doar gândurile ne definesc ceea ce suntem!

4845. Gândurile care ne străbat se pot întrevedea numai în faptele noastre; altfel se pierd în imaterialitatea inexistenței.

4846. Gândul este cel mai frumos și seducător rod al existenței; te cucerește, te uimește, te înalță!

4847. Înfăptuirea gândurilor este sublimul existenței; vai,vai, cumplit să n-ai voie a cugeta!

4848. În unele situații nu avem gânduri preelaborate și totuși atunci când este nevoie să luăm o decizie, parcă sunt scoase dintr-un ascunziș al minții unde au fost instruite de conștiință cum să se prezinte.

4849. Toți marii gândittori ai Omenirii pot fi considerați adevărați magi ai Divinității; făuritori de viitor!

4850. Astăzi putem gândi liber și cu dezinvoltura raționamentelor, pentru că ne folosim de truda, măiestria și jertfa înaintașilor noștri.

4851.Ne risipim multe gțnduri importante, de parcă nu ne-am prețui existența!

4852. Depărtările ne cheamă, pentru că acolo s-au dus gândurile noastre, au întâlniri cu fabulosul necunoscut!

4853. Când puterea gândului va putea să urnească măcar un singur atom, va fi o altă lume; mai bună ori mai rea sau nu va fi deloc?!

4854. Când nu mai ai nimic de spus și nu mai poți gândi, zilele nu mai stălucesc, iar întunericul nopților își pierde înstelarea; un licărit de cuget ar părea o văpaie!

4855. Gândul mi-a săgetat tristețile, durerile și întunericul lipsei de libertate; am putut rămâne viu!

4856. Gânditorul – ocnașul zilelor noastre!

4857. Credința că pot emite gânduri importante mi-a fost ca o simplă respirație; am aspirat învățături și am expirat idei; în alt mod mă sufocam!
4858. Când gândurilr sunt împresurate de prea multe griji, nu mai este loc unde să poposească ideile mari!
4859. Ne poartă gândul prin lume, dar nu ne oprim nicăieri să purcedem la fapte; nu vom lăsa nimic în urma noastră; drum pustiu, viață irosită!
4860. Chiar dacă scormonești pământul, iar privirea se pierde în adâncuri, îndemnați-vă gândul să admire cerul; lumina înălțimilor alungă întunericul!
4861. Primele gânduri pe care le așternem pe hârtie repede par că nu mai au aceleași sensuri; la completăm, le cioplim și le șlefuim, dar nu le scrijilim înțelesurile; începuturile păstrează taina inspirației și sfințenia simțirii.
4862. Imprimați gândurile voastre în fapte, pentru a nu vă preda uitării!
4863. Izvoarele gândurilor sunt infinite, iar șuvoaiele lor străbat instantaneu spațiul cu puteri dumnezeiești; doar suntem din Suflare Divină!
4864. Oare câte gânduri se sting și câte idei mor înainte de a se fi născut? Parcă am abandona viața!
4865. Cu cât trăim mai comod în locul în care ne aflăm, cu atât gândurile zboară mai departe și ne înfruntăm cu zmeii necunoscutului; pacea cugetului este veșnica luptă!
4866. Atunci când nu am nicio activitate fizică, nu stau, cum se spune, degeaba, ci gândesc, înlănțuind idei, idealuri, virtuți; o trudă de ocnaș fericit!
4867. Sunt nedrept cu gândurile mele, vreau mai mult de la ele; însumi îmi tâlhăresc cugetul!
4868. Numai primenindu-ți în permanență cugetul, poți imprima puritate actului de creație!
4869. Gândurile ne sunt cei mai buni prieteni, ne ajută să ne desăvârșim personalitatea și să creăm valori nemuritoare.
4870. Oare gândurile obosesc ori își pierd curajul de a irumpe în lumea atât de violentă și incapabilă să înțeleagă?
4871. Cel mai mult desconsiderăm gândurile noi înșine, lăsându-le pradă uitării.
4872. Pe unde îmi umblă minte, aflu că a mai fost cineva înaintea mea.
4873. Ce de pietre prețioase, neșlefuite, se află în mina mea de gânduri!
4874. Gânduri, gânduri! Ce tristă ar fi viața fără ele! Ne-ar lipsi rațiunea și am fi Nimic!
4875. Gândul îndeamnă trupul să lucreze, acesta obligă mintea să se odihnească; nu e o divergență, ci o simbioză armonioasă!
4876. Gândurile care lenevesc opresc viața pe loc.
4877. Gândurile nu doar se emit, ci trebuie înfăptuite, oricât ar fi de greu!
4878. Gândurile sunt generate cu un scop, au o menire; cui le adresăm, cine le receptează, cine le împlinește?!
4879.Cândva am avut rații de hrană și de libertate; acum am doze de sănătate - de n-aș avea și porții de gânduri!
4880.În infinitul gândurilor mele mă regăsesc întotdeauna; nu pătrund pe maidanul altora!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

4881. Degeaba s-ar pune scrierile pe cântar, dacă n-au avut valoare gândurile!

4882. Prin modul de gândire îmi construiesc o viață așa cum o doresc.

4883. Sufletelor care nu mai sunt în această lume, să le mărturisim că le-am iubit și că le închinăm un univers de gânduri!

GENERAŢIE

4884. Zestrea spirituală a tuturor generaţiilor este o inforescenţă a culturii universale.

4885. Generaţia din care facem parte vorbeşte mult prea mult; timp să se-nţeleagă n-are!

4886. Oricare generaţie este obsedată de libertate, de adevăr şi de frumuseţe.

4887. Existăm prin puterea de jertfă a tuturor generaţiilor.

4888. Fiecare generaţie umană este un ideal de cultură.

4889. Orice generaţie îşi împinge destinul înainte, adăugând la inerţia trecutului efervescenţa propriului prezent.

4890. Oamenii care se rătăcesc de generaţia lor nu mai visează să cucerească idealurile omenirii...

4891. Unele generaţii sunt predestinate durerii; un veşnic suspin al fericirii – calvarul lumii trecătoare.

4892. Este absentă lupta între generaţii; ideile doar se autoperfecţionează redescoperind idealuri.

4893. Nicio generaţie nu-şi duce până la capăt idealurile pe care le are, dar tocmai prin insuccese şi înfrângeri îşi găseşte, fiecare din ele, în felul lor, propria menire.

4894. Orice generaţie se sacrifică pe sine; puţini fericiţi, prea multă uitare!

4895. Nu există război între generaţii: toate au în comun aceleaşi idealuri sfinte – doar iluziile şi dezamăgirile le despart.

4896. Multe generaţii sunt o discontinuitate istorică în care înălţarea cugetului stagnează; parcă o generaţie precedentă ar fi mers prea repede şi acum se aşteaptă ca timpul să vină din urmă – de fapt, trece pe lângă ele.

4897. Chiar dacă generaţiile expansioniste şi avide de valori supun Istoria la meditaţii, ea nu poate fi grăbită; ritmul ei este imperturbabil, iar rosturile oamenilor nu o emoţionează.

4898. Generaţia mea a urmat uneia care a fost ucisă, fiind nepermis de bună; prea mulţi viteji, eroi şi patrioţi; prea multe gânduri luminate şi libertate de simţire... şi prea bogată ţară, şi-n calea tuturor!

4899. Unele generaţii deschid drumuri noi în istorie, defrişând viitorul spre direcţii corecte; altele se înfundă în văgăunile durerii, de unde revenirea se face pe căi pustiite şi tâlhărite de valori... cei ce vor urma vor fi mai săraci şi mai suferinzi!

4900. Fiecare din noi suntem mentori ai mai multor generaţii, putând fi responsabili sau acuzatori ai evoluţiei lor, tocmai ca o menire a propriei noastre existenţe.

4901. Nu suntem mulţumiţi de propria noastră generaţie, dar nu ne simţim cu nimic vinovaţi; ea ni se pare prea abstractă, noi prea implicaţi în interese personale...

4902. În generaţia în care existăm, sunt destui oameni competenţi care se pot implica în toate situaţiile dificile; nu-i cazul ca **tocmai noi** să nu ne vedem de **ale noastre!**
4903. Multe generaţii de oameni sunt complet necunoscute, nu prin lipsa înfăptuirilor de seamă, ci prin îngroparea lor în profundă nedreptate – năravuri – crime politice!
4904. Fiecare generaţie se visează să facă parte dintr-un secol precum cel al lui Pericle, dar nu și-l ivesc pe cel al lor...
4905. Dacă ar fi să ne realegem generaţia, am alege-o tocmai pe aceea a noastră; îi găsim fabuloase înfăptuiri, ne aflăm în miezul trăirilor ei...
4906. Propria generație îți va fi marea iubire a existenței!
4907. Spune-i generației tale tot ceea ce ai de mărturisit, spre a-ți strălumina sufletul de bucurii și a-i dovedi iubirea; cele viitoare te vor înțelege tot mai puțin!
4908. Timpul încredințează generațiilor umane misiunea de a judeca faptele fiecărui trecător prin această lume.
4909. Generațiile sunt unite sau depărțite de virtuțile ideilor; cugetul îngroapă ori înnobilează și înveșnicește pe fiecare dintre ele!
4910. Unii oameni lasă în urma lor o dâră de lumină pentru generațiile viitoare, pe când alții întunecă prin fapte reprobabile orice licărire spre viitor.
4911. În generația mea nu mă regăsesc, pentru că n-am avut curajul să înfrunt nedreptățile, chiar dacă n-am avut nici lașitatea de a nu le renega!
4912. Din ce în ce, tot mai puțini prieteni de generație nu ne mai pot auzi admirația pentru ei; ne destăinuim doar singurătății...
4913. Leagăn al visurilor tale, pentru generația din care faci parte vei vărsa ultimele lacrimi ale existenței.
4914. Când ajungem să ne vedem atât de singuri, reproșăm celor ce nu mai sunt că prea s-au grăbit...și multă durere resimțim!
4915. Celor din generația noastră pe care i-am iubit trebuia să le-o fi spus la vremea lor; când o facem prea târziu, părem a o face irealității...
4916. Dacă alte generații vor afla ceva despre tine, înseamnă că ți-ai însemnat propria cărare cu lumina ideilor și faptelor tale.
4917. Istoria uită generațiile învinse; doar victoriile străbat veacurile!
4918. Propria generație te-a ajutat să te înalți, te-a învățat să suferi și te-a înnobilat cu demnitate; îi ești dator cu iubire,devotament și sacrificiu!
4919. Universul lumii se află chiar în propria ta generație; te așteaptă să o îmbrățișezi spre a-ți oferi nemărginirea idealurilor.
4920. Societatea în care te afli este parte a generației tale; pe ea o slujești, ea te va recunoaște, ea te va nemuri!

GENIU

4921. Geniul este o clipă de viaţă hărăzită veşniciei.
4922. Când înţelegi geniul, nu-l poţi imita; îndrăzneşti doar să-l admiri.
4923. Nestematele geniului strălucesc numai pe un fundament de permanentă străduinţă.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ
4924. Sfidând uitarea, geniul nu cunoaşte insulta efemerităţii.
4925. Este uşor să ajungi geniu: trebuie doar să nu ratezi şansa de care nu ai ştire când vine pentru fapte de glorie.
4926. Nu pretindeţi de la nimeni fapte de geniu; necesitatea lor este impusă numai de veşnicie.
4927 Geniul este un pisc de umanitate asaltat de admiraţie şi copleşit de nefericire.
4928 Menirea geniului este nemurirea faptelor sale – a spiritului lor.
4929. Viaţa pentru genii este doar un pas vremelnic spre eternitate.
4930. Când nevoile impun, Divinitatea admite să se ivească un geniu.
4931. Pentru oricât de puţin ar înfăptui un geniu, se va vorbi o veşnicie.
4932. Epoca geniului este numai aceea a veşniciei; vremea lui se tot extinde...
4933. Geniul are curajul de a evada în afara Timpului în care se desăvârşeşte.
4934. Destinul geniului este nemărginirea spiritului său şi limitele fericirii proprii.
4935. Geniul imprimă posterităţii sclipirea ce i-a străluminat personalitatea.
4936. Pentru a putea înţelege spiritele mari le restrângem universul manifestărilor şi le micşorăm înfăptuirile, sufocându-le geniul în găoacea limitelor noastre.
4937. Geniul îşi asumă în sufletul său durerea şi în conştiinţă izbânda veacului în care se petrece.
4938. Geniul îşi luminează veacul, iubind divinitatea lumii, divinizând iubirea lumii.
4939. Nu există o predispoziţie la nefericire şi durere; există doar o fatalitate a geniului.
4940. Geniul este o stea căzătoare în eternitate...
4941. Impostorii pier sub cenuşa timpului; geniul – far peste lume – uitarea supune.
4942. Geniul este limita posibilului uman la care s-a adăugat durere şi dăruire.
4943. Călugărul din schitul în care se slujeşte adevărul este un geniu al existenţei.
4944. Dacă nu adori munca, lupta, grija şi neliniştea, te subjugă nepăsarea; inactivitatea ucide geniul!
4945. Geniul este un iureş al gândurilor pornite să străbată veşnicia.
4946. Geniul îndrăzneşte să înţeleagă echilibrul picăturii de viaţă şi pe cel al eternităţii, al clipei şi al secolului său.
4947. Neliniştea dă glas geniului şi sens veşniciei sale, dar adevărata Divinitate i-o conferă credinţa în puterea spiritului omenesc.
4948. În universul gândirii oamenii se regăsesc pe cărări înguste, imitându-se reciproc, uitând că infinitatea aşteaptă să fie cucerită de geniul lor.
4949. Viclenia spiritului poate imita geniul, dar nemurirea niciodată; gunoaiele putrezesc repede!
4950. Geniul nu se naşte din nimic; este rodul durerilor adânci şi Divinitatea propriei răbdări.
4951. De-am trăit într-o lume falsă, n-are geniul nostru nicio vină; nici el nu-i adevărat...
4952. Dacă n-ai talent, şlefuieşte-ţi truda, dacă n-ai geniul, naşte-te a doua oară!
4953 Geniilor le este interzisă lipsa de curaj, odihna şi mulţumirea de sine; lumea lor pierde uitarea.

4954. Când admirăm ceva n-o facem din viciul linguşirii, ci din voluptatea consideraţiei faţă de virtutea valorilor – seducţia geniilor ne copleşeşte!
4955. Geniul nu renunţă niciodată la desăvârşirea sa: înfruntă umilinţa, nefericirea, durerea; este sclavul perfecţiunii, înălţării şi iubirii; se expune suferinţei, singurătăţii şi invidiei, se dăruieşte celor avizi de glorie ca şi celor nemulţumiţi sau înşelaţi; ce-o fi vrând, ce n-o fi vrând geniul?!
4956. Geniul uman este o componentă a veşniciei însăşi, căruia nu-i putem înţelege pe deplin valoarea rosturilor şi destinul, dar îi simţim indestructibila contopire în frumuseţea existenţei.
4957. Geniul este cel mai puternic afront adus deşertăciunilor şi vremelniciilor.
4958. Geniul nu poate fi însuşit pe deplin de generaţia sa: doar cei ce-l vor urma vor încerca să-l asimileze pentru a se amăgi să-l conteste.
4959. Dincolo de aparenţele în care ne zbatem, există o atmosferă a profundelor nelinişti din care sorbim împlinirile noastre: când în această lume, a frământărilor, nu va mai fi nicio clipă de linişte, atunci şi de acolo, izbucneşte dăruirea de geniu.
4960. Geniul are propriul său prezent, acela de a nu fi contemporan cu nimeni dintre muritorii de rând; reflectăm la viaţa unor oameni de seamă şi, chiar dacă ei nu mai sunt, am vrea să ne simt alături de cugetul lor, de neîmplinirile lor!
4961. Fiecare om este în sinea lui un geniu: trebuie doar să-şi asume partea lui de suferinţă pentru a putea crea ceva nemuritor; destinul său trebuie să treacă întotdeauna prin nesfârşirea chinuitoare a încercărilor.
4962. Geniul are un plus de viaţă sau de cuget? Orice ar avea mai mult, nimic nu păstrează pentru sine!
4963. Geniului nu-i este dat să se bucure de faptele sale; el visează desăvârşirea, sfinţenia, nemurirea!
4964. Nu ignorantul este marele duşman şi perfidul invidios al geniului, ci semidoctul; el se crede îndreptăţit să i se aducă ovaţii, de partea lui ar fi cunoaşterea şi toată ştiinţa; te pierde de crezi că nu-i aşa!
4965. De-ar exista o ţară a geniilor, ar fi lumea mai bună? Nu vor mai exista eroi să se jertfească?
4966. Emblema geniului este distincția perseverenței de a crea desăvârșire – sfințenie!
4967. Gloria geniului este o captivantă atracție universală, pe când truda înălțării lui – o respingere brutală.
4968. Se dă câte unul suferind, precum unii genii, deși toată lumea știe că nu-l ajută, de fapt, extremitatea superioară a corpului...
4969. Omul obișnuit traversează clipa lui de viață fără să știe de prezența acesteia; doar geniile opresc timpul în loc, uimind indiferența veacurilor.
4970. Cea mai mică trecere de vreme poate lăsa importante semne în urmă; geniul dăruirii de sine decide!
4971. Mulți oameni sunt condamnați de către mediocritate tocmai pentru că nu sunt genii!
4972. Fără o imensă trudă, geniul s-ar numi ratare de viață.

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

4973. Înainte de a descoperi o altă lume, geniul se află pe sine, își purifică spiritul, nu-și iartă nimic; se jertfește!

4974. Omenirea a avut puține genii, dar cei care doar s-au pretins…n-au încăput pe Pământ!

4975. Puneți orice stavilă vreți și geniul tot va izbucni; ivirea sa e o voință divină!

4976. Geniul se recunoaște foarte ușor de către oricine; el se emite pe sine de la distanță, se face înțeles și ascultat; cucerește!

4977. Marele dușman al geniului este calomnia; dar orice ar face tot pe ea se murdărește!

4978. Insucesele pândesc grijile geniului, doar-doar vor putea să-și țipe neputința!

4979. Există o limită a puterilor omenești și o cu totul alta a geniilor la care abia de putem avea acces!

4980. Roadele geniului uman sunt ca o treime sfântă; educația, credința, civilizația.

4981. Suntem înconjurați nu de ignoranță, de empirism și de neadevăruri, ci trăim în ambianța unei civilizații imprimată lumii de geniul omenesc.

4982. De unde nu te aștepți poate să apară un om de geniu, precum dintr-un staul s-a ivit Mântuitorul!

4983. Faptele glorioase și ideile înălțătoare aparțin geniilor; oamenii obișnuiți au însă iubirea și menirea de a le purta în veșnicie, fiind fericiți atunci când o pot face!

4984. Așteptând numai fapte de geniu, lumea ar fi neinteresantă și indiferentă.

4985. Când se ivește un geniu, invidioșii mai întâi plâng, apoi se revoltă, contestându-l.

4986. De-am trăi numai între lucruri geniale, nu ni s-ar părea viața mai puțin frumoasă!

4987. Iluzia geniului bântuie printre oameni!

4988. Oriunde geniul strălucește, acolo suferința întunecă, precum diavolul urăște sfințenia!

4989. Dacă lumea ar aparține numai geniilor , viața ar fi prea săracă.

GEST

4990. Întotdeauna gestul trădează!

4991. Gestul de împotrivire sfidează monumentul epocii.

4992. Unii își concretizează vorbele prin fapte, alții prin gesturi...

4993. Din gesturile noastre se recunoaşte ceea ce ne aparţine.

4994. A gesticula nu-i suficient pentru a înlocui gândirea!

4995. Fiecare gest are importanţă în diagnosticul durerilor educaţiei.

4996. Multe gesturi – puţin spirit; bolboroseala... ignoranţei!

4997. Demnitatea este un gest moral; inconfundabil cu maimuţăreala, sinonim cu monumentul.

4998. Schiţându-se un singur gest de împotrivire, opresiunea intră în panică; atunci când îl repetă mulţimea se întrevede libertatea!

4999. Suntem ceea ce înfăptuim, modelându-ne gesturile în înfăptuiri de seamă, nu în amăgiri populiste.

5000. Chiar dacă gesturile par efemere, moralitatea lor este perpetuă.

5001. Gesturile sunt semnale transmise din sinea fiinţei noastre, ele sunt mai adevărate şi mai sincere decât cuvintele pe care le rostim.
5002. Gesturile confirmă ceea ce spunem sau ne trădează cu dezinvoltură; mecanica lor scapă de sub controlul obiectivităţii noastre.
5003. Beţia de cuvinte produce euforia gesturilor ca în orice stare etilică.
5004. Nu-i nevoie să vorbim mult: un singur gest hotărât poate fi persuasiv.
5005. Cine-i bogat în gesturi nu-i mut, ci este sărac în cuget, nesincer cu sine şi înşelător cu lumea.
5006. Oricât ar însoţi gesturile fiecare vorbă, ele nu pot înlocui nici argumentele şi nici faptele.
5007. Gesturile sunt cele mai potrivite exemple pentru a ne defini propria noastră caricatură; sintetizează lipsa de personalitate.
5008. Dacă gestul este o chintesenţă a vorbelor rostite, poate fi convingător; când precede vorba şi gândul, demonstrează o muţenie de cuget.
5009. Dacă n-ai libertatea să-ţi exprimi gândurile, atunci ajută-te de gesturi; poţi îndemna şi la credinţă, şi la revoltă!
5010. Gestul poate confirma sau nega ceea ce spuneam: are puterea şi sensul pe care însine i-l dăm.

GLORIE

5011. Într-o lume impură gloria stârneşte teamă: în raza soarelui colbul se trădează!
5012. Pentru cei ce cuceresc gloria, bucuria este o zeitate îndepărtată de spiritul propriu.
5013. La carul triumfului este înjugată truda.
5014. Gloria cucerită este o satisfacţie efemeră; ambrozia geniului ei este veşnicia.
5015. Gloria intuieşte nemurirea, dar nu şi nefericirea.
5016. Gloria se exprimă prin umanitatea faptelor.
5017. În văpaia gloriei nu arde nicio plăcere trecătoare.
5018. Nefericirea transformă gloria unei vieţi în pustiul unui suflet.
5019. Când moare iubirea, lumina vieţii păleşte, iar gloria se ofileşte.
5020. Ispita gloriei este mai seducătoare decât însăşi celebritatea.
5021. Obsesiile vieţii sunt creaţia, gloria şi nemurirea.
5022. Duşmanul idealurilor este patima gloriei.
5023. Celui ce pretinde glorie, iluziile îi sunt ispite!
5024. Până la culmea gloriei se ajunge numai printre prăpăstii dureroase.
5025. Când există doar viciul gloriei, faptelor de seamă li se opune un infern de împotriviri.
5026. Când pretindem să strângem o pădure de fapte glorioase, ne alegem doar cu un car de vreascuri.
5027. Cine este robit de sentimentul gloriei poate spera s-o cucerească, dar nesinceritatea şi făţărnicia au doar şansa morţii.
5028. Pentru glorie se îmbrăţişează nefericirea; victoriile au ca umbră tristeţea.
5029. Cine îşi doreşte gloria este constrâns să sufere pentru ea şi este liber să fie nefericit.

5030. Când este un merit, sentimentul gloriei e împodobit cu nestematele modestiei.
5031. Când o are toată lumea, gloria se iroseşte desconsiderată; preferă singurătatea drumului şi geniul desăvârşirii.
5032. Pe cine nu-l încântă gloria are orgoliul de a accede deasupra ei, dar orice lăcomie este o decădere.
5033. Şi gloria este tot o slăbiciune care nu poate face viaţa ceva mai atrăgătoare.
5034. Pieptişul care urcă până la glorie te face să o respecţi mai mult şi să o doreşti mai puţin.
5035. Iluziile gloriei nu-i justifică nefericirea...
5036. Spre glorie aspiră toată lumea, dar nu şi spre truda şi neliniştile ei.
5037. Cine n-a visat gloria n-a adorat nici fericirea şi nici truda.
5038. Ne dorim glorie nu neapărat ca un merit, ci mai curând ca o compensaţie la neîmplinirile şi nedreptăţile trăite.
5039. Ştim că nu o vom avea niciodată, dar sperăm totuşi într-o glorie chiar târzie și devastatoare; ca o răzbunare!
5040. Gloria nu aduce nimic concret vieţii, ci numai un noian pustiitor de iluzii.
5041. Dăruirea deplină, truda fără limite, dureroasele sacrificii, toate simultan sau fiecare în parte, induc în viaţa anonimă mult râvnita stare de glorie – dar la ce preţ!
5042 Luptăm mai mult să cucerim gloria, decât să înfrângem relele; rămânem necunoscuți și definitiv răpuși!
5043 Nu eu mă victimizez, ci adversarul meu se glorifică, considerându-se un erou.

GLUMĂ, UMOR

5044. De-ar fi uşor să glumim, n-am face nimic altceva.
5045. Când surâde prostia, gluma nu încântă pe nimeni.
5046. Dacă ştii să glumeşti, atunci apreciezi cum se cuvine seriozitatea.
5047. O glumă reuşită ricoşează în capul prostiei.
5048. Când gluma este nepotrivită, se desfată în voie prostia.
5049. Gluma dovedeşte puterea spiritului de a-şi desprinde lanţurile triste ale supuşeniei şi ignoranţei.
5050. Gluma are un timp al ei de viaţă care nu se poate prelungi...
5051. Când îşi uită măsura, chiar şi gluma îşi pierde alura.
5052. Pentru a avea simţul umorului inteligenţa trebuie să fi trecut fiorii dramei.
5053. Nu este greu să glumim după cât am suferit; ne-am duce însă viaţa mai rău fără un surâs.
5054. Adevăratul umor îţi oferă plăcerea de a râde cu demnitate.
5055. De la glumă la umor avem de străbătut un drum lung de vorbe... trecând obligatoriu prin profunzimea înţelepciunii.
5056. Umorul este dovada unei certe libertăţi: stânjeneşte nedreptatea, iar durerea realităţii nu este lăsată să prolifereze.
5057. Auzim atât de rar glume frumoase, încât ne vine să plângem de tristeţe...
5058. Când prostia ajunge să glumească, toată lumea plânge.
5059. Umorul este cel mai frumos şi sincer surâs al spiritului.

5060. Umorul de calitate nu se face în glumă.
5061. Umorul are farmec când dincolo de el se întrevede surâsul sapienţial.
5062. Umorul proiectează lumina şi aţinteşte ochii lumii asupra defectelor de caracter.
5063. Umorul sec nu se face cu mintea goală.
5064. De zâmbetul umorului şi diavolii se feresc!
5065. Decât să spui cuiva o vorbă rea, mai bine îi potriveşti o glumă bună.
5066. Umorul îşi face loc chiar şi printre intense persecuţii; plânge de bucurie, râde de durere.
5067. O glumă mai întâi amuză, dar apoi impune seriozitate.
5068. Cine nu ştie să glumească nu poate nici să ierte pe cineva şi nici nu suportă critica; mai bine hazliu decât tont!
5069. Cu omul prost nu se glumeşte niciodată!

GRANDOARE

5070. Grandoarea percepe eternitatea... mică şi infinitul de nimic!
5071. Părându-ni-se că suntem *foarte mari*, suntem, de fapt, făpturi cu suflete pipernicite.
5072. Grandoarea este o excrescenţă de răutate interpusă în viziunea despre viaţă a oamenilor cu sufletul obtuz.
5073. Micimea de suflet şi inferioritatea de cuget au calapod de viaţă dimensiuni şi orizonturi dinozariene.
5074. Toţi grandomanii sunt prozeliţii doctrinelor criminale; frumuseţea, bunătatea şi viaţa nu-s îngăduinţele diavolului!
5075. Nicio stea căzătoare – numai sori; nicio clipă – doar eternitate; nimic minuscul – numai cosmic; nimic altceva – decât EL!
5076. Tot ce n-are valoare se visează comoară şi tot ce-i derizoriu se închipuie infinit; la fel cum se vor diavolii să fie Dumnezeu.
5077. Nu există prostie care să nu dorească putere şi să nu aspire spre mărire, mai mult decât merită şi decât este de închipuit.
5078. Grandoarea se defineşte pe sine, folosindu-se de toate virtuţile lumii, chiar dacă niciuna nu i se potriveşte.
5079. Dacă ar exista înţelepciune, ar fi măsură în toate; dacă am crede în adevăr, ne-am vedea numai atât cât suntem.
5080. La greu ne simţim mici, la victorii – uriaşi; *Eu*-l nostru nu încape în Infinit, căci nu-i... destul pentru el.
5081. Grandoarea nu este o prostie la *pătrat*, ci este o pură dementă: viclenie bolnavă!
5082. Grandoarea micşorează lumea în faţa oamenilor şi se măreşte pe sine în închipuirea ei; această distanţă îi inspiră puteri şi-i înlesneşte abuzuri.
5083. Lipsa de educaţie şi incultura bat la poarta meritelor şi pretind *numai* drepturi şi măreţie.
5084. Grandoarea nu cere şi nu se roagă; îşi ia singură după cum şi cât crede că merită – şi crede mult!

5085. Nu poţi folosi aritmetica în faţa grandorii, nici faptele şi nici exemplele; nu înţelege, nu crede, neagă adevărul; singura situaţie evidentă şi îndreptăţită este numai voia ei.

GREŞEALĂ

5086. Pentru greşelile capului nu-i de vină pălăria, cum pentru lene remediul nu-i lauda.
5087. Duşmanii afirmării noastre sunt propriile greşeli.
5088. Greşelile proprii dimensionează spiritul de obiectivitate cu care suntem înzestraţi.
5089. Greşeala nerecunoscută amplifică nu doar vina, ci şi răutatea săvârşirii ei.
5090. Pentru greşeli personale, oricât de mărunte, căutăm scuze foarte mari.
5091. Cine nu greşeşte desigur că a greşit destul!
5092. Pentru greşeala unui singur om pot suferi mulţi nevinovaţi.
5093. Eroarea cochetează cu înşelarea; se strecoară şi în iertare, şi în pedeapsă.
5094. Greşelile nerecunoscute la timp sunt pedepse viitoare.
5095. Cele mai multe greşeli le împrumutăm de la felul nostru de a fi.
5096. Recunoaşterea greşelilor uşurează povara de a le purta.
5097. Când minciuna nu mai poate înşela, greşelile îi vin în ajutor.
5098. Greşelile proprii le învăluim grijulii în merite diafane.
5099. Repetarea unei greşeli este moda unui viciu.
5100. Din greşelile altora ipocritul culege merite personale.
5101. Eroarea este arma prejudecăţii.
5102. Când îşi recunoaşte greşeala, omul redevine frumos.
5103. Învеţi să mergi înainte, recunoscând ceea ce ai greşit în urmă.
5104. Perpetuarea erorii este o durere a sufletului şi o insultă adusă adevărului.
5105. Oamenii nu sunt atât de puternici, încât să accepte adevărul, condamnând propriile lor erori.
5106. Greşelile încep cu iluzii frumoase şi cu false idealuri, cu iubire de sine şi cu sete de mărire.
5107. Dacă eroarea nu ar folosi părţi de adevăr, lumea ar fi o zidire perfectă.
5108. Suspectează-ţi incertitudinile: eroarea preferă ipotezele.
5109. De-ar fi uşor să nu greşim, un rai ar fi Pământul, iar oamenii – creaţii de alt soi.
5110. Adevărul este mic şi divin; eroarea este inepuizabilă şi ucigătoare.
5111. Dacă eroarea este a ta, nu te doare; dacă este a altora, n-o accepţi, n-o suporţi şi te revoltă; ne iubim defectele şi urâm prea uşor!
5112. În viaţă trebuie să privim, din când în când, în urmă pentru a ne aduna greşelile...
5113. Când îţi recunoşti erorile, demnitatea este aproape.
5114. Nu-ţi lăuda meritele; pedepseşte-ţi greşelile!
5115. Spre a te lăsa în pace, greşelile cer tribut de experienţă.
5116. Pentru greşeli aşteptăm iertare de la oameni; îndurare – de la Dumnezeu.
5117. Pe cel ce vrea să înveţe lasă-l să greşească; greutăţi îţi fac ignoranţii atotştiutori!

5118. Cele mai multe greşeli le fac cei ce iau decizii importante; vina aparţine însă altora – indiferenţilor.
5119. Lipsa de experienţă comite erori mici; greşelile mari sunt privilegiul specialiştilor; abuzurile aparţin însă politicienilor.
5120. Numai trecând prin erori succesive, poţi desprinde concluzii corecte.
5121. Iubeşte-ţi eroarea care te-a făcut să suferi; ai învăţat să descoperi adevărul şi să preţuieşti efortul.
5122. Cea mai mare greşeală este plăcerea de a contribui la erorile altora; inconştienţa este drumul decăderii!
5123. Obsesia de a nu greşi este o neîncredere în tine însuţi şi o absenţă a libertăţii.
5124. Greşeala ivită din lene este viciu; eroarea tributară ignoranţei merită ajutor.
5125. Şi eroarea poate fi o străduinţă a propriei noastre conştiinţe aşa cum şi adevărul poate fi un furt de înţelepciune: nu ne ruşinăm, ci ne mândrim...
5126. Cât greşim în înfruntările cu viaţa nu putem şti: victoriile vin însă prea târziu, încât preferăm să îmbătrânească gloria dorită, iar nu iluziile pe care le avem.
5127. Greşelile nerecunoscute nu sunt o ipoteză a tăriei de caracter, ci o axiomă a laşităţii de a nu recunoaşte slăbiciunile şi imperfecţiunile idealurilor noastre.
5128. Greşelile nu optează pentru anturajul virtuţilor, ci preferă vanitatea orgoliului, egoismul desfătărilor şi răutatea durerilor; catalizează viciile şi ofilesc speranţele.
5129. O greşeală care persistă se depune ca o pată în puritatea conştiinţei: numai regretul sincerităţii poate imacula cugetele noastre.
5130. Ne dorim să credem că am greşit decât să recunoaştem că numai atât suntem şi atât vom putea fi.
5131. Dacă greşeala n-ar desconsidera îndoiala, nici n-ar putea exista în toată răutatea ei.
5132. Când nu se iveşte ocazia, niciodată nu greşim; nu vieţuim însă în pustiu, ci printre oameni; nu scormonim în muşuroaie, ci zburăm printre stele.
5133. Iertarea noastră se poate referi la greşelile lumii; la cele proprii, *exigenţa* să ne fie verdictul!
5134. Greşeala nu presupune neapărat vină şi pedeapsă; adeseori, nu urcăm calea dreaptă tocmai pentru a putea afla adevărul.
5135. Nu greşim neapărat pentru că vrem, ci din ignoranţă şi, cel mai adesea, din neglijenţă şi nepăsare.
5136. Nici faţă de noi înşine nu ne putem permite să greşim cu nimic; ne-am dezice prezentul, ne-am înşela viitorul.
5137. Dacă pedepsele se iartă, greşelile se uită; dacă greşelile se iartă, pedepsele se convertesc în merite...
5138. Greşelile îşi cer dreptul la existenţă; fac parte din realitate, le susţine îndoiala noastră.
5139. Nu cocoloşi nicio greşeală; au tupeul să persiste şi să se amplifice.
5140. Greșelile noastre le privim de departe, căci ni se par ignisifiante, pe când cele ale adversarilor le observăm la microscop, considrând că sunt cât un munte.

5141. Dacă nu poți fi judecătorul propriei tale greșeli, niciun avocat nu te poate apăra, ba chiar îți va întocmi rechizitoriul.
5142. Pentru fapte minore așteptăm ovații, pentru greșeli de neiertat, critici absente.
5143. Cel mai mult în viață greșim atunci când alegem drumul de urmat; sau, cel puțin, este o scuză pentru insuccese.
5144. Iubirea estompează greșelile, pe când înstrăinarea nu doar le amplifică, ci și le predomină.
5145. Înainte de a critica orice, întreabă-te când n-ai greșit!
5146. Critici pentru a înlătura o greșală, nu pentru a arăta cât de grozav ești!

GRIJĂ

5147. Grijile zădărnicesc liniştea nopţilor.
5148. Grija leneşului este odihna sa; nicio adiere de răspundere ori de muncă!
5149. Grijile ne unesc, grijile ne dezbină.
5150. Ipocritul scapă de griji, dând bătaie de cap altora.
5151. Toate grijile nopţilor albe sunt slăbiciuni ale zilelor irosite.
5152. Judeci cu atât mai drept, cu cât viaţa ţi-a fost năpădită de griji.
5153. Nu tremura de grija zilei de mâine; îngrijeşte-te să o sfârşeşti cu folos pe cea de astăzi.
5154. Perseverenţa micilor griji distruge o viaţă de om mare.
5155. Urcă Golgota vieţii împovărat de grijile proprii, dar samarele străine lasă-le în grija celor cărora le aparţin!
5156. Ai grijă de tine şi de cei buni; ocoleşte laşitatea, minciuna şi indiferenţa; du-te în credinţă, nu ieşi din viaţă!
5157. Când ai grija vieţii, porţi libertatea cu tine.
5158. Un buchet de griji mărunte dau parfumul suav al vieţii; aromele tari sunt induse de îngrijorările idealurilor.
5159 Când nu vom mai avea griji, nu vom fi doar cei mai obosiţi, ci şi cei mai nefericiţi!
5160. Caută-ţi griji când nu ai nimic de făcut, spre a avea cândva motive de bucurie...
5161. Cu grijile pe care le ai nu poţi fi niciodată singur: curajul, responsabilitatea şi credinţa trebuie să te însoţească!
5162. Bucuriile au grijă de noi în fuga clipelor ce ne aparţin, pe când răutatea ne dă în seama veacurilor.
5163. Nu oamenii îşi fac griji, ci ele dau năvală peste ei şi se revoltă dacă nu le dau atenţie; le convertesc speranţele în amăgiri!
5164. Ai cea mai mare grijă de nepăsarea ta; ea îţi anulează deciziile vieţuirii!
5165. Daţi-ne griji frumoase şi-mpodobim Pământul cu idealuri fermecătoare!
5166. Ai grijă de tine, de viaţa ta; este o poruncă izvorâtă din sinele tău; grijile sunt marele prieten al existenţei!
5167. Toate grijile – mici şi mari, frumoase ori urâte – mi-au făcut viaţa minunată, mi-au vegheat idealurile şi zborul spre înălţimile vieţii.

5168. Ne-or fi supărând micile griji, dar nici nu-și dau seama cât bine ne fac; ne avertizează de rele, ne învață să ne apărăm și ne dă în seamă propria izbândă.
5169. Deși n-are nicio misiune, pare veșnic preocupat; să-l știe lumea aureolat de griji!
5170. Grijile pe care le am mă neliniștesc, ce le care mă așteaptă mă sperie, cele care au trecut mă amuză!

HAOS

5171. În haos toată lumea organizează, nimeni nu răspunde şi nimeni nu munceşte!
5172. Când în lume domneşte haosul, nimicul este puternic, fiind înşelarea tuturor.
5173. Din teama de haos pornesc începuturi fecunde.
5174. Prin trudă şi înţelepciune putem să ordonăm orice în viaţa năpădită de haosul amăgirilor.
5175. Haosul social se destramă prin voinţă politică, îndrăzneală şi devotament.
5176. În haos dezordinea este minuţios organizată pentru a nu se ţine seama de viaţă aşa cum se întâmplă în tranziţia neocomunistă.
5177. Atunci când pierdem speranţele şi credinţa, conştiinţa noastră rămâne săracă: suntem parcă aspiraţi de haosul comunist...
5178. Ordinea şi punctul de lumină pe care le vei crea din haos este locul de unde poţi fi identificat; este orbita ta de frumuseţe în infinit...
5179. Orice este cunoscut îşi are începuturile existenţei în haos.
5180. Dumnezeu a creat Universul, înzestrându-l cu legile perfecţiunii; omul i-a născocit entropia haosului pentru ca din nimic să se poată preamări pe sine.
5181. Te revoltă haosul din societate atunci când ai credinţă în suflet şi ordine în raţiune.
5182. Am trăi, poate, mai bine dacă haosul ar fi lăsat să acţioneze fără intervenţia unor intruşi de a-l îndepărta; de binele unora, lumea-i gata să moară!
5183. Haosul nu poate fi decât în cuget; eroare de povaţă, erezie în idealuri, durere în societate.
5184. Când ideile se izbesc între ele ca într-un haos brownian, idealurile lumii sunt lumina şi liniştea.
5185. În haosul social nu te pierzi de nimeni, toţi sunt ca şi tine, dar nu te regăseşti nicicum pe tine însuţi.
5186. Pentru că nimic nu este început şi orice este nefăcut, când ieşi din lumea haosului poţi fi deschizător de drumuri, de ai geneza binelui în tine însuţi.
5187. Haos – prăbuşire; raţiune – înălţare: două lumi într-o singură existenţă în care ne zbatem să trăim!
5188. Haosul preferă întunericul: să nu se vadă nimic ce-i frumos, să nu se poată clădi nimic durabil; viaţa, câtă ai, bâjbâie numai!
5189. Teama de haos nu ne poate opri din cale; se străpunge cu sabia raţiunii precum dificultăţile nodului gordian.

HĂRNICIE

5190. O treabă terminată este începutul alteia; hărnicia regenerează din sine.
5191. Hărnicia scoate roade din pământ, iar din pietre – nestemate.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

5192. Nici când vremea este frumoasă mierea nu se strânge singură!

5193. Hărnicia a fost dată ca poruncă: omul a înălţat-o ca virtute pentru a accede cât mai greu la ea.

5194. Hărnicia îşi inventează singură frumuseţea şi instrumentele de lucru, răsărindu-şi întotdeauna soarele când îşi doreşte bucurii.

5195. Hărnicia este o soră a curajului modestă, anonimă şi banală, dar întotdeauna triumfătoare şi creatoare de virtuţi.

5196. Pe cât de blajină este hărnicia, pe atât de mulţi duşmani are: lenea, invidia şi egoismul, înjosirea, laşitatea şi hoţia; dar, mai presus de toate, veşnic prezentă – prostia!

5197. Ne este atât de greu să scriem despre virtuţile hărniciei ori ne este numai o seducătoare lene?

5198. Hărnicia este o cheltuire în minus de efort atunci când este un îndemn lăuntric al cugetului nostru.

5199. Hărnicia în sine nu supără pe nimeni în niciun fel, ci doar faptele ei deranjează şi irită lenea, nepăsarea şi intruşii; cât despre prostie – se ştie!

5200. Hărnicia nu se luptă cu lenea, pe care nici nu o cunoaşte, ci cu *mai binele* şi cu *mai frumosul*; se întrece cu ordinea şi cu armonia.

5201. Să fi supus omul hărnicia spre binele lui ori el este doar un rob fericit al acesteia?!

5202. Dintre doi oameni săraci îl admir pe cel harnic, dar nu-l condamn pe celălalt!

HOŢIE

5203. Hoţii aruncă ciolane şi pentru alţii ca să se latre cât mai puţin între ei...

5204. Pierzând timpul cu nimicuri, omul şi-l fură din propria sa viaţă...

5205. Indiferent ce furi, jefuieşti propriul tău viitor!

5206. Când hoţia urcă scara socială, îşi caută, abilă, nume noi şi cât mai frumoase...

5207. Hoţul se plânge de necinstea altora, pentru a abate atenţia lumii în care se furişează.

5208. Nepăsarea încurajează hoţia: o coafează!

5209. *Doar* jumătate din noii îmbogăţiţi nu ştiu ce este hoţia!

5210. Un amărât care fură te miri ce nu poate fi decât un hoţ ordinar; se pătrunde greu în elita corupţiei!

5211. Să stârpeşti hoţia este simplu; să reduci jaful corupţiei – te lupţi cu morile de vânt!

5212. Cât de abilă eşti, hoţie: acelaşi nume-ţi dai şi pentr-un codru amărât de pâine, ca şi atunci când jefuieşti o-ntreagă împărăţie!

5213. Există, din păcate, multiple căi de înnobilare a hoţiei şi abuzurilor: *imunitatea parlamentară* şi infinite, subtile, dar perfide legiuiri.

5214. Toată perfecţiunea vicleniei nu vizează decât supremaţia hoţiei, chiar dacă trece prin umilinţă sau neomenie.

5215. Hoţia pătrunde cel mai uşor în mediul politic, pentru că aici, rareori, are conştiinţe care nu pot fi cumpărate...

5216. Hoţia n-a putut nicicând să cumpere credinţă, dar întotdeauna încearcă, înălţând chiar altare.
5217. Hoţia dispare când cugetul are credinţă şi când toate lucrurile au stăpân.
5218. Patimile ne fură idealurile, iar nedreptatea speranţele: Doamne, viaţa noastră-Ţi aparţine, dar prea o laşi să fie jefuită!
5219. După ce strânge avere, hoţului i se urcă prostia la cap, făcându-l să creadă că este şi înţelept și cinstit.
5220. Hoţul învaţă să fure nu doar ajutat de viciul său, ci mai ales invitat de neglijenţa şi de nepăsarea noastră.
5221. Dacă un bun, odată furat, trece de la un hoţ la altul, gestul lor cum oare se mai cheamă? Păstrează în el obiectul o *recidivă?*
5222. Îşi face hoţul socoteala pentru sine: *Îmi însuşesc ceva ce-i al altuia, dar cu nimic nu sărăceşte ţara, deci sunt un mare patriot!*
5223. Hoţia măruntă nu pricopseşte pe nimeni; pentru aşa ceva s-a inventat marea corupţie, politica...
5224. Hoția nu e o buruiană a maidanelor; este o educație schingiuită – un viciu al demnității.
5225. Aspirațiile supreme ale hoției sunt minciuna, politica, dictatura; să n-aibă nicio limită!
5226. Un om certat cu morala fură te miri ce, pe când cel ce desconsideră legea vrea să se căpătuiscă; numai cei corupți n-au dimensiunea hoției – jefuiesc averi naționale!
5227. Dacă fură doar unul, se rușinează întregul sat; când toată lumea o face, țara nu le aparține!
5228. După ce ne-am vândut onoarea și țara, vrem să ne vindem și hoția, dar…am făcut-o deja!
5229. Și după ce a fost prins, hoțul speră că va găsi el o hoție prin care să-și dovedească onoarea.
5230. Marile hoții știu foarte bine să se ascundă sub lauri de onoare și de cinste!
5231. Nu există dictatură care să nu aibă și insituții ale hoției; o protejare a lor!
5232. Hoția nu-și bate capul cu exigența cinstei; o va trăda repede!
5233. Hoția nu este un îndemn al sărăciei, ci este un moft al lăcomiei și al insuficienței de cuget.
5234. Hoția nu trăiește singură; e însoțită de minciună, dezonoare și desfrâu.
5235. Pe măsură ce fură de la alții, hoțul sărăcește de toate comorile demnității.
5236. Unele regimuri politice nu doar fură averile oamenilor , ci le jefuiește și viața de orice bucurie, demnitate și libertate.
5237. Hoțul mărunt se ascunde și chiar se rușinează, pe când tâlhari de mari bogății se expun cu ostentație, pretind onoruri și acces la tronurile puterii.
5238. Indiferent de forma și dimensiunile hoției, complicii ei sunt atât injustiția socială cât și toleranța fiecăruia dintre noi!
5239. Deși unii cumpără scump și se vând pe o para, reușesc să agonsească averi uriașe; sunt nababi în metodele hoției!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

IDEALURI

5240. Cucerind idealurile, năzuim spre alte împliniri – spre desăvârşire.
5241. Soarta vieţii oamenilor o decid idealurile lor!
5242. Idealurile insuflă puteri pentru mai mult decât o simplă viaţă.
5243. Idealurile conferă omului încredere în sine şi demnitate existenţei sale.
5244. Idealurile tinereţii bat clopotul conştiinţei!
5245. Fără jertfe nu sunt victorii, fără idealuri nu supravieţuieşte nimeni.
5246. Slujind idealurile oamenilor, înnobilezi propria ta viaţă!
5247. Idealurile care se sting întunecă viaţa care mai rămâne...
5248. Imaginaţia ne salvează de monotonia vieţii, idealurile – de restrişti şi de pesimism.
5249. Când idealurile mor se trăieşte numai pentru iluzii.
5250. Idealul este o opţiune de aleasă virtute a vieţii.
5251. Omul fără idealuri traversează viaţa ca o pasăre cu aripile frânte.
5252. Într-o viaţă plină de iluzii idealurile se răsfrâng în suflet ca cerul limpede într-o mocirlă.
5253. Idealurile sunt eternitatea vieţii; slăbiciunile – vremelnicia ei.
5254. În zadar credem că viaţa este plină de bucurii când sufletul e gol de idealuri.
5255. Mulţi oameni rătăcesc pe drumuri închise, prăfuite de idealuri false.
5256. Un simplu gest ridică un catarg, dar numai un ideal înţelege şi desluşeşte menirea existenţei.
5257. Flacăra idealurilor izbucneşte din cărbunii încinşi ai aspiraţiilor, ai neliniştilor şi nedreptăţilor trăite.
5258. Idealurile sunt credinţele cu care viaţa se apără de puzderia ereziilor.
5259. Idealurile ridică speranţa de viaţă mai mult decât pretinde că o face vanitatea.
5260. Fără idealuri iluziile ne împing în prăpastia viciului.
5261. Oamenii sunt străfulgeraţi de idealuri – simboluri ale demnităţii.
5262. Idealurile sunt flori nemuritoare cultivate de anii înamoraţi ai tinereţii.
5263. Fără idealuri viaţa este o carte în care toate cuvintele sunt amestecate haotic.
5264. Idealurile sunt aripile vieţii eterne.
5265. Omul trebuie să ardă vreascurile slăbiciunilor sale în vâlvătaia idealurilor.
5266. Fără credinţă târâm banalul spre ideal.
5267. Idealurile eternizează visurile din primăvara vieţii.
5268. Când nu cucerim idealuri, ne stingem fără să fi înţeles adevărul propriei noastre desăvârşiri.
5269. Idealurile nu sunt de stăpânit, sunt de nădăjduit – motiv de permanentă înălţare.
5270. Du-te acolo de unde să nu pleci; ajunge-ţi idealurile!
5271. Caută în tine însuţi până vei descoperi flacăra idealurilor care luminează viaţa şi în absenţa căreia frumuseţea agonizează.
5272. Ne lipseşte curajul de a cuceri idealuri înălţătoare, nu datorită semeţiei lor, cât micimii, umilinţei şi laşităţii noastre.
5273. Neînţelegerile dintre *bine* şi *rău* inspiră neliniştea sufletului şi virtutea idealurilor.

5274. Acolo unde trudim, nădăjduim în idealuri; rampa de lansare în frumuseţe, demnitate şi credinţă.
5275. Când se înalţă iluziile, se dărâmă idealurile, se linguşesc ereziile, iar credinţele mor.
5276. În nemărginirea libertăţii suntem captivi doar ai propriilor noastre limite; preferăm să ne prăbuşim din înălţimea idealurilor decât să strălucim în genunea mediocrităţii.
5277. Ne-am ridicat gândurile spre idealuri înalte, dar am fost prăbuşiţi în spăşenia colectivistă a codrului de pâine şi în invidia pe... capra vecinului!
5278. Suferim că nu ajungem la idealurile cele mai înalte, dar nu vedem că adevărata frumuseţe constă tocmai în marea aventură a urcuşului spre *desăvârşire*.
5279. Nu oricine poate cuceri idealurile cutezătoare, dar fiecare trebuie să aibă fericirea şi lacrima purificatoare de a fi încercat.
5280. În tinereţe am nădăjduit să cuceresc idealurile înălţătoare, dar acum, la bătrâneţe, am ajuns să mă afund în nimicuri amăgitoare, sperând să-mi vindec, cel puţin, tarele cugetului moştenite din perioada trăită în comunism.
5281. Idealurile sunt frumoase, pentru că sunt clădite din nelinişti: la temelii – cutremurele, în piscuri – furtunile.
5282. Idealurile străbune sunt icoanele vieţii şi credinţele naţiunii.
5283. Idealurile sunt pâinea sufletului; o singură fărâmă satură foamea de visuri a existenţei umane.
5284. La temelia idealurilor curg râuri de durere; tot ce-i înălțător are o cruce de purtat!
5285. Pentru clipa prezentă ai de dovedit cutezanţă; pentru ziua de mâine ai de lăsat idealurile!
5286. Cutează să cucereşti idealuri trufaşe şi speră ca perseverenţa ta să le înfrunte semeţia lor.
5287. Atunci când nu suferă pentru un ideal, oamenii nu sunt pe deplin fericiţi.
5288. Într-o lume avidă de avere, suntem săraci şi neliniştiţi; ne simţim însă ca nişte nababi: stăpânim o bogăţie de idealuri care ne desfată cugetul.
5289. Idealurile sunt un îndemn al Divinităţii spre a cuceri frumuseţile existenţei; oferte pentru desăvârşire!
5290. Din lumea idealurilor n-ai unde a mai pleca; ele sunt raiul nostru terestru, ca o compensaţie pentru cel din care am fost cândva alungaţi...
5291. Idealurile sunt culmi ale educaţiei şi civilizaţiei; numai de acolo putem privi spre alte orizonturi umane şi spre visurile desăvârşirii.
5292. Cel mai mult iubim idealurile pentru care suferim; nu le putem cuceri atât de uşor...
5293. Credem în idealuri ca și în Divinitate; prin ele nădăjduim perfecțiune!
5294. Idealurile sunt roadele primite de la generația noastră, pe care fiecare dintre noi le face ori nu să înmugurească și să înflorească pe cărările vieții; inflorescențe divine!
5295. Renunțați la idealurile vieții și libertatea nu vă va mai folosi la nimic; vă veți încătușa cugetul și conștiința!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

5296. Aprinde-ți idealurile din tinerețe și insuflă-le încredere în izbânda vieții; te vor răsplăti culmile desăvârșirii!

5297. Când nu ești mulțumit de piscurile cucerite, nu ele au fost neimportante, ci idealurile tale nu au îndrăznit mai mult!

5298. Doamne, în câte idealuri înălțătoare mai ajutat să cred, cum de le-ai înzestrat pe toate cu îndemnuri și cu virtuți!

5299. Când ne-am uitat idealurile, ne pierdem din condiția umană; suntem ca o buruiană fără de nicio floare!

5300. Chiar dacă n-ai cucerit idealuri înalte, suferințele îndurate pentru a urca până la ele te ridică până la cele mai semețe culmi!

5301. Desăvârșirea umană se încoronează cu idealuri; ele sunt nestematele vieții!

5302. Idealurile formează scheletul care ne susține caracterul și cetatea conștiinței; sunt invincibile!

5303. Educația pe care o avem este bursa noastră de idealuri; toate tranzacțiile ne sunt întotdeauna favorabile!

5304. O lume fără idealuri sfârșește în dicatura ignorantei.

5305. Nici când îmbătrânim idealurile nu ne părăsesc; și atunci pretindem demnitate, și atunci ne dorim desăvârșirea vieții; respingem nemântuirea!

5306. Societatea umană se sprijină pe legi de conviețuire, se înalță pe fapte de morală și zboară cu virtuțile idealurilor.

5307. Chiar dacă ești învins nu poți dispera; te poți refugia în credința idelurilor!

5308. Idealurile sunt aripile care ne susțin viața; rămânem întotdeuna deasupra tuturor durerilor și a oricăror nedreptăți.

5309. Idealurile au întotdeauna grijă de noi; se interpun în fața durerilor și a singurătății ori de câte ori vor să ne copleșească!

5310. Nu vrem să rătăcim pe drumurile vieții, dar nu ne propunem unde vrem să ajungem; fără idealuri sensul existenței este absurd!

5311. Adeseori, interesul material ne prăbușește idealurile, sufocându-ne viața!

IDEE

5312. Ideile definesc destinul veacurilor.

5313. Pentru a se naşte, ideile au nevoie de vorbe puţine şi de mult curaj.

5314. Viaţa absoarbe putere din descătuşarea ideilor.

5315. Ideile mari pătrund în lume, deşi există împotrivirea ignoranţei, chiar prin cremenea timpului.

5316. Regăsite în fapte, ideile sorb nemurire.

5317. Ideile importante deţin vraja de a izvorî fapte nemuritoare.

5318. Până cuceresc lumea, ideile sunt mai întâi târâte prin bârfa lumii!

5319. Ideile sunt bogăţii pe care le deţin toţi oamenii; unii le înnobilează prin fapte, alţii le devalorizează în iluzii şi în vicii.

5320. Ideile sunt nestematele raţiunii menite să eternizeze o existenţă efemeră.

5321. Oricât ar fi de neînsemnată o idee nouă, este de preferat teoriilor învechite!...

5322. Ideile neînfăptuite sunt speranţe otrăvite.

5323. Ideile se ivesc din iureşul vieţii, precum scânteia din piatra amnarului.

5324. Pulsaţiile cugetului sunt ideile care îl desăvârşesc.
5325. Celui care nu are idei, îi fură indiferenţa şi lenea toate bucuriile.
5326. O idee este importantă prin adevărul *pe care* îl exprimă şi prin momentul *în care* o face.
5327. Ideile despre libertate aprind sufletul oamenilor; arşiţa mare stârneşte uragane!
5328. De la empirism la fapta ideilor drumul este pavat cu zile de efort şi cu perseverenţă de înţelepciune.
5329. Dacă eşti tu însuţi sau nu, priveşte-ţi oglinda prin care ţi s-au perindat ideile.
5330. Când entuziasmul pentru o idee ţine şi a doua zi, îndoiala este risipită pe jumătate.
5331. Viaţa nu se hrăneşte cu idei absurde, ci cu adevărul şi cu virtuţile realităţii.
5332. Ideile au Divinitatea de a transmuta viaţa în posteritate.
5333. Ideile deşarte şi amăgirile viciate nasc numai speranţe moarte...
5334. Când nu spui la timp ceea ce vrei, toate ideile mor nevinovate!
5335. Ideile pe care nu le pliveşti singur, atunci când arşiţa şi seceta calomniei le atacă, sunt repede năpădite de buruienile uitării.
5336. De cum se nasc, ideile vor să fie confirmate şi recunoscute; au grabă de existenţă!
5337. Prostul gestează o idee mai mult decât îi este sorocul, omorând-o înainte de vreme...
5338. Ideile înfrăţesc dorinţele oamenilor, unindu-le mâinile, eliberându-le cugetele.
5339. Ideile se impun prin autoritatea adevărului pe care îl conţin.
5340. Omul dăruit clipei sale de existenţă este geniul capabil de a crea nemurire: ideea!
5341. Biblioteca este o bancă de idei cu împrumuturi nerambursabile.
5342. Ideea răzbate în lume numai după ce suferă bârfa şi umilinţa ignoranţei.
5343. Ideea este o stea luminoasă care împiedică rătăcirea în neadevăruri şi în necunoscut.
5344. Şi când ideea este divină, realizarea ei tot prin infern trece!
5345. Pieirea începe atunci când oamenii nu luptă pentru a da viaţă propriilor idei; pulsaţiile vieţii încetează.
5346. Destinul viitorului, ideile, pulsează neînţelese de clipa contemporană a nepăsării şi ignoranţei.
5347. Prin ideile sale geniul se îndepărtează de sine însuşi, de prezent şi de concret; pătrunde în pacea eternităţii.
5348. Când nu mai există nicio scăpare, ideile aduc salvare.
5349. Ideea este genială atunci când poate supravieţui entuziasmului de moment.
5350. Ideile sunt demult ştiute; aşteaptă doar să fie înfăptuite.
5351. Confruntarea de idei este infernul prin care se ajunge la puritatea adevărului, la pacea progresului.
5352. Ideea este o rază de viaţă ce se reflectă din spirit în eternitate.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

5353. Măreţia ideilor nu constă în impresiile pe care le produc, ci în schimbările pe care le determină.
5354. Avalanşa cuvintelor goale de conţinut sufocă orice idee.
5355. Sărac în idei – bogat în pretenţii!
5356. Ideile false conduc la realităţi dureroase în care dospeşte nedreptatea.
5357. Ideile care limpezesc gândurile purifică aspiraţiile.
5358. Pentru a răzbate, ideile nu folosesc tăişul sabiei, ci laserul înţelepciunii.
5359. De cum se nasc, ideile au viaţă tragică; biciuite de interese, sunt azvârlite în uitare.
5360. Oamenii fără idei trăiesc nestingheriţi; cei cu păreri şi ageri în idei sunt repede devoraţi!
5361. Ideilor le este dat să nască primenitoarele conflicte.
5362. Ideile cărora le înţelegi îndemnul nu ascund nicio trădare; confuzia neliniştește prostia!
5363. Ideile mor repede atunci când nu sunt inspirate de geniul originalităţii.
5364. Ideile care îşi fac singure albie proprie de curgere se răspândesc în largul lumii.
5365. Prin intermediul ideilor pătrundem în conştiinţa lumii.
5366. O idee se poate exprima în mii de feluri, dar adevărul ei nu poate fi decât unic – convingător.
5367. Când descoperim un izvor de idei, ne potolim setea până la moarte.
5368. Ideea este o înălţare a sufletului; accede la sfinţenie şi la nemurire...
5369. Ideea – parte a sufletului, clipă a eternităţii unui har divin.
5370. În sumedenia de gânduri aurul ideilor este rar; colbul fără valoare este povara care nu ne lasă a slobozi spre idealuri, spre perfecţiune.
5371. În spatele ideilor frumoase pândesc invidii urâte.
5372. Celui care a avut înaintea ta aceeaşi idee îi găseşti scuza de a nu fi ştiut că vei gândi ca el; mândria ta este satisfăcută!
5373. Nu fi atât de sigur că ideile care te neliniştesc sunt originale; ce n-au gândit oamenii până la tine chiar şi dumnezeirii îi este greu să spună...
5374. Un om cu idei este incomod; eliberat de lumea intruşilor, rătăceşte prin locuri uitate; valorile deranjează nulităţile!
5375. Ideile se dăruiesc oamenilor pentru a se putea înfrăţi destinele lumii; fără armonie pământul este prea mic, credinţele nu ajung.
5376. Ideile conferă acţiunilor stabilitate şi supleţe, pe când iluziile sunt halucinante şi ameninţate de prăbuşire!
5377. Avem libertatea de a gândi, dar nu justificăm câte idei risipim; excesul de viaţă niciodată nu-i destul, clipa ideii irosite generează vid.
5378. Unii oameni îşi poartă fulgerul ideilor prin întunericul lumii, alţii îşi expun cu ostentaţie povara pretenţiilor; ce-i frumos este trecător; obrăznicia – perenă.
5379. Edificiul spiritului sunt ideile – cristalele existenţei!
5380. Ideea transpusă în fapte se banalizează; cea irealizabilă tinde spre ideal.
5381. Ideile sunt în noi ca o pecete divină; ruga trudei le scoate la lumină.

5382. Ideile sunt diamante de gânduri care emit în lume energie purificatoare şi absorb crâmpeie de vremuri pentru viaţă.
5383. Toate ideile ni le plagiem, dar nu le putem realiza întocmai: gândim într-un fel, înfăptuim în altul, tot timpul ideem proiecte.
5384. Adeseori oprim zborul ideilor, ferecându-l în teama de insucces ori ferindu-l de vulgaritatea invidiilor şi a ignoranţei; năzuinţele mor numai din lipsă de curaj – frate bun cu laşitatea.
5385. Când descoperim o idee, îi sorbim nepotoliţi desfătarea până ne îmbătăm cu propriile noastre visuri.
5386. Chiar azvârlite în mediu neprielnic, ideile mari vor fi cândva mine cu explozie întârziată pentru ignoranţă şi indiferenţă.
5387. Ideile importante au spiritul reînvierii în propriul lor spaţiu de geniu.
5388. Când ideile sunt false, organismul societăţii umane este otrăvit cu nedreptate, minciună şi erezie.
5389. Numai unite cu armonia credinţei ideile, chiar cele mai neînsemnate, pot da strălucire înţelesurilor supreme.
5390. Mai mult decât Timp, avem nevoie de idei – spaţiul lor ideal este Eternitatea.
5391. Ideea – unealtă pentru desăvârşirea vieţii; bardă pentru caracter; aripi pentru frumuseţe.
5392. Ideile fac ordine în gândire, restructurează lumea şi primenesc veacurile de somnolenţă.
5393. Ideea importantă luptă, se dăruieşte, se zbate pentru viaţă; ceea ce nu-i îngăduie propria sfinţenie este forfota fără rost!
5394. Ideile sunt uneltele noastre cele mai perfecţionate: le creăm chiar suflet, idealuri şi credinţe; le conferim geniu şi puterea de sacrificiu.
5395. Ideile sunt constelaţiile după care omenirea îşi orientează zborul spre desăvârşire şi visurile către viitor.
5396. Ideile, ca formă de manifestare a vieţii, transmută spiritul în fapte materiale nepieritoare!
5397. Ideile omului sunt precum strălucirile diamantului: irump farmec, putere şi taine din sine.
5398. Propriile idei ne poartă spre viitor, ne înalţă spre visare; le suntem rampă de lansare sau doar o povară?
5399. Ideile mari au propria lor Divinitate de cuget, tocmai pentru că li s-a dăruit suflet.
5400. O idee se ivește ca începutul unei zile; n-o lăsați să apună în întunericul nopților de neîmpliniri!
5401. Confruntarea de idei este o îmbrățișare frățească; dușmănia dintre ele – o degradare de ființe.
5402. Măiestria expunerii unei idei ne poate emoționa, dar numai adevărul pe care îl conține poate să ne cucerească.
5403. Certitudinea ideilor proprii își caută singură părțile vulnerabile; nu trebuie să rămână niciun *călcâi* expus săgeților adverse!

5404. Unele idei ne cer să le eliberăm din carapacea gândurilor, dar nu o facem din teama de a nu greși; îndoiala ne terorizează!
5405. Truda noastră e ca brazda într-un ogor; în ea trebuie pusă ideea – sămânța care va da roade.
5406. Ideea ne trece peste prăpastie, dar apoi ne lasă singuri; a fost îndeajuns!
5407. Când ne solicită efortul, ideea ni se pare fantezistă; după ce o realizează altcineva, pretindem prioritate!
5408. Ideile pătrund în existența noastră și dacă nu ne convine, și dacă ne bucură; ele ne deschid drumul de urmat în jungla existenței.
5409. O idee poate avea sclipire de geniu, dar edificarea ei se stinge când nu imprimă un adevăr ori nu se purifică de ignoranță.
5410. Ideile mari izvorăsc numai din străfunduri de educație, de insistentă căutare și din înfruntarea cu aspre înșelări.
5411. După nașterea unei idei ea trebuie crescută cu mare dragoste precum un copil; se hrănește cu încredere și cu efort, și se protejează de răutăți.
5412. Ideea nu este o mană cerească, ci ea se ivește după îndelungi căutări, întrebări și neliniști chinuitoare, încercări și deducții logice; gândurile n-au adihnă!
5413. Până când ideea nu iese în lume are o valoare foarte mare; apoi e devalorizată de ignoranță, invidie și indiferență.
5414. Ideea nu se expune cu insistența tupeului, ci abia de se întrevede ca o amăgire; trebuie să o pătrunzi cu lumina cugetului tău spre a-i desluși toate înțelesurile!
5415. Ideea poate fi doar o vagă speranță ori un simplu îndemn, dar care pot declanșa o explozie de adevăruri.
5416. În ideile pe care le generăm credem chiar dacă dăunează lumii; putem fi îngeri sau demoni!
5417. Când ideile trimise în lume suferă, gândurile dor!
5418. O singură idee poate arăta o altă lume a cunoașterii, fiind capabilă să schimbe destine.
5419. Pentru a pătrunde în lume, ideile se metamorfozează în fapte; își schimbă nu doar înfățișarea, ci și puterea de convingere.
5420. Când avem ceva de spus, ideile aleg singure cuvintele potrivite.
5421. Ideile păstrate în egoismul caracterului se topesc în uitare.
5422. Ideile se transformă în fapte numai perseverând până la sacrificiu.
5423. Ideile mari pretind căi eliberate de grija nimicurilor.
5424. Într-o minte îngustată de prejudecăți, nu încap idile mari; doar pretenții pipernicite.
5425. Și ideile trebuie protejate; lăsat să germineze îndelung și să înmugurească atunci când e vremea potrivită.
5426. Chiar și ideile au timpul lor de îndeplinire, altfel sunt iluzii – utopii!
5427. Unele idei te acaparează, îți sechestrează alte gânduri; se vor înfăptuite cu prioritate; eliberăm idei care ne supun!
5428. Unele idei par că ne obosesc, consumă curajul propriilor creații.

5429. O singură idee slobozită în libertate poate elibera o reacție în lanț a altor gânduri, primenind idologia unui veac!
5430. Unele idei par că se ivesc fără știrea mea; se împotrivesc la ceea ce greșesc și nu-mi îngăduie să fiu indiferent la ceea ce este nedrept.
5431. Dacă o idee încorporează geniul, ea explodează în lume, distrugând ceea ce este învechit
5432. Nici chiar o idee genială nu se înfăptuiește singură; realizarea poate fi un supliciu!

IERTARE

5433. Puterea de a ierta este dovada superiorităţii.
5434. Ascultă cu răbdare şi iartă cu uşurinţă!
5435. Iertarea închide calea răzbunării.
5436. Cine are inimă să ierte nu are slăbiciunea să dispreţuiască.
5437. Chiar dacă ne pedepsim noi înşine, nu ne putem ierta singuri.
5438. Iertarea este mama regăsită.
5439. Pentru ipocriţi iertarea este o formă rafinată a desconsiderării.
5440. Cât timp poţi ierta, suferă!
5441. Suferinţa naşte sfinţenia de a putea şi de a şti când să ierţi.
5442. Cel ponegrit, în marea lui dragoste şi credinţă, învaţă să ierte...
5443. Nu-ţi dori puterea de a pedepsi, ci doar tăria de a putea ierta!
5444. Nu ierta totul, vei fi judecat; nu pedepsi aspru, regretele dor!
5445. După ce înveţi să ierţi, lumea redevine frumoasă.
5446. Nu suntem niciodată îndeajuns de înţelepţi pentru a ierta de câte ori trebuie şi nici de a putea de câte ori vrem.
5447. Mă judec, mă condamn; mă iert, mă detest!
5448. Ierţi orice durere şi uiţi mii de rele când te iubeşti mai puţin pe tine însuţi.
5449. Puţini oameni iartă din generozitate; cei mai mulţi îşi satisfac doar orgoliul şi vanitatea.
5450. Dacă îţi ierţi singur greşelile, supune-te terorii proprii, perfecţionându-te!
5451. Cine nu iartă niciodată se duşmăneşte singur!
5452. Poţi ierta uitând durerea; stingi suferinţa, pedepsindu-ţi răutatea; jertfă şi credinţă!
5453. Fără să ştii nu poţi decide; golit de speranţe nu poţi iubi; fără adevăr nu poţi învinge; lipsit de credinţă nu poţi ierta!
5454. Când pedeapsa lasă cicatrici în suflet, numai iertarea inspirată de credinţă poate vindeca durerea.
5455. Ura imploră răzbunare, omenia oferă iertare; răul se stinge prin credinţă!
5456. Am uitat a ne feri de dureri, memorând doar cât avem de iertat; o linişte îngândurată ne va vindeca încet de neiubire.
5457. Când ceri iertare cuiva, pe nimeni să nu superi; când te nemulţumeşte ceva, învaţă cum să ierţi pe oricine.
5458. Iertarea poate fi o umilinţă numai pentru cei necredincioşi şi înrăiţi de nemernicii; pentru oamenii buni – o rugăciune de împăcare cu sine.

5459. Iertare cer, căci sunt un biet om: greşesc din neştiinţă, necredinţă şi durere; abjur trufia cugetului meu şi gândurile răzvrătite!
5460. Mai întâi pedepăseşte-te singur, iar iertarea las-o să vină singură de la cei care o pot da!
5461. Ierţi nu când este prea târziu să pedepseşti, ci când poate fi un balsam împotriva răului.
5462. Ne iertăm multe rele urâte, dar ne pedepsim şi greşelile ori slăbiciunile ascunse; ele pândesc să tulbure armonia vieţii, ele au răbdarea şi perseverenţa să ne cucerească toate înfăptuirile şi să ne înşele idealurile.
5463. Trebuie să cerem cândva iertare de la viaţă; ea cu siguranţă ne-a oferit mai mult decât i-am dat noi şi decât am meritat.
5464. Când nu învăţăm să iertăm, nu deprindem nici virtutea de a învinge, dobândim doar mania de a pedepsi.
5465. Când îți vei cere iertare, să nu fie niciodată prea târziu!

IGNORANŢĂ

5466. Când este preţuită ignoranţa, toată lumea este în suferinţă.
5467. Imperiul filosofic al ignorantului nu depăşeşte... maidanul intereselor sale!
5468. Puterea deţinută de ignoranţă seamănă cu bagheta încredinţată unui dirijor surd; doar brutalitate răsună!
5469. Ignorantul pretinde că ştie orice, revoltându-se că nu-l crede nimeni.
5470. Ignoranţa este un izvor de erori, de răutate şi de desconsiderare.
5471. Empirismul este academia ignoranţilor.
5472. Ignorantul nu doreşte să fie învăţat; vrea să arate ce nu cunoaşte înţeleptul.
5473. Toţi ignoranţii se desfată în valpurgia puterii; scrumul tronează, cenuşa pluteşte peste lume.
5474. Ignoranţa reneagă spiritualitatea, acceptându-se doar pe sine.
5475. Oamenii înţeleg păcatele, dar nu iartă ignoranţa.
5476. Necunoaşterea este însoţită de candoare; ignoranţa este ghiftuită de orgoliu.
5477. Ignoranţii distrug faptele pentru a nu fi recunoscută competenţa.
5478. A recunoaşte limitele proprii înseamnă a aduce un afront ignoranţei.
5479. Dacă nu-ţi ascunzi înţelepciunea, te devorează într-o clipă duşmănia ignoranţilor.
5480. Ignoranţa face ce face şi... gata! Le ştie pe toate! Puteţi distruge toate enciclopediile!
5481. Ignorantul nu caută să afle adevărul, ci se bate pentru propria-i prostie.
5482. Pe ignorant îl îmbolnăveşte instruirea şi îl vindecă prostia.
5483. Omul scapă de prostie, dacă poate, şi de ignoranţă, dacă vrea!
5484. Ignoranţa slujeşte persecuţia asupritorilor.
5485. Când distrugem ignoranţa, viaţa regenerează adevărul şi plămădeşte idealuri.
5486. Când ignorantul vrea să-şi impună părerea, te ameninţă cu puterea sa şi te umileşte dacă n-ai limite de cunoaştere.
5487. Cu urechile înfundate şi legat la ochi, degeaba porţi un om prin lume; tot ignorant îl aduci acasă, dar nici tu n-ai cu ce să te lauzi.

5488. Ignoranţa nu este un rău când porţi durerea de a dori să ştii; păcatul de a nu vrea să înveţi înjoseşte!
5489. Abia când pierzi ignoranţa, îţi simţi cugetul sărac; cât timp eşti gol de conţinut, debordezi pretenţii.
5490. Pentru ignoranţă minciunile sunt motive de onoare; fapta de seamă – pretenţie ce doare.
5491. Ignorantul îşi este îndeajuns pe cât se are; de la sine nimic nu cere!
5492. Ignoranţa aspiră la putere şi la crimă de credinţă!
5493. Ignoranţa slujeşte involuţia gândirii, provocând inchiziţia ideilor.
5494. După ce-şi încropesc *universităţile* de prin ziare, ignoranţii emit pretenţii academice.
5495. Ignorantul stabileşte preţul valorii altora şi măsura înţelepciunii proprii.
5496. Ignorantul detestă, din principiu, înţelepciunea şi, din năravi, orice act de cultură.
5497. Ignorantul apără cu patimă prostia aşa cum nebunii propovăduiesc iluziile.
5498. Ignoranţa îşi trădează nepriceperea prin desconsiderare, iar prostia prin infatuare.
5499. Drama ignoranţei este regizată de prostie.
5500. Prejudecăţile sunt idealurile ignoranţei.
5501. Când îţi cunoşti măsura ignoranţei, îţi determini puterea spiritului şi frumuseţea idealurilor.
5502. Ignoranţa crede că ştie orice, dar prostia nu şi-o recunoaşte niciodată!
5503. Ignoranţa nu ştie rostul faptelor, dar critică ceea ce nu înţelege şi laudă ce-i aduce foloase necuvenite.
5504. Cunoaşterea este drumul curat al cugetului şi al credinţei; ignoranţa – iadul orb al umilinţei şi al păcatului.
5505. În ignoranţă există indiferenţă şi durere, dar, poate, şi speranţă: numai prostia nu pătimeşte niciodată; ea doar pretinde şi digeră!
5506. Nu mi-a fost ruşine de ignoranţa mea; am simţit-o, i-am respins ademenirea şi-o urăsc de moarte!
5507. Iubim îndoiala, pentru că ne bucurăm de dispariţia ei; un adevăr se iveşte – o ignoranţă se afundă – un cuget se înalţă!
5508. Când dorinţa de cunoaştere se stinge, reînvie ignoranţa; orbirea spiritului răstigneşte frumuseţea lumii!
5509. Ignoranţa mulţimii este brutală şi arogantă, aducându-şi ei însăşi deservicii; numai răzvrătirea faţă de propria-i umilinţă îi poate sfinţi dorinţele de înălţare, ambiţia de putere şi nevoia aprigă de virtute.
5510. Nu suntem indulgenţi când vrem să cioplim din noi balastul ignoranţei; despicăm adânc cu adevăruri şi recioplim un alt început al devenirii noastre.
5511. Ignoranţa dictată de sărăcie te îndeamnă să o ierţi; cea poleită cu snobism şi murdărită cu ifose te obligă să o ocoleşti; pute!
5512. Ignoranţa pipăie incandescenţa adevărului cu sloiul simţurilor ei, mistuind cu dispreţ enigmele neînţelese.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

5513. În mintea noastră ne lăfăim, cel mai adesea, cu lenevia ignoranţei: suntem bogaţi numai în sărăcia învăţăturilor frumoase şi utile.

5514. Ignoranţii n-au noţiunea de *a şti,* ci numai pe aceea de *a avea* şi *a putea*; belşugul şi puterea le alcătuiesc toată râvna vieţii.

5515. Învăţătura chinuie rău ignoranţa; este ocna ei de silnicie!

5516. Ignorantul deprinde doar cum să pretindă de la alţii când va ajunge la putere, socotindu-se îndreptăţit să creadă că este singurul pe care *îl meritǎm* să ne conducă.

5517. Pentru înţelepţi ignoranţa se strecoară ca o adiere până când se aerisesc aulele învăţăceilor; în lumea puterii ea se lăfăie pe tronuri înslinite de pretenţii şi empirism.

5518. Când ne doare şi recunoaştem propria ignoranţă, am căpătat deja forţa să ne salvăm singuri şi să ne depărtăm tot mai mult de prostie.

5519. Necunoașterea propriei tale vieți este suprema ignoranță.

5520. Ignoranța are o lume a ei de presupuneri și de înșelări, nu este un hiatus inert, ci este bogată în imagini deformate ale adevărului, fără să-i pară viața schilodită.

5521. Dumnezeu a spus mai întâi: *Să se facă lumină!*; noi trăim în întunericul ignoranței cu toate că știm cum numai învățătura este văpaia noastră de eliberare din neagra supușenie.

5522. Ignoranța accede spre indulgenta aparență, pentru a înlocui exigența realității.

5523. Ar ști mai multe ignorantul, dacă n-ar fi cam prea fudul...

5524. Ignoranța se pierde pe sine în fața adevărului și nu se mai regăsește...

5525. Între ignoranță și cunoaștere adevărul se interpune ca un suprem judecător!

5526. Chiar dacă acceptă și trăiește în lumea adevărului, ignorantul nu recunoaște că acesta există și îl supune!

5527. Cazemate de ignoranță: empirism, prejudecăți, înșelări; greu va pătunde adevărul!

5528. Ne bucurăm de de fiecare ignoranță pe care o pierdem; adevărul ne îmbogățește!

5529. În afară de propria ei orbecăire, pentru ignoranță o altă lume nu există!

5530. Cu cât știe mai puțin, ignoranța accede la putere și decide nefapte, neadevăruri, nedreptate.

5531. Lumea se va sfârși numai dacă va recădea în ignoranță – nesocotirea adevărului!

5532. Orice idee sperie ignoranța, orice adevăr o revoltă!

5533. Ca boală cronică a Omenirii, ignoranța se vindecă numai sub văpaia civilizației; cine se călește în jarul adevărului se desăvârșește!

5534. Mai rea decât cutezanța prostiei este aroganța ignarului.

5535. Visul ignoranței este acela de a stabili și măsura adevărul.

5536. În sărăcia ignoranței este belșug de prostie.

5537. Tributul plătit ignoranței este mai mare decât cel investit în educație.

5538. Să nu spui ignorantului deât ceea ce crede că știe, altfel îi vei asculta toate neroziile.

ILUZIE

5539. Nu poţi înşela speranţele vieţii, crezând în iluziile nopţilor.
5540. Nu căutaţi deziluziile; vin singure să-şi culeagă desfătarea din suferinţele oricui.
5541. Iluziile în care credem deformează realitatea în care trăim.
5542. Deasupra prăpăstiilor există întotdeauna un cer de speranţe, dar şi o pulbere de iluzii.
5543. Deziluzia este prăpastia sufletului; speranţa – măreţia lui.
5544. Din nimic nu se nasc decât iluzii; nimicul este universul înşelării.
5545. Când iluziile obsedează, împlinirile mor.
5546. Spiritele bolnave de viciul iluziilor se prăbuşesc în abisul pretenţiilor.
5547. Sclavul iluziilor are pretenţia propriei realităţi.
5548. La ultimele iluzii de viaţă nu renunţăm nici înaintea morţii!
5549. Fără iluzii frumoase niciodată n-am căuta fericirea...
5550. Există şi o iluzie a durerii aşa cum există şi o amăgire a fericirii.
5551. Trăim în iluzii pentru că vrem să uităm orice vagă durere.
5552. Când iluziile sunt mai puternice decât realitatea, viaţa este o jucărie stricată.
5553. Când himerele sunt muze, nu există leac pentru iluzii.
5554. Iluzia este o paraşută spartă care prăbuşeşte idealurile.
5555. Văicărelile nu se aud; lumea este surdă la iluzii.
5556. Toate iluziile sunt trepte false spre fericire.
5557. Multe iluzii – sărăcie de cuget, bogăţie de dureri.
5558. Lumea este subjugată de nevoile ei; dar unii oameni sunt obsedaţi doar de iluziile lor.
5559. Ce ne-am face fără frumuseţea nesperată a unor iluzii ale noastre, cât din ele fac parte din noi?!
5560. Convinge lumea că părerea ei despre tine nu este şi adevărul tău şi că înşelările despre tine sunt iluziile ei!
5561. Lumea urâtă a înşelărilor nu umblă mizerabilă; poartă iluzii dichisite, croite de pungaşi de suflete.
5562. Ne supărăm când ni se ascunde adevărul, dar suntem mulţumiţi când ne îmbătăm cu propriile noastre iluzii.
5563. Daţi-mi mană de iluzii şi mai trăiesc o viaţă!
5564. Doamne, stinge-mă când vrei, dar lasă-mi pentru lume iluziile care m-au făcut atât de fericit!
5565. Toate iluziile noastre sunt clipe de viaţă mai puţine: trăim în afara realităţii ei, dar, poate, mai frumos...
5566. Preferă iluziile care s-au lovit măcar o singură dată de pragul realităţii!
5567. Iluziile nu sunt nimic, căci din el nimic nu s-ar naşte; pe când iluziile, iluzii nasc.
5568. Pentru a ajunge să fii mai bun şi orice iluzile poate fi o mare fericire.
5569. În afara realităţii mai trăim o existenţă – aceea a iluziilor; Emil Cioran: *dacă totul este o iluzie, atunci iluzia că totul e o iluzie nu este totuşi o iluzie?*

5570. Convingerea că e înzestrat în viaţă cu o anumită responsabilitate este cea mai sănătoasă iluzie.
5571. Iluzii, nu mă părăsiţi! Vă rog să supravieţuiţi alături de idealurile mele; altfel, în viaţa mea Urâtul devine o stare absolută!
5572. Când nu eşti înzestrat cu niciun har divin, nu te desparţi niciodată de puritatea naivităţii şi nu doreşti puterea de a renunţa la iluziile fermecătoare ale vieţii.
5573. Veniţi, vreau să vă ofer iluzii! Ştiu că lumina lor este slabă, dar în durerea oarbă a lumii ele strălucesc de speranţe.
5574. Şi iluziile sunt tot creaţii ale spiritului nostru; întotdeauna putem fi noi stăpânii lor; le-am intuit şi le-am nutrit ca să ne desfete ori chiar să ne înşele.
5575. N-am curajul să zbor susţinut de iluziile mele; deasupra lor las să plutească doar gândurile mele însingurate şi neîmplinite.
5576. Iluziile sunt acceptate pentru că au tupeul de a pretinde că substituie realitatea.
5577. Nu întunecați existența nimănui cu voalul amăgitor al iluziilor; la întuneric aspirațiile se ofilesc!
5578. Dacă iluziile s-ar împlini, ar fi multe fapte de care nimeni n-ar avea nevoie.
5579. Când n-avem încredere în noi înșine, preferăm îmbierea iluziilor.
5580. Toate insuccesele se însoțesc de mângâierea iluziilor!
5581. Când sunt prea multe dureri, și iluziile ne ajută să rezistăm!
5582. Iluziile n-au intenția de a înșăla, dar se bucură că le acordăm încredere!
5583. Și iluziile sunt tot o creație a spiritului, ca o recompensă față de asprimea realității.
5584. N-avem curajul de a ne lăsa în grija iluziilor; viața are nevoie numai de certitudini!
5585. În intimitatea lor iluziile nu ne dușmănesc, nu ne vor răul, dar cu siguranță că ne compătimesc.
5586. Când nu mai deosebim realitatea de iluzii, am fost de prea de multe ori înșelați de ofertele vieții comode.
5587. Multe iluzii ne îndeamnă să perseverăm în a înfăptui ceea ce ne dorim, încât ajungem uneori să și reușim.
5588. Chiar dacă iluziile se vor a fi o credință de viață, ele nu sunt o erezie de cuget; sunt o naivitate a realității.
5589. Când ne pierdem speranțele, ne refugiem în labirintul iluziilor, dar niciodată nu vom afla salvarea!
5590. Putem admite dictatura oricăror iluzii, dar nu și iluziile dictatorilor!
5591. Măreția, Gloria și Puterea nu sunt oare iluzii atunci când le dorim?
5592. Somnul este o iluzie a vieții, ca o altă realitate.
5593. Iluzii – fericiri închipuite!
5594. Iluzia competenței este o prietenie perversă.
5595. Cea mai mare iluzie este să crezi că poți înșela Timpul!

IMPORTANŢĂ

5596. Adeseori, pantoful de bal este considerat mai important decât... partenerul!
5597. Când alegem ceea ce nu-i important, viaţa trece pe lângă noi.
5598. Vrând să urce ei, pigmeii, pretind lumii să coboare; prostia exaltă importanţă!
5599. Ceea ce este important întotdeauna semnifică o profundă creaţie; are perfecţiune, dăruire – duh de viaţă.
5600. Chiar dacă simţul practic este mai important pentru supravieţuire, nobleţea vieţii este dată numai de către puterea spiritului ei.
5601. Ceea ce este important nu se azvârle, nu se risipeşte şi nu se pierde; nici nu se uită, nici nu se falsifică şi nici nu se trădează: importanţa are veşnicie!
5602. Fiecare om ia întotdeauna cu sine în călătorii definitive numai ceea ce are într-adevăr important: sufletul său!...
5603. Tot ceea ce este imoral e iluzoriu şi efemer, urât şi răzbunător – un pact important cu Infernul.
5604. Ce este important este şi greu de înfăptuit, nu străluceşte cu amăgiri şi-ţi solicită sacrificii; fleacurile nu cer nimic!
5605. Nu ne înghesuim să realizăm nici fapte importante şi nici să înscriem în idealurile lumii idei deosebite; preferăm să nu ne asumăm niciun risc, arborând flamura modestiei.
5606. În afara vieţii nimic nu-i important cu adevărat; îi subordonăm timpul şi infinitul – doar ea primează; restul este... nimic!
5607. Cu cât este mai lipsit de valoare şi are o importanţă redusă, cu atât *nimicul* se înghesuie să ocupe fotoliile din faţă şi să se urce primul la tribună...
5608. Alegeţi întotdeauna să realizaţi lucruri importante; ele includ în sinele lor propria voastră valoare.
5609. Nu realizăm nimic important pentru noi înșine; dacă nu ajunge la semenii noștri, totul a fost o zădărnicie!
5610. Importanța pe care ți-o asumi este certificată numai de către merite, dacă le ai!
5611. Fără dovada faptelor de seamă, importanța pe care o afișezi este doar o pretenție.
5612. În absența unor idei de valoare manifestarea atitudinii de importanță este un non- sens, ca o pușculiță goală de orice bănuți.
5613. Dorim cu ardoare să părem importanți când nu suntem cu adevărat!
5614. Ne ocupăm de lucruri importante numai când avem capacitatea de a le imprima valoare.
5615. Numai viața ne dictează ceea ce este important în orice moment al existenței!
5616. Ne zbatem să fim oameni importanți pentru a profita de uimirea lumii și a ne crea favoruri.
5617. Simpla enunțare a vorbelor și ideilor, intențiilor ori pretențiilor este lipsită de orice valoare; numai împlinirea lor în fapte este cu adevărat importantă!
5618. Importanța nu este dată de pretenții, ci numai de virtuțile valorilor pe care le conține.

5619. Pe lângă personalitățile importante gravitează pulberea intrușilor lisiți de orice valoare.
5620. Când este vorba despre noi înșine, nu admitem că pot exista evenimente și fapte fără de cea mai mare importanță!
5621. Orice are legătură cu viața este foarte important; are supremația de a fi!
5622. Cu cât mai greu de înfăptuit, cu atât mai important; doar nimicurile pot fi desconsiderate!
5623. Unele fapte și idei sunt importante, tocmai pentru că sunt constituite din geme alese de cuget!
5624. După ce înfăptuim ceva important, dorim să ne învingem pe noi înșine, înfruntând noi provocări.
5625. Pe lângă oameni importanți se îngrămădesc indivizi fără valoare, precum și numeroase lepre de soi; să fie văzuți, să-i confunde lumea!
5626. De câte ori realizăm ceva, credem că este important, căpătând încredere pentru împliniri de valoare.
5627. Când înfăptuim ceva ce nu ni se pare de valoare, trebuie să-i adăugăm nu numai putere de cuget, ci și o fărâmă de curaj; capătă noblețe și, poate, și sfințenie.
5628. Pentru unii doar ceea ce își propun ei să facă este important, ceea ce realizează alții este minor și lipsit de valoare.

IMPOSTOR, INTRUS

5629. Intruşii sunt vandalii personalităţilor umane.
5630. Crezându-se de virtuţi posedaţi, intruşii sunt de interese mânaţi.
5631. Valoarea intruşilor este sterilă de fapte – găunoasă în conţinut.
5632. Intruşii rănesc viaţa oamenilor, dar în conştiinţă nu pot pătrunde.
5633. Urcând podiumul laudei, intrusul coboară scara faptelor.
5634. Impostorii doresc gloria, dar nu şi truda de a ajunge până la ea; doar pe drum pavat, nu pe cel cu glodul până la roata carului!
5635. Deşi vin de-a gata la ospăţ, impostorii-s plini de mofturi.
5636. Impostorii există numai prin toleranţă socială.
5637. Impostorul nu doreşte modestie şi onestitate; el sustrage glorie, mimează virtuţi, tânjeşte după poziţii sociale.
5638. Impostorul este un barbar care migrează în civilizaţie pentru a pângări.
5639. Impostura nu duce lipsă de nimic decât de originalitate; fantezia vicleniei îi oferă orice chip necesar.
5640. Impostorul poartă înainte pretenţia, iar datoria la urmă; abil la câştig, timid la fapte; plin de ambiţii, gol de conţinut!
5641. Botnița impostorilor este competența.
5642. Unde lipsește valoarea, se înghesuie impostura; putere să fie!
5643. Dacă nu ne dăruim pe deplin iubirii, suntem impostori în propria noastră fericire.
5644. Într-o lume falsă şi urâtă pare impostor însuşi adevărul, tot aşa cum este considerată cinstea de către hoţie.

5645. Nu te aştepta la nicio cuviinţă din partea unui impostor: el poate trăda sufletul unei revoluţii şi poate să se dea drept însuşi Dumnezeu.
5646. Culmea pe care se pot urca impostorii în viaţa socială este numai îngăduinţa lumii.
5647. Nu căutaţi impostorii printre greutăţi şi dureri: ei doar mimează frumuseţea şi valoarea, bogăţia şi puterea pentru a-şi ascunde goliciunea şi micimea, patima şi nefiinţa.
5648. Viclenia nu se foloseşte niciodată de onoare, căci ea nu poate fi slujită decât de intruşi, incompetenţi şi meschini.
5649. Impostorii îşi asumă meritele oricui, dar nu şi posibila responsabilitate; doar glorie să fie, de griji să n-aibă parte!
5650. Impostorul nu pătrunde în societate cu emfaza învingătorului; el mimează modestie, suspină după virtuţi, adoptă cu răbdare nobleţea spiritelor înalte şi pândeşte când să se avânte la putere.
5651. Impostorul pătrunde în medii sociale înalte şi de câte ori poate dă din coate să înlăture pe oricine are merite.
5652. Orice impostură, cât de mascată, este o incompetenţă pe faţă!
5653. Unde-i greu, cerinţe exigente şi dăruire de sine, nu căutaţi impostorii şi intruşii; se tem de ele ca dracul de tămâie!
5654. Impostura e ca o piatră oarecare, dar care se consideră o nestemată.
5655. Impostura schilodește noblețea în necuviințe, având pretenția de a-i purta blazonul.
5656. Printre toate valorile se perindă cu emfază lumea înșelătoare și agasantă a impostorilor.
5657. Unde nu se cuvine, tocmai acolo este implantat de dictatură impostorul.
5658. Nepriceperea impostorului este mai puțin dăunătoare decât infatuarea lui; e o megalomanie, o gogomănie!
5659. Și dacă nu-i are, impostorii își inventează rivali; se vor nu atât victime, cât-eroi!
5660. Incompetența se multiplică pe sine; impostura naște impostură!
5661. Orice poziție socială își are impostorii ei; cu cât urcă mai sus, coabitează cu trădarea!
5662. Impostorul are abilitatea de a găsi vinovați pentru fiecare nereușită a sa; răspunderea personală îi este necunoscută!
5663. Impostorii sunt sterili de fapte de seamă; ei înșeală nu doar lumea, ci chiar pe ei înșiși, crezându-se învingători!
5664. În preajma impostorilor nu căutați niciodată oameni de seamă; li se vor inventa păcte, vor fi izgoniți!
5665. Impostorul dușmănește cel mai mult libertatea spiritului; ea îi încătușează nepriceperea și îi luminează micimea!
5666. Impostorul se vrea a fi un vârf de putere și de decizii; se măsoară cu pretenții, nu cu fapte de competență!
5667. Incompetența impostorului costă mai mult decăt aportul unui savant; unul strică, altul creează!

5668. Incompetenții mărunți mor iertați și necunoscuți; cei ajunși la vârf schingiuiesc rosturile lumii și rușinează istoria!

INACTIVITATE

5669. Inactivitatea plăsmuieşte închipuiri maladive.
5670. Povara inactivităţii prăbuşeşte aspiraţiile umane.
5671. Inactivitatea oboseşte, efortul reconfortează.
5672. Activitatea ucide relele, pe când lenea le înviază şi mai agresive.
5673. Inactivitatea stimulează iluziile despre competenţa proprie.
5674. Obişnuim să ne ascundem în inactivitate pentru a ne proteja de lipsa de curaj.
5675. Toate slăbiciunile noastre sunt intense până la adâncă bătrâneţe, atunci când inactivitatea dezvoltă mofturi şi egoisme noi.
5676. Lăsaţi ca freamătul vieţii să soarbă din voi otrăvitoarea lâncezeală; inactivitatea ucide orice licărire de speranţe!
5677. Inactivitatea este un refugiu al *eu*-lui nostru: întotdeauna ne înşeală pentru a se salva pe sine.
5678. Inactivitatea se vrea virtute aleasă, originală, chiar boemă; nu recunoaşte niciodată înrudirea de sânge cu faimoasa lene.
5679. Inactivitatea are o *origine socială sănătoasă*: strămoşii erau leneşi, nepăsători şi pasivi; indiferenţi şi trândavi; o lâncezeală... ancestrală!
5680. Inactivitatea plăsmuieşte închipuiri maladive.
5681. Deşi inactivitatea nu are nicio răspundere, pretinde drepturi egale şi nobleţe de *neutralitate*.
5682. Inactivitatea nu aduce abia mai târziu regrete; starea de apatie vecină prostraţiei este de la început definitivă!
5683. *Dolce vita* inactivităţii se amărăşte repede în vâltorile patimilor.

INCERTITUDINE

5684. Niciodată nu avem pe deplin certitudinea libertății; intruși ai puterii dospesc pervers dictatura!
5685. Certitudinea nu este o dorință virtuală; ea se sprijină pe argumentele faptelor împlinite și se impune presupunerilor.
5686. Unii sunt gata să se jertfească aparențelor, nu dau nici doi bani pe certitudini; trăiesc într-o lume a înșelărilor!
5687. Avem întotdeuna certitudinea faptelor noastre, dar nu și pe aceea a valorii lor; ne lăsăm pradă aprecierii lumii!
5688. Ne îndoim de puterea noastră de sacrificiu, dar avem certitudinea că nu ne bălăcim în lașitate!
5689. Știm cu adevărat că viața este o certitudine ori este doar o deplină iluzie?
5690. Deși certitudinea are putere de convingere, nu poate exclude subiectivismul propriu!
5691. Uneori aprecierile lumii sunt certitudini, pe când cele ale noastre pot fi doar firave iluzii.

5692. Propriile noastre certitudini nu pot fi argumente în fața nimănui; arbitru este doar timpul faptei împlinite!
5693. Întotdeauna omul are certitudinea că nu și-a realizat în totalitate menirea lui!
5694. Certitudinea stării de libertate pe care o avem nu ne mulțumește pe deplin; mereu intervin abuzuri în viața noastră!
5695. Certitudinea existenței lui Dumnezeu este însăși credința oamenilor; uimitoarea lor putere de viață!
5696. Nu regretăm certitudinile pe care le-am avut în viață, deplângem necunoașterea adevărului!
5697. Certitudinea libertății se exprimă prin entuziasmul de viață al întregii societăți.
5698. Cultura este noblețea de certitudine a demnității umane.
5699. Amăgirea, înșelarea și minciuna sunt în război permanent cu certitudinile adevărului; le mai vin în ajutor viclenia, ignoranța și prejudecățile, doar-doar vor schilodi realitatea lumii!
5700. Incertitudine, tu ești diversiunea ce schimbă bucuria adevărului în tristețea înșelărilor!
5701. Durerile spiritului n-au nevoie de certitudine; au nevoie de tămăduirea libertații!
5702. Pentru genii nu există certitudinea despărțirii de această lume; rămân în spiritul ei!
5703.Certitudinile pe care le avem sunt sculptate în adevărul trudei, al culturii și al educației pe care o avem; nu sunt mofturi ale infatuării!

INCOMPETENŢĂ

5704. Urcând prea sus, incompetenţii pierd orice sprijin; fără gazdă parazitul moare!
5705. Incompetenţa alege vina la întâmplare, potrivind-o celor care nu o merită.
5706. Răutatea este o dovadă a incompetenţei; modul de a ascunde teama şi neputinţa.
5707. Incapabilii împrumută masca altor oameni, dar eroarea nu-i părăseşte...
5708. Incompetenţa n-are discernământul de a defini valorile; se teme deopotrivă de şoarece ca şi de leu.
5709. Mai bine decât incapabilul nimeni nu ştie să-şi persecute subalternii.
5710. Incompetentul deţine arta de a-şi ascunde ignoranţa şi viciul de a strica tot ceea ce făuresc alţii.
5711. Infinitele noastre dorinţe nu exprimă o imensă lăcomie, ci o tristă incapacitate.
5712. Cu cât n-au nicio valoare, incompetenţii sunt mai bine plătiţi; laşitatea ştie să prospere!
5713. Când sunt cuprinşi de disperare, incompetenţii aruncă în prăpastie orice nevinovat întâlnit în cale.
5714. Pentru incompetenţi orice confruntare de idei este o înfruntare de moarte.
5715. Fascinaţi de himere, incompetenţii deformează idealurile lumii.

5716. Incompetenţa este cocoţată mai sus decât noi; ne lasă în pace doar dacă suntem indiferenţi.
5717. Pentru a se disculpa pe sine, incompetenţa restaurează din fosila greşelii altora un... dinozaur de păcate!
5718. Nu căutaţi incompetenţa în locuri obscure; se aciuiază printre valori, are pasiuni politice.
5719. Incompetenţa n-are dorinţe, nu este timidă, nici curajoasă; are pretenţii, obrăznicie şi laşitate; vrea putere, celebritate, supremaţie.
5720. Incompetenţii n-au idealuri, nici omenie şi nici credinţă: au doar interese, dor de putere şi veşnice patimi.
5721. Incompetenţa se furişează în politică, pentru că nu dă nimănui socoteală: toată responsabilitatea şi onoarea sunt o apă şi-un pământ...
5722. *Partidul unic* este o adunătură de incompetenţi, cărora le lipseşte discernământul de a admite existenţa şi a altor valori de gândire.
5723. Incompetenţa nu înalţă valori, ci subminează temeliile instituţiilor şi relaţiile sociale.
5724. Dacă ar sta la locul ei, incompetenţa n-ar deranja pe nimeni, dar se foloseşte de crezul şi de ideile altora pentru a accede în locuri cucerite prin virtute.
5725. Incompetenţa îşi făureşte o lume a ei, pipernicită şi hidoasă, pentru a o putea stăpâni şi a profita de tot ceea ce oferă alţii.
5726. Incompetenţii nu stau niciodată în găoacea lor; pretind spaţii şi înălţare; se întind unde nu le este locul, se caţără pe spinarea altora.
5727. Incompetenţii nu se recunosc uşor; împrumută orice mască potrivită, mimează virtuţi şi fac promisiuni; faptele îi vor trăda, mintea nu-i ajută!
5728. Incompetentului nu-i este teamă de prostie: se simte suveran în preajma ei, cochetează şi îşi fac planuri împreună.
5729. Incompetenţa nu admite mediocritatea; excelenţa este pasiunea în care se simte împuternicită să pătrundă; superioritatea de cuget vrea să-i fie vasală.
5730. Imperiul incompetenţei este acela al urâtului şi al neputinţei; al pretenţiei şi urii faţă de semeni; nefaptele tronează lumea, erezia de idei şi de cuget fiind regină.

INDIFERENŢĂ

5731. Opţiunea indiferenţei oferă o viaţă dominată de coşmaruri.
5732. Ca să cunoşti viaţa, trebuie să ieşi afară din carapacea indiferenţei.
5733. Adevărul ne sperie, minciuna ne înşeală; robia ne-o aduce însă propria noastră indiferenţă.
5734. Indiferenţa este ţara tuturor nelegiuirilor!
5735. Indiferenţa este o cale frumoasă către o moartă urâtă.
5736. Indiferenţa devalorizează viaţa, chiar şi nobleţea îi este inutilă.
5737. Atitudinea de indiferenţă este un dialog între un *Da* surd şi un *Nu* mut.
5738. Tot ce se năruie este ajutat de indiferenţă.
5739. Fii bun cu neştiinţa, blând cu neputinţa, dar crud cu indiferenţa!
5740. Nedreptatea pătrunde în lume prin văgăunile tăinuite ale indiferenţei.

5741. Că nu îndrăznim, putem fi înţeleşi; pentru indiferenţă însă ne meritǎm umilinţa şi supunerea.
5742. Nu înspăimântă răul care există, ci acela ce-ar putea veni îngăduit de indiferenţă.
5743. Într-o lume care se prăbuşeşte în durere, indiferenţa este cea mai nesigură şansă de supravieţuire.
5744. Indiferenţa manifestată în viaţa socială ne însoţeşte în anonimatul personal.
5745. Indiferenţa se acuză singură; dar cine să audă?!
5746. Primul viciu al societăţii este indiferenţa; după ea urmează, mai puţin rea, tirania.
5747. Indiferenţa înlesneşte puhoaielor de răutăţi să se prăvălească peste lume.
5748. Un popor îşi pierde libertatea când tiranii profită de laşitatea indiferenţei.
5749. Răutatea poate conta pe indiferenţa lumii.
5750. Dacă te aprinzi la fiecare licărire a dreptăţii, văpaia răspunderii îţi topeşte indiferenţa faţă de orice răutate.
5751. Indiferenţa este puterea răului; erezia existenţei!
5752. Indiferenţa este un decor al asupririi ca o laşitate secretă.
5753. Acuză indiferenţa, primitivul *nu ştiu* şi greţosul *sunt de acord*; închină-te îndrăznelii, împotrivirii şi opoziţiei; admite mai bine înfrângerea dureroasă decât laşitatea ocrotitoare!
5754. De nu-i trădare, indiferenţa este o veghe îmbătată de narcoticele înşelării.
5755. Propria noastră indiferenţă încoronează asuprirea – simbioza dintre laşitate, răutate şi prostie.
5756. Popoarele care suferă de indiferenţă ajung – vai! – simple comunităţi de interese...
5757. Indiferenţa este un drog social după care ura şi nelegiuirea devin coşmarele vieţii.
5758. Indiferentul este suveran în ţara nimănui; fie ce-o fi, nu-l interesează nimic; arşiţă ori potop, nu-i pasă!
5759. Dacă este rău şi urât, nedrept şi degradant, întreabă indiferenţa – întâi pe aceea a ta!
5760. Pentru indiferenţa noastră întotdeauna suferă altcineva – cei nevinovaţi!
5761. Dacă indiferenţa este o stare de boală socială, tratamentul nu va fi eficace decât după o îndelungată suferinţă; o autoimunizare – o implicare în luptă!
5762. Indiferenţa se instalează încet şi dureros, parşiv şi urât; cu răutate şi cu desconsiderare; o năpastă care nu ocoleşte pe nimeni!
5763. Indiferența se vrea un edificiu de superioritate, dar nu este decât incompetență de cuget, urâțenie de suflet!

INFERIORITATE

5764. Inferioritatea nu este un defect al chipului, ci o neîmplinire a cugetului; o absență a educației și a culturii.
5765. Inferioritatea nu se recunoaște pe sine; se infiltrează în distincția virtuților și în aceea a Puterii.

5766. Dacă inferioritatea de cuget n-ar avea pretenții, ar putea trece neobservată...
5767. Mai presus de micile slăbiciuni și tronând peste patimi, vicii și năravuri se află ascunsă infirmitatea stării de inferioritate care le generează pe toate celelalte rele și căreia nu i se poate potoli cu nimic pretenția.
5768. Pe lângă inferioritate se aciuiază o sumedenie de năravuri, silnicii și necuviințe; e un magnet de vicii!
5769. Inferioritatea nu se sinte o înjosire de cuget, ci se consideră o culme de putere; o superioritate de forță – abuz veritabil!
5770. Inferioritatea și barbaria sunt caverne ale preistoriei umane când cugetul nu începuse a se întreba nimic pe sine.
5771. Oricât s-ar considera de evoluată, inferioritatea de cuget naște nu doar comportamente urâte, ci și ideologii nefaste.
5772. Inferioritatea pare a trona peste prostie, dar este mai rea decât ea, știind că-i infirmă de cuget și oarbă de orice virtute.
5773. Starea de inferioritate este o inconștiență de sine; este o inexistență a aspirațiilor umane!
5774. Inferioritatea nu se poate ascunde și nici nu vrea, căci are tupeul de a nega tot ce este deasupra ei.
5775. Dacă un cuget instruit este contaminat cu trufie, va fi indus în stare de inferioritate față de semenii săi.
5776. Inferioritatea nu cunoaște modestia existenței; ea exaltă nu doar infatuare, ci și vicii în comportament.
5777. Inferioritatea nu este o naivitate de spirit, ci este o înjosire a ființei umane.
5778. Chiar dacă nu ne dorim cutezanța zborurilor spre înalte aspirații, nu putem accepta în niciun fel să ne afundăm în mocirla inferiorității!
5779. Inferioritatea se vrea suverană, dar nu poate fi decât sieși, se tot coboară pe sine!
5780. Ne îndepărtăm tot mai mult de cei pe care îi considerăm mai capabili decât noi, până când starea de inferioritate ne va pierde definitiv pe drum.

INFINIT

5781. O singură clipă de viaţă este tot un infinit de Divinitate.
5782. Infinitul este doar o nevolnică limită a cunoaşterii ca oricare alta.
5783. De n-ar fi existat frumuseţea vieţii, infinitul ar fi rămas singur într-o tristeţe eternă.
5784. Desăvârşirea vieţii este mândria infinitului şi a eternităţii.
5785. Infinitul pare mult prea mic când în el te regăseşti pe tine însuţi.
5786. În absolutul raţiunii noastre nu ne oprim niciodată la cumpătare, ci ne extindem cu amăgiri în Infinit – n-avem limite, accedem spre imposibil.
5787. Suntem o creaţie pură a Începuturilor, pentru că sunt date eredităţii noastre Infinitul şi Eternitatea, chiar dacă le măsurăm, deocamdată, numai prin clipa existenţei, uitându-ne puterea de a ne revela în noi înşine şi în nemurire.
5788. Cum în ereditate este dăruită Divinitate, atunci coexistăm cu Infinitul şi cu Eternitatea.

5789. Atomul şi Clipa, fiind dumnezeire de creaţie, pot readuce haosul, dacă s-ar înceta fiinţarea lor; Eternitatea şi Infinitul pot pieri ca o umilă gâză, de-ar întrerupe Dumnezeu iubirea Sa!
5790. În infinit ne simţim prezenţi nicăieri şi pretutindeni, iar clipa noastră din el, neştiută şi săracă, o vrem desăvârşită şi înveşnicită.
5791. Tocmai pentru că infinitul este pretutindeni, pare de fapt că nici nu există, simţindu-ne doar propria existenţă ca pe o virtute materială absolută.
5792. Timpul ne ajută să pătrundem cât mai mult în Infinit; cu cât ne extindem cunoaşterea, cu atât pare că îl micşorăm...
5793. Oricât ar fi puterea spiritului de mare şi oricât ar parcurge de repede distanţele şi vremurile, el nu poate depăşi, nici măcar imaginativ, nici Infinitul şi nici Timpul!
5794. Infinitul şi Timpul, prin dimensiunile a ceea ce reprezintă, nu se pot înţelege decât dacă admitem că ele se autogenerează; sunt oare dumnezeire?
5795. Puterea vieţii – raţiunea – cedează în faţa Infinitului şi a Eternităţii; erezia noastră piere, admitem – consternaţi şi umili – existenţa Creatorului Suprem!
5796. Oricât te-ar atrage munții, câmpia te cheamă; te înfrățești cu Infinitul și cu Eternitatea!

INFORMAȚIE

5797. Chiar despre noi înșine avem nevoie de informații, nu doar pentru a putea exista, dar și cine suntem și încotro mergem!
5798. Ca ființă, suntem un infinit de informații prin care existăm și ne formăm, integrându-ne în Univers.
5799. Orice formă de energie se transformă, în cele din urmă, în stimuli de informații, ca uimitori precursori de cuget.
5800. Informația nu este supusă trecerii timpului și nici mărginită de spațiu; ea este din totdeauna, este însăși unealta de toate zilele a dumnezeirii!
5801. Și activitatea vegetativă și cea de relații se întreține cu informații; cugetul ca și conștiința au nevoie de a ști!
5802. Suntem un univers de informații invizibil, cuceritor și divin; ce rost îi ursim depinde numai de noi!
5803. Primim și transmitem informații, dar prea adeseori le înmormântăm în propria noastră uitare!
5804. Informațiile pe care le oferim lumii sunt o dăruire de suflet; dacă le-am expus pe taraba intereselor, avem cugetul de vânzare!
5805. Creația este o informație sculptată în fapte.
5806. Inspirația este tot o informație, primită de la muze.
5807. Dacă informația este tot un produs material, sfârșitul ei nu poate fi distrus; ce destin ai tu informație?
5808. Oricare ar fi sensul și destinul informației, ea numai din pepite de adevăr se poate ivi!
5809. Orice informație amplifică starea de cunoaștere, înălțând cugetul spre suprema omului desăvârșire.

5810. Forma pură a informației se poate îmbrăca în hainele cuvintelor, dându-i înțelesuri și rosturi după cum dictează conștiința ori egoismul intereselor.
5811Cea mai simplă informație ne poate călăuzi spre aflarea adevărului – propriul ei imperiu!

INIMĂ

5812. Când inima este năpădită de suferinţe, idealurile vieţii împietresc în zborul timpului.
5813. Lumea te înţelege când inima îţi arde aprinsă de dragoste.
5814. Oricât l-ar apăra forţa spiritului său, omului îi rămâne vulnerabilă inima sa.
5815. Plângi cu ochii, simţi cu inima – biata de ea!
5816. Cu cât simţirea inimii este mai pură, cu atât mai mult o ardem pe cenuşa visurilor noastre.
5817. Bătaia inimii noastre măsoară nu doar monotonia veşniciei, pe care n-o percepem, ci şi iureşul mistuitoarelor iubiri în care ne petrecem fericirea.
5818. Pentru desăvârşirea spiritului său omul urmează fastuoase academii, pe când pentru frumuseţile izvorâte din inima sa nu oferă nici măcar o lacrimă de dragoste.
5819. Izbânzile oamenilor sunt calculate de minuţiozitatea raţiunii, dar fără zvâcnirea de inimă, niciuna nu s-ar putea ivi vreodată.
5820. Inima pulsează nu doar sângele ca hrană pentru trupul atât de avid de bunătăţi, ci şi vulcanice sentimente ca har pentru sufletul însetat de iubire.
5821. O fi inima altarul sufletului?
5822. Inima veghează şi ce face cugetul; pulsează alături de el în cadenţa şi-n văpăile existenţei ori se strânge de durere când năpădesc insuccesele şi răutăţile.
5823. Când voinţa nu mai găseşte resurse, inima îi pulsează mai multe îndemnuri şi speranţe.
5824. Nu inima ne părăseşte pe noi, ci noi îi nesocotim dăruirea ei, noi îi imprimăm durere!...
5825. Muncim cu braţele, prin cuget meditǎm, şi iubim cu sufletul, dar pe toate le trăim şi le simţim cu inima.
5826. Aparent, oamenii sunt foarte asemănători între ei; în realitate, unii au atât de puţină minte şi-n locul ei se ghemuieşte prostie, alţii n-au deloc inimă şi-n locul ei tronează răutatea.

INOCENŢĂ

5827. De nu regreţi inocenţa pierdută, dragostea moare din inima ta; faptele bune se răresc, cele rele prosperă.
5828. Oferă bunătate, sinceritate şi frumuseţe fără să ştii de ce o faci sau de ce iubeşti; oferă, pur şi simplu, inocenţă!
5829. Lasă inocenţa să te readucă în copilărie, în frumuseţe şi în desăvârşire sufletească.
5830. Nu vrem să ne regăsim când ştim că ne-am risipit puritatea; ne-am vedea mai urâţi...
5831. Refuzăm să trecem limitele inocenţei chiar şi atunci când nu mai aşteptăm primăvara; în viforul existenţei neprihănirea este o credinţă...
5832. În ce secol inocenţa va fi fost pe Pământ? În ce mileniu va fi să revină?!

5833. Inocenţa este o religie a vieţii – starea ei de permanentă rugăciune.
5834. Fiarele, când ucid, au inconştienţa inocenţei impusă de forţa de a exista; omul, pretins civilizat, renunţă la puritate din plăcerea de a fi puternic şi din viciu de a face rău.
5835. Pentru *eu*-l nostru păstrăm o nemeritată inocenţă pe care am vrea să ştim că n-o vom folosi niciodată; dar vrând, din orgoliu, să dovedim că nu suntem meschini, o risipim nepăsători, pe deplin şi cu emfază.
5836. Ştim că inocenţa ascunde atât de multe virtuţi, dar, tocmai de aceea, nu vrem să recunoaştem că demult am pierdut-o!
5837. Păstrăm în suflet pe deplin frumuseţea copilăriei – inocenţa ei, dar n-o mai putem slobozi în manifestările vieţii; ne-a trădat sinceritatea...
5838. Ne dăm seama că am pierdut comoara inocenţei când simţim în suflet primul regret al existenţei.
5839. Inocenţa nu dispare complet din sufletul nostru niciodată; se păstrează candoarea ei – puritatea contopită cu sfinţenia moralei şi a credinţei.
5840. Inocenţa este o forţă conservatoare a fiinţei noastre; ne păstrează bunătatea şi sinceritatea, se opune intrării în haosul existenţei neînarmaţi cu maturitatea raţiunii.

INSPIRAŢIE

5841. Artistul este salahorul inspiraţiei.
5842. Creaţia are nevoie de linişte, inspiraţie – de tumult.
5843. Fără talent nu se deschid aripile inspiraţiei; se ciugulesc doar... eminescine cutezanţe!
5844. Când inspiraţia este absentă, neroziile sunt prezente.
5845. Desprinsă din aureola unei clipe, fărâma de măreţie a inspiraţiei împodobeşte viaţa oamenilor.
5846. Inspiraţia este cel mai important furnizor de idei.
5847. Fulgerul inspiraţiei luminează toată viaţa cerul întunecat al existenţei.
5848. Inspiraţia este un har al conştiinţei şi un dictat al preocupărilor; revelaţia trudei.
5849. Inspiraţia emană nelinişti, pe când indiferenţa şi comoditatea depun cenuşă peste idealuri.
5850. Inspiraţia nu este un izvor din vidul sufletului; este o revărsare din visurile netrăite, de idealuri nedescoperite şi de clipe străluminate de iubire.
5851. Inspiraţia este o comunicare a sufletului cu Divinitatea; idilă a rugăciunii de fiecare zi cu idealurile de totdeauna.
5852. Viaţa unei inspiraţii este doar clipa: trebuie să o foloseşti ca pe nopţile lungi de iarnă!
5853. Inspiraţia nu te trage de mânecă: trebuie să i te dăruieşti definitiv, să o invoci şi să suferi întotdeauna pentru suspinul şi pentru toate neînfăptuirile lumii.
5854. Nepăsarea şi indiferenţa impun în lume haos; dăruirea şi inspiraţia creează rugăciune şi lumină de cuget.
5855. Ca şi credinţa, inspiraţia este o pulsaţie intensă a vieţii – periscopul ei înălţat deasupra orizontului omenesc!

5856. Nu tulbura pâlpâirea inspiraţiei cu iureşul emoţiilor inutile până nu se înteţeşte văpaia creaţiei.
5857. Inspiraţia nu pare o trăire anume, o simţire ca o aprindere interioară ori o împresurare cu har suprem, ci ea se oferă chiar nouă înşine ca o rezultantă a trudei şi perseverenţei; se constată, pur şi simplu, ca pe un fapt petrecut banal şi parcă inutil.
5858. Inspiraţia o percepem ca pe o aromă fadă a existenţei, pentru că are întotdeauna nevoie de sarea şi de piperul cuvintelor alese cu grijă şi cu migală dintr-o lume a suferinţelor...
5859. Inspiraţia, ca o străfulgerare de cuget în întunericul existenţei, ne deschide o cale de zbor către cerul aspiraţiilor.
5860. Ai tăi vrem să fim, inspiraţie, ca robi voluntari şi cugetători fericiţi; străbate-ne cugetul cu nemărginirea adevărului, pătrunde-ne în suflet cu farmecul revărsărilor de frumuseţe!
5861. Inspirația este un impuls exterior care declanșează văpăile cugetului.

INSULTĂ

5862. Insulta loveşte fără veste, ca o săgeată otrăvită!
5863. Insultând, oferi motive de dispreţ.
5864. Insulta este ticul puterii nemeritate.
5865. Insulta omului *mic* este de nimic; aceea a celui *mare* te doare!
5866. Insultele nu vor decât să însângereze demnitatea.
5867. Insulta este o armă perfidă şi, tocmai de aceea, produce satisfacţie nemernicilor.
5868. Ne pregătim, pândim şi lovim: insulta ţâşneşte fulgerător şi la sigur, aşa cum am premeditat nelegiuirea.
5869. Oricât ar fi de potrivită o sentinţă luată în defavoarea noastră, întotdeauna îi vom aduce – cel puţin în gând – o sumedenie de insulte, considerându-ne profund nedreptăţiţi – martirizaţi.
5870. Cine se simte lezat în interesele lui materiale reacţionează, mai întâi, prin proferarea unor nemeritate injurii: dacă i-ar fi jignit însuşirile cugetului său, n-ar fi avut niciun reproş...
5871. Când cineva n-are ce să-ţi reproşeze, apelează la insulte, ele fiind uşor de găsit în lumea politică şi a intruşilor de tot felul.
5872. În absenţa argumentelor şi a exemplelor proprii, violenţa minte şi insultă – armă sigură şi laşă.
5873. Insulta este *artileria grea* a prostiei; n-are discernământul faptelor şi nici măsura gesturilor.
5874. Insulta este meditaţia preferată a prostiei.
5875. Pumnalul insultei nu însângerează demnitatea înţeleptului; ba îşi ştirbeşte propria impulsivitate şi obrăznicie.
5876. Astupă gura prostului ca să nu mai debiteze insulte, iar în lume să se instaleze armonia.

5877. Odată declanşată, o cât de mică insultă îşi cheamă în ajutor toată şleahta de acuzaţii şi de minciuni.

INTELIGENȚĂ

5878. Inteligența este avangarda spiritului – izbândă și desăvârșire!
5879. Inteligența este propriul ei făurar; tot timpul își desăvârșește alcătuirea, împlinind fapte de seamă!
5880. Inteligența înlesnește rațiunii să străbată căile neputinței întâlnite în viață.
5881. Deciziile rațiunii sunt emise de puterea inteligenței și încuviințate de conștiință.
5882. Limitele omului sunt cele ale inteligenței sale; un orizont tot mai îndepărtat...
5883. Inteligența se vrea pusă la încercare; tot timpul te provoacă să nu-ți îngădui hotare de cuget!
5884. Ca ființe, ne zbatem în carapacea, oricât de cuprinzătoare, a inteligenței lipsită de libertatea de a se putea desprinde din limitele materiale ale existenței.
5885. Deși inteligența este cea mai însemnată însușire a omului, ea nu este decât o slujitoare supusă a curajului, a gândurilor și a conștiinței.
5886. Inteligența nefolosită se mistuie în sine; ne mutilăm spiritul!
5887. Inteligența penetrează obstacolele vieți cele mai potrivnice; e o întrecere cu sine!
5888. Nu puneți stavile inteligenței; o veți afla dincolo de ele, fără să înțelegeți calea parcursă!
5889. Inteligența se ivește încet, urcând culmile educației și ale culturii spre a putea strălumina din propriile ei izvoare de cuget.
5890. Inteligenț se manifestă numai în atmosfera pură a existenței; în pulberea întunecată a ignoranței nu este înțeleasă și nici observată, chiar dacă și cea mai neînsemnată viețuitoare o posedă în măsuri proprii.
5891. Inteligența se prezintă ca o forță peste limita umană; e ca un îndemn divin!
5892. Înțelepciunea poartă coroana nevăzută, dar simțită de către oricine, a înteligenței.

INTENŢIE

5893. Intenţia poate fi frumoasă, dar importantă este numai împlinirea ei.
5894. De spunem ce s-a mai spus, nu denotă că intenţiile sunt greşite; înşine nu ne ştim bine!
5895. Dacă s-ar fi înregistrat undeva intenţiile noastre, lumea s-ar fi prăpădit şi de bunele şi de relele pe care i le-am fi putut face...
5896. Intenţia declarată este ca o provocare de război, fără să fii pregătit de luptă.
5897. Intenţiile noastre rareori vizează fapte de seamă: de obicei, ameninţăm gloriile necucerite şi iluziile la care aspirăm.
5898. Intenţia are întotdeauna doza ei de laşitate, oricât de virtuoasă ar vrea să pară.
5899. Intenţia propovăduită este doar o laudă mascată.
5900. Tot ceea ce rămâne până la urmă doar o intenţie, poartă în sine o mare doză de fantezie!
5901. Intenţiile trebuie duse până la capăt; nu pot fi doar fapte începute – năruiri de mai târziu.

5902. Până când nu începi fapta, nu deranja pe nimeni cu *şantierul* intenţiei.
5903. Intenţiile precedate de gesturi ajutătoare sunt de obicei retrageri din luptă ori doar ameninţări urâte.
5904. Intenţiile neînfăptuite şi dorinţele suspinate plămădesc împreună iluzii perfecte.
5905 Intențiile nu sunt motiv de laudă și nici de regret; nu s-au investit decât iluzii!

INTERES

5906. Interesul suprem este viaţa omului.
5907. Omenia este singura oază în lumea deşertului de interese.
5908. Interesul este *Eu*-l nostru atavic.
5909. Interesele seduc prietenia şi o abandonează în talcioc.
5910. Interesele oamenilor fără sprijin sunt devorate de lăcomia celor cocoţaţi la masa puterii!
5911. Interesul asigură succesul şi explică eşecul.
5912. Interesul este bun sfătuitor când nu-i prieten cu egoismul.
5913. Interesul este viciul care îl coboară pe om, dar şi idealul care îl ridică.
5914. Dumnezeu a creat diavolul; cu ce interes?
5915. Interesul îl face pe om propriul său duşman, dar şi singurul lui prieten.
5916. Interesele sacrificate egoismului sunt lanţurile robiei spiritului.
5917. Când moare interesul, învie sărăcia.
5918. Interesele divergente se sacrifică reciproc.
5919. Invidia şi tentaţia puterii dezbină interesele oamenilor.
5920. Interesele întruchipează virtuţi personale chiar şi din fiecare viciu posedat.
5921. Când există dragoste, întotdeauna interesul moare.
5922. Interesul nu se mărturiseşte, dar el există şi în cea mai pură candoare.
5923. Interesul nu-și face prieteni!
5924. Interesele mărunte sustrag viaţa faptelor.
5925. Îmbrăcată în peticele intereselor meschine, lumea seamănă cu o paiaţă – demon.
5926. Când lumea se demachiază de interese egoiste, i se întrevăd idealurile frumoase.
5927. Din prăvălia interesului sufletul este repede azvârlit.
5928. Odată cu interesele meschine se nasc credinţe deşarte.
5929. Fericire deplină există numai în singurătatea conştiinţei: în gâlceava intereselor suntem sclavi ai umilinţei şi ai neîmplinirilor.
5930. Este de înţeles că ne separă larma intereselor, dar este rău că nu ne uneşte armonia idealurilor.
5931. Dacă interesul ne este asigurat, avem iluzia că dreptatea este de partea noastră, iar adevărul poate fi confecţionat.
5932. Aristocraţia moralei este agreată de toată lumea; vulgaritatea şi tupeul interesului insultă pe oricine.
5933. Duhul creaţiei îşi află nemurirea în dragostea meleagurilor natale; izul intereselor – pe maidanul deziluziilor.

5934. Golul din sufletele noastre este ocupat de interesele mărunte care ne stăpânesc: nimic frumos, viaţă pustie!
5935. Minusculele neîmpliniri votează împotriva intereselor generale; nu ne cenzurăm egoismul, ne exacerbăm nevoile.
5936. Unora le oferim prietenia, dar ei ne leagă cu zalele duşmănoase ale intereselor.
5937. Prieten sau duşman, interesul trebuie să fie întotdeauna primenit în moralitate.
5938. Într-o lume a intereselor întotdeauna virtuţile sângerează.
5939. Dacă sunteţi sclavii intereselor de moment, niciodată nu veţi spera să cuceriţi idealurile.
5940. Există, ca o virtute, o cauză generală care ne invită să o slujim, ea tronând un interes personal care ne obligă să îi fim sclavi.
5941. Interesul are întotdeauna două feţe: una priveşte numai spre noi şi ni se pare o virtute, cealaltă se uită spre frumuseţea lumii, dar nu-i dăm nicio importanţă.
5942. Pentru nobleţea idealurilor şi pentru frumuseţea lumii interesele se jertfesc necondiţionat!
5943. Omenirea este o orbită a intereselor; o junglă uluitor de frumoasă, dar şi teribil de egoistă.
5944. Şi interesul trebuie să slujească cu patimă adevărul şi să apere cu disperare demnitatea.
5945. Zadarnic interesele sunt apropiate, dacă sufletele sunt îndepărtate.
5946. Interesul ne îndeamă să desconsiderăm ceea ce nu este defavorabil.
5947. Adevăratele valori evită egoismul interesului.
5948. Interesul este o rudă de sânge a egoismului.

INTUIŢIE

5949. Intuiţia uzează de raţiune, dar se slujeşte oricând de fantezie.
5950. Intuieşti – izbuteşti!
5951. Intuiţia este o ecuaţie a inteligenţei bazată pe experienţă şi pe imaginaţie.
5952. Intuiţia este exprimarea de geniu a unei profunde experienţe de viaţă.
5953. Intuim răul care urmează să vină, dar ne complacem în aşteptarea laşă...
5954. Intuiţia nu este numai un avertisment singular şi discret, ci şi o invitaţie la reflecţie.
5955. Numai o îndelungată şi profundă experienţă de viaţă ne ajută să intuim adevărurile greu accesibile.
5956. Intuiţia binelui este întotdeauna binevenită, dar cea a răului trebuie anticipată cu precizia jucătorului de şah!
5957. Intuiţia are izvoare adânci în experienţa de viaţă – în ani de preocupare şi de cunoaştere.
5958. Binele poate să nu fie prevăzut, dar răul impune întotdeauna să fie intuit şi combătut; s-avem în noi puterea de a-l descoperi.
5959. Intuiţia este mai mult decât o anticipaţie sau decât un gest uşor previzibil; este o virtute – o dovadă a superiorităţii de spirit.

INVENŢIE

5960. Inventatorul ocoleşte adevărul ştiut, încalcă ordinea firii şi se războieşte cu propria sa conştiinţă – cu limita ei.
5961. Inventatorul elimină o prejudecată, recântăreşte un adevăr, despoaie de aparenţă şi însufleţeşte o idee.
5962. Câtă originalitate se află într-o idee este greu de spus; curajul dăruit pentru a se putea realiza se măsoară însă în clipe de jertfă şi de eroism.
5963. Ne modelăm sufletul cu uneltele iubirii şi cu tenacitatea durerii până când putem fi ceea ce dorim; visând, ne reinventăm!
5964. Inventatorul descoperă un adevăr care nu se întrevede, dar ale cărui nelinişti se aud de la distanţă; trebuie doar să ai iubirea, curiozitatea şi curajul de a-l asculta.
5965. Acele adevăruri simple, de la sine înţelese şi neluate în seamă, incită inventatorul să desluşească sensul realităţii.
5966. Ideile unui inventator nu plutesc în dezinvoltura plăcerilor, ci se nasc din neliniştile gândurilor şi din nesfârşirea trudei.
5967. Fiecare viers şi orice cugetare sunt invenţii ale sufletului nostru: numai prin intermediul lor spiritul se poate afirma!
5968. Invenţia este un război cu neştiinţa şi cu limita cugetului – o victorie asupra adevărului, a aparenţelor înşelătoare.
5969. Geniul unei idei poate fi cristalizat într-o invenţie numai prin perseverenţă şi infinite încercări – prin dăruire.
5970. Invenţia se iveşte dintr-o luptă cu adevărul şi cu îndoiala, cu falsul şi cu prejudecata, şi chiar cu intuiţia şi fantezia.
5971. Dacă am şti cu ce ochi şi cu cât suflet trebuie să privim natura, am descoperi taine care nu mai trebuie inventate, ci doar să culegem minunile lor.
5972. Nevoia obligă cugetul să descopere tot ceea ce lipseşte existenţei şi chiar să-şi autoreproducă propriul lui geniu.

INVIDIE

5973. Invidia îşi trage seva toxică din rădăcinile prostiei!
5974. În preajma fericirii invidia aciuiază relele la toate răspântiile existenţei.
5975. Invidia compară, la microscop, defectele altora cu meritele proprii...
5976. Invidia jefuieşte pentru sine, de la oricine, puterea deosebită a spiritului.
5977. Pe cine vede zburând, invidia îl vrea să se târască.
5978. Fără invidie reciprocă tagma prostiei ar fi nemuritoare.
5979. Invidia nu vede adevărul; îl presupune într-un mod egoist – fatal – ireal.
5980. Oricine are ceva de dăruit este invidiat.
5981. Ca să poată trăi, invidia se hrăneşte cu ura relelor şi visează sărăcia înfăptuirilor.
5982. Până şi starea de inferioritate generează invidie din partea mamei ei – prostia.
5983. Invidia nu vede meritul – ea nu caută decât vină!
5984. Invidia acuză meritul de noroc şi victoria de înşelare.

5985. Invidia este un orgoliu ascuns, generat de starea de înjosire a spiritului.
5986. Invidia nu-i orbită de frumuseţea modestiei, ci este sedusă, pentru a defăima, de încurajarea prostiei.
5987. Faptele nu rămân nepătate de ura invidiei; chiar şi intenţiile sunt tăvălite în răutate.
5988. Pentru a fi sigură că face rău, invidia omoară de la început pruncul binelui.
5989. Invidia este arma prin care josnicia îşi întreţine ura şi împroşcă duşmănie.
5990. Pentru că nu te poate întrece, Invidia risipeşte vorbe urâte despre tine şi laude despre sine.
5991. Invidia descoperă merite şi succese numai spre a le putea decima; prima armă este ura.
5992. Tot ce-i frumos, inteligent şi bun este ameninţat de contaminarea perversă a invidiei – răutate diabolică, incurabilă.
5993. Atâtea idealuri sunt de cucerit, încât nu putem invidia zborul niciunui condor; aşa cum unele păsări mici cuibăresc în poieni luminoase, şi nouă ne este îndeajuns să visăm...
5994. Plângem ceea ce n-am putut cuceri şi desconsiderăm meritul altora; suntem un crater de mofturi care erupe lavă de invidii.
5995. Orice virtute inspiră invidie – samarul nostru de slăbiciuni!
5996. Preferăm să fim invidiaţi decât lăudaţi, iar decât linguşiţi mai bine criticaţi; simţim că ura este cel puţin sinceră.
5997. Iertaţi-i pe cei ce vă invidiază: ei n-au bucuria faptelor proprii şi nici primenitoarea deziluzie a înfrângerilor.
5998. Ştim că invidia este o cunună a propriei inferiorităţi, dar omul o invocă, adeseori, pentru clipele ce vor veni, faţă de cele pe care le-a trăit...
5999. Invidia este un dictat de ură al stării de inferioritate şi de neputinţă.
6000. Invidia caută nefapte, neîmpliniri şi înfrângeri; cu ele seduce desfrâul.
6001. Şi pentru că îndrăzneşti să visezi şi să speri, invidia te apostrofează.
6002. Nici insuccesele noastre nu-s ocolite de invidie; am nădăjduit prea mult!
6003. Atâtea minuni sunt de cucerit, încât nu ne putem întrista gândurile şi puterile cu povara invidiei.
6004. Dacă solicită efort de a fi cucerită, nicio virtute nu-i invidiată.
6005. Daţi pe vorbe goale glorie şi fapte pe închipuiri şi vor fi năpădite de invidie; şi înşelările o seduc.
6006. Chemăm la înfrângeri invidia, dar nu ne aude; pornim pe tăcute spre împliniri şi-ndată ne simte!
6007. Nu invidia supără, ci nimicnicia bieţilor oameni loviţi de-aşa năpastă!
6008. Unora le este dată mândria de a fi fost invidiaţi, pe când altora nici măcar regretul insuccesel or.
6009. Să n-ai ruşinea de a invidia; să ai durerea de a nu putea contempla!
6010. Lăsăm singurătatea şi tristeţea pe seama invidiei, dar nicio lacrimă nu primeşte recompensă; ea ar vrea doar viaţa cât mai curând s-o defăimeze.
6011. Îţi îngăduim, invidie, să faci ce vrei cu ceea ce-am lăsat în urma noastră; simţim o bucurie că ne vei băga în seamă...

6012 N-am niciun motiv să mă invidiez pe mine însumi, dar am destule să mă compătimesc...

IPOCRIT

6013. Când este lăudat, ipocritul venerează înşelarea; dacă este criticat, nu acceptă adevărul.
6014. Ultimul care moare şi primul care regenerează în orice împrejurare este ipocritul.
6015. Când vorbeşte, ipocritul pare sfios; când trece la fapte, este fioros.
6016. Ipocriţii sunt, negreşit, prezenţi la drepturi şi întotdeauna dezertori de la datorii.
6017. Ipocritul linguşeşte sluga ca să poată trăda stăpânul.
6018. Ipocritul laudă bogăţiile viitoare ale societăţii la timpul prezent, iar suferinţele momentului la timpul trecut.
6019. Până când nu găseşte un deget străin, ipocritul nu arată spre vina nimănui!
6020. Ipocritul face bine numai pentru a-l preschimba în răutate atunci când i-o va cere interesul lui.
6021. Ipocritul îşi botează conştiinţa după numărul stăpânilor pe care îi are.
6022. Ipocritul nu-i capabil de jertfă, dar se deghizează grijuliu în mare patriot!...
6023. Oricât de mult te laudă ipocritul tot pe te miri ce te vinde!
6024. Ipocritul uită că aripile de fluture ale mândriei sale provin din solzii omidei care s-a târât...
6025. Cum se iveşte o nedreptate, ipocriţii sunt primii care o acceptă, ultimii care vor suferi!
6026. Ipocritul dezleagă virtutea din frânghiile strânse de ura viciului şi o ferecă, satisfăcut, în lanţuri strălucitoare.
6027. Ipocritul nu se slujeşte de nicio virtute; l-ar arde ura – vietatea lui...
6028. Pentru ipocrizie n-ai niciodată vreun merit, ci numai la desconsiderare eşti definitiv condamnat.
6029. Dacă ura nu este prezentă, ipocriţii o suplinesc cu plăcere!
6030. Ipocritul nu iartă, nu uită şi nu moare...
6031. Ipocritul te urmăreşte cu prezenţa sa oriunde, având o răutate invizibilă, dar ucigătoare.
6032. Ipocritul acceptă şi recunoaşte orice victorie, dacă i se atribuie lui, şi orice înfrângere, dacă este a altuia.
6033. Nu accepta nici lauda şi nici critica ipocritului; le va inversa după cum îi va dicta interesul!
6034. Ipocritul este intransigent cu virtuţile lumii şi îngăduitor cu defectele lui, încât ajunge să-şi însuşească ce-i convine.
6035. Toate bucuriile lumii sunt motive de îngrijorare pentru ipocrit, cum şi toate întristările sunt îndemnuri de nepăsare.
6036. Ipocritul îţi gestionează toate succesele, pe care le va critica, precum şi toate insuccesele, pe care le va exagera...
6037. Ipocritul se simte virtute când trebuie să mintă şi este patimă când este nevoit să laude.

6038. Într-o lume urâtă ipocritul nu supravieţuieşte; el are ce are cu frumuseţea şi cu demnitatea; pe ele le devorează!

IRONIE

6039. Omul ironic are sufletul vulnerabil; se ascunde în străluciri să-şi îndemne curajul.
6040. Ironia este oglinda caracterului; reflectă sufletul, refractă relele.
6041. Pentru un pas ţanţoş cea mai potrivită piedică este ironia.
6042. Un om mediocru nu are inteligenţa de a fi ironic; agerimea lui nu decelează răul răului – binele – !
6043. Ironia este o operaţie prin care bisturiul cuvintelor extirpă falsul care urâţeşte viaţa.
6044. Ironia este o străfulgerare a spiritului într-o atmosferă întunecată a societăţii umane.
6045. Ironia este o privire a sufletului pătrunsă în întunericul unui caracter.
6046. Ironia deranjează mai mult pe drept, rar strecoară răutate; doar interesul inversează ceea ce nu-i convine.
6047. Ironia este totuşi o victimă a înţelepciunii; propria sa negare.
6048. Pentru tine însuţi acceptă-ţi orice ironie: te-ai vindeca de propriul tău *Eu*...
6049. Cu cât nu suntem pregătiţi să acceptăm o ironie, cu atât nu o putem admite, dar cu mult mai mult o meritǎm!
6050. Ironia este o idee trecută prin focul raţiunii, aprinzându-te ca de la o rază de soare.
6051. Trebuie să acceptăm ironia, pentru că ea poate fi un semn al iubirii altora ori al nepăsării noastre.
6052. Sabia ironiei taie în carne vie, dar niciodată nu curge sânge: se pierde doar ceva prostie...
6053. Ar fi bine ca virtuţile omului ironic să nu stea doar în vârful limbii...
6054. Ca să pară cult şi inteligent, prostul se foloseşte de ironie şi când *mănâncă* palavre şi când *digeră* idei.
6055. Dacă te supără ironiile, înseamnă că slăbiciunile tale rămân tot cu proptele de susţinere.
6056. Defectul ironiei constă în faptul că este o glumă prea serioasă.
6057. Ascultă şi priveşte atent ironia: nu dă în tine, dar parcă te-a lovit în moalele capului!
6058. Ironia trebuie să iasă din minte, nu din gură...
6059. Dacă ironia nu-i un produs al înţelepciunii, îşi trâmbiţează repede răutatea prostiei.

ISPITĂ

6060. Orice cale oprită este o ispită mai puternică decât însăşi aceea a libertăţii.
6061. Nu raiul a fost creat pentru om, ci doar ispita lui!
6062. Eşti bun când treci nepăsător pe lângă ispite. ..
6063. Drumurile fără glorie sunt împodobite cu ispite; oamenii slabi se mulţumesc cu minciuni strălucitoare.

6064. Omul îşi făureşte singur o puzderie de ispite; doar-doar s-o potrivi ceva ca norocul la loterie.
6065. Învingătorii au parte de ispite, învinşii – de virtuţi.
6066. Marea ispită a Universului este virtutea spiritului uman – supremă dorinţă, har desăvârşit!
6067. Ispita credinței generează bunătate umană.
6068. Ne simţim ispitiţi de cugetele înalte, chiar dacă ştim că ne putem prăbuşi în ignoranţa noastră fără să fi înţeles a privi nemărginirile.
6069. Deşi marea noastră ispită, pasiunea intimă, ne-a adus neîmplinire, o iubim pe deplin pentru sublima şi ademenitoarea ei fascinaţie.
6070. Din câte ispite m-au vrut, niciuna n-am regretat; m-a păzit un înger când a trebuit să aleg!
6071. Ispitele pe care le iubim sunt tainele sufletului nostru – pasiuni devastatoare.
6072. Curajul ne ispiteşte cel mai mult: ne oferă atâtea victorii, pe când laşitatea se îndoieşte de orice.
6073. O ispită îndepărtată, sinceră şi greu de cucerit pare că ne defineşte destinul şi suntem fericiţi că aşa a fost să fie!
6074. Toate patimile au ispite atrăgătoare care ademenesc frumuseţile candorii.
6075. Când o ispită gândeşte frumos şi afişează blazon de nobleţe, cu siguranţă că jură strâmb.
6076. Preferă ispita care-ţi oferă glorie, dar pretinde de la tine sacrificii şi chiar jertfă.
6077. Deși ne considerăm puternici și integri, nu rezistăm nici chiar ispitelor mici.

ISTORIE

6078. În fapte renegate de conştiinţă, istoria descoperă crime asupra umanităţii.
6079. În calea istoriei se interpun atavismele gândirii.
6080. Denigrarea istoriei este ocupaţia leprelor...
6081. Istoria păstrează pentru eternitate adevăruri neîntinate de interese meschine.
6082. Istoria nu repetă numai suferinţele, ci şi izbânzile oamenilor.
6083. Istoria este testamentul adevărului!
6084. Istoria oferă adevăr, valoare, sfârşit şi începuturi.
6085. Ceea ce istoria scoate din întuneric, la lumină, un alt soare le vindecă...
6086. Trecutul se uneşte cu viitorul prin liantul divin al Credinţei şi al Istoriei.
6087. Răspântiile istoriei aşteaptă oamenii prometeici pe care îi propulsează geniul poporului.
6088. Istoria – lacrimă de cuget, şoaptă de speranţă!
6089. Istoria este statuia nemuritoare a conştiinţei sociale – veşnicia speranţelor omeneşti.
6090. Istoria poporului este vie, aceea a guvernanţilor – falsă; viitorul este lăsat la cheremul intereselor de o clipă!
6091. Durerea şi fericirea sculptează istoria societăţii umane; fără însemnele vieţii Universul este anonim; n-are importanţă!

6092. OMULE – REGE, eşti aşteptat să vii în istorie, la ceas de grea cumpănă, spre a ne mântui, precum Cristos odinioară!
6093. Istoria este biblia naţiunilor: imuabilă, sacră, definitivă.
6094. Căutaţi istoria în credinţă şi în suferinţe; zâmbetele şi victoriile se desprind din ele.
6095. Istoria se scrie pe baricade; cea din unghere este trădare!
6096. Istoria se nemureşte singură; are harul adevărului, al libertăţii şi al credinţei.
6097. Istoria este o pavăză a Timpului; a conştiinţei şi spiritului ei.
6098. Trăim în inima evenimentelor numai atunci când suntem puternici: întotdeauna suntem în afara lor când ne stăpâneşte laşitatea; putem fi deasupra contemporanilor noştri când ştim să ne impunem în faţa lor prin sacrificii personale, prin jertfă.
6099. Oricine se poate raporta la trecut; geniile au însă privilegiul ca istoria să se refere la ei: sunt sortiţi viitorului!
6100. Picătura noastră de istorie este conştiinţa înălţată de sub muntele de suferinţe pe care viaţa l-a înfruntat...
6101. Trădăm întotdeauna Istoria când este în discuţie interesul propriu, chiar cel mai mărunt; pentru cauze importante ne situăm deja în afara ei.
6102. Numai duhul adevărului cristalizează Istorie!
6103. A ţine un jurnal zilnic înseamnă a fi conştient că în jurul tău se petrec fapte importante; într-un fel eşti un observator al Istoriei şi, poate, un participant.
6104. Despre Istorie putem scrie oricum şi orice; nu are nicio importanţă: ea va decide calea adevărului.
6105. Fără aripile proprii ale gândurilor nu poţi fi nici măcar un simplu spectator al Istoriei; în ea se pătrunde numai cu jertfa momentului!
6106. Tot ceea ce este important prin adevărul conţinut se oferă istoriei; fleacurile nu-şi găsesc loc!
6107. Prea multe rele rămân să fie consemnate de istorie; nemerniciile au destinul perenităţii.
6108. Viaţa omului nu se poate raporta la istorie, fiind prea efemeră; sacrificiul şi jertfa ei se încrustează însă în veşnicie!
6109. Învățătura istoriei este cartea de credință a unui popor!
6110. O națiune care își pierde propria ei istorie se ucide pe sine!
6111. Unele evenimente își lasă umbra în istorie, fiind un ascunziș pentru denigratori și critici de paradă.
6112. Istoria este însăși calea pe care urcă seva din rădăcină spre viitorul inflorescențelor umane.
6113. Când istoria este răstălmăcită, prezentul omenilor este schilodit.
6114. Istoria se definește nu doar prin suferințele desăvârșirii unui popor, ci și prin victoriile lui asupra vremurilor potrivnice.
6115. Atunci când vorbim despre istorie ne gândim la destinul patriei – nădejdea ei spre viitor!
6116. Pe cât trece timpul, istoria nu îmbătrânește niciodată; ea se imprimă într-o veșnică întinerire a națiunii.

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

6117. Faptele fiecărui om sunt cristalele adevărului din care se înalță edificiul istorie, ea având virtutea de a nu-și uita niciodată eroii; îi sfințește în sufletul oamenilor!

6118. Pe drumul istoriei se interpun adevărului impostorii, sghingiuitorii de fapte și trădătorii de viață.

6119. Istoria este cea mai importantă lecție de existență a societății umane!

6120. Prin adevărul pe care îl exprimă, istoria se întrupează ca o conștiință divină a umanității.

6121. Cultura istoriei este o cunună a spiritului patriotic; studiind istoria în școală, deprindem nu doar să ne iubim și mai mult partia, ci ne permite să ne desăvârșim personalitatea, dar ai grijă Istorie, Istorie a României, că dușmanii te vor ucide și în școală, și în viață!

6123. Nu vă căutați în istorie, vedeți dacă vă aflați în fapte de viață importante și va avea timpul grijă să vă nemurească!

6124. A îngriji de monumentelșe istorice înseamnă a ne apăra pe noi înșine de nepăsare.

ÎNĂLŢARE

6125. Când nu trăim cu picioarele pe pământ, înălţimile înfricoşează, urcuşul este o prăbuşire.

6126. Omul şi-a răsplătit înălţarea, îndurând supliciul tuturor umilinţelor şi nedreptăţilor.

6127. Ai grijă cum te ridici; înălţimile ameţesc!

6128. Pentru îndrăzneala de a se înălţa, omului îi este oferit iadul durerilor.

6129. Unde plutesc vulturii, corbii nu visează să se înalţe.

6130. Dacă astfel te înalţi, îngenunchează!

6131. Înălţarea este poziţia firească a verticalităţii umane.

6132. Pentru înţelepţi starea de suferinţă este o înălţare.

6133. Cine nu aduce ofrande înălţării acceptă mila nefericirii.

6134. Nu înălţimile înspăimântă, ci prăpăstiile de sub ele: vidul neputinţei.

6135. Omul îşi poartă calvarul înălţării între păcat şi sfinţenie.

6136. Când speri, urci, când te justifici, cobori!

6137. Omul se înalţă când nu uită că din strămoşi coboară.

6138. Unii oameni se înalţă prin fapte, alţii se înjosesc prin indiferenţă; *distanţele* separă destinele oamenilor...

6139. Când nu găsesc remediu suferinţelor, oamenii visează înălţimile, acolo unde durerile nu pot ajunge!

6140. În evoluţia sa, omul a coborât pe pământ pentru a-şi putea înălţa propria lui statură.

6141. Oamenii fără curaj dezertează de la asaltul înălţimilor; doar vulturul, chiar cu aripile frânte, tot zările visează!

6142. Eşti un om cu o conştiinţă superioară când preferi să cobori la alţii, dacă ei nu pot să se înalţe.

6143. Omul s-a târât pe pământ până a învăţat să meargă şi a dorit să zboare până a înţeles să se înalţe.

6144. Clipa credinţei luminează toată viaţa drumul înălţării noastre către propria menire.
6145. Totdeauna mai sus: spre visuri, idealuri, credinţe; înălţimile desăvârşesc!
6146. Există în lume o ordine a binelui, a adevărului, a dreptăţii şi chiar a răului; unde te regăseşti, care ţi-e locul în acest labirint trebuie să dovedeşti arătând lumii firul care duce spre înălţare.
6147. Înălţarea în năravuri este numai decădere – zbor în prăbuşire...
6148. Dorinţa de înălţare este obsesia spiritului – sfânta pedeapsă a desăvârşirii!
6149. Golgota înălţării noastre este singura cale spre perfecţiune şi fericire.
6150. Puterea de a ne înălţa se află în convingerile şi iubirile noastre – în credinţă.
6151. Din suferinţele tale învaţă cum să ierţi, cum să te înalţi!
6152. Dacă omul ar fi rămas la stadiul de urcare în copaci, această *înălţare* ar fi fost o prăbuşire a civilizaţiei – o neivire.
6153. Urcarea la tribună nu este o înălţare; numai cugetul trebuie ridicat spre slavă.
6154. Turnul Babel a fost o încercare a omului de a-şi înălţa erezia spiritului; şi a fost o umilă cădere în păcat!
6155. Dincolo de orizontul umil al vieţii noastre se află înălţarea pe care o visăm.
6156. Nu poţi să te înalţi decât urcând pe muşuroiul tău de fapte; numai astfel poţi întrevedea nemărginirea care te aşteaptă.
6157. Adeseori, înţelegem prea târziu necesitatea înălţării noastre deasupra amăgirilor şi intereselor egoiste de moment, când nici chiar sacrificiul nu mai este de folos.

ÎNCEPUT, SFÂRŞIT

6158. Omul nu sfârşeşte niciodată nimic; începem mereu şi tot mereu altceva!
6159. Când începutul oboseşte, sfârşitul decepţionează.
6160. Toate greutăţile începutului au destinul uitării.
6161. Începuturile dăltuiesc în sufletul oamenilor mândrie şi putere de jertfă.
6162. Începuturile sunt umbrite de nesiguranţă; sfârşitul – înşelat de înfrigurările vieţii.
6163. Numai începuturi au doar iubirea şi eternitatea – precum acela al credinţei.
6164. Întotdeauna când începi ceva, anticipează sfârşitul!
6165. Începutul fericeşte clipa; sfârşitul invocă tristeţe.
6166. Nimic nu-i fără sfârşit, nimic nu-i doar început în existenţa noastră.
6167. Ce nu-i bine început moare desconsiderat.
6168. Tinereţea, încrezătoare, caută pătimaşă viitorul; bătrâneţea, deziluzionată, evită începuturile.
6169. Fără început nimic nu există; chiar şi sfârşitul este o altă devenire.
6170. Când descoperi o lume pe care nu o imaginaseşi, entuziasmul aprinde lumina altor începuturi.
6171. Nu există începuturi frumoase fără a fi pândite de neplăceri.
6172. Începuturile ademenitoare au sfârşituri îngrijorătoare.
6173. Nu există începuturi fără durere aşa cum există un rău primordial – moartea.
6174. Începuturile încrustează în sinea lor harul divin al emoţiilor, al responsabilităţii şi al curajului.

6175. Ceea ce este foarte important să înfăptuim rareori se începe: se tot amână până ce focul sacru se stinge!
6176. Nimic nu este sfârşit: nici gândul unei clipe, nici izbăvirea vieţii; dumnezeirea însăşi este un veşnic început.
6177. Începutul poate fi o îndoială; sfârşitul trebuie să fie însă o certitudine; din întuneric nădăjduim numai spre lumină.
6178. Cum se sfârşeşte ceea ce începem este o cunoaştere divină; noi suntem naştere şi lumină; nu ne aparţine decizia stingerii!
6179. După orice sfârşit mai avem ceva de adăugat, o virgulă de pus; nu ne definim îndeajuns niciodată; adorăm continuitatea!
6180. Începutul este întotdeauna divin: ceea ce urmează depinde doar de noi; sfârşitul trebuie să fie numai o victorie.
6181. Începuturile ne pot fi sfârşitul tuturor neîmplinirilor; lupta pentru desăvârşire se desfăşoară ca o revărsare.
6182. Există un început şi pentru lucruri nefăcute: renunţarea, fuga de laşitate şi de neviaţă.
6183. Cel ce oferă un început nu-şi poate aroga originalitate: suntem doar fiinţe menite a nu se repeta; suntem spre a nu fi aceiaşi.
6184. Eu caut Începuturi: sfârşitul nu mă mulţumeşte...
6185. Vrem începutul primului zâmbet, chiar dacă ne otrăvim cu lacrimi la sfârşit.
6186. Dacă am scris puţin sau prea mult, nu cred că are importanţă: pentru mine începuturile au harul dumnezeirii; primului meu suspin i-am dat permanenţa rugăciunii şi-mi este îndeajuns!
6187. Eternitatea fermentează numai începuturi: ea nu-şi permite niciodată perversiunea morţii.
6188. Începuturile îţi dau întotdeauna surplus de putere: prin ele renaşti – te învingi.
6189. Naivitatea începuturilor nu este permisă geniilor; ea este doar o favoare a noastră, a celor mulţi şi neimportanţi.
6190. Începuturile au timpul lor de viaţă; nu pot aştepta, nu admit îndoiala neîncrederii.
6191. Începutul întrevede numai victoria; este străin de... neizbândă, nu intuieşte că poate exista un sfârşit.
6192. Începutul poartă în el izvorul speranţelor, în el mijeşte fericirea.
6193. Tot caut... caut începutul devenirii mele; îl visez şi-l întrevăd în fapta pasiunilor mele...
6194. Începuturile sunt noi puteri de viaţă; ne regăsim, ne regenerăm speranţele.
6195. Nu-ți uita începuturile; căutându-ți izvoarele care te-au revărsat în lume, vei afla puterea care ți s-a dat și vei ști nu doar ce căi vei avea de urmat, ci și ce rosturi îți sunt hărăzite!
6196. Poți să începi orice, numai dacă știi și cum se va încheia și cui va folosi; nimic nu poate fi întâmplător în acțiunile noastre!
6197. Sfârșitul nu este efemer; este o noapte a veșniciei; doar începuturile au lumina Divinității!

6198. Experiența căpătată surâde începuturilor grele, de parcă nu le-ar crede.
6199. Ce-ar fi ca Începutul și Sfârșitul să se afle, cândva, față în față?Hazard ori Divinitate?
6200. Deși merg pe un drum care se afundă în neființă, caut un nou început de viață; desfid amenințarea și provoc viitorul cu idealuri și fapte ale tinereții!

ÎNCREDERE, NEÎNCREDERE

6201. Încrederea se ofilește, încrederea renaște; timpul decide!
6202. Înainte de a pune la îndoială sinceritatea altora, convinge-te de încrederea pe care ţi-o acorzi ţie însuţi cât şi altora.
6203. Oamenii au mai multă încredere în ceea ce vor să facă decât în ceea ce au înfăptuit.
6204. Încrederea este o draperie prin care se întrevăd interese străine.
6205. Exagerând încrederea în *eu*-l propriu, reduci consideraţia pentru alţii.
6206. Încrederea este primăvara în care înfloresc speranţele.
6207. Înşelarea nu vrea de la noi decât o fărâmă de încredere pentru a ne da pe mâna prostiei.
6208. Încrederea în noi înşine măsoară puterea noastră de jertfă.
6209. Altora le pretindem încredere; de la noi înşine milogim îndoieli.
6210. Avem mai multă încredere în idei decât în fapte şi în ce ne va aduce viitorul, faţă de ce ne oferă prezentul.
6211. În noi există un înger al neîncrederii care veghează să nu ne lăsăm amăgiţi de promisiunile de paradă.
6212. Neîncrederea este pentru mine ca o stare de premuniţie, faţă de cât neadevăr ne înconjoară; această rezistenţă m-a protejat faţă de contagioasa dogmă comunistă; prefer răzvrătiţii din dragoste şi din convingere; premoniţia spiritului meu faţă de regimul de urgie mi-a fost împăcarea tinereţii cu neşansa existenţei.
6213. Din întunericul vieţii rostim adeseori: - *Dar, Doamne, până când?!* – şi, parcă, ne luminăm sufletul cu speranţa că am fost auziţi.
6214. Promisiunile, bravada şi lauda de sine; patriotarzii, demagogii şi lacomii de glorii trezesc în noi pavăza curată a neîncrederii.
6215. Neîncrederea poate fi străjer împotriva intereselor şi a grabei înşelătoare.
6216. Încrederea mimează, chiar timidă şi cu teamă, un drum bântuit de îndoială; ea nu are emfaza învingătorului, dar nici nu cochetează cu laşitatea.
6217. Dintre nesfârşitele înşelări ale vieţii cea mai mare neîncredere mi-a fost imprimată de ideologia comunistă; mi-a jefuit minunile existenţei.
6218. Încrederea se educă prin efort, perseverenţă, dăruire; ea se iveşte ca o bucurie a victoriei.
6219. După orice faptă încrederea nu te mai părăseşte; te însoţeşte, te urmează precum onoarea.
6220. În noi se ascunde, nevăzută şi neauzită, încrederea intransigentă în fapte de seamă; e născută de pe vremea când dibuiam încercări şi migăleam începutul primelor fapte.
6221. Minunați-vă de câtă încredere în viață se află în privirea unui copil!

6222. Încrederea făurește fapta, neîncrederea ucide!
6223. Neîncrederea în noi înșine ne îmbracă în veșminte subțiri pe vremuri geroase și ne înfofolește în paltoane când e caniculă; elanul acțiunilor se poate stinge repede; nu se împacă nici cu neîncrederea, nici cu tărăgănarea comodității.
6224. Neîncrederea în noi înșine este o autodezarmare.
6225. Neîncrederea se alarmează la cel mai firav efort, abandonând în lașitate.
6226. Încrederea în tine însuți este dictată de efort, de experiență și de puterea educației; totul trebuie să fie posibil!
6227. Orice succes induce încredere în viață!
6228. Eșecurile sunt motive de perseverență, nu de vaietele neîncrederii!
6229. Neîncrederea stârnește teamă!
6230. Încrederea în reușită este o însușire a caracterului; permanenta lui confruntare cu oastea împotrivirilor.
6231. Neîncrederea nu începe nimic; ea sfârșește o inițiativă și sugrumă orice idee.
6232. Pe măsură ce înfăptuim, încrederea tot crește; ne îndeamnă spre alte împliniri.
6233. Neîncrederea este un examen de viață nereușit; din greutățile întâlnite n-am desprins nimic de seamă!
6234. A avea încredere în tine însuți înseamnă a dovedi competența ta, ci nu a fi încrezut!
6235. Coducătorii în care poporul nu mai are încredere s-au întronat în dictatură.
6236. Atunci când crezi că nu mai poți, n-ai decât un singur lucru de făcut: să nu te oprești!
6237. Unii ridică tonul, nu pentru a fi auziți, ci pentru a fi crezuți!

ÎNDOIALĂ

6238. Îndoiala are harul de a preceda întotdeauna adevărul.
6239. Îndoiala este un mugur de adevăr din care nu iese o floare, ci un ghimpe amenințător.
6240. De câte ori fericirea îşi deschide sufletul, pătrunde în el durerea îndoielii.
6241. Îndoiala este o umbră care ascunde adevărul.
6242. Îndoiala se consideră un scut împotriva înşelării.
6243. O singură îndoială răscoleşte un munte de aparenţe.
6244. Îndoiala te ajută să învingi nelegiuirile minciunii şi chiar pe cele ale destinului.
6245. Îndoiala este un gest premeditat împotriva răului.
6246. Orice întrebare îndeamnă la suspiciune, aşa cum şi răspunsul este pândit de îndoieli.
6247. Întunericul îndoielilor te obligă să ieşi în lumina adevărului; credinţa oarbă te afundă în haos.
6248. Îndoiala dovedeşte libertatea de gândire şi de acţiune.
6249. Dacă vrei să scapi de îndoieli, reintră în ignoranţă!...
6250. Îndoiala este, fără voia ei, o himeră a neliniştilor.

6251. Mulţumirea de sine asfixiază aspiraţiile; îndoiala conferă oxigenul speranţelor.
6252. Indiferent de succese şi de certitudini, păstrează-ţi îndoiala; emfaza pândeşte!
6253. Suferă când nu găseşti motive să ai îndoieli; nu este nimic de sperat când mulţumirea de sine ne flatează.
6254. Nu lăsăm să se strecoare îndoiala unde nu ne place; unde sunt imagini sfinte alungăm erezia.
6255. Vom fi sau nu vom fi? Tulburătoare îndoială!
6256. Nicio îndoială: *El există*!
6257. Îndoiala este o floare ofilită; seva adevărului este întreruptă.
6258. Firea omenească a dat mult de gândit Demiurgului: a trebuit să ne dea, pe deasupra, nemiloasa îndoială: în bine şi în rău, în fericire şi durere, în trădare şi în moarte; ca o supremă armonie!
6259. Durerea şi îndoiala otrăvitoare ne ucid bucuriile; incertitudinile sunt marile tristeţi care ne sting înseninările.
6260. Certitudini pot fi doar ignoranţa şi durerea; în rest, este numai nesiguranţă – fertila îndoială!
6261. Îndoială! Tu ne dai puteri: renaştem!
6262. Rareori ceea ce străluceşte este rază de soare, iar cu ceea ce ne lăudăm este virtute şi ceea ce se propovăduieşte este adevărat; dar grijă de noi are înţeleapta îndoială!
6263. Orice îndoială este o reacţie desprinsă din starea de teamă, fără de care suntem fiinţe inactive ce se pierd în moliciunea cugetului.
6264. Îndoială, neîncredere, scepticism: otrăvuri din care sorbim din când în când cu neascunsă plăcere!
6265. Învăţăm, studiem, pătrundem în profunzimea fenomenelor pentru a ajunge la aspra îndoială, dar continuăm până ajungem la alta şi alta... Incertitudinile devin pasiune, energie, viaţă!
6266. Îndoiala naşte întrebarea, neliniştea, căutarea; veghează calea adevărului!
6267. Îndoiala nu este un moft al orgoliului, ci este o neliniște a raţiunii.
6268. Când faptele decid în locul nostru, vremea îndoielilor a trecut definitiv.
6269. O, tinereţe! Câte îndoieli nu te-au făcut atât de fericită, căutând limanurile adevărului şi pe cele ale libertăţii!

ÎNDRĂZNEALĂ

6270. Îndrăzneşte să ştii singur ce trebuie făcut de către tine, fără să aştepţi nimic de la alţii!
6271. Mulţi oameni n-au curajul să deranjeze, dar îndrăznesc să înşele.
6272. Îndrăzneşti numai ceea ce-ţi permite conştiinţa ta!
6273. Îndrăzneala este competenţă, curaj, demnitate şi fantezie.
6274. Îndrăzneala este starea de normalitate a condiţiei umane.
6275. Dacă nu îndrăznim să cucerim ceea ce este mai greu, niciodată nu vom depăşi orizontul ograzii noastre!
6276. Îndrăzneala ne defineşte pe noi înşine.

6277. Ceea ce ni se pare îndrăzneală adeseori nu este decât o banală fugă de anonimat.
6278. Îndrăzneala trebuie să ne irumpă din indiferenţă şi din laşitate spre a ne fixa în orizontul propriilor noastre decizii.
6279. Orice îndrăzneală induce o stare de suferinţă; a cuteza era doar privilegiul zeilor.
6280. Că îndrăzneşti prea mult, n-o vei duce prea bine; că nu îndrăzneşti deloc, adopţi starea de lighioană negânditoare!
6281. Îndrăzneala trebuie să se sfârşească în fapte şi în decizii potrivnice oricărei răutăţi.
6282. Când îndrăzneşti, te confrunţi cu multe împotriviri; când nu mai cutezi nimic, o linişte ademenitoare se pogoară peste existenţă; indiferenţa narcotizează!
6283. Adeseori, cea mai mică îndrăzneală poate lovi mortal laşitatea – pierzanie în păcat!
6284. Îndrăzneşte să te confrunţi cu tine însuţi; cu înălţarea ori cu decăderea ta!

ÎNFUMURARE

6285. Înfumurarea ignorantului jertfeşte erudiţia înţeleptului.
6286. Înfumurarea se consideră măsură de admiraţie!
6287. Dintr-un punct minuscul înfumurarea imaginează că se află în centrul... Universului!
6288. Înfumurarea desconsideră lumea, venerându-se pe sine.
6289. Înfumurarea ne ridică în proprii noştri ochi, dar ne coboară în privirile lumii.
6290. Înfumurarea este insensibilă la adevăr, oarbă la realităţi şi părtinitoare în decizii.
6291. Înfumurarea desconsideră cunoştinţele altora, adulând bănuielile proprii.
6292. Înfumurarea urăşte pulberea din razele de soare; îi întunecă strălucirea personală!
6293. Înfumuratul confundă iluziile personale cu adevărul lumii reale.
6294. Înfumurarea este ungherul vieţii neluminat de educaţie unde se ascunde o prăpastie a sufletului.
6295. Bucuria modestiei este sinceritate; înfumurarea – un viciu.
6296. Succesele au un suspin: înfumurarea pândeşte a ură.
6297. Feriţi-vă de amăgirile înfumurate ale ignoranţei; nu sunt o închipuire, sunt un monstru; ne devorează personalitatea!
6298. Înfumurarea vorbelor şi adevărul faptelor nu s-au plăcut niciodată.
6299. Dacă înfumurarea este îmbrăcată în clipe de trudă, poate, cel mult, să lăstărească iertare, dar roade nu va da niciodată!
6300. Înfumurarea nu se poate fofila printre înţelepţi, dar în mediul prostiei este întotdeauna o excelenţă.
6301. Atunci când este cel mai plin de sine însuşi, înfumuratul crapă în sine, ca regimul comunist în propria-i nemernicie!
6302. Înfumurare, grandoare, ignoranţă: stare de letargie a cugetului – exacerbarea prostiei.

6303. Înfumuratul vede lumea printr-o oglindă vrăjită care urâţeşte tot ceea ce este frumos şi plăcut.
6304. Înfumuratul spune că deţine cele mai mari puteri, cunoştinţe şi adevăruri; când să dovedească, nu poate nimic; în rest, nu-şi face reproşuri, rămâne precum a zis!
6305. Dacă are şi putere, înfumurarea îşi pune în practică toate neroziile...
6306. Când înfumurarea, ca un viciu personal, nu este oprită, ea poate deveni pentru lume o demenţă colectivă...

ÎNŞELARE

6307. Înşelarea degradează viaţa, păgubind-o de bogăţia adevărului şi de minunea fericirii.
6308. Înşelarea falsifică idealurile vieţii şi destinele lumii.
6309. Înşelarea este o culme a degradării la care aspiră ignoranţa, minciuna şi abuzul.
6310. Autoînşelarea este și vina, şi cauza nefericirii.
6311. Când se sfârşeşte puterea, începe să se infiltreze autoînşelarea.
6312. Adevărul trădat nu este doar o autoînşelare, ci şi o veche înjosire – o supușenie în ignoranţă!
6313. Înşelarea brodează cuvinte frumoase pe un voal de tristeţe.
6314. În lumea înşelării averea cinstei nu valorează nicio para!
6315. Pentru cel persecutat înşelarea se oferă cu jertfă, substituindu-se adevărului şi libertăţii.
6316. Înşelarea oamenilor este o tragedie: răufăcătorii se distrează!
6317. Înşelarea eternizează seducătoarea clipă de fericire.
6318. Dacă înşelarea alungă durerea, atunci ea este Dumnezeul celor oropsiţi.
6319. Câtă înşelare, atâta nedreptate, regres şi ignoranţă!
6320. Evităm să plutim în nori; avem credinţele înrădăcinate pe meleagurile natale: fără protecţia înaltelor idealuri, fulgerele înşelărilor trăznesc uşor!
6321. Înşelările au o pojghiţă îmbietoare de adevăr la suprafaţă şi o mlaştină de minciuni ucigătoare în profunzime.
6322. Fiecare înşelare este o picătură de venin care ucide; dar, uneori, este şi singura soluţie de vindecare a propriilor orgolii şi ignoranţe.
6323. Înşelarea şi trădarea izvorăsc din ele însele şi se generează una pe cealaltă aşa precum trufia şi prostia ori laşitatea şi neomenia.
6324. Daţi-ne adevăr la tinereţe şi înşelări la bătrâneţe!
6325. Câtă înşelare – atât neadevăr, atâta degradare şi tot atâta moarte.
6326. Dacă vreţi să mă cunoaşteţi, urmaţi-mi înşelările, minciunile şi amăgirile pe care le-am asimilat cu sau fără voia mea; cât am putut să fiu de umil!
6327. Multe din înşelări sunt falsele mele victorii; m-am mulţumit cu fâlfâiri, din teama de a deschide aripile în furtună.
6328. Înşelarea se crede o virtute la îndemâna escrocilor!
6329. Înşelarea se deghizează în infinite ipostaze, încât pentru a o descoperi trebuie să sapi ca într-o mină după aurul adevărului.

6330. Înşelarea nu este un banal fals, o eroare întâmplătoare, ci este o perfidă viclenie premeditată.
6331. Înşelarea nu este o stare naturală a omului; este o boală dorită, o necinste vivace.
6332. Rareori am fost înşelaţi de răufăcători, dar de iluziile noastre ne-am lăsat cu plăcere amăgiţi!
6333. Din nefericire, viaţa poate fi nu doar amăgită pe drumuri întortocheate, ci şi înşelată, irosită şi neadevărată; o nedumnezeire!
6334. Nu vă amăgiți să credeți că va trudi cineva să deslușească încâlceala pe care o lăsați în urmă!
6335, Avem iluzia că realizăm lucruri importante, refuzând să credem că ne înșelăm!

ÎNTREBARE, RĂSPUNS

6336. Omul este un răspuns care trăieşte, nu o întrebare care moare.
6337. Întrebările pe care le punem trebuie să răspundă marilor neîmpliniri ale oamenilor...
6338. Întrebarea este prima idee revoluţionară care a declanşat epopeea progresului.
6339. Punându-şi întrebări, omul îşi cultivă neliniştea, îndemnându-se să spere necontenit.
6340. Mulţi oameni întreabă, pretinzând un drept, puţini ştiu să răspundă, neconsiderând o datorie...
6341. Neliniştea întrebării este unealta care slujeşte altarul civilizaţiei.
6342. Întrebările tulbură cugetul, răspunsurile îl limpezesc!
6343. Înainte de a întreba pe alţii, înţeleptul se întreabă pe sine.
6344. Inchiziţia spiritului ucide întrebările.
6345. Din superficialitate, uşor se întreabă; din comoditate, greu se răspunde.
6346. Întrebarea este o armă a curajului şi a demnităţii.
6347. Valoarea întrebării se măsoară numai cu aurul răspunsului.
6348. Cine impune răspunsuri nu acceptă întrebări; rosturile lumii sunt măsluite!
6349. Când întrebările sunt grave, toate răspunsurile dor...
6350. Întrebările pe care nu le pui chinuie viaţa; răspunsurile pe care nu le dai îi sting chemările!
6351. Întreabă-te şi vei şti, răspunde şi vei înlesni adevărul!
6352. Semnul opoziţiei este îndoiala; întrebarea ascunde răzvrătirea!
6353. Întrebarea este o fremătare; răspunsul – o înseninare.
6354. Dreptul de a întreba este virtutea de a trăi.
6355. Când te supără întrebarea, îţi este teamă de adevărul răspunsului.
6356. Când nu vrei să răspunzi, ucizi întrebarea!...
6357. Oamenii caută răspunsuri; întrebări, dureri şi nelinişti au fiecare!
6358. Întrebarea care nu este precisă riscă un răspuns ocolit, dureros ca un adevăr pe jumătate.
6359. Când te întrebi, raţiunea ta este o victorie; când nu afli răspunsuri, eşti un învins!

6360. Întrebi pentru a impune un răspuns, nu te miri pentru a linguşi o rezolvare!
6361. Răspunsurile date au valoare când sunt aprinse de responsabilitatea întrebării.
6362. Dacă nu se iscă nicio problemă, nu pune întrebări; răspunsurile aşteptate au prioritate!
6363. Răspunsul gravelor întrebări înmugureşte târziu, după ani viscoliţi de dureri.
6364. Cât te întrebi, atâta poţi fi; cât răspunzi, atâta eşti!
6365. Întrebările sunt furtuni care primenesc meleagurile raţiunii.
6366. Întrebările conduc la răspunsuri, răspunsurile consolidează speranţele.
6367. Dacă întrebarea nu este sinceră, răspunsul va fi incorect, deziluzia sigură, înşelarea perpetuă...
6368. Întrebările derutante primesc răspunsuri confuze; la fals – haos, la înşelare – rătăciri.
6369. Dacă numai tu ştii răspunsul, nu aştepta să ţi se închine cineva; deţii responsabilitate de viaţă, nu orgoliu de mahala!
6370. Dacă eşti întrebat, conştiinţa te obligă să răspunzi; întrebarea este durere, răspunsul – biruinţă.
6371. Un răspuns dat amplifică întrebarea; un răspuns refuzat răzvrăteşte existenţa.
6372. Frumuseţea întrebării rezultă din profunzimea răspunsului, din sinceritatea enunţării ei şi din grija de a elucida neliniştile.
6373. Nu există limite pentru întrebări; sunt doar dureri pentru răspunsuri.
6374. Unii oameni au ceva de spus şi de răspuns, pentru că alţii au nelinişti şi au nevoie de ajutor; întrebarea este o căutare, răspunsul – o credinţă.
6375. Existenţa este o întrebare divină; sfârşitul – un răspuns dat de regrete, resemnare şi dureri; o împăcare – profunda regăsire!
6376. Întrebarea izbucneşte din neliniştea vieţii; răspunsul este dăruirea cugetului.
6377. Suntem sătui de întrebări retorice şi de răspunsuri ipotetice; cum nu ştim dacă, într-adevăr, noi mai trăim în lumea nedreaptă sau am murit de-a binelea.
6378. Când răspunsurile sunt necruţătoare, vremea întrebărilor este demult trecută.
6379. Cât timp avem întrebări de pus, viaţa merită să afle răspunsurile!
6380. După ce ai aflat multe răspunsuri, întrebările ce au rămas de pus sunt foarte grele; neliniştilor umane numai Dumnezeu le află pe deplin rezolvarea!
6381. Răspunsul marilor întrebări este uşor de dat atunci când întrebările izvorăsc din cunoaşterea suferinţei şi din religiozitate sufletească.
6382. Unele întrebări au o frumuseţe divină; răspunsurile sunt încrustate în ele însele ca o izbăvire.
6383. Răspuns deplin nu poate exista; începutul explicaţiilor poate fi nesfârşit, dar înţelesul absolut – numai prin *Divinitate*.
6384. Avem nevoie de întrebări, chiar şi atunci când nu aşteptăm răspunsurile, aşa cum dobândim linişte când ne rugăm.
6385. Când răspunsurile îndurerează, se preferă să nu fi fost puse întrebările: se moare mai puţin, dar se trăieşte mai urât!
6386. Unele întrebări obligă la răspunsuri care ucid: adevărurile au dreptul la viaţă!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

6387. Omul este o fiinţă universală care emite întrebări şi captează răspunsuri pe care viaţa le aşteaptă de milenii.

6388. Întrebarea este o armă împotriva neliniştilor şi a singurătăţii; răspunsul – o notă de sublim în armonia socială!

6389. La mii de întrebări apăsătoare ne-am conceput răspunsuri în care nici noi înşine n-avem putere să credem, pentru a nu ne simţi singuri în societatea care devorează nu doar adevărul, ci şi orice presupunere de dreptate şi de iubire.

6390. Între întrebare şi răspuns trebuie să existe o legătură de dragoste ca un sărut îndelung aşteptat.

6391. Rău nu este că punem prea multe întrebări, grav este că nu selectăm rosturile primordiale şi că nu discernem răspunsurile esenţiale.

6392. Unele răspunsuri nu pot mulţumi pe toată lumea, uneori nici chiar pe cel care le-a formulat: există însă nevoie de linişte, de speranţe şi chiar de îndoieli.

6393. Cu toate că ştim că la întrebările pe care vrem să le punem nu vom primi răspuns, le rostim totuşi enunţul: ţinem să ne convingem că intuiţia noastră nu ne înşeală şi cauza suferinţei este numai lipsa de adevăr.

6394. Întrebarea trebuie să fie desprinsă din neliniştile sufletului, iar răspunsul – din văpaia stării de libertate.

6395. Întrebarea care nu-şi arată tot interesul de a afla adevărul nu merită niciun răspuns sau aşteaptă doar unul fals.

6396. Punând mereu numai întrebări, fără să deslușim noi înşine dilemele, murim, până la urmă, în laşitate de dorul oricăror răspunsuri.

6397. Întrebările nepuse te acuză, răspunsurile nedate te condamnă.

6398. Uneori, răspunsurile trebuie desferecate, pentru că unele întrebări sunt disperate, părând că izvorăsc dintr-un blestem.

6399. Întrebările au destinul de a chinui, pe când dăltuirea răspunsurilor ne desfac aripile visurilor.

6400. Întrebarea are, pe lângă aparenţă, un substrat profund al neliniştilor, menit a se sufoca atunci când răspunsul nu este cel adecvat.

6401. Cu sau fără întrebări, existenţa decurge implacabilă, dar, cu siguranţă, noi suntem cu mult mai săraci fără ele şi mai nefericiţi fără lămurirea lor.

6402. Uneori, până punem marile întrebări, pot trece secole iar răspunsurile să nu cadă, aşa cum ne-am dori, în mod fulgerător, ci să ne mistuim definitiv în ignoranţă, părând că nici credinţa n-are vreun leac.

6403. De multe ori întrebările sălăşluiesc în subconştientul nostru ca o energie vulcanică: atunci când putem afla răspunsurile, ele erup de uimire, trezind conştiinţele!

6404. Nu întotdeauna aşteptăm răspunsuri: întrebările însele ne tulbură existenţa şi ne aprind conştiinţe.

6405. Micile neliniști, ca şi marile înfrângeri, induc aceleaşi întrebări dureroase.

6406. Întrebările încep odată cu însăşi existenţa; unele din ele fiind ucigător de definit.

6407. Întrebarea trebuie sfârşită: dacă nu are limite de exprimare, atunci nu se aşteaptă adevărul răspunsului, ci numai o minciună inepuizabilă.

6408. Întrebarea obsedantă te scoate din realitatea imediată, înălţându-te în viitor sau te confruntă cu injustiţia trecutului indiferentă faţă de destine.
6409. Lipsa propriilor întrebări este o ucidere de sine.
6410. Întrebarea este un protest – revoltă – nefericire; răspunsul: judecător – preot – înger.
6411. Întrebările sunt comori care ascund în sinea lor libertate, dar, de cele mai multe ori, sunt ferecate de indiferenţa nerostirii lor.
6412. Numai şi numai răspunsuri... ne-ar obosi prea mult şi nu le-am mai putea cuprinde înţelesurile; întrebările au darul de a ne ordona şi revigora existenţa.
6413. Păcat sau fericire – că sfârşim viaţa fără să aflăm marile enigme ale existenţei?!
6414. Întrebarea impune răspunsuri, răspunsurile germinează neliniştea altor întrebări; necontenită fremătare, primenitoare atmosferă!
6415. Naşterea fiind o intersecţie de destine, viaţa nu poate fi decât o răscruce de răspunsuri; întrebarea veşnică rămânând o cumplită nefiinţă.
6416. Viaţa, aşa cum o trăim, este mai mult o chintesenţă a întrebărilor decât un vector al răspunsurilor pe care rareori le-a primit.
6417. Punem prea multe întrebări, primim prea puţine răspunsuri, noi fiind şi victime şi vinovaţi!
6418. Că am pus multe întrebări, am avut multe de suferit; că nu am primit răspunsuri, ne-a răzvrătit; că nu mai punem întrebări, ne afundăm în *marea neştire*!
6419. Străinul te ocolește, te nesocotește și nu te întreabă de nimic; nu te vede, nu te aude, te postează la picioarele sale!
6420. Plecăm din această lume cu regretul că multe întrebări nu ne-au fost puse, nici chiar de către copii noștri.
6421. Dacă știind nu dăm răspunsul adevărat, stimulăm minciuna; o proprie trădare!
6422. Unele întrebări se pun dintotdeauna, dar răspunsurile nu se vor a fi știute!
6423 Îmi pun multe întrebări la care știu că nu sunt răspunsuri; e ca o pregătire de răzvrătire!
6424 La multe întrebări n-am aflat niciu răspuns, dar am deslușit divine adevăruri la care nici nu îndrăzneam să nădăjduiesc.
6425 Pune întrebări doar dacă știi că ți se va putea răspunde; cei incompetenți se vor supăra și te vor acuza de răzmeriță!

ÎNTUNERIC

6426. Întunericul zămisleşte fapte care fac lumea să se ruşineze.
6427. Drumurile care duc spre înălţarea spiritului sunt întunecate de durere, dar satisfacţia urcușului este sublimă.
6428. Starea de bucurie este o lumină a sufletului; cauza răutăţii este numai întunericul sedimentat în cugetul nostru.
6429. Întunericul a fost puternic până când lumina a născut timpul, viaţa, dragostea; numai Divinitate!

6430. Dacă întunericul nu ne pătrunde în conştiinţă, atunci sufletul nostru va fi invadat numai de seninătatea idealurilor.
6431. În cel mai deplin întuneric intuim întotdeauna existenţa unui cer de stele, pentru că ştim că Dumnezeu a făcut pretutindeni lumină; seninătatea ne este pătrunsă în suflet!
6432. Multe drumuri duc spre întuneric, dar numai pe cel al necredinţei nu va pătrunde niciodată vreo speranţă de lumină.
6433. În întuneric poţi pătrunde din viciu – orbit de înşelare sau din cauza persecuţiilor politice, îndrăgostit fiind de libertate.
6434. Când a făcut Lumina, Creatorul a mai păstrat urme de întuneric, tocmai ca noi să înţelegem minunea săvârşită şi să ne bucurăm de taina ei!
6435. Tot ceea ce este răutate şi regres întunecă speranţele lumii; smoala urii fumegă durere!
6436. Când viaţa îşi stinge lumina, moartea întoarce în patria întunericului efemeritatea timpului nostru, dar asupra sufletului este neputincioasă, el fiind destinat desăvârşirii veşnice.
6437. Există, din nefericire, o filosofie a urii care întunecă seninătatea cugetului atunci când oamenii uită credinţa în Lumină.
6438. Nu mă tem de întuneric; am evadat în lumina faptelor şi a cugetului meu; vor pâlpâi întotdeauna cel puţin pentru omul de lângă mine!

ÎNŢELEGERE

6439. Înţelegerea este icoana la care priveşte raţiunea.
6440. Înţelegerea este singura putere care distruge ignoranţa şi răutatea.
6441. Înţelesurile se cer căutate cu răbdare şi curăţate de înşelări.
6442. Înţelegem durerile oamenilor când ne stăpânim dorinţele proprii.
6443. Eşti înţeles când înţelegi, eşti răsplătit când răsplăteşti; cucereşti respectul!
6444. Primii care te judecă sunt cei care nu te înţeleg.
6445. Puterea de a înţelege durerea dăruieşte nobleţea de a putea ierta.
6446. Tot ce şi-a găsit un înţeles este nemuritor; rătăcirile pier toate!
6447. Înţelegerea este o rază de bunătate, licărind din astrul propriei omenii.
6448. Cei ce înţeleg greu pretind uşor înfăptuiri de la alţii.
6449. A respinge ceea ce nu înţelegi înseamnă a împinge viaţa altora în prăpastia ignoranţei personale.
6450. Înţelegându-te pe tine însuţi, se lărgeşte orizontul lumii...
6451. Exprimarea concisă lărgeşte sublimul înţelesurilor.
6452. Înţelegându-i pe alţii, te descoperi pe tine însuţi!
6453. Existăm în măsura în care ne exprimăm într-un mod prin care ne facem înţeleşi...
6454. Cuvintele rostite cu înţelesuri clare sunt izvorâte din adevăruri rare.
6455. Înţelegem mai bine când ne dăm seama că nu înţelegem pe deplin...
6456. Înţelesurile nedesluşite la vremea lor rămân enigmele vieţii; darurile tinereţii nu se recapătă!

6457. Ce nu înţelegem din tainele lumii ne doare şi ne revoltă; vremea Omului încă n-a sosit!
6458. Puterea de a înţelege limitează orizontul cunoaşterii; Copilăria Lumii nu s-a încheiat!
6459. Ce nu-i înţeles este repede profanat!
6460. Cine nu-ţi înţelege spiritul îţi digeră... existenţa!
6461. Vorbele se ascultă, ochii se privesc; sufletul însă trebuie să fie înţeles.
6462. Înţelegerea izvorăşte dintr-o culme înaltă a bunătăţii omeneşti.
6463. Vrem să înţelegem mai mult decât ne permite străduinţa de a ne debarasa de ignoranţă şi de răutate; nădăjduim sublimul, deşi înfruntăm Divinitatea...
6464. Cine are ceva de spus trebuie să lupte spre a se putea face înţeles; oamenii se ţin deoparte şi se lasă greu cunoscuţi.
6465. Înţelegem – iubim; urâm – desconsiderăm; înţelegându-ne suferinţele, nu ne acceptăm niciodată Destinul!
6466. Înţelegerea este o invitaţie la meditaţie, apropiere, dragoste; conştiinţe îngemănate.
6467. Înţelege devreme că învăţătura se uită, averea se risipeşte, iar tinereţea trece...
6468. Câtă putere de înţelegere să avem atunci când nici dreptatea, nici norocul şi, parcă, nici chiar Dumnezeu nu-şi mai aduc aminte că existăm?!
6469. Tot ceea ce nu înţelegem exaltă durere.
6470. Ne-am prefăcut prea mult că înţelegem rosturile existenţei, dar am fost pedepsiţi atât pentru tupeu cât şi pentru indiferenţă.
6471. Nu-i destul a vrea să înţelegi, ci trebuie să şi poţi, dacă te-ai deprins cu propria ta jertfă!
6472. Dacă ajungi să înţelegi doar interesul tău, atunci ai trădat toată învăţătura căpătată şi libertatea avută.
6473. Înţelegerea începe cu o clipă de dragoste şi doar cu un minim de efort: cât gândul de libertate şi cât dorul de lumină.
6474. Înţelegem, către sfârşit de viaţă, că nu ne-a fost dat să desluşim taina existenţei noastre; constatarea ne împacă definitiv cu neliniştile ce le avem, fiind parcă mai bine aşa.
6475. Prea mulţi oameni pier nevinovaţi, nefiind înţeleşi de vremurile lor ori ei n-au ştiut sau n-au avut voie să-şi exprime gândurile...
6476. A ne mulţumi cu mai puţină înţelegere înseamnă a trăi numai pe jumătate; cealaltă parte a vieţii, cea mai frumoasă, o lepădăm ignoranţei.
6477. A înţelege rostul vieţii şi menirea ta este toată biruinţa în care speri; vei cunoaşte, prin tine însuţi, căile adevărului.
6478. A vrea să înţelegi nu este o nevolnică dorinţă ori un moft arogant; este o nelinişte care îţi cere trudă, pasiune, durere; o revărsare de simţire peste ascunzişuri.
6479. Adevărul suprem al existenţei noastre este incomprehensibil pentru biata noastră minte; dar poate că este mai bine aşa: am fi fost cu siguranţă mai răi!
6480. Când este absentă înțelegerea, tronează tăcerea ca un despot de cuget.

ÎNŢELEPCIUNE

6481. Puterile oamenilor sunt tot atât de mari cât şi înţelepciunea lor.
6482. Înţelepciunea umanităţii izvorăşte din adâncurile timpului, sorbită durere cu durere de către fiecare generaţie.
6483. Bastonul înţelepciunii ne sprijină la orice vârstă.
6484. Înţeleptul grăbeşte împăcarea şi amână răzbunarea până îi uită înţelesul.
6485. Înţeleptul apără sinceritatea, respectă devotamentul şi se dăruieşte pe sine.
6486. Sărăcia şi modestia unui înţelept valorează mai mult decât comoara şi vanitatea unui ignorant.
6487. Un om înţelept nu poate fi decât un om drept – un rob al adevărului.
6488. Desconsiderând valoarea înţelepciunii, ignoranţa desăvârşeşte imperiul prostiei.
6489. Primejdiile prin care trecem sunt înfruntate de înţelepciunea noastră fără niciun risc.
6490. Povara durerilor o poartă, în locul nostru, înţelepciunea.
6491. Oricine ştie cât de folositoare este înţelepciunea, dar fiecare o ignoră de prea multe ori.
6492. Înţelepciunea nu simplifică deziluziile pe care i le oferă viaţa, ci micşorează dorinţele şi condamnă pretenţiile.
6493. Natura cucereşte prin farmecul ei, omul – prin înţelepciunea sa.
6494. Pentru un car de nevoi, pe care îl trage după sine, omul are prea puţină înţelepciune!
6495. Când surâde înţelepciunea, o duşmăneşte, pe ascuns, perfida prostie...
6496. Înţelepciunea începe cu eroismul stăpânirii de sine.
6497. Înţelepciunea lasă loc în lume şi celor învinşi în arenele de luptă ale vieţii.
6498. Înţelepciunea face din durere aripi şi se înalţă dintre diavolii existenţei.
6499. Pe unde trec oamenii înţelepţi, rămân urme de lumină!
6500. Înţeleptul ştie că nu ştie; ignorantul se înşeală cu tot ce nu ştie.
6501. Înţelepciunea soseşte cu răbdare, pentru ca trufia grabei să-şi trădeze relele, iar timpul să înlesnească tămăduirea.
6502. În lupta vieţii omul nu se sperie de niciun rău; înţelepciunea dezamorsează toate armele suferinţei!
6503. Stăpânirea de sine este puterea pe care înţeleptul o foloseşte pentru a învinge umilinţa şi nedreptatea.
6504. Înţeleptul regenerează din adevărurile lumii; prostul moare dacă este obligat să le folosească.
6505. Dacă o ascunzi pentru tine, înţelepciunea este sărăcie; de o dai altora, este bogăţie.
6506. Oamenilor cu puţine valenţe de spirit li se oferă mai mult decât au nevoie; celor înţelepţi li se pretind eforturi pentru a fi luaţi în seamă.
6507. În universul cugetului viaţa îşi găseşte refugiu faţă de orice agresiune; înţelepciunea nu are limite, teamă, moarte: este divină.

6508. Înţeleptul – suveranul binelui- social este persecutatul vânzătorului de nimicuri și de promisiuni politice.
6509. Înţelepciune – intensitate de spirit; zborul existenţei.
6510. Accesul la înţelepciune trece prin suferinţe înşelătoare; preselecţia aspiraţiilor!
6511. Deşi se adresează lumii, mulţi înţelepţi vorbesc precum în pustiu; vremurile le sunt împotrivă, veacul lor părând trecut; tristeţea noastră însă va mai curge...
6512. Înţeleptul adună, cristalizează şi ordonează adevărurile vieţii într-un univers de lumină, unde dragostea şi credinţa au stare de incandescenţă şi puritate divină.
6513. Chiar dacă drumul înţelepciunii trece prin îndelungată durere, aleg această cale spre a-mi înnobila cunoaşterea şi a-mi sfinţi rugăciunile.
6514. Există o înţelepciune izvorâtă din teama de foame, care n-ar trebui să lipsească nimănui, asemănătoare celei născute din credinţă.
6515. Efervescenţa şi nestatornicia gândurilor şi ideilor noastre sunt conferite de statornicia înţelepciunii – de perseverenţa ei.
6516. Înţelepciunea pe care o capeţi nu este numai pentru tine însuţi ci, mai ales, pentru cei cărora imperfecţiunea, nenorocul sau nedreptatea nu le-au îngăduit să spere mai mult...
6517. Dacă nu suntem cel puţin înţelepţi, atunci nu suntem nimic; n-am şti nici ce să facem cu viaţa noastră.
6518. Înţelepciunea este prietena tuturor; de câte ori eşti în dificultate îţi arată cea mai sigură cale de rezolvare; totul este să te fi debarasat la vreme de balastul prostiei.
6519. Pentru om înţelepciunea este cea mai importantă zestre pe care o are dăruită de străduinţa şi de abnegaţia sa de a se desăvârşi.
6520. Înţelepciunea este starea de înnobilare a fiinţei umane; culme la care aspiră viaţa pentru propria ei definire.
6521. Înţelepciunea împrumută din darurile Divinităţii puterea de a înfrunta infinitele răutăţi duşmane vieţii; este ca un ajutor sfânt!
6522 Nici Pământul nu-i atâta de bogat și nici profetul atât de înțelept, decât așa cum vor unii să fie!
6523 Unii vor decorații pentru a le stăluci pieptul, întrucât nu au mintea luminată; nu emit înțelepciune!
6524 Invocăm înțelepciune când credem că o avem și o ignorăm când nu ne este cunoscută; o rugăciune și un păcat!
6525 Unii pretind că nu sunt doar viteji și frumoși, dar că sunt prea înțelepți pentru veacul acesta!
6526 Dacă am asimilat învățătură și am dobândit experiență, se poate deduce că suntem mai înțelepți; dacă nu, cine ne despoaie de noi înșine!?
6527 Nici înțelepciunea nu se luptă cu pretențiile prostiei; o potolește cu indiferență, o sofocă în propria ei ignoranță!
6528 Degeaba poleiești obiectele din jur; insuflă-ți aurul înțelepciunii în cuget!
6529 Avem încredere în multe înfăptuiri, sperăm să ni se realizeze multe dorințe, dar cel mai mult nădăjduim să dobândim înțelepciunea de a cuceri piscurile vieții.

ÎNVĂŢĂTURĂ

6530. Ca să culegi roadele învăţăturii, trebuie să iubeşti cu patimă truda desăvârşirii tale!
6531. Pari învăţat numai dacă eşti; virtutea este inconfundabilă!
6532. Învăţăturile trunchiate dau răspunsuri deformate.
6533. Modestul învaţă ca să poată trăi, încrezutul înşeală ca să parvină.
6534. Învăţând, regenerezi ceea ce trece, întreci ceea ce nu se uită.
6535. Învăţătura este busola care ne orientează în labirintul vieţii.
6536. Cea mai importantă învăţătură este dorinţa de a vrea să înveţi.
6537. Cine a învăţat nu poate să nu înveţe mereu; raţiunea respiră perseverând!
6538. Scutul înţeleptului este învăţătura sa.
6539. Învaţă să nu înveţi greşit; să nu fii pe alături de aspiraţiile lumii!
6540. Degeaba eşti învăţat dacă ai sufletul dat; nu eşti bun de nimic!
6541. Învăţătura este natura culturii – autostrăluminarea ei!
6542. Învăţătura nu este o simplă plăcere; este o patimă în robia căreia te arunci din dragoste.
6543. Cele mai multe învăţăminte se desprind din propriile noastre greşeli.
6544. Învăţătura este şantierul civilizaţiei, culturii şi progresului necontenit.
6545. Prostul a renunţat la învăţătură, pretinzând că a ajuns deja profet...
6546. Ce-ai uitat poate reînvia; ce nu ştii ai putea afla; dar ce nu înveţi – prostit te lasă!
6547. Învăţând mereu, reintri în atmosfera tinereţii!
6548. Învăţătura este rădăcina vieţii; pe măsură ce se adânceşte, coroana se înalţă.
6549. Învăţătura nu-i veşmânt de fală, ci lumină în bezna ameninţătoare cu suferinţă.
6550. Învăţătura care nu rodeşte fapte de seamă este o sămânţă moartă; în lume rămâne tot atât de multă răutate.
6551. Dacă n-ai reţinut mai nimic din ce-ai învăţat, este totuşi o formă de instruire; tu ştii că nu ştii – ignoranţa nu îndrăzneşte să te umilească.
6552. Învăţătura – fructul savuros al vieţii apărut din aromele tari ale suferinţelor.
6553. Învăţat este numai cel care se îmbogăţeşte dând de la sine celor care n-au nimic!
6554. Învăţătura nedăruită este un mormânt de egoism.
6555. Ce facem cu nepăsarea ne e toată-nvăţătura.
6556. Dacă avem din toate câte puţin, ajunge pentru cumpătarea noastră, dar nu şi pentru învăţătura pe care ne-o dorim.
6557. Învăţătura ia primele sfaturi de la propriile sale eforturi.
6558. Învăţătura este coroana vieţii noastre care îşi trage seva din adâncurile trudei.
6559. Umbra învăţăturii noastre răspândeşte lumină.
6560. Numai un om învăţat îşi cunoaşte propriile sale limite.
6561. Din întunericul suferinţelor învăţăm să luăm lumină pentru cugetul nostru.

6562. Învăţătura este un cristal de lumină care se dezvoltă numai sub dogoarea îndelungată a trudei.
6563. Din câte învăţăm, puţine noţiuni mai reţinem odată cu trecerea timpului; doar că trebuie să învăţăm mereu nu uităm niciodată!
6564. Dacă nu eşti cu adevărat un om învăţat, nu poţi să te prefaci că eşti decât motivat de propria-ţi prostie.
6565. Învăţătura continuă oxigenează viaţa cu înţelepciune.
6566. Învățătura este ca o regenerare a vieţii; simţi că te naşti în altă lume, cunoşti taine şi noi orizonturi; eşti un alt om!
6567. Învăţătura este pândită în permanenţă de bravada ignoranţei, de vulgaritatea inculturii şi de răutatea prostiei; cohortele lor de rele se întrec să spânzure orice virtute!
6568. Învățătura este o respirație de viață; te oxigenezi cu demnitate și cu frumusețe de cuget!
6569. Învățătura se acumulează ca o văpaie internă care emite în lume lumină.
6570. Acumulăm mereu învățături, dar pe măsură ce lumea se civilizează, individul se afundă în și o mai mare ignoranță; e ca o reîntoarecere în timp, chiar dacă ne urcăm în navete spațiale, nu în copaci...
6571. Însușirea altor învățături înseamnă intrarea permanentă într-o viață diferită; într-un Eden tot mai frumos creat de noi înșine.
6572. Cândva n-am fost deloc săraci în învățături, dar după un timp ajungem nababi în...uitare.
6573. Învățătura se cere a fi reînnoită continuu, altfel se șterge orice urmă de știință, spulberată de furtuna nemiloasă a uitării.
6574. Pe măsură ce strângem învățături, îmbogățiți le eliberăm fericiți către lume ca pe o credință de suflet.
6575. Cu cât înveți, ești și mai avid de cunoaștere; devii dependent de atracția înălțării!
6576. Învață până când învățătura îți este o a doua natură; nu mai poți exista fără ea!
6577. Învățătura este o efervescență de viață; neștiința – o acumulare de inexistență; o prostire.
6578. Învățătura se constituie într-un platoș al vieții; puține rele îl mai pot străbate!
6579. Învățătura străluminează învățătură!
6580. Cel mai greu este a învăța să ne trăim propria viață; când reușim să aflăm, de obicei este prea târziu!
6581. Inaccesul la învățătură este degradarea națiunii!
6582. Învață de la oricine, dar numai învață!
6583. Nu învățăm să ne facem singuri bucurii, dar știm să ne producem rău, de parcă ne-am dușmăni noi înșine!
6584. Nu mai învățăm, căci la orice întrbare aflăm răspunsul electronic; n-o să mai știm nici tabla înmulțirii și nici cine suntem!
6585. Nu este o pacoste că nu ești un om învățat, ci o rușine că nu vrei să înveți!
6586. Abia după ce constați că ai uitat tot, îți dai seama că nu ai învățat degeaba.

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

6587. Cât de multe învățăminе am recoltat în viață, îmi îngăduie să semăn speranțe celor îngrijotați.

6588. A învăța ușor și a uita greu este o fantezie; ambele deprinderi cer foarte multă trudă!

6589. Deși toată viața omul nu face altceva decât învață să trăiască, unii dintre noi refuză să o facă, rămânând repetenți la demnitate, la libertate și la fericire!

JERTFĂ

6590. Jertfa es te o dragoste nemuritoare; singurul dictat pe care îl admite.

6591. Fără jertfă iluzia gloriei este o himeră!

6592. Superioritatea se exprimă numai prin jertfa de care eşti capabil.

6593. Jertfele eroilor durează sentimentul eternităţii.

6594. Fără sacrificii personale viaţa este jertfită iluziilor...

6595. Strălucirile diamantului ne fac să uităm jertfa căutării şi şlefuirii lui.

6596. Când nu-ţi asumi nicio jertfă, nu eşti devotat niciunei cauze.

6597. Jertfa este nu numai o dovadă a iubirii, ci şi a unei demnităţi apropiată de sfinţenie.

6598. Faptele de jertfă nu rămân o taină; îndoiala clipei şi veşnicia luptei sunt chemările, adevărul şi cerinţele vieţii.

6599. Sensul vieţii omului este *treimea divinităţii*: înţelegere, dragoste, iertare; merită jertfa noastră!

6600. Pentru durerile percepute alinarea se revarsă din jertfa noastră lăuntrică.

6601. Pentru o cauză sfântă jertfa este nemurire; pentru iluzii şi patimi – nebunie.

6602. Dovada sincerităţii, a dragostei de patrie şi a bucuriei de credinţă este numai jertfa.

6603. Cine n-are dovada jertfei sale să nu îndrăznească să se preamărească pe sine!

6604. Nu înfrunta pe nimeni cu puterea sentimentelor tale, ci dovedeşte-ţi doar umila ta jertfă.

6605. Puterea de jertfă nu este un dar primit ori un împrumut trecător, ci o stare nobilă de sine.

6606. Când nu sunt jertfe, proorocii fericirii sunt trişti.

6607. Suferinţele pot ucide generaţiile, pe când jertfele întotdeauna le salvează.

6608. Puţini oameni au putere de jertfă; ei se simt mai puţin importanţi decât rosturile semenilor lor.

6609. Cine se admiră pe sine n-are iubire pentru lume şi nici putere de jertfă.

6610. Jertfa, fiind suprema dăruire de care fiinţa umană poate fi capabilă, nu se poate împlini decât cu îngăduinţă supremă.

6611. Jertfa n-are nicio răsplată, n-are ştire despre ce se va întâmpla cu sine; ea doar rămâne, în sfinţenia ei, veşnică pentru dureri.

6612. De la suferinţele mulţimii, la jertfele eroilor, drumul cunoaşte harul înzestrării divine.

JUDECATĂ, JUSTIŢIE

6613. Judecata dreaptă nu izvorăşte de sub umbrela pălăriei, ci din luminata minte.

6614. Nici iertarea, nici pedeapsa nu dau certitudini judecătorului; nu întotdeauna iartă un nevinovat, rareori îndreaptă un răufăcător.
6615. Te judeci, te îndrepţi!
6616. Judecându-ne cu sinceritate, nu ne găsim nevinovaţi.
6617. Când te judeci singur, nu te condamnă nimeni; ai puterea să te îndrepţi!
6618. Blândeţea justiţiei dezmiardă nedreptatea, îmbie tirania.
6619. Suprema nedreptate socială este inaccesul la justiţie.
6620. La judecata milei neomenia n-are niciun drept!
6621. Nu judeci întâmplări; judeci oameni, impietezi destine!
6622. Critica formală şi judecata strâmbă fac dintr-un nevinovat un răzvrătit.
6623. Sentinţa să nu-ţi slujească niciodată cauza, ci să impună dreptate!
6624. Dacă ştii cât de rău eşti, îţi este uşor şi să judeci pe alţii, şi să fii capabil de a te pedepsi singur!
6625. În haosul intereselor omeneşti spiritul justiţiei jalonează geometria ordinei sociale, înlesnind accesul spre dreptate, înţelegere şi credinţă.
6626. Unui judecător nu-i ceri voie să greşeşti, ci doar iertare, tristeţe, mândrie, speranţe...
6627. Justiţia este o credinţă universală; erezia ei este nedreptatea!
6628. Credem în justiţie; în preoţii ei – rareori!
6629. Judecata dreaptă este o dispută între trup şi suflet, între nevoie şi cuget, înşelare şi adevăr...
6630. Când justiţia este un reziduu al ideologiilor, lumea este bolnavă, idealurile – răsturnate, iar cugetele – blestemate.
6631. Judecata dreaptă nu face echilibru între bine şi rău; o faptă bună nu poate precumpăni spurcăciunea răutăţii.
6632. Dacă nu te judeci la timpul potrivit, te vei condamna singur mai târziu şi mai grav!
6633. De câte judecăţi strâmbe am avut parte, am ajuns să nu mai credem nici în propria noastră nevinovăţie!
6634. Un judecător nedrept nu poate fi decât un rebut al propriei sale conştiinţe, ca într-o îndoctrinare comunistă.
6635. Religiozitatea moralei este o seducţie irezistibilă pentru justiţie.
6636. Justiţia este o morală a forţei: un abuz al Omenirii pentru propria ei supravieţuire.
6637. Am fost învăţaţi să credem în justiţia injustiţiei ca într-o minciună poleită cu adevăr.
6638. De câte ori mă judec pe mine însumi, încep să-mi reprim, mai întâi, manifestările de orgoliu, lipsa de modestie, lipsa de... O, ce multe rele port în mine!
6639. Când justiţia este subordonată politic şi când este pătrunsă de corupţie, actul ei de dreptate nu poate fi înfăptuit, legea este o Cenuşăreasă, iar hoţia şi jaful sunt noţiuni insuficiente pentru a o defini.
6640. Când nu-şi foloseşte corect şi pe deplin puterile oferite de lege, justiţia decade în abuzuri şi în îngăduinţe urâte; interesele meschine o *vasalizează*.

6641. A şti că justiţia nu este de partea adevărului este la fel de grav cu a crede că nu mai există Dumnezeu, că n-ai acces la nicio speranţă!
6642. Să ai puterile nelimitate ale legii de partea ta, ca magistrat, şi totuşi, să te laşi dominat de efemerul politic pentru a deveni slugă! Cumplită erezie de demnitate, nicio înălţare de cuget!
6643. Justiția, regina dreptății, într-o țară stăpânită de dictatură, devine o biată roabă care certifică fărădelegile.
6644. A apela la justiție este o adevărată aventură; n-avem încredere în dreaptă judecată lipsită de abuzuri politice și elaborată în spiritul omeniei.
6645. Puterea adevărului și morala justiției se înscriu în credințele legii; altfel legiuirea este numai o înscenare de dreptate; în religie găsim împăcarea sufletului, iar în justiție aflăm dreptate cugetului.
6646. Pretinsa *reformă a statului* și *modernizarea României* se folosește de injustiția legilor dictatoriale.
6647. Omul are bucuria de a crede în justiția unui Judecător Suprem!
6648. Când înțelepciunea moralei nu mai găsește înțelegere, intervine forța justiției absentă de sentimente.
6649. Cu cât ne civilizăm mai mult, cu atât se înmulțesc și legile restrictive; injustiția este potrivnică omeniei, ordinei și progresului.
6650. Justiția este un compus chimic al minții sociale alcătuit din elemente morale, educaționale și culturale care se catalizează reciproc și resping reacțiile inumane.
6651. Singura credință a justiției nu poate fi decât chintesența dreptății.
6652. Revolta este ultima formă de exprimare a injustiției sociale.
6653. Chiar dacă politicieni sunt cei care fac legile strâmbe, justiția este cea care va suporta ponoasele!
6654. Justițiarul crede că toate legile sunt nedrepte și numai el ar putea impune ordine în lume!
6655. Dictatorii se cred ființe mesianice care dețin supremația justiției.
6656 Există oameni care trăiesc în spiritul moralei și al justiției, dar sunt și destui indivizi care nesocotesc orice conduită, existând nu doar în afara supunerii de orice fel, ci și poziționați în erarhii sociale nemeritate.
6657 Corupția domină înalta societate, politicienii sunt incompetenți și apatrizi, iar justiția s-a trezit buimacă din propriul desfrâu și din adormirea justițiară!

LACRIMĂ

6658. O bucată de pâine este o avere; o lacrimă este o sărăcie de dragoste, un ghimpe de nedreptate.
6659. Durerile-s izvor de lacrimi: teribile torente de protest!
6660. Vedem lacrima, vedem durerea; lacrima se zvântă, sufletul plânge.
6661. Omul fără credinţă are în suflet o lacrimă...
6662. Lacrima este un univers al existenţei noastre – un suspin format de condensarea durerilor sau, poate, de strălufgerarea unei bucurii.
6663. Când vor cădea lacrimi, în suflet va fi pătrunsă iubirea – zâmbetul vieţii se va ivi...

6664. Primele regrete ale adolescenţei sunt lacrimile – preludiu al furtunilor ce vor răscoli existenţa...
6665. Când lacrimile oamenilor cad pe pământul fertil al credinţei, în acel loc şi în acea clipă va rodi încrederea în viaţă, indiferent de arşiţa vremurilor.
6666. De când am simţit că şi pentru mine a căzut o lacrimă de înger, sunt un permanent mugur de credinţă...
6667. Mai bine să nu plângi: păstrează în tine lacrimile pentru a nu rămâne în locul lor acea uscăciune a sufletului asemănătoare unui râu secat care nu mai este în stare să suspine niciun izvor.
6668. Lăsaţi să cadă o lacrimă în plus şi pentru cei ce nu v-au iertat nevinovăţia!
6669. Mai multe lacrimi varsă pentru durerile noastre cei apropiaţi sufletului ce-l avem decât o facem chiar noi înşine.
6670. Ne ferim să fim văzuți plângând, deși lacrimile sunt un protest; ne jenăm și să ne mai răzvrătim!

LAŞITATE

6671. Când eşti la strâmtoare, laşul te loveşte unde te doare; în rest, linguşeşte trădarea...
6672. Cine desconsideră lupta pentru libertatea vieţii dospeşte în laşitatea supunerii.
6673. Ultima speranţă de viaţă este trădarea oricărei forme de supunere şi de laşitate; pacea gândurilor ne mântuie prin sinceritate şi credinţă.
6674. Laşii nu-şi aleg stăpânii, dar şi-i visează şi doresc să-i aibă; nu iubesc viaţa, dar se îmbuibă de plăcerile oferite de amăgiri.
6675. Nu avem curajul de a ne revolta împotriva oricărui gest de umilinţă, asuprire şi trădare; laşitate, cât de mult te ascunzi, câtă moarte există în tine!
6676. Singurul curaj pe care îl au unii este acela de a fi... laşi; teribilă trădare a conştiinţei!
6677. Laşitatea se strecoară printre idealuri pentru a învenina cu ura filosofiilor... dinozauriene!
7678. Laşitatea este o violenţă a cugetului ascunsă după teamă şi după prostituţia voinţei.
6679. Prin tăcere nu apărăm nimic; poate doar propria laşitate...
6680. Dacă n-ai urlat de durere faţă de crimele comuniste împotriva poporului tău, suferinţele proprii nu sunt decât smiorcăieli de laşitate!
6681. Laşitatea accede la putere când abuzul este în toi, iar riscul insuccesului este dispărut.
6682. N-avem orgoliul curajului, dar posedăm mândria trudei noastre şi trufia silei faţă de laşitate.
6683. Laşitatea nu emană din speranţe şi din credinţă, ci din îndoială, renunţare şi viciu.
6684. Curajul poate fi un îndemn al colectivităţii, pe când laşitatea este întotdeauna o decizie şi o opţiune personală.
6685. Laşitatea n-are glas, ci are tăcere, nu are viaţă, ci are letargie – o lume de a nu fi!

6686. Pentru oameni laşitatea este o formă a deşertăciunii – un eşec al vieţii; dezertare de la datorie!
6687. Laşii nu se deosebesc între ei: toţi se bat cu pumnul în piept că sunt curajoşi, toţi trădează pe ascuns.
6688. Într-o lume laşă are putere numai minciuna; demnitatea curajului şi a adevărului fiind desconsiderată; se vieţuieşte fără speranţe şi fără înălţare.
6689. Nu există laşitate colectivă; sunt doar nemernicii individuale care ruşinează şi revoltă lumea.
6690. Răutatea a strâns câte puţin din indiferenţă şi din minciună, din viclenie şi trădare şi a dospit monstruozitatea laşităţii.
6691. Laşitatea este o înfrângere definitivă a vieții; o stafie a degradării.
6692. Laşitatea n-are nicio iubire față de umanitate, pentru că este lipsită de curaj, de cuget și de demnitate; este acefalică!
6693. Din orice confruntare laşitatea iese pe uşa din spate; în orice trădare e primită cu onoruri!
6694. Laşitatea găzduieşte toate relele; e mama bună a oricăror vicii.
6695. Dacă nu te revoltă nedreptatea, te desfată laşitatea; o pipernicire a simțurilor!
6696. Când simțul de răspundere lipseşte, îl substituie cu mărinimie laşitatea.
6697. Laşitate este o comuniune de vicii, înjosire și păcate; o chintesență satanică!
6698. Laşitatea se crede un tezaur uman, deşi este devastată de orice valoare morală.
6699. Dacă lipseşte curajul, este infimă truda şi absentă demnitatea; rămâne un imperiu pustiu de virtuți, stăpânit de laşitate!
6700. Laşitatea ştie să fie perfidă; se aciuiază printre însuşiri respectabile, se fofileşte printre virtuți şi se desfată simulând curajul şi demnitatea.
6701. Când devenim victima unui gest de laşitate, reacția de silă pe care o percepem se va imprima în memorie pentru toată viața.
6702. Dacă ai putere, laşitatea se gudură; dacă o pierzi, te va încolți pe la spate.
6703. Într-o lume lipsită de libertate laşitatea este un instrument politic, spre a stăpâni împotrivirile.
6704. Când pierzi curajul nu te predai laşității, chiar dacă va trebui să suferi!
6705. Laşitatea nu este întâlnită la alte viețuitoare; ea este doar proprie ființelor umane ce nu s-au desprins din grotele preistoriei; ca un blestem istoric!
6706. Laşitatea se consideră virtute, căci îndeamnă să dezertezi de la datorie; curajul decăderii!
6707. Laşitatea nu este lipsită de nădejde niciodată; tot timpul se gândeşte cum să înşele şi pe cine să trădeze.

LAUDĂ

6708. Lauda fardează realitatea cu străluciri false, închinând prostiei glorie deşartă.
6709. Piedestalul pe care lauda îl ridică omului are veşnicia baloanelor de săpun.
6710. Vanitatea pe care o dezmiardă lauda o extirpă cea mai sumară critică!
6711. Lauda ademeneşte cuvintele frumoase, viciul ei având iluzii de virtute.
6712. Lauda oblojeşte durerea realității cu proteze de aur.
6713. Sub soclul laudei este îngropată şi cea mai firavă critică...

6714. Când lauda aleargă, faptele dau înapoi...
6715. A lăuda totuna-i cu a înşela!
6716. Prostul se lipeşte de laudă ca musca de miere!
6717. Şi când cântă, şi când ciripeşte, lauda tot minciună rage...
6718. În oglinda filosofiei lauda prostului se transformă în acuze.
6719. Uşor în laude – greu în fapte!
6720. Voalul diafan al laudei acoperă capul urât al prostiei...
6721. Lauda pe faţă este jignire ascunsă.
6722. De stat la mese mari, fudulul încremeneşte.
6723. Având un pic de fudulie, are şi o grămadă de prostie...
6724. Când le doreşti, ovaţiile ce ţi se aduc la nimic se reduc...
6725. Clipa laudei defăimează trecutul şi înşală viitorul.
6726. Este o eroare să nu fii mândru de tine, dar şi o laudă să crezi că poţi mai mult decât dovedeşti...
6727. Lauda exprimată cu uşurinţă trădează cu dezinvoltură.
6728. Decât o laudă dulceagă, mai bine o critică usturătoare
6729. Cu fiecare laudă meschinul îşi aşează mai bine salteaua...
6730. Lauda contează că va fi suspectată ultima de orice înşelare.
6731. De cât se laudă, prostul înnebuneşte lumea!
6732. Hipnoza laudei înşeală vanitatea stăpânului...
6733. Caleaşca înfăptuirilor fiind goală, planurile de viitor sunt... fală!
6734. Când nu te fereşti de căldura laudei, te cuprind vâlvătăile vanităţii.
6735. Dacă eşti drept, critică, dar nu pune alături nicio laudă despre tine.
6736. Decât să trăieşti într-o laudă nemeritată, mai bine să supravieţuieşti într-o şleahtă de bârfitori.
6737. Critica şi lauda au chipurile unite spate în spate; oricât s-ar roti niciodată nu-şi vor întâlni privirile, cum nu li se potrivesc nici intenţiile.
6738. Când eşti bogat în laudă, risipeşti respectul şi veneraţia; este înălţare să fii sincer, este inutil să te umileşti!
6739. Propria noastră laudă anulează aprecierea celorlalţi.
6740. Lauda este vrăjitoria care schimbă durerea realităţii în iluzii, schimonosind sufletul, înşelând speranţele.
6741. Lauda se imaginează o chintesenţă a adevărului, acuzând critica de calomnie – dorinţa supremă a minciunii!
6742. Ajuns la bătrâneţe, modestia îşi face loc în sufletul meu; dar tot aş vrea să mă laud cu aceasta!
6743. Lăudând, ne-am afundat în laşitate şi-am putrezit în nefiinţă: întunericul şi tristeţea au format carapacea existenţei noastre – izul morţii.
6744. Numai pentru fapte de geniu conştiinţa adevărului poate dăltui imagini de laudă şi de recunoştinţă; linguşirea stinge nestematele din coroana propriei tale vieţi.
6745. Lauda a fost născută să fie frumoasă privirii, nu pentru a urâţi sufletul lumii cu neadevăruri.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

6746. Lăudând, noi am crezut că învăţăm cum să trăim, când, de fapt, exersam sistematic cum să murim în dezonoare...

6747. Cine ar mai lăuda Puterea dacă ar rămâne în necunoscut?!

6748. Lauda presupune să ai sinceritatea de a recunoaşte ceea ce nu cunoşti şi până unde poţi ajunge de unul singur – cât eşti tu însuţi!

6749. Ne lăudăm mult atunci când nu ne dăm seama că vorbim despre slăbiciunile noastre.

6750. Dacă lauda ar fi întotdeauna adevărată, virtutea ei ar putea fi un adevărat imn al Omenirii.

6751. De când mulţi nemernici impun oamenilor să fie lăudaţi, nu mai putem lua în seamă această noţiune, oricât de adevărată şi de meritată ar fi; a murit distinsa *laudatio*!

6752. Când succesele lipsesc, propriile laude te încântă: când faptele-ţi prisosesc, suspectezi de nesinceritate orice vorbă bună.

6753. Lauda linguşitorului este, fără voia şi fără ştirea lui, o aspră critică.

6754. La început lauda a fost numai o odă adusă faptelor de merit; când a încăput pe mâna şi în gura prostului, mierea ei s-a otrăvit!

6755. O laudă sinceră nu hoinăreşte prin lume; cea linguşitoare pălăvrăgeşte să se facă cunoscută mai mult pe sine însăşi.

6756. Picură-i puțină critică iubitorului de laudă și va născoci altceva despre sine; lauda e ca Infinitul - n-are limite!

6757. Atacă-l fără să-l previi, lovește-l unde are rană și apelează la viclenii; te vei făli că ai învins!

6758. Lauda are misiunea de a parveni!

6759. Unii oameni se victimizează că nu sunt lăudați, deși ei doar își doresc merite!

LĂCOMIE

6760. Nu potoleşti lăcomia numai cu farfuria...

6761. De poftă nu moare decât lăcomia!

6762. Lăcomia digeră sănătatea, secătuind judecata...

6763. Lăcomia se îneacă repede în noianul tentaţiilor.

6764. Lăcomia înlesneşte avântul prostiei – o exaltă!

6765. Când prosperă lăcomia, dă faliment morala.

6766. Pe măsură ce lăcomia tot creşte, sufletul se... piperniceşte...

6767. Omul lacom este molatec în gândire şi sprinten în lene.

6768. De vrei să ai ieslea veşnic plină, trebuie să nu vezi, să nu plângi şi să nu urli de câtă durere există pe Pământ...

6769. Nu poţi cere cu lăcomie şi să dai cu zgârcenie!

6770. Pentru cât vrea omul, natura este prea săracă.

6771. Lăcomia este o boală a sufletului care produce degenerescenţă în onoarea şi în cinstea noastră.

6772. Lăcomia ar vrea să se ascundă de necinste, dar, până la urmă, se înfrăţesc în simbioză şi în opulenţă.

6773. Când trebuie să dăm – murim; când urmează să primim, ne tânguim, chiar ştiind că ne va prisosi.
6774. Să fie, s-avem, să nu ne lipsească, să ne prisosească; primii paşi spre lăcomie!
6775. Câţiva dumicaţi în plus nu deranjează pe nimeni, ci lupta disperată pentru avere şi patima oarbă de putere viciază societatea.
6776. Cu cât lăcomia se îmbogăţeşte, tot pe atât mintea sărăceşte în bunătate.
6777. Lăcomia nu cere, ci pretinde; nu dă niciodată, ia întotdeauna.
6778. Aşa precum întrebarea *oul sau găina*... tot aşa lăcomia-i întâi sau neomenia prima?
6779. Cumpătarea lăcomiei este în orice situaţie numai în vârful avuţiei.
6780. Oricât ar avea de mult, lăcomia pândeşte cu grijă să nu o jefuiască risipa şi sărăcia ori chiar invidia.

LEGE

6781. Multe legi – puţine libertăţi!
6782. Omul este mic pentru că acceptă legi care îl strivesc.
6783. Între bine şi rău legea brodează brazdă de hotar.
6784. Fără măsura omeniei legea este o tâlhărie socială.
6785. Legile înalţă, legile descompun societatea umană!
6786. Legea exprimă o conştiinţă şi o îngrădeşte pe alta.
6787. Când legea este cenuşăreasă, dreptatea e un bun privat.
6788. Când o lege nu-i clară, instrucţiunile de aplicare o schimonosesc.
6789. Legea dreaptă nu este o armă distructivă, ci o pavăză necesară.
6790. Oricât ar fi de rea, este de preferat voinţa legii decât puterea arbitrară.
6791. Legea nedreaptă are omenia duşmană.
6792. Asprimea legii trebuie să izvorască numai dintr-o profundă dragoste de oameni.
6793. Legea deţine puterea; nesupunerea – urgia!
6794. Autoritatea legii este deasupra voinţei personale atunci când este vasală spiritului de dreptate.
6795. În zilele noastre tâlharii se ascund din codru, în societate; în desişul legilor confuze jaful este mai sigur!
6796. Când o lege ignoră demnitatea, indiferent de opreliştile impuse, va fi încălcată şi desconsiderată.
6797. Într-o lume nedreaptă legile sunt meterezele terorii.
6798. Unde nu-i decât lege, este absent sufletul; libertatea este o iluzie, speranţele – necredinţă.
6799. La acelaşi rău legile nu alternează; la fapta de credinţă ereziile se succed şi se amplifică...
6800. Legile nedrepte condamnă conştiinţe nevinovate; spirite bolnave contaminează justiţia.
6801. Legile se impun de la sine; dreptatea este un accept al conştiinţei.
6802. Legile nedrepte sfidează orice omenie, adevăr şi credinţă; sunt metastaze de teroare!

6803. Nedreptatea are grijă să se autolegifereze; indecenţa justiţiei induce crimă.
6804. Legea contaminată de isterie ideologică promovează *barbaria* în societate!
6805. Când n-au mai fost îndeajuns *morala* şi *omenia,* s-au inventat pedeapsa şi cruzimea legii, neglijându-se cu indiferenţă credinţa.
6806. Atunci când legea mă opreşte să greşesc, mă simt un om într-adevăr liber.
6807. Pentru o mică vină nu există lege – şi e bine; pentru greşeli mari nu există justiţie – şi este o cumplită ruşine!
6808. Legile n-au nimic sfânt în ele atunci când regimurile politice criminale le pot elabora.
6809. Legile nedrepte însoţesc Istoria, sfidând desăvârşirea visată de fiinţa umană.
6810. Nedreptatea şi erezia îşi legiferează, singure şi reciproc, fiinţarea lor spre... moarte!...
6811. Legea trasează răzorul dintre *Da* şi *Nu*, dintre omenie şi nechibzuinţă.
6812. Nedreptatea inventează un cadru de legi, ca să poată jefui cât mai bine... omenia lumii!
6813. Legea propriei puteri trebuie să fie numai onoarea faptei noastre.
6814. Bunătatea noastră datorează asprimii legilor prinos de recunoştinţă!...
6815. Răutatea impune năravuri; bunătatea imprimă în conştiinţă supremaţia moralei – legile omeniei.
6816. Semidoctul crede că ceea ce știe este lege, interzicând orice altceva.
6817. Teama de lege este mai puternică decât rușinea moralei.

LENE, COMODITATE

6818. În pădurea de fapte lenea este uscătura.
6819. În tot ce spune leneşul despre sine, este numai cântec de laudă.
6820. Leneşul plânge când vede sapa şi râde când se urcă în pat.
6821. Leneşul respectă inutilitatea sa, sfidând rosturile şi grijile lumii.
6822. Lenea consideră că n-are noroc cât îi trebuie; viciul nu-i lipsit de lăcomie!
6823. Mierea şi lenea atrag trântorii, dar cei mai mulţi vor putea fi alungaţi...
6824. La ugerul plin cu lapte leneşii vin primii să se adape...
6825. Pentru leneşi munca este frumoasă numai când este privită de la distanţă.
6826. Leneşul este dornic de vorbe multe şi silnic de orice activitate.
6827. Unde-i treabă multă lenea nu se întâlneşte niciodată; de fapt, se resping reciproc...
6828. Lenea se substituie bucuroasă ideii de efort aşa cum lauda îşi inversează critica.
6829. Leneşul asudă cât toţi cei care muncesc; nu-i uşor să înşeli...
6830. Lenea munceşte profund, privind cu ochii şi gândind tot timpul cu... stomacul!
6831. Lenea nu ştie ce-i efortul, dar pretenţii emite...
6832. Lenea îşi trăieşte viaţa proprie, mistuind roadele altora.
6833. Leneşul nu caută norocul primăvara, când se ară, ci toamna, când se strâng recoltele.

6834. Când hărnicia nu-i ridicată la loc de frunte, nici lenea nu-i coborâtă la locul meritat...
6835. Lenea este un furt din viaţă; laşitatea – din libertate!
6836. Lenea, în sine, nu se măsoară, ci doar înjosirea de care este capabilă...
6837. Lenea urzeşte cu măiestrie patima viciului.
6838. Leneşul adevărat nu se preface niciodată că munceşte...
6839. Lenea nu-şi propune să n-aibă niciun scop: este plină de pretenţii, aspiră întotdeauna la noroc, la o pleaşcă de oriunde...
6840. Generozitatea sufletească izvorăşte din pasiunea muncii şi a dăruirii; lenea debordează egoism, lăcomie şi cât mai multă necinste şi laşitate.
6841. Nu somnul înjumătăţeşte viaţa, ci lenea: o iroseşte în totalitate!...
6842. Lenea este o neplăcere generată de atavismele primatelor; remediul: truda – bisturiul primitivismului!
6843. Lenea: moda prostiei, veşnicia nimicniciei, supremaţia inferiorităţii.
6844. Lenea este experienţa degradării; când se trăieşte urât, se moare pe drept!
6845. Lenea îşi are geneza în izul gunoaielor morale: minciună, ură, necinste.
6846. Lenea nu-şi doreşte o stare contrară sieşi: nu vrea nicio clipă de răgaz, se vrea pură şi eternă, sigură şi pretutindeni.
6847. Lenea este o uscătură vie care împiedică pădurea faptelor să înmugurească speranţe.
6848. Leneşul ideal suferă dacă dă peste muncă sau dacă ea dă peste urmele lui...
6849. Lenea nu cochetează cu nicio activitate intensă, ci doar cu politica despre fapte; e dispusă chiar să intre în Parlament!
6850. Prea multă odihnă este o viaţă lentă, ca o moarte permanentă.
6851. Leneşul nu se grăbeşte spre muncă; aşteaptă să dea norocul peste el.
6852. Leneşul îşi susţine hărnicia cu argumentul că întotdeauna oftează din greu când vede munca şi transpiră mult când doarme buştean...
6853. Leneşul este inventiv numai atunci când caută umbra şi pomana; în rest, îl dor chiar şi cuvintele cele mai blânde.
6854. Să fie lenea o invenţie a Naturii ori este o născocire a înjosirii născătoare de vicii?
6855. Lenea nu cere să muncească niciodată; pretinde doar protecţie ca să nu moară de foame...
6856. Lenea este blajină şi cochetă, veselă şi tandră; nu să placă lumii, nu să atragă munca, ci să ademenească norocul şi să înşele pe oricine.
6857. Lenea dezmiardă trupul și deține viciul de a degrada demnitatea.
6858. Comoditatea ne păgubește de frumusețe și ne tăinuiește puterile adevărului, înșelându-ne existența.
6859. Comoditatea e o narcoză pe care o oferim cugetului; vom deveni dependenți de ignoranță și de prostie.
6860. Comoditatea nu conservă niciun efort; epuizează prin lipsa urâtă de acțiune.
6861. Necunoscând puterea împlinirii fapteor, lenea are spaimă de realitate.
6862. Lenea nu doar aspiră, ci are și pretenția de a avea confortul meritat de trudă.
6863. Lenea inversează sensul existenți; de la înălțare – la degradare!

6864. Speranța și norocul leneșului constau în credința că niciodată nu va da truda peste el.
6965. Leneșul nu stă niciodată ascuns; se află în preajma noastră, are lăcomie, pretenții și vicii.
6866. Lenea nu-i implorată de nicăieri să vină; se infiltrează discretă pe lângă orice semn de prostie.
6867. Că-i fudulă lenea, treacă- meargă, dar dospește vicii!
6868 Printre cei fricoși leneșul se crede zmeu; nimeni nu-i ia locul!
6869. Deși lenea nu ne aduce niciun folos, îi dăruim demnitate din personalitatea noastră.
6870. Lenea nu este doar o desconsiderare a cugetului, ci și o silnicie a sufletului.
6871. Lenea este o stare de înjosire a spiritului nostru față de inferioritate, prostie și cerșetorie.
6872. Lenea amplifică nevoile!
6873. O, Doamne, cum se mai protejază leneșul pe sine; de muncă se ferește, căci asudă și când mănâncă!
6874. Lenea este o lașitate pe care unii și-o asumă cu plăcere!
6875. Deși trăim în sărăcie, de multă vreme hărnicia parcă așteaptă sp fie chemată; vrea să știe cum *îs posmegii!*
6876. Lenea nu inspiră milă, ci revoltă!
6877. Dezordinea incită lenea, iar nepăsarea jaful.
6878. Leneșul obosește și când privește cum altul muncește; e o victimă!
6879. Odihna îndelungă obosește mai mult decât o activitate intensă; tinde spre lenevie!
6880. De-ar fi bogată și frumoasă lenea, n-ar îndrăgi nimeni munca.
6881. Nu te face că muncești, că expiri lene.
6882 Pentru lene munca este Satana!

LIBERTATE

6883. Setea de libertate soarbe speranţe şi din durerile care ucid.
6884. Condiţia libertăţii este lupta pentru dreptate.
6885. Libertatea întâmpină primii ei copii cu pâinea amară a... sărăciei!
6886. Cine-i frustrat de libertate nu-şi uită şi nu-şi iartă temnicerul!
6887. Libertatea se cucereşte cu sabia necruţătoare a adevărului şi cu partea de jertfă a fiecăruia dintre noi.
6888. Fără libertate munca nu leagă rod, idealurile vieţii se ofilesc.
6889. Starea de libertate creează oameni adevăraţi, mândri de frumuseţea lor.
6890. Eşti un om adevărat când aperi libertatea, generând forţă vieţii.
6891. În absenţa libertăţii oamenii mor încet, precum arborii fără sevă...
6892. Spiritul de dreptate eternizează dorinţa de libertate.
6893. Strigătul de durere este un imn de libertate.
6894. Libertatea de a alege idealurile vieţii trebuie să nu calce cu picioarele abuzurilor drepturile nimănui.
6895. Libertatea vândută este un delict de conştiinţă!

6896. Libertatea nu se măsoară cu vorbe de paradă, ci prin calitatea şi spiritul vieţii; prin nemărginirile aspiraţiilor.
6897. Dorul de libertate se iveşte numai sedus de idealuri şi de fericire.
6898. Libertatea este un act unitar de voinţă şi de unire; desăvârşire şi jertfă!
6899. Calul, câtă minte are, cum scapă de ham, spre libertate aleargă!
6900. Intrarea în libertate este o ieşire din himerele morţii – reînviere!
6901. Starea de libertate o exclude pe aceea de umilinţă şi de indiferenţă.
6902. Libertatea este o lume nemărginită a afirmării, fără unghere de teamă şi restrişti de iubire: o speranţă de viaţă!
6903. Te bucuri de libertate, dacă demnitatea şi jertfa îţi permite să o meriţi.
6904. Din captivitate pasărea zboară în imensitatea libertăţii; omul se desparte greu de lanţurile supunerii.
6905. Când dreptatea unui singur om afectează ideea de libertate a cuiva, atunci triumfă injustiţia socială.
6906. Iluzia libertăţii adânceşte starea de supunere şi de dependenţă spirituală.
6907. Când triumfă adevărul, există libertate pentru fiecare om!
6908. Când lupţi pentru libertate, îţi este frate de idealuri Însuşi Iisus!
6909. Libertatea contopeşte fiinţa umană cu zborul idealurilor sale; asuprirea mistuindu-se în decădere!
6910. Libertate, de câte ori am fost înşelaţi de iluzia ta, de câte ori ţi-am trădat jertfa!
6911. Bucuria libertăţii tale să nu fie lacrima nimănui!
6912. Fapta clipei de libertate impune stingerea veacului de durere şi mântuirea cugetului de înşelări.
6913. Pentru a putea intra în libertate, dezvaţă-te chiar prin suferinţă de supunere şi de umilinţa cugetului!
6914. Egalitatea şi libertatea sunt surori orfane, sărace şi înşelate; nimeni nu le ocroteşte, oricine le despoaie de cinste şi de frumuseţe!
6915. Libertatea de exprimare este frumoasă când morala îi cenzurează vocabularul, iar conştiinţa – credinţa!...
6916. Fără libertate viaţa este o paralelă a morţii – drum fără sens...
6917. În viaţă te chinuie o sumedenie de ipoteze; posibila libertate este amăgirea cea mai dureroasă...
6918. Libertatea de exprimare este reală când îţi asumi şi obligaţia de a asculta, şi răspunderea de a respecta adevărul!
6919. Preţul libertăţii este durerea – jertfa!
6920. Libertate, nu ştim ce eşti: tu abia te naşti, asuprirea are şapte mii de ani!
6921. Fără libertate pădurea visurilor este o mirişte însângerată de dureri.
6922. Libertatea suferă de când s-a născut prima temniţă, de când cugetul a fost asuprit!...
6923. Orice condiţie impusă vieţii îngrădeşte libertatea.
6924. În stare deplină de libertate omul este el însuşi; parte divină a naturii!
6925. Cucerirea libertăţii este drama spiritualităţii...
6926. O, sfântă libertate, în absenţa ta pe Pământ se naşte iadul!

6927. Când puterea este deţinută de indivizi obsedaţi de mărire, oamenii sunt frustraţi de libertate.
6928. Libertatea înseamnă a şti când să te supui; înaintea zorilor oamenii dau vamă stropi de viaţă!
6929. Fără libertate viaţa este un eşafod al idealurilor...
6930. Calvarul de a redobândi libertatea pierdută este mai dureros decât jertfa de a o păstra; adeseori oaza salvării este un miraj ce se sfârşeşte în moarte.
6931. Omul nu preţuieşte libertatea nici cât un piţigoi: omul se înrobeşte, piţigoiul se spânzură.
6932. Te bucuri de libertate când îi înţelegi limitele, îi respecţi îngăduinţele şi-ţi înfrângi pretenţiile.
6933. Nădăjduieşti în visurile libertăţii când nu îngropi în inima ta durerea supunerii.
6934. Când libertatea este deplină, Universul este mic; omul îşi află credinţa şi nemărginirea idealurilor!
6935. Când datoria este o onoare iar obligaţia o plăcere, drepturile sunt o fantezie inutilă a libertăţii.
6936. Neavând destul curaj, ne săturăm uşor de libertate, ne este dor de supunere, umila viaţă ne recheamă; meritărm să suferim, *murim dar vom fi liberi* a fost zadarnic!?
6937. Aşteptăm libertatea pe care am fost învăţaţi să o imaginăm: aceea de care avem nevoie ne-a fost ascunsă, interzisă, deformată...
6938. Neobişnuiţi cu libertatea, credem că dreptul de a fi nu-i condiţionat de nicio obligaţie.
6939. Omul îşi imaginează libertatea prin dioptriile înşelărilor implantate în spiritul său.
6940. Sentimentul de libertate este mai important decât însăşi libertatea; pare mai frumoasă o iluzie în care crezi decât un adevăr neînţeles!
6941. Privind libertatea omului în mileniul trei, nicio idee nouă nu este de aşteptat: istoria Omenirii este înţesată de speranţe neîmplinite!
6942. Adevărata libertate nu o poţi caracteriza, cum nu poţi mărgini credinţa în Dumnezeu: falsa descătuşare este menită a seduce speranţele omeneşti spre o noapte de erezii.
6943. În căutarea libertăţii putem rătăci pe drumuri întunecate de minciună, dar setea de dreptate şi de adevăr ne scoate la lumină indiferent de suferinţă.
6944. Libertatea se află numai în cugetul nostru; altfel nici n-o putem folosi, nici nu-i simţim lipsa; în ignoranţă biata sclavie se simte suverană...
6945. Credem că Pământul este rotund, deşi nu l-am înconjurat; sperăm că libertatea este sortită omului, cu toate că unii n-au trăit-o niciodată.
6946. Libertatea este obligaţia de a nu face orice şi dreptul de a-ţi impune oprelişti; gestul se supraveghează, cugetul se întreabă, conştiinţa se veghează!
6947. Libertatea este o minune rară a democraţiei: puţină lume o crede, cei mai mulţi oameni văd în ea doar o ademenire a speranţelor.

6948. Cea dintâi se eliberează de asupriri ideea de libertate: descătuşarea adevărată se desprinde greu de umilinţă şi deseori se deprinde strâmb.
6949. Primii care întâmpină libertatea cucerită sunt cei care n-au luptat pentru ea, dispuşi oricând să o trădeze.
6950. Când libertatea părinţilor a fost jertfită, nici aceea a copiilor nu este un sacrilegiu; nedreptatea adoră vârsta veacurilor!
6951. Şi când din pădurea de speranţe mai rămâne doar un singur pom, visul de libertate tot freamătă din om în om.
6952. Toată viaţa ne-a stăpânit teama de a nu cunoaşte libertatea; azi, n-avem credinţa că am meritat-o şi nici virtutea de a o putea folosi.
6953. De când cunoaşte adevărul, lumea este mai puţin urâtă; libertate, câtă minciună ai ucis, câte speranţe de frumuseţe ai înviat!
6954. Libertatea inspiră diversitatea existenţei, imprimându-i biotopul specific; unicitatea supunerii limitează exuberanţa vieţii, pustiindu-i spiritul.
6955. Secretul dorului de viaţă este miracolul libertăţii!
6956. Spiritul libertăţii are o manifestare imperialistă: se extinde în spaţiu şi în timp, în inimă şi-n cuget!
6957. Ce-ar căuta îndrăgostiţii, de n-ar exista un liman al fericirii, ce moarte ne-am dori, de n-am spera în clipa libertăţii?
6958. În absenţa libertăţii ni se pare că putem fi liberi, dar numai într-un coşmar de gânduri...
6959. Ai conştiinţa libertăţii, ca un dar divin, numai după ce ai trăit barbaria viciului comunist.
6960. Indiferent de nedreptate, ne modelăm sufletul pentru a putea răzbate în libertate, cum din întuneric viaţa răzbate spre lumină...
6961. În libertate atâtea bucurii se găsesc, dar pentru ele cei bătrâni nu mai află clipa de început, ci dureri de sfârşit; ce târziu şi cu cât dor de viaţă vine pentru unii ceea ce-i frumos!
6962. Ispita libertăţii ne urmăreşte din preistorie: când a fost o înălţare, când a fost o credinţă; doar în comunism este păcat de moarte!
6963. Libertatea fără credinţă este un dezmăţ al abuzurilor; ispită a viciului.
6964. Dacă proba libertăţii te înfricoşează, meriţi orice încredere: îţi asumi riscul suferinţelor!
6965. Nesocotirea libertăţii este primul gest de trădare; asumarea răspunderilor pe care ea le dictează este ultima virtute pe care o mai putem trăi...
6966. Nu ştim ce este adevărata libertate, ştim doar ce este opresiunea; nu putem întrezări Divinitatea?!
6967. Viaţa s-a scurs, lumea este cum este, mulţi oameni încă aşteaptă ceea ce libertatea le-a dezvăluit : dreptatea.
6968. Libertatea şi democraţia nu sunt daruri cereşti; sunt fructele de viaţă ale suferinţelor...
6969. Suntem fiinţele cele mai bogate în teamă şi cele mai sărace în libertate: divinul *homo sapiens* este... jucăria vremurilor!
6970. Libertatea este prima înviere în viaţa unui luptător şi ultima sa împărtăşanie.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

6971. Absenţa libertăţii este ca viaţa a cărei inimă pulsează în gol, fără sânge; un zbor uman încremenit deasupra prăpastiei...

6972. Libertate, cât ai fost de aşteptată! Bătrâneţea te întâmpină cu lacrimi în suflet, dar cu idealurile tinereţii renăscute.

6973. Suntem fericiţi: învingând teroarea comunistă, prin credinţa în Tine, Doamne, am cunoscut suprema ispită: libertatea!

6974. Libertatea fără adevăr înseamnă tot comunism: viaţa fără lumină – minciună; tinereţe fără zâmbet – răstignire!

6975. Abuzurile asupra libertăţii spulberă idealurile vieţii: ce e lacrimă în natură nu este zâmbet în suflet; tot ce urăşte existenţa alungă iubirea de credinţă.

6976. Credem în mântuirea libertăţii, dar nu îndrăznim să ne dăruim desăvârşirii: aripile frânte ne-au prăbuşit visurile; nobleţea înălţării se întunecă în victimă.

6977. Impuneţi-mi un singur gest sau doar o firavă idee şi libertatea vieţii mele a murit!

6978. În afară de libertate n-am crezut în nimic: nici în mine şi nici în viitor: n-am avut parte nici de viaţă, nici de Dumnezeu!

6979. Primele mele versuri au fost un ritual al durerii, dar ultimele rime sunt bucurii ale libertăţii!

6980. Când ajungem să înţelegem rosturile vieţii şi zbaterea lumii, în conştiinţa noastră se dezlănţuie furtuna libertăţii care spulberă gunoaiele minciunilor, ale nedreptăţilor şi ale ereziilor.

6981. Generaţia mea poartă, ca pe o cumplită durere, neîmplinirile tinereţii, înşelările maturităţii şi obsesia de libertate a veacului înjumătăţit de viaţă.

6982. Libertatea este o înzestrare divină dăruită tuturor clipelor de viaţă, chiar şi a celor otrăvite cu înşelări.

6983. Chiar dacă unii oameni nu au cunoscut niciodată libertatea, ei ştiu foarte bine ce înseamnă aceasta, tot aşa cum ştiu să facă deosebirea dintre raiul visat şi iadul în care trăiesc.

6984. În absenţa libertăţii în sufletul oamenilor clocoteşte un izvor de lumină, iar în cuget erupe un vulcan de revoltă...

6985. Libertatea nu este o evadare în plăceri şi nici cel puţin o stare de *dolce vita*; cel mai adesea trebuie să lupţi pentru ea şi chiar să sângerezi îndelung...

6986. Libertatea pe care am primit-o fără nicio jertfă personală nu o merităm; respectul faţă de marile valori umane ţi-l impune numai propria zbatere spre înălţimi.

6987. Omul este o creaţie a propriului său efort, dar numai când s-a înnobilat de libertate – de fericirea ei.

6988. Chiar dacă n-ai aflat niciodată libertatea, faptul că ai căutat-o cu disperare şi aprigă luptă te-a eliberat de asuprirea nedreptăţii.

6989. Fără nemărginirea libertății viața emite gânduri răzvrătite și fapte de luptă,

6990. Nu întunericul ne sperie, ci lipsa de strălucire a libertății.

6991. Curțile oamneilor nu sunt un spațiu limitat de viață , ci un univers de libertate.

6992. Devenind supus meditațiilor, mi-am aflat deplina libertate a cugetului.

6993. Există o libertate a obligațiilor, așa cum pot fi interdicții ale unor drepturi; libertatea nu-i o asuprire, dar nici o căpătuială!

LIMBĂ

6994. Graiul omenesc poartă-n lume dor.
6995. Când o limbă piere, moare un popor!
6996. De-ar fi să-mi uit limba, eu mai bine mor...
6997. Limba-i o-ncântare şi un falnic zbor!...
6998. Limba pe care o vorbim este încântarea sufletului nostru.
6999. Sunetul limbii este chemarea dragostei de ţară.
7000. Limba este un orizont de civilizaţie şi de cultură.
7001. Limba, ca suflet al naţiunii, se apără cu puterea vieţii.
7002. Pe cât este limba de răspândită, pe atât de mare este poporul, pe atât de frumos este Pământul...
7003. Limba ce-o vorbim poartă duhul *Divinităţii*: sfinţeşte sentimentele noastre faţă de lume şi de patrie...
7004. Limba – murmur accesibil sufletului pentru a se face simţit în trilurile Omenirii.
7005. Limba – o veşnică deosebire de simţire menită a uni popoarele într-o orchestră unică.
7006. Limba ce-o vorbim apropie oamenii ca într-un sărut de dragoste...
7007. În limba natală nu doar te exprimi, visezi, te bucuri ori petreci, ci, mai ales, lupţi pentru patria şi neamul tău spre propria-ţi desăvârşire...
7008. Întotdeauna asociem limba natală cu dragostea şi cu credinţa noastră; pe toate celelalte înzestrări şi bucurii – cu orice altceva, dar niciodată cu supreme dăruiri.
7009. Limba ce-o vorbim ne lasă întotdeauna să-i descoperim încă şi încă frumuseţi nebănuite; ca o minune abia ivită!
7010. Sufletul nostru este cucerit, cel dintâi, de limba în care am gândit prima oară şi rămâne pentru totdeauna partea lui indefinită de dragoste.
7011. De-am vorbi toate limbile de pe Pământ, oare cât am fi de buni şi de frumoşi?!
7012. Limba, fiind specifică unei populaţii ca şi unui popor, este în fiinţarea ei o emblemă a veacurilor trăite.
7013. Limba este o simţire de esenţă divină care însufleţeşte şi uneşte aspiraţiile unui popor.
7014. Limba are harul de a defini virtuţile patriei şi speranţele poporului pe care îl nemureşte.
7015. Fără protecţia unor graniţe proprii, o populaţie de oameni este condamnată la nefiinţă: limba lor se stinge ca o pală de fum în nemărginirea timpului; nădejdile posibilului popor sunt ucise.
7016. Mulți dintre noi vorbim aceeași limbă, dar nu ne înțelegem; suntem orfani de dragoste!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

LINGUŞIRE

7017. Liguşitorul trădează după ce goleşte blidul...
7018. Unde se depun eforturi, dau târcoale invidia şi linguşirea dornice de profit, avide de păcat.
7019. Fardul care ascunde scopurile interesului sunt vorbele frumoase ale linguşirii.
7020. Linguşind clipa, trădezi un trecut, mimezi zborul spre viitor.
7021. Când lipseşte linguşirea, numai lăcomia şi mărirea nu satură prostia; are nevoie de adulaţii...
7022. Linguşirea a născocit, prin înşelare şi prostie, iluzia de supraoameni...
7023. Dacă iei prostului puterea, dispare instantaneu şi linguşirea!
7024. Mania de a linguşi este o molimă indusă în societate de interesele despotice.
7025. Linguşitorul trădează prin laşitate şi ucide prin egoismul de a supravieţui în orice împrejurare.
7026. Pe vremea când demnitatea trăia, nu se născuse... *treimea* prostiei: *linguşirea, lenea, laşitatea*.
7027. Linguşitorul se poartă ca o potaie: în loc să muşte când îl loveşti, se gudură ca de plăcere; el n-are însă demnitatea de a fi... câine!
7028. Fiinţa umană s-a jertfit mii de ani spre a-şi îndrepta coloana vertebrală; unii oameni de astăzi şi-o înconvoaie fără remuşcări: preferă supuşenia spiritului.
7029. Linguşirea este nelimitată ca *prostia*, omniprezentă ca *pretenţia* şi perversă ca *trădarea*!
7030. Linguşirea este o anexă a înjosirii; divertismentul trădării, anticamera descompunerii...
7031. Deşi linguşirea derivă din viciu şi din ascunsa laşitate, pretinde în orice împrejurare statutul de nobleţe...
7032. În preajma Puterii linguşirea urcă, satisfăcută de menire şi fericită de succese, treptele trufaşe ale trădării.
7033. Linguşirea cea mai puţin perversă este tot un mugure otrăvit al trădării.
7034. Dacă eşti însoţit de linguşire, nu ajungi nicăieri: îţi amăgeşti doar viaţa că sorbi ambrozie din cupa victoriei, când, de fapt, lingi otrava umilinţei!
7035. Demnitatea umană este desconsiderată atunci când societatea nu emană putere de dragoste, ci dospeşte mâzga intereselor în supuşenie şi în cuceritoarea linguşire.
7036. Linguşirea este indusă de Putere; doar-doar se va alege cu o virtute adevărată, iar faptele de nimic vor fi glorificate...
7037. Unde nu-i prezentă demnitatea, tronează linguşirea; minciuna şi înşelarea îi stau la picioare...
7038. Linguşirea face din modestia mediocrităţii cea mai nesăbuită grandoare a inferiorităţii.
7039. În faţa linguşirii nici chiar prostia nu rezistă; se autovenerează şi mai mult!
7040. Pune linguşirea să-ţi inventeze merite că se vor găsi destui care să le creadă!

LINIŞTE

7041. Liniştea este o simfonie a spiritului, un tumult al chemărilor şi o revărsare a dragostei de viaţă...
7042. Teme-te de liniştea apăsătoare, nu de avalanşa tumultului; iubeşte revolta, nu indiferenţa!
7043. În linişte este *singurătate,* în singurătate este *durere,* în durere este *erezie*; numai credinţa este adevărata linişte!
7044. Armonia sunetelor este liniştea cea mai profundă a sufletului: un armistiţiu divin cu suferinţele vieţii.
7045. Dorim linişte deplină în viaţă pentru a-i înţelege atât zbuciumul cât şi armoniile...
7046. Când avem răgazul unei clipe de linişte meditǎm la profundele armonii ale existenţei; atunci tumultul vieţii ne împresoară cu pacea lui!
7047. Căutăm cea mai deplină linişte pentru a putea da frâu liber neliniştilor din adâncurile sufletului nostru.
7048. Liniştea înseamnă o dispariţie a zgomotului, a agitaţiilor şi a strigătelor până nu mai rămâne Nimic; o, cât iubim această atmosferă de vis – un sublim al existenţei!
7049. Nu iubim îndestul starea de linişte; singuri ne creăm devastatoare neîncrederi, amăgitoare iluzii şi zgomotoase pretenţii.
7050. Neliniştile de fiecare clipă veghează ca existenţa noastră să-şi urmeze calea în deplină linişte.
7051. Atunci când liniştea sufletească ne împacă măcar pentru o clipă cu frământările zilnice, simţim că irumpem din adâncurile cugetului tulburătoare pasiuni şi înălţătoare nelinişti.
7052. Mi-a trecut viaţa printr-un secol de cumplite dureri: liniştea sufletească a fost cea mai duşmănită *înălţare umană*!
7053. Când liniștea este deplină, aud ce spune o lume întreagă.
7054. Liniștea mă aude când o chem și stă de vorbă cu mine.
7055. Liniștea este amanta creatorului; se nasc opere!
7056 Liniștea este un somn al naturii; adorm zgomotele vieții și se mai vindecă din dureri.

LUME

7057. Omenia are suprema menire de a face lumea mai frumoasă!
7058. Proştii se întrec cu înverşunare între ei ca să facă lumea după propriul lor chip, dar întotdeauna o mâzgălesc cu toată ura relelor.
7059. Când minciuna este crezută, lumea nu înţelege adevărul care o distruge...
7060. Priveşte-te cum te vede lumea, nu cum te închipui tu!
7061. Lumea merge înainte numai atunci când oamenii sfârşesc ceea ce înaintaşii lor au început.
7062. Lumii i se dă ceea ce ea are nevoie, nu ceea ce îşi va dori – va ţine seamă viitorul!
7063. Lumea este o plăsmuire a dragostei divine; fructul Universului etern.
7064. Şirul lumii se târăşte anevoie: prostia stă la cap, înţelepciunea la coadă...

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

7065. Universul lumii este în cugetul tău: simţi mereu nevoia să-i colinzi meleagurile!

7066. Lumea ştie tot: n-ai ce să-i ascunzi sub soare!

7067. Nicio lume nu se naşte fără ca alta să se prăbuşească; o veşnică renaştere a primăverii...

7068. Dacă te-ai privi în ochii lumii, ai vrea să te naşti a doua oară!

7069. Într-o lume nedreaptă omul este persecutat, înstrăinat şi de nicăieri; o fiinţă a durerii!

7070. Facem Universul mic când noi suntem de nimic; se vântură unii prin lume când n-au vieţii ce s-adune!

7071. Lumea este a noastră pentru că îi aparţinem; accedem spre rosturi divine pentru a ne regăsi...

7072. Înţelegem lumea în măsura în care am sădit în ea trudă, am alinat suspine şi am nădăjduit în credinţă.

7073. Nu te lăsa dus de interesul patimilor: potriveşte-ţi cadenţa după puterea ta şi după spiritul lumii.

7074. Când mă despart de *eu*-l meu mă împac cu lumea...

7075. Trăim într-o lume străină şi rea, pe care n-o dorim şi nu ne vrea!

7076. Lumea este un amfiteatru de interese în care fiecare ocupant poartă o mască zâmbitoare...

7077. Lipsită de spiritul omeniei, lumea este un labirint de interese diform şi implacabil...

7078. Lumea este bolnavă de indiferenţă!...

7079. Lumea este la fel de urâtă şi când oamenii sunt slugi, şi când toţi vor să fie boieri...

7080. Ca să nu se audă durerile, meschinii oferă lumii morfina înşelării, promiţând un viitor de aur.

7081. Cine nu se ordonează în interiorul cugetului său nu poate face o lume mai frumoasă nici în afara sa.

7082. Lumea este cu atât mai rea cu cât bunătatea fiecăruia nu este deplină...

7083. Aureolată de idealurile înalte, lumea îşi făureşte cu încredere un destin propriu.

7084. Când *Eu*-l tău înlocuieşte lumea, atunci eşti cu adevărat singur, nimănui folositor!

7085. Când între noi şi lume se interpune o nimicnicie, respingem orice existenţă frustrată de demnitatea de a fi.

7086. Când priveşti viaţa de *sus,* lumea îţi pare mică şi-ţi e de nimic!

7087. Când nu te regăseşti în bucuriile lumii, recunoaşte-te în disperările ei ca părticică de durere.

7088. Dacă te războieşti cu lumea, indiferent de soarta luptei, întotdeauna vei fi un proscris; eşti parte de vină – fii lacrimă de credinţă!

7089. Omului care se iubeşte prea mult pe sine nu-i mai rămâne nimic sfânt pentru lume...

7090. Când lumea suferă, există certitudinea că leneşul este protejat, mincinosul – crezut, iar înţeleptul – pe deplin umilit...
7091. Ne împăcăm cu lumea când avem dragoste în orice manifestare a noastră şi credinţă în toate faptele; când ne armonizăm cu idealurile oamenilor.
7092. Lumea este un echilibru de destine; unii oameni plutesc în plăcerile vieţii, alţii se mistuie în suferinţele ei; tristeţea nu ocoleşte *armonia divină*!
7093. Dacă în această lume divină suferim atât de mult, cum ar fi fost aceea în care Dumnezeu nu ne-ar fi dăruit din desăvârşirea harului Său?!
7094. Creează-ţi o lume a ta pe care să o poţi înţelege; ce-i mai mult decât îţi este dat a cuprinde este propria ta nefericire...
7095. Lumea chinuită nu-şi duce traiul sub lumina speranţelor, de parcă soarele nu-i pentru fiecare!
7096. Dăinuim când ne deschidem sufletul şi aprindem lumea cu dragostea pe care o putem revărsa.
7097. Într-o lume păgână ne-am simţit învinşi; calea credinţei nu-şi dezvăluise fericirea!
7098. Suntem în lume, iar lumea este în noi prin puterea dragostei, a credinţei şi a faptelor noastre.
7099. Lumea capătă contur de când se împlineşte Fapta, nu de când o afli tu: până atunci eşti cufundat în ignoranţă – în necutezanţă.
7100. Suntem nemulţumiţi că lumea este nedreaptă, iar Universul – imperfect; ne închipuim că putem fi demiurgi, reproiectând, cu mintea noastră strâmtă, în calapoade strâmbe, o altă înfăţişare; suntem, parcă, urmaşi doar ai lui Cain...
7101. Fii darnic, oferă bucurie, un dram de adevăr, credinţa şi jertfa inimii tale: nu aştepta nimic de la lume; când ea rămâne străină, îşi poartă singură nefericirea.
7102. Tot ce-i frumos în desfăşurarea lumii este o rezultantă a unei îndelungate lupte cu întunericul, cu amărăciunile şi cu ereziile care ne rănesc inima bucuriilor.
7103. Cea mai mare parte din opera umană este menită să dispară încet-încet ca lespezile mormintelor; *Facerea* lumii însă continuă...
7104. Lumea este alcătuită simplu, deci genial, adică divin: lumină şi întuneric, piscuri şi genuni, edificii şi prăbuşiri, înţelepciune şi nerozie, iubire şi ură, visare şi durere, viaţă şi moarte; nimic altceva decât o noţiune de credinţă – o frumuseţe de rugăciune!
7105. Când părăsim această lume, este bine că ne luăm cu noi păcatele, insuccesele şi neîncrederea oamenilor; este rău că nu lăsăm în urma noastră fapte, regrete, admiraţie; chiar şi-n pustiu ne este greu să ne facem simţită prezenţa!
7106. Oricât de mult ne va fi dat să trăim, niciodată nu vom avea destulă putere să regretăm această lume: noi sfârşim păcatul unei clipe, ea este o aureolă a mileniilor de iubire!
7107 Lumea aceasta, avară şi săracă, nu-şi poate permite să risipească nici măcar un bob de grâu, dar azvârle cuvinte purtătoare de bogăţie şi de frumuseţe; vorbele însă nu satisfac interesele precum fapta lanului rodit...
7108. Priviţi cu atenţie lumea şi observaţi dacă nu cumva sufletul ei este mai impur decât a fost în clipa trecută şi întrebaţi şi de ce; pe voi înşivă !

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

7109. Lumea se bucură numai când se împiedică de meritele tale, nu când o agasezi cu fapte oarbe sau cu bravura altora.

7110. Când norocul se asociază cu prostia, lumea are de suferit, pentru că racolează, fără voia ei, admiratori ai decăderilor şi înşelărilor.

7111. Dogme mondiale adulate: *ura, minciuna, asuprirea, nedreptatea, forţa*... O lume de Iad!

7112. Trăim într-o lume *a noastră* care nu ne iubeşte şi nu ne ocroteşte; îi suntem străini și ostili!

7113. Întotdeauna există în orice moment o lume de ieri, de astăzi şi una viitoare, deşi fiecare în parte se află în toate celelalte şi astfel lumea este mereu aceeaşi şi niciodată la fel.

7114. A ne regăsi pe noi înşine într-o lume atât de diversă şi de imensă este o virtute la care aspirăm cu neascunsă ambiţie; să ne ştim, să fim ştiuţi!

7115. Lumea este aşa cum este, fiind o sumă a percepţiei şi a însuşirilor noastre; a trudei, a cugetului şi a sufletului.

7116. În afara lumii suntem Nimic!

7117. Lumea este a tuturor, dar fiecare o simte ca fiind *a lui*.

7118. Întreaga lume ne poate aparține numai dacă știm să îi dăruim ceea ce îi lipsește!

7119. Omul se înalță pentru a observa lumea, nu pentru o privi *de sus!*

7120. Nu nouă trebuie să ne arătăm de ceea ce suntem în stare, ci lumii să îi dovedim cât suntem de capabili!

7121. Lumea-i atât de bogată pentru că nimeni nu ia ceva cu sine; plecăm săraci fiindcă acolo lipsește orice nevoie!

7122. Acceptăm moartea noastră numai când nu va mai exista această lume fabuloasă și divină!

7123. Străduiește-te să înțelegi ce spune lumea, învățând să receptezi limbajul ei diferit de cel pe care îl folosești tu însuți!

7124. Deși lume este un imens necunoscut, omul se simte familiar în tainele lui!

7125. Cum să nu te pierzi în lume când te simți atât de singur!

7126. Lumea nu se schimbă după cum vor unii dictatori care îi mânjesc obrajii!

7127. Numai lumea este aceea care ne uită ori ne înalță faptele!

7128. Nu colinda lumea fără niciun rost; nu vei ști ceea ce ai văzut și nici pe unde ai fost; nu vei afla cine ești!

7129. Lumea-i indiferentă, urâtă și nedreaptă numai când înșine ne comportăm astfel față de ea.

7130. În imensa junglă a lumii fiecare om se simte regele ei.

7131. Dacă tu însuți nu știi cât datorezi lumii, atunci nici mertitele tale nu vor fi recunoscute de nimeni.

7132. Lumea nu respinge pe nimeni dintre cei care o iubesc!

7133. Judecata lumii seamănă cu o decizie sfântă; dreaptă, adevărată, iertătoare.

7134. Oare de ce, Doamne, va fi o lume viitoare cu mult mai bună, în care să nu ne regăsim?!

7135. Privește lumea, judecă, nu te încrede în destăinuirile altora; unii te vor înșela, alții o vor lăuda, dar cei mai mulți îți vor vinde iluzii.
7136. În iureșul lumii glasul unui singur om nu se poate auzi, dar atunci când mai multe voci rostesc aceleași cuvinte se cutremură Pământul.
7137. Deși lumii îi suntem un necunoscut, pretindem să avem poziția noastră în societate.
7138. Afișează preocupări ezoterice spre a crede lumea că este altfel decât îl știe că este!
7139. Nu cunoaștem lumea, dar ne lăudăm că avem în buzunar un calculator care ascunde un adevărat univers.
7140. Lăsați-mă să colind lumea și v-o aduc în casă!
7141. Spre a părea competent, critică predecesorii; cu sine începe adevărata lume...
7142. Întotdeauna când ies în lumea largă mă întâmpină ideile frumoase.
7143 Aș vrea să mă tot duc spre lumi necunoscute și să le provoc să se despartă de toate ascunzișurile!
7144. Dacă aș ști ce nu s-a spus în această lume, m-aș strădui să le expun ca pe o faptă de geniu.
7145. Nu te poți înțelege pe tine însuți, fără să afli cât mai multe despre minunile acestei lumi uimitoare și totuși necunoscută!

LUMINĂ

7146. Când lumina ţi-e dar, umbra te duşmăneşte, întunericul te ucide.
7147. Existenţa este o lumină de spirit; umbra şi tăcerea sunt părţi ale morţii.
7148. De când s-a făcut lumină, mereu se face lumină; credinţa restrânge întunericul existenţei!
7149. Întreabă-te câtă lumină poţi da; umbrele nu au valoare!
7150. Captează lumină chiar din arderea durerilor, nu din focul patimii de putere!
7151. Putregaiurile strălucesc orgolioase la întuneric; sub lumina raţiunii mor necunoscute.
7152. Lumina sculptează în oglindă poemele naturii, iar în conştiinţă Divinitatea existenţei.
7153. Când există aspiraţii spre lumină, chiar şi mocirla are nădejdea ei: nufărul...
7154. Dacă înţelegi esenţa luminii, accepţi şi întunericul; zgomotul şi tăcerea, materia şi spiritul; vremelnicia şi dumnezeirea...
7155. Ca fiinţe, purtăm o undă divină de lumină din clipa de Cuvânt a creaţiei.
7156. Lumina este afrontul pe care viaţa îl opune morţii; întunericul existenţei se restrânge, cugetul se eliberează de vremelnicie.
7157. Nu imita pe nimeni, dar lasă-te sedus de lumina candelei aprinsă pentru tine.
7158. Din rătăciri aflăm un drum, din nelinişti pornim spre pace; din lumină desprindem puritatea ideii.
7159. Lumină – o atmosferă a sufletului propice rugăciunii.
7160. Suferinţa o sfârşim în rugăciune, din credinţă desprinzând lumină.
7161. Prima faptă divină a fost lumina; orice vis uman este văpaie; dincolo de el accedem la sfinţenie.

7162. Ideea amnarului nu este cremenea şi nici infima iască, ci doar scânteia; esenţa trudei nu-i îndestularea, nici bogăţia, ci bucuria, înălţarea; este lumina!
7163. Indiferent ce năzuim, viaţa nu are niciodată îndestulă lumină; trebuie să o... strălucim noi înşine!
7164. Ce este umbră în lume este spulberat de lumină; ce este întuneric în om este învăpăiat de dragoste.
7165. Pe mulţi oameni nu-i deranjează întunericul lor, dar îi supără lumina lăsată de faptele altora; nu-i orbeşte soarele – îi răzvrăteşte sclipirea umană!
7166. Dacă lumina nu-i pătrunsă în suflet, în viaţă domneşte întunericul tuturor amăgirilor...
7167. Cât timp există lumină, nu avem a ne teme: pulsăm plini de credinţă în misterul absolut al existenţei; suntem parte a desăvârşirii...
7168. În adâncul privirilor se ascund văpăile vieţii: marea lumină s-a desprins din întunericul absolut prin *încuviinţare divină.*
7169. Nu murim decât în absenţa luminii: acolo şi atunci când dragostea începutului scânteietor nu va mai exista!
7170. Chiar dacă sufletul nostru nu a avut întotdeauna acces spre bucuriile însorite, ideea de lumină şi de credinţă ne-a invadat fiinţa, strecurându-se în fapte ca o senină mângâiere şi vie încurajare.
7171. Ne luptăm cu umbrele cugetului nostru: credem în lumină!
7172. Lumina nu poate fi decât o dragoste veşnică asociată Divinităţii...
7173. Tot ceea ce privim, înţelegem şi sperăm o facem numai prin intermediul văpăilor de lumini care străbat cugetul nostru.
7174. Numai lumina este izvorul de puritate al sufletului şi cugetului nostru.
7175. Lumină! Lumină! Niciodată nu avem destulă lumină!
7176. Am fi preferat să orbim privind nemărginirea zărilor, în loc să căutăm lumina prin întunericul unei existenţe asuprite: iubim văpăile de libertate, nu imperiile de orbeţi!
7177. Lumina cristalizează iarna în puritatea fulgilor de nea ca o învăţătură în cuget.
7178. Priveşte cum palpită viaţa oamenilor: ce plină de lumină este lumea! Parcă ar fi o fiică a soarelui!
7179. În sumedeniile de străluciri ale lumii dorim să existe şi pâlpâirea pe care o generăm: nădăjduim în lumina propriului nostru univers de creaţie...
7180. Faceţi lumină şi vă voi arăta că nu există urâţenie pe Pământ!
7181. De lumină nu ştim să ne bucurăm îndestul: ar trebui să nu avem suferinţa umbrei niciodată; să călcăm întotdeauna pe orice durere până se întunecă ultima ei zvâcnire.
7182. Iubim atât de mult lumina pentru că este primul semn al desprinderii din neant: *Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua întâi* (***Biblia I, 5***) şi a fost o fierbinte săptămână a *Genezei* urmată de eterna epopee a conştiinţei umane.
7183. Care îţi va fi propria ta pâlpâire în întunericul pe care îl vei întâlni?
7184. Omul nu se poate desprinde niciodată de lumină, el fiind o mijire din însăşi prima poruncă divină: *Să fie lumină*! (***Biblia I, 3***).

7185. Lumina există numai din afara mea; eu nu emit nicio licărire, chiar dacă absorb străluminare din sfinţenie!...

LUPTĂ

7186. Cine iubeşte viaţa este un luptător; un învingător al oricărui destin.
7187. Când aştepţi invitaţie să intri în luptă, cerşeşti îndurare să trăieşti!...
7188. Ca să exişti, uită şi iartă; ca să te salvezi, luptă şi învinge!
7189. Tot ce nu se obţine prin luptă şi jertfă moare de nepăsare...
7190. Bătăliile evitate prelungesc suferinţele...
7191. Lupta cu tine însuţi nu se sfârşeşte niciodată, dar victoria îţi este asigurată!
7192. Luptând, descoperi cum trebuie să trăieşti şi pentru ce merită să mori...
7193. Singura cale spre libertate este lupta; şansa vieţii de a se desăvârşi.
7194. Cine vrea să fie primul are de luptat, înainte de orice, cu sine însuşi!
7195. Fără luptă susţinută omul se pierde în abisul iluziilor...
7196. Luptând, învăţăm să fim oameni: prima condiţie de umanitate!
7197. Dacă există luptă, există măreţie!
7198. În singurătate poţi chiar să plângi, dar în lume – numai să lupţi!
7199. Când oamenii nu pot să lupte, nu mor împăcaţi cu destinul lor...
7200. Oamenii învaţă să lupte când află pentru ceea ce suferă, când nu se predau destinului!
7201. Când suflet n-ai să lupţi, n-ai nici braţe să te aperi.
7202. Lupta este un izvor necontenit de viaţă, de frumuseţea desăvârşirii ei.
7203. Omul nădăjduieşte până când speranţele îi aprind idealurile de luptă.
7204. Luptând, vei trăi, vei învinge; renunţând, mori mereu, nu exişti!
7205. Este mai uşor să lupţi cu pretenţii prezente decât cu nebunii viitoare!...
7206. Când nu mai crezi în basmele copilăriei, începi să te lupţi cu zmeii vieţii de toate zilele...
7207. Lupta cu infinitele răutăţi ale vieţii sfidează aroganţa morţii.
7208. Pasiunea luptei este candela sufletului; mai multă lumină împotriva nedreptăţilor şi a umilinţelor.
7209. Orice luptă are viclenia ei: partea ascunsă care premeditează lovitura de graţie.
7210. Înţeleptul scoate pe câmpul de luptă fapte şi idei; prostia atacă numai cu argumentul bâtei...
7211. Când lupţi de unul singur, victoria aparţine altora; eşti singur – răul te ucide!
7212. Când începe lupta, negurile se destramă, viaţa se limpezeşte.
7213. Nu poţi lupta de unul singur; alege camarazi de suferinţă care nu îmbată cu iluzii!
7214. Lupta detestă destinul, făurind minunata lume a speranţelor omeneşti.
7215. Fără luptă lumea se scufundă în disperare, haosul proliferează neîncredere şi dezordine.
7216. Cine luptă evadează din prezentul durerilor în viitorul făgăduinţelor.
7217. Lupta n-are renunţare: cazi – te ridici; suferi – desfizi; te sfârşeşti – regenerează!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

7218. Lupta este oricând necesară; când te zbaţi să te salvezi, viaţa este deja ciuntită!

7219. Ce nu-i frumos în lume este un scop înalt de luptă.

7220. Nici victoria, nici înfrângerea n-au importanţă; lupta, în sine, desăvârşeşte idealurile vieţii.

7221. Luptăm pentru a ne defini existenţa, spre a înţelege eternitatea, a învinge obsesia geniului şi a ne elibera de teama morţii...

7222. Renunţarea la luptă este o infirmare a vieţii; o sechestrare în moarte.

7223. Nu ne zbatem să trăim: luptăm să învingem; ne decidem rosturile!

7224. Secretul luptei şi al victoriei este unirea; şoaptele de nelinişti devin un aprig strigăt de revoltă.

7225. Orice luptă pierdută generează învinşilor speranţe, iar învingătorilor nelinişti.

7226. Nicio luptă decisivă cu mine însumi n-am pierdut, dar am fost învins de mii de hărţuieli dureroase, meschine, nedrepte; sunt examenele mele de tristeţe!

7227. Mă vizitează tot mai des *îndoiala, neputinţa, renunţarea*: greu război şi răbufniri cu mine însumi se încing, dar, după luptă, rămân din nou tot singur şi veşnic în gardă...

7228. Nici atunci când pierdem o luptă, sentimentul învingătorului nu ne părăseşte: de partea noastră există *speranţa, perseverenţa* şi *credinţa*.

7229. Ştim că nu putem răzvrăti mulţimile să se elibereze de umilinţele supunerii, că nu putem aprinde cugetele îndurerate spre a înflăcăra idealurile de libertate, dar credem că putem să îndemnăm pe cei mai nefericiţi dintre noi să nădăjduiască în propria lor izbândă, prin lupta dârză cu neîncrederea din sinea lor, cu întunecata nedreptate de pretutindeni şi de oricând.

7230. Lupta este singura şansă de a dobândi victoria; laşitatea şi trădarea conduc numai la propriul lor eşafod.

7231. Nu sabia ordonă lupta, ci cugetul nedreptăţit şi însetat de libertate; armele se subordonează umile chiar la o simplă rugăminte.

7232. Nu ne-am putut alege nici timpul, nici cum să pornim lupta pentru libertate, dar o nădăjduiam şi sufeream în lipsa ei.

7233. Lupta cu tine însuţi, cu năravurile şi cu răutăţile zilnice, cu semeţia aspiraţiilor şi cu toate capcanele amăgirilor sunt adevăratele bătălii cu duşmanii vieţii.

7234. Dorim să fim victorioși, fără să fi purtat vreo luptă, mai ales cu noi înșine, poate și din lașitate.

7235. Ești provocat – acceptă lupta; ești asuprit – revoltă-te; sunt căi spre libertate!

LUX

7236. Oricât ar fi de frumos, luxul adoră cu patimă îndemnul viciului...

7237. Luxul este hohotul nepotrivit într-o lume bolnavă de mizerie!

7238. Dacă îl porţi unde trebuie, ostentaţia luxului moare neobservată...

7239. Luxul – frumuseţe sosită prea devreme; locurile nu au fost eliberate de zdrenţe.

7240. Luxul este o obrăznicie: nu sfidează propriul anturaj, ci iese în faţa nevoilor, aşa cum sare prostia de la locul ei.
7241. Lumea luxului tentează viciul, necinstea, impostura: o mâzgălesc, o falsifică şi o terfelesc spre a o îndepărta cât mai mult de virtute.
7242. Desfătarea luxului zdrenţuieşte faima cugetului.
7243. Dă-i prostului *lux, avere* şi *putere,* şi va crede că lumea îi aparţine, şi că pe Pământ nu mai există nimic altceva.
7244. Adevăratul lux se creează el însuşi spre a nu se putea tăvăli în imitaţia şi în prostia agasantă.
7345. Faima adevărată a luxului este virtutea de a fi el însuşi în orice împrejurare; orice intrus se trădează, orice imitaţie degradează!
7246. Luxul este un viciu al bogăţiei, dar poate fi şi o virtute a distincţiei!
7247. Luxul este nu doar criticat, ci şi invidiat, dar nu şi străduinţa de a-l putea avea; să ne cucerească el pe noi!
7248. Când prostia se îmbracă în lux şi trece pe uliţă, niciun câine nu o mai cunoaşte, dar o latră ca pe o paiaţă.
7249. Vrem – nu vrem, trebuie să recunoaştem că luxul este o înzestrare care nu aparţine însă tuturor.

MAMĂ

7250. Prin jertfa şi iubirea sa mama este o fiinţă sfântă...
7251. Dragostea mamei veghează fericirea copiilor până dincolo de existenţa sa.
7252. Pentru mamă copiii au numai bunătate şi au chiar scuză de a greşi...
7253. Nu judeci dragostea mamei, chiar dacă raiul este pierdut...
7254. Dragostea mamei faţă de copii este suprema sa sfinţenie.
7255. Mama este marea parte a existenţei, frumuseţea care poartă iubire şi suferinţă infinită.
7256. Priviţi o fiinţă mamă: câtă fericire, câtă dăruire şi câte tulburătoare rosturi înţelege pentru pruncii săi; unde nu este sfinţenie în dragostea ei?!
7257. Şi chipul urât al unei femei are sufletul frumos: şi el poartă iubirea şi jertfa de mamă, şi el este divin!
7258. Cred că Destinul este un dar direct pentru fiecare dintre noi: Divinitatea fiinţei o primim însă din sufletul mamei; în dragostea, sacrificiul şi comportamentul ei germinează minuni destinate să ne înalţe şi să ne apere până dincolo de sinele ei şi de al nostru.
7259. Doamne, mamă, cât de mult ai plâns pentru noi, cât de puţin te-ai bucurat pentru tine, cât de datori de-a pururi ţi-am rămas!
7260. Am scris atât de puţin despre mama mea, pentru că întotdeauna când o fac izbucnesc în hohote de plâns...
7261. Ce mult ai plâns, scumpă mamă, ce mult ai mai plâns! Nicio lacrimă n-ai vrut să o laşi pentru copiii tăi!
7262. Chiar dacă mama nu mai poate vedea faptele copiilor ei, ea le-a presimţit, cu siguranţă!
7263. Prima clipă de dragoste o primim de la mamă atunci când ne naştem, iar ultima – tot de la ea, atunci când îi este dat a se duce...

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

7264. Nu putem şti şi nici nu putem măsura cât din succesele noastre din viaţă le datorăm mamei, dar intuim că niciunul nu este nebinecuvântat de dragostea sa.

7265. Bucuriile şi victoriile să le mărturisim întotdeauna mamei, dar înfrângerile niciodată!

7266. O singură lacrimă căzută din privirea ta produce o mare de zbucium în sufletul mamei, cât şi o revărsare de lacrimi din ochii săi.

MĂRIRE

7267. Un grăunte de mărire rodeşte un ghimpe de prostie.

7268. Tot ce-i măreţ pe dinafară, rar nu-i meschin pe dinăuntru!

7269. Dacă divinizezi mărirea, nu poţi să o faci fără să apelezi la prostia ostentaţiei.

7270. Nu te saturi de mărire, dacă nu-ţi digeri prostia...

7271. Nimic din om mărirea nu mai lasă!

7272. Mărirea fără merite de seamă omenia-ncet destramă...

7273. Falsa mărire este clădită din pretenţii şi din vorbe goale.

7274. Când lipsesc calităţile personale, mărirea orbeşte şi dezumanizează; din nimic – supraom...

7275. Patima de mărire exaltă cea mai înjositoare umilinţă: prostia umană!

7276. Responsabilitatea măririi încruntă fruntea; incompetenţa şi nepăsarea se desfată!

7277. Incompetenţa numai mărire visează: grijile şi relele n-o fac să sufere!

7278. Ne dorim atât de mult mărire pentru că nu ştim că şi ea este mai mult o durere.

7279. Cum îl vezi că este prea mic, fereşte-te că şi sare la bătaie; se alarmează că ai putea crede că el nu ar fi ca... Napoleon!

7280. Ajungi la mărire doar acceptând suveranitatea unor sumedenii de *pretenţii, umilinţe* şi *nelinişti.*

7281. Adevărata mărire nu poate fi asumată: ea este numai dăruită ca o răsplată a unor dureroase merite personale...

7282. Doreşte-ţi mărire numai dacă ai puterea să-ţi asumi şi răspunderile înălţării, şi ai seninătatea să te jertfeşti pentru cauza ei.

7283. Mărirea nu se cere, nu se pretinde, ci se oferă celui ce o merită; vine de la sine ca o umbră a faptelor ei.

7284. Abia ce s-a căţărat la putere, că se şi simte prezentă prostia; pretinde omagii și mărire!

7285. Patima de putere, de mărirea ei, este cea mai ascunsă înjosire a omului; îl va face neom!

7286. Să nu crezi niciodată că mărirea te poate apăra de vreo nelegiuire; ba, ea trebuie să te condamne cea dintâi!

7287 Orice este măreț se ivește anevoie, după ce asimilează trudă, suferință și geniul înfăptuirii.

7288 Nu tot ceea ce este mare este și măreț, cum ce pare chiar uriaș, poate fi ignisifiant!

MÂNDRIE

7289. Pe lângă mândria omului clipa trece nepăsătoare...
7290. Ai dreptul să fii mândru numai când reuşeşti să te lepezi de ignoranţă!
7291. Din mucavaua mândriei prostia înalţă castele de glorie.
7292. Mândria crede că este chiar centrul lumii; în jurul ei gravitează admiraţia, linguşirea şi supuşenia.
7293. Trudesc, iubesc şi contemplu; detest răul şi mă bucur; sunt un mugure de mândrie – un biet ghimpe al durerii.
7294. Mândria urmează unui efort, unei suferinţe; când este decisă de slăbiciunile noastre este o degradare...
7295. Câtimea mândriei este dependentă de merite şi de absenţa valorii; două părţi opuse se zbat între ele!
7296. Din mândria noastră exigenţa Timpului nu lasă nimic!
7297. Modestia ne învaţă cum să ştim a fi mândri şi cum să ne bucurăm de distinsa, dar discreta demnitate.
7298. Dacă rădăcina mândriei este truda, atunci toate roadele vieţii sunt un ciorchine de virtuţi.
7299. Dacă iubim cu adevărat mândria, atunci vom şti să o respectăm şi să ne-o drămuim cu dragoste şi cu zgârcenie...
7300. Şi mândria învaţă să plângă!
7301. *A putea* este mândrie!
7302. Mândria are de spus ceva chiar şi împotriva lui Dumnezeu!
7303. Mândria face dig la mare ca să nu-i spele valurile urmele paşilor ei pe nisip.
7304. Omul îşi clădeşte mândria chiar şi din slăbiciunile sale...
7305. Adeseori suferinţa totuna-i cu mândria!
7306. Pe drumul mândriei tâlhăreşte orgoliul...
7307. Insultele pe care omul nu le merită îi stimulează mândria de a nu se umili.
7308. Patima cu care îndrăzneşti să iubeşti demnitatea este o parte din mândrie.
7309. Mândria respectată este numai aceea adevărată; cea adulată este nemeritată; prosternarea este o înşelare!
7310. Cu cât o doreşti mai mult, mândria te ocoleşte cât mai pe de departe; lumea e prea suferindă de pretenţii!
7311. Truda îndelungată a faptelor sculptează în Timp umila noastră cunună de mândrie.
7312. Dacă n-ai sădită în tine virtutea mândriei, vei accepta umilinţa supuşeniei şi te vei coborî în nefapte.
7313. Mândria care prisoseşte este o dăruinţă; cea care nu ajunge este o persecuţie.

MÂNIE

7314. Mânia transformă personalitatea umană într-o vietate barbară.
7315. Mânia lungeşte limba şi scurtează viaţa.
7316. Ca să te poţi bucura ceva mai mult, înlătură măcar puţin mânia!
7317. Mânia ia decizii în locul raţiunii.

7318. Te mânii – te distrugi; nu te mânii – te sfârşesc tiranii! Mai bine implori răzvrătire...
7319. Vulcanul mâniei aruncă vorbe fierbinţi, pârjolind adevărul.
7320. Mânia deschide fereastra neînţelegerii spre orizontul durerilor.
7321. Mânia este doar o clipă; regretul ei – o veşnicie!
7322. Ce nu-i rău în mânie nimeni nu ştie...
7323. Mânia amplifică slăbiciunile aşa cum înşelarea stimulează viciul.
7324. Mânia este o capitulare înaintea luptei; cedezi deşertăciunilor, te pierzi în tine însuţi – în clipa ta rea!...
7325. Mânia este, de fapt, o neîncredere în tine, în justiţie, în bunătate şi în credinţă.
7326. Când ne lipsesc iubirea, cumpătul şi modestia, descoperim sau inventăm teribila şi hidoasa mânie.
7327. Drumul mâniei ocoleşte raţiunea şi se afundă în labirintul suferinţelor.
7328. Mânia este o pojghiţă peste prăpastia propriilor slăbiciuni.
7329. Mânia este o capitulare necondiţionată a raţiunii în faţa unui presupus duşman.
7330. Mânia are dreptate să se comporte aşa cum o face; toate sunt deasupra ei şi niciodată nu i se dă satisfacţie.
7331. Mânia chiar crede că este şi curajoasă; nu-şi întrevede nici laşitatea, nici înfrângerea; e bântuită de ifose orgolioase.
7332. Mânia n-are argumente; are pretenţii, orgoliu şi prostie: patimă de putere!
7333. Vanitatea este întotdeauna apărătoarea mâniei; martor este indiferenţa, iar judecător este interesul – absenţa raţiunii.
7334. Mânia nu ne vindecă necazurile, ci ne amplifică năravurile.
7335. Mânia este scurtă; urmările nu sunt doar lungi, ci și urâte!

MEDIOCRITATE

7336. Fuga de mediocritate este *maratonul* vieţii!
7337. Mediocritatea este mai gravă decât eşecul şi mai vinovată decât inferioritatea.
7338. Mediocritatea este doar o jumătate de viaţă; cealaltă este ambiţie oarbă sau o voinţă trădată.
7339. Prin modestie, perseverenţă şi efort cucerim orice virtute, dar numai suprema înţelepciune ne scapă de comoda mediocritate.
7340. Spre a nu fi blamat de inferioritate, mediocrul îşi alege drept regină modestia...
7341. Când orizontul este întunecat de comoditate, aspiraţiile umane sunt limitate; ne bălăcim în mediocritate!
7342. Dacă modestia induce mediocritate, atunci mai bine superioritate din vanitate!
7343. Mediocritatea nu are nici vanitate şi nici orgoliu; dar mai bine le-ar fi avut pe amândouă!

7344. Dacă ne pierdem în mediocritate, ne vom regăsi pe câmpul dezolant al învinşilor.
7345. Mediocritatea este ca o baie caldă care se răceşte repede, trezindu-ne în realitatea nemiloasă a exigenţelor.
7346. Mediocritatea este o mlaştină de iluzii pe care plutim fără a simţi pericolul de a ne scufunda şi fără a visa vreodată să culegem nuferii soarelui.
7347. Mediocrul îşi expune blazonul modestiei, având pretenţia valorii...
7348. Ştim că inspiraţia obligă la virtuţi; că plăcerea amăgeşte, iar viciul otrăveşte, dar adeseori nu discernem diferenţele şi ne complacem într-un amalgam de trăiri mediocre sau chiar înjositoare...
7349. Nu defectele noastre deranjează pe unii dintre cunoscuţi, ci virtuţile dobândite prin trudă asiduă au fost cele care n-au bucurat nici indiferenţa şi nici proscrisa mediocritate.
7350. Mediocritatea ne ajută să chiulim de la şcoală, să ne facem că lucrăm şi să pretindem că este ceva de capul nostru; este prietenă *la toartă* cu înşelarea.
7351. Semidoctul şi mediocrul sunt suveranii imperiului de Neputinţă; puţin – să nu prisosească; prea mult – că strică!
7352. Toată viaţa trebuie să ne luptăm nu doar cu propria noastră mediocritate, ci şi cu aceea în care trăim şi faţă de care avem responsabilitatea de a-i impune să se ridice.

MEMORIE

7353. Notează tot: memoria trădează!
7354. Când sinceritate nu este o virtute, memoria lumii nu ne uită greşelile săvârşite!
7355. Trădarea memoriei jefuieşte viaţa de frumuseţe.
7356. Însemnările zilnice păstrează comorile pe care le azvârle memoria.
7357. Pentru ceea ce ne place, memoria este un înger; pentru ceea ce nu ne convine pare... Satana!
7358. Memoria unora este constituită doar din suferinţele lor, pentru că niciodată uitarea nu le-a fost bucurie!
7359. Să nu alungi niciodată nimic din cugetul tău; clădeşte-i memorie veşniciei cu puterea dragostei de viaţă.
7360. Memoria poate fi ucisă, dar nu şi teama de a uita – drama de a deveni lut...
7361. Cultul memoriei trebuie să fie nu numai o responsabilitate, ci şi o dragoste asemănătoare cu profunzimea rugăciunii.
7362. Faţă de memoria lumii ne înclinăm cu smerenie; prin ea se poate răzbate spre viitor!
7363. Memoria Istoriei nu suferă de Alzheimer; are o ţinere de minte necruţătoare!
7364. Chiar dacă memoria noastră vrea să uite unele insuccese, răutatea denigrării le amplifică importanţa.
7365. Un monument al eroilor din localitatea mea turistică stă să se prăbuşească de vreme şi din urâtă nepăsare; arată ca o rană sângerândă a memoriei!
7366. Cu uitarea suntem în veche duşmănie; nu cu fiinţa noastră are ce are, ci cu memoria faptelor.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

7367. Memoria este cel mai puternic scut al vieţii; îi apără frumuseţea, faptele, idealurile, viitorul.

7368. Ca să nu uite, omul făureşte unelte ale memoriei; să o apere, să o venereze, să o sfinţească!

7369. Din ceea ce vedem și apreciem, memoria păstrează numai ceea ce ne convine, chiar dacă nesocotim lucruri importante.

MENIRE

7370. Fiecare om ştie ce trebuie să facă toţi ceilalţi oameni, dar puţini binevoiesc să înţeleagă propria lor menire.

7371. Întreabă-te dacă nu dezertezi de la menirea ta atunci când eşti într-un punct de răscruce al destinului.

7372. Datoriile faţă de viaţă şi de credinţă alcătuiesc menirea, desăvârşirea şi rosturile spiritului tău.

7373. Slujirea idealurilor de viaţă, de libertate şi de credinţă este menirea omului: prin dăruire, trudă, jertfă; soartă dumnezeiască!

7374. Oricare ar fi menirea fiecărui om, dacă nu-i închină o fărâmă de jertfă, el nu se va desprinde de necunoscutul gloatei.

7375. Menirea noastră se desăvârşeşte numai printr-o necontenită împotrivire faţă de indiferenţa Destinului.

7376. Ne iubim menirea, chiar dacă suferim pentru neîmplinirile ei; suntem fericiţi să trăim înălţătoare înrobiri!

7377. Nu te opri mulţumit, amăgit sau învins; menirea ta poate urca piscuri semeţe!

7378. În orice om Suflarea Divină a lăsat o viaţă de cucerit şi o menire de împlinit.

7379. Menirea omului este ca o permanentă întrebare; indiferenţa lui – un răspuns avortat...

7380. Menirea este starea de profundă răspundere care apără fiinţa umană nu doar de uitare, ci şi de degradare, şi de prăbuşire din zborul înălţării sale.

7381. Mi-am simţit menirea ca pe un fermecător îndemn spre aspiraţii înalte şi ca pe o aprigă pavăză împotriva nedesăvârşirii!...

7382. Menirea este să te desăvârşeşti, să irumpi spre înălţare, să-ţi zideşti eforturile în veşnicie.

7383. Simpla menire este să faci ceva frumos în viaţă, să fii util lumii, să împlineşti rosturile existenţei: să pătrunzi în fericirea lor!

7384. Nimănui nu-i este dată menirea de a deţine puterea asupra semenilor săi; ar fi un viciu diabolic, am trăi într-o... nelume!

MERIT

7385. Meritele personale încep prin recunoaşterea valorii altora...

7386. Oricât ar fi de umil, meritul întârâtă ignoranţa şi face să turbeze invidia.

7387. Omul despuiat de meritele sale trăieşte cu mângâierea înţelepciunii.

7388. Meritul mic doreşte să i se deschidă... poarta mare!

7389. Recunoaşterea meritelor deschide calea succeselor.

7390. Meritul este cu mult mai mic decât pretinde fiecare că-l are.

7391. Meritul are o viaţă efemeră; valorile de azi pretind mâine străluciri noi.
7392. Omul îşi dă sieşi mai mult decât merită...
7393. În timp ce-ţi bârfesc slăbiciunile, meschinii îţi folosesc meritele.
7394. Când este vorba despre noi, credem că orice merit ne este potrivit!
7395. Pentru merite asumă-ţi răspunderi, pentru greşeli oferă compensaţii!
7396. Desconsiderând meritele altora, frustrăm întunericul în care trăim de strălucirea unui opaiţ.
7397. Ce dobândeşti prin merite proprii trăieşte; ce-ţi oferă linguşirea moare repede.
7398. Când domneşte linguşirea, dacă nu intri în sfera de interese, pierzi toate meritele pe care le ai.
7399. Meritul poartă taina bobului de grâu: germinează îndelung până ajunge să rodească.
7400. Niciun merit nu este destinat *să te preamărească*: menirea lui este *să se dăruiască*.
7401. Meritul nu este un hazard, ci o faptă de îndelungă trudă.
7402. Decât un merit însuşit pe nedrept, mai bine ne-ar sta să ne cioplim din... mediocritate...
7403. Fiecare merit ne statuează caracterul şi ne dăltuieşte zgura amăgirilor.
7404. Când ne blamăm meritele, o facem tocmai pentru a se înţelege contrariul; este un gest de a ne evidenţia singuri, făcând un pas înaintea frontului când nu-i niciun inamic în faţă.
7405. Meritele personale nu se afirmă, nu se ridică la tribună şi nu pretind decoraţii; sunt mute, timide, chiar nebăgate în seamă sau desconsiderate!
7406. Meritul impune responsabilităţi, înarmează conştiinţa cu puterea jertfei de sine şi aspiră la noi împliniri.
7407. Numai lumea poate valida meritul cuiva; nu mofturile, pretenţiile ori iluziile pe care le avem despre însuşirile noastre.
7408. Nu accedem către un merit virtual, îndepărtat şi abstract din plăcerea de a fi apreciaţi şi onoraţi; el survine ca o răsplată cuvenită faţă de eforturile şi dăruirea acordată unor fapte de seamă.
7409. Chiar dacă meritul nu este un secret, zbaterea ivirii lui poate fi o taină!
7410. Numai dând tot ceea ce putem, obținem ceea ce merităm!
7411. Nu așteptați să vi se recunoască meritele; sunt puțini cei care le invocă, sunt mulți cei care nici nu vor să le știe!
7412. Dacă în trecerea vremii am putut opri în loc măcar o singură clipă, meritul existenței noastre acesta a fost!
7413. Meritul încorporează în el străduință, devotament, înțelepciune; e steril de orice nepăsare!
7414, Meritul obținut pe drept nici nu este așteptat; cel dobândit prin falsitate este pretins și cerșit!
7415. Chiar dacă fapta nu este recunoscută ori este ignortă, păstrăm în suflet discreția meritului de a ne fi putut dărui împlinirii ei!

7416. Oricât ar fi de important, propriul nostru merit ne uită cel dintâi; mereu se vrea a fi un altul!
7417. Cum se sfârșește fapta, se și ivește meritul; el nu însoțește truda, îi convine doar faima!
7418. Adevăratul merit se înscrie numai în demnitate, el nu povazează nici orgoliul și nici trufia!
7419. Meritul n-are pretenții, are doar umilința insucceselor până a împlinit fapta.
7420. Nu aștepta răsplata meritelor; pregătește-te să accepți indiferența și renegarea!
7421. Meritul nu deschide poarta raiului, dar dă la o parte impostura și ignoranța.
7422. Ne folosim de meritele altora, dar rareori avem cuviința să le mulțumim!
7423. Meritul are misiunea de a-și impune răspunderi viitoare.
7424. Contemporanii mei pot spune ce merit am; eu însumi nu mă pot defini ca purtător de mari valori.
7425. Chiar dacă am suspinat că niciodată Imnul Național nu s-a intonat pentru vreun merit de-l meu, întotdeuna mă bucur atunci când răsună pentru victoria unui român!

MESCHINĂRIE

7426. După ce taie cu dușmănie rădăcinile, meschinul udă cu pioşenie ramurile!...
7427. Unde este prezent meschinul, viaţa oamenilor e murdărită de interese degradante.
7428. Ajuns vremelnic la putere, meschinul face rău pentru o veşnicie!
7429. Pentru a nu i se descoperi defectele meschinul împinge lumea să greşească.
7430. Când meschinul dă ordine, alege şi cine va fi vinovatul în caz de eşec.
7431. Când este bine, meschinul arată spre sine; când este rău, aruncă vina pe oricine...
7432. Meschinul nu-i suficient de mic pentru a nu fi veninos.
7433. Meschinii sunt mari în ură şi piperniciţi în suflet.
7434. Meschinii nu-ţi recunosc faptele, dar vieţuiesc comod la adăpostul lor.
7435. Meschinii se scaldă în al urii noroi, având iluzia că gestul îi face peste lume eroi.
7436. Meschinul nu-ţi cere fapte mari: pretinde să nu faci nimic mai bine decât el.
7437. Meschinul dă morţilor dreptate şi celor vii pomană!
7438. Meschinul pune viaţa coadă de aur satârului de călău.
7439. Singura obligaţie a meschinului este de a avea drepturi; datoriile îi sunt o pacoste!
7440. Desconsiderând pe alţii, meschinul se preamăreşte pe sine; nu dă doi bani pe tine, sieşi nu-şi ajunge!
7441. Pe meschin nu-l interesează nici cultura, nici ştiinţa; ştie orice, înşeală mult, gândeşte puţin...
7442. În braţe cu credinţa, în suflet cu păcatul, meschinul bate la poarta tărâmului ceresc.
7443. Meschinul are două suflete: unul pentru a cumpăra bunăvoinţă, altul pentru a se vinde diavolului.

7444. În faţa lumii meschinul îşi sărută rivalul; pe ascuns, îi împroaşcă însă cu noroi faptele.
7445. În gura meschinului şi vorba dulce otrăveşte.
7446. Dacă faci dovada înţelepciunii, meschinul te vinde sub preţul meritat!
7447. Meschinul nu lasă niciun vis să zboare; prăbuşeşte cu interes orice ideal.
7448. Pentru meschini succesul lumii este o prăpastie: incompetenţa lor – o punte spre glorie.
7449. Meschinul colectează drepturi, risipeşte obligaţii; imens în pretenţii, infim în datorii!
7450. Meschinul nu simte durerile: bălăcit în trădare, este imun la suferinţe...
7451. Ca să poată lovi oricând, meschinul poartă piatra prostiei cu sine.
7452. Meschinul promite, dar amână; ştie că agonia aşteptării duce spre pieire.
7453. Meschinul rosteşte minciuna în gura mare, iar adevărul îl spune pe şoptite; joacă precum se cântă, moare cum trăieşte!
7454. Meschinul critică nu pentru că îl supără defectele altora, ci fiindcă are ocazia să-şi exalte înşelarea şi micimea.
7455. Fericirea meschinului este găsirea unui *ţap ispăşitor*.
7456. Meschinul îţi compară faptele, oricât de mari, cu prima greşeală, oricât de mică; extinde răul din sine însuşi şi constrânge binele în iluzii.
7457. Meschinul adoră prostiile puterii şi se gudură de plăcere; înţelepţii n-au nicio bucurie: lumea rămâne înşelată.
7458. Meschinul jură că-ţi este prieten, dar pândeşte să te piardă de cum te simte mai bun decât el...
7459. Şi dacă eşti mai bun, şi dacă eşti mai rău decât el, meschinul nu te suportă în preajma sa: îl sufocă orice fiinţă bună şi gânditoare!
7460. Suferinţa meschinului este orice faptă frumoasă la care el nu poate ajunge, dar ajung alţii!
7461. Că te-a înşelat – se bucură; că te-a trădat – este fericit; acesta-i tot universul meschinului!
7462. Cu zâmbetul te vinde, cu lacrima te ucide: ce *nefiinţă* este meschinul!
7463. Meschinul nu este chiar lipsit de suflet; este generos cu sine şi suferă că este desconsiderat de lume.
7464. Meschinul nu se încurcă în aprecieri cu *de-alde el*; cleveteşte fapte alese, defăimează personalităţi marcante; celebrităţile îl incită cel mai mult să se caţere peste gardul ogrăzii lor şi să arate cu degetul defecte închipuite şi cusururi inventate.
7465. Cum te vede respectat de lume, meschinul strigă după tine cu propriul lui nume...
7466. Pentru că nu poate urca până la meritele tale, meschinul le stropeşte de jos cu invective ca să le detroneze.
7467. Meschinul n-are nimic cu defectele tale; nu le deranjează ca să-şi facă bine treaba rea; virtuţile însă îl irită, pentru că prea îl obosesc să le poată înţelege!
7468. Mulți vor să parvină, dar știu cum să-și ascundă dorința.
7469. Programul de viață al unora ține de scopurile meschine ale altora!

MILĂ

7470. Cine merită milă are nevoie de dreptate.
7471. Cât oferă mila nu omoară niciodată nevoia.
7472. Mila este lacrima sufletului.
7473. Mila suferă pentru toate durerile, uitându-şi umilinţele proprii.
7474. Mila suferă şi pentru durerile posibile, şi pentru cele reale.
7475. Mila nu astupă sărăcia, ci îi dezveleşte şi mai mult durerea.
7476. Nu lacrima inspiră mila, ci sufletul înţelege durerea.
7477. Mila este rară, vanitatea – oarbă.
7478. Când adevărul cucereşte libertatea, mila îi astupă ochii; în absenţa lui frumuseţea vieţii a fost mutilată.
7479. Absenţa milei este puritatea urii; invocarea morţii!...
7480. Mila este un îndemn al curajului; afront adus injustiţiei sociale; o comuniune de suspine!
7481. Mila este o limită a înălţării; sub ea durerea nu se aude; epoca arboricolă nu este sfârşită!
7482. De la veşnicie, de la duşmani şi de la diavoli nu se cere milă: ea se creează, se cucereşte şi se menţine prin perseverenţa solidarităţii şi a credinţei.
7483. Şi cel care te înşeală are nevoie nu doar de înţelegerea, ci şi de mila ta!
7484. Lasă-te totuşi cucerit de umilinţa milei!
7485. Dacă eşti bun, eşti puternic şi poţi avea oricând bucuria milei.
7486. Mila este o decizie şi o faptă gravă care solicită nu numai cugetul, ci răvăşeşte sufletul.
7487. De câtă milă avem nevoie ca să ni se ierte greşelile şi păcatele ne este teamă să aflăm; ne credem totuşi cu mult mai buni decât suntem!
7488. Sentimentul milei este demult pătruns în societatea umană, dar prea mulţi dintre noi n-au aflat de existenţa lui niciodată.
7489. Dacă ideea de milă nu-şi are locul în inima ta, atunci mai bine nu azvârli niciun gologan!...
7490. Sunt cu mult mai mulţi cei care au, într-adevăr, nevoie de mila noastră decât cei care vor doar să profite...
7491. Ca să nu nedreptăţeşti pe cel care are sigur nevoie de mila ta, lasă-te păcălit de mai multe ori de cei care cred că te înşeală...
7492 Un colț de pădure, o sclipire de lac și un cer însorit este toată mila pe care o cer de la viață.

MINCIUNĂ

7493. Pe uliţa plină de câini minciuna trece lătrând.
7494. Cine urăşte minciuna suferă pentru dreptate.
7495. Adevărul descoperă, dar nu omoară minciuna; dacă piere într-un loc, răsare în altele...
7496. Prostia colindă lumea atrasă de ofertele minciunii.
7497. Dacă ar fi uşor să deosebim înşelarea de adevăr, nimeni n-ar mai minţi...
7498. Când minciuna este suverană, adevărul suferă, lumea involuează.

7499. Cine minte mult nu crede nimic; cine minte puţin înşeală destul.
7500. În orice împrejurare minciuna premeditează crima împotriva adevărului.
7501. Numai foamea nu poate fi înşelată de minciună.
7502. Dintre doi oameni răi, fereşte-te de cel care minte!
7503. Persecuţia împotriva adevărului diseminează minciuna şi-i exacerbează răutatea.
7504. Când tirania agonizează, minciuna devine demenţială.
7505. Adevărul – o creaţie divină; minciuna – o invenţie diabolică.
7506. În întuneric se naşte numai minciună şi se urzeşte trădare.
7507. Te temi de minciună când accepţi tu însuţi să fii prostit de ea!
7508. Chiar dacă nu minţi, ocolind adevărul pierzi încrederea în idealurile vieţii.
7509. De când limba a adulat minciuna, surzenia a devenit viciu al chemărilor de libertate.
7510. Minciuna între oameni este duşmănie, în societate este crimă politică!
7511. În minciună trăieşti, în umilinţă cobori!
7512. Minciuna se întreţine singură, precum se laudă prostul pe sine...
7513. La loc ferit de imputări, slugile minciunii măsluiesc adevărul!
7514. Falsul adevăr este apoteoza minciunii.
7515. Oricât ar dichisi meschinul minciuna, tot despuiată de omenie o trimite prin lume!
7516. Frânturile de adevăr, oferite într-o viaţă stăpânită de minciună, fac mai mult rău decât un munte de înşelări...
7517. Minciuna descompune frumuseţea vieţii: idealurile se frâng, visurile se prăbuşesc.
7518. Cine trăieşte în minciună doar prin moarte se poate împăca definitiv cu adevărul.
7519. Minciuna şubrezeşte edificiul spiritual al societăţii, prăbuşind idealurile în molozul falsurilor şi al decăderii umane.
7520. Când eşti minţit, nimic nu-i al tău: nici cugetul nu-ţi aparţine, nici dreptatea nu-ţi este cunoscută; robia existenţei este singurul tău adevăr!
7521. Când minciuna este celebră, eclipsează adevărul care o infirmă; falsul n-are dureri, certitudinea este suferinţă.
7522. Suntem victimele minciunii chiar în puritatea adevărului nostru; evadarea în credinţă ne dezvăluie *mântuirea*.
7523. Greu desluşim cât de adâncă este mocirla în care ne scufundă minciuna, cât de mare este orbirea cugetului înşelat; câtă *Divinitate* este deasupra adevărului, câtă umilinţă este dedesubt!
7524. Minciuna nu urâţeşte chipul omului, ci îl înşeală, îl răsplăteşte şi-l alintă; doar sufletul îl schilodeşte şi-i întunecă existenţa cu păcate şi dureri.
7525. Nu suntem naivi, ca poetul, să percepem minciuna ca fiind *o femeie cu ochii verzi ca marea*, ci o simţim ca pe o umilinţă, ca pe o nebunie şi ca pe o degradare; un afront adus demnităţii, iubirii şi credinţei.
7526. Sunt şi minciuni nevinovate: cele neintenţionate, naive, sincere şi fidele adevărului pe care îl nesocoteşte doar prin candoare ori amăgire cu iluzii.

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

7527. Minciuna nu urmăreşte să cucerească frumuseţea şi dreptatea lumii: se mulţumeşte cu ura şi puterea, cu lacrima celor care îşi pierd speranţele.

7528. Minciunile infiltrate în conştiinţa mulţimii par adevăruri depline, generatoare însă cândva de dureri absolute.

7529. Ce vârstă o fi având Minciuna şi cum o fi făcând de întinereşte veşnic?!

7530. Dacă în sufletul nostru minciuna acţionează ca o otravă, în viaţa de toate zilele ea se manifestă ca o escrocherie – înainte de a fi o tâlhărie atotputernică.

7531. Oare pe cine o fi supărat adevărul şi sinceritatea de s-a inventat diabolica minciună?

7532. Minciuna nu-i niciodată o glumă deşănţată; întotdeauna este o trădare, deci poate fi o crimă!

7533. Când descoperim că minciuna nu este o simplă joacă de copil, o căpătăm de duşman, dar aceasta ne bucură ca o credinţă.

7534. Între interesul meschinilor şi otrava minciunii este o simbioză menită să dospească ideologii bolnave care pretind să conducă lumea...

7535. Minciuna n-a spus niciodată nici pe cine iubeşte, nici pe cine urăşte; ea nu se ştie nici măcar pe sine; este ca o moarte!

7536. Puterea de seducție a minciunii se află în fărâma de adevăr pe care are grijă să-l țină captiv.

7537. Trăind în miasma minciunii, ajungi să crezi că adevărurile despre viața ta îți sunt dușmani înverșunați.

7538. Când minciuna s-a infiltrat în conștiință, virtutea de a avea demnitate a fost demult ucisă.

7539. Minciuna acționează ca un proiectil ce poate exploda oriunde, derutând lumea și rănind realitatea în care trăim.

7540. Mulți dușmani are minciuna, dar prieteni are, cu siguranţă, mult mai numeroși.

7541. Când minciuna reușește să îmbrace veștmintele adevărului, edificiul civilizației se prăbușește, iar lumea coboară în grotele preistoriei.

7542. Adeseori, adevărul este mistificat, iar lumii i se oferă minciuni împopoțonate cu vicleșug în adevăr.

7543 Oferă minciunii cât de puțin adevăr, că va ști să-i afle rostul; c-o parte se va încorona pe sine, c-ar fi distinsă regină, iar cu cealaltă își va înnobila progeniturile spre a fi pe deplin crezute.

7544 De plevușca minciunii știm să ne ferim; de cele mari, cocoțate pe tronurile puterii, n-am învăț să le ocolim și nici să ne răzvrătim!

7545 Când este emisă de Putere, minciuna se instalează în viața socială drept adevăr generator de iluzii; lumea decade în spirit și se reurcă în copaci.

7546. Dacă te folosești de minciună, nu poți avea o viață adevărată; trăiești ca într-o colibă poleită cu aur.

7547. Viclenia minciunii constă în accea că știe să se facă întotdeauna crezută, făcându-ne părtași la înșelare.

7548. Destinul minciunii nu e de a iubi ceva ori de a ierta pe cineva, ci este acela de a face numai rău și lumea tot mai urâtă.

7549. Orice minciună politică este o trădare națională!
7550. Minciuna nu hulește adevărul, ba chiar îl laudă spre a fi considerată ca fiind o rudă a lui.
7551. Minciuna ascunde adevărul, cu cât acesta o dezvăluie și mai mult.
7552.Speranța minciunii este să aibă temelie de adevăr: crede că nu-i rezistă nimeni!

MIZERIE

7553. Mizeria are întotdeauna viaţă lungă!
7554. Mizeria se ţine scai de om pentru că îl iubeşte din preistorie...
7555. Mizeria nu atinge unora nici măcar privirea, pe când celor mulţi le sufocă viaţa!...
7556. Mizeria trăită lasă întotdeauna urme: visurile frumoase dispar, zborurile spre idealuri se prăbuşesc.
7557. Când sărăcia ajunge să atace şi sufletul, mizeria este demult înfrăţită cu nedreptatea!
7558. Urmele lăsate de mizerie induc un viitor pipernicit; o rătăcire de suflet!
7559. Mizeria muşcă duşmănos din frumuseţea vieţii, schilodindu-i întreaga dezvoltare...
7560. De mizerie nu te poţi îndepărta fără să te întrebi dacă nu-ţi revine şi ţie responsabilitatea de a o eradica.
7561. Izvorul otrăvit al mizeriei sociale se află în fanfaronada politică, în ideologia nefastă a nedreptăţilor şi a supuşeniilor de tot felul.
7562. Mizeria are o brutalitate fizică, asemenea unei lovituri de măciucă şi o degradare a cugetului – ne coboară în preistorie...
7563. Putem suporta umilinţa fizică a mizeriei fără să crâcnim prea mult; pe când degradarea morală şi cea sufletească, la care suntem supuşi de regimurile politice închinate urii, ne răzvrăteşte de la primul atac.
7564. Mizeria este, mai înainte de a fi o durere a trupului, o rană sângerândă a sufletului.
7565. Mizeria nu se poate ascunde, coafa sau îndulci faţă de nimeni; este trăită, doare, umileşte, alarmează şi răzvrăteşte lumea.

MOARTE

7566. Cât timp nu moare nimeni, pe Pământ nu se întâmplă nimic...
7567. Oamenii mor odată cu visurile lor...
7568. Fără existenţa idealurilor de viaţă, moartea este *singura certitudine* a trecerii prin această lume.
7569. Pe Pământ este prea multă moarte şi prea puţină viaţă; oamenii se nasc o singură dată, dar mor cu fiecare neîmplinire a lor!
7570. Se teme de moarte numai cine nu ştie pentru ce trăieşte şi n-are curajul protestului.
7571. Indiferent de rolul deţinut în viaţă, după ce... actorul părăseşte scena, tragedia lumii continuă...
7572. Când nu înţelegem viaţa, moartea este o tragedie!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

7573. Moartea este sfârşitul banal al unei aventuri biologice riscante.
7574. Moartea nu este un despot al vieţii, ci o slugă umilă a ei: ultima servitute!
7575. Visul diafan urzit de plasa păianjenului tot moartea perfidă preamăreşte, ca şi premeditarea unui ticălos.
7576. Şi moartea este tot o nevoie supusă a vieţii!
7577. Cine nu realizează în viaţă fapte de seamă asistă mai devreme la propria sa înmormântare.
7578. Eviţi să mori, numai trăind cu un scop!
7579. Nu-ţi pară rău de mori şi-acum, dar nu oricum!
7580. De nu ne-am despărţi de cei dragi, am suporta nemernicia morţii cu dezinvoltură.
7581. Iresponsabilitatea morţii n-are drept la decizia justiţiei; ea trebuie precondamnată: n-ai de ce să respecţi *Audiatur et altera pars*.
7582. Să-ţi fie frică de moarte atât cât să capeţi dor nesfârşit de viaţă!
7583. Omul a creat divinităţi împotriva morţii menite să-l facă nemuritor...
7584. Tot ceea ce este numai văpaie este moarte sigură.
7585. Când nu este nici ştiinţă, nici religie, este patimă, desfrâu şi moarte.
7586. Cine susţine pedeapsa cu moartea se invită să fie călău...
7587. Orice luptă pentru viaţă desfide puterea morţii...
7588. Şi moartea este tot o taină sfântă a Divinităţii.
7589. Moartea se respinge, nu se negociază; puterea raţiunii o desfide!
7590. A te regăsi permanent în actualitate este un fel de a muri mai puţin...
7591. Viaţa – miracol – se mulţumeşte cu puţin; moartea – nimicnicie – îşi permite orice teroare.
7592. Şi totuşi ultimul zâmbet omul îl oferă morţii; nu contează cine este el; important e doar cine *a fost* pentru a putea *a fi*!
7593. Învaţă să trăieşti, înţelege că eşti muritor!
7594. Deşi toată viaţa învăţăm să murim, nu putem admite niciodată decizia morţii; veşnic nepregătiţi ne va găsi şi duşmani înfocaţi!
7595. Nu moartea este tragedia existenţei umane, ci stingerea spiritului – împietrirea în uitare.
7596. Temându-ne de viaţă, tot timpul învăţăm să suferim; ne pregătim, parcă, de moarte...
7597. Prea mult oamenii se gândesc la moarte; haideţi, fraţilor, să mai şi trăim un pic!
7598. Viaţa pare o amăgire, moartea – o certitudine; existenţa ce-ar fi, dacă moartea ar fi înşelare?!
7599. Este atât de simplu să mori frumos; de ce să-ţi urâţeşti viaţa în complicate vicii?!
7600. Purtăm ură morţii, silă de a o recunoaşte, credinţă de a ne izbăvi; toată viaţa o înfruntăm!
7601. Nu ştim cât de dureroasă-i moartea, dar ştim sigur că este ultima înşelare!
7602. Moartea pare o geamănă a vieţii aşa cum este noaptea pentru zi şi trupul pentru suflet: aceeaşi zămislire.

7603. A dori moartea nu-i doar o teamă de speranţe, ci-i o necredinţă; deziluzie definitivă – extaz fals şi perimat...
7604. Moartea este o încremenire, dar ce e viaţa fără sens, cu visurile uitate şi cugetul orbit?
7605. Iubim schimbarea şi neliniştea, necontenita devenire; doar moartea e definitivă – cumplită nesfârşire!
7606. Nu vrem doar o iertare de moment, uciderea durerii ori glorie de-o clipă: ţintim să n-avem parte de moarte!
7607. Decizia morţii nu ne aparţine: *nemurirea* este voinţa pe care o avem generată de lupta cu neliniştile existenţei.
7608. Există doar o falsă teamă de moarte, căci veşnic o desconsiderăm şi, uneori, chiar o implorăm să vină; frică avem de viaţă; ea nu ne îngăduie deplină perfecţiune, ea nu ne seduce cu atâtea măreţii, ea ne este marea obsesie a rosturilor niciodată de înţeles.
7609. Pentru tot ce se naşte există o sentinţă a morţii, pe care nu o putem însă executa decât după o luptă atroce, dar infinit de frumoasă.
7610. De-ar fi fost să renaştem, orice moarte ne-ar fi fost înviere.
7611. Numai când trăim frumos, avem curajul de a ignora veşnicia morţii.
7612. În fiecare zi se duc tot mai mulţi oameni pe care i-am avut contemporani şi din ce în ce tot mai puţini vin alţii spre noi; cu fiecare om şi fiecare clipă trecută murim tot mai mult; mereu se măreşte pustiul...
7613. Oricât de mult ne-am dorit şi am crezut cu ardoare altfel, constatăm înmărmuriţi că nu suntem decât... eterni şi desăvârşiţi muritori...
7614. Nedreptatea absolută este curmarea vieţii; dintr-o supremă frumuseţe şi cutezanţă să ajungi la cea mai silnică umilinţă a materiei, fără nicio posibilitate de salvare şi într-o cumplită neîndurare, acolo unde nu se mai petrece existenţă...
7615. Moartea nu lasă niciun loc gol în urma nimănui; nu suspină nici Universul, nu se revoltă nici lanţuri vulcanice; Timpul instituie o implacabilă uitare; până şi eroii ori geniile sunt devoraţi de indiferenţa lumii cu toată meritata lor nemurire.
7616. Pentru mine moartea poate să vină oricând; am spus tot ceea ce am avut de spus, la nemurirea mea ea neavând acces!
7617. Nu cred că am să mor vreodată; voi pătrunde doar într-o veșnică liniște dumnezeiască unde nu se află calvarul din jungla existenței.
7618. Nelegiuirea morții îți este indiferentă atunci când nu ai trăit degeaba.
7619. Pentru ce n-ai făcut în viață dai socoteală morții.
7620. Dacă nu strig, cum să audă lumea; dacă nu lupt, cum să înving; dacă nu vreau, de ce să mor?!
7621. Unii oameni nu știu că au trăit, pentru că au murit preț de o viață!

MODĂ

7622. Moda moare de urât, omul piere de uitare!
7623. Degeaba schimbi moda, dacă nu gândeşti altfel...
7624. Pentru mulţi oameni moravurile sunt mai schimbătoare decât moda unui pantalon...

7625. Cine schimbă uşor moda deprinde greu idei noi!
7626. Între a arăta cu degetul şi a admira, adesea nu este decât voalul modei.
7627. Moda: a fi ahtiat după lipsa de originalitate; a te îmbrăca în ideile altora.
7628. Când îţi pare rău că nu mai eşti deloc la modă, porţi o discretă teamă faţă de insistenţa bătrâneţii.
7629. Moda participării la activităţi politice captivează toate nulităţile parvenite, conducând, pervers şi insidios, la îndepărtarea elitelor.
7630. Oamenii lipsiţi de personalitate sunt uşor seduşi de ideile străine, constituind masa de manevră a doctrinelor politice; se dezlănţuie, cu discreţie şi cu viclenie, moda manipulărilor sociale.
7631. Moda: cea mai ademenitoare iluzie că ai fi în pas cu cerinţele vremurilor!
7632. Simţim nevoia să schimbăm ceva în viaţa noastră, dar alegem mai degrabă moda unui costum, ci nicidecum gândurile învechite.
7633. Pentru cei ce ţin morţiş să se afişeze cu noutăţile zilei moda este ca o foame de prostie; chiar dacă nu i se potrivesc şi nici nu va înţelege nimic, moare de plăcere...
7634. Orice urâţenie simte nevoia să iasă în faţă şi să-şi expună virtuţile împrumutate, ştiind că va declanşa moda originalităţii ei.
7635. Tot ce-i lipsit de valoare este ahtiat după orice modă, chiar dacă doar un amărât de *kitsch* se desfată.
7636. Nu există o modă a luxului; există un lux al modei!
7637. Îmbrăcăm veștmintele modei, împrumutăm atitudini străine, dar pretindem că elaborăm proiecte singulare și emitem idei originale.
7638. Fascinația modei: obiectele demodate să revină în actualitate.

MODESTIE

7639. Simplitatea modestiei este privilegiul înţelepţilor...
7640. Modestia nici nu se arată, nici nu se lasă a fi întrevăzută: există şi atât!
7641. Deşi mulţi oameni urăsc orgoliul, modestia nu-i îmbie cu nimic...
7642. Modestia este singura coroană care împodobeşte personalitatea umană fără să aprindă nicio invidie.
7643. Modestia este frumoasă ca un buchet de flori ce a rămas nedăruit...
7644. Modestia are puterea de a nu vorbi despre meritele proprii fără a suferi că nu o face.
7645. Marile orgolii se deghidează în virtuțile modestiei.
7646. Ca să poţi trăi într-o cât de firavă modestie, este nevoie de un car de înţelepciune!
7647. În absenţa virtuţilor prostia înşeală lumea, afişând o agasantă modestie.
7648. Modestia nu are slăbiciunea mediocrităţii, ci are harul păcii: nu se apropie de genunea limitelor, nu sfidează piscurile.
7649. O fi fata modestă, dar maică-sa nu poate fi decât mândră că o are...
7650. Opţiunile spiritului îţi impun conduita de a nu manifesta pretenţii şi de a institui în comportament morala modestiei.
7651. Când iubeşti modestia spiritului, te temi de viclenia propriei tale inteligenţe.

7652. În lupta cu propriile noastre slăbiciuni implorăm, înainte de orice, liniştitoarea modestie.
7653. Când te întâmpină aroganţa puterii, îţi vine să-ţi dai foc modestiei...
7654. Sub voalul modestiei meschinul îşi face statuie...
7655. Sapa are coada lungă ca să îndoaie trufia spinării; învăţatul are carte ca să fie de folos!
7656. În fiinţa umană sălăşluieşte modestia; orgoliul ar răzvrăti, ura ar pedepsi...
7657. Cochetăm cu modestia, dar dragoste profundă nu prea ne inspiră; ne derutează iluziile, ne seduce vanitatea.
7658. Când nu suntem derutaţi de orgoliu, ne simţim puternici; poate că aceasta este modestia: simplă superioritate!
7659. Numai când teama întrece orgoliul, aflăm cât de mult valorează modestia.
7660. Mofturile şi lenea se deprind cu precizie şi emfază; modestia şi truda – cu nesiguranţă şi cu suferinţă.
7661. Modestia este cel mai stabil tron al înţelepciunii.
7662. Unii oameni ştiu să-şi acopere dorinţele printr-o convingătoare modestie, reuşind să disloce mai multă încredere chiar decât merită; alţii eşuează pătându-şi faptele importante cu trufia învingătorului; sunt pierduţi în uitare ca o cochilie în nisipuri!
7663. Suferim că avem modestia să credem că sensul Destinului nostru este doar atât cât viaţa îşi arată bunăvoinţa zilelor ei.
7664. Numai cunoscând durerea insuccesel*o*r, putem dobândi acel suprem orgoliu al captivantei modestii.
7665. Slăbiciunea modestiei are superioritatea de a te face să înţelegi că există o infinitate de noţiuni pe care nu eşti pregătit să le desluşeşti şi nici îndreptăţit să ţi le arogi.
7666. Modestia este pe deplin antagonică faţă de pretenţie – cu nebuniile ei – sfâşiată de hienele înavuţirii şi ale parvenirii.
7667. Atâti *Eu* există în noi, încât nu ştim niciodată când şi pe care să-l folosim într-un anumit moment; ne este teamă mereu de imprevizibil şi suferim în sinea noastră pentru orice firavă modestie.
7668. Întotdeauna când medităm asupra modestiei ne izbim de mediocritate şi de lipsa de curaj, iar când o asociem cu nobleţea valorii nu putem elimina, pe deplin, imixtiunea orgoliului.
7669. Modestia are puterea să convingă când este ea însăşi, legitimându-se cu propria ei sinceritate; când e împrumutată de intruşi, se trădează prin bravadă.
7670. Când vorbim cu noi înşine, *eu*-l nostru se retrage, iar modestia se simte liberă să ne sfătuiască cel mai bine.
7671. Să ai modestia scovergii din copilărie; o savoare, o sublimă plăcere!
7672. Dorințele unor oameni modești sunt pretenții derizorii pentru cei impregnați cu vanitate.

MONARHIE

7673. De sute de ani Monarhia seduce piscurile democraţiei; Republicile se desfată cu tiranii în palatele întunecate de nedreptate...

7674. Noi înşine am exercita actul de conducere monarhic; de nu, optăm pentru republică; poţi avea şanse nemeritate...
7675. De nu putem fi rege, vrem republică la putere; ca o răzbunare...
7676. Interesul, ignoranţa şi erezia n-au nimic de-a face cu democraţia; le permite doar să acceadă la putere şi să hulească monarhia – teribila lor teamă!
7677. Viclenia patimii de putere poate fi oprită numai de către monarhie: ea singură, prin sine, garantează stabilitate socială şi stimulează accesul spre viitor al naţiunii.
7678. Ca să se poată blama şi submina monarhia, s-au inventat păgubitoare organisme de putere care îşi destrăbălează periodic pofta de stăpânire, mimând cu perfidie democraţia.
7679. Antimonarhiştii ştiu prea puţin ce vor şi, tocmai de aceea, se lasă seduşi de iluzia propriei lor deveniri încărcată de vanitate şi de orgoliu.
7680. Izvoarele antimonarhice sunt otrăvite de neşansele personale ale unor ispite care nu s-au putut regăsi pe ele însele, dar care nădăjduiesc în hazard.
7681. Când lumea va reveni – după amară vreme – la monarhie, va fi trecut o nesfârşire de durere...
7682. Tocmai pentru că are cele mai puţine motive de a fi criticată, monarhia este asaltată cu invective spre a se putea adula nestingherit Republica; şansă deopotrivă pentru virtuţi, dar şi pentru mari nelegiuiri.
7683. Când monarhia avea putere absolută în deciziile ei, toate relele lumii îi impuneau să fie astfel; de când a lăsat parlamentelor iniţiativele, bucuriile lumii o regretă, se simt datoare şi-o aclamă.
7684. Oare care preşedinte de republică nu se vrea un monarh absolut, dacă nu chiar un zeu înviat?!
7685. Sacrificiile unui monarh rar au fost cunoscute, greşelile unui preşedinte de republică prea des sunt iertate!
7686. Insuccesele monarhiei sunt strânse la un loc, spre a se înălţa edificii strâmbe, pe când virtuţile sunt repede afundate în cavourile uitării.
7687. Inventarea republicilor este cea mai înşelătoare iluzie a lumii; veacurile o tot îndură că regresează; nimic desăvârşit n-a creat!
7688. Regele românilor este într-o necruțătoare suferință; nădăjduiesc să nu fie un adio de la monarhie!

MORALĂ

7689. Morala este bastonul de aur al verticalităţii umane.
7690. Prada trădează morala...
7691. Din când în când omenia înnobilează morala cu spiritul naturii libere; nu ne îndepărtăm de noi înşine.
7692. Un singur moft dezvăluie pe deplin morala...
7693. Într-o societate evoluată armonia vieţii şi nobleţea moralei sunt fiice ale naturii.
7694. Prin morală natura-mamă şi-a înnobilat destinul.
7695. Chirurgia moralei presupune o incizie în suflet.
7696. Morala este un cod al înţelepciunii sociale.

7697. Morala nu este o tranşee care ocoleşte clocotul vieţii; pentru victorie se luptă; oamenii deţin speranţa dreptăţii, credinţei şi iubirii.
7698. Accesul la izvoarele înalte ale vieţii este păzit de săbiile moralei; victoria este un compromis: vor curge lacrimi, vor zâmbi idealurile.
7699. Nici foamea, nici nedreptatea nu veştejesc coroana nepieritoare a moralei; seva demnităţii urcă din natura fiinţei umane şi din credinţa acesteia.
7700. Orice societate nedreaptă este întotdeauna nu numai profund inumană, ci şi esenţialmente imorală.
7701. Morala este întotdeauna o biruinţă definitivă asupra noastră, chiar dacă, adeseori, sângerează de durerea nedreptăţii şi a umilinţei.
7702. În lumea înţelegerii şi iubirii morala cimentează fundamentul societăţii într-o construcţie de spirit nemuritoare.
7703. Şi faţa, şi ţinuta ne pot înşela, pe când cuvintele şi gesturile trădează întotdeauna morala pe care o stăpânim.
7704. Supremă virtute deţine morala: să intuieşti şi să refuzi răutatea, să inspiri şi să induci bunătatea în afara oricăror impuneri ale legilor.
7705. Morala este o creaţie a sufletului, o comuniune de iubire a oamenilor.
7706. Cine dezice, din năravi, legile, n-are, ca o credinţă, nicio morală...
7707. Până a ajunge la asprimea legii, există protecţia moralei ca un balsam liniştitor.

MUNCĂ

7708. Munca neîncununată de visuri este un jug care se poartă toată viaţa!
7709. Munca este cea dintâi creaţie desăvârşită a geniului uman.
7710. Cea mai grea muncă moare cenuşăreasă...
7711. Cine nesocoteşte munca altuia despoaie viaţa de dreptate.
7712. Fără muncă idealurile sunt năpădite de hoarda deprinderilor rele.
7713. Munca cultivă sufletul sterp al decăderii cu fapte de aleasă laudă.
7714. De la decădere la desăvârşire munca înalţă pe oricine.
7715. Averea tuturor oamenilor este marea lor dragoste şi pasiunea reconfortantă a muncii.
7716. Munca, fiind prezentul vieţii, este şi eternitatea visurilor ei.
7717. Roadele muncii se dedică fericirii oamenilor; pentru sine se păstrează pasiunea ei.
7718. Armonia clipelor dăruite muncii cu abnegație devine o simfonie închinată vieţii.
7719. Munca este muza care inspiră frumuseţea moralei şi desăvârşirea idealurilor.
7720. Omul se desparte cu durere de munca îndrăgită.
7721. Faţă de cei ce o trădează, munca se consideră tot ea datoare...
7722. Munca desăvârşeşte statuarea înţelepciunii noastre; lenea are patima de a stimula viciul.
7723. Pe cel ce îl obosesc cuvintele, degeaba îl chemi la muncă.
7724. Insatisfacţiile muncii sunt... rebuturile sufletului!
7725. Orice împlinire a muncii este o desfătare a spiritului.
7726. Munca înalţă idealurile spiritului uman; le înlesneşte zborul!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

7727. Oamenii muncesc încurajaţi de speranţa că vor fi fericiţi.
7728. Munca este *şcoala răbdării*; deprinderea câştigată creează sublim.
7729. Trudind cu grijă pe propriul ogor, nu jinduieşti la strachina nimănui!
7730. Munca este o creaţie a vieţii; arta de a făuri diversitate existenţei, iar spiritului demnitate.
7731. Fără muncă nu se remarcă decât lenea, necinstea şi ignoranţa!
7732. Cine n-a fost niciodată flămând devorează necinste, dezonoare şi, mai ales, munca altora.
7733. Dacă iubeşti munca, deteşti cu patimă minciuna, impostura şi nepăsarea!
7734. Onoarea pe care ţi-o conferă faptele de muncă devine un izvor permanent al spiritului.
7735. Când te simţi respectat şi pe deplin iubit, truda cea mai grea te dezmiardă...
7736. Când nu munceşti, de atâtea veşnice şi false sărbători, ajungi repede să mori de lene...
7737. O viaţă de muncă este un drum în universul spiritului uman; o clipă de eternă dragoste, o înveşnicire a momentului de fericire.
7738. Cine n-a învăţat nimic din muncă şi nu s-a înălţat prin virtuţile ei n-are dreptul să poruncească nimănui!...
7739. Plăcerea de a munci este una, munca fără plăcere este alta; un dictat – o înjosire!
7740. Desfată-te muncind şi munceşte simţind nevoia desăvârşirii!
7741. Clipa aşteaptă rodul muncii tale; ce n-ai dat, nedat rămâne; tu te pierzi în urmă...
7742. Când munceşti, şi mâna este o pernă bună!
7743. Refuzând ofertele muncii, accepţi degradarea viciului.
7744. În afara muncii sunt doar iluzii, dureri şi insatisfacţii.
7745. Munca exersată în silnicie este o pagubă pe vecie!
7746. Munca nu se compară cu lenea şi cu desfrâul pentru a arăta cât este de frumoasă; este destul dacă i se dă respectul ce i se cuvine şi i se priveşte demnitatea.
7747. Munca duce spre progres, bătătorind drumurile grele; direct, peste câmpuri line, se ajunge în talciocuri de prosperitate.
7748. Cine este primul la odihnă, pretinde întâietate la drepturi; ultimul este la muncă, la învăţătură şi la răspunderi...
7749. Munca zilnică oferă ceea ce natura nu are de la sine: rostul vieţii şi pacea credinţei.
7750. Veghează-ţi munca: ea poate uita şi de tine, şi de sine; înaripeaz-o cu speranţe şi cu credinţă în fapte de seamă!
7751. În perioada comunistă s-a vorbit atât de mult despre muncă, încât s-a ajuns să fie înlocuită de vorbe; şi, cu cât erau mai lipsite de conţinut, cu atât creşteau pretenţiile celor care le debordau.
7752. Singura şcoală a muncii este numai viaţa; aceea adevărată, trăită în libertate şi în demnitate, în respectul şi în credinţa faţă de fiinţa umană.

7753. Dacă după o viaţă de muncă nu ne alegem cu nimic, înseamnă că am fost robii unei intense pasiuni sau a unei cumplite asupriri.
7754. Munca nu este doar o nevoie, ci şi o ademenitoare chemare spre desăvârşire.
7755. Necinstea este cel mai aprig duşman al muncii: o desconsideră, o umileşte şi o desfiinţează.
7756. Viciul pândeşte orice virtute a muncii; până să ajungi la ele, înşelările te năpădesc cu oferte!
7757. Munca nu poate fi măsurată cu niciun instrument, ca unealtă, ci numai rezultatele ei, înfăptuirile, geniul creaţiilor.
7758. A desconsidera virtuţile muncii înseamnă a jigni preocupările lumii şi a te umili pe tine însuţi în faţa lenei!
7759. Greul muncii trece, neîncrederile dispar; vom culege satisfacţii, ne vor încununa împlinirile!
7760. Abia când te apuci de treabă nu ți se pare munca prea grea.
7761. Cele mai grele munci pe care le-am înfăptuit cândva m-au îndurerat; astăzi mă bucură!

MUZICĂ

7762. Simfoniile seamănă cu *Bing-Bang*-ul: izbucnesc galaxiile, ne năpădesc idealurile, ne covârşesc înţelesurile şi ne cotropesc nemărginirile spiritului nostru.
7763. Muzica este mai mult decât o parte din tine: te cuprinde, te depăşeşte, îţi este început şi te sfârşeşte în eternitate.
7764. Puterile muzicii pătrund până dincolo de limita simţurilor noastre: se contopesc cu sufletul.
7765. Muzica imprimă în suflet frumuseţe, înlesnindu-ne să emitem bunătate, să accedem spre armonie şi să ne dăruim umilinţei adevărate a iubirii.
7766. Deşi nu întotdeauna îi putem pătrunde adevăratele înţelesuri, muzica ne transpune într-o fiinţă a armoniei, tot aşa cum şi credinţa în Dumnezeu, cu toate că este o profundă taină, ne împacă pe deplin clocotitorul zbucium al existenţei.
7767. Muzica trebuie ascultată în liniştea cugetului, privind-o cu ochii sufletului pentru a se putea imprima în noi desăvârşirea ei – Divinitatea.
7768. Dacă nu te regăseşti în niciun fel în armoniile muzicii, nu ştii să-ţi asculţi nici propriile chemări ale sufletului.
7769. De câte ori ascultăm muzică, uităm orice zbucium al vieţii; simţim că putem fi mai buni şi nădăjduim spre alte cugetări.
7770. Muzica este ca o rugăciune a iertării; ne înţelegem mai bine greşelile proprii, acordăm o şansă de îndreptare îndurerărilor noastre.
7771. Muzica ne cheamă, ne îndeamnă, ne înnobilează sufletul cu Divinitate şi ne înarmează cugetul cu imnuri de curaj şi de libertate.

NAIVITATE

7772. Naivitatea se scaldă în adevăr; instinctiv, inocenţa se fereşte de minciună!
7773. Naivitatea nu trebuie înlocuită nici cu înşelări, nici cu iluzii; doar cu un mugure de adevăr.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

7774. Naivitatea este o floare gingaşă care uimeşte, dar şi un nimb de adevăr care apără.

7775. De n-ar exista atât de mulţi naivi, prostia n-ar stăpâni niciodată lumea!

7776. Deziluziile ucid frumuseţile naivităţii, aşa cum strică grindina mugurii de viaţă...

7777. De nu ar fi nepăsători, oamenii şi-ar iubi mai mult naivitatea; se uită că se plânge mult şi că se pierd speranţele...

7778. Naivitatea la copii este un basm frumos; la cei mari – o trădare.

7779. Naivitatea se spulberă în iureşul intereselor; doar în credinţă este pură şi fără risipiri.

7780. Politicianul versat ştie că naivii sunt o masă de manevră pe care o absoarbe demagogia, poleind-o în moralitate şi bună credinţă!

7781. Naivitatea găseşte drum spre adevăr şi frumuseţe, chiar dacă oamenii sunt disperaţi şi nu mai văd ori nu mai speră nimic.

7782. Păstrăm naivitatea copilăriei până la bătrâneţe, numai dacă morala, idealurile şi credinţa nu ne-au părăsit niciodată.

7783. Veşmântul naivităţii ne protejează puritatea vieţii împotriva clipelor aspre, menite s-o destrame încet-încet în amăgiri şi durere.

7784. Ne rechemăm naivitatea, dar este supărată pe noi; nu mai crede demult în nevinovăţie şi candoare...

7785. Dacă n-ai fost cât de puţin naiv, nici nu te-ai bucurat de copilărie; dacă încă mai eşti şi spre bătrâneţe, înseamnă că ai pierdut multe merite în viaţă!...

7786. A da chiar şi răutăţii o şansă de a se afirma este suprema naivitate; cu neomenia eşti în luptă veşnică, niciodată nu renunţă să îndurereze.

7787. Pe o doză infimă de naivitate se bazează orice regim politic nedrept; aceasta este poarta prin care pătrunde în lume ura şi asuprirea...

7788. Oare ne iubim pe noi înşine şi pentru altceva decât pentru frumoasa naivitate care ne-a încununat cândva?

NATURĂ

7789. Omul implantează pumnalul intereselor sale în inima naturii...

7790. Viaţa este zâmbetul naturii; moartea – lacrima ei!

7791. Ascultă cum suferă natura, căci eşti o parte vinovată a ei!

7792. Natura n-a creat nimic inutil; omul doar bâjbâie în căutarea adevărului.

7793. Prin adevărurile ei natura este infinită, eternă şi desăvârşită.

7794. Ce deprinde omul trece efemer, ce asimilează natura rămâne durabil; clipa este omul, eternul – natura.

7795. Dragostea omului faţă de natură sporeşte comorile lumii; se materializează în uimiri învăpăiate de fapte.

7796. Natura inspiră omului armonia vieţii şi măreţia visurilor sale.

7797. Lăcomia societăţii poate fi o plagă mortală provocată naturii.

7798. Cu cât omul se îndepărtează de natură, *a fi* devine *a avea*!

7799. Darurile naturii se folosesc fără lăcomie: surplusul omoară!

7800. Interpus între atitudinea de stăpân şi aceea de sclav al naturii, omul luptă pentru prietenie.
7801. Primăvara este adolescenţa naturii; ce de idealuri înflorite!
7802. Erorile omului izvorăsc din nesocotirea naturii...
7803. De n-am ignora frumuseţile naturii, urâtul n-ar mai umple viaţa, idealurile ar înmuguri...
7804. Interesul mărginit de nepăsare şi de egoism schilodeşte natura întocmai ca o automutilare!
7805. Naşterea şi moartea sunt privilegiile naturii; imixtiunea omului îi impietează perfecţiunea.
7806. În inima naturii te simţi ca la început de lume, la capăt de ţară, în inocenţă de suflet.
7807. Viaţa este o infinită întrebare; natura – un univers şi un etern răspuns.
7808. În faţa naturii păşeşte desculţ şi descoperit: oricine ai fi îi întinezi *desăvârşirea*!
7809. Cunoscând natura, omul îşi înnobilează spiritul cu *puritatea divină*.
7810. Natura este cu mult mai frumoasă şi profundă decât îndrăznim să credem ori orgoliul nostru ne permite să înţelegem!
7811. Natura este desăvârşită, pentru că e lipsită de vanitate şi pustie de ură.
7812. Natura este dreaptă, dar milă nu are; unde-i loc de dragoste îşi face loc şi durerea...
7813. Mii de oameni s-au mândrit cu puterea lor, sperând să umilească natura; târziu au descoperit că orgoliul este o proprie distrugere.
7814. Natura ne-a învăţat să luptăm pentru existenţă, dragoste, libertate; am dobândit demnitate, credinţă, înălţare.
7815. Natură: nici crimă, nici ură, nici lăcomie; viaţă!
7816. Natura ne iartă, ne invită, ne îngăduie să facem orice, dacă ura şi lăcomia sunt absente din noi!
7817. Eşti sigur de tine numai în măreţia şi în puritatea naturii; în suferinţele pe care le provoci, te pierzi cel dintâi!...
7818. Veşnicia în raţiunea naturii este omul: cel care are inimă şi nu şi-a pierdut sufletul, cel al cărui cuget nu şi-a risipit inocenţa.
7819. Cu cât cunoaştem şi iubim mai mult natura, cu atât ne ridicăm în desăvârşire spre înţelegerea Divinităţii.
7820. În afara naturii nu suntem decât nimic – o pustietate fără sens!
7821. Omul atentează la fiinţa Naturii de parcă n-ar face şi el parte din ea însăşi; se condamnă pe sine!
7822. Vrem cât mai mult de la Natură, încât ne subordonăm lui *a avea* în inconştienţa că, de fapt, accedem spre *a nu fi*.
7823. Toate viciile sunt o gravă nesocotire a naturii; în fond, a noastră înşine!
7824. Nu ne dăm seama că multe suferinţe ni le-am creat singuri, mutilând cât mai urât natura...
7825. Desprinşi de Natura care ne-a creat, întrerupem miracolul existenţei; accedem spre Sfârşitul Absolut!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

7826. Intrevenţiile omului în Natură nu trebuie să fie decât ca o mutantă favorabilă!
7827. Pământul a zămislit munţii ca pe o ameninţare şi răzvrătire faţă de dușmanii Naturii!

NĂRAV

7828. Năravul nu se plictiseşte niciodată: naşte păcate noi, ucide alte idealuri.
7829. Năravul nu-i stingher: pătrunde în mulţime, nu-şi alege o singură victimă!
7830. Păcat de potcoave, dacă năravul îl face gloabă!
7831. Masca năravului este mai frumoasă decât şi-o închipuie victima...
7832. Oricât de neînsemnat ar fi năravul, el ofileşte şi denaturează virtutea lui contrară.
7833. Năravul este ca o buruiană care nu lasă nicio floare să crească în preajma ei: iradiază nefiinţă.
7834. Spre a putea înşela şi cuceri, năravul epatează întotdeauna ca o aleasă faptă eroică, sfidând modestia virtuţilor.
7835. Năravul nu se recunoaşte pe sine: iluzia propriei valori îl obsedează, îl amplifică şi-l incită.
7836. În niciunul din năravurile mele nu cobor până la viciu şi inconştienţă; rămân la limita unei fiinţe chinuită de neîmpliniri.
7837. Pe lângă năravurile noastre mici trecem nepăsători; accedem inconştienţi, spre altele, mai mari – ţintim văpaia patimilor.
7838. Năravul seduce pentru că minte; este înşelător pentru că jură strâmb, fiind degradant şi otrăvitor.
7839. Năravul te învăluie cu miraje fabuloase şi te împinge în capcane atrăgătoare până îţi sufocă virtuţile.
7840. Indiferent ce ar schimonosi în fiinţa noastră, năravul preferă să se cuibărească întotdeauna în suflet; aici îşi vrea tronul de comandă!

NECUNOSCUT

7841. Fascinaţia necunoscutului este pasiunea cutezătorilor.
7842. Necunoscutul îşi oferă comorile numai celor curajoşi, pentru că ei ştiu să păşească dincolo de aparenţe şi de înşelări!
7843. Într-o lume saturată de informaţii, omul se caută totuşi cu înfrigurare pe sine însuşi...
7844. Necunoscutul este ademenirea vrăjită a omului; caută necontenit fără a se mai putea opri...
7845. Omul luptă cu necunoscutul până devine el însuşi o taină.
7846. Omul evadează în necunoscut în nădejdea că se va regăsi într-o altă ipostază.
7847. Tainele necunoscutului sunt un îndemn spre raţiune şi cutezanţă.
7848. Omul nu acceptă sfidarea necunoscutului: îl descoperă şi-i seduce orice taină.
7849. Necunoscutul ignorat poate ascunde comorile pe care le cauţi!...
7850. Din necunoscut putem desprinde numai atât cât ne permite efortul şi curajul pe care le-am dăruit desăvârşirii noastre.

7851. Necunoscutul este întotdeauna un îndemn, chiar dacă pătrunde în lumină sau se sfârşeşte în viciu; chemarea lui este însoţită de vrajă ori de laşitate...
7852. Când nu ne mai captivează necunoscutul, suntem demult o taină epuizată de orice îndemn şi de orice valoare; şi lumea, şi noi suntem o parte de neant...
7853. Necunoscutul este un izvor de greşeli, de nelinişti şi de speranţe, dar orice ar fi, eroarea nu ne opreşte, nădejdea nu ne mulţumeşte!
7854. De când am pătruns cu puterea de înţelegere în propriul nostru necunoscut simţim în permanenţă fiorii victoriei...
7855. În necunoscutul nostru nu suntem singuri; se află pasiuni şi idealuri de cucerit, încercări ademenitoare de zboruri, dar şi insuccese şi slăbiciuni; o altă lume ne aşteaptă!
7856. Necunoscutul ne cheamă cu infinite taine, dar la hotarele lui stau cerberi aprigi de pază; pot fi îmblânziţi! Încearcă!
7857. Mulţumiţi de ceea ce am înfăptuit, nu ne mai atrage necunoscutul; nu mai riscăm nimic, deşi poate că adevărata glorie şi onoare abia aici ne întâmpină!
7858. Ceea ce ni se oferă este o falsă cunoaştere – ca unui înfometat o pomană – numai sudoarea care picură de pe fruntea noastră se transformă în filoane aurifere!
7859 Necunoscutul ne privește de pretutindeni ca o fiară; nu ne îngăduie să rătăcim în întunericul ignoranței.
7860 Gândul nostru străbate, uneori, numai ceea ce știm ori imaginăm; necunoscutul nu poate fi pătruns; rămâne o durere!
7861. Deși necunoscutul este o fascinație a vieții, în veșnicia lui vom pieri!
7862. În tinerețe căutăm necunoscutul, dorind să-l cucerim, iar mai târziu îl urăm, pentru că în veșnicia lui vom dispărea.
7863. Dincolo de viață mă înspăimântă necunoscutul.
7864. Dacă există ceva care nu a fost spus, aș vrea ca eu să o pot face; necunoscutul este o durere.
7865. Am înfăptuit ceva important și aș vrea să o spun unor apropiați, dar nu prea mai am cui, necunoscutul n-ar înțelege gestul meu.
7866. Întotdeauna m-a atras necunoscutul, poate și pentru că însumi sunt greu de înțeles.
7867 Dacă vrei să te lupți cu titanii necunoscutului, atunci începe războiul cu tine însuți, poate că nu vei fi înfrânt!
7668. În necunoscutul în care credem că pătrundem, descoperim multe urme de dinaintea noastră.
7869. Necunoscutul nu este un dușman pentru om; tot timpul vrem să-l cucerim și să-l știm supus.

NEDREPTATE

7870. Cât timp există bici, tronează nedreptatea.
7871. Nu revoltă asprimea pedepsei, ci nedreptatea ei!
7872. Un om nedrept este mai întâi corupt şi puţin dotat...
7873. Când te judecă nedreptatea, întotdeauna depune mărturie minciuna.
7874. Oricât de adânc este întunericul nedreptăţii, întotdeauna speranţa generează dragoste de viaţă şi de libertate.

7875. Meschinii nu se feresc să greşească; nedreptatea îi pune pe alţii să plătească!
7876. Nedreptatea face, după pofta ei, răul *înger* şi binele *demon*.
7877. Când nedreptatea este stăpână, democraţiei i se trânteşte uşa în nas!...
7878. Nedreptatea nu este eternă; visurile oamenilor o ucid!
7879. Cu cât nedreptatea se înalţă mai sus, cu atât prăbuşirea este mai adâncă...
7880. Nedreptatea încrustează în istorie secole de stagnare şi de regres.
7881. După ce se instalează la putere, nedreptatea îşi curăţă machiajul adevărului, proslăvind degradarea minciunii.
7882. Dintre toate durerile care afectează societatea umană nedreptatea este aceea care dezlănţuie revolta.
7883. Nu există nedreptate neînsemnată; oricât de infimă, repetată zi de zi, ucide libertatea vieţii.
7884. Nedreptatea ofileşte sistematic gândirea şi stimulează dezinteresul, impunând resemnare şi scepticism.
7885. Înarmată cu putere, nedreptatea scoate din cutia Pandorei urgiile omeneşti, desfătându-şi prostia cu suferinţele lumii.
7886. Nu poţi pretinde nimănui să te apere când tu însuţi nu acuzi nedreptatea!
7887. Orice nedreptate tolerată proliferează tiranie...
7888. Dacă spui adevărul, nedreptatea te acuză de minciună!
7889. Puţine aspiraţii nu sunt prăbuşite de urgiile nedreptăţii.
7890. Nu vulturul l-a ucis pe Prometeu, ci nedreptatea înlănţuirii sale.
7891. Nedreptatea întemniţează bucuriile şi schingiuieşte viaţa, dar spiritul se eliberează de supunere indiferent de jertfă.
7892. Nedreptatea socială mutilează demnitatea fiinţei umane, nădăjduind să pervertească sufletul unei naţiuni.
7893. Se succed mileniile, dar veşmintele nu şi le primenesc; nedreptatea persistă, mizeria abundă!
7894. Când există nedreptate, laşii sunt siguri de izbândă.
7895. O libertate pierdută este o nedreptate trăită...
7896. Nedreptatea împotriva ta o poţi ierta; aceea asupra lumii te obligă să te răzvrăteşti.
7897. Hoarda nedreptăţilor jefuieşte civilizaţia umană...
7898. Când nedreptatea prigoneşte adevărul, societatea se scufundă în sărăcie şi în ignoranţă.
7899. Tot ce este împotriva desăvârşirii vieţii este numai nedreptate; toate celelalte dureri sunt doar amăgiri ce pot fi iertate.
7900. Nedreptatea este coroana de spini care personalizează acţiunile politice străine de principiile democraţiei – eşafodul credinţei, idealurilor şi valorilor.
7901. Nedreptatea este expresia inumanităţii unor ideologii, a incompetenţei diverşilor indivizi şi a imperfecţiunilor de spirit.
7902. Când există nedreptate, nu există credinţă, libertate, demnitate; sunt pervertite veacurile, sunt schingiuite cugetele.
7903. Nedreptatea este mediul în care trăim toată viaţa; ea face parte din natură precum aerul, apa şi focul: uragane, puhoaie, pârjoluri!

7904. Nedreptatea este o buruiană care năpădeşte viaţa pe toate drumurile, în toate casele, în toate sufletele; chiar îngerii suferă, pentru că o fac pentru noi...
7905. Pentru cu câtă putere pretind că sunt *înzestraţi* toţi dictatorii, generatori de nedreptate, pare că Însuşi Dumnezeu este prea mic...
7906. Orice Nedreptate este încununată de Răutate, urmând calea spre Iad.
7907. Nedreptatea nu este nimic altceva decât o îngăduinţă umană; oricât de dură ar fi, un simplu bobârnac de unire şi de voinţă o umileşte definitiv...
7908. Nedreptatea n-a fost niciodată înger; ea de la început se naște diavol!
7909. Nu știm ce este dreptatea, dar simțim ce este nedreptatea pe care o îndurăm în fiecare zi.
7910. Chinurile nedreptății sunt formele diafane ale terorii; urmează schingiuirea și crima.
7911. Pedeapsa meritată pate fi suportată, dar niciodată nedreptatea acordării ei!
7912. Ca o nedreptate să existe ea nu poate fi singură; coexistă în haită de rele sub multiple chipuri, sfâșiind pretutindeni.
7913. Nedreptatea persistă de mii de ani, pentru că dictatorilor li se permite să profite de ea!
7914. Limitele nedreptății sunt numai îngăduințele lunii; clipa care dezlănțuie revolta!
7915. Nedreptatea se regenerează; asunde în ea pustiul existenței de a dăinui - calvarul suferinței.
7916. Nedreptatea este o pandemie care degradează lumea; eradicarea ei nu este posibilă decât prin revolta Demnității!
7917. Ai lăsat, Doamne, nedreptatea ca pe o încercare să ne afli cumpătul, dar ea s-a transformat în puterea diavolului!
7918. În țara dictaturii comiți un grav abuz dacă ești împotriva nedreptății!
7919. Nedreptatea îți ia mai întâi puterile adevărului și apoi te chinuie.
7920. Nu știm exact să definim ce-i nedreptatea, dar o simțim ca pe un dușman înverșunat al vieții, are pretenția de a fi însăși democrația!
7921. Nu o acceptăm și nu ne înfrățim cu nedreptatea nici după moarte; generează din revolta noastră eroism!
7922. Împotriva nedreptății există o Divinitate a unirii de cuget și de simțire.
7923. Nedreptate, tu nu doar existența nu ne-o ierți, ci și credința vieții, căci ești însăși Satana!
7924. Nedreptatea nu este doar o durere fizică izolată: este o pandemie a sufletelor!
7925. Nedreptatea strigă, nepăsarea tace!
7926. Și prea visător, și cam utopic, și lipsit de noroc am crezut că mă voi lua de gât cu nedreptatea!

NEHOTĂRÂRE

7927. Nehotărârea este cea dintâi suferinţă a ideilor.
7928. Indecizia slujeşte răul.
7929. Omul nehotărât se rătăceşte în labirintul propriei sale gândiri.
7930. Omul nu ştie niciodată ce să facă cu viaţa sa: sufletul îi imploră binele, trupul îi adoră patimi...

7931. Nehotărârea convieţuieşte pe ascuns cu neîncrederea.
7932. Atunci când ţi-a străfulgerat ideea, trebuie să te şi hotărăşti: altfel regretele vor da năvală!
7933. Când este în joc propria ta viaţă, întreabă-te des, dar hotărăşte-te repede!
7934. Propria nehotărâre ne şubrezeşte repede încrederea, speranţa şi curajul; suntem stingheri faţă de noi înşine!
7935. Regretele şi scuzele, neîmplinirile şi amăgirile urmează, asemenea unui potop diluvian, toate nehotărârile vieţii noastre.
7936. Pentru ceea ce nu este important hotărâm foarte repede; pentru ceea ce priveşte chiar viaţa noastră tărăgănăm şi târguim nepermis de mult!
7937. Dacă nu ne hotărâm atunci când trebuie, când o cere vremea, ratăm şansele desăvârşirii noastre.
7938. Pentru fapte mari hotărârea trebuie să aibă răbdare; nehotărârea însă trebuie să se grăbească!
7939. Dacă nu ţi-ai realizat visurile nu renunţa niciodată; poţi oricând să-ţi înfrângi suspiciunile şi teama de insuccese; nehotărârea este parte de neluptă, de înfrângere.
7940. Propria neîncredere se războieşte cu nehotărârea, lăsând ca faptele de seamă, de care suntem capabili, să nu se împlinească; câtimea noastră de laşitate ne domină prezenţa şi ne păgubeşte viitorul.

NEÎMPLINIRE

7941. Povara neîmplinirilor copleşeşte mândria vieţii.
7942. Întotdeauna neîmplinirile mor nevinovate...
7943. Nici durerea, nici plăcerea nu înşeală amărăciunea neîmplinirilor.
7944. Neîmplinirile rămân întotdeauna în grija speranţelor şi a viitorului.
7945. Neîmplinirile golesc sufletul oamenilor de frumuseţe şi de rezonanţă.
7946. Până cucerim fericirea, sorbim otrava tuturor neîmplinirilor.
7947. La tinereţe neîmplinirile dor; la bătrâneţe omoară...
7948. Neîmplinirile ne-au sărăcit toţi anii vieţii, iar speranţele abia de ne-au amăgit deceniile; simţim că mărginim un secol de durere!
7949. Limba şi inima se ţin închise în carapacea lor pentru a nu slobozi prea multe nelinişti – preludiul neîmplinirilor.
7950. Din confruntările cu neîmplinirile şi cu speranţele vieţii, în adâncul sufletului nostru se depune gema tumulturilor; aceea din care şlefuim diademe pentru semenii noştri.
7951. Enigma resorturilor lăuntrice de înălţare este virtutea neîmplinirilor – războiul cu nemerniciile vieţii.
7952. Suntem mulţumiţi, la vârste înaintate, că suntem... nemulţumiţi: pentru câte avem de spus şi de văzut doar timpul nu ne ajunge; nelinişti visătoare, ale voastre suntem!
7953. De câtva timp nu-mi mai aud propriile nelinişti şi chemările vieţii, căci pe meleagurile de... neuitat ale Bărăganului nu există ecou...
7954. Cauza neîmplinirilor noastre puţin ne aparţine: nu există nicio nădejde care să nu fi fost lovită de nedreptate, de invidie şi de dezonoare.

7955. Neîmplinirile nu sunt dorinţe uitate, ci sunt speranţe înălţătoare, dar adeseori trădate.
7956. Cu vârsta, speranţele ne vizitează tot mai rar, dar în locul lor vechile neîmpliniri se reîntorc cu amăgirile lor ori chiar cu bucuria realizării.
7957. Cele mai multe neîmpliniri nu sunt înfrângeri personale, ci sunt consecinţele unor nedreptăţi trăite.
7958. Oricât de întristate sunt neîmplinirile noastre, nu ne simţim învinşi; trăim supremele virtuţi ce le-am avut drept ideal!
7959. Neîmplinirea nu acceptă renunţare; poate exista un timp al lor, care ar fi chiar clipa următoare...

NELINIŞTE

7960. Omului nu-i este frică de moarte; el este nesătul de viaţă, îşi adoră neliniştile...
7961. Ce eşti tu, nelinişte, dacă te dorim să fii şi pace, şi ritm accelerat de viaţă!
7962. Ca să înţelegi zbuciumul mării, trebuie să cunoşti neliniştea izvoarelor, aşa cum o revoluţie are în manifestările ei durerile vieţii.
7963. Neliniştea răscoleşte întrebări, echilibrul adevărului limpezeşte răspunsurile.
7964. Suntem o nelinişte a întrebărilor, nu o victimă a grijilor!
7965. Dacă oamenii s-ar strădui să înţeleagă neliniştea semenilor lor, ar învăţa să moară mai puţin...
7966. Dacă neliniştea ta nu tulbură indiferenţa nimănui, răzvrătirea urmează chemarea destinului.
7967. Nimeni nu ne vizitează în adâncurile sufletului nostru; în nelinişti suntem singuri!
7968. Ne cerem noi înşine mai mult decât ne pretinde lumea; ne depăşim în propriile nelinişti!
7969. Ne suntem prieteni, dar nu ne iubim; căutăm să fim alţi oameni, dar dispuse să ne înţeleagă nu sunt decât neliniştile noastre.
7970. Neliniştile vieţii trebuie să se sfârşească întotdeauna în oceanul izbânzilor, chiar dacă împotrivirile ne-au duşmănit clipele victoriilor.
7971. Nelinişte, tu eşti stindardul sufletului nostru; prin tine nădăjduim şi învingem!
7972. Neliniştile mă înalţă în credinţă şi în nădejde; nu mă scufundă în mocirla laşităţii.
7973. Neliniştea este o parte a sufletului nostru: nimeni nu o alină, niciodată nu are un înger al ei.
7974. Neliniştea se poate asculta şi chiar măsura cu acuitatea cugetului, pe când tumultul liniştii îl auzim şi îl înţelegem numai cu vibraţiile sufletului.
7975. Nelinişte, eşti veşnica noastră suferinţă; nelinişte, eşti marea noastră bucurie; de aceea te renegăm, de aceea te adorăm!
7976. Dintr-un infinit de nelinişti am construit un univers de pace; în el sunt ca un duh al împăcării.
7977. Răul neliniştilor, pe care îl întâmpinăm curajoşi, se metamorfozează într-o armonioasă împăcare cu toate greutăţile vieţii.

7978. Nelinişte, îţi datorez toate izbânzile mele; fără tine mi-ar fi suspinat de-a pururi sufletul.

NEMĂRGINIRE

7979. Fiecare om este în centrul Universului; nemărginirea aparţine deopotrivă tuturor!
7980. Omul aleargă spre nemărginirea idealurilor fără să o întrezărească; visurile o duc tot mai departe.
7981. Nemărginirea este libertatea spre care nădăjduiesc visurile; o clipă de infinit oferită vremelniciei noastre!
7982. Mă vreu o simplă fântână ce-şi înalţă cumpăna pe Bărăgan spre a scruta nemărginirea; de nu, poate că o cruce de piatră va înfrunta pentru mine contopirea infinitului cu veşnicia...
7983. Pe Bărăganul natal mă simt *inimă* şi *vis* al nemărginirii: sufletul meu aparţine orizontului!
7984. Puneţi hotare nemărginirii şi cugetul omului va fi înlănţuit în neputinţă şi durere.
7985. Nemărginirea cugetului nostru este o aripă deschisă în infinit şi o privire pătrunzătoare în eternitate.
7986. În subconştientul nostru purtăm conştiinţa nemărginirii: în noi există bucuria şi frumuseţea zborului, precum şi desăvârşirea iubirii...
7987. Ne simţim parte a nemărginirii: infimul şi clipa noastră se regăsesc în ea ca un cuget etern şi pretutindeni.
7988. Ne-ai fost, nemărginire, încredere şi veşnică speranţă; dincolo de închisoarea cugetului şi de durerea inimii intuiam că tu exişti ca o *divină libertate* şi ca o supremă *mântuire*.
7989. Deşi sunt născut în nemărginirea Bărăganului, această libertate mi-a fost curmată încă din tinereţe; iubirea de imensitate deranjează toate regimurile asupritoare.
7990 Dacă şi Nemărginirea ar avea carapacea ei, atunci libertatea vieţii ar fi o îndurerată înlănţuire...
7991. Inexistenţa nemărginirii ar însemna inexistenţa visurilor; frumuseţea vieţii n-ar exista!
7992. Pasiunile oamenilor n-au hotare de existenţă; nemărginirea le este *divinul zâmbet*.

NEMULŢUMIRE

7993. Nemulţumirea de sine este o alarmă a conştiinţei.
7994. Nemulţumirea de sine consolidează victoria; indiferenţa şi bravada ar încuraja laşitatea!
7995. Nemulţumiţii nu rămân niciodată unde ajung: urcă până... cad!
7996. Vârful piramidei sociale n-are stabilitate; nemulţumirile stârnesc cutremure şi prăbuşesc înălţimile.

7997. Omul subminează nemurirea prin infinite încercări; nemulţumirile învăpăiază dorul de viaţă, de creaţie şi de libertate.
7998. Limita nemulţumirii faţă de tine însuţi nu poate înceta – zbor nesfârşit spre perfecţiune...
7999. Nemulţumirea este cea dintâi virtute a înfruntării mediocrităţii.
8000. Mulţumirea de sine este o încetare de zbor – o prăbuşire definitivă!
8001. Nemulţumirile sociale primenesc veşmintele veacurilor.
8002. Nemulţumirile mocnesc în întunericul durerii până când o lumină răzvrătită a cugetului le arde suferinţa.
8003. Mulţumirea de sine este o limitare de cuget – cădere în vidul inexistenţei...
8004. Nemulţumirea este starea de beatitudine în care zbor spre marea mea împlinire; mă caut dincolo de limitele mele!
8005. Când oamenii îşi unesc nemulţumirile, atunci în cugete zvâcneşte revolta salvatoare.
8006. Nemulţumirea ne îmbărbătează şi ne făureşte demnitate; laşitatea ne supune și ne descompune.
8007. Ne bucurăm şi suntem mulţumiţi de orice victorie, dar nu uităm că numai nemulţumirile ne-au condus să învingem.
8008. Mulțumirea ne încântă cugetul, pe când nemulțumirea ne ține de veghe conștiința.
8009. Propria nemulțumire nu ne îngăduie să lâncezim în brațele plăcerilor.
8010. Mulțumirea este un răspuns afirmativ față de chemările interioare care au fost înțelese.
8011. Nemulțumirea este o răzvrătire împotriva oricăror fapte neimportante.
8012. Starea de automulțumire este o cârjă de sprijin pentru lipsa de curaj; doar nemulțumirea pregătește atacul decisiv!
8013. Mulțumirea spune cât poți, nemulțumirea – cât ar trebui.
8014. Nemulțumirea înlătură lingușirea laudei și curăță zgura care astupă văgăunile de sub faptele noastre.
8015. Că nu a cucerit cu iubire oamenii și lumea, poate fi o nemulțumire mai dureroasă decât o stare de prizonierat ori de înfrângere umilitoare.
8016. Prima nemulțumire pe care o avem este un semn că putem fi învingători.
8017. Nemulțumirea este cel mai aprig dușman al propriilor amăgiri.
8018. Nemulțumirile pe care le avem astăzi ne vor încununa pe viitor victoriile.
8019. Primele succese vor fi și marile nemulțumiri; limita aspirațiilor fiind întotdeauna departe de a fi atinsă!
8020. Mulțumirea ne încoronează fără merit, nemulțumirea decapitează înfumurarea.
8021. Mulțumire, ești o a doua mamă, mereu te așteptăm să vii!
8022. Fapta săvârșită este însăși mulțumirea noastră.
8023. Iluziile mulțumirii stimulează comoditatea, iar aceasta lenea, trândăvia, hoția.
8024. Există oare o limită a mulțumirii de sine ori numai o nepotolită dorință de cât mai mult; ca o lăcomie sau va o virtute?

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ
8025. Când fapta este săvârșită, se înfiripă și mulțumirea de sine.

NEMURIRE

8026. Omul este nemuritor când sufletul său nu încape în trupul veacului în care trăieşte.
8027. Nemurirea fizică este o dorinţă nesinceră şi nesigură; cugetului îi vrem veşnicie!
8028. Când eşti prea mic pentru Omenire, nu poţi fi mare pentru nemurire...
8029. Toţi oamenii se nasc cu nemurirea lor: unii o păstrează cu sacrificiul vieţii, alţii o pierd la ruleta plăcerilor de-o clipă!
8030. Dacă nu întrevedem în străduinţele noastre nemurirea, atunci toate speranţele sunt zadarnice, frumuseţea lumii este searbădă, iar rosturile existenţei fără niciun sens!
8031. Şi cea mai primitivă fiinţă îşi doreşte nemurirea; marile speranţe au *determinare* şi *îngăduinţă divină*.
8032. Rostul vieţii fiecărui om este de a căuta propria sa nemurire.
8033. Nemurirea noastră nu poate fi decât bunătatea pe care o dăruim şi înnobilarea spiritului nostru cu armonia credinţei.
8034. Nu ne lăsăm gândurile în anii care au trecut; cugetul nostru irumpe în viitor: nu Istoria ne este obsesie, ci Nemurirea; implozia în teamă nu poate să ne anuleze, căci nemărginirea în credinţă şi în desăvârşire ne apropie de Absolut!
8035. A-ţi dori nemurirea este prima ta şansă, dacă ai înţeles rostul existenţei; urmează să-ţi impui umilinţa cuceritoare!
8036. Când ai ce dărui, poartă-te ca un fiu risipitor: din dragostea pe care o împarţi îţi clădeşti propria ta nemurire.
8037. Dacă acum suntem neîndurători şi răzbunători, cum am fi atunci de-am fi nemuritori?!
8038. Numai cei ce se înalţă prin puterea dăruirii de sine se pot înveşnici!
8039. Dorinţa nemuririi ne dă curajul de a nu ne lăsa cugetul să îmbătrânească.
8040. Mărturisesc că mă simt nemuritor în echivalenţa în care nemurirea ar putea fi ceva şi mă simt muritor în relaţia în care nemurirea este nimic...
8041. N-am privit să văd doar îngustimea interesului meu şi ziua de astăzi; nu m-au oprit înşelările, gloriile de o clipă; m-au captivat nemărginirile, spaţiile viitorului – nemurirea; cât am reuşit ori nu este neliniştea mea supremă!
8042. O gâză sau un om meditează la nemurire, pe când un fluviu, un munte, un geniu sunt complet nepăsători; ei *trăiesc Eternitatea*!
8043. Fără puterea de a te recunoaşte din imensitatea Omenirii, propria-ţi nemurire este *mai curând nimic*!
8044. Nemurirea cugetului este o tainică *Legendă* în care credem necondiţionat, fiind mândri de această speranţă ce poate deveni unică raţiune de a exista!
8045. Toţi oamenii sunt zămisliţi din cremenea veşniciei, dar prea mulţi, nesocotind-o, o scrijelesc în iluziile trăirii; doar geniile cunosc preţul jertfei de a o însufleţi.

8046. Nemurirea stă ascunsă în sufletul tuturora, deşi fiecare o caută cu disperare cât mai departe de sine, adorând rătăcirea în necunoscut ca pe o aleasă pasiune.
8047. Eternizarea sufletului nostru stă în puterea dumnezeirii, pe când nemurirea cugetului ne aparţine prin truda, prin dăruirea şi prin jertfa de care suntem capabili!
8048. Nemurirea pe care ne-o dorim nu o putem înscrie pe o dună de nisip, în vacanţele vieţii, ci trebuie să o dăltuim prin îndelungată trudă în constelaţia vremurilor cu diamantul faptelor noastre.
8049. Adio, Nefericită Idee de Nemurire! Tu ești doar o amăgire, o altă durere a vieții, tot o zbatere efemeră!
8050. Zădărnicia trupului nostru are geniul de a emite ideea nemuririi.
8051. Eliberat de dureri, de teamă și de griji cugetul izbucnește în libertatea ideilor, construindu-și edificiul nemuririi.
8052. Atât timp cât trăim este toată îndumnezeirea pe care o avem, pierdem apoi gloria, puterea și visul nemuririi, Nimicul ne este diavolul!
8053. Sedus de nemurire, îmi răspândesc gândul în universul existenței în care mă agit necontenit, ca un atom al unei Instanțe Raționale, spre a transcede dincolo de efemer.
8054. Dacă desconsideri ideea nemuririi cugetului, nici nu o meriți!

NEPUTINŢĂ

8055. Neputinţa este o răspântie a caracterului nostru.
8056. Tot amânând să faci ceea ce trebuie, descoperi curând neputinţa.
8057. Neputinţa ca şi renunţarea constituie un pas înapoi, o cale spre laşitate!
8058. Neputinţa izolează idealurile în unghere otrăvite de durere.
8059. Neputinţa a fost la început nehotărâre, a devenit lene şi s-a ascuns apoi în laşitate!
8060. Neputinţa se sfarmă în menghina perseverenţei, se topeşte în creuzetul voinţei şi se supune sub vrăjitoria trudei...
8061. *A nu putea* este un recurs pe întinderea Pământului şi o căţărare în plus în copacii preistoriei...
8062. Neputinţa nu are niciodată eroi: ea are întotdeauna numai victime...
8063. Dacă îţi judeci propria ta neputinţă şi ai tăria să nu te ierţi, atunci vei face altora puţine reproşuri.
8064. *Nu Pot* este un Demon care ne persecută fiinţa; *Trebuie să Pot* este un Titan al *eu*-lui nostru pe care îl desconsiderăm din comoditate sau din laşitate.
8065. Teama de a nu putea este prima degradare pe care ne-o atribuim singuri; virtutea de a încerca să învingi orice împotrivire este, în sine, o înălţare în demnitate.
8066. Întotdeauna reuşim cu mult mai mult decât ne îngăduie tirania Neputinţei.
8067. Obiectivele de îndeplinit trebuie să fie mai mari decât teama de neputinţă; astfel ne încurajăm, astfel umilim neîncrederea!
8068. Întotdeauna suntem o parte însemnată a neputinţei colective, dar niciodată nu suntem un motiv de mândrie, dacă am fost absenţi din truda şi din lupta ei...

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

NEVOIE

8069. Cea mai mare nevoie a oamenilor este aceea de a cere cât mai puţin ajutor; o degajare de dependenţă, o înfruntare a umilinţei.
8070. Când oamenii ştiu să se facă utili, de aportul fiecăruia este absolută nevoie!
8071. Nevoia nu renunţă la virtute; veşnic fuge de urât, pururi speră la mai bine.
8072. Mofturile sunt neputincioase, pe când nevoia descoperă priceperea la de toate...
8073. Când se strigă prea tare după ajutor, nevoia trebuie pusă pe cântar...
8074. Când i se uită măsura, nevoia este tiranică!
8075. Oamenii se judecă după nevoile lor, nu după cum trăiesc cei fără griji...
8076. Nevoia este o cale de succes numai atunci când înveţi să o înlături singur!
8077. Tot ceea ce este creat a fost porunca nevoii.
8078. Când te înveţi să ceri, te năpădesc nevoile...
8079. Vremurile grele cer întotdeauna oameni răzbiţi de nevoi...
8080. Vrând binele cu orice preţ, nevoile sunt atacate de toate relele.
8081. De-ar fi trebuit să fiu altfel de cum sunt, cu siguranţă că nevoia m-ar fi învăţat ce să fac!
8082. Moftul umple casa de nevoi...
8083. Cu puterea adevărului şi măiestria căutării nevoia descoperă oriunde frumuseţile vieţii.
8084. Tolerând nevoile, vor trece cu brutalitate peste noi!
8085. Suntem supuşi ai clipelor dictate de nevoi; eliberaţi de griji am imprima veşniciei fantezia noastră.
8086. De ne-am putea detaşa de condamnările la care ne supun nevoile zilnice, am nădăjdui să credem în propria noastră *devenire*...
8087. Cine te vrea de tine are nevoie, pe sine nu se regăseşte!
8088. Nevoile sunt o invitaţie la viaţă: redute de cucerit!
8089. Nevoia este deasupra noastră, a legii şi chiar a credinţei...
8090. Pe cei ajunşi în nevoi să nu-i umilim şi nici să-i amăgim: ei trăiesc absenţa prieteniei, a speranţei şi a compasiunii!
8091. Odată cunoscute şi neîngăduite, nevoile se micşorează singure...
8092. Preferăm să fim prieteni cu nevoia decât să-i fim duşmani: cu cât o cunoaştem mai bine îi oferim remediu, se supără şi ne părăseşte...
8093. Nevoile sunt o închisoare a noastră; a evada în libertatea străduinţelor este o mândrie meritată.
8094. După ce le învingi, toate nevoile devin prietenele vieţii tale...
8095. De nedreptate, de neruşinare şi de răutate n-avem niciodată nevoie...
8096. Cel mai adesea nevoia doar ne încearcă; ea este o invitaţie la demnitate.
8097. Nevoile ne protejează şi ne vindecă încă din tinereţe de năpasta lenei!
8098. Să nu vii, nevoie, pe la mine; de tine niciodată nu mi-e dor!
8099. Aşa cum micile nevoi ne dau în permanenţă târcoale, la fel şi grijile supărătoare sunt generoase cu noi; ele sunt tristeţile mari – lacrimile fără voie...
8100. Deşi am trecut prin vremuri grele, nu ne-au răpus nevoile; ne-am refuzat mofturile, ne-am ascuns poftele, ne-am protejat virtuţile.

8101. Dacă şi cea mai neînsemnată nevoie nu se ignoră ori nu se contraatacă pe toate fronturile cu virtuţile modestiei şi puterea raţiunii, ea devine stringent necesară, se exacerbează şi se învredniceşte în pretenţii.
8102. Cel ce pretinde să ceri îți desconsideră nevoia; se învrednicește cu puteri pe sine.
8103. Fiecare are, în felul său, nevoie de ceva anume care să-i potolească arderea interioară; setea aprigă de viață!

NIMIC, NIMICNICIE

8104. Nimicul este stăpânul absolut al orgoliului propriu; nicio fală!
8105. Mulţi oameni îşi omoară viaţa cu nimicuri, pretinzând că trăiesc cu folos!...
8106. Nimicul este foarte important: prezent fiind, adaugă prostie; absent – face loc înţelepciunii.
8107. Dacă nu eşti tu însuţi în orice împrejurare, eşti nimicul tuturor...
8108. Cine nu-i capabil de nimic este în stare de orice răutate!
8109. Ignoranţa, lenea şi indiferenţa sunt dorinţele nimicului, pentru a nu se şti explicit niciodată de existenţa lui.
8110. Nu există nimic de la sine: fapta dobândeşte existenţă numai printr-o luptă disperată cu nimicnicia.
8111. Ce nu-i speranţa nimănui este sortit nimicului.
8112. Nimicnicia derâde înţelesul vieţii, rezumând datoria la hohotul prostiei...
8113. Necredinţa piperniceşte: de nu-i receptezi gravitatea, în suflet domneşte nimicnicia!
8114. Nerecunoscându-ne micimea, avem pretenţii de mărire: succese fără trudă – glorii fără ţel!...
8115. Simt că Universul se zbate în tâmplele mele; oricât mă simt că nu sunt mic, nu ştiu totuşi de nimic...
8116. Cum depăşeşte cineva condiţia noastră, cum ne tulbură ambiţia; nu micimea proprie ne supără, ci înălţarea altora ne umileşte!
8117. Nimicnicia este o sărăcie de spirit; nu este un gol absolut; este o încărcătură de răutate şi de prostie!
8118. Demnităţii noastre nu-i este silă decât de nimicnicie – înjosirea vieţii.
8119. Dacă nu reuşim să ne spargem carapacea limitelor noastre, atunci ne meritǎm nimicnicia...
8120. Unde există frumuseţe, demnitate şi valoare nimicul nu încape.
8121. Când n-avem nimic de arătat lumii, nimicnicia noastră este perversă, vorace şi pretenţioasă.
8122. Nimicnicia nu-i o etichetă superficială şi banală: ea este o maladie profundă care afectează dezvoltarea cugetului; rămânem urâţi şi goi ca un *Alzheimer* al sufletului!
8123. Ne protejăm nimicul nostru ca pe o comoară, pentru că nu avem conştiinţa propriei valori...
8124. Dincolo de ceea ce cunoaştem pare că nu există nimic sau poate doar ceva indefinit, vag, iluzoriu: nimicnicia ne domină!

8125. Fără măcar un dram de cultură nimicul este prezent pretutindeni; n-avem puterea să desluşim ceea ce este frumos, măreţ, important!
8126. Timpul irosit dospeşte în vidul nostru interior nimicnicia existenţei noastre.
8127. În absenţa faptelor proprii mijim repede invidie faţă de înfăptuirile lumii, nădăjduind ca nimicul nostru să se înveşmânteze cu meritele de seamă ale altora.
8128. Nu generalizezi un caz particular și nu duci în derizoriu multitudinea de exemplificări; nu poți face nimicul mare, iar uriașul pitic!
8129. Pe cât de gol este în interior, pe atât de plin de el e pe din afară; de nimic n-are parte!
8130. Dacă iluzia este Nimic, atunci înseamnă că ea e ceva, din moment ce se spune că *este*, deci Nimicul este o iluzie, pentru că a dovedit a fi o existență a ceva!
8131. Nu realizezi nimic de seamă când doar ți se pare că trăiești.
8132. Cum prezentul Omenirii este în război religios, viitorul învingătorului va crede în Nimic, sinucigându-se!

NOAPTE

8133. Noaptea liniştită este împăcată cu ziua mulţumită.
8134. Din nopţile folosite cu spor, răsar lumini de spirit.
8135. În nopţile lungi se nasc poveştile frumoase...
8136. Din noaptea în care suferă, oamenii vor face lumină precum Dumnezeu...
8137. Strigătul libertăţii este soarele nopţilor negre de nedreptate.
8138. Pentru neliniştile zilelor noastre nicio noapte de linişte nu ne este îndeajuns: se tot amână suferinţele...
8139. În nopţile fără dureri ne vedem lumina sufletului şi-o încrustăm în cristale de gânduri pentru eternitatea clipelor...
8140. Dumnezeu ne-a învăţat cum să facem lumină în noaptea vremurilor în care trăim şi cum putem să ne înseninăm propria noastră viaţă cu văpăi de credinţă.
8141. Cugetăm, sperăm şi, mai ales, visăm în timpul nopţii, pentru că ziua se vede tot ce-i urât, nedrept şi fără nicio nădejde...
8142. Omul nu este fiul nopţii; Dumnezeu a făcut mai întâi lumina; din faptele noastre nu se degajă întuneric, ci pâlpâie jaruri de speranţe.
8143. Pentru că ziua ne pândeau nemernicii, noaptea ne-a fost şoaptă şi ne-a fost libertate...
8144. Persecuţiile de fiecare zi ne-au întunecat viaţa ca pe o noapte fără sfârşit...
8145. Când ziua nu ne este îndestul luminată de libertatea vremurilor, continuăm în suferinţele nopţii să zămislim fapte strălucitoare.
8146. Gândurile ne-au zburat către libertate mai ales în timpul nopţilor; parcă ne temeam să nu fie văzute...
8147. La revedere zi frumoasă, pe mâine izbândă; clipele nopții își cheamă visurile lor!
8148. Câte nopți voi mai putea scrie până către zori de zi să-mi spui tu, viitorule!

NOI ÎNŞINE

8149. Pe noi înşine ne iubim cu patimă...

8150. Cele mai importante avuţii se ascund în noi înşine; explorarea lor este însă dificilă – înşelările păzesc comorile!
8151. Ceea ce nu găseşti nicăieri trebuie pretins de la tine însuţi...
8152. Faţă de noi înşine nu pretindem favoruri, ci avem numai obligaţii!
8153. *Eu*-l nostru există numai prin ceea ce aparţinem lumii.
8154. Când bunătatea este o virtute dificil de găsit, *eu*-l fiecăruia este răul cel mai greu de stăpânit.
8155. Întâi şi întâi ne îngrijim de noi înşine şi abia apoi vom mai vedea...
8156. Ceea ce facem şi mai ales ceea ce nu facem caracterizează *eu*-l fiecăruia dintre noi!
8157. Pentru ceea ce este greu de învins *eu*-l nostru are mai multă putere decât îndrăznim să credem că putem avea...
8158. Nimeni nu este cine ar vrea să fie şi nici cine pare; *eu*-l lor ascuns îi doare!
8159. Vorbim lumii prea mult despre noi, fără să-i mărturisim ce-i dincolo de aparenţa *eu*-lui nostru...
8160. Când nu avem putere să fim noi înşine, lipsa de valoare ne risipeşte neantului.
8261. Când de lume te ascunzi, de *eu*-l personal trebuie să te ruşinezi!
8162. *Eu*-l nostru este un suveran orgolios pe care îl slujim fără crâcnire...
8163. Nu te sfii de ceea ce eşti, ci de ceea ce nu eşti!...
8164. Cine-i plin de sine totuna-i cu a fi pe deplin gol...
8165. Când te regăseşti pe tine însuţi în lumea ta proprie nu eşti al tău, ci eşti al tuturor!
8166. De vreme ce ne-am născut, avem dreptul să credem că cel puţin o fărâmă de existenţă ne aparţine pe deplin.
8167. Supărându-ne pe micimea şi pe însingurarea noastră, învingem reticenţele lumii şi propria noastră mărginire.
8168. În noi nu aflăm decât ce înşine am pus: un dram de plăcere, un vis neîmplinit, o îndelungă durere, o vagă fericire...
8169. De poţi vedea cât de mic eşti, îţi determini destinul să îţi accepte voinţa; virtutea de a te judeca înalţă!
8170. Iubindu-ne prea mult pe noi înşine, ne curăţim grijulii în urmă cărările, ne cioplim cu părtinire caracterul şi ne îmbălsămăm cugetul cu aromele vanităţii; rareori privim cerul, şoptim rugăciuni ori luptăm împotriva răutăţilor; suntem învinşii ideali – rebuturi de viaţă...
8171. De-aş putea sparge cochilia *eu*-lui meu, simt că mi-ar creşte aripi de înger!
8172. Nu întotdeauna ne recunoaştem pe noi înşine: ne dezicem, suntem alţii, stingem arderile cele mai intense, iar gândurile ne caută alte iubiri.
8173. Când nu ne amestecăm *eu*-l nostru egoist printre ceea ce vrem să facem, atunci lucrurile ies întotdeauna cum trebuie.
8174. Ne plângem de cele ce-am ajuns, ne întristăm de ceea ce n-am putut să fim...
8175. Prin orice gând al nostru nu putem fi decât tot noi înşine; suntem propria noastră zestre de spirit!

8176. De puterea sinelui nostru nu ne temem niciodată; oricând ajungem la ea recăpătăm suflare de viaţă şi puritate de fapte.
8177. *Eu*-l nostru este un fals motiv de putere, o iluzie: cu cât este mai insistent şi nelimitat, cu atât suntem mai vulnerabili...
8178. Trăind în universul Neunde, mi-am pierdut libertatea de a putea fi eu însumi, profund înrobit de micimea existenţei.
8179. Nu doar lumea, ci și noi ne simțim nemulțumiți când nu suntem noi înșine; adevăraţi!
8180. Ne bucurăm că putem fi noi înșine în fiecare moment de cumpănă și de înălțare.
8181. Suntem zeul propriului nostru fel de a fi; ne impunem voința față de orice alte firi și nu acceptăm nicio schimbare!
8182. Toată viața ne căutăm pe noi înșine, dar când nu ne aflăm cu adevărat nu ne mai putem despărți de cel care am fost.
8183. Deși noi înșine ne simțim capabili de fapte de seamă, față de slăbiciunile proprii n-avem tăria de a ne dezice în niciun fel.
8184. Ca să știi cine ești cu adevărat, privește-te în propriile fapte, ci nu în fața dorințelor ori în tupeul pretențiilor.
8185. Cine suntem noi înșine știe mai bine decât noi lumea în care trăim.
8186. Cu timpul, cugetul nostru reprezintă o copie a faptelor și ideilor pe care le-am generat; suntem ceea ce am putut realiza.
8187. În noi înșine pot exista înălțare sau înjosire, binele ori răul, demnitate sau viciu; depinde de zestrea pe care am strâns-o; credință ori erezie!
8188. Lumea știe și cine suntem, și cine părem; de nimeni și nici de noi înșine nu ne putem ascunde!
8189. Există cu adevărat valoare numai în noi înșine; aparențele doar simulează orice dorință!
8190. Orgoliul nu este decât un surplus toxic de noi înșine!
8191. Faptele în care imprimăm prea mult un *noi înșine* ajung un rebut de viață!
8192. Dacă trebuie să răzbatem, numai noi înșine suntem cei care să ne construim rampa de lansare în viață și aripile de zbor!
8193. Noi înșine stabilim limitele propriilor noastre visuri și libertățile pe care ni le putem îngădui!
8194. Dorim să ne cunoaștem propria valoare, dar nu acceptăm aprecieri sub iluziile pe care le avem despre noi înșine.
8195. Noi înșine nu ne înțelegem când pretindem prea mult de la viață și mai nimic de la noi.
8196. Privim realitatea, dar nu știm ce vedem; nici pe noi înșine nu ne observăm; trăim parcă într-o altă lume!
8197. Ne căutăm în permanență pe noi înșine, din teama de a nu ne rătăci prin jungla vieții.
8198. Față de noi înșine avem numai obligații; nu ne facem favoruri, pentru că niciodată nu le meritățm!

NOROC

8199. Nimic nu trece ca norocul, nimic nu vine ca tristeţea...
8200. Desfătat de soartă, norocul se crede nemuritor.
8201. Cine aleargă după noroc este ajuns din urmă de înşelare, de lene şi de pretenţii.
8202. Stimulată de noroc, prostia pretinde că este înţeleaptă.
8203. Nu da cu piciorul norocului, dar nici icoană să nu-i faci!
8204. Norocul nu mulţumeşte lăcomia: cu cât este mai îmbelşugat, pe atât de repede este devorat.
8205. Când înţelepciunea lipseşte, norocul este neputincios.
8206. Înţelepţii nu joacă la loteria norocului: ştiu să se ferească de iluzii...
8207. De prea mult noroc omul este cel mai sărac.
8208. Cine găseşte norocul în fapte îl merită cu prisosinţă!
8209. Pe cel plecat după noroc nu-l întreba câtă minte are...
8210. Dacă nu-i la nevoie, norocul este de nimic!
8211. Cine caută norocul cu orice preţ găseşte durere fără nicio pretenţie.
8212. Este nevoie de noroc cât să ajute doar un pic şi să nu strice cu nimic!
8213. Norocul este o floare de primăvară care se trece prea repede...
8214. Când poţi să te descurci fără niciun ajutor, ai norocul de partea ta.
8215. Unde-i prostie multă norocul este de prisos.
8216. Leneşul face norocul cerşetor.
8217. Fără noroc învăţătura este ca o limbă moartă lipsită de popor.
8218. Norocul este întotdeauna foarte mic când lenea este mare.
8219. Cine nu a avut niciodată noroc nu înseamnă că o să-l aibă aşa cum nici cine îl are mereu nu garantează că ştie să-l folosească...
8220. Norocul poate depinde de tine, dar tu să nu depinzi de el!
8221. Dacă nu te obsedează lipsa norocului, ai libertatea de a alege orice altă şansă de succes.
8222. Norocul este o corectare a destinului; injustiţie ajustată de hazard!
8223. Dăm norocului prea mare importanţă: cucerim viaţa şi fără el; oricât l-am avea, luptăm pentru fericire...
8224. Cel mai adesea găseşti norocul acolo unde nu-l cauţi: în propriile tale străduinţe!
8225. Norocul este tupilat întocmai ca o mină de război: când dai peste el explodează în bucurie...
8226. Norocul are o fizionomie când invizibilă, când firavă ori uriaşă, dar întotdeauna rară, trăznită şi înşelătoare...
8227. Niciodată nu este de vină norocul nostru, ci numai Dumnezeu nu ne dă mai mult decât meritäm!
8228. Dacă aşteptăm să ne clădim viaţa pe şansele norocului, atunci suntem siguri că o vom ruina şi niciodată nu vom cunoaşte desăvârşirea visată...
8229. Niciodată norocul nu ne garantează fericirea: pentru a o putea cuceri îl jertfim cu indiferenţă.
8230. Orice efort depus aduce cu sine şi un dram de noroc.

8231. Prin propria străduinţă ajungem la puterea de a înţelege fericirea, iar prin aceasta ne descoperim norocul de a iubi *desăvârşirea*...
8232. Norocul nu deşteaptă pe nimeni; ba chiar se străduieşte să-l prostească cât de cât...
8233. Cu cât îl doreşti mai mult, cu atât norocul se ascunde mai bine, de crezi că ai orbit de-a binelea...
8234. Toţi norocoşii sunt convinşi că merită din plin această şansă.
8235. Mai bine să te bucuri că poate va da norocul peste tine, decât să regreţi că nu l-ai meritat!
8236. Să ai norocul de a iubi, de-a munci şi de a te bucura de faptele tale; ales destin!
8237. Unii sunt favorizați de noroc, dar susțin că sunt doar meritele lor; lingușire proprie!
8238. M-a vizitat de câteva ori norocul, dar de mult timp m-a părăsit; eu totuși sper că se va răzgândi, căci nu cred că e un dar al Satanei.
8239. Pentru că nu văd niciun acces către bogăție, sper în grațiile norocului; poate că nu mă voi îmbrățișa cu sărăcia!
8240. Norocul pare a fi o eroare de vigilență a diavolului.

OBIECTIVITATE

8241. În respectarea şi recunoaşterea meritelor adversarului constă modestia şi înţelepciunea obiectivităţii noastre.
8242. Datorăm obiectivităţii înţelegere şi consideraţie: cât vrem n-o cucerim, cât dorim n-o meritărm.
8243. Obiectivitatea este fundamentul memoriei istorice şi strigătul adevărului adresat *prezentului* şi *viitorului*.
8244. Subiectivitatea puterii pretinde altora obiectivitate; abuzurile nu-i îngăduie să aibă şi discernământ.
8245. Creşte iluzia, scade puterea; se-nalţă puterea, coboară obiectivitatea.
8246. Pe măsură ce dobândim putere pierdem din obiectivitate; suntem mai vulnerabili...
8247. Obiectivitatea este însuşirea care nu poate fi posedată cu prisosinţă; nu-i îngăduie vanitatea!
8248. Despoţii nu-şi recunosc greşelile; puterea le stimulează orgoliul, ucigând obiectivitatea.
8249. Chiar dacă obiectivitatea ne obligă să ne recunoaştem imperfecţiunile, nu avem forţă să ne suportăm înfrângerile; suferim de orgoliu.
8250. O lume nedreaptă se sprijină pe propriile ei greşeli: obiectivitatea deciziilor i-ar submina puterea şi impulsivitatea abuzurilor.
8251. În preajma multora dintre noi obiectivitatea, modestia şi curajul nu se simt niciodată *la ele acasă*...
8252. Obiectivitatea nu este numai o virtute a caracterului şlefuită continuu de o aleasă educaţie, ci este şi o emblemă a libertăţii trăite.

8253. Obiectivitatea presupune a lăsa adevărul să măsoare şi succesele, şi înfrângerile noastre fără să ţină seama nici de exagerări, nici de îngăduinţe.
8254. Şi prietenia, şi dragostea sunt cele mai susceptibile a fi acuzate de lipsa obiectivităţii.
8255. Obiectivitatea ne obligă să recunoaştem ce e minor în fapta noastră şi să nu acceptăm amăgirile laudelor.
8256. Pentru nedreptate obiectivitatea este o teroare: dezvăluie adevărul!
8257. Când îmi judec faptele, obiectivitatea este acuzatorul cel mai sever...

OM

8258. Pentru că eşti om, îndrăzneşte orice!
8259. Ceea ce nu merită omul este... suferinţa sa!
8260. Omul este miracolul care se perfecţionează pe sine.
8261. Omul nu ştie unde să se oprească: caută, visează şi speră până dincolo de sine.
8262. Omul este o văpaie de spirit capabilă să aprindă lumea cu idealurile sale.
8263. Omul este singurul adevăr al naturii împodobit cu o conştiinţă.
8264. Omul este o rază a soarelui răsfrântă vertical din puterile Pământului.
8265. Pătrunderea în necunoscut este aventura omului: izvorul lui de curaj şi de alese virtuţi.
8266. Oamenii mor revoltaţi faţă de vremelnicia vieţii şi neîmpăcaţi cu nefericirea destinului lor.
8267. De la oameni învеţi să devii om; ţie însuţi să n-ai ce-ţi reproşa!
8268. Fără idealuri omul decade, fără visuri omul se umileşte.
8269. Menirea fiecărui om este fericirea semenilor săi; prin ei se regăseşte şi se defineşte pe sine!
8270. Omul trebuie să descopere cine este el însuşi şi apoi să se întrebe cine sunt ceilalţi semeni ai săi; datorii sublime ale vieţii...
8271. Omul dobândeşte prin înţelepciune toate darurile de care l-a frustrat dărnicia naturii sau aceea a Absolutului.
8272. Pentru a se desăvârşi omul luptă toată viaţa cu propria sa nefericire.
8273. Orice apropiere de oameni este un pas spre înţelegerea nemărginirii lor!
8274. Oamenii sunt întotdeauna numai fapte, ci niciodată vorbele lor.
8275. Învеţi să fii om, înfruntând... neomenia!
8276. Omul se respectă pe sine când nu-şi iartă defectele.
8277. Oamenii suferă oriunde s-ar afla, dar de bucurat numai alături de semenii lor le este dat să spere.
8278. Pământul a rodit înţelepciunea oamenilor, oamenii făurându-şi aripi către stele.
8279. Instinctiv, oamenii sunt solidari cu cei slabi, bucurându-i căderea celor puternici; a unor posibile inechităţi ori abuzuri.
8280. Demitizându-şi sinele, omul îşi eliberează spiritul de iluzii!
8281. Dintotdeauna omul este o fiinţă necunoscută sieşi şi semenilor săi; o comoară greu de aflat şi de pătruns.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

8282. Omul îşi este sieşi creatorul tuturor aspiraţiilor spre care năzuieşte.
8283. Din fericire, după mulţi oameni rămâne pe mai departe măcar un pom; destin de nemurire!
8284. Oamenii nu se despart de virtuţi nici atunci când suferă; demnitatea le apără în orice condiţii dragostea lor.
8285. Omului nu-i ajung mijloacele prin care se face înţeles; chemările vieţii cer un infinit de exprimări şi de răspunsuri.
8286. Oamenii sunt ca florile: fiecare cu parfumul propriei lor personalităţi!
8287. Deşi nu iubesc diavolii, oamenii nu sunt tentaţi să fie îngeri; de jenă?!
8288. Fiecare om există spre a fi scut şi ideal semenilor săi, iar sieşi eterne împliniri.
8289. Omul se înalţă, ca şi copacul, prin rădăcinile pe care le prinde în locul unde l-au purtat furtunile vieţii.
8290. Omul se recunoaşte ca fiinţă umană după felul cum ştie să lupte pentru libertatea şi demnitatea sa.
8291. Omul este copilul răsfăţat al evoluţiei universale; ţinteşte perfecţiunea – desăvârşirea spiritului.
8292. Omul nu este decât spirit obligat să-şi modeleze vremelnic un chip de lut...
8293. Omul este în Univers un uriaş pe care îl disciplinează înţelepciunea.
8294. Ideile dăltuiesc omului *nemurire*; îl regenerează perpetuu.
8295. Deşi în univers par fărâme, oamenii înnobilează atât infinitul cât şi *eternitatea* prin fapte de seamă.
8296. Omul este un vâslaş spre viitor într-o barcă de nevoi.
8297. În natură omul nu-i decât spirit şi atât; ce doar pare, dispare!
8298. La tinereţe omul este ca un stejar, iar mai târziu – imagini de ierbar...
8299. Pe unde te duci, tot om să rămâi; de unde vii, tot om să fii!
8300. Fiinţă avidă de patimi şi de putere, omul a învăţat durerea să-i pedepsească lăcomia.
8301. Pe chipul oamenilor se încrustează suferinţele trecutului; în privirile lor se răsfrâng imaginile viitorului.
8302. Dacă nu are un plus de natură, de înţelepciune, omul nu valorează nimic; n-a ieşit din grote!
8303. Unii oameni sunt plini de ei înşişi, pentru că devorează propria lor omenie.
8304. Omul nu este cu nimic mai mult decât ceea ce dovedeşte că este.
8305. Omul va regenera cândva nu numai lutul vremelniciei sale, ci şi propriul său cuget!...
8306. Te descoperi pe tine însuţi, păşind spre aspiraţiile oamenilor.
8307. Păcat de viaţa omului care n-a putut să fie om!
8308. Oamenii *mărunţi* doboară tot ce se înalţă deasupra lor...
8309. Când sunt singuri, oamenii sunt ei înşişi – buni şi frumoşi.
8310. Omul este doar o fărâmă de spaţiu, dar poate fi o *eternitate*: de viaţă!
8311. Omul merită roadele vieţii aşa cum se obţin ele: cu dragoste, cu jertfă, fără nedreptate, fără ură.
8312. Puternic este doar omul; slabe sunt iluziile sale...

8313. Nicio mască nu se potriveşte omului cu firea pe care o are...
8314. Omul a dobândit respectul semenilor săi mai înainte de a fi fost iubiţi zeii!
8315. Dacă s-ar fi cunoscut şi iubit mai mult pe sine, omul şi-ar fi imaginat idealuri şi credinţe mai frumoase.
8316. Omului îi este dată lupta, nu pentru victorie şi nici pentru înfrângere, ci pentru desăvârşire!
8317. Omul se lasă greu convins de calităţile altuia; este îndrăgostit mai presus de orice de ale sale...
8318. A iubi oamenii înseamnă că în cugetul tău există o zestre divină...
8319. Omul se curăţă pe sine, îşi trudeşte perfecţiunea, sfidându-şi continuu existenţa.
8320. Fiecare om are propria sa chemare: setea de frumos ce-l soarbe.
8321. Firea omului este o pădure plină de ascunzişuri: puţine poiene sunt însorite de idealuri!
8322. Dincolo de *Eu, Mie, Mine, Mi* este tot un biet... om!
8323. Omul este propriul său creator; din suferinţă se desăvârşeşte pe sine!
8324. Profetul lumii moderne este omul; omul simplu care şi-a câştigat demnitatea de a fi...
8325. În sclavie omul este firav, umilit, desconsiderat; în libertate – frumos, aristocratic, divin.
8326. Miracolul omului este existenţa sa; firescul său, unicitatea divină a creaţiei...
8327. Omul este neîncrezător în sine, pentru că nedreptatea l-a umilit, prostia l-a batjocorit, ura l-a înrăit, credinţa l-a părăsit, iar iubirea n-a fost de găsit...
8328. Omul nu oferă niciodată toată comoara alcătuirii sale; o parte mai importantă decât noi înşine este ascunsă în miraculoasa noastră vrere şi aspiraţie spre *Divinitate* şi *nemurire*.
8329. Omul este un grăunte de cuget azvârlit în nisipul unei epoci; dacă are voinţă să se fixeze, dă rod; din comoditate se preferă însă plutirea în vâltoarea vieţii.
8330. Omul este un *parazit* al speranţelor şi ideilor: trăieşte pe seama lor!
8331. Omul este un motiv de întrebare pentru el însuşi; este admiraţie, compasiune, izvorul propriei sale existenţe...
8332. Suntem oameni: pretindem imposibilul!
8333. Unii oameni cer să fie apreciaţi după meritele pe care şi le asumă şi drepturile pe care le pretind!
8334. Omul, ca zeu al cumplitelor îndoieli, este singurul care are şansa desăvârşirii destinului său.
8335. Atunci când suferi că oamenii nu te înţeleg, îţi va fi dată calea de a-i putea cuceri...
8336. Omul va fi un spirit cutezător numai atunci când îşi va asimila morala şi culmile credinţei; cine nu-şi desface aripile *sacrului* are de căzut în prăpăstii de neînţeles.
8337. Omul, de-ar fi fost perfect, nimic n-ar fi avut de cucerit; aşa începe odiseea măreţiei sale – dumnezeiască speranţă!

8338. Omul este îngemănarea dintre *Univers* şi *Dumnezeu*; unealta de spirit destinată a penetra *Infinitul* şi *Eternitatea*.
8339. Omul îşi construieşte propriul său piedestal numai prin trudă neîndurătoare: când se înalţă prin amăgiri, se prăbuşeşte în uitare; jertfa zeifică, înaripează şi uimeşte *veşnicia*...
8340. Îmi şlefuiesc caracterul – sunt un pietrar; îmi curăţ urâţeniile sufletului – sunt un gunoier; îmi ar şi îmi sădesc ogorul cugetului – sunt un plugar de speranţe; sunt de toate, pentru că mă lupt să fiu un om împăcat cu sine.
8341. Fiecare om este o zidire unică a *Creatorului*: un imperativ divin al rosturilor esenţiale lăsat în libertatea propriei sale dictaturi.
8342. Omul: o minune în plus a *Divinităţii*: explozie de iubire şi de măreţie; duşmanul prostiei şi veşnicul răzvrătit al *Destinului* orb; sclavul dorului de libertate şi de frumuseţe; suveranul idealurilor şi eternul îndrăgostit de credinţă; nefericitul înger muritor!
8343. Nici iluziile, nici raţiunea, nici sentimentele nu mi le-am putut controla: când mi-au lipsit, când mi-au prisosit; m-am regăsit în patimi, m-am adâncit în rugăciuni; acced spre a fi OM!
8344. Omul nu are un fizic adaptat să se târască, ci este înzestrat cu verticalitate destinată să-şi ia zborul; are cugetul îndepărtat de umilinţă şi idealuri înălţătoare spre desăvârşire.
8345. Omul este nu numai o zidire a trudei de a vieţui, ci şi însufleţire de visuri, un surâs al credinţei şi o veşnică străfulgerare de iubire.
8346. Omul se caută cu disperare pe sine însuşi pentru a putea fi şi atunci când nimeni nu-l va mai regăsi.
8347. Omul este o creaţie a *Divinităţii*, dar lumea lui este o lucrare anevoioasă a *Timpului* cât şi a *Suferinţelor* proprii.
8348. În virtutea iubirii, a credinţei şi a civilizaţiei, fiinţa cea mai evoluată a naturii îşi modelează de patruzeci de mii de ani geniul devenirii sale prin toate pustietăţile, rătăcind dezorientată, nimicindu-se în războaie şi urându-se de moarte; jertfa desăvârşirii este prea nedreaptă!
8349. Fiecare om este un gând care trebuie cunoscut şi înţeles; am putea atunci să deslușim adevărate revelaţii!
8350. Întreaga *Geneză* a ţintit minunea vieţii; Dumnezeu s-a dăruit Omului!
8351. Ca să poată dăinui, stejarul se înalţă încet, cu discretă măreţie; doar omul, avid de putere, se năpusteşte spre propria sa pieire, sfidând răbdarea şi perfecţiunea; efemerului nu-i este dată sfinţenia de a înfrunta nici clipa şi nici desăvârşirea!
8352. În faţa nesincerităţii, a invidiei şi a înşelării se pare că toţi oamenii sunt absolut egali...
8353. Opreliştile nu-s pentru oameni; ei au libertatea vieţii nelimitată – divină.
8354. Oamenii nu conştientizează pe deplin poziţia lor biologică; au o zestre prea puţin folosită, ba chiar îi limitează geniul!
8355. Bucuria de a fi om are izvoare divine; Suflarea Supremă ne-a înzestrat cu speranţa de a iubi, de a ierta şi de a ne desăvârşi existenţa; sperăm spre Divinitate!

8356. Omul este ființa al cărui cuget evadează din limitele existenței, tinzând a-și depăși chiar propria sa alcătuire.
8357. Omul își este deplinul său păgân; nu crede în adevăratele sale minuni pe care e în stare să le înfăptuiască.
8358. Care este cu adevărat valoarea unui om el însuși nu și-o cunoaște, dar, cu siguranță, e mai mică decât aceea în care crede.
8359. Omul se străduiește mai mult să cucerească aparențele, decât ar putea să-și crească valarea.
8360. Ca ființă materială, omul este capabil să se autoperfecționeze pe sine, chiar până la propria pieire a identității!
8361. Pe măsură ce omul se civilizează, pierde din însușirea de a fi o ființă socială; lipsa îl va reurca în copaci!
8362 Puterea de cunoaștere a omului se oprește la marile imperfecțuini ale ființei sale; suntem doar ca un permanent început...
8363. Omul se desăvârșește pe sine numai îndurând conștient desprinderea de amăgiri.
8364. Și de-ai putea simți, omule, că veacurile de tine vor vorbi, tot nu ești împăcat cu destinul de a fi efemer!
8365. Ca omul să se împace cu durerea de a nu fi nemuritor, Dumezeu i-a lăsat cugetului acestuia iluzia raiului și a vieții veșnice.
8366. Omul nu-și ia niciodată adio de la existența sa; o transmută cu sine în lut; doar gândurile nu-l urmează; conștiința purcede în eterul veșniciei.
8367. Fiecare om trebuie să se bucure de trecut și să se entuziasmeze de prezent; viitorul este doar limita la care poate accede!
8368. O societate civilizată oferă posibilitatea afirmării și desăvârșirii omului, dar nu este singura condiție; hotărâtoare sunt propriile speranțe și idealuri, alături de un permanent efort.
8369.Toate creațiile omului sunt închinate lumii ca un elementar semn de respect față de sine însuși.
8370. Fiecare om își construiește propriul său spirit; altfel este doar o ființă mai puțin cuvântătoare.
8371. Ca oameni, avem datoria autoperfecționării impusă de nemulțumirile care ne cuprind și de ofertele la care nu putem ajunge.
8372. Omul este ființa care se judecă pe sine pentru toate imperfecțiunile existenței sale.
8373. Omul, ca ființă evoluată, își este propriul său ajutor; n-are de la cine să ceară niciun sprijin și nici îndurare.
8374. Când vezi un om care suferă, nu trebuie doar să-l ajuți, ci să-l iubești mai mult!
8375. Prezența vieții și a omului pe această planetă este caracteristica ei esențială, cugetul lui creator fiind o chintesență a existenței.
8376. O armonie cu adânc înțeles guvernează Universul și societatea în care trăim, înlesnind oamenilor o sublimă existență.

8377. Fiecare om are propriul său Cosmos pe care trebuie să-l strălumineze de pe orbita faptelor de seamă.
8378. Din câți de mulți oameni există, prea puține fapte rămân, prea multe vieți se pierd în necunoscut, lăsând lumea orfană de mari frumuseți și de alese bucurii.
8379. Oameni mari și oameni mici, oameni buni și oameni răi, ; uni-s viteji, alți sunt lași, unii sunt bravi, altii-s de plâns; se întâmplă, adeseori, că mulți sunt nu doar mici și răi, ci, pe deasupra-s, proști sadea; oameni - creștini, oameni – cretini!
9380. Unii oameni cred despre ei înșiși că sunt alt fel de cum au fost zămisliți; se imaginează după bunul plac!
8381. Nimic nu ne aparține, dacă nu ne regăsim printre oameni; lumea poate fi și a noastră!
8382. Omul – ființă veșnic nemulțumită de sine!
8383. Un om trebuie să-și urmeze chemările vieții, așa cum un râu își sapă cea mai directă albie!
8384. Unele instrumente electronice sunt mai dotate decât mintea multor oameni; alte unelte ar trebui să țină loc de profesori!
8385. Tot întâlnesc chipuri de oameni asemenea unor vechi cunoștințe; ce oameni frumoși, ce lume minunată!
8386. Ești om puternic atunci când îți stăpânești defectele și când nu prfiți de slăbiciunile altora.
8387. Despre mulți oameni se cunoaște doar la sfârșitul vieții că au existat, pentru că nici ei înșiși nu și-au dat seama de minunea în care s-au aflat.
8388. Unii oameni sunt foarte săraci, dar dețin în suflet adevărate comori.
8389. Omul este bogat în speranțe și sărac în zile frumoase.

OMENIE, NEOMENIE

8390. Omenia este cea mai frumoasă frescă a spiritului uman.
8391. Oamenii drămuiesc cu zgârcenie *omenie* şi oferă cu generozitate *răutate*.
8392. Mai mult decât clipa vieţii dăinuieşte omenia ei.
8393. Omenia emană numai din dragoste, întocmai ca dăruirea într-un vers, ca mugurul din sevă.
8394. Frumuseţea omului este *omenia* pe care o degajă sufletul său...
8395. Omenia strecoară un cuvânt bun şi despre ceea ce este mai puţin rău!
8396. Destinul omeniei este sacrificiul de a fi mereu mai bun.
8397. Cumpăna faptelor înţelepte este omenia.
8398. Omenia pedepseşte cu durere şi iartă cu dragoste...
8399. Cine face răul cu răbdare trece în grabă peste orice gest de omenie.
8400. Când neomenia este lege, demnitatea şi libertatea mor, abuzul surâde, tirania se desfată.
8401. Omenia reînvie candoarea, întinerind continuu viaţa.
8402. Lumea este mare, dar omenia ei este mică; sărăcie uriaşă de bunătate!
8403. Înainte de a fi o dimensiune a milei, omenia a fost o jertfă a spiritului...
8404. În absenţa omeniei în suflet se depune drojdia urii!

8405. Pentru greşeli s-a inventat pedeapsa; pentru neomenie – diabolica indiferenţă.
8406. Omenia este o înzestrare divină; dă tuturor puteri noi de viaţă.
8407. *Divinitatea* omului începe cu cel dintâi gest de omenie, cu mirarea despre făptura lui şi cu prima sa rugăciune.
8408. Nu-i greu de spus ce vietate este când spiritul şi-l poartă în vizuina neomeniei.
8409. Ceea ce n-are cuviinţa limitelor, nu este nici bun, nici omenesc...
8410. Omenia este o seducţie a credinţei!
8411. Pentru prea mulţi oameni natura lor este... neomenia: mediul uman le este o credinţă necunoscută!
8412. Omenia este cea dintâi durere, ea fiind aceea care a dat fiinţă milei.
8413. Chiar şi omenia învaţă să pedepsească: răutatea!
8414. Fapta neomeniei se ascunde în cavernele întunecoase ale existenţei fără credinţă, pe când omenia este o lumină a cugetului care străluminează viaţa...
8415. Dacă noi, oamenii, venim din *Suflarea Divină*, atunci nu putem fi decât mesageri ai omeniei; zestrea noastră este creată din bunătate, dăruire, sacrificiu...
8416. Dacă îţi este deschisă în permanenţă poarta sufletului, te întâmpină oriunde, fără să te aştepţi, propria ta omenie.
84117. Omenia nu este doar o întâmplare, ci o permanentă resurecţie a binelui.
8418. Omenia nu este doar o simplă faptă de bine, ci ea oferă şi o clipă de suflet.
8419. Pe măsură ce cunoaştem mai bine propria viaţă şi sufletul semenilor apropiaţi, imperiul neomeniei din universul nostru se tot restrânge în umilitoare implozie.
8420. Neomenia unora ne întristează, pe când aceea izvorâtă din aroganţa noastră ne îndurerează şi ne revoltă ca împotriva unor barbari.
8421. A nu dori răul nimănui este primul gest al omeniei; veşnicul motiv de revoltă al răului!

ONOARE

8422. Singur cinstea ţi-o încoronezi, singur onoarea ţi-o pătezi!
8423. De s-ar putea fura onoarea, ar fi o cinste să fii hoţ!
8424. Celebritatea omului este onoarea sa!
8425. Onoarea este o diademă a conştiinţei.
8426. Dacă ţi-ai păstrat onoarea, nimic n-ai pierdut!
8427. Onoarea pierdută va fi pretutindeni şi întotdeauna o ruşine prezentă!
8428. Onoarea este o pulsaţie a propriei noastre fiinţe: fără ea nu putem respira, crea, iubi; prin ea fiinţăm în lume; este cosmosul în care *viem*.
8429. Veşmântul onoarei nu poate fi zdrenţuit de nimeni; oricâtă durere ar curge el regenerează din propria lui jertfă şi puritate!
8430. Zestrea onoarei îşi are izvoarele în *cei şapte ani de acasă*, dar primeşte pe parcursul vieţii afluenţi de seamă: cinstea, truda şi demnitatea noastră.
8431. În viaţă trebuie să simţim în permanenţă cum ne dă onorul propria onoare...
8432. Onoare, tu ne urmezi în moarte sau în cine ştie unde şi nu ne părăseşti niciodată; eşti umbra noastră de lumină!

8433. Onoarea este ca şi credinţa unui sfânt: cumplite rele are de înfruntat!
8434. Dacă onoarea n-ar fi prezentă, fiinţa noastră şi-ar zdreli sufletul de toate împotrivirile ce-l întâmpină.
8435. Nu ştim să definim exact onoarea, dar o simţim ca pe o deplinătate de suflet şi de cuget; un curaj de *a fi* oriunde, oricând şi deplini.
8436. Când virtutea onoarei este nepătată, avem frumoasa incertitudine de a nu şti dacă ea este o parte din noi ori noi suntem o fărâmă din sinea ei.
8437. Onoarea este o legitimare a propriei conştiinţe; o chintesenţă de merite, de dăruire şi de abnegaţie.
8438. Onoarea are dreptul să ne poruncească în situaţii de cumpănă şi îngăduinţa să ne bucure întotdeauna.

OPERĂ

8439. Recunoşti opera, admirând-o; poţi renunţa la ce nu este frumos în tine!
8440. În orice operă trebuie să pulseze conştiinţa epocii!
8441. Opera care îşi face singură loc în lume răzbate în *nemurire*...
8442. Sufletul operei este ofranda talentului; vraja ei este miracolul jertfei.
8443. Viaţa operei este însăşi chemarea pe care o adresează; doar sufletele oarbe compun tăcere.
8444. Înţelegând mesajul operei, desăvârşeşti actul de cultură jertfit pentru tine.
8445. Spiritul de dăruire este insuflat de creator în opera sa după ce speranţele l-au părăsit şi l-au înviat de mai multe ori...
8446. Pe talerul adevărului cuvântul criticii este mai uşor decât cel al operei: lipseşte jertfa!
8447. Opera aparţine creatorului prin ceea ce adaugă de la sine valorilor lumii.
8448. Cântăreşte-ţi sufletul şi vezi câtă viaţă ai insuflat operei tale; omul este robul *veşniciei*!
8449. Truda desăvârşirii operei poartă în ea certitudinea permanentei renaşteri!
8450. Când opera este hărăzită cuiva, capătă puterea de a-şi afirma existenţa; icoanele n-au destinul pieirii!
8451. Nu opera, ca lucrare, este *veşnică*, ci sufletul care i-a fost insuflat; creaţia este *nemurire*.
8452. Capodoperele lumii nu pot fi nici măcar enumerate într-o viaţă de om; pierderea de timp cu nimicuri este o sinucidere...
8453. Ca să realizezi o operă, nu creezi numai un edificiu de spirit; prăbuşeşti numeroase renunţări peste liniştea, fericirea şi idealurile tale; opera nefiind sentinţa unei clipe; este frământarea de o viaţă a geniului uman...
8454. O operă este o desprindere de durere: se modelează în speranţe şi frumuseţe de idealuri; se aprind luminile, sufletul este o văpaie.
8455. Orice operă poartă în sine rugăciunea rostită în clipa de jertfă a creaţiei.
8456. Operă: icoană care îşi ascunde întotdeauna lacrima propriei sale jertfe.
8457. O operă, oricât de importantă, nu umbreşte strălucirea altor creaţii, oricât ar fi de neînsemnate; este, ca şi îngerii, stavilă a răului.

8458. Operele noastre sunt solii trimise să afle *calea nemuririi*; ele se tot duc... noi ne petrecem!
8459. Opera păstrează în sine clipa nemuritoare a creaţiei sale – suflare divină de viaţă...
8460. Opera multor oameni vrea să fie nu doar un zâmbet de iubire, ci şi un strigăt de revoltă al vieţii.
8461. Cu fiecare zi îmi este sufletul tot mai sărac, căci smulg din el iubire, frumuseţe şi desăvârşire spre a le încrusta în opera mea; tot ce este rău în lume, rămână nefiinţei mele!
8462. Opera ivită fără nicio suferinţă nu are nimic durabil; ea se pierde pe sine fără să te poată învrednici oricâtă sfinţenie ar vrea să îţi aducă, pentru că nu este decât un reproş cât şi un avertisment adus preamulţumirii cugetului tău.
8463. Cuvântul *operă* trebuie acordat nu de voia ta, ci numai de către lume, pentru lucrările tale şi pentru truda depusă în faptele de creaţie.
8464. Opera cuprinde în ea un plus de efort şi o dăruire de geniu într-o zidire de suflet...
8465. Ajungi să crezi că munca ta poate transcede în operă, dacă ai simţit fiorii dăruirii, ai suferinţei şi ai trecerii nemiloase a clipelor şi a vremurilor...
8466. Prin opera noastră nu ne luăm *adio* de la vremea în care am suspinat şi am iubit, ci nădăjduim că ne-am imprimat cugetul în rosturile ei.

OPINIE

8467. Curajul de a-ţi exprima opinia dovedeşte dorinţa de a înlătura indiferenţa şi nevoia de a nu admite anturajul laşităţii.
8468. Opinia nu oferă şanse de victorie, ci apără afirmarea demnităţii.
8469. Indiferenţa ucide orice intenţie de opinie; e ca o exprimare în pustiu.
8470. Dreptatea opiniei nu rămâne nepedepsită de abuzul puterii...
8471. Sufletul opiniei este convingerea; puterea ei – unirea ideilor.
8472. Orice opinie poate să primeze; depinde nu de cine o susţine, ci dacă nu face rău nimănui – cât mai mult bine!
8473. Cum ne-am spus părerea, cum ne-am întunecat viaţa; cincizeci de ani n-au fost destui pentru eliberare în lumină de spirit!
8474. Opiniile mulţimii nemulţumite se îngemănează într-o unitate de spirit şi de voinţă, ivindu-se un *partid* al străzii...
8475. Opinia este prima înfruntare a abuzului şi ultima şansă de înţelegere.
8476. O confruntare de opinii este o scânteiere a cugetelor: se emite lumină!
8477. Când o problemă este importantă, puterea persecută orice opinie; pentru chestiuni mărunte le stimulează, le recompune, le deformează...
8478. În această lume unele opinii au, din nefericire, abuzul de a stăpâni şi chiar crima de a ucide.
8479. Opinia este ca o lumină purtată în întuneric pe o cărare a adevărului.
8480. Opinia este arma de luptă a cugetului nostru: chiar dacă ne avântăm cu pieptul gol, putem învinge!
8481. Opinia este rangul de nobleţe prin care se exprimă onoarea.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

8482. În lumea noastră civilizată opiniile sunt desconsiderate, schingiuite sau ucise; nici canibalii nu devorau opinii!

8483. Opinia este un strigăt al existenţei; altfel, lumea pare mută!

8484. Distincţia opiniei este dată de virtuţile caracterului şi ale personalităţii; izvod de idei încununate de educaţie.

8485. Opiniile nu sunt cuvinte fără importanţă; ele pot descătuşa cugetele şi pot ucide neadevărurile, dar pot şi înfrâna avânturile!

8486. Opinia spune exact cine eşti şi ce poţi face...

8487. Opiniile vin din lumea neliniştilor, a implicării în rosturile existenţei – sunt responsabilităţi de viaţă!

8488. Orice părere diferită de acelea pe care le avem este prietena cugetului nostru; îi oferă o altă lume, îl face mai înțelept.

8489. Opinia trebuie să fie ca un rod ivit din experiența de viață, ci nu o înfumurare a personalității!

8490. De când se proclamă dreptul la opinie și prostia îl pretinde, și se consideră egală cu înțelepciunea!

8491 Valoarea unei opinii poate fi ca aceea a unui sfat sau este ca o decizie, dar nicidecum ca o vorbă fadă, stearpă de orice îndemn și înțeles.

8492 Opiniile descoperă adevărul, înalță virtuți și înlesnesc înțelegerea armoniei și moralei sociale.

8493. Printr-o opinie putem crea o atmosferă precum parfumul suav al unei flori ori sentimentul urât al desconsiderării; depinde de câtă demnitate îi imprimăm!

8494, Rostul unei opinii nu este acela de a-ți impune părerile, ci de a afla sentimente diferite spre a limpezi tăinuite îndoieli.

8495. Opinia ta trebuie să fie o rezolvare a unei ecuații; în orice situație pretinde competență!

8496. Opinia pe care o susții nu trebuie să aibă studii universitare, dar nici să fie analfabetă!

8497. A-ți însuși alte opinii este dovada modestiei și a respectului față de adevăr.

8498. Opinia este o dovadă a curajului ; prima lui împotrivire față de nepăsare.

8499. Toate opiniile se cern prin sita exigentă a adevărului; impuritățile cad, deasupra rămân valorile!

8500. Nu ne schimbăm părerile după cum *bate vântul*, dar este meritoriu dacă folosim părerile și virtuțile altora.

8501. O singură noțiune poate declanșa multiple opinii, dar aceeași părere nu se poate atribui și potrivi în cazuri diferite; ea nu este un joker!

8502. Într-o lume a dictaturii opinia este ca un biet mieluț în mijlocul unei haite de lupi.

8503. Efervescența dintre opinii scânteiază adevăr!

8504. Și protestele sunt opinii; strigăte de revoltă, îndemnuri de libertate!

OPTIMISM

8505. Optimismul este pruncul cel mai iubit al adevărului şi al încrederii.

8506. Optimiştii uită că au în faţă o viaţă plină de iluzii.

8507. Şi dacă n-ar sfida indiferenţa, virtutea optimismului tot ar fi o înşelare necesară...
8508. Optimiştii ştiu că viaţa nu-i uşoară, dar îşi amintesc mereu că cele mai grele poveri sunt... propriile pretenţii!
8509. Societatea pretinde că ne educă încrederea în noi, abordând un optimism de faţadă, când, în fapt, ne timorează prin legi nedrepte, prin amăgiri şi prin infinită nepăsare faţă de suferinţele noastre.
8510. Aprindeţi-ne în suflet văpaia fericirii şi toată viaţa vom emana optimism, vom îndrăgi speranţele şi ne vom înnobila cu idealuri.
8511. Iubirea, demnitatea, credinţa nu ne îngăduie să renunţăm vreodată la optimismul nostru de a ne desăvârşi existenţa.
8512. Optimismul nu se mulţumeşte nici cu mai puţine speranţe, nici cu amăgiri de fericire şi, în niciun caz, cu umilinţa – cu jumătate de viaţă.
8513. Optimismul este o discretă răsplată a succeselor avute şi a educaţiei primite.
8514. Optimismul priveşte nu doar răul din preajmă, ci şi binele din depărtare.
8515. Optimismul este un bilanţ între teamă şi curaj, victorie şi înfrângere, dar întotdeauna este părtinitor – în favoarea vieţii!
8516. Faptele de seamă ne întăresc optimismul – declanşează entuziasmul.
8517. Unde există putere de viaţă şi pasiune de creaţie, optimismul este un ingredient necesar şi obişnuit; catalizează, înnobilează şi zeifică dăruirea!...

ORDINE, DEZORDINE

8518. Când nu este însoţită de armonia libertăţii, ordinea impune teamă.
8519. Ordinea câştigă pentru noi timpul pe care îl irosim şi ne apără de nepăsare.
8520. Dezordinea în comportament înmormântează toate succesele...
8521. Ordinea studiului de fiecare zi înlătură haosul din gândire.
8522. Lipsa de preocupări importante defineşte dezordinea spirituală!
8523. Ordinea prestabilită în viaţa oamenilor determină *instabilitate socială*...
8524. Când nu există ordine, torentul anarhiei rostogoleşte viaţa în haos social.
8525. Bogăţia omului sărac constă în ordinea gândirii sale; poate fi un nabab de idei...
8526. Ordinea distruge fără nicio violenţă *imperiul* brutal al *haosului*.
8527. Neglijenţa este rod de muncă risipit; ordinea – efort câştigat.
8528. Ordinea trudeşte prin inteligenţă în locul robiei noastre.
8529. Când eşti sărac şi timpul ţi-e duşman, ordinea îţi dă belşugul clipelor în dar.
8530. Când ai de toate, nesocoteşti viaţa, pierzându-te în haosul iluziilor, prestabilind o ordine falsă.
8531 Ordinea pe care ţi-o impui te încoronează drept propriul tău suveran.
8532. Ordinea se impune ca o teamă de haos şi chiar faţă de noi înşine – de infinitele noastre slăbiciuni.
8533. Ordinea pe care o accepţi îţi dă încredere în tine însuţi, iar faptele tale sunt mai uşor de îndeplinit; un *de la sine înţeles* este pretutindeni şi mereu prezent în viaţa ta.

8534. Ordinea în viaţa noastră este, ca şi lumina în haos, ivită de Creator: abia apoi se poate zămisli orice faptă.
8535. Pentru a fi ordonaţi nu trebuie să dezlegăm ecuaţii sau să înţelegem ipoteze filosofice; este destul să vrem a ne urma cu demnitate menirea şi să lăsăm un semn în lumea prin care am trecut.
8536. Dacă dezordinea nu revoltă, atunci echilibrul şi armonia, cumpătarea şi regăsirea nu-ţi înnobilează cu nimic existenţa.
8537. Pe cine îl supără ordinea nu-şi face drum către nicio împlinire; este o victimă în haos.
8538. Dacă te lupţi şi împlineşti fapte de seamă, ordinea este demult suverană în cugetul tău!
8539. Ordinea se clădeşte încet, cu perseverenţă şi cu putere de reţinere; nu este o izbucnire de capriciu, o modă comportamentală.
8540. Ordinea nu este o invenţie extravagantă a unor farsori; este un dictat al existenţei, singura permisiune spre desăvârşire.

ORGOLIU

8541. Pretinzând că acoperă goliciunea spirituală a altora, orgoliul îşi dezgoleşte prostia proprie...
8542. Orgoliul transformă întâmplarea care îl favorizează în merite personale de mare răsunet!
8543. Decât să recunoască superioritatea altuia, orgoliul preferă să rămână dependent de voinţa prostiei.
8544. Orgoliul este gata oricând să parvină în egoism şi în desfrâu.
8545. Lipsa de modestie a unora nu-i motiv de revoltă pentru orgoliul nimănui...
8546. Orgoliul este o gravă înşelare; modestia crimă îi pare!
8547. Când insuccesele ştirbesc mândria, orgoliul mângâie cu înşelări mulţumirea de sine.
8548. Orgoliul desconsideră ajutorul, mila şi curajul, creându-şi iluzii despre mărirea sa.
8549. Fără o educaţie îndelungă mofturile dau repede frâu orgoliului.
8550. Orgoliul îşi stimulează vanitatea, risipind vorbe rele despre subalterni şi linguşire pentru superiori.
8551. Modestia omeniei îndură supliciul; vanitatea orgoliului sângerează pentru pretenţii!
8552. Orgoliul care se manifestă este ca un câine care doar latră; cel ascuns duşmăneşte şi muşcă pe furiş...
8553. Elogiul orgoliului începe cu prima laudă despre sine.
8554. Bolovanul care ne afundă în mocirla viciului este orgoliul...
8555. Dimensiunea orgoliului trădează micimea spiritului.
8556. Ca să poată urca ei, pigmeii, pretind lumii să coboare; orgoliul exaltă nimicul!
8557. Orgoliul pretinde să i se închine Dumnezeu spre a-şi recompensa credinţa.

8558. Nu acceptăm pe nimeni să se ridice mai sus decât noi, deşi ne chinuie micimea noastră!...
8559. Orgoliul respinge lumea de deasupra lui, de teama recunoaşterii imperfecţiunilor proprii...
8560. Orgoliul de a crede că deţii singur adevărul generează minciună, patimă şi grandoare.
8561. Văzându-ţi micimea de cuget şi muntele de pretenţii, îţi poţi înţelege orgoliul propriei tale nefericiri...
8562. Când renunţăm la orgoliu, ne împăcăm cu noi înşine şi cu îngerii binelui; evadăm în omenie!
8563. Nu ne stă la îndemână să înălţăm piramide, dar visuri faraonice avem; să dăinuie ceva din noi; mai ales orgoliul!
8564. De-ţi pui pe un taler pretenţiile, iar pe celălalt obligaţiile, nu te scufunda în aroganţă, nu-ţi înălţa lipsa de răspundere.
8565. Neliniştile căutărilor şi dorinţa de afirmare induc spiritului desăvârşire; ambiţiile depăşesc însă graniţa puterilor, războindu-se cu iluzii, impunându-şi orgoliul.
8566. Dăm celor umili iluzia de demnitate, iar celor nedotaţi idei de înţelepciune; oricât am vrea să fim mai buni, orgoliul nu ne lasă, tristeţea nu ne doare.
8667. Avem orgoliul de a renega Divinitatea lumii; dăm cugetului false puteri, micimea nu ne-o recunoaştem niciodată.
8568. Când ne mulţumim să pretindem mai puţin de la viaţă, ne simţim mai bogaţi în cuget, sărăciţi de orgoliu.
8569. Când ajungi să urăşti oamenii, descoperi că nici Dumnezeu nu încape în orgoliul tău...
8570. Treptat-treptat, omul se umple de sine; chiar dacă frumuseţea lumii dispare, el nu-şi... avortează orgoliul!
8571. Orgoliul necredinţei imaginează hazardul unei mutaţii din *efemer* în *nemurire*; ce tristă viaţă fără Dumnezeu!
8572. Oamenii orgolioşi îşi asumă fapte de seamă, pretind că sunt în centrul Universului, fac urme pe nisip şi aruncă în apă cu pietre spre a se observa prezenţa lor în această lume...
8573. Când vom reuşi să ne dezbărăm de orgoliu şi să irumpem din propria noastră emfază, va putea pătrunde în noi armonia vieţii, iubirea de oameni şi credinţa în idealuri supreme.
8574. Totdeauna expansiunea orgoliului nostru plesneşte în nimicnicie.
8575. În neînţelesul *Infinit* şi în înstrăinata *Eternitate* nu încape orgoliul fiinţei şi-al pretenţiilor noastre.
8576. Orgoliul se consideră o suveranitate: fără tron şi fără ţară, fără nicio virtute, fără nicio credinţă – o maiestate de pretenţii!
8577. Orgoliul meu este nedrept: tot ce-am realizat nu s-a datorat meritelor mele personale, ci suferinţelor pe care le-am întâlnit pretutindeni şi oricând; îndemnului de răzvrătire.

8578. Orgoliul face parte din fiinţa fiecărui om ca să-şi poată aminti în permanenţă că nu este deloc perfect.
8579. Orgoliul ar fi vrut să se oprească la puţină vanitate, la o doză de mândrie ori la ceva fudulie, dar a considerat, revoltat, că este prea puţin pentru el!
8580. Să ai orgoliu pare o virtute necesară; să nu-l ai deloc este o *înzestrare divină*!
8581. Nu ne ajută cu nimic orgoliul; este o înşelare disimulată a inferiorităţii.
8582. Lipsa de putere și de competență stârnește orgoliul; se metamorfează în monstru!
8583. Orgoliul nu se recunoaște pe sine niciodată; se considreă o virtute înaltă care nu poate fi cucerită.
8584. Orgoliul nu strălucește, ci doar orbește.

ORIGINALITATE

8585. Originalitatea este o cutezanţă umană şi un *îndemn divin* spre o altă ordine a firescului.
8586. Când sursa din care ne inspirăm este mai puţin cunoscută, în faţa ignoranţilor părem originali...
8587. Lipsa de originalitate distruge personalitatea.
8588. Originalitatea împrumută nimbul nemuririi din propria ei jertfă.
8589. Mulţi oameni gândesc mai frumos decât alţii, dar ca ei înşişi – niciodată!
8590. Originalitatea nu se inventează; ea există şi se face observată prin ea însăşi.
8591. Originalitatea este întotdeauna un drum unic spre *eternitate*.
8592. Decât o pasiune mistuitoare a simţurilor, mai bine o infimă originalitate a cugetului...
8593. Cu cât ne regăsim, suntem tot mai puţin originali; doar viclenia imitaţiei încearcă combinaţii disperate.
8594. Nu urâm succesele altora, cât invidiem originalitatea lor.
8595. Originalitatea este o expansiune şi o revoltă a caracterului condamnat să suporte îngrădirea spiritului omenesc.
8596. Nu-s original pentru că îmi place viaţa aşa cum este: o iubesc pentru că se cucereşte greu şi îi plagiez neliniştile doar pentru desfătarea mea.
8597. Este simplu să fii original: foloseşti cuvintele tale, sufletul pe care îl ai şi personalitatea... nimănui...
8598. Nu suntem neapărat originali: suntem doar ca un biet fir de iarbă care îşi trage seva din lutul fertil al spiritului universal.
8599. Tot ceea ce noi nu ştim este doar o neînţelegere sau o biată uitare tălmăcită de predecesorii noştri: puţin este nespus pe această planetă, încât ceea ce pare original poate fi un plagiat!
8600. Originalitatea este un act de curaj: trebuie să te pregăteşti a îndura tirania insuccesului, surpriza platitudinii şi chiar să redescoperi, mirat, că a fost spus: *Iată ceva nou*! (***Eccles. I.10***)
8601. Obsesia originalităţii este o fericire: ne îndeamnă să ne căutăm pe noi înşine şi să ne dăruim sinceritatea fiinţei.

8602. Originalitatea nu se autosesizează, ci se percepe de către lume: încântă, uimeşte şi există numai prin sine.
8603. Nu poţi fi original perpetuu... eşti o singură dată şi atât! Ca şi fiinţa ta: nici chiar Dumnezeu nu mai poate fi pentru a doua oară... este pentru Eternitate!
8604. Tot ce este faptă de început are sfinţenia unicităţii, chiar dacă epigonii reuşesc să o desăvârşească; ei s-au născut însă prea târziu, spre a mai putea fi originali într-o clipă ce nu le aparţine.
8605. Într-un fals putem investi pricepere, tehnică, trudă şi chiar desăvârşire, dar niciodată originalitate – răsuflare primordială care conferă sfinţenie!
8606. Câtimea mea de originalitate m-a amăgit, încât am repetat-o şi am recioplit-o până când a dispărut în sine – m-am pierdut pe mine!
8607. Fiecare viață este o exprimare unică, originală, a unei creții divine și al unui aport personal de virtuți.
8608. Originalitatea are întotdeauna modestia exprimării și geniul inconfundabil al creației.
8609. O creație cu adevărat originală este o lume necunoscută ; e ca un început divin.
8610. Originalitatea inspiră încredere, ne transmută în sfințenie și induce credință în virtuțile umane.
8611. Omul original nu se evidențiază pe sine; doar intrușii pretind aprecieri necuvenite!
8612. Imitarea este un viciu care desfigurează chipul originalității.
8613. Un om original nu creează pentru a plăcea cuiva, ci pentru că numai așa știe să se exprime; poate că e o reflectare a unei minuni de a uimi!
8614. Originalitatea este o copie fidelă a acelui puternic *eu însumi*.
8615. Ne place când ne regăsim pe noi înșine, simțind o atracție unică – originalitatea!
8616. Când lumea ne identifică în faptele noastre, de ajutor i-a fost originalitatea pe care am putut să o imprimăm.
8617. Originalitatea este actul de sinteză al personalității pe care am reușit să o înfiripăm din îndelungi preocupări.
8618. Originalitatea este un exemplu de curaj al sincerității din care aflăm minuni ale cugetului și taine ale sufletului.
8619. Imitarea este o mâzgălire a originalității – o schingiuire a demnității umane!
8620. Dacă nici tu nu te știi bine pe tine însuți, nici originalitatea nu are cum să te recunoască!
8621. Numai virtuțile pe care le-am putut cuceri induc originalitate în orice fapte.
8622. Când a avut izvoare de unde să palgieze, a pretins originalitate; când apele au secat, vântură nisip, că, poate, a rămas vreo nestemată!

ORIZONT

8623. Cei ce ştiu *să vadă*, privesc dincolo de orizont!...
8624. Când întrezărim orizontul cunoaşterii, maratonul vieţii nu mai are sfârşit.
8625. Puterea gândirii îndepărtează orizontul aspiraţiilor de orbirea ignoranţei...

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

8626. Cercul preocupărilor mărunte întunecă infinitul orizontului uman.

8627. Întotdeauna mi-e dor să privesc îmbrăţişarea Bărăganului cu Cerul: orizontul este o stare de beatitudine care m-a cuprins încă din copilărie!

8628. Să ştim ce se petrece dincolo de orizont este o chemare ce vizează limitele posibilului uman, dar nu pregetăm să nu ne-o dorim!

8629. Toate aspiraţiile noastre au un îndepărtat – dar provocator! – orizont, faţă de care cugetul se simte îndreptăţit să nădăjduiască.

8530. Ni s-au pus în faţă ziduri, cortine, idealuri absurde şi oarbe necredinţe, spre a nu putea privi dincolo de condiţia noastră umilă şi supusă: nemărginirea orizontului ne-a fost interzisă!

8631. Chiar dacă avem o limită în faptele noastre, orizontul ce-l avem este dincolo de ele.

8632. Am ţintit să-mi ajung propriul orizont, însă n-am reuşit nicicum; întotdeauna s-a îndepărtat de mine; tot mai sus, tot mai fabulos; dar tot îl nădăjduiesc!

8633. Am plecat din Bărăgan, dar orizontul meu a rămas acolo; oriunde aş zbura, tot la el mă întorc!

8634. Între coperţile unei cărţi ori între zidurile bibliotecii descoperi repede propriul tău orizont: nicio zidire nu-i limitează înălţarea!

8635. Când credem că am atins orizontul visat, n-am cucerit decât iluziile lui: *fata morgana* vieţii!

8636. Orizontul pare ceva minunat, ca ceva de dincolo de viață situat în Eden.

8637. Poate că orizontul nu este decăt un lăcaș al speranțelor și al protecției divine la care ne este dat a avea acces.

8638. Dincolo de orizont nimeni nu știe ce este, dar tot timpul chemarea lui e un îndemn irezistibil, poate tocmai pentru că este de neatins.

8639. În tinerețe întrezărim vieții un orizont strălucitor, dar care se va întuneca dureros, deși ne apropiem tot mai mult de el.

8540 Nu-ți înlătura pentru niciun motiv viziunile orizontului; condamnă-ți doar indiferența și pretențiile, spânzurându-ți năravurile.

8641 A avea un orizont este o chintesență de viață precum o Divinitate a existenței.

8642 O viață întunecată de abuzurile dictaturii nu poate avea niciun orizont încrezător, ci numai o învăpăiere de revoltă.

8643 Puterea cugetului și armoniile sufletului zămislesc idealurile și sfințeniile orizontului de viață,

8644 Oricât de dureroase ne-au fost aspirațiile orizontului ori îngăduințele destinului, întotdeauna am avut credința că vom cunoaște mântuirea de nedreptate.

8645 Orizontul este o certitudine și un refugiu al demnității și aspirațiilor pe care le avem.

8646 Chiar dacă nu ne aflăm un loc al nostru în lumea largă, ne simțim protejați în nemărginirea orizontului de viață pe care îl avem.

8647 Pentru că înainte și parcă dincolo de noi simțim că avem un orizont, suntem mai încrezători în ofertele vieții.

8648 Din văgăuna existenței nu privim decât vârfurile semețe, iar peste acestea – nicidecum fabulosul orizont!

8649 Vrem să accedem dincolo de orizont, dar nu facem nimic pentru a ajunge la el!

PACE

8650. Zâmbetul oamenilor este începutul păcii; întâia binecuvântare!
8651. Când popoarele trăiesc în pace, surâd idealurile umane, se desăvârşesc speranţele...
8652. Pacea impusă ascunde un viitor conflict.
8653. Oamenii care nu trăiesc în lumina păcii îşi întunecă viaţa cu teama şi cu ura războiului; îşi pipernicesc visurile.
8654. Omenirea nu renunţă la libertatea vieţii; de şapte mii de ani caută cu înfrigurare pacea şi înfruntă tirania.
8655. Pacea este *simfonia divină* a Pământului la care participă cu năzuinţele lor toate popoarele.
8656. Războaiele pretind că scopul lor este doar pacea; oare aceasta va declara, la rându-i, că şansa ei este... războiul?
8657. Cât timp pe lume există atât de multe răutăţi, iar în sufletul nostru infinite nelinişti, nu ne dorim niciodată adormirea păcii; mai bine să ne sângereze inima decât să orbim în indiferenţă...
8658. Să nu faci niciodată pace cu duşmanii: starea de permanent conflict cu împilarea vieţii tale te încurajează şi-ţi dă puteri; nu negociezi compromisuri – egal laşitate – trădare!
8659. De şapte mii de ani oamenii cultivă pacea, dar nici până astăzi străduinţa lor n-a ajuns să înflorească pretutindeni, căci din Pământ, în loc de sevă, este sorbit nu doar sângele jertfit nevinovat, ci şi o dementă ură imprimată de preistorie.
8660. Purtaţi-vă neliniştile pentru a ajunge la izvoarele păcii!
8661. Pacea fiind responsabilitate şi armonie colectivă, peste indiferenţă se năpustesc războaiele...
8662. De câte ori pacea universală este aproape de înfăptuire, destui nesăbuiţi inventează motive de război.
8663. Pentru a trăi mai bine, în deplină pace, avem nevoie de puţini bani, dar cheltuim infinit mai mult în războaie devastatoare...
8664. Generaţiile de oameni apropiate între ele trăiesc în înţeleaptă pace; aceeaşi generaţie însă îşi dispută propria supremaţie dăunătoare!

PASIUNE

8665. Pasiuni există, îndrăgostiţii... lipsesc!
8666. Pasiunile oamenilor sunt buchete de flori oferite *eternităţii*.
8667. Pasiunile înalţă aspiraţiile umane deasupra oricăror frivolităţi.
8668. Omul îmbătrâneşte atunci când moare ultima sa pasiune...
8669. Pasiunile generează spiritului putere, iar trudei – desăvârşire.
8670. Fără idealuri pasiuni adevărate nu există!
8671. Pasiunile se pregătesc prin perseverenţă şi renunţare de sine, până când din natura cugetului nostru izvorăşte *Divinitatea* creaţiilor pe care le zămislim...

8672. Pasiunile sunt nobleţea spiritului uman; particularitatea fiinţei lui de a se exprima – opinia proprie spre desăvârşire.
8673. Fiecare pasiune măreşte încrederea în noi, micşorând toate răutăţile întâlnite.
8674. În pasiunile noastre credem ca şi în Dumnezeu; la harul lor ne închinăm...
8675. Teama propriei noastre inutilităţi desăvârşeşte obsesia pasiunilor înălţătoare.
8676. Câţi oameni sunt – atâtea pasiuni pot exista, atâtea lumi sunt de cucerit!
8677. Fără pasiunile noastre suntem *mai mult nimic*...
8678. Pentru pasiuni învăţăm repede să risipim fericirea – nemărginirea ei...
8679. Fiecare om îşi are hărăzită pasiunea lui, dar prea mulţi îi nesocotesc repede desăvârşirea...
8680. Pasiunile se oferă singure, nu pretind condiţii, nu sunt supărătoare; aşteaptă doar pe aceia cărora să le dăruiască înrobitoarea fericire!
8681. Veniţi, intraţi în lumea pasiunilor şi Omenirea va fi mai bună, iar Pământul mai frumos!
8682. Pasiunile ne devorează clipele urâte, eternizându-ne bucuriile...
8683. Ce bine că ne-am aflat, pasiune, în această lume nesăbuită; suntem fericiţi că o putem ajuta să se regăsească pe sine!
8684. Iubirea pentru dreptate și adevăr: pasiuni incandescente!
8685. În raiul sentimentelor omenești toate pasiunile sunt inflorescențe ale frumuseții; lumea visurilor noastre!

PATIMĂ

8686. Patima este în afara vieţii; din viciu se pătrunde numai în neant...
8687. Patima este suverană: nu iartă nimic, umileşte viaţa, asupreşte speranţa!
8688. Sfârşitul nedorit al demnităţii e-n umilinţa patimii; desfătarea degradării!
8689. Mă lupt cu *Eu*-l meu să-l stăpânesc, dar, amăgit de glorii şi iluzii, mă contopesc în vâlvătăi de patimi.
8690. Că nu ne veştejeşte ura nu este un semn de bunătate; destule patimi ne produc nelinişti!
8691. Patima nu compătimeşte; se dezlănţuie tocmai pentru a nu ierta!
8692. Patima pătrunde în noi din afara condiţiei umane, anulând virtuţile fiinţei noastre.
8693. Din patimă nu mai revenim niciodată la viaţă; doar la deziluziile ei!
8694. Nu de fiinţa ta are nevoie patima, ci de demnitatea ei!
8695. Ne lăsăm pradă patimilor pentru a ne ascunde alte rele – suntem robiţi năravurilor şi proslăvim nimicnicia...
8696. Patima înfrântă nu mai ucide niciodată; dobândim demnitate.
8697. De patimă nu se fuge şi nu se strigă după ajutor; ea se înfruntă cu pasiunea curajului, cu ea se luptă, i se opun virtuţi potrivnice!
8698. Patima nu-şi alege victima, dar pândeşte cu plăcere năravurile cele mai ascunse şi atacă orice profitor de amăgiri şi lacom de măriri.
8699. Cu cât este mai nărăvită, patima se dezlănţuie mai urât, dar se acoperă cu pretenţii de... virtuţi!

8700. Prietenă cu orice răutate, patima reuşeşte să învingă viaţa de la care nu se pretinde demnitate.
8701. Multe patimi m-au ademenit, dar niciuna nu m-a supus; nu ştiu însă dacă nu-s afectat de insistenţa lor; parcă s-au infiltrat printre pasiuni şi printre virtuţi...
8702. Să nu ne lăsăm stăpâniți de patimi e toată reușita vieții!

PATRIE

8703. Pentru patrie soarbe durerea ca pe nectarul plăcerii!
8704. Eroi din veac, ştiţi pentru ce aţi murit: *patria este eternă*!
8705. Chemarea patriei este clipa de acum şi visul de mâine.
8706. Grijile patriei sunt suferinţele fiecăruia şi fericirea nimănui.
8707. Faţă de patrie chipul jertfei este sacrificiul suprem!
8708. Dragostea purtată patriei este *nemurirea* ei.
8709. De la patrie nu ceri nimic: dai totul!
8710. Bogatul achită în aur contul dragostei faţă de patrie; săracul îşi dă viaţa bucuros, cu sfântă datorie!
8711. Soldatul este braţul patriei; o apără, o mângâie, se jertfeşte!
8712. Poporul – botezat în cultură şi credinţă – sfinţeşte patria şi-i sculptează proiecția în viitorime.
8713. Viitorul patriei se clădeşte încrustând în conştiinţa generaţiilor jertfele eroilor şi neliniştea zeilor străbuni.
8714. Dacă trebuie, ne ploconim în faţa străinătăţii; pentru demnitatea patriei acceptăm umilinţa; jertfa este o fericire – o mântuire!
8715. Dacă patria o duce bine, motive n-ai să suferi pentru nimic!
8716. În pământul patriei odihnesc figuri luminoase; pe cerul nostru ele răsfrâng calea înălţării României.
8717. Nu patria-i urâtă, ci sufletul nostru este atavic; frumuseţea trebuie să fie în noi, nu în străine străluciri!
8718. Pentru că îţi iubeşti casa, te ai bine cu vecinii; ca să respecţi patria, cinsteşti întreaga lume!
8719. Fii bun, înălţător, desăvârşit; vis şi destin, parte a patriei ce eşti!
8720. Sorbim moartea din rănile patriei noastre, dar tot ea ne dă nouă dragoste de viaţă!
8721. Plângem durerile trăite de patria noastră, dar tot ea ne alină tristeţile noastre.
8722. Luptăm cu ura care trece hotarele patriei noastre, dar tot ea ne spune să iertăm şi dragoste ne poartă!
8723. Patriei îi eşti întotdeauna dator: de la ea să ceri, dacă meriţi, favoarea de a o sluji şi de a o iubi!
8724. De patrie se despart nu cei lipsiţi de minte, ci – vai! – cei fără de inimă...
8725. Căutăm în insuccesele noastre doar vina patriei şi inventăm fapte eroice pentru noi.
8726. Pentru binele patriei tale, tu, om mulţumit cu de toate, ce roade alese zămisleşti şi ce jertfă îi închini?

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

8727. Ştiu că plângi, Patrie, pentru orice durere a fiilor tăi, dar pentru mine să nu-ţi curgă nicio lacrimă, căci nu te iubesc mai mult decât o faci tu pentru mine...

8728. Simţim că trăim în patria noastră gloria, jertfa şi nemurirea neamului nostru – a eroilor săi.

8729. Ne iubim patria tocmai pentru că este aşa cum este; noi, cu siguranţă, nu suntem îndeajuns de merituoşi pentru ea!

8730. Orice populaţie de oameni, ca purtători de suflet ai unei limbi vorbite, îşi cere o patrie spre a-şi odihni trecutul şi a putea să respire viaţă adevărată.

8731. Patria are poporul ei de inimă precum natura – cerul!

8732. Patrie, dacă voi avea laşitatea să nu mor pentru dreptate, Tu să nu mă recunoşti ca fiu al Tău şi să-ţi uiţi sfinţenia de a ierta!

8733. Orice om are o singură patrie; în afara ei bogăţia existenţei este o tristă singurătate, iar iubirea o amăgire; o veşnică neregăsire...

8734. Plângi, Patrie, că nu ţi-am închinat nicio jertfă, dar de iubit te-am adorat cu disperare; eşti chintesenţa mea de dor şi de bucurie – măreţia mea nemuritoare!

8735. Patrie, patrie să n-ai glas să mă plângi, că atât de puțin te-am slujit, deși îndurerată ești!

8736. Datoriile față de patrie n-au obligativitate, au dăruire de cuget și de suflet!

8737. Deși oferim patriei zgârcenia noastră de efort, primim, în schimb, imensitatea bogățiilor ei de cuget și de existență.

8738. Pentru indiferența noastră față de soarta patriei găsim ca vinovați doar pe cei datornici nouă!

8739. Patria nu vrea de la noi jertfe, ci doar să ne afirmăm că nu existăm fără rost.

8740. Ne aparținem cu adevărat numai când ne îndatorăm patriei; e ca o bogăție de suflet.

8741. Dacă nu ne dăruim patriei, nu suntem nici ai lumii și nici nu suntem noi înșine; propria valoare suferă de înstrăinare!

8742. Dincolo de *E-ul* nostru există uimitoarea lume a patriei și sublimul rai al spiritului ei.

8743. Din însăși întrebarea *ce a făcut patria pentru mine* rezultă că îi ești dator chiar și numai pentru condiția pe care o pretinzi!

8744. Natura este condiția existenței noastre, dar patria e desăvârșirea spiritului care ne călăuzește.

8745. Nu e o mândrie că te iartă patria, ci e o rușine că nu-ți spune vorbe bune!

8746. Dacă patria nu știe de existența ta, cu atât mai mult tu îi ești dator!

8747. Patria ne iartă că o îndurerăm prin faptul de a o părăsi și chiar de a o trăda; jertfă din iubire pentru sufletele pierdute!

8748. Îți simt credința și iubirea ta, Patrie a mea, pentru că tu îmi ierți neputința de a nu te fi slujit îndestul prin dăruirea faptelor mele și îmi îngădui să sper și să cuget că numai de la tine viața mea va căpăta înălțare.

8749. Și tu, omule, îi poți fi patriei pulsație de inimă, de-i ești cuget și scut de apărare!

8750. Nu-ți părăsi niciodată patria, umblând să cucerești himere; nu te vei regăsi niciunde!

8751. Binele din altă țară,să știi că iubire n-are!
8752. Chemarea patriei o aude și o simte numai inima; n-o percepe interesul, nu o înțelege patima!
8753. Străinătatea are îndemnuri fermecate, dar dăruirile sunt, adeseori, blestemate!
8754. Când părăsim patria, luăm totuși dragostea cu noi, deși ea aparține meleagurilor pe care s-a ivit; aici o va chema totdeauna cu aprigă durere taina dorului.
8755. Suntem vlăstare din inima patriei și numai aici vom rodi fapte pentru eternitate; altundeva orice am face, uscăciunea de suflet ne va pieri!
8756. Oricât de indiferenți ori chiar necuviincioși am fi față de patrie, în sufletul nostru ea este zidită ca o mânăstire de rugăciuni.
8757. Oriunde am fi și orice am face, la patria noastră ne va întoarece gândul, iar faptele numai ei i le vom închina; ca o durere, ca o rugăciune de iertare.
8758. Și neîmplinirile tale sunt suferințele patriei când durerile ei îți sunt motive de împotrivire.
8759. Cui i-a fost dat să fie prigonit în patria sa n-are altă credință decât să-i afle calea libertății!
8760. Nu pretinde să-ți dea Patria ceva; fii fericit dacă tu poți să-i oferi strădaniile tale!
8761. Patriotismul exclude orice lașitate care se vrea eroism- iubire de țară; curata pungășie!
8762.Îți poți face datoria cuvenită Patriei, numai dacă ți-ai împlinit obligațiile față de tine însuți.
8763. Când pentru Patrie dai totul, iar pentru tine nu păstrezi nimic, atunci nu mai ai nicio treebuință!
8764. Nu-ți poți măsura patriotismul; este ca și când ți-ai stabili valoarea propriei vieți; desigur că ai păcătui exagerând!
8765. Să se fi infiltrat lașitatea în cugetul nostru, de nu mai avem curajul să ne jertfim pentru Patria rănită în demnitate și jefuită de comorile străbune?!
8766. De sărbătorile naționale se îmbracă în costum popular, spre a părea patriot, iar în toate celelalte zile în suflet este apatrid!
8767. Nu mă pot tângui de tristețe și de uitarea mea când țara este înecată în suferință și izgonită din lumea civilizată; mă domină revolta!
8768. Iubesc Cuvântul, Înălțarea și Strămoșii; Patria mea de Dor și de Nemurire!

PĂCAT

8769. Neomenia se însoţeşte cu necinstea, lăcomia cu umilinţa, nedreptatea cu înjosirea, iar păcatul tuturor acestora cu tristeţea ce va să vină!
8770. Păcatul doare când eşti înţeles de oameni şi iertat de Dumnezeu!...
8771. Păcatul este osânda unei vieţi false şi urâte...
8772. Când viaţa este searbădă de idealuri şi de omenie, păcatul se pretinde sfânt...
8773. Păcatul este excreţia unei vieţi îmbuibată de rele, neomenie şi prostie!

8774. Dacă hrăneşti păcatele cu faptele tale reprobabile, nu este nevoie să te rogi pentru soarta lor; drumul relelor are sens unic!
8775. Niciun păcat nu ne este necunoscut; ele ne umbresc zâmbetul, incită relele, sfidează bucuria lumii şi iradiază urâtul în Cosmos.
8776. Din genunea oricăror păcate sperăm că vom putea privi cândva şi noi acea lumină a stelelor aducătoare de iertare mântuitoare...
8777. Păcatul nu este o sancţiune viitoare, el este o osândire prezentă în insatisfacţiile vieţii, în teama de noi înşine şi în sărăcia de speranţe.
8778. Păcatul desăvârşeşte răutatea noastră: izvorâm un iad de nemernicii, satanizând fiinţa *Suflării Divine*.
8779. Păcatul este înjosirea pe care o accepţi cu indiferenţă şi chiar cu bravadă...
8780. Deşi nu se vede, dar se simte, păcatul este o pată urâtă de pe suflet...
8781. Cu toate că faptele lui rele sunt cunoscute, păcatul stă ascuns, pretinzând candoare şi protecţie.
8782. Ne tot întristăm şi ne povârnim demnitatea, purtând pe umeri păcatele grele ale vieţii...
8783. Simţind ca o descătuşare de suflet, am vrea să ne recunoaştem păcatele, niciodată uitate, dar putere n-avem destulă în noi să o facem şi ne tot amânăm durerea...
8784. Păcatul nu e săvârșit cu nicio încuviințare a conștiinței, chiar se ascunde cu abilă viclenie.
8785. Unitatea de măsură a unui păcat este dat de puterea credinței și de către societatea în care trăim, dar cea mai exactă este stabilită numai de propriile regrete.
8786. Păcatul nu este o împotrivire față de Divinitate, este o degradare pe care ne-o însușim noi înșine; o repulsie nu față de credință, ci față de propria existență.
8787. Nu doar păcatul săvârșit, ci și gândul de a-l putea face ne va urmări ca un dureros regret toată viața.
8788. Păcatele pe care oricât de bine ni le dosim ne umbresc personalitatea și ne frânează elanurile.
8789. Păcatul e o sinteză a tuturor relelor cărora le-am îngăduit să ne domine.
8790. Chiar dacă păcatul nu ne cheamă în fața niciunui judecător, ne vom condamna cândva noi înșine, dar nu vom mai afla nicicum iertare!
8791. Lumea te poate găsi vinovat fără să fi păcătuit, dar niciodată dreapta Pronie.
8792. Fără educația și instrucția de a nu păcătui, toate relele sunt posibile a le înfăptui.
8793. Păcatul este marea tristețe pe care o purtăm fără a mărturisi.
8794. Cugetul nostru pare că păcătuiește destul de ușor, pentru că suferințele sunt îndurate de suflet.
8795. A păcătui e o pură lașitate; a te debarasa de ea este un act de curaj al caracterului și o răzvrătire a conștiinței.
8796. Când ți-ai îngăduit să-ți ierți păcatele, nu mai găsești înțelegere nicăieri; te proscrii tu însuți!
8797. Nu acuza greșelile lumii, uitând de propriile tale păcate!
8798. Fără păcate poate că nu suntem mai buni, dar evităm să fim și mai răi.

8799. Pentru plăceri s-a orânduit desfrâul, iar pentru vicii degradarea; dar păcate fiind, li s-a rezervat iadul!

PĂMÂNT

8800. Când oamenii se simt bine pe Pământ, cerul este înstelat cu visurile lor...
8801. Pământul meditează iarna, odată cu noi, la iubirea fecundă a primăverii.
8802. Durerea ţăranului este sărăcia pământului...
8803. Pentru ideile oamenilor însetaţi de libertate Pământul este un refugiu prea mic.
8804. Primăvara pământul îndrăgostit de lumină zâmbeşte oamenilor, dăruindu-le încredere în viaţă; înmuguresc speranţele.
8805. Pământul a ferecat visurile oamenilor în închisoarea egoistă a gravitaţiei; puţine aspiraţii evadează în *eternitatea* Universului.
8806. Pământul este rotund pentru ca omul să se poată întoarce din rătăcirile sale, acolo de unde a plecat...
8807. Pământul l-a născut pe om, dar frumos l-au făcut marea, soarele şi truda desăvârşirii sale!
8808. Misiunea oamenilor este de a transforma Pământul dintr-un câmp de luptă într-un astru de spirit...
8809. Din durerile pământului cresc mărăcini, din răutatea lumii – suferinţă.
8810. Pământul este un blid plin de hrană în care se bălăceşte... lăcomia!
8811. Pământul se chinuie; suferinţele oamenilor sfârşesc în el!
8812. Pământul s-a urâţit când omul a fost alungat din rai şi când Iisus a pătimit; este hotărât ca omul să se purifice pe sine!
8813. Oricât pare de nemărginit, Pământul este doar colivia vieţilor firave!
8814. Când este prezentă asuprirea oamenilor, Pământul este sterp de roade şi lipsit de frumuseţe...
8815. Viitorul planetei Pământ poartă pecete omenească.
8816. Pământul – cuibul unde oamenii îşi cresc visurile: zborul de început al Omenirii.
8817. Pământul ne păstrează memoria, ne înalţă speranţele, eternizând conştiinţele; este predestinat să slujească Omenirea!
8818. Pământul este un dar al *Divinităţii* pentru Omenire: bogat, frumos, ocrotitor; dar numai pentru cei care-l iubesc!
8819. Aşa cum Dumnezeu ne iubeşte pe toţi, tot astfel Pământul pe care calci se bucură pentru umilinţa lui.
8820. În sângele meu este pătrunsă dogoarea dragostei de glie şi ruga jertfelor strămoşilor risipită prin veacurile unui pământ de fascinantă legendă: Bărăganul.
8821. Pământul zâmbeşte prin toate izvoarele lui: aspiră, visează şi iubeşte prin râuri, prin fluvii, prin mări şi oceane – sunt duhurile lui ocrotitoare!
8822. Pământul este graniţa dintre iadul ţinut captiv în adâncuri şi infinita dumnezeire; este locul unde oamenii îşi creează propriul lor rai de speranţe, rampa de lansare a idealurilor spre *eternitatea* ademenitoare.
8823. Brâncuşi a dovedit că există pretutindeni *divinitate*, că şi pietrele acestui pământ pot visa, iubi şi suferi; pot fi zboruri şi idealuri de credinţă.

8824. Pământul nu are cum să ne mulţumească prin ceea ce ne oferă: totdeauna oamenii se vor înălţa spre stele şi se vor ridica în credinţă.
8825. Întotdeauna Pământul a fost locul cel mai neîncrezător pentru năzuinţele oamenilor: numai aşa au putut ajunge mai repede până la El!
8826. Oricât de mult rău îi facem, Pământul totuşi ne iartă; vom fi întotdeauna bineveniţi!
8827. Chiar dacă oamenii vor părăsi cândva Pământul, astrul înălţării lor pe *orbitele divine* va rămâne tot el pentru *eternitate.*
8828. Această materie aridă a Pământului ne hrăneşte fiinţa şi ne sfinţeşte aspiraţiile cugetului.
8829. Trăim pe un Pământ sfânt, pentru că aici Dumnezeu a imaginat raiul pentru noi...
8830. Cât de mic este Pământul, dar cât de necunoscut; nu doar frumuseţile şi măreţia lui abia de le mijim, ci nu-i bănuim nici sfinţenia şi nici jertfa pentru noi...
8831. Pământul l-a desăvârşit pe om, înnobilându-se pe sine.
8832. Pământul nu este doar leagănul visurilor noastre, ci și izvorul de cuget al Universului.
8833. După o lungă suferință și singurătate, Pământul a creat viață, cuget, amintiri și speranțe; se divinizează în sine!
8834. De-am fi chiar stăpâni ai cerului pe care-l visăm, ne-am dori atât de mult Pământul pe care nu am vrea să-l părăsim!
8835. Faptele și visurile oamenilor sunt aripile Pământului.
8836. De-am călători oriunde în fabulosul Cosmos, tot am vrea să fim *acasă,* pe Pământul nostru chinuit de neîmpliniri.
8837. Pe Pământ este atât de multă apă pentru că în ea se cuprind și lacrimile omenești care au fost vărsate de-a lungul mileniilor.
8838. Zâmbetul și iubirea, adevărul și frumusețea sunt divinitățile terestre care încununează cu distincție și înalță această lume.
8839. Când înstrăinăm haturile de pământ pe care îl posedăm, ne desprindem de realitate, rătăcind în nesiguranță.
8840. Când o fărâmă de pământ a căpătat cuget și suflet, a devenit om, iar Universul și- a aflat sensul existenței.
8841. Din materia inertă a Pământului izvorâște pretutindeni viață; natura se înveșnicește!
8842. Și Pământul este o Divinitate, căci atâtea bogății ne oferă, iertându-ne neiubirea noastră!
8843. Deși Pământul îi este omului un adevărat rai, acesta se poartă cu el ca un diavol.
8844. Rareori știm să înțelegem măreția Pământului; atât de puțin ne străduim să-i deslușim minunile!
8845. Dacă nu-l vom iubi, Pământul ne va pieri adată cu sine!

PĂRINŢI

8846. Faţă de părinţi datoriile dragostei rămân adeseori neachitate de copii...

8847. Prin copiii lor părinţii îşi unesc visurile cu *eternitatea*!
8848. Bucuriile părinţilor n-au celebritate; au sfinţenie!
8849. Vanitatea părintească are prima decepţie când constată că odrasla proprie nu este un geniu...
8850. Pentru mulţi copii părinţii le sunt pui de cuci care-i aruncă din cuiburi...
8851. Pentru părinţi copiii sunt mesageri trimişi spre *eternitate*; fără zâmbetul lor Universul moare!
8852. Un părinte strânge mai multă iubire decât poate încăpea în inima copiilor săi.
8853. Sâmburele nostru lăuntric, cu tot ce a rezultat din el, a fost sădit de credinţele şi dragostea părinţilor noştri.
8854. Când voi fi şi eu definitiv plecat... le voi putea spune părinţilor mei că, înaintea de a ajunge la ei, am trecut prin *sfânta libertate*; că adevărul, dreptatea şi bucuria există, căci mulţi fii ai poporului român s-au jertfit în Revoluţie pe sine...
8855. Cultul istoriei şi iubirea de moşie au pătruns în sufletul meu prin spiritul tatălui meu, iar năzuinţele şi credinţa în Dumnezeu prin dragostea mamei mele; daruri mai bogate nici că pot exista!
8856. Am fost otrăviţi toată viaţa cu înşelări, fără să putem spera în mântuirea adevărului: am supravieţuit înălţându-ne cugetul spre visurile şi credinţele părinţilor noştri; ce mult au plâns, ce mult le datorăm!
8857. Atât de multe întrebări n-am mai apucat să le pun părinţilor mei – şi-am rămas pustiit: atât de multe răspunsuri presimt că n-am să le mai pot da fiicei mele – în veci am să plâng!
8858. Copiilor le spunem prea puţin despre noi, părinţii, din nesinceritate sau din laşitate...
8859. Sunt un... fiu risipitor: am năruit în uitare mai toate amintirile sfinte legate de familie – mă prăbuşesc în durere, dar nu mă iertaţi: *izgoniţi-mă cu pietre*!
8860. Părinţii sunt păstrători de gene care vin, îmbogăţite pe parcurs, încă din fiinţa de început a vieţii; acest miracol poate fi continuat, înnobilat sau distrus!
8861. Părinţii au misiunea de a sădi în cugetul copiilor acel nimb de responsabilitate faţă de propria lor viaţă; şi este îndeajuns să-şi înfăptuiască visurile!
8862. Părinţi, spuneţi copiilor voştri că multe din însuşirile lor sunt, prin voi, daruri de la Dumnezeu pe care nu le pot trece în contul propriilor eforturi!...
8863. Tocmai pentru că ne iubim atât de mult copiii, nu-i putem amăgi cu însuşiri pe care nu le au; trebuie să-i pornim doar pe propriul lor drum...
8864. În faţa copiilor noştri să avem curajul de a ne recunoaşte înfrângerile, visurile neîmplinite şi chiar laşitatea, dacă ne-a încercat...

PÂINE

8865. Pâinea albă are rădăcinile ivirii amare, fiind înfipte în lanuri de dureri omeneşti.
8866. Nu contează cât de mare este codrul de pâine, ci în câţi dumicaţi îl frângi...
8867. Pâinea este aluatul vieţii frământat de legănarea spicelor de grâu şi copt de soarele speranţelor omeneşti.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

8868. Nu ştim din copilărie ce pâine ne va oferi viaţa, dar meritǎm să fim învăţaţi să o preţuim, să ne-o agonisim singuri şi să-i însemnăm vatra cu semnul sfintei cruci înainte ca pofta noastră să o jertfească...

8869. Totdeauna pâinea să ajungă, de bucurie omul să se roage, iar de belşug şi de credinţă să nu ducă lipsă – hrană pentru trup şi suflet!

8870. Pentru cât de puţină pâine există în lume numai Iisus o poate înmulţi: sau doar întoarcerea omului la izvoarele credinţei.

8871. Iubim, visăm, zburăm spre idealuri, dar întotdeauna ne întoarcem la pâinea de pe masă şi, vai, adeseori uităm de toate aspiraţiile, lăsându-ne pradă devoratorului instinct.

8872. O bucăţică de pâine poate să ne fie destulă ori o masă îmbelşugată să nu ne poată sătura; răspunsul se află în... cugetul nostru!

8873. Dacă mai ai o felie de pâine, nu-i motiv de a dispera; când ai bogăţii mari, teama nu-ţi dă pace!

8874. *Pâinea noastră cea de toate zilele...* De n-ar fi existat această supremă nevoie am fi fost mai buni? Îngeri am fi devenit ori am fi pretins întregul rai?!

8875. Unora li s-a dat – sau poate că şi-au luat – dreptul de a avea oricâtă pâine ar voi, pe când altora li s-a uitat, sau le este interzis, accesul la fărâma de hrană...

8876. Dacă pe lângă pâinea zilnică nu mai vrem nimic altceva, atunci, cu siguranţă, că existăm doar pentru a mânca...

8877. Zgârcitul este pretenţios când mănâncă de la alţii şi se răzvrăteşte când vede o pâine întreagă pe masa lui; piere lumea din această cauză!

PEDEAPSĂ

8878. Când nu trebuie să cadă capul, nu ridica securea!...

8879. Biciul n-a mângâiat niciodată pe nimeni...

8880. Când se răsfaţă, justiţia pedepseşte cu moartea; crima ia ce nu poate da: viaţa are neşansa durerii ca pe o fericire risipită...

8881. Nu pentru orice vinovat se înalţă un eşafod!

8882. Pedeapsa nemeritată îndeamnă întotdeauna la răzbunare.

8883. Greşeala de a pedepsi calcă în picioare virtutea de a ierta...

8884. Când năravurile n-au sfârşit, pedepsele au doar început.

8885. Pe drumul greşelilor pedeapsa umblă de multe ori; iertarea trece o singură dată!

8886. Înlăturăm greşelile, pedepsindu-ne singuri...

8887. Greşeala cere pedeapsa potrivită; mila nu vindecă, ci doar amăgeşte...

8888. Când faci o greşeală, pare măruntă; când primeşti pedeapsa, o consideri cât un munte!

8889. Măsura pedepsei nu o stabileşte nedreptatea, ci numai *corectitudinea legii*...

8890. Pedepsirea mulţimii denotă laşitatea individuală!

8891. Pedepseşte cu durere, nu te răzbuna cu ură!

8892. Mai uşor stăpâneşti un duşman vinovat, decât un nevinovat pedepsit.

8893. Când vrei să fii iertat, nu cerşeşti milă, ci dreptul de a te pedepsi singur!

8894. Acceptarea unei pedepse meritate este o împăcare cu sine; respingerea ei – o înjosire.
8895. Iertarea fără merit este o pedeapsă fără capăt.
8896. Pedeapsa cu moartea este o crimă a justiţiei – boală a societăţii – credinţă abjurată.
8897. Pentru durere şi necredinţă poate exista iertare; pentru crimă pedeapsa este un ajutor îndumnezeit.
8898. Azvârlirea cu piatra este ticul pedepsei; morala şi responsabilitatea ei sunt nule...
8899. Pândiţi ideologiile: transformă pedeapsa în iertare şi nevinovăţia în osândă!
8900. Pedeapsa poate fi nu numai un act al adevărului, ci şi al propriei noastre voinţe de *mântuire*.
8901. Pedeapsa de care am fost iertaţi să ne-o dăm noi înşine, spre a nu rămâne singuri cu faptele neîndurătoare care ne acuză.
8902. Filosofia biciului tronează în lume de şapte mii de ani, deşi n-a dat rezultate nici măcar la fiinţele firave ori nevinovate...
8903. Dacă ne-am pedepsi fiecare dintre noi de câte ori greşim, lumea inocentă ar părea un imens... eşafod!
8904. Greşelile mărunte arareori sunt iertate, pe când pentru marile hoţii şi crime sau pentru cumplitele genociduri justiţia este insuficientă sau chiar neinventată; comunismul surâde şi sfidează!
8905. Dacă pentru greşeli nu s-ar fi inventat pedeapsa, ci virtuţi de seamă, cum ar fi eroismul, am trăi într-o lume de... *osândiţi la bine şi la glorie*; ce înghesuială ar fi!
8906. Pedeapsa este cea mai comodă responsabilitate; un fel de *să scap de grijă*, o laşitate voalată!
8907. Dacă n-ar exista pedepse, s-ar ocoli mai bine răul?!
8908. Bravada are... moftul de a se crede pedeapsă evitată – falsitate a curajului!
8909. Răutatea nepedepsită ne obligă totuşi să medităm la pedeapsa pe care o merităm...
8910. Nu asprimea pedepsei ne chinui, ci nedreptatea care ni se face!

PERFECŢIUNE

8911. A te crede perfect este un adevărat sacrilegiu!
8912. Drumul perfecţiunii este infinitul durerii...
8913. Până dobândeşti abia iluzia perfecţiunii, încercările mor în incertitudini.
8914. Edificiul perfecţiunii are încrustat în sine sacrificiul dragostei.
8915. Chemarea perfecţiunii desconsideră jertfa de a ajunge până la ea...
8916. Ceea ce zămisleşte perfecţiunea nu încununează uitarea.
8917. Jertfa de sine este *busola perfecţiunii*...
8918. Dincolo de perfecţiune, dacă există lumea unui alt Dumnezeu, se poate ajunge numai prin jertfă!
8919. Când nu ţinteşti desăvârşirea, nimereşti rătăcirea...
8920. Toate îndeletnicirile omeneşti aspiră la perfecţiune, oricât ar fi de firave ori efemere.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

8921. Perfecţiunea este o dependenţă a meditaţiei, omeniei şi superiorităţii...

8922. Scuza de a greşi impune obligaţia de a nega pretenţia perfecţiunii.

8923. Adaugă firul tău de nisip la edificiul perfecţiunii omeneşti şi va fi cât un munte dăruirea ta!

8924. Pretinzând perfecţiunea, nu descoperi frumuseţea, aşa cum prin erezie nu înţelegi *Divinitatea*!

8925. Perfecţiunea începe numai odată cu stingerea efemerului!

8926. Meditaţia accede ideea perfecţiunii...

8927. Perseverenţa cucereşte urcuşul perfecţiunii.

8928. Calea spre raiul perfecţiunii trece prin... iadul suferinţei!

8929. Simplitatea inspiră geniul perfecţiunii.

8930. Perfecţiunea este drumul omului spre infinitul spiritului său...

8931. Inaccesibilă superficialităţii, perfecţiunea se lasă cucerită numai de teroarea perseverenţei.

8932. Truda îndelungată implantează în suflet gena autoperfecţiunii.

8933. Ţinteşte perfecţiunea ca să poţi crede în ea şi să se aleagă, în final, ceva de tine!

8934. Cu cât *Divinitatea* a dăruit mai multă perfecţiune, cu atât orice insultă a morţii este o catastrofă a naturii.

8935. În genomul nostru nu avem înscrisă nicio lege morală; avem însă un *locus* rezervat perfecţiunii umane.

8936. Orice motiv de a ne perfecţiona nu poate fi decât o mare bucurie; sărbătoarea existenţei!

8937. De i-ar fi fost dată omului perfecţiunea, n-ar fi avut nici idealuri, nici *Divinitate* în faptele lui; geniul său n-ar fi întâlnit *eternitatea*.

8938. Perfecţiunea nu poate fi decât o chintesenţă de gândire în armonie cu opţiunea de credinţă – fructele desăvârşirii – *motivaţia divină a existenţei*.

8939. Facem doar un pas spre perfecţiune, credinţă şi eternitate; sensul vieţii este abia un început; cât putem pătrunde de adânc în această religiozitate este o voinţă dincolo de puterile noastre...

8940. Nu putem despărţi *vremelnicia* de *eternitate* şi nici lumea intereselor de spiritul ei; suntem condamnaţi să existăm în incertitudini spre a nădăjdui în perfecţiunea noastră.

8941. Pretinzând perfecţiune, rişti să nu obţii nici cea mai mică satisfacţie; mulţumindu-te cu puţin, nu te alegi însă cu nimic important...

8942. Deşi perfecţiunea este un atribut al *Divinităţii*, accedem totuşi la ea, fiind chiar fericiţi că nu o dobândim.

8943. Dacă negăm perfecţiunea, frustrăm viaţa de desăvârşire...

8944. Perfecţiunea dictează sfârşitul pieirii...

8945. Perfecţiunea pare un zbor uman fără aripi; şi totuşi atât de mulţi oameni au reuşit să se înalţe către *Divinitate*!

8946. Un singur pas făcut spre propria perfecţiune a cugetului tău îţi deschide sufletul către supremă desăvârşire.

8947. Perfecțiunea nu este o condiție a existenței, ci este o nevoie a sufletului; pătrunderea spre Divinitate.
8948. Imperfecțiunile înzestrării umane nu le înlătură decât propria trudă; necontenita desăvârșire!
8949. Intrușii își fac mendrele pe treptele perfecțiunii, vrând să pară *de-ai casei...*
8950. Măiestria poate ajunge până la geniul creației, iar aceasta până la perfecțiune; dincolo de ea este Divinitate.
8951. Poate și pentru că n-am cunoscut decât urâtul existenței de dictatură, avem o mare credință în perfecțuinea lumii viitoare.
8952. Pentru cât de puțin îndrăznește omul, perfecțiunea îi pare o manifestare de necuviință.
8953. Dincolo de sublimul artei întrevedem perfecțiunea ca pe o văpaie divină de spirit.
8954. Nu știm să definim perfecțiunea, dar vrem să o cucerim cu disperare.
8955. Nu ne dorim perfecțiunea ca pe o desfătare, ci ca pe o împlinire de suflet, o invitație către divin.
8956. Și măiestria își are limitele ei ; geniul însuși își plânge imperfecțiunile.
8957. Orice kitsch își pretinde perfecțiunea; lumea le aparține!
8958. Deși trăim în lumea imperfecțiunilor omenești, ne minunăm de frumusețile vieții și accedem spre desăvârșire.
8959. Admitem că perfecțiunea este divină, dar toată viața luptăm să o cucerim ca pe ceva omenesc.
8960. Drumul către perfecțiune este mai important decât înseși culmile ei; pe parcursul lui întâlnim speranțe divine.
8961. Omul obișnuit doar visează măiestria artistului; la perfecțiune numai sfinții ajung!
8962. Geniul creatorului slujește perfecțiunea; este un sclav al desăvârșirii.
8963. Refuzând, în principiu, orice critică, pretinzi perfecțiune de la oricine.
8964. Pentru a ajunge la virtuți, urci Golgota perfecțiunii; doar pentru a parveni nu ai de înfruntat nimic; te ajută degradarea.
8965. Celui desconsiderat i se reproșează imperfecțiunea și i se adaugă defecte imaginare, mânjindu-i-se virtuțile.

PERSEVERENŢĂ

8966. La tot ce-i greu comoditatea te sfătuieşte să renunţi; perseverenţa te ajută să învingi!
8967. Perseverenţa ajunge singură la adevăr chiar legată la ochi...
8968. Perseverenţa micilor slăbiciuni desăvârşeşte viciul.
8969. Perseverenţa emană putere şi încredere în sine.
8970. Perseverenţa de a ieşi învingător micşorează pericolele pe care viaţa le întâlneşte în cale.
8971. Perseverenţa este talentul... genial al învingătorilor...
8972. Perseverenţa impune perseverenţă; a persevera – a vrea să suferi; a suferi – a învăţa să înlături eroarea.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

8973. Perseverenţa este pasiunea cugetului de a respinge comoditatea şi risipa de viaţă, asaltând idealuri greu de cucerit şi frumuseţea existenţei.

8974. Înaintea morţii va fi existând teama de ea, dar fiecare clipă păstrată vieţii este opera curajului – a perseverenţei lui...

8975. Perseverenţa individualizează pentru a generaliza şi simplifică pentru a înnobila: *rugăciune zilnică*!

8976. Păcat că superficialitatea ne transformă viaţa într-o simplă adnotare; perseverenţa creează o operă profundă.

8977. Fiecare clipă este o formă de perseverenţă a veşniciei, modul în care îşi face simţită prezenţa în viaţa noastră pentru a ne cuprinde în sinea ei.

8978. Perseverenţa Timpului ucide, dar şi zămisleşte veacurile, durând zâmbet existenţei; necontenită primenire!

8979. Tot ceea ce este lesne de cucerit, de înţeles şi de şlefuit nu cere nicio perseverenţă: n-are nevoie de dăruire spre a nu simţi disperarea imperfecţiunii...

8980. Perseverenţa, fiind o strategie a învingătorilor, supără şi revoltă indiferenţa, nepăsarea şi plebea vieţii uşoare...

8981. Perseverenţa nu este un... moft şi nici o fantezie sau o pretenţie; ea îţi solicită cumpătare, te chinuie cu îndoieli şi cu umilinţa insistenţei!

8982. Perseverenţa este o fragmentare a efortului, mărindu-i influenţa şi succesul; repetiţia îi catalizează acţiunile...

8983. Perseverenţa este o dovadă a puterii de caracter – o ştiinţă a învingătorilor!

8984. Perseverenţa este harul care mitraliază, prin insistenţă, încercările potrivnice inferioare sieşi!...

8985. Când s-a născut perseverenţa, eforturile s-au redus, victoriile au crescut...

8986. Mai mult perseverăm în răutate decât în cucerirea binelui, cu toate că răul nu se opune şi chiar ne îmbie să-l promovăm!

8987. Perseverența transformă neputința în înfăptuiri ce nu erau nici măcar imaginate.

8988. Ceea ce la început pare un vis perseverența transmută în glorie chiar și efemerul banal!

8989. Perseverând, îți dovedești că poți învinge, în timp ce renunțarea te obligă să dezertezi în rușinea neputinței.

8990. Pe măsură ce perseverăm, efortul se reduce generându-se în pasiune.

8991 Perseverența este o înfruntare cu noi înșine; cu înjosirea incompetenței.

8992. Perseverența îți oferă victoria; comoditatea – amăgirea!

8993. Perseverența este un îndemn lăuntric de a evada din limitele mulțumirii de sine.

8994. Perseverența cere timp, efort, exigență; faptele împlinite răscumpără toate încercările pe care le-am îndurat, toate speranțele pe care le-am risipit.

8995. Adevărul este îndrăgostit de perseverență; se lasă repede cucerit.

8996. Perseverența pătrunde în profunzimea necunoscutului; poate afla propriul ei geniu creator.

8997. Perseverența este un permanent început; o primăvară de înfăptuiri ale cugetului.

8998. Perseverența este școala elementară a învingătorilor.
8999. Pentru a cuceri frumusețea binelui este nevoie de perseverență; răul se invită singur să te însoțească!
9000. Perseverența se comportă ca o respirație a cugetului; inspiră speranțe, expiră bucuriile înfăptuirilor.
9001. Față de câtă nedreptate, durere și neîmpliniri întâlnim, însăși forța vieții este o formă de manifestare a perseverenței.
9002. Vârful semeț care ni se pare imposibil de cucerit poate deveni o mogâldeață a strădaniilor; perseverența cunoaște numai biruința!
9003. Perseverența, truda și ordinea sunt muzele care ne arată cum să folosim timpul în favoarea noastră.

PERSONALITATE

9004. Afirmarea personalităţii este un afront adus ignoranţei.
9005. Personalitatea oamenilor este străfulgerată de conştiinţa lor.
9006. Geniul fiecărui om este *unicitatea* personalităţii sale.
9007. Forţa personalităţii nu constă în elocinţa argumentelor, ci în puterea faptelor.
9008. Personalitatea nu se întregeşte ciugulind firimituri din meritele altora.
9009. Un om cu personalitate se evidenţiază ca un lujer ce-şi formează propria sa coroană.
9010. Indiferent de urgia clipei, personalitatea îşi apără ideile aşa cum cenuşa păstrează îndelung taina sacră a scânteii.
9011. Încrederea în forţele proprii este emblema personalităţii.
9012. Oamenii cu personalitate sunt denigraţi pe faţă şi invidiaţi pe ascuns!...
9013. Nici din mărinimie, nici din teamă nimeni nu renunţă la personalitate: e un dat definitiv!
9014. Personalitatea se clădeşte pe clipe de timp oprite în loc prin puterea sacrificiului de sine...
9015. Oamenii fără personalitate au nevoie de reclamă precum prostia de laudă.
9016. Fiecare om are datoria să-şi desăvârşească personalitatea, sacrificându-şi slăbiciunile...
9017. Afirmarea personalităţii este o îndrăzneală; renunţarea la luptă – o laşitate...
9018. Nobleţea sufletească se întrupează în manifestările de fiecare clipă ale personalităţii.
9019. Personalitatea nimănui nu poate fi amestecată în... ghiveciul aprecierilor generale!
9020. Personalitatea nu poate fi strivită; constrângerea descătuşează energia sacrificiului de sine...
9021. Omul fără personalitate se consideră oricând un... *altul* după cum îi este favorabilă... clipa!
9022. Personalitatea fiecărui om este o copie firavă a sintezei rezultate din cultura asimilată, din străduinţele de a se ridica la nivelul unor oameni deosebiţi şi din experienţa lumii în care trăieşte.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

9023. În personalitatea noastră sunt încrustate valorile pe care ne-am străduit să ni le însuşim; nu cântărim cu nimic mai mult decât a rezultat din simbioza şi din cataliza lor.

9024. Lipsa de personalitate ne aparţine în totalitate: nimeni nu-i vinovat că nu vrem să ne asemănăm cel puţin cu noi înşine!

9025. O personalitate se distinge prin însuşirile ei umane şi morale, dublate de o înaltă cultură şi educaţie; absenţa urâtului şi a patimilor o împodobeşte cu valoare.

9026. Noţiunea de personalitate vizează adâncurile cugetului, profunzimea fiinţei noastre şi nicidecum efemerul, superficialul, blazonul!

9027. Personalitatea nu este un talent dăruit, ci este o însuşire dobândită prin îndelungă educaţie, trudă şi fapte izvorâte prin suferinţă...

9028. Personalitatea nu se poate evidenţia prin simpla ei voinţă, ci prin virtuţile care o caracterizează...

9029. Personalitatea nu se afirmă cu vorbe frumoase, nu se pretinde cu ameninţări; ea doar este susţinută de propriile înfăptuiri.

9030. Oricât ar fi lauda de frumoasă ea nu poate convinge de puterea personalităţii; argumentele şi succesele au harul persuasiunii...

9031. Personalitatea este o străluminare interioară ca un nimb ivit după însuşirea unei culturi şi a unei educaţii alese...

9032. Personalitățile generează prin geniul lor idei menite să schimbe alcătuirea strâmbă a lumii.

9033. Împlinirea unei personalități capabilă să înfăptuiască edificii importante spiritului uman este un calvar al existenței, dar căutat cu patimă și iubit cu disperare.

9034. Personalitatea puternică atrage pe orbita sa o lume a valorilor, respingând neîmplinirile.

9035. Un om fără peronalitate acuză neșansa și lipsa de noroc, negându-și sărăcia spiritului și micimea virtuților.

9036. Personalitățile nu pot sta neobservate; se afirmă, emit interes, idei, îndemnuri!

9037. Personalitatea emană virtuți, induce prietenie și impune respect.

9038. În spatele aparențelor atrăgătoare ale personalității se află întotdeauna meritul înfăptuirilor de seamă.

9039. Virtuțile unei personalități sunt acte de noblețe înstrăinate de orice îndărătnicii omenești.

9040. Indifernt de teroarea intereselor, personalitățile rămân aceleași; nu-și înconvoaie ținuta moralei!

9041. Ceea ce se asimilează din cultură și din înțelepciunea lumii va statua demnitatea personalității.

9042. Personalitatea nu este o emblemă asumată, ci este doar însușirea de a fi tu însuți întotdeauna; te definești în existență!

9043. Personalitatea are puterea de a convinge prin harul virtuților, responsabilitatea asumată și modestia dovedită.

9044. Cei neștiuitori și ocoliți de virtuți nu sunt luați în seamă; doar personalitățile sunt invidiate, contestate și chiar renegate!
9045. Valoarea, ca rod al personalității, este numai fapta; ea îi îngăduie să-și perpetueze puterea cugetului.
9046. Nu accedem undeva anume pentru a fi considerați personalități, ci numai acceptul social este recunoașterea meritelor.
9047. Ne preamărim nu doar virtuțile, ci ne inventăm și acuzații care să ne victimizeze, spre a ne glorifica personalitatea.
9048. Preferăm să ni se aprecieze personalitatea după înfățișare, evitând examenul de competență.
9049. Excesul de personalitate este despotism.

PERSPECTIVĂ

9050. Dintr-un zâmbet al tinereţii perspectiva devine, cu timpul, o grimasă a ironiei...
9051. Perspectiva nu plăteşte niciodată tribut miopiei.
9052. Când încrederea nu luminează perspectivele vieţii, lumea este întunecată de teamă.
9053. Dacă oamenilor nu le aparţin perspectivele, dezinteresul pustieşte viaţa...
9054. Nicio perspectivă asupra propriei noastre vieţi n-o avem în mod definitiv: mereu ne dorim altceva, totdeauna vrem mai mult şi niciodată nu ştim cum; nici chiar nemurirea nu ne satisface!
9055. Câtă încredere avem la tinereţe în ce va fi cu noi ne dă o perspectivă frumoasă asupra vieţii; de nu ne regăsim, mai târziu, în imaginile visate, vina nu-i a acelor ani.
9056. Într-o societate nedreaptă perspectiva cea mai întunecată este lipsa de libertate; este ca viaţa fără credinţă, ca diamantul fără lumină!
9057. Oricâtă vigoare ar avea un regim despotic, singura lui perspectivă este propria lui dispariţie: regimurile ucigaşe mor prin ele însele!
9058. Din începuturile curate ale vieţii şi ale faptelor noastre izbucnesc perspectivele frumoase ale vieţii.
9059. Perspectiva ne descoperă o a doua viaţă...
9060. Păcat că, pentru prea mulţi oameni, perspectiva zilei de mâine este prea întunecată...
9061. A nu avea nicio perspectivă înseamnă a exista într-un pustiu!
8062. Perspectiva este o scrutare a propriului viitor.
9063. A vrea să faci lumină pe drumurile pe care vei merge este perspectiva pe care o întrevezi în existenţa ta.
9064. Eşti dator să ai perspectiva că vei întâlni, deseori, în drumul tău multe răutăţi..,

PESIMISM

9065. Pesimismul denigrează încrederea în luptă, preamărind *renunţarea – înfrângerea – degradarea*!
9066. Pentru optimişti chiar pesimismul este o tranşee de luptă...

9067. Pesimismul are doar curajul de a se ascunde în spatele laşităţii!
9068. În *cazemata fricii* slujeşte cu devotament... pesimistul!
9069. Pesimistul se încurcă în gânduri, se împiedică în fapte; omoară partea frumoasă, o laudă pe cea urâtă.
9070. Pesimistul se teme de înălţimea idealurilor omeneşti, deplângând căderea ce s-ar putea produce.
9071. Pesimistul îşi pune colacul de salvare înainte de a înălţa catargul idealurilor.
9072. Pesimistul se descurajează înainte de a începe lupta; optimistul se sperie după ce învinge!
9073. Pesimismul nu este o trădare, ci un avertisment!
9074. Atenţie la pesimişti: renunţarea poate fi o înşelare!
9075. Pesimismul întrevede în orice situaţie disperarea; optimismul preferă riscul grabei decât renunţarea.
9076. Pesimismul nu este deznădăjduit; în taină poate ascunde speranţe învingătoare.
9077. Pesimismul are încredere în viaţă, dar nedreptatea îl îndepărtează prea adeseori de ea.
9078. Pesimistul adoră tristeţea ca pe un scut de apărare, presimţind răutatea înaintea bucuriei.
9079. Sărmana mea temere pesimistă! Cât de mult optimism mi-ai putut inspira prin îndoielile tale!
9080. Pesimismul unora este doar o notă prin care apreciază elanul unui luptător: dacă este pregătit să fie înfrânt, spre ce idealuri nădăjduieşte să ajungă şi cât de profundă îi este credinţa dacă nu le va cuceri...
9081. Pesimismul poate fi o viclenie: îşi ascunde încrederea spre a putea lovi din plin răutatea!
9082. Adevăraţii pesimişti sunt luptătorii pregătiţi să fie învinşi: a şti să suporţi înfrângerea este un eroism!
9083. Pesimiştii se ascund sub umbrela vremurilor, indiferent de cum le este ursita, iar în caz de pericole înalte nu-şi deschid paraşuta de salvare, bănuind că ar putea fi spartă...
9084. Pentru orice grijă pesimistul vrea un colac de salvare!
9085. Cu pesimismul poţi înfrânge un duşman; va crede că te temi de luptă!
9086. Pesimismul nu este o trădare, dar poate fi o înşelare împotriva durerilor.
9087. Un regim politic despotic transformă curajul de luptă în renunţare pesimistă; prizonierat fardat cu libertate!
9088. Când crezi şi lupţi pentru victorie nu mori în tranşee pesimiste...
9089. Pesimiştii transformă sabia în liră şi imnurile în suspine, dar nu vor învinge şi nici nu vor convinge pe nimeni!

PLĂCERE

9090. Renunţă la plăcere înainte de a ajunge la desfrâu.
9091. Oamenii descoperă prea devreme iluzia plăcerii şi prea târziu calea de a se debarasa de ea!

9092. Căutând numai dulceaţa plăcerilor, descoperi repede gustul amar al existenţei uşoare...
9093. Plăcerile sunt firimiturile de la ospăţul viciului...
9094. Plăcerea şi amărăciunea convieţuiesc în sufletul oamenilor, dispunându-şi-l pe rând, desconsiderându-l simultan...
9095. Durerile umblă pe scara de serviciu; plăcerile pretind fastul faţadelor somptuoase.
9096. Plăcerile amplifică iluziile şi risipesc străduinţele.
9097. Plăcerea dezmiardă trupul ca să poată otrăvi sufletul.
9098. Minciuna adoarme idealurile perene ale vieţii în braţele plăcerilor efemere.
9099. O spuză de plăcere este o mare de înşelări...
9100. Plăcerea ademeneşte, nu cucereşte!
9101. Omul renunţă la fapte măreţe, *însetat* fiind de iluzia plăcerilor uşoare.
9102. Nemurirea se naşte din durerea creaţiei; pieirea îşi soarbe stingerea din valpurgia plăcerilor.
9103. Mulţumirea şi fericirea vin atunci când constaţi că străduinţele vieţii sunt infime, iar plăcerile au un sfârşit...
9104. Gustă fructul plăcerii, dar scuipă-i sămânţa...
9105. Plăcerile înşeală substituindu-se fericirii!
9106. Narcoza plăcerilor otrăveşte fericirea.
9107. Rareori plăcerile nu sunt o consecinţă a umilinţei!
9108. Plăcerile seduc mulţimile; suferinţa numai Iisus a preferat-o.
9109. Omul transformă multe obligaţii în plăceri atunci când harul muncii este o libertate şi nicidecum o pedeapsă.
9110. Am suferit din iubire nu pentru umilinţele lumii, ci pentru propriile mele plăceri; care, unde-s? Ce iluzii!
9111. Plăcerea cochetează cu patima, dar, de cele mai multe ori, sfârşeşte în viciu; amăgirile o răpun!
9112. Plăcerea este ca o linguşire: ambele sărută şi apoi trădează...
9113. Toate plăcerile sunt frumoase şi seducătoare pentru cumpătarea oamenilor; pentru lăcomia şi vanitatea lor ele sublimează în sărurile ucigătoare ale viciilor.
9114. Toată viaţa ne ispitesc aromele plăcerilor şi le suntem recunoscători pentru iluziile lor; dar nu avem niciodată curajul să ne mulţumim cu puţinul lor; mereu le acuzăm de nesinceritate şi le detestăm.
9115. Nu-mi doresc nicio plăcere din cele ce am gustat până acum; rămân la *elixirul... suferinţelor*!
9116. Pare plăcere tot ce nu ne solicită nici efort de gândire şi nici strădanie de a cuceri.
9117. Plăcerea este mai mult o înşelare; se pretinde virtute, chiar dacă valoare n-a adăugat!
9118. Cu puţină înţelepciune omul transformă multe obligaţii şi griji supărătoare în plăceri zilnice şi adoraţii obişnuite.
9119. Plăcerea trebuie să fie doar ca o mângâiere, ca o adiere; dacă este mai mult atunci pustieşte.

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

9120. Plăcerea obținută fără niciun efort e ca o înghețată ce se termină prea repede; marile împliniri ne dau satisfacție după o îndelungată trudă.

9121. Ne îngrijim, chiar ne sacrificăm pentru plăcerole noastre, având iluzia că folosim judicios timpul și ne desăvârșim personalitatea.

POET

9122. Poetul este un martir al cărui suflet arde pentru a încălzi lumea zgribulită de suferinţă.

9123. Poetul este îngerul sufletelor însetate de dragoste şi de frumuseţe.

9124. Omenia vieţii inspiră poetului *eternitatea* operei.

9125. Poetul este sclavul care sculptează înţelesuri nemuritoare în marmora epocii în care se desăvârşeşte.

9126. Dintr-un popor care suferă se nasc întotdeauna poeţi nemuritori şi doruri înălţătoare.

9127. Uitându-se pe sine, poetul suferă pentru semenii săi şi se dăruieşte viitorului, contopindu-şi dragostea cu nefericirea.

9128. Poetul este duhovnicul sufletelor împietrite de suferinţă şi luceafărul menit a străbate umbrele spre viitor.

9129. Când se naşte un poet, pe cerul lumii se aprinde o nouă strălucire...

9130. Permanenta muză a poetului este fericirea de a suferi: bucuria supremă de a fi îndreptăţit să simtă orice durere.

9131. Cugetul poetului sculptează opera sa în diamantul pur al vremurilor...

9132. Un poet se cunoaşte numai privindu-i sufletul: opera sa este oceanul său de înţelesuri.

9133. Poetul este omul care îşi sapă repede mormântul spre a putea fi *nemuritor* cât mai curând...

9134. Poetul adevărat nu-şi scrie opera pentru nefericirea zilelor sale, ci pentru gloria veacurilor viitoare.

9135. În sufletul multor români un poet moare de însingurare...

9136. Când poeţii sunt lipsiţi de bucurii, îngerii plâng de tristeţe...

9137. Mulţumirea şi fericirea unui poet sunt ca viaţa unui ziar; o zi fulgerătoare şi seducătoare, dar trecătoare; doar suferinţele îl înveşnicesc.

9138. Chemaţi la bucurii pe oricine, căci la tristeţi numai poeţii vor veni!

9139. Nu pretindeţi poeţilor să fie genii, căci poate nici nu ar fi de înţeles pentru clipele îngrijorate de existenţă ale prezentului.

9140. Un poet necunoscut se stinge întotdeauna supărat – pe sine!

9141. Lăsaţi poeţii să umble liberi pe drumurile vieţii ori să le zboare cugetul acolo unde îşi simt chemarea; nu le mărginiţi zilele, nu le îngrădiţi visurile!

POEZIE

9142. Mulţi oameni nu simt poezia în viaţa lor, pentru că au vicii în putere şi înşelare în virtuţi...

9143. Poezia este o faptă a sufletului luminată de focul sacru al dragostei faţă de oameni.

9144. Poezia absoarbe tristeţe şi emană dragoste de viaţă.
9145. Poezia face ca orice fărâmă de viaţă să capete surâsul fericirii.
9146. Când înţelegi frumuseţea poeziei, renunţi să o schilodeşti cu imitaţii.
9147. În grădina poeziei ghimpii insuccesele sângerează inima, dar sufletul rămâne îmbătat de farmecul corolelor de înţelesuri.
9148. Unde nu este poezie, viaţa nu înfloreşte, faptele se ruinează.
9149. Cine iubeşte poezia o descoperă şi *când*, şi *unde* n-o caută...
9150. Şi proza este o grea şi o nesfârşită poezie!
9151. Deşi este ultima într-un vers, rima are întâietatea frumuseţii.
9152. Poezia este nostalgia trăirii aşa precum neliniştea este pasiunea spiritului.
9153. Poezia este o pulsaţie a credinţei – *rugăciunea sufletului*!
9154. Poezia îşi caută rimele în armoniile şi în zbuciumul sufletesc.
9155. Poezia este căutarea necondiţionată a fericirii – credinţa în eternitatea visurilor – o rugăciune a frumuseţii.
9156. Lumina care se desprinde din dragostea noastră cristalizează în versuri nemuritoare.
9157. Poezia îşi soarbe frumuseţea din sine însăşi ca din *harul divin* al unei rugăciuni.
9158. Când scriem o poezie stăm de vorbă cu noi înşine, aşa cum spunem o rugăciune; Universul reintră în pace deplină...
9159. Suntem robiţi de farmecul poeziei: captăm dureri şi plămădim, prin taina rimelor, iubire şi speranţe pentru lume.
9160. Poezia este un munte de frumuseţe care străpunge cerul veşniciei.
9161. Uneori, pare că nu scriem poezii, ci doar atragem idei pe care – vai! – le-nmormântăm în rânduri fără forţă de viaţă.
9162. Nepotolit suflet avem: suntem veşnic însetaţi de poezie, trăim într-o beţie de idealuri şi vieţuim flămânzi de libertate; un biet vers ne este întreg saţiul!
9163. Un poet nu ne lasă doar poeziile sale; prin ele ne dăruieşte şi marea sa iubire pentru viitorul ce-l vom avea!
9164. Orice poezie care rămâne nescrisă este o mină de suferinţă; câtă durere poate suporta un poet?!
9165. O, cât de repede trece vremea poeziei şi cât de tristă este viaţa în absenţa ei!
9166. Poezia este întotdeauna un refugiu; univers de libertate şi de fericire.
9167. Ascunzându-ne în poezie, descoperim marea libertate a vieţii – nemărginiri de frumuseţe!
9168. Că nu putem căpăta bucuria de a înţelege orice poezie vina este numai a noastră; n-am râvnit destul să desluşim toate minunile.
9169 Un necunoscut mi-a transmis că i-au plăcut unele poezii scrise de mine; să mai fi supravițuit vreo carte ori m-a confundat? Nu cumva să audă al meu critic-procuror!
9170 Am spus adio melancoliei, căci mă confrunt cu urâtul și cu nedreptatea vieții, făcând ca pozia mea să se revolte.

POLITICĂ

9171. Politica este fereastra prin care popoarele privesc spre viitor...
9172. Natura societăţii este însăşi politica ei.
9173. O egalitate politică este o libertate filosofică.
9174. Trădătorii fac din politică cea mai perfidă tâlhărie la toate intersecţiile istoriei cu civilizaţia.
9175. Politica trebuie să asigure hrana şi libertatea oamenilor, nu oceane de iluzii...
9176. Fanatismul politic mutilează drepturile oamenilor, decapitând idealurile vieţii.
9177. În politică nimic nu-i mai înşelător decât voinţa populară şi mai nesigur ca propria ta vrere!
9178. Întâmplarea în politică ţine locul competenţei; de nu, adversarii nu scapă ocazia să sfâşie!...
9179. Politica nu *se gândeşte* pentru că oricum tot *se greşeşte*; interesele denaturează înţelesurile şi deformează idealurile.
9180. Lumea politică este o efervescenţă a istoriei.
9181. Instinctul politic este proporţional cu agresivitatea impostorilor, agonia indiferenţei şi perfidia demagogiei.
9182. Politica – scară cu două sensuri: înălţare – degradare; patima o aşează întotdeauna invers...
9183. Exprimarea bârfei în termeni politicoşi seamănă cu demagogia politică; vorbe frumoase, fapte urâte.
9184. Politicienilor nu le este teamă de ei înşişi; niciodată sinceritatea n-o să-i trădeze.
9185. Intraţi în politică! Nu trebuie să ştiţi nimic, vă veţi pricepe la de toate...
9186. Încearcă-ţi norocul în politică; doar cei prea buni şi înţelepţii nu reuşesc!
9187. Pentru un *tron* politic nu se dă concurs: intervine hazardul iluziilor electorale, patima de putere şi prostia intereselor necruţătoare.
9188. Simţul politic este un talent înălţător: când nu-l ai, nu poţi fi decât un demagog periculos care transformă nevoile lumii în promisiuni fade, iar sinceritatea şi adevărul în interese josnice.
9189. Dacă interesele tale primează faţă de cele ale comunităţii, înseamnă că poţi avea succes în lupta politică...
9190. Dacă nu-ţi ţii cuvântul, nu eşti modest, promiţi ceea ce nu poţi face şi crezi că onoarea, cinstea şi demnitatea nu servesc la nimic, atunci dă... năvală în viaţa politică: te vei regăsi printre ai tăi...
9191. Adevăratul urcuş începe dincolo de politică aşa cum tot acolo sfârşesc toate năzuinţele impostorilor; un mormăit meritat al lichelelor; calea spre stele nu le aparţine!
9192. Am dat peste o salamandră care, de frică, dar vicleană, şi-a arătat burta portocalie ca pe un steag de curaj şi mândrie precum o fac unii politicieni din zilele noastre...
9193. Nu există niciun incompetent, în orice domeniu, care să nu se considere genial în politică!

9194. Toate asupririle îşi fac drum spre libertăţile politice; cu ele înşeală candoarea lumii.
9195. Prin demagogii de toate speţele politica a ajuns de râsul lumii; nimeni nu mai crede în rosturile ei: doar fariseii o adulează!
9196. În loc să fie ca o primenire de suflet, politica se străduieşte să fie doar o hrană de interese – o îmbulzeală de necinste!
9197 Dacă faci politică din convingere, succesul nu este garantat; dacă o faci din interes, atuci vei reuși să prosperi și să duci țara de râpă!

POPOR

9198. Popoarele se înalţă şi renasc din faptele zilnice de curaj şi din jertfele sfinte ale eroilor!...
9199. Credinţele înveşnicesc popoarele; prin ele se distinge propriul lor nimb.
9200. Fără libertate popoarele pier, naţiunile se destramă, imperiile putrezesc în decăderile asupririi; plâng speranţele, pier idealurile.
9201. În numele poporului tirania preschimbă omenia în trădare şi dreptatea în umilinţă, urmând, prin minciună, calea crimelor sociale.
9202. Când un popor îşi cucereşte libertatea, fiecare cetăţean îşi este suveranul şi supusul său însuşi!
9203. Un popor suferă când un singur cetăţean îşi pleacă supus capul, acceptând nedreptatea.
9204. Galopul popoarelor migratoare a nimicit barbar antichitatea; desfrâul violenţelor atentează la civilizaţia viitorului!
9205. Popoarele se sting prin nedreptatea asupririi, popoarele renasc luptând!
9206. Popoarele care au credinţe puternice au libertăţi sfinte...
9207. Popoarele mici sunt predestinate să supravieţuiască prin puterea şi farmecul culturii lor.
9208. Popoarele suferă în tăcere; când suspină, se primenesc gândurile veacurilor...
9209. Iluzia popoarelor despre dreptatea deplină este încrustată în legile statale părtinitoare.
9210. Chiar dacă cei mulţi reprezintă naţiunea, şi cei puţini sunt durerile şi speranţele ei...
9211. La cârma ţării întotdeauna poporul îşi aşteaptă DOMNUL...
9212. Când faci parte din conştiinţa poporului tău, te simţi fiinţă de jertfă în orice clipă a istoriei!
9213. Când popoarele cuceresc clipa libertăţii lor, se cutremură veacurile, se prăbuşesc urgiile...
9214. Ca să se poată instaura, tirania se foloseşte de iluziile democraţiei; pentru a se elibera, poporul trebuie să utilizeze voinţe dictatoriale...
9215. Liberalismul popular acceptă greu modificări economice de structură: preferă să adopte forme noi de dependenţă şi de supunere.
9216. Un popor înjosit prin minciună şi teroare nu se poate desprinde de umilinţă decât prin suferinţa purificatoare a propriei lui revoluţii spirituale.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

9217. Un popor poartă secole de suferinţă, dar nicio clipă nu-şi pierde credinţa în libertate; o ascunde în cugete, în morminte, în rugăciuni: *scuturile veşniciei*!

9218. Iubeşte-ţi poporul tău umil şi sărman: de la el îşi sorb nemurire propriile-ţi idealuri!

9219. Oricât ar fi de chinuit un popor, el supravieţuieşte întotdeauna prin cultura lui – *ambrozia veşniciei*!

9220. Un popor liber învaţă să-şi construiască propria lui fericire, dar ştie să-şi impună şi clipe de jertfă.

9221. Un popor înşelat, umilit şi sărăcit suferă de dor, uită de lege şi – vai! – se pierde chiar de credinţă!...

9222. Toate popoarele au Destinul de a traversa Infinitul şi Veşnicia: le-ar fi atât de urât tuturora să se afle vremelnic şi singure.

9223. Un popor există prin *sfinţenia limbii,* a *nemărginirii de visuri* şi a *culturii* lui: toate-s credinţă – sfinţenii...

9224. Cu cât trădarea democraţiei este mai mare, cu atât mai mult este incriminat numele poporului...

9225. A te identifica cu năzuinţele poporului tău înseamnă a te regăsi în suferinţele lui şi pe baricadele ce şi le ridică.

9226. Faţă de propriul nostru popor ţinem să ne dovedim cel mai mult capacităţile creatoare; ne simţim mândri că-l putem sluji!

9227. Cine eşti, ce licărire ai, prin care faptă poţi fi recunoscut în sufletul poporului tău?

9228 Țelurile comune unesc popoarele, pe când ura, lăcomia și nedreptatea le ucid încet, cu răbdarea Satanei.

PREJUDECATĂ

9229. Prejudecata pătează ţinuta personalităţii...

9230. Balastul prejudecăţii oboseşte zborul gândirii.

9231. Prejudecata deformează realitatea şi defăimează rigoarea raţiunii.

9232. Prejudecata se fardează cu principii false şi cu iluzii amăgitoare.

9233. Prejudecata este... academia ignoranţei!

9234. Prejudecata este închisoarea spiritului în care se pedepsesc ideile nevinovate.

9235. Braţele ne eliberează de griji, gândurile – de prejudecăţi.

9236. Ignoranţa este... casa de toleranţă a prejudecăţii!

9237. Prejudecata nu are nici modestie, nici cumpătare; ea îşi arogă competenţă, emite pretenţii şi îşi caută discipoli.

9238. Prejudecata este diadema cea mai iubită a prostiei...

9239. Prejudecata se instalează într-un hiatus al cugetului; ogorul necultivat este năpădit de buruienile inculturii!

9240. Truda, experienţa de viaţă şi învăţătura ne eliberează din sclavia prejudecăţii...

9241. Când în mintea noastră n-a pătruns balsamul educaţiei, în acel loc gol timpul şi împrejurările vor instala tumoarea prejudecăţii.

9242. Prejudecata este înşelarea prin care ignoranţa îşi justifică prezenţa în viaţa noastră.

9243. Prejudecata îşi pune aură de adevăr, considerându-se o rudă de seamă a ştiinţei.
9244. Prejudecata nu este timidă şi incertă; are tupeul puterii şi pretenţii justiţiare...
9245. Educaţia şi cultura ne aprind dorurile de afirmare şi de cunoaştere, arzându-ne rădăcinile prejudecăţilor – ignoranţele.
9246. Când te simţi eliberat de prejudecăţi, devii sclavul nemărginirilor – te sacrifici pentru propria ta instruire – te purifici în tainele existenţei.
9247 Odată ce s-au înfiripat rădăcinile prejudecății acolo rîmân; sunt perene!

PREȘEDINTE - JUCĂTOR

9248. ***Voi fi un președinte - jucător***; într-adevăr, așa a și fost; s-a jucat cu viața românilor și cu idealurile patriei; a jucat la cacialma, nicio virtute nu l-a onorat!
9249. Deși se pretinde jucător corect, actorul plângător de la Cotroceni produce grave faulturi poporului român!
9250. Dacă fairplayul în orice competiție nu este respectat, obligă la eliminarea din joc; este cazul să se întâmple și cu președintele-jucător care nu respectă constituția!
9251. Deși a fost eliminat din joc pentru comportare neconstituțională, președintele - jucător a apelat la *votanți* străini și a reintrat pe terenul patriei.
9252. Jucătorul de la Cotroceni are două legitimații: și de președinte, și de prim-ministru, dar tot ce e prea mult întotdeauna strică; nu joacă bine nicăieri!
9253. Cu toate că ar trebui să fie un arbitru, președintele - jucător intră în joc de partea cui vrea!
9254. De cele mai multe ori președintele-jucător, preferă să fie actor de circ; joacă roluri de saltimbanc, dar nu stârnește decât plânsul!
9255. Când președintele se joacă de-a *reforma și modernizarea statului român*, poporul suferă, revolata străzii mocnește, o nouă suspendare îl bântuie devastatoare.
9256. Pentru că președintele trișează în joc, pretutindeni în țară e mare jecmăneală.
9257. Un președinte - jucător rămas fără niciun spectator; aceasta-i astăzi marea Românie!
9258. Președintelui îi place să se joace fiindcă își acordă singur penalti ori scoate de sub mânecă un as sau un joker și câștigă partida pierdută.
9259. A vrut să fie președinte-jucător crezând că la Președenție e o activitate distractivă!
9260. Când ești un președinte-jucător și te joci cu toate instituțiile statului, nu poți fi decât învingător; dacă nu, le elimini din viața democratică!
9261. Cu atâtea *umilințe* pe capul președintelui-jucător, mai bine ducă-se-n pustiu toată viața democratică, zis-a indignat!
9262. E grea funcția de președinte-jucător: trebuie să fii și prim-ministru, să faci legi în locul Parlamentului, să te pupi cu interlopii, să ai propriul tău partid și să mai petreci și pe la Golden Blitz!
9263. Primul om în stat n-are dificultăți ca jucător; doar la președinția țării nu se pricepe deloc!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

9264. În ultimul timp președintele-jucător și-a *văzut visul cu ochii* ; doar pe regele Mihai nu-l bârfise în această lume; nemernicia s-a săvârșit!

9265. Regele Mihai precis că *are ce are* cu președintele-jucător; nu vrea să-i răspundă la mârlăniile acestuia; există virtuți de care mulți n-au aflat…

9266. Președintele-jucător și-a lut o nouă sarcină; după ce a *reformat și modernizat statul român*, vrea să salveze din criză și Uniunea Europeană; prea merg bine țările ei, trebuie să fim egali, nu?

9267. Cum nu poate fi și președinte, și jucător a ales să joace poarca pe maidane cu democrația și cu interesele României, dar nici de porcar nu-i bun!

9268. Președintele-jucător a infiltrat dictatura sa ca pe un cancer malign în starea de libertate a națiunii, fără să aibă conștiința crimei sale!

9269. Pentru că președintelui-jucător îi place fotbalul, dă cu piciorul în interesele naționale și face henț totdeauna când vrea să acapareze ceva!

9270. Nicio dificultate n-are ca jucător, fiind chiar genial, doar la președenția țării nu se pricepe deloc, vătămând interesele țării.

9271 Președintele jucător s-a debarsat de înalta sa funcție; doar se joacă, deși lumea se revoltă!

9272. Dictator, despot, tiran, președinte-jucător; Doamne, sub căte nume poate să se ascundă o minte paranoică!

PRETENŢIE

9273. Pretenţia parazitează existenţa.

9274. Nu pretindeţi decât ceea ce vă este propriu raţiunii.

9275. Cere altora mai puţin, dar pretinde mai mult de la tine însuţi!

9276. Pretindeţi doar cât vă este nevoia: lăcomia este nefastă!

9277. Când pretinzi mai mult decât ţi se cuvine, pierzi ceea ce merită să ai...

9278. Reduci nevoile, spânzurând pretenţiile!

9279. Schimbând nevoia în pretenţie, mori neajutorat.

9280. Când dorinţa abia miaună, pretenţia deja latră!

9281. Neputând să facă nimic durabil, pretenţia defăimează permanenţa...

9282. Deşi pătrund cu forţa în viaţa oamenilor, intruşii pretind dreptul de cetate...

9883. La nevoi maxime pretenţiile nu pot fi decât minime!

9284. Primele pretenţii par nevinovate; ultimele scot ochii lumii de la distanţă!...

9285. Pretinzând mai mult de la tine însuţi, câştigi curajul de a nu mai cere de la alţii...

9286. Inferioritatea de cuget îşi exprimă prostia prin mărimea pretenţiilor!

9287. Oamenii care n-au gânduri înalte îşi cocoaţă cât mai sus pretenţiile.

9288. De-i mare în pretenţii, are cugetul mic; sufletul şi-l vinde pe nimic!

9289. Faptele unor oameni sunt neînsemnate, ca nisipul apelor, dar pretenţiile lor se vor edificii.

9290. Arogarea unui merit fără niciun drept este o stare maladivă determinată de un surplus de orgoliu, de beţia cu iluzii şi de sechele ale caracterului.

9291. Dreptul la viaţă se pretinde în orice împrejurare: altceva nimic; ai numai datorii!

9292. Drepturile căpătate fără merit germinează pretenţii monstruoase.

9293. Pretenţia se comportă ca o milă impusă; o tâlhărie de drepturi...
9294. Faptele oamenilor care doar ştiu să pretindă sunt spulberate de vânt, pe când mofturile lor sunt ca stâncile în calea apelor!...
9295. Pretenţia nu este nici competenţă, nici o autoritate; neavând nicio valoare, este un moft de putere...
9296. Faţă de tine însuţi pretinde orice; nu-ţi proteja lenea, nu-ţi căţăra năravurile spre virtuţi.
9297. Ajutorul nemeritat devine repede pretenţie...
9298. La început pretenţia este decentă şi se fereşte de insistenţă; mai târziu devine obraznică şi apelează la abuzuri.
9299. Mic în fapte – mare în pretenţii – urât în deprinderi!
9300. Cu toate că unii sunt neînsemnați și neputincioși, au dorința și pretenția de a fi zeificați.
9301. Toate favorurile obținute fără merit ajung, curând, arogante pretenții
9302. Când nu poate induce înțelepciune, emite doar pretenții docte.
9303. Moftul se îndoapă cu pretenții.
9304. Pretinde că știe nu doar despre trecut și prezent, ci și despre viitor; este și Mafalda și Friederich Nietzshe!
9305. Pentru ceea ce dăm, pretindem; când ni se oferă, considerăm că este derizoriu.
9306. Când se consideră egal cu un învățat, semidoctul pretinde că îi cunoaște faptele.

PREZENT

9307. Prezentul este monumentul de glorie al conştiinţei unui popor.
9308. Dacă este important, prezentul rămâne; dacă este nevoie, schimbarea survine...
9309. Dorim *eternitatea* fiindcă vrem să accedem în *infinit*; nădăjduim nemărginire pentru că suntem... *robii prezentului*!
9310. Parola eternităţii o deţine clipa umilă a prezentului.
9311. Adulaţia faţă de viitor nu disculpă insuccesele prezentului...
9312. Adresându-te clipelor prezente, poţi fi înţeles de cele viitoare!
9313. Teama faţă de prezent idealizează viitorul...
9314. Când prezentul oferă amăgiri, idealul este martirul viitorului.
9315. Despre noi ne place să vorbim la timpul trecut şi la cel viitor; clipa prezentă fiindu-ne o durere – manifestare continuă; restul – iluzii...
9316. Dacă nu te ridici deasupra evenimentelor care se petrec, evadând din graniţele prezentului, rămâi un condamnat al istoriei anonime...
9317. Existenţa noastră este o opţiune în permanentă confruntare cu prezentul pe care vrem să-l umilim cu vanitatea învingătorului.
9318. Prezentul este lăsat să treacă pe lângă noi; puţină consideraţie îi acordăm, mult urât ne însoţeşte!
9319. Prezentul este flacăra istoriei; suntem orbi sau ne aprindem în lumină.
9320. Numai dacă nu-ţi este teamă de prezent, vei putea cuceri culmile viitorului...

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

9321. Când prezentul arde, trecutul s-a stins, iar viitorul începe a fumega; dogoarea flăcărilor înconvoaie în umilinţe trufiile, se călesc cutezanţele.
9322. Dacă supui prezentul o singură clipă, poţi avea tot veacul la picioarele tale.
9323. Pentru viitorul tău luptă-te cu vitregiile prezentului!
9324. Adevăraţii luptători sunt numai eroii prezentului: pe ei îi aşteaptă *nemurirea*.
9325. Ne place să ne trăim prezentul în efervescenţa speranţelor, încât orice vis ne pare posibil; chiar însăşi Învierea noastră!
9326. Numai în efervescenţa prezentului ne putem pregăti toate reacţiile viitoare!...
9327. Dacă nu te recunoaşte prezentul, nu te vor putea identifica clipele viitoare...
9328. Numai prezentul îţi oferă drum liber spre generaţiile viitoare.
9329. Culoarul tău de zbor este deschis de faptele prezentului – legitimaţia spre *nemurire*!
9330. Prezentul își generează viitorul ca pe o evaporare invizibilă din care vor sublima roade de existență umană.
9331. Nemurirea pe care ne-o dorim este doar încercarea noastra disperată de a cuceri pe deplin prezentul.
9332. Prezentul trebuie să aibă puterea de a pătrunde cât mai mult în trecut, dar și în viitor; să-și extindă influența în cunoaștere și în previziune.
9333. Trăim aici, acum, astăzi; prezentul ne alintă, prezentul ne supune; promisiunile viitorului par iluzii!
9334. Părem preocupați de propriul viitor, când, de fapt, obsesia vieții este permanența prezentului.
9335. Prezentului ne închinăm și lui îi suntem suzerani și tot acestuia îi datorăm recunoștință pentru ceea ce înfăptuim.
9336. Tot ceea ceea ce a asimilat din trecut și ceea ce germinează în orice clipă sunt distincțiile și minunile prezentului pe care le transmite viitorului ca pe fabuloase înfăptuiri.
9337.În fiecaree clipă prezentul dispare, în orice moment prezentul se naște, fiind mereu un altul; murind spre înviere!
9338. Prezentul doar bâjbâie în trecut și abia de îndrăznește să presupună ce va fi în viitor.
9339. Prezentul emite un veșnic început; mijește viitor!
9340. Ne iubim atât de mult prezentul pentru că ne temem de viitor; un necunoscut al fantasmelor!
9341. Știm că prezentul nostru dispare, dar ne visăm nemuritori; ideile, faptele, virtuțile n-au pieire!
9342. Ne expunem faptele și bucuriile contemporanilor noștri, dar aceștia sunt din ce în ce tot mai puțini, prezentul părând o zădărnicie.
9343. Fulgerător ne e prezentul și atâtea rele ce-l împilă; nedreptatea și dictatura îi sunt potrivnice, însele fiind adeseori ca o zămislire a lui însuși.
9344. Nu putem fi doar spectatori ai prezentului, trebuie să-i inducem edificiul clipei de mâine!
9345. Amintirile ne întorc în trecut, curajul ne conduce spre viitor; sensuri contrare ce se atrag către prezent.

9346. Să-ți pară rău de ruinele trcutului, dar să plângi și să te rvolte prezentul fără viitor!

PRIETENIE

9347. Prietenia generează încredere şi extirpă neputinţa...
9348. Prietenii se găsesc printre oamenii cu care lupţi împotriva greutăţilor, care îşi asumă din neliniştile tale!
9349. Prietenia oferă balsamul dragostei pentru rănile sufletului.
9350. Unui prieten i se acordă şansa reuşitei; doar duşmanilor li se pot face înlesniri...
9351. Fără prietenie faptele oamenilor rămân pustii.
9352. Valoarea prieteniei se recunoaşte numai după puterea ei de sacrificiu...
9353. Prietenul îţi scoate durerea din inimă, dar te lasă să te vindeci singur: nu te amăgeşte!
9354. Prietenia câştigată nu se scoate pe tarabă...
9355. Dacă îi rostogolesc talazurile vieţii, când pe unii, când pe alţii, prietenii îşi dau mâna şi se trag la mal...
9356. Decât să linguşeşti prietenii, mai bine săruţi duşmanii!
9357. Cine n-are prieteni rămâne însingurat printre oameni...
9358. Mulţi oameni sunt trataţi prieteneşte, dar ei se poartă ca duşmanii; spiritul prieteniei este un nimb al înălţimilor!
9359. Prietenia se destramă prin ceea ce i se ascunde...
9360. Mulţi refuză prietenia pentru că slugăresc interesul...
9361. Interesul cel mai mărunt condamnă, nevinovată, prietenia cea mai puternică!
9362. Cea mai severă lege a vieţii este prietenia; cine o trădează iertarea nu-l binecuvântează...
9363. Sentimentul prieteniei pătrunde în suflet, ocolind buzunarul interesului.
9364. Prietenii durerilor tale sunt rari; ai plăcerilor – o lume!
9365. Îi eşti prieten, ajută-l; îţi este prieten, ajută-te!
9366. Dacă toată viaţa cauţi prieteni, nu iroseşti nicio clipă zadarnic...
9367. Prietenii îi găseşti în idealuri; duşmanii – pitulaţi în succesele tale.
9368. Când prietenul este rănit, îl ajuţi să sufere şi să ierte; rănile incită la ură!
9369. Când te prăbuşeşti, surâde; când cade un prieten, ai motive să plângi, dar şi să lupţi pentru el...
9370. Desconsiderând prietenia, oferim răutate!
9371. Prietenia este un dar de la Dumnezeu, căci numai El, în marea Sa singurătate, îi cunoaşte infinita ei valoare.
9372. Prietenia este o operă reciprocă: se sculptează un dialog de viaţă în anticamera frumuseţii.
9373. Când nu trăim printre prieteni, înseamnă că nu avem destulă înţelepciune şi nici inimă deschisă; apropierea dintre oameni înlătură sclavia ideologiilor de ură!
9374. Prietenia este cea mai frumoasă nestemată a caracterului.
9375. Niciun mister nu poate distruge o prietenie adevărată, ci doar iluzia ei – nesinceritatea.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

9376. Dacă ai pierdut un prieten, tu nu mai eşti acelaşi, iar lumea este mai puţin frumoasă.

9377. Lasă-te cucerit de prietenie ca să poţi învinge viaţa!

9378. Numai prietenia poate dezvălui frumuseţile divine sufletului; altfel, nu vedem decât un pustiu...

9379. Prietenia este prima invenţie a fericirii; rampa ei de zbor.

9380. Omul fără spiritul prieteniei sperie chiar şi fiarele; se poartă sălbatic.

9381. Între prieteni teama nu-şi găseşte niciodată loc...

9382. Fiecare gest de prietenie este o mare bogăţie, dar suntem totuşi atât de săraci, încât sufletul, prea trist, ne doare...

9383. Prietenia nu oferă decât virtuți; ele sunt cele căutate, ele ne sunt dorința niciodată potolită!

9384. Prietenia are harul să descopere bucurii de viață și să dobândim puteri de înălțare.

9385. Între prieteni și dușmani există toți ceilalți oameni pe care nu-i băgăm în seamă, ca un regret, indiferent de virtuțile lor.

9386. Deși n-avem dușmani, suntem întotdeauna nu doar prea săraci în prieteni, ci și lipsiți de încredere în noi înșine.

9387. Dacă vrei să cumperi un prieten, înseamnă că tu însuți te-ai vândut; prețuri de nimic…

9388. Prietenia pusă la încercare e o credință trădată.

9389. Trăinicia prieteniei durează când este ferecată în lanțurile sufletești invizibile.

9390. Cu cât trece timpul prietenia tot mereu întinerește.

9391. Cinic paradox: să-ți faci adversari chiar din prieteni, disputând virtuți înălțătoare!

9392. Prietenia este o căutare reciprocă; o atracție de conștiințe, o respingere de neiubire.

9393. Un bun prieten nu ne părăsește nici după ce pleacă definitiv; îi simțim lipsa...

9394. O prietenie de nădejde o simți numai în împrejurări lipsite de speranțe.

9395. Nu ne e prietenia niciodată de prisos; cât primim nu ne ajunge, cât o dăm e prea puțin!

9396. Prietenia se poate arăta nu doar în gesturi de eroism ori în asumare de suferințe; este destul să emită înțelegere și dragoste omenească!

9397. În singurătatea planetei, cu cei șapte miliarde de oameni, prietenia te poate conecta cu fiecare dintre ei precum o binecuvântare divină.

9398. Cu timpul, cunoștințele și prietenii dispar, părându-ni-se că viața se prăbușește în gol.

9399. Chiar și în relațiile de familie sentimentul prieteniei trebuie să domine ca un liant al sincerității și ca un balsam al dragostei.

9400. Ce mult ne dorim să ne întâlnim cu prietenii din tinerețe, să le putem spune că nu ne-am rătăcit pe cărările vieții și că n-am irosit minunile pe care aceasta ni le-a oferit!

9401. În orice prieten bun m-am aflat pe mine însumi!

PRIVILEGIU

9402. Privilegiile sociale nasc abuzuri aristocratice.
9403. Privilegiul ascunde o inferioritate dureroasă.
9404. Privilegiul de a se crede atotştiutor îl au toţi ignoranţii.
9405. Privilegiile ocolesc căile perfecţiunii, urmând ofertele înşelătoare ale infatuării.
9406. Ajutorul micşorează nevoia, privilegiile o amplifică.
9407. Privilegiile dorite trădează ambiţii urâte...
9408. Privilegiul este un viciu al Puterii.
9409. Dacă accepţi privilegii sociale, îţi recunoşti starea de inferioritate şi condiţia tâlharului de merite.
9410. Chiar dacă moartea are privilegiul veşniciei, viaţa noastră îl poate avea pe cel al nemuririi; depinde numai de puterea de dăruire a fiecărui om.
9411. Privilegiile de *a iubi, a crea* şi de *a spera* sunt darurile ivirii noastre pe Pământ!...
9412. Goana disperată după privilegii are ca punct de pornire partidele politice – complicitatea la trufie şi necinste.
9413. Doreşte-ţi doar privilegiul de a putea renunţa la avantajele sociale!
9414. Clasele sociale privilegiate induc dezavantaje şi persecuţii pentru toată populaţia şi chiar pentru ele însele.
9415. Omului, ca fiinţă cu har divin, i-au fost hărăzite, faţă de toate celelalte creaţii, infinite privilegii de fiinţare...
9416. Un singur privilegiu îi poate elimina, din start, pe toţi ceilalţi participanţi la maratonul vieţii!...
9417. Omul are privilegiul de a avea o conştiinţă şi de a-şi înălţa cugetul şi sufletul în credinţă.

PRIVIRE

9418. Privirea ne este dată ca să îmbrăţişeze minunile lumii.
9419. Prin şoapta privirilor sufletul se confesează lumii...
9420. Privirea este poarta sufletului omenesc deschisă oricăror speranţe.
9421. Sufletul răsfrânge, prin stelele privirilor, văpaia dragostei oferită lumii.
9422. Privirile revarsă gânduri: ochii plâng durerile, ochii nasc iubirile.
9423. Privirea este izvorul nostru de lumină: puritatea prin care transmitem sufletul ce-l avem şi nemărginirea unde slobozim speranţele pe care le nutrim.
9424. Revărsarea privirii noastre în Infinit este cea dintâi bucurie a fiinţării hărăzită nouă.
9425. Privirea noastră descoperă miracolul lumii, îl îmbrăţişează cu puterea sufletului şi-i soarbe dăruirea frumuseţii.
9426. Privirea este cel mai fidel cărăuş al vieţii noastre; ne aduce în fiinţă freamătul existenţei, ne poartă din suflet spre lume dragostea ce o dăruim.
9427. Lumina tainică şi tulburătoare a privirilor se stinge numai odată cu ultima noastră speranţă, atunci când aflăm ce este dincolo...

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

9428. Izvoarele privirilor se află în sufletul nostru; în puterea, în măreţia şi în misterul lui; cuceritoare zestre!

9429. Privirea captează pentru cuget nemărginire, iar pentru suflet Divinitate.

9430. Adevărata forţă de privire a omului este conştiinţa sa, dar prea mulţi nici măcar nu-şi umezesc ochii, văzând lacrimile altora!...

9431. Privirea şi gândul par a se desprinde de noi în Univers, dar se reîntorc întotdeauna cu o bogată zestre de doruri pentru inimă şi cuget.

9432. Dacă măcar o singură dată privirea ta s-a aţintit asupra lumii, atunci înseamnă că eşti de-a pururi îndrăgostit de măreţia şi de sfinţenia ei!

9433. Privesc din goana trenului o câmpie verde și parcă m-aș arunca în brațele ei; ce mă mai cheamă Bărăganul copilăriei!

9434. Mă întâmpină atâtea treburi de făcut, încât obosesc numai când le privesc, dar nu mă sperie; pe câte ca ele nu le-am nimicit!

9435. Iarăși privesc cum trec mașinile pe șosea; parcă mă duc și eu cu ele către Nicăieri; e ca o chemare spre niciu rău și către nicio nevoie.

PROBLEME

9436. Când ai o problemă greu de rezolvat, las-o să-şi sedimenteze rosturile până devine... apă de ploaie!

9437. Orice problemă dificilă transfer-o în sarcina acelora care se împotrivesc rezolvării ei!

9438. Când o problemă are prea multe necunoscute, desconsideră-le mai întâi pe cele mai puţin importante; pe câmpul de luptă sunt şi soldaţi fricoşi...

9439. Sunt probleme multe atunci când este puţin curaj, iar aspiraţiile sunt efemere!

9440. Laşitatea n-are griji: orice problemă poate fi trădată...

9441. Absenţa adevărului stimulează dificultăţile oricăror probleme; le fac nu doar nedescifrabile, ci şi perverse!...

9442. Când avem multe greutăţi de înfruntat şi nu le găsim rezolvarea, problema cea mai dificilă suntem noi înşine; trebuie să ne simplificăm îndoielile, nehotărârile şi lipsa de curaj.

9443. Viaţa ne pune în faţă probleme greu de dus până la capăt, dar, asemenea unei mame, tot ea ne oferă şi căile de rezolvare; trebuie doar să nu ne lăsăm niciodată copleşiţi de dificultăţi; ele ne dau posibilitatea să cunoaştem înţelepciunea învingătorului.

9444. Problemele lumii sunt şi ale noastre: durerile iradiază nelinişti – neliniştile induc tămăduire.

9445. Ne suntem nouă înşine o ecuaţie greu de rezolvat: prea multe necunoscute şi ipoteze sălăşluiesc în sfera noastră limitată de înţelegere.

9446. Pentru toate problemele noastre cel mai bun profesor este *viaţa*; în experienţa ei învaţă să rânduiască cel mai bine priorităţile şi să găsească soluţiile cele mai potrivite...

9447. În fiecare zi avem multe probleme mai greu de rezolvat chiar decât cvadratura cercului...

9448. Învăţăm greu să rezolvăm problemele existenţei mai ales atunci când, de câte ori a fost greu, am chiulit de la datorie!
9449. Pentru a ne putea soluţiona problemele, nu putem sări peste etape de viaţă; trebuie să buchisim, la timpul cuvenit, rosturile existenţei!
9450. Când nu ştim noi înşine să ne rezolvăm problemele care ne dor, rareori găsim un... *meditator* care să ne îndrume corect!

PROGRES, REGRES

9451. Epocile de progres sunt rodul libertăţii de gândire.
9452. Cununa oricărui progres este cultura: fundamentul său – munca.
9453. Viitorul se întrezăreşte prin ferestrele de speranţă ale progresului.
9454. Regresul trădează existenţa în ordinea lumii a patimilor vii şi a idealurilor false.
9455. Pornit din prăpăstiile timpului, progresul urcă necontenit *calvarul* viitorului fericit!
9456. Progresul captează energia din pasiunile oamenilor, înălţând condiţia umană şi aspiraţiile ei.
9457. Progresul generează speranţe, pe când regresul stinge ideea oricărei dorinţe...
9458. Progresul este *perpetuum mobile* visat de Omenire.
9459. Progresul distruge canoanele încremenite ale timpului, modelând forme noi din geniul simplităţii.
9460. Iluziile de prosperitate sunt întotdeauna cu mult mai mari decât dimensiunile progresului.
9461. Nu sunt soluţii radicale pentru progresul omenirii; atât timp cât plutim în haosul ideilor şi al ipotezelor, bâjbâim în tehnologii şi dezavuăm fizionomiile ideilor.
9462. Orice acţiune încrustează în sine propriul ei sacrificiu – singurul ideal de progres.
9463. În absenţa adevărului societatea umană regresează, involuţia inhibând spiritul novator.
9464. Progresul nu este un dar al trudei, cum nu este nicio jertfă a robiei: este o efervescenţă a libertăţii de spirit.
9465. Dacă vrei să progresezi, străduieşte-te pentru orice, despică firul în patru până înveţi la ce să renunţi şi ce opţiuni ai!
9466. Preferă carapacea de sub care răzbat speranţe de libertate decât regresul sufocant care ucide nemărginirea cugetului, visările şi înălţarea...
9467. Când cugetul omului este liber, progresul aşterne vieţii rogojina de tihnă şi de speranţe.
9468. Progresul nu este nici sclavul, nici unealta omului, ci-i un al doilea timp, o altă fiinţă a sa care-i foloseşte ideile!
9469. În absenţa libertăţii cugetul involuează, progresul civilizaţiei stagnează, iar ideile se prăbuşesc în implozia generală...
9470. Există un înger al progresului – idealul libertăţii – tot aşa cum există şi un diavol al regresului – comunismul.

9471. Apreciem progresul numai după felul în care reuşim să stăpânim materia – cum ni se supune lutul pe care vieţuim; cu toate că ţintim în subconştientul nostru, fără a avea curajul de a recunoaşte, să cucerim şi să transformăm lumea numai prin puterea spiritului nostru – să fim doar energie de cuget!
9472. Lipsa de libertate încătuşează orice progres, civilizaţia regresând în cavernele primitivismului.
9473. Viaţa, fiind o permanentă aspiraţie spre progres, este adeseori oprită şi chiar întoarsă din drum de pericolele dramatice ale injustiţiei sociale.
9474. Adeseori progresul este un capriciu al abuzurilor politice!
9475. Când societatea este în regres, cu siguranţă că unii indivizi sunt prea bogaţi în nedreptate şi în prostie...
9476. Între progres şi regres bilanţul nu poate fi decât în favoarea vieţii; altfel, involuăm spre mormoloci...

PROMISIUNE

9477. Când lumea suferă, promisiunile sunt iluzii în plus pentru durere.
9478. Promisiunea este o armă perfidă a înşelării.
9479. Promisiunea vicleană este ca un val ce se prăbuşeşte peste corabia vieţii în derivă...
9480. Promisiunea nerespectată devine o nevoie urgentă.
9481. Promisiunile în care credem se metamorfozează în speranţe înaripate, chiar cu riscul de a ne prăbuşi din zbor.
9482. În loc de promisiuni, bogate în cuvinte, mai bine un ajutor real, oricât de sărac!...
9483. Promisiunile regimului politic comunist au implantat idei otrăvite pentru mai multe veacuri pe cea mai mare parte a planetei Pământ...
9484. Ca rudă versată a minciunii, promisiunea a deprins să se acopere cu pojghiţă de adevăr şi să caute sprijin în multe partide politice!
9485. Fă-i ignoranţei cât mai multe promisiuni şi va deveni cel mai fidel discipol al demagogiei!
9486. Promisiune, am vrea să-ţi fim credincioşi şi să te iubim, dar toată viaţa ne-ai trădat, cu toate că ştiai că ne punem speranţele în tine!
9487. Promisiunea este o doză ucigaşă de narcoză.
9488. Faptele cele mai neînsemnate umbresc promisiunile oricât ar fi de importante.
9489. Promisiunea linguşeşte favoarea Timpului, pe când faptele înfruntă trecerea clipelor.
9490. Promisiunile formale înjunghie aşteptările candide ale sincerităţii.
9491. Lipsurile se suportă, promisiunile neonorate omoară!
9492. Din câte fapte se fac pentru binele oamenilor, puţine ajung până la ei; promisiunile le substituie şi le subminează ajutorul.
9493. Promisiunea nu înlătură durerea, ci împodobeşte tristeţea cu beteală colorată...
9494. Promisiunile nu ţin de foame, cum nu se împacă moartea cu nădejdea!

9495. Când promisiunea devine o instituţie a statului, libertatea cetăţenilor nu mai este demult cunoscută!
9496. Nu transforma promisiunilor perfide în speranţe arzătoare: se va alege scrum din viaţa ta!
9497. Toată viaţa am crezut atât de mult în promisiuni, încât astăzi suspectăm şi nu mai putem avea încredere nici în fapte reale...
9498. Toţi nemernicii îşi încep cariera politică prin promisiuni ademenitoare!
9499. După prin câte dureri au trecut bieţii oameni, ar trebui ca nici proştii să nu mai creadă în promisiuni...
9500 Nouă înșine nu ne putem promite nimic; ne suntem îndatorați cu multe fapte.

PROSTIE

9501. Prostia deranjează pentru că există!
9502. Limitele prostiei sunt îngăduinţele lumii...
9503. Făcând voia prostiei, participăm la triumful ei!
9504. De unul singur lupta cu prostia n-are niciodată sorţi de izbândă.
9505. Prostia nu se recunoaşte pe sine nici în faţa adevărului, nici în văzul lumii!
9506. Prostia se consideră civilizată, negând orice nevoie de învăţătură.
9507. Părerile contrare stârnesc mânia prostiei.
9508. Prostul simte că moare, dacă nu vorbeşte fără rost...
9509. Când nu vrei să cugeţi, te molipseşte instantaneu prostia.
9510. Ca să pară capabil, în orice împrejurare, prostul distruge toate dovezile contrare...
9511. Prostul se simte insultat, dacă nu-i venerat!
9512. Bucuriile se ţin ascunse de ura prostiei...
9513. Prostul nu-şi vede sărăcia duhului, dar arată cu degetul orice îndoială a lumii.
9514. Prostul pricepe altceva din ce i se spune şi face altfel de cum a înţeles...
9515. În oglindă prostia se vede frumoasă; în lume se crede regină.
9516. Când există prea multă îngăduinţă, prostia este un lucru comun...
9517. Desconsiderând lumea, prostia este mândră de sine!
9518. Prostul poartă vina deformării valorii altora şi ticul grandorii proprii.
9519. Indiferent ce-ar face, prostia ţinteşte să germineze răutate.
9520. Prostul nu se simte în niciun fel subjugat de prejudecăţile proprii.
9521. Nicio buruiană nu otrăveşte viaţa oamenilor mai rău ca prostia lăsată să-şi prolifereze răutatea!
9522. Prostia înlocuieşte adevărurile lumii cu pretenţiile proprii.
9523. Fiinţei umane i-a fost hărăzită – ca o pedeapsă nemeritată – cea mai josnică desconsiderare: prostia.
9524. Cu cât creşte prostia, cu atât frumuseţile vieţii se micşorează.
9525. Golgota celei mai evoluate creaţii a naturii este năpasta prostiei...
9526. Ca să-şi facă în viaţă pretutindeni loc, proştii se grăbesc să pună înţelepţii pe... foc.
9527. Nu deranjează pe nimeni lipsa de erudiţie, ci numai doza de prostie...
9528. Părerea prostiei îşi face loc cu bâta.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

9529. Cu cât are mai puţină minte, cu atât prostul are mai multe păreri.
9530. Prostia şi puterea dau ignorantului iluzia de geniu!
9531. Prostul pretinde că ştie orice, pentru că nu înţelege nimic...
9532. Când nu-ţi recunoşti prostiile, te încoronezi cu ele...
9533. Când prostul gândeşte, în mod sigur premeditează o răutate; altceva nu poate debita!
9534. Prostia îşi hrăneşte puterea cu laude, cu pretenţii şi înşelare.
9535. Semidoctul nu recunoaşte ce nu ştie; se laudă cu cât ştie şi cu orice prostie.
9536. Prostia consideră că se emancipează, criticând vehement tot ceea ce nu înţelege.
9537. Dacă prostul s-ar putea vedea pe sine, n-ar conta că-i vede numai pe alţii.
9538. Nu de mărimea prostiei te temi cel mai mult, ci de clipele ei de vieţuire.
9539. Patima prostiei damnează înţelepţii...
9540. După numărul slugilor se măsoară lăcomia, după hoarda linguşitorilor – prostia.
9541. Puterea despotică este starea morbidă, incurabilă a prostiei.
9542. Când înţelepţii cad, proştii pretind să se înalţe în locul lor.
9543. Asuprirea vieţii este secretul întunecat şi nemărturisit al prostiei.
9544. Tot ce uneşte iubirea vrea să dezbine prostia...
9545. Învăţatul gândeşte, prostul doar gesticulează!
9546. Lipsa ideilor universalizează prostia.
9547. În absenţa învăţăturii prostia regenerează din orice şi din nimic – din ea însăşi!
9548. Cum ajunge la putere prostul îşi şi încoronează originea: moare după mărire!
9549. Prostia se înfiripă când întâlneşte ignoranţa dornică să parvină...
9550. Proştii nu sunt neapărat puternici, ci au răutatea mare!
9551. Fără prostie nu se naşte niciodată răutatea nedreptăţii; n-are sevă otrăvitoare.
9552. Pe unde trece prostia, cu siguranţă rămâne durere şi ură!
9553. Întotdeauna după un prost în frunte urmează un şir de neghiobi...
9554. Poţi accepta abuzul, durerea şi tristeţea, dar refuză în orice împrejurare apropierea prostiei!...
9555. Patima de putere conservă destinul prostiei!
9556. Când se sădesc amăgiri, se culege prostie...
9557. Prostia are satisfacţia de a supravieţui *oricând, oricum* şi *oriunde*; blajin destin au relele lumii!
9558. Indiferent de cum şi cât greşeşte, prostia are şansa să fie înţeleasă şi iertată; fiind năpăstuită de puterea raţiunii, are prezumţia lipsei de duh.
9559. Când prostia este în preajmă, râsul fără rost îi ia înainte...
9560. Nu există niciun prost care să nu o facă pe deşteptul!
9561. Prostul dă răspunsuri triste, dar începe să râdă; nu-şi cunoaşte rostul, dar vrea să conducă pe alţii...
9562. Prostia – leziune incurabilă a conştiinţei!
9563. În loc să gândească, prostul râde; în loc să înţeleagă – mistuie păreri.
9564. Unde încolţeşte prostia, se visează fructe de aur.

9565. Cu cât se degradează, prostia nu involuează: răul, ura şi bârfa o regenerează!
9566. Egalitarismul aplatizează spiritul, îngropând idealurile umane în văgăunile prostiei.
9567. Decât accesul la amăgirile prostiei, mai bine neşansa oricărui succes!
9568. Prostia îmbată întotdeauna puterea cu merite şi cu iluzii de mărire.
9569. Prostia este fudulă, dar ştie când trebuie să se târască...
9570. La braţ cu ignoranţa, prostia linge blidele; în faţa înţelepciunii se poartă ca o fiară!
9571. Faţă de cei slabi prostul îşi dezvăluie puterea; faţă de cei înţelepţi – răutatea!...
9572. Unde se strâng înţelepţii dau năvală proştii: speră în confuzii!
9573. Prostia trebuie adunată din lume cum se strâng nebunii de pe drumuri...
9574. Prostia – câtă minte are – este marea tristeţe umană!
9575. În preajma înţeleptului prostul se visează învăţat; ajuns la putere – se crede împărat!
9576. Prostul sare de la locul lui ca să se laude şi se ascunde ca să înşele...
9577. Prostul nu înţelege diferenţa de judecată, dar sfidează cu vanitatea averilor adunate...
9578. Când oamenii n-au destulă minte, păgubesc Pământul cu umbra lor şi cu tupeul pretenţiilor.
9579. Până şi haosul este stăpânit de legi; numai prostia n-are niciun Dumnezeu s-o potolească!
9580. Lăcomia de putere este dangaua care individualizează prostia.
9581. Prostul adoră lauda de cum o aude şi spânzură opoziţia de cum o presimte...
9582. Boala prostiei nu-i durerea neştiinţei, ci patima măririi.
9583. Degeaba prostia îşi reface mereu găoacea; ce-i pierdut, pierdut rămâne, ce-i stricat de departe pute!
9584. Prostia otrăveşte atmosfera; în preajma ei te sufoci!
9585. Prostia urăşte pe oricine care se deosebeşte de ea; cel mai hidos şi tânt – cel mai iubit!
9586. Reacţia prostului nu este imprevizibilă; în orice împrejurare stârneşte pretenţii de geniu...
9587. Un înţelept ştie câtă parte de prostie îl pândeşte; prostul nu ştie, nu recunoaşte, nu înţelege: tigva goală doar pretinde!
9588. Când necuviinţa se justifică prin prostie, nu mai este nevoie să cauţi şi alte explicaţii...
9589. Omul se asociază uşor semenilor săi; preia bucurii, patimi, idealuri, chiar şi sărăcie, dar niciodată prostie...
9590. Nicio victorie nu determină prostia să se recunoască învinsă; ştie că repulsia ce o inspiră face pe oricine să bată în retragere...
9591. Virtutea unor oameni constă în simpatia chipului; în rest, nicio calitate care să te determine să-i sprijini ori să le ierţi prostia.
9592. Din ură faţă de prostie devii un criminal: nu poţi trăi dacă nu îi ucizi toate neroziile!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

9593. Ne este greu să suportăm dispreţul pentru greşeli mărunte, când ştim că prostia gogomană a unora este un fapt neobservat.

9594. Erudiţia nu este decât o fugă disperată de prostie; este poate prea puţin, dar te simţi liber...

9595. Cu puterea şi cu răutatea ei prostia este prin sine însăşi o anticipare a degradării.

9596. Prostia este saturată de sine: fudulă, agresivă şi urâtă; găunoasă, fadă şi diformă.

9597. Întâi ne ferim de prostie; de rele – mai târziu; aşa cum ne dorim şi înţelepciunea; norocul – la urmă!

9598. Să n-ai încredere în promisiunile prostiei: este vicleană şi violentă!

9599 Când prostia este dichisită cu puţin adevăr, multă lume îşi falsifică – fără să vrea – propria viaţă.

9600. La ce folos să ai toate bogăţiile lumii, dacă ai, pe deasupra, şi prostie!

9601. Prostia nu se curăţă niciodată de păcate; învăţătura o răzvrăteşte, lauda o desăvârşeşte!

9602. Cele mai rafinate forme ale prostiei nu rămân la coarnele plugului, ci acced la putere, minciună şi la jilţuri politice.

9603. Aceasta-i prostia: când lumea se chinuie toată viaţa să înveţe, ea ştie orice din propria-i găoace: lumea moare de griji, ea înviază de nepăsare...

9604. Prostul crede orice minciună, nu înţelege nimic din ce i se spune, dar decide cu pretenţia preciziei în... cunoştinţă de cauză!

9605. Cum de cele mai multe ori prostia ajunge la putere, imediat precipită în abuzuri, erupând în lume magma urii şi durerii.

9606. Când conduce prostia, cei buni sunt ocoliţi, cei răi sunt aşteptaţi, aşa cum înţelepţii sunt persecutaţi, iar intruşii promovaţi.

9607. Trăim în limitele impuse de natură, de societate şi de către propriile străduinţe; doar prostului nu-i convine nimic: vrea mai mult decât i se cuvine şi pretinde mai mult decât merită.

9608. Cei buni să ne ierte, cei drepţi să ne ajute, iar înţelepţii să ne înveţe; nerozii însă să ne lase în pace!

9609. Refuză ofertele strălucitoare ale prostiei şi preferă cupa cu otravă a insucceselor ce ţi-o poate întinde viaţa.

9610. Cu prostia trebuie să fii rebel din instinct şi din intuiţie.

9611. Deşi prostia este foarte costisitoare, iar înţelepciunea destul de profitabilă, noi facem eforturi pentru a ieşi întotdeauna în pagubă...

9612. Şi pe cea mai firavă mlădiţă de prostie se pot altoi răutăţi viguroase şi infinite vicii!

9613. Comportamentul intransigent al multora este cauzat de prostia înconjurătoare... Doamne, ce servilism, ce trădare, ce minţi de... cotineaţă!

9614. Oricât de mult am ocoli-o, mereu dăm peste prostie; este omniprezentă, atotcuprinzătoare, mai ales impregnată de comunism.

9615. Nu este chiar uşor să recunoşti prostia; se deghizează cu virtuţi, se fardează cu merite şi cu distincţii; îşi pune chiar bucle de candoare...

9616. Un prost ajuns la putere – cum altfel decât prin înşelare? – induce în eroare nu doar destui înţelepţi, ci şi pe cei tocmai îndrituiţi să vegheze la dreptatea şi libertatea oamenilor.
9617. Pe fiecare ne încearcă prostia să-i dăm vamă de cuget; mai nerozi să viețuim, mai neoameni să tot fim!
9618. Prostia fără vină poate fi iertată; cea fudulă – niciodată!
9619. Prostia măreață nu poate fi fabricată decât de un semidoct; crede că le știe pe toate!
9620. Cu atâta prostie în jur, mulți au ocazia să o facă pe înțelepții.
9621. Doamne, a ajuns prostia la putere de se fac în țară toate fără judecată!
9622. De câtă prostie e cuprinsă în legi, ne obligă să emigrăm în altă ţară! Când domnește prostia, se renunță repede la democrație; dictatura lipsei de cuget ține loc rațiunii!
9623. Prostia cea fudulă încoronează întotdeauna dictatura!
9624. Când unii înțelepți se folosesc de prostie, cugetul le va germina nu doar răutate, ci și inferioritate.
9625. Dacă prostul ajunge la putere, se declară geniu; consilierii și enciclopediile pot să dispară din această lume!
9626. Dacă și-ar ține gura legată, prostia n-ar fi atât de desconsiderată.
9627. Dacă i s-ar injecta o cât de mică doză de modestie, prostia ar muri instantaneu.
9628. O minte împresurată de laude e impregnată de prostie.
9629. Dacă se laudă că deține puterea, înseamnă că are *harul prostiei!*
9630. Faptul că apelează la prostie este o dovadă contrară înțelepciunii.
9631. Și prostia se miră cât de ușor cucerește mințile oamenilor!
9632. Prostia se mai poate tămădui, dacă îi iei puterea și îi astupi gura să nu se laude!
9633. Toate prostiile se recunosc între ele; fiecare se consideră a fi o excelență!
9634. Fără promovare prostiei, abuzul și dictatura nu se pot instaura; au nevoie de duhoarea ei; prin ea respiră!
9635. Greu i se vine prostiei de hac; este aliată cu Puterea, cu Minciuna și cu Înjosirea; simbioză sfidătoare și degradantă!
9636. Pe întinderea câmpiei mușuroiul se crede împărat, ca prostul printre nătărăi.
9637. Prostul triumfă în societate, pentru că îi îngăduie lumea.
9638. Prostia imită gesturi aristocratice, considerându-se regină.
9639. În lumea prostiei toate fleacurile se cred importante.
9640. Când sunt atâte nerozii în mintea multor oameni, cum să mai încapă vreo virtute?
9641. Nu te împresura cu o falsă măreție, că te vei contamina de prostie!
9642. Cel ce spune că e prost vrea să te înșele.
9643. Degeaba spune că le știe pe toate când se folosește de prostie!
9644. Chiar de nu face rele, e fericit dacă se aflăîn centrul atenției; confundă celebritatea cu nerozia.

9645. Prostului i se atribuie atătea manifestări defectoase de comportament, încât îl determină să se considere virtuos.

PRUDENȚĂ

9646. Prudența este un bun avocat al vieții, pe când imprudența – un aprig temnicer.
9647. Prudența se crede mai mult o înțelepciune decât un instinct, dar cel mai adesea coabitează între ele.
9648. Din prudență, cântărim binele așteptat mai mult chiar decât ne ferim de răutate.
9649. Prudența învață repede să nu uite răutatea.
9650. Prudența a fost cândva înșelată, de aceea știe să fie atât de prevăzătoare.
9651. După ce o pățim, ne împrietenim repede cu prudența.
9652. Prudența nu cere nimic dacă o folosești, pe când nepăsarea ne oferă din plin răutate.
9653. Prudența însoțește și cumpătarea, și aventura; nu se desparte niciodată de noi dacă știm să o apreciem!
9654. Nevinovata prudență îndeamnă la reținere, iar aceasta e gata oricând să împingă în lașitatea trădării orice formă de împotrivire.
9655. Viclenia lașității speră să se ascundă în demnitatea prudenței
9656. Experiența de viață ne îmbracă în armura prudenței.
9657. Prudența nu este o tranșee de luptă, ci este chiar un avanpost de atac!
9658. Prudența care își infatuează prezența își menajează tentația lașității.
9659. Imprudența nu este un act de curaj, ci o înșelare de eroism.
9660. Deși prudența este o bună rudă a responsabilității, este prima care poate să trădeze!
9661. Prudența vede întotdeuna răul înaintea noastră.

PUTERE

9662. Tronul puterii are întotdeauna treptele lui de slugi!
9663. Setea de putere se potoleşte numai sorbind neomenie din cupa morţii.
9664. Atavismul puterii induce regres şi dezumanizează.
9665. Când nu poţi ajunge la putere, nu scheuna pe la uşi...
9666. Cine deţine puterea arată cu degetul spre vina altora pentru fiecare insucces!
9667. Este puternic cine iubeşte şi clădeşte, nu cine urăşte şi distruge!
9668. Nimic nu-i mai nesigur ca puterea!
9669. Puterea care emană din voinţa poporului este o primăvară creatoare; cea însuşită prin abuzuri – o teroare distructivă.
9670. Oamenii îmbătaţi de iluzia puterii pierd simţul realităţii şi echilibrul omeniei.
9671. Când puterea creşte, se înmulţesc linguşitorii, prostia se adânceşte, iar libertatea se pulverizează în promisiuni.
9672. Abuzul de putere pretinde dreptatea lui proprie.
9673. Mirajul puterii trădează patimile urâte.

9674. Cât de mari sunt aripile puterii spiritului tău, atâţia paşi urci, atâta suferinţă îţi asumi!
9675. Nimic nu-i este dat omului peste puterea sa!
9676. Însuşirea abuzivă a puterii trădează orice interes naţional.
9677. În lupta pentru putere nu supravieţuiesc nici idealurile, nici omenia; nemuritoare sunt minciuna, trădarea şi crima!
9678. Puterea raţiunii este sfântă; iraţiunea puterii este... satanică.
9679. Cine n-are propria sa valoare pune preţ numai pe putere...
9680. Lăcomia de putere este teamă de viaţă, de tine însuţi.
9681. Puterea simte spiritul duşman, văzând în competenţă o capcană otrăvită; înşelarea pactizează cu josnicia, ponegrind aspiraţiile umane.
9682. O putere însuşită este o mulţime înşălată.
9683. Puterea pe care o deţii trebuie să nu-ţi îngăduie să crezi că ai mai mult har decât ţi-a dat Dumnezeu!...
9684. Fapta puterii să nu fie un păcat al conştiinţei!
9685. Puterea nu este o redută de cucerit; este un păcat acceptat ca suveran al conştiinţei.
9686. Patima de putere este o văpaie a inferiorităţii...
9687. Scara năravului de putere nu poate fi urcată decât treaptă cu treaptă: abuz, înşelare, trădare!
9688. În faţa puterii speranţele oamenilor caută viaţa în izvoarele trecutului; prezentul moare, viitorul întârzie să se ivească.
9689. Nimic sfânt nu există în inima puterii; interesele îi ucid sufletul.
9690. Puterea prostiei are sfârşit; îi lipseşte partea de deasupra...
9691. Puterea escrochează destinele oamenilor; acaparează tot ceea ce-i convine...
9692. Puterea nu este o creaţie a binelui; este o insultă a răului menită să slujească nedreptatea.
9693. Orgoliul puterii se consideră o Divinitate tridimensională: nelimitată, perfectă, indispensabilă vieţii; iluzie... bolnavă!
9694. Omul robit de iluzia puterii agonizează progresiv: ambiţia ţipă, pretenţia ameninţă, omenia moare...
9695. Ce-i rău în putere este ura omenească; ce-i bun în ea – destinul pieirii.
9696. Nedreptatea puterii este sortită morţii, dar poftele ei supravieţuiesc în iluzii.
9697. Cine crede în promisiunile puterii este obligat să-i îndure persecuţia.
9698. Puterea este biciul; libertatea – spiritul!
9699. Când deteşti puterea te desparţi de lume: bucuria se îndepărtează, ura se apropie, umilinţa nu te iartă, dar merită să te jertfeşti!
9700. Din orice greşeală puterea creează un infern; trufia nu acceptă căinţa!
9701. Puterea – putere suspină; prostia – prostie adoră!
9702. Abia după ce-ţi cunoşti limitele puterii începi să desluşeşti ceea ce ai de valoare...
9703. În libertate omul creşte; în singurătate – supravieţuieşte; la praznicul puterii se prosteşte.
9704. Beţia de putere se împleteceşte pe drumul neomeniei.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

9705. Oamenii acceptă voinţa puterii numai pe aceea care emană din virtute.
9706. Propriile slăbiciuni ne subminează cel mai uşor puterea.
9707. Puterea există în noi; din afară percepem doar iluzii.
9708. La înţelepciunea celor slabi nu se închină nimeni; la cei puternici este adulată prostia.
9709. Iluzia puterii deformează realitatea; duşmăneşte adevărul.
9710. Puterea mării se află în picătura ploii; cea a omului în truda clipei.
9711. Emoţia nestăpânită sugrumă propria putere.
9712. Supuşi patimii de putere, înaintea oricărui gest pe care îl facem, aducem, mai întâi, ofrandă duhului rău...
9713. Când Puterea decide în necunoştinţă de cauză incompetenţa obligă la răzvrătirea supuşilor.
9714. Puterea constă în stăpânirea propriilor slăbiciuni; în durerea de a nu alege plăcerea – patima ei.
9715. Din instinct de conservare puterea ameninţă cultura; o sfâşie, căci idealurile libertăţii îi pun botniţă abuzurilor.
9716. Se schimbă zeii, se mai curăţă mizeria, dar viciul puterii nu ne părăseşte.
9717. Pentru a accede la putere trădăm idealurile, renunţăm la credinţă şi adulăm erezii; ne slujim de infern...
9718. Puterea care este dată omului este aceea de a cere ceea ce merită să aibă şi ceea ce e-n dreapta fire; surplusul este lăcomie, abuz, neomenie!...
9719. Grandoarea puterii este Palatul: umilinţa ei – cocioaba; fiara se opune omului!
9720. Dorinţa de putere nu este o tentaţie naivă ori o ispită faţă de opreliştile lumeşti; este sete aprigă de răutate, este lăcomie şi abuz de viaţă, persecuţie şi trădare, lipsă de credinţă şi veşnică moarte.
9721. Urgia care năpăstuieşte omul este dorinţa de putere – victoria descompunerii; Dumnezeu se lasă înşelat...
9722. Seva puterii trebuie sorbită numai ca aghiazma: o picătură în plus otrăveşte ca o necuviinţă...
9723. Strălucirea puterii se întunecă cea dintâi: colbul uitării îşi aşterne veghea salvatoare.
9724. Esenţa puterii adevărate este tocmai capacitatea de a renunţa să o ai, aşa cum – prin iubire – se accede la Divinitate; puterea umană are... regalitatea ei!
9725. Fereşte-te să-ţi distragă atenţia puterea de rând; acceptă lupta numai cu cea veritabilă care este vicleană şi periculoasă, căci apelează la toate relele lumii!
9726. Şi puterea se modernizează: face politică, uzitând fraze patriotice, se dotează cu *jeep*-uri, îşi construieşte vile de vacanţă, iar în curând va împrumuta straie de cultură şi va ţinti spre titluri de nobleţe...
9727. Nemernicii simt de la distanţă izul puterii; aleargă s-o acapareze, se zvârcolesc s-o cuprindă; răul vrea să aibă supremaţie!
9728. Nu despărţi complet puterea de prostie; ambele preferă dezmăţul în simbioză.

9729. Crede numai în puterea binelui, nu în slăbiciunea răului, căci ea se amplifică, regenerează şi contaminează...
9730. Puterea absolută nu cunoaşte decât propria ei suveranitate; are numai libertatea de a asupri şi a nedreptăţi.
9731. Dacă faptele tale nu confirmă că eşti un om puternic şi înţelept, înseamnă că îţi asumi posesia unei doze de prostie ca pe o mare slăbiciune...
9732. Daţi-mi puteri nemărginite de spirit şi vă voi răsplăti în veci cu o lume mai bună!
9733. Puterea fără înțelepciune se prăbușește la cea mai firavă împotrivire.
9734. De-am avea putere, am ști oare ce să facem cu ea?
9735. Nu da, Doamne, putere celor care nu știu să o folosească ori o doresc cu ardoare!
9736. Și când puterea n-are inteligență, și când aceasta nu dispune de putere, în ambele cazuri este vorba de suferință.
9737. Puterea cea mai însemnată este aceea asupra propriului nostru Eu.
9738. Cu cât suntem mai nevolnici, cu atât hulim mai tare orice urmă de putere.
9739. Nevoie de putere există numai pentru a ne apăra pe noi înșine și pe cei lipsiți de curaj.
9740. Ne temem de putere, pentru că nu o avem și pentru că o dorim din interes.
9741. Prima limitare de putere trebuie să ți-o impui singur, ca pe o înțelepciune de viață!
9742. Puterea inspiră iluzii de mărire și pretinde drepturi mai mari.
9743. Dacă puterea ar putea să ne schimbe ființa, mai bine ar fi să nu o avem niciodată!
9744. Dobândirea puterii poate fi un atac asupra propriei conștiințe.
9745. Dacă puterea emană din resursele nobile ale conștiinței, atunci să nu-i punem nicio stavilă!
9746. Puterea își generează sieși putere; se autoreproduce fără control!
9747. Încearcă imposibilul pentru a demitiza puterile și pentru a te convingi că tu însuți poți mai mult!
9748. Frâiele puteri tale le deține propria conștiință; ea este constituția care îți jalonează modul de guvernare a vieții.
9749. Oricât ar fi de importantă, deasupra puterii există conștiința, existența și credința!
9750. Orice putere, mai mare sau mai mică, deține o halcă de abuz.
9751. Puterea nu este dată pentru victoria de a-ți număra victimele, ci tocmai pentru ca aceastea să nu existe, chiar învingându-te singur!
9752. După modul în care a fost folosită, puterea are întotdeauna un sfârșit; ca o teribilă revoltă ori supremă împăcare.
9753. Când pierzi puterea nemeritată, crezi că nedreptatea stăpânește lumea într-un iad al existenței.
9754. Fără virtuți dictate de conștiință, puterea nu este decât o aură de abuz, un duh al răului.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

9755. Puterea se consideră datore să se asocieze cu răutatea, căreia îi spune dreptate, și cu minciuna, pe care o consideră adevăr; alianța trădării!

9756. Ne putem genera propria putere, având credință în noi înșine, indusă de faptele vieții noastre.

9757. Nu suntem siguri dacă ceea ce ne prpopunem putem realiza, dar faptul că acționăm în acest sens ne dă noi puteri de viață; aură de demnitate și de bucurie!

RAI

9758. Dacă n-ar fi existat şarpele în el, raiul ar fi fost într-adevăr frumos!

9759. Ipocritul adoră raiul dar se poartă ca un... diavol...

9760. Şi în raiul sfânt al dreptăţii nepăsarea instalează iadul puterilor discreţionare.

9761. Acolo unde a putut fi liber de orice constrângeri, Adam şi-a făurit propriul său rai.

9762. Tot ceea ce este frumos şi înălţător în această lume poartă în sinea lor şi o picătură de răutate – ca şarpele în rai.

9763. Ce minune să existe raiul: în el toate speranţele omului capătă viaţă, umanizându-şi dorinţele şi mărginindu-şi pretenţiile!

9764. Stă în puterea omului ca în această lume nefericită să clădească raiul aspiraţiilor sale.

9765. Ce bine este că şarpele a fost alungat din rai! Omul are posibilitatea să spere că există puritate – desăvârşire...

9766. Raiul nu este atât de departe şi prea greu de atins; fericirea noastră este o parte desprinsă din el!

9767. Ideea de libertate ar trebui să însoţească prima noţiune de rai; nicio constrângere în această oază de fericire!

9768. Cugetul poate oricând pătrunde în lumea raiului ca un acces la libertate şi la cunoaştere; sufletul este însă cel mai adesea mai greu de admis; i se pretinde deplină puritate.

9769. Ne imaginăm uneori drumul către rai, dar ni se pare atât de dificil de urmat; dacă nu disperăm, luptăm să făurim măcar o parte din el în existenţa noastră.

9770. Promisiunea raiului este prea îndepărtată faţă de încercările vieţii; o vrem realizată în această lume!

9771. Dacă raiul este o amăgire, atunci sfârşitul durerilor nu este de aşteptat niciodată!

9772. Raiul este lăcaşul speranţelor omeneşti; o nesfârşire de frumuseţi, de îndumnezeire!

9773. Inima părinților mei nu mai pulsează demult pe această planetă; ei sunt în Paradis!

RAŢIUNE

9774. Toate poftele despotice se pretind raţiuni superioare.

9775. Când lipseşte raţiunea, nebunia urcă pe tron...

9776. Omenirea învinge cu armele raţiunii abuzurile care îi distrug speranţele.

9777. Cum soarele are petele lui, tot aşa raţiunea are pasiunile şi slăbiciunile ei...

9778. Desfătarea patimilor este abisul raţiunii.

9779. Iluziile preced îndoielile şi neliniştile raţiunii.
9780. Când în locul raţiunii se infiltrează amăgirile, în lume năpădesc opresiunile.
9781. Puterea raţiunii dezarmează toate iluziile care asediază viaţa.
9782. Raţiunea are chipul brăzdat de griji; indiferenţa prostiei turbează de veselie.
9783. Raţiunea priveşte nu doar peste muşuroaiele iluziilor, ci şi peste înălţimea veacurilor orizontul viitorului omenesc.
9784. Când nedreptatea ajunge să stăpânească, raţiunea este pusă să slugărească ignoranţa.
9785. Puterea educaţiei imprimă sentimentelor pecetea unei alese raţiuni.
9786. Erorile raţiunii înalţă credinţe false.
9787. Raţiunea eliberează viaţa din umilinţele supunerii.
9788. Când raţiunea nu admite nicio opoziţie, descoperi că ai fost trădat de propriile tale sentimente.
9789. Raţiunea smulge cu durere concepţiile învechite, sădind idei noi, înălţătoare.
9790. Când raţiunea este însoţită de prea multe îndoieli, îşi fac loc falsurile şi abundă pretenţiile...
9791. Raţiunea lasă ca marile decizii ale vieţii să fie luate de sentimentele care ne domină!
9792. O, câtă încredere avem în tine, raţiune, dar tu ne trădezi la prima noastră lacrimă!
9793. Limitele raţiunii sunt cu mult mai mici decât pretindem că le avem şi, tocmai de aceea, greşim atât de des şi de nepotrivit.
9794. Când nu mai avem încredere în noi înşine, raţiunea, umilită, ne cere să o punem la încercare; ne putem descoperi puterea de jertfă!
9795. Raţiunea este energia noastră de viaţă pe care o cheltuim prea mult fără rost, risipindu-ne în căutări înşelătoare şi în erezii disperate.
9796. Raţiunea te vrea pe deplin: cu trupul şi cu sufletul tău gata de jertfă; numai atunci capătă putere şi bogăţie, pe care ţi le dăruieşte ca ofrandă.
9797. În suflet pătrunde atât binele cât şi teama răului, pe când în firea raţiunii, dacă o avem pe deplin, ar trebui să existe numai puritate; ceea ce este altceva e numai inconştienţă!
9798. Ar trebui ca raţiunea să deţină şi puterea, dar adeseori lumea este condusă de oameni reduşi la minte, bogaţi în năravuri!
9799. Raţiunea să nu ne părăsească niciodată; să ne poarte dincolo de înţelegerile firii...
9800. Lasă-i raţiunii libertatea de a decide!
9801. Raţiunea nu are loc pentru nicio înşelare, nu-i cuib de amăgire, nu-i umăr de plâns pentru insuccese.
9802. Omul și-a început Golgota civilizației odată cu prima decizie a rațiunii sale; supremția instinctelor și-a început declinul, zborul cugetului și-a dezlănțuit eterna lui epopee!
9803. Un război niciodată sfârșit: când simțurile domină rațiunea, când sunt stăpânite cu durere de puterea cugetului!

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

9804. Când ne împresoară emoția simțurilor, ne predăm foarte ușor; doar împotriva rațiunii inventăm arme devastatoare.
9805. Rațiunea este un verdict suprem al cugetului față de care ne supunem în mod necondiționat.
9806. Poate că rațiunea nu cere voie, dar cu siguranță își consultă sentimentele atunci când ia o decizie importantă.
9807. Oricât ar fi de profundă, rațiunea este vegheată de instinctele ființei; nu suntem în afara naturii și construiți din neviață!
9808. Dacă rațiunea poate fi o eroare, atunci siguranța de sine este trădată.
9809. Nu atât viața omului este pândită de rele, cât rațiunea lui; deruta, înșelarea, ignoranța o invadează spre a o stăpâni!
9810. Nu vrem să credem că tocmai rațiunea noastră poate greși; parcă am nega că suntem oameni.
9811. Adeseori, locul rațiunii este ocupat de iluziile ei; de prejudecăți atotputernice.
9812. Natura este înzestrată cu ordinea instinctelor; omul și-a adăugat noblețea rațiunii.
9813. Oricât ar fi de puternică, rațiunea se supune nevăzutei, dar permanent simțitei conștiințe!
9814. Rațiunea ne conduce existența, dar ea are nevoie de acceptul conștiinței pentru desăvârșire.
9815. Singuri nu suntem cu adevărat niciodată; speranțele și puterea rațiunii ne însoțesc pretutindeni ca un alt Univers.
9816. În orice împrejurare facem apel la rațiune; nu putem exista fără permanenta ei binecuvântare!
9817. Ne supunem rațiunii din convingere, din admirație și din dragoste; îi oferim supremația asupra vieții!
9818. Rațiunii îi revin toate succesele existenței noastre; este o îndumnezeire oferită omului!
9819. Nu îndrăznesc să cred că e o revelație, dar rațiunea mea, supusă realității, conștientizează că în alt fel nu puteam să-mi înalț gândurile către Divinitate,
9820. Visurile rațiunii se transformă în fapte. Rațiunea este exactă; ea nu are iluzii, dorinte închipuiri.
9821. Când suntem în dificultate, nu ne acuzăm rațiunea, ci doar confuza neșansă.
9822. Rațiunea are exactitatea matematicii, chiar și când e vorba de sentimente.

RĂBDARE, GRABĂ

9823. Când răbdarea se sfârşeşte, începe suferința...
9824. Graba fragmentează existenţa în clipe de regret şi de durere.
9825. Când răbdarea lipseşte, graba ocoleşte raţiunea.
9826. Graba nu are virtutea succesului; greşelile o împing în iluzii...
9827. Când răbdarea-i *lipsă la cântar*, graba totdeauna-i *cu bătaie*.
9828. Graba nu se luptă cu Timpul: vrea numai să-l înşele!

9829. Graba cerne timpul printr-o sită prea mare ca să-l poată opri; doar răbdarea îl poate îndupleca pentru mai multă înţelegere.
9830. Răbdarea de a vrea să înţelegi este începutul înţelepciunii.
9831. Tot ceea ce pierde cu nepăsare graba câştigă cu durere răbdarea.
9832. Răbdarea se cucereşte cu sacrificii; graba se poftеşte plocon.
9833. Răbdarea sedimentează erorile, limpezind viitorul.
9834. Unii nu se grăbesc niciodată; stând doar pe loc, trec repede prin viaţă; îi copleşeşte iureşul ei!
9835. Graba goleşte caracterul de conţinut, umplând viaţa cu regrete!
9836. Un minut de adevăr se descoperă uneori doar într-o viaţă de răbdare şi de perseverenţă.
9837. Nerăbdarea exprimării anulează talentul, subminând creaţia.
9838. Răbdare! Apele tulburi se limpezesc anevoie...
9839. Graba piere în lăcomie; răbdarea se salvează prin cumpătare.
9840. Răbdarea sapă mina de aur a înţelepciunii.
9841. Graba n-ajunge nicăieri: o sufocă timpul; răbdarea urneşte clipa din loc – o ajută viitorul!
9842. Răbdare în chibzuinţă şi grabă în înfăptuire!
9843. Cine nu-şi impune răbdare nu-şi poate aparţine...
9844. Dacă înveţi să ai răbdare, poţi fi şi înţelept!
9845. Răbdarea se slujeşte, modestă, de înţelepciune; graba, fudulă, o desconsideră.
9846. Graba ocoleşte perfecţiunea şi spiritul de sacrificiu; falsul, răul şi urâtul sunt adorate!
9847. Graba n-are putere să ajungă la fapte; timpul o oboseşte, efortul o umileşte.
9848. Răbdarea este un sâmbure de perfecţiune pe care îl sădeşte devotamentul, iar înţelepciunea îl face să rodească.
9849. Răbdarea transformă seva amară a începuturilor în aroma fructelor de mai târziu.
9850. Răbdarea este un *dar divin* oferit celor îndureraţi şi defavorizaţi de şansă.
9851. Graba de a sări peste grijile zilei nu duce mai repede la belşugul făgăduinţelor, ci în talciocul înşelărilor.
9852. Drumul răbdării este cel al credinţei, aşa cum prin revelaţie transcedem în *înţelegerea divină*.
9853. Grabă + grijă = răbdare accelerată.
9854. Precizia suferinţelor şi graba pieirii sunt ocolite cu răbdarea rugăciunii.
9855. Durerile ne grăbesc spre moarte; speranţele ne îndeamnă răbdarea; credinţa converteşte *nemurirea*!
9856. Răbdarea este o formă de nobleţe ca şi taina seminţelor care germinează o lume nouă: minunea cere jertfă de timp, dăruire deplină şi rouă de lacrimi.
9857. Viaţa urmează o cadenţă imperturbabilă: noi fiind cei care ne zorim, prăbuşindu-ne înainte de vreme sau, din contră, lâncezim în nepăsare acoperiţi cu lespedea uitării.
9858. Răbdare, cam de un veac mă lupt cu tine, ca vieţii să-i aflu menirea... acum mă grăbesc să-mi sudui nefericitul Destin!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

9859. Cu răbdarea urci muntele vieţii, cu graba alegi prăbuşirea.

9860. Tot ce este nedrept, urât şi necinstit se ascunde în graba vremurilor spre a nu se observa mizeria...

9861. Răbdarea flutură steagul speranţelor, pe când graba îşi sfâşie paraşuta...

9862. Când *veşnicia* nu are răbdare, jertfele eroilor şi dăruirea generaţiilor se grăbesc să o întâmpine!

9863. Îi dăm răbdării timp de gândire o clipă, o lună, un an, dar deceniile, veacurile şi mileniile sunt prea aproape de imposibil... de înfrângere.

9864. Graba găseşte vina în orice altă parte, pe când răbdarea ne arată unde am greşit.

9865. Graba ne rătăceşte pe meleagurile neîmplinirilor, pe când răbdarea ne ajută cum să înfăptuim – cum să ne împlinim.

9866. Graba nu admite dificultăţile victoriilor, în timp ce răbdarea se aliază cu înţelepciunea şi găseşte căi de izbândă.

9867. Am avut prea puţină încredere în răbdare; mi se părea că viaţa este prea scurtă pentru fapte de seamă; am vrut totuşi să-i încerc oferta, fiindu-i astăzi supus de bunăvoie, încât îmi pare că întineresc în liniştea ei.

9868. Răbdarea încetinește trecerea timpului.

RĂSPUNDERE

9869. Pentru cum arată lumea fiecare om are de dat un răspuns şi de purtat o cruce...

9870. Simţul de răspundere este uraganul neliniştilor sufleteşti.

9871. Fără răspundere faţă de noi înşine orbecăim pe cărările vieţii.

9872. Răspunderea onorează numai când este îndeplinită cu profund devotament – când e o dăruire, nu o trufie.

9873. Când sunt impuse prea multe răspunderi, roadele rămân pipernicite.

9874. Lipsa de responsabilitate joacă la ruletă interesele obştei.

9875. Egoismul este cea mai întunecată văgăună a lipsei de răspundere...

9876. Cine nu-şi asumă răspunderi alege răspunsul cu multe înţelesuri şi pune întrebări formale.

9877. Răspunderea fără drept de decizie este anticamera sclaviei...

9878. Îngăduinţa este apanajul inteligenţei şi al responsabilităţii.

9879. Şuvoiul răspunderilor izvorăşte din rana durerilor omeneşti.

9880. Responsabilitatea creează opinia – emblema personalităţii.

9881. Asumă-ţi răspunderi când ce e bine-i mic, iar ce este rău e mare.

9882. Răspunderile mari se îndeplinesc numai sacrificând interesele mărunte.

9883. Meditând la rostul vieţii, îţi asumi răspunderi în durerea lumii şi indiferenţă în micimea bucuriei tale.

9884. Responsabilitatea modelează caracterele, mărind obiectivitatea, pipernicind indiferenţa.

9885. Credinţa binelui nu este o desfătare de ambiţii şi nicio vanitate de invidii; este o furtună a răspunderilor, o nesocotire a durerilor proprii.

9886. Puţini oameni nu critică, multă lume laudă; viaţa se petrece între păcat şi responsabilitate, între insuccese şi mulţumire.
9887. Nepăsătorii au iluzii mari despre viaţă, dar responsabilitate – nici cât o furnică; pretind ce nu merită, desconsideră ceea ce-i important.
9888. Responsabilitatea este o parte de viaţă, de credinţă, de grijă; te pierzi, te dăruieşti, suspini!
9889. Pentru că lumea nu este mai frumoasă, niciun motiv nu ne scuteşte de această răspundere.
9890. Simţul de răspundere nu pică din cer şi nu este un plocon; el se dobândeşte şi se educă prin iubire şi prin credinţă – este o zestre de suflet...
9891. Grija faţă de propria viaţă implică şi responsabilitate pentru semenii noştri.
9892. Simţul răspunderii ne face să simţim, mai întâi, durerile altora şi, mai apoi, să vedem propria noastră rană.
9893. Responsabilitatea pe care ţi-o asumi nu-ţi aduce nici linişte, nici fericire; ea este o revărsare de iubire, o nevoie de libertate şi de dăruire.
9894. Este bine că oamenii nu ştiu de câtă nefericire ar fi avut parte dacă şi-ar fi realizat dorinţele de mărire şi de indiferenţă; mai curând tristeţea neîmplinirilor decât trădarea responsabilităţilor!
9895. Idealurile pentru care lupţi îţi impun responsabilităţi; consecinţele sunt sublime, indiferent de victorie.
9896. Responsabilităţile asumate de alţii îmi impun respect; cele care îmi aparţin mărturisesc că le comentez, le cântăresc şi le judec, dar niciodată nu le trădez – oferind laşităţii lauri.
9897. Fuga de răspundere nu este o simplă retragere sub o carapace ori sub voaluri politice: cel mai adesea este laşitate şi este trădare; ba chiar moartea propriilor tale idealuri!
9898. Bucuria vieţii unora este tocmai tragedia că n-au putut fi superficiali, nepăsători ori egoişti: au preferat durerea asumării răspunderilor, chiar în batjocura indolenţei.
9899. Nu te poţi ascunde de griji: se infiltrează în gânduri, în inimă şi în suflet până când devii un sclav al răspunderilor; fericită supunere!
9900. Că nu suntem aşa cum ar trebui să fim este suprema noastră răspundere – durerea care nu ne iartă!
9901. Asumarea responsabilităţii este o renunţare benevolă la propria libertate, aşa cum un sacrificiu făcut poate părea o tiranie a dragostei.
9902. Nu cât am realizat în viaţă este foarte important, ci dacă ne-am asumat responsabilitatea a tot ceea ce am înfăptuit ori nu am făcut...
9903. Un bilanţ pozitiv al vieţii nu poate fi decât acela în care primează răspunderile pe care ţi le-ai asumat.
9904. Răspunderea nu este aceea care te copleşeşte de griji, ci aceea care te onorează să o împlineşti, care te înalţă în propria ta demnitate.
9905. Tot ceea ce este rău în prezentul existenţei noastre poartă ca responsabilitate şi numele nostru...

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

9906. Lupta vieţii este constituită din însăşi responsabilităţile pe care şi le atrage: promovarea binelui, bucuria de a trăi, fericirea înfăptuirilor; nicio silnicie, niciun regres; fără neguri de ură!

9907. Trebuie să fim grijulii cu viaţa noastră, dar marea responsabilitate se va resimţi după ca nu vom mai fi.

RĂUTATE

9908. Niciun rău nu întâmpină zâmbind fericirea noastră...

9909. Azvârle cu pietre numai în propria ta răutate!

9910. Toate relele lumii sunt armatele prostiei şi ale urii – trepte ale inferiorităţii.

9911. Când răul este alungat, frumuseţea bucuriei vine de la sine.

9912. Orice răutate se vindecă cu harul divin al dragostei.

9913. Mai puţin rău în lume nu este nicidecum un bine; el se multiplică!

9914. Ura amplifică răutatea, stimulând nedreptatea – înjosirea vieţii.

9915. Răul pe care ţi-l faci singur doare cu mult mai mult mai târziu...

9916. Deşi prea puţini oameni se cred buni, nimeni nu se consideră rău!...

9917. Se întreţin şi se regenerează reciproc ura, laşitatea şi trădarea; răul supravieţuieşte şi proliferează!

9918. Împotriva răului omul protestează până în ultima clipă a vieţii; cu el nu încheie niciodată pace!

9919. Cine-i rău moare la fiecare bucurie a celorlalţi...

9920. Când binele abia dacă surâde, răul că şi dă năvală!

9921. Faţă de cât suferim nu stârpim îndeajuns răutatea, de parcă bunătatea noastră şi pentru ea s-ar chinui!

9922. Ca orice fiară, răul nu poate fi domesticit, dar poate fi îmblânzit şi ţinut la distanţă.

9923. Răul speră întotdeauna când binele suferă oricât de puţin.

9924. Pe corabia vieţii cei buni sunt la parâmă, iar piraţii – la cârmă!

9925. Meschinul asmute răutatea, împingând-o de la spate.

9926. Răul ar vrea să facă şi îngerul diavol, spre a se putea sluji de el...

9927. Mulţi oameni par răi doar pentru că nu mor atunci când vor duşmanii lor.

9928. Când vezi cât de mult rău există în lume, nu te aştepta prea curând la niciun bine.

9929. Binele te uită repede; răul te ţine minte şi te urmăreşte până în pânzele albe sau până în al nouălea neam ca prigoana comunistă!...

9930. Cine se respectă pe sine nu poate să facă rău nimănui.

9931. Când nu-ţi asumi niciun bine, te asimilează de-a valma cu sine răutatea.

9932. Pentru buruieni spicele de grâu sunt ca hoardele barbare; răul este pretenţios şi defăimător!

9933. Cine poate face rău n-a simţit niciodată fericirea de a înfăptui binele...

9934. Reproşându-ne slăbiciunile, ne războim chiar şi cu intenţiile răutăţilor.

9935. Răul din lume este o parte din vina fiecăruia.

9936. Răul nu este o desprindere din viaţă, ci este chiar o parte a morţii.

9937. Fie omul cât de bun, răul nu-l dezmiardă!

9938. Răutatea sfârşeşte întotdeauna în nebunia urii sale ca o moarte meritată...

9939. Omul bun speră în demnitatea oamenilor; cel rău nu crede decât în ura lui!
9940. Cei deprinşi a face rău se înţeleg mai bine între ei, evitând demnitatea lumii, iubirea ei.
9941. Mintea omenească toate relele le memorează, toate bucuriile le uită...
9942. Nu putem suporta răutatea altora nicio clipă, deşi de a noastră suntem împovăraţi toată viaţa.
9943. Şi răul mic te sperie, căci e perfid!
9944. Eşti rău cu tine însuţi când nu eşti bun cu nimeni...
9945. Binele ne-a amăgit, răul nu ne-a ocolit, nedumerirea nu ne părăseşte!
9946. Ai grijă de omul rău; din el se poate face unul şi mai rău, dar bun – niciodată, căci el însuşi nu se străduieşte!
9947. Când înfăptuirea camuflează un rău, frumuseţea oferită este o invitaţie otrăvită.
9948. Răul pretutindeni este acelaşi; nici adevăr, nici împăcare; un iad uman!
9949. Răul începe cu iluzia binelui – viclenie pură!
9950. Şi răul evoluează: invidia pândeşte, egoismul învenineză, ura ucide.
9951. Perseverenţa răului se află în erezia care îl generează şi în laşitatea care îl susţine.
9952. Pentru un om înapoiat sentimentul civilizaţiei începe cu acela de dispreţ şi de răutate.
9953. Din răutate se ivesc durerile şi din nesăbuinţă – disperarea.
9954. Răul se întâmpină cu credinţa în puterea de a-l stăpâni!
9955. Până pătrunde în ţarcul mieilor şi lupul este blând; răutatea este răbdătoare şi perfidă!
9956. Răul nu mângâie pe nimeni şi nici regrete nu are, chiar dacă otrăveşte sufletul.
9957. Esenţa răului nu este o greşeală întâmplătoare, ci o dușmănie premeditată.
9958. Sunt multe de spus, dar orice rău ai înfiera, ajungi, până la urmă, la cei *suspuşi*.
9959. Lăsate să prolifereze, relele ajung universale, validate de indiferenţa mondială!
9960. Dacă pentru fapta noastră ne podideşte plânsul, putem nădăjdui că nu suntem destul de slabi, pentru a nu putea supravieţui în răutate şi a nu ne putea opune...
9961. Răul nu îngăduie nimic frumos şi bun; îşi admiră doar neomenia – dârzenia urii.
9962. Ca să ponegreşti, cochetezi cu trădarea; ca să spurci, zgândăreşti răutatea!
9963. Răul este o singurătate a morţii: nu există linişte, credinţă, desăvârşire.
9964. Chiar atunci când te simţi bine nu uita să afli cum va fi când va fi rău: acesta stă la pândă!
9965. Răul muşcă fără milă, stimulând durerea prin puritatea patimii.
9966. Bunul simţ respectă orice prevedere contrară răului; răul adoptă orice posibilitate potrivnică omeniei...
9967. Când ştii cât de greu se lasă aşteptată bunătatea, te simţi obligat să opreşti din faşă orice răutate.

9968. Prezenţa răului implică pe oricine la răspundere; părtaşi durerii înşişi îngerii se simt!
9969. Răul nu se poate urca în viaţa oamenilor mai presus de înălţimea spiritului şi aspiraţiilor pe care aceştia le au: nimbul lor divin!
9970. Răutatea se generează pe sine din sine, precum tenebrele din infern.
9971. Relele – chiar cele mici – repede ne fac celebri; faptele de seamă greu sunt reţinute!
9972. Intenţiile de a săvârşi fapte glorioase rareori nu dau greş, pe când răutăţile reuşesc întotdeauna; hazardul nu ne este prieten...
9973. Nu-mi este iertată umbra unor slăbiciuni, nici ridurile cauzate de tristeţe, dar simt îngăduinţă pentru patimi ascunse şi răutate disimulată...
9974. Când suntem răi, ne zbatem în iluzii, în patima plăcerii şi în viciul puterii.
9975. Nu ne arătaţi cu degetul: nu ştiţi ce multe rele ne vin de la voi şi de câte lucruri sfinte nu ne-aţi despuiat!
9976. Miezul răului de astăzi este umbra unei Armate-Roşii de asuprire, de haos şi de supremaţie.
9977. Răul este totuşi o creaţie a libertăţii spiritului uman, înzestrat de Divinitate cu nemărginirea tuturor posibilităţilor.
9978. Puzderiile răului sunt atrocităţile aroganţei şi micimii sufleteşti.
9979. Pentru cât rău tronează în lume iadul este prea mic, cu toate că la *Judecata de Apoi* există nemărginirea iertării!
9980. După ce ani de zile ne şlefuim ţinuta vieţii, răutatea invidiei ne scrijeleşte semnătura de pe faptele înălţate; avem dreptul ca numai Timpul să aştearnă colbul peste străduințele noastre.
9981. Cei neiubitori de rele preferă să moară buni: n-au puterea să înşele, să urască sau să ucidă; preferă destinul victimelor decât demenţa desfătării!
9982. Răutatea care ţi se inoculează nu trebuie să erupă în ură: se poate folosi ca antidot împotriva propriei degradări.
9983. După nicio faptă rea omul nu se simte eliberat de nerozie, sătul de lăcomie sau împăcat cu îngerii: Demonul îl vrea Demiurg...
9984. Şi când se află la putere, omul rău este răvăşit de nemernicie: ura îl însenineză, prostia îl limpezeşte, nedreptatea îi străluminează degradarea.
9985. La sfârşitul vieţii vrem să urcăm pe soclul faptelor noastre bune, dar constatăm adeseori că, de fapt, ne vom prăbuşi de pe munţii de zgură ai neîmplinirilor şi răutăţilor de care am fost în stare.
9986. Cel mai mare rău nu este cel fizic, care mutilează, ci acela care îţi otrăveşte sufletul, deformându-i geneza ideilor, comportamentul şi aspiraţiile; acea seninătate de a nu fi niciodată diavol în chip de înger...
9987. Răutatea sufletească generează în lume tristeţe, pârjolind-o cu acea suferinţă pe care niciun înger n-o mai veghează!
9988. Răutatea nu este numai o manifestare a primitivismului: este vanitatea şi rafinamentul unor iraţiuni: inaccesibilitatea la geniu şi la perfecţiune, cât şi osândirea la uitare.

9989. Oricâtă răutate am avea nu ne putem alunga îngerii: şi pe zgura din noi pot creşte florile iubirii!
9990. La Judecata de Apoi se va dovedi că bunătatea noastră n-a persistat toată viaţa, iar răutatea nu ne-a fost doar o fulgerătoare întâmplare...
9991. Săraci în cuget, credam că răul ne este lăsat de Dumnezeu: încurajaţi de erezii, ne adulăm beţia ignoranţei şi o încoronăm cu pretenţii de nemuritori.
9992. Răutăţile se susţin reciproc: singure, sunt învinse şi pier în laşitatea lor.
9993. Cea mai repede răsplată o ai atunci când te bucuri de propria răutate: îţi cresc solzi de diavol; răutăţile răbufnesc din tine însuţi!
9994. Orice răutate este o săgeată otrăvită adresată nevinovăţiei...
9995. Faptele rele nu pot fi ascunse în Univers; ele se imprimă în existenţă atunci când se produc, impurificând-o cu răutatea urii şi inducând reacţii şi decizii mărginite de viciu.
9996. Chiar dacă nu am putut ieşi mulţi ani din cazemata întunericului în care am trăit, întotdeauna am avut credinţa că însăşi existenţa luminii lăsată de Pronie este o dovadă că răul trebuie văzut, oprit şi alungat!
9997. Omenirea poate fi încrezătoare: geniul uman a evoluat mai repede decât voracitatea materială a fiinţei: în mileniile următoare răutatea va putea fi decantată, iar cei patruzeci de mii de ani ai existenţei se vor putea limpezi şi sfinţi.
9998. Răutatea ne impune stări de inferioritate care ne deformează invers de cum binele şi credinţa ne sugerează că avem puteri capabile să ne schimbe înfăţişarea noastră urâtă.
9999. Cât timp suntem conştienţi de propria noastră răutate, putem spera în împăcarea cu lumea, cu Dumnezeu şi cu sumedenia rătăcirilor care ne aparţin.
10.000. După ce că o suportăm prea mult în preajma noastră, să mai şi scriem despre ea, cu siguranţă că nu este deloc bine; mai curând să o scoatem definitiv din viaţă şi din deprinderile societăţii, spânzurând-o în văzul tuturor: răutatea!
10.001. N-avem nevoie de legi care să ne avertizeze despre răutăţile din lume; sufletul nostru are însuşirea sfântă de a intui, de a decela şi de a contura de la distanţă orice fel de nemernicie.
10.002. Nu există un rău care să atenteze la alt rău; se iubesc, se înfrăţesc şi îşi dau ghes să ne distrugă.
10.003. Răutatea este o profundă stare de inferioritate; o evoluţie stagnată sub condiţia fiarelor sălbatice; în iadul urii.
10.004. Omul este înzestrat cu forţa raţiunii, cu distincţia virtuţilor şi cu supremaţia credinţei; răul n-are sorţi de izbândă să-i cucerească sufletul!
10.005. Pentru a scăpa de el nu trebuie să ne împăcăm cu răul niciodată; avem frăţia prieteniei, nobleţea cugetului şi armonia credinţei prin care ne putem distanţa definitiv de el.
10.006. Izvoarele răutății n-au origine omenească; au înfrățire diabolică.
10.007. Cât rău putem îndura nu putem ști, dar avem credința și demnitatea de a nu-l accepta.
10.008. Cine nu se observă pe sine nu-și poate desprinde scaii răutăților care îl însoțesc.

10.009. Chiar dacă răutatea se instalează pretutindeni, locul ei de predilecție este sufletul omenesc.
10.010. Răutatea unui înțelept este mai puțin posibilă și chiar neobservată ori supusă erorii.
10.011 O răutate nu se elimimă una pe alta; se înțeleg și se stimulează reciproc!
10.012. Prostia pe prostie se apără și rău pe rău se susțin; înfrățiri satanice!
10.013. Răutățile pe care le îndurăm ne pot schilodi trupul, dar nu și demnitatea; ea are puteri sufletești de natură divină.
10.014. Fiecare om își îndură în felul său răutățile; cele care afectează colectivitățile de oameni unesc cugetele în similitudini de revoltă
10.015. Răul n-are un loc al lui anume; își face pretutindeni culcuș unde sălășluiește omenia.
10.016. Nu atât suferințele fizice ne indignează cât ne revoltă cele ce îndurerează sufletul.
10.017. Unde-i ignoranță, prostie și lipsă de valoare răul nu se înghesuie; n-are ce să strice!
10.018. Răutatea nu se recunoaște ușor, căci n-are un chip al ei anume; se sulemenește în infinite ipostaze să nu o poți recunoaște.
10.019. Chiar dacă nu o duci bine și n-ai nici libertate, răutatea tot îți găsește și alte nemernicii ale dictaturii cu care să se evidențieze.
10.020. Când nu va mai exista răutae oare vor exista alţi oameni? Însăși ideea răului că el este invincibil îl va distruge; aroganța de sine sufocă!
10.021. Chiar dacă ne ferim de ceea ce este rău, întotdeauna ne pregătim să-l înfruntă și să ieșim învingători.
10.022. Ne împăcăm bine cu ceea ce ne-am obișnuit, uneori chiar și cu apriga luptă contra permanentelor răutăți care asaltează viața; ne bucurăm că le știm năravurile!
10.023. Adeseori, oamenii acceptă ori caută chiar un rău, spre a evita un altul mai mare, părindu-li-se că așa este mai bine.
10.024. Nu întotdeauna ne putem alunga o răutate infiltrată printe fapte bune și printre amintiri învăpăiate de idei pe care le dorim să dăinuiască.
10.025. Orice răutate se termină, numai că altele se grăbesc să îi ia locul!
10.026. Răul este rău și numai pentru că există, pe când binele trebuie făurit!
10.027. Răul nu este niciodată mic; întodeauna se amplifică, se extinde, e o molimă.
10.028. Să nu dai niciodată răului crezare că a greșit; te încearcă, te amăgește până când te lovește!
10.029. Răul este cel mai pervers vrăjitor-diavol; chinuie în nesfârșite înfățișări.
10.030. Nu te bucura că ai învins o răutate; alte surate îi vor răzbunare!
10.031. Nu există rău mic; oricare te poate ucide!
10.032. Răul nu ne lovește doar direct, ci și prin cei pe care îi iubim cel mai mult.

RÂS, UMOR

10.033. Râsul oxigenează viața cu optimism.
10.034. Luați aminte: și diavolii râd!

10.035. Râzând, uiţi de nefericire; ai acces spre altă lume!
10.036. Râde mai mult pentru a regreta mai puţin!
10.037. Râsul desfide orice prejudecată.
10.038. Râsul este un dar paradisiac pentru Omenire.
10.039. Fiind un rău nevinovat, râsul face numai bine...
10.040. Oamenii nu râd puţin, ci plâng prea mult.
10.041. Înţeleptul surâde, prostul ia în derâdere...
10.042. Şi când râzi este nevoie să gândeşti!
10.043. Când vezi că unii hohotesc fără niciun motiv, te apucă plânsul!
10.044. Oamenilor le place să râdă cu seriozitate.
10.045. Când ştie să râdă, omul este puternic, nu-l înfrânge orice boare de durere.
10.046. Când peste raţiune se prăbuşeşte cascada de suferinţe, râsul protejează speranţele, regenerând optimism.
10.047. Nu-i de râs când râzi de tine!
10.048. Păstrând plăcerea de a râde, dobândeşti puterea de a înfrunta răutatea – se teme de încrederea în puterile tale!
10.049. Oamenii ajung să plângă atunci când gogomanii sunt lăsaţi să râdă...
10.050. Hazul lumii este neiertător: vindecă tot ceea ce ofileşte prostia.
10.051. Este îngăduită desfătarea umorului dacă ştii să râzi cât este îngăduit...
10.052. Cascada râsului se prăbuşeşte numai peste prostie...
10.053. Când râzi ca să te vadă lumea, mai curând plângi de durerile ei!
10.054. Adierea de râs zvântă mările tristeţii...
10,055. Câte dureri pândesc viaţa tot atâtea vor să curme şi zâmbetul, şi bucuria râsului.
10.056. Cum poţi oare să mai râzi într-un secol de tristeţe?!
10.057. Faţă de cât a plâns până în vremurile noastre, Omenirea n-ar trebui să facă nimic altceva decât să râdă măcar un mileniu...
10.058. Când pe tronurile înalte râde prostia, este dat să plângă toată Omenirea.
10.059. Râsul este bucuria care dezmiardă cugetul.
10.060. Şi răutatea, şi prostia se feresc de râsul lumii ca diavolul de tămâie; n-au arme împotriva hazului.
10.061. Tot timpul viaţa, sărmana, are grijă să alimenteze izvoarele râsului; să ne potolim setea de dreptate, dorul de armonie, nevoia de frumuseţe şi grija de a înlătura prostia din existenţa oamenilor.
10.062. Cu tine, bună dispoziţie, am vrea să ne-ntâlnim în fiecare clipă şi să aprindem râsul pretutindeni.
10.063. Când vom scăpa de toate răutăţile, va exista un timp al râsului? Ce haz vom face de trecutul nostru!
10,064. Râsul îşi cere timpul, ambianţa şi motivele lui; altfel, este tot tristeţe!
10,065. Pe cât de nevinovat pare râsul, de el se teme întotdeauna răul, ura şi prostia, ca de biciul legii!
10.066. Dacă-i vorba despre noi înşine, ne luăm adio de la râs; se supără vanitatea noastră...

10.067. Pune frâu tristeţii şi durerii, nu veseliei şi plăcerii râsului; lasă-i liberă calea spre suflet!
10.068. Atunci când plângi de fericire și lacrimile par că râd.
10.069. Râdeți de toate împotrivirile pe care le-ați învins și n-o să vă mai temeți de altele care se vor mai ivi!
10.070. Umorul fără aura înțelepciunii este chiar demn de râs!
10.071. Umorul nu se poate face decât cu deplină seriozitate.
10.072. Dacă te străduiești să râzi, mai bine ai prefera să plângi!
10.073. Chiar dacă umorul iese ca o simplă vorbă pe gură, el izvorăște numai din ascunzișul minții.
10.074. Doar spiritul înțelege și știe să râdă fără hohote vulgare.
10.075. Și tristețea ar trebui să râdă; e un vis permanent al umorului.
10.076. Optimismul de viață este un râs cuceritor al omului.
10.077. Și natura are suflet; primăvara râde pentru un an de zile, bucurând oamenii; insuflă viață.
10.078. Cultura a creat nu doar drama şi tragetia, ci şi comedia; umorul ei este o pulsație de încredere.
10.079. Zâmbetul te invită să cunoști sufletul; râsul te îndeamnă șă înțelegi cugetul.
10.080. A ști să râzi de tine însuți înseamnă a nu-ți ierta greșelile!
10.081 Umorul este mai mult decât o desfătare; este o lecție de viață!
10.082 Toți dictatorii ajung, până la urmă, să cunoască nu doar revolta, ci și disprețul, râsul lumii!
10.083. Dacă nu ești înzestrat cu har, nu poți inspira voie bună, ci doar chinui lumea; să tot râzi de tine!
10.084. Umorul presupune istețime de cuget; dacă îți lipsește această virtute hazul va lăcrima!

REALITATE

10.085. Intransigenţa realităţii cenzurează toate iluziile despre viaţă.
10.086. Când realitatea este desconsiderată, visurile se desrădăcinează cu durere, pustiindu-ne existenţa.
10.087. Poftele neîmplinite incită ura pentru a schilodi realitatea.
10.088. Când lipseşte curajul, piscurile visurilor noastre se răsfrâng himeric în genunea realităţii.
10.089. Când înşelarea pătrunde în credinţele noastre, deformează sufletul, personalitatea şi imaginea realităţii.
10.090. Realitatea este o lume a durerilor în care numai lupta generează speranţe – fericire.
10.091. Mai bine să ne războim cu realitatea, înfruntând adevăruri dureroase, decât să ne contopim în plăceri, acceptând înşelarea.
10.092. Adevărurile sunt clipele realităţii, sunt însăşi imaginile vieţii; realitatea este o plăcere, este o durere; o înălţare, o cădere.
10.093. Puţine speranţe, multe griji; îndepărtate idealuri, nefericite întâmplări; amestec de necunoscut – realitate!

10.094. Trebuie să trăieşti în realitate sau în apropierea ei; să avem experienţă de viaţă, speranţe, suferinţe; dincolo de ea este înşelare, trădare, moarte...
10.095. A trăi în realitate înseamnă a te grăbi să ţii pasul cu epoca ta.
10.096. Nu ne place să trăim nici în iluzii, nici în mediul înşelător; realitatea este viaţa în care speranţele noastre vor să capete aripi şi în care fericirea poate reprezenta ceva...
10.097. A te desprinde de realitate nu înseamnă a trăi cu capul în nori, ci a nu ţine seama ori a nu simţi gravitatea clipelor în care te petreci, a exista în afara epocii tale; a nu fi fost şi a nu fi niciodată!
10.098. Realitatea nu este o mare călduţă ori un rai îmbelşugat care te invită să te înfrupţi; ea este simpla bucurie a vieţii de a cuceri, de a învinge greutăţile, de a năzui spre idealuri şi spre fericire.
10.099. Şi visurile noastre cele mai fanteziste, şi speranţele amăgitoare, şi idealurile semeţe fac parte din realitatea imediată pe care o trăim; nu putem exista fără revărsările tumultoase de suflet şi de cuget.
10.100. În efervescenţa realităţii ne simţim cel mai bine; din ea izvorăsc visurile şi speranţele noastre.
10.101. În realitatea aprigă ne place să ne înălţăm edificiul vieţii – faptele care înfruntă viitorul.
10.102. Pe lângă realitate există multă amăgire şi înşelare, dar în interiorul ei de zbucium inima bate numai în puritate de adevăr.
10.103. Realitatea, chiar mai îndepărtată, este năzuinţa supremă a virtuţilor noastre.
10.104. În realitatea agitată te îneci foarte uşor, dacă ţi-ai lepădat prea repede colacul de salvare, înainte de a fi învăţat să înfrunţi talazurile înfricoşătoare ale vieţii.
10.105. Realitatea este o nemărginire a cugetului; nu trăim într-o cazemată de iluzii, iubim adevărul.
10.106. Simțim că aparențele ne înșală, dar nu ne străduim să deslușim realitatea, falsitatea supraviețuind în indulgență și nepăsare.
10.107. Ne acoperim cu iluzii și ocolim realitatea, deși n-avem motive să ne înjosim și nici să ne ascundem valoarea.
10.108. Oricât ar fi de crudă, preferăm realitatea; înșelarea ne desfide umanitatea!
10.109. Prin puterea de cuget ne putem crea realitatea pe care o dorim în natură, în conștiință, în suflet; avem în noi insuflată voință divină!
10.110. Suntem o prezență a realității, nu putem exista în afara ei, nu ne ascundem în noi înșine.
10.111. Dictatura ne impune propria ei versiune a realității; persecuția ar fi libertate, iar sărăcia – bunăstare.
10.112 Ne putem refugia în iluzii, dar relitatea nu ne va ierta!
10.113 Realitatea te poate întâmpina cu blândețe sau cu ostentație, dar reacția ta trebuie să fie dictată numai de optimismul învingătorului!
10.114. Realitatea îți înlesnește să ai iluzii, dar nu să o nesocotești!
10.115. Realitatea oferă virtuți și decădere, încredere și insuccese; depinde numai de noi ceeea ce alegem și ce sens dăm zborului de viață.

10.116. Realitatea îți este propriul tău prezent care va defini țelurile și credințele spre care accezi.
10.117. A părăsi realitatea înseamnă a evada în afară de năzuințe și de fericire, a parcurge un pustiu de bucurii și de idealuri.
10.118. Puterile vieții izvorăsc numai din relitate; iluziile secătuiesc speranțele și încrederea.
10.119. Realitatea este o dezvăluire a adevărului; oferta lui de bogății și îndemnul de a-l poseda în fapte și idei.
10.120. Dincolo de realitate nu știm ce există sau poate că este acea nemărginire de putere din care ea însăși s-a născut – Divinitatea.
10.121. Adeseori acuzăm muzele că nu ne inspiră, deși realitatea din jur ne oferă infinite posibilități; zeiță ideală!
10.122. Am ajuns să confund speranțele cu iluziile, iar pe acestea cu nădejdile; oare în ce realitate mă aflu?

RECUNOŞTINŢĂ, NERECUNOŞTINŢĂ

10.123. Recunoştinţa este o iluzie care accede între ceea ce a fost nevoie şi ceea ce s-a vrut speranţă.
10.124. Culme de nerecunoştinţă: *ajută-l că moare, iartă-l că te ucide*!
10.125. Nerecunoştinţa este un fluviu de speranţe cu albia secată.
10.126. Nerecunoştinţa îneacă dragostea în vâltorile deznădejdei.
10.127. Nerecunoştinţa schilodeşte binele făcut în indiferenţa răutăţii.
10.128. Spiritul josnic se trădează de la distanţă, după ecusonul pervers al nerecunoştinţei.
10,129. Recunoştinţa pe care o oferi este dovada respectului pe care ţi-l acorzi.
10.130. Din ruşine, nerecunoştinţa este ocolită de justiţie şi de omenie.
10.131. Nerecunoştinţă – interesul făcut, binele uitat!
10.132. Recunoştinţă: ajuţi din dragoste, chiar dacă pieri din ură...
10.133. Nerecunoştinţa transformă gestul cel mai frumos în dispreţ ucigător.
10.134. Nu simţim nevoie ca recunoştinţa să ne îndestuleze lăcomia, ci numai să ne umple sufletul de bucurie.
10.135. Dacă pretinzi recunoştinţă, eşti demult certat cu sufletul tău.
10.136. Deşi recunoştinţa poate fi doar un gest simbolic, dacă nu l-am închinat când a trebuit, suferim în vremurile ce urmează.
10.137. Recunoştinţa face parte din omenia fiinţei noastre; când ea nu-i, noi ce suntem?
10.138. Recunoştinţa nu coboară din bunăvoinţă şi nici din mărinimie; ea urcă din virtutea onoarei, din obligaţia că eşti om.
10.139. Recunoștința este gestul nostru de dragoste ca o ofrandă de cuget și ca o închinare de suflet.
10.140. Recunoștința este o destăinuire față de sinele nostru, ci nu față de lume; e ca o datorie de viață!
10.141. Când ne hotărâm să fim reunoscători, de obicei e prea târziu spre a mai putea dovedi dragostea gestului.

10.142. Recunoștința nu poate fi o răsplată, pentru că se vrea a fi o rugăciune, o jertfă de noblețe.
10.143. Odată cu trecerea timpului, recunoștința de care ne-am bucurat o uităm nepăsători, iar nerecunoștința o iertăm cu sinceritate.
10.144. Drept recunoștință putem oferi dragostea noastră, suverană oricăror sentimente.
10.145. Nerecunoștința este o formă discretă de desconsiderare, fiind, de fapt, o stare de crasă inferioritate.
10.146. Pentru o faptă rea nu poate exista recunostință, decât în taina de iertare a credinței.
10.147. Nerecunoștința este o pedeapsă nemeritată aplicată fără judecată.
10.148. Sufletul este acela care dictează cugetului recunoștință.
10.149. Nu-ți acuza cugetul de nerecunoștință, ci întreabă-ți doar conștiința.
10.150. Nerecunoștința nu poate face parte din ființa umană; ar fi un loc al degradării, o inferioritate biologică.
10.151. După ce primește ajutor, nerecunoștința capătă putere să-și afirme existența; refuză modestia, uită suferința.
10.152. Nerecunoștința este o manifestare a insuficienței de cuget, o micime a caracterului.
10.153. Recunoștința înnobilează personalitatea; îi amplifică virtuțile!

REGALITATE

10.154. Regalitate – aspiraţie spre Divinitatea obiectivităţii.
10.155. Un şir de regi – o lume, o istorie, o viziune; speranţe!
10.156. Regalitate – religia democraţiilor; starea de spirit tăinuită a tuturor vârstelor.
10.157. Mulţi oameni trăiesc în mod aristocratic, dar mor ca laşii; numai cine simte regeşte vieţuieşte omeneşte şi moare eroic...
10.158. Cum am optat pentru credinţă, tot aşa sunt fidel regelui meu; umilinţa acestei vasalităţi mă înalţă ca o înviere!
10.159. Regalitate – reacţie catalizatoare pentru democraţie.
10.160. Nu acceptăm perenitate monarhică, pentru că nu vrem să renunţăm la vanitatea propriei noastre regalităţi şi la suveranitatea iluziilor de competenţă.
10.161. Într-o republică, fiecare cetăţean se consideră un posibil suveran; tronurile se eliberează mai des, iar iluziile acced la sceptru, nu şi la ghilotina grijilor; impostura nu este pregătită să şi moară!
10.162. Fiecare republican lasă a se vedea în sine o posibilă Majestate, fapt pentru care simte în permanenţă pericole monarhice care atentează la teribila lui şansă...
10.163. Accesul neîngrădit spre tronul suprem este atât de clar, încât mulţi nu-l vor sau consideră că nu merită niciun efort spre a-l dobândi: numai câţiva suzerani ai dorinţelor luptă pentru regalitatea... prezidenţială: când tronurile nu se moştenesc, lupta pentru ocuparea lor este perfidă, costisitoare şi înjositoare.
10.164. În patria noastră a revenit bunul Dumnezeu, se înfiripă libertatea, dar Regele iubit întârzie, cu durere, să se ivească; cât de multe păcate avem de plătit!

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

10.165. În Parlamentele lumii pluteşte izul decăderii; se impune reavănul de primăvară al Regalităţii!

10.166. Mai toţi antiregaliştii de astăzi sunt adversarii înverşunaţi ai democraţiei, dar n-au curajul să-şi afirme direct spiritul de frondă.

10.167. Poţi alege din turmă cel mai frumos exemplar, dar dacă nu-i ştii originea, înşelarea este cumplită; aparenţele mint; nobleţea de cuget are mirul divin!

10.168. Chiar dacă respingem cu ostentaţie monarhia, ideea de regalitate ne domină,îi suntem vasali şi ne dorim în taină să ne încununeze existenţa.

10.169. Dificultatea de a ocupa un tron regal a nemulţumit mai mult în trecut decât o face astăzi inaccesul la justiţie – la libertatea propriei vieţi – a regalităţii ei.

10.170. Când un rege va conduce din nou România, cugetele multor români, să ştiţi, vor reînvia!

10.171. Prin credința în regele țării mi-am desăvârșit propriul meu cuget în iubire de patrie.

10.172. Când nu ne putem ridica la virtuțile regalității, desconsiderăm orice scară a valorilor, fiindu-ne teamă de propria personalitate.

10.173. Ținuta morală a fiecăruia trebuie să constituie o dovadă de necontestat a propriei excelențe; o regalitate de spirit și de credință!

10.174. Că nu ne-am iubit îndestul ultimul rege este certitudinea lipsei de regalitate a spiritului nostru.

10.175. Este greu să ne edificăm o regalitate a caracterului; preferăm să ne împresurăm cu puzderia mediocrității.

10.176. Exemplele regale de viață nu le urmăm; preferăm să însoțim anonimatul în tăvălugul gloatei.

10.177. Nici nu știm și nici nu putem să ne purtăm regește, dar ne închipuim c-ar fi o virtute pe care o meritățm.

10.178. Putem avea multe virtuți, dar majestatea de cuget și de suflet rareori este dată oamenilor!

10.179. S-a renunțat la unele regimuri monarhice, dar nu și la virtuțile regalității; ar fi obsesiile și regretele veacurilor!

10.180. Nu prea târziu, degradarea regimurilor prezidențiale vor determina reinstaurarea regalității!

10.181. Ce nu este un moft în atitudinea antiregală este autoînșelare și proprie parvenire.

10.182. Președinții de republică sunt regi de patru ani, dar protejați de drept tot restul vieții; virtute regală!

10.183. Sunt prea mulți acei care nu știu nimic despre regalitate, dar în numele democrației impun în orice situație o perversă ignoranță.

10.184. Nici după moarte nu pot renunța la regalitate; e o parte din speranțele credinței mele!

10.185. Regalitatea este marea durere a așteptărilor poporului român; reînvierea națională!

10.186. Mai avem în conștiință reminiscențe otrăvitoare de comunism, desconsiderând, cu superioritate, tradițiile naționale și regalitatea României!

10.187. Regele Carol I a fost un conducător puternic, pentru că o clasă politică destoinică și patriotă l-a adus în țară și l-a ajutat spre a fi așa!
10.188. Regalitatea este marea durere a așteptărilor poporului român; reînvierea națională!

REGĂSIRE

10.189. Pe unde nu te-a purtat truda, nu te vei regăsi niciodată!
10.190. Toată viaţa ne căutăm pe noi înşine, dar prea târziu ne regăsim; poate că nici n-am fost altundeva!
10.191. Ne regăsim, cel mai adesea, târziu şi cu mult mai săraci decât nădăjduiam.
10.192. Chiar dacă nu ne vom afla niciodată pe noi înşine, căutarea însăşi a fost adevărata noastră regăsire.
10.193. Din tinereţe, Doamne, mă tot caut şi nici acum, la bătrâneţe, nu ştiu dacă m-am aflat!
10.194. Caută-te pe unde ţi-ai implantat faptele; pe drumuri neumblate nu te vei regăsi niciodată.
10.195. Revoluţia Română s-a vrut a fi o regăsire a poporului român, a idealurilor sale!
10.196. Prin fapta mea doresc să m-adresez contemporanilor, dar printre cei mai mulţi dintre ei nu mă mai regăsesc.
10.197 Revoluţia Română s-a oprit la tronul monarhiei, fără să fi avut regalitatea înălţării; naţiunea nu s-a regăsit pe sine!
10.198. Orbecăim spre democraţie, dar nu o aflăm; trebuie să ne regăsim mai întâi pe noi înşine, unde ne-am oprit din zbor, unde ne-am pierdut idealurile!
10.199. Nu-ţi căuta strălucirea printre comorile de nestemate, este poate destul dacă îţi regăseşti o cât de vagă sclipire printre umbrele vremurilor!
10.200. Imprimă faptelor tale adevăr şi putere de cuget şi se vor regăsi orcând de la sine!
10.201.Adeseori, oamenii nu se află pe sine, dar le regăsesc valoarea urmaşii lor.
10.202. Avem nevoie de tot ceea ce se creează; să păstrăm, să desăvârşim şi să regăsim ceea ce s-a uitat!
10.203. Omenirea are durerea de a uita multe împliniri şi idealuri, dar şi fericirea de a le putea regăsi în spititul naţiunilor!

REGRET

10.204. Regretul este bucuria celor lipsiţi de răutate.
10.205. Unde sunt greşeli, este dat să fie şi regrete.
10.206. Nu pentru orice regret se taie un viţel...
10.207. Regretul pentru ceea ce încă n-ai făcut micşorează satisfacţia înfăptuirilor.
10.208. Nu vă grăbiţi să răstigniţi vinovaţi; Golgota remuşcărilor este infinită!
10.209. Orice regret este un pas înainte, orice indiferenţă – o trădare...
10.210. Regretul pleacă de unde ai fost, te întâmpină unde ajungi, te va aştepta unde te vei duce!
10.211. Oamenii mor îndureraţi de regrete, dar goliţi de pretenţii.
10.212. Regretă, dacă astăzi nu eşti mai bun decât ieri!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

10.213. Când regretul nu este sincer, atunci dăruirea este necunoscută...

10.214. Regretul: calitate a vieţii, adaos de rugăciune.

10.215. Când lipseşte sacrificiul personal, este prezent supremul regret; ratăm şansa propriei noastre regăsiri.

10.216. Nu regretăm clipele grele, străduinţa înălţării ori disperarea insuccesel or; ne dor iluziile, intenţiile, eforturile nedepuse...

10.217. Foarte repede reproşurile ne vor fi regrete.

10.218. Atunci când ne rămâne prea puţin timp până să trecem Rubiconul, ajungem să regretăm şi ceea ce nici nu ne-am dorit să facem vreodată în viaţă.

10.219. Ca să poţi avea bucuria şi înălţarea de a regreta, trebuie să nu fi trecut degeaba prin viaţă şi să fi cunoscut marea putere a dragostei.

10.220. Umilinţa unui regret este o suveranitate de cuget.

10.221. Pentru lipsa de curaj, de neîmpotrivire faţă de răutate şi pentru absenţa faptelor eroice, când vremurile le-au cerut, vom regreta toată viaţa, iar bătrâneţea noastră o vom simţi ca pe o laşitate ce ne va urmări şi chinui totdeauna.

10.222. Regretul este condiţia în care ne despărţim de trecut; pentru a accede la progres şi la viitor durerea lui ne îmbie la viaţă!

10.223. Regretul este o recunoaştere a propriilor insuccese; este, într-un fel, acceleratorul nostru de viaţă; un rod viguros al sincerităţii.

10.224. Avem ce regreta cel mai mult când ne gândim la suferinţele lumii, nu când am ocolit plăcerile noastre.

10.225. Viaţa nu ne-a fost o desfătare şi nici o aleasă fericire; dar nu regretăm nimic, ne-am regăsit în intersecţiile ei de grea cumpănă!

10.226. Nu regret că n-am purtat pe frunte nimburi divine; sunt fericit că le-am admirat şi că m-am străduit să cuget la rosturile lor şi la rugăciunea pe care o merită.

10.227. Regretul este o dovadă a superiorităţii de spirit şi a modestiei caracterului.

10.228. Regretul sincer te înalţă deasupra răutăţilor şi te coboară de pe soclul de lut al nepăsătoarei înşelări.

10.229. Faţă de potrivnici avem regretul că nu le putem oferi virtuţile noastre, pe când faţă de prieteni purtăm recunoştinţa că ne-au dat încrederea lor.

10.230. Întotdeauna vom regreta zilele irosite; parte de viaţă lipsită de măreţie şi de demnitate.

10.231. Regretul nu este un plânset, ci este o decizie a raţiunii chiar în propriul dezavantaj.

10.232. A regreta este un semn de respect, o confirmare de prestanţă.

10.233. Când ajungem să ne întrebăm ce avem de regretat, nu ne angajăm niciun avocat; simţim că meritărn o pedeapsă!

10.234. Când nu avem ce regreta, nu ne-am desprins de muşuroiul nostru şi nici n-am simţit fâlfâiri de aripi.

10235. Trebuie să regretăm nu doar gesturile reprobabile, ci şi ceea ce n-am reuşit să cucerim.

10.236. Orice faptă cuprinde în ea nu doar efervescenţa prezentului şi speranţele de viitor, dar încrustează şi renunţări la alte încercări; e ca un regret menit să asigure împăcarea.
10.237. Cine n-are nimic de regretat nu cunoaşte nici bucuria de a fi cucerit ceva în viaţă.
10.238. Când ajungi să zbori, nu mai regreţi mocirla de unde te-ai desprins.
10.239. Numai oamenii răi n-au ce regreta niciodată şi nici nu cunosc bucuria iertării.
10.240. Pentru că regretă păcatul alungării din rai, omul îşi construieşte, cu multă durere, un altul pe Pământ.
10.241. Regretele pe care le avem în viaţă sunt ca o rugăciune a iertării.
10.242. Unii oameni poartă toată viaţa un regret, ca pe un suspin surd, fără nicio speranţă.
10.243. Regretul este ca o durere pe care o așteptăm să ne cuprindă; ne pedepsim o vină!
10.244. Regretăm nu numai ceea ce pierdem, ci și speranțele care ne-au susținut în viață.

RELIGIE

10.245. Înspăimântaţi de răutate, oamenii au găsit în religie putere şi stăpânire de sine.
10.246.. Omul fără nicio religie este mai rău decât cea mai fioroasă lighioană.
10.247. Prezenţa conceptului religios în societatea umană semnifică gradul ei de cultură; o depăşire a simplităţii, o înălţare de cuget.
10,248. Căutându-şi un orizont propriu, conştiinţa a găsit în răspântia religiei un sens de grea cumpănă.
10.249. Neputând să scoată cu argumente religia din viaţă, mulţi neoameni au alungat cu bâta viaţa din biserică.
10.250. *Vremelnic religios* înseamnă *eretic etern*!
10,251. Concepţia religioasă este opţiunea noastră; fiecare luăm şi dăm ceea ce credem acestei lumi; echilibrul de schimb trebuie să fie însă o profundă împăcare.
10.252. Între Ştiinţă şi Religie s-au marcat graniţe şi s-au ridicat obstacole, inventându-se interese; finalitatea vieţii desăvârşeşte înţelegere, spulberă orice satanism ideologic; omenia deplină desăvârşeşte lumea!
10.253. Spiritul ştiinţei este o aureolă a lui *homo religiosus*; adevărata ştiinţă venerează!
10.254. Înţelegerea religioasă nu-i o furtună ce ne devastează viaţa; este o înţelegere spre care aspirăm întru fericirea noastră.
10.255. Religia este o graniţă a spiritului: existenţa nu mai este o certitudine, iar hainele adevărului părăsesc geometriile înşelării.
10.256. Cu trecerea timpului, o atitudine de neîmplinire, de teamă, un regret sau chiar o adâncă durere pun stăpânire pe spiritul nostru insuficient de religios, făcându-ne să ne simţim împăcaţi că asimilăm nelinişti din această cauză.
10.257. Conceptul religios despre viaţă a salvat ştiinţa de umilitoarea ei mărginire: există *nemurire*!

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

10.258. Unii oameni au avut cel puţin curajul să-şi închine perna când se culcau, alţii să-şi facă cruce cu limba în cerul gurii ori să-şi spună în gând rugăciunile; ceilalţi însă au crezut în Nimic; s-au pervertit în diavoli, religia lor fiind nimicnicia – comunismul!

10.259. Orice religie este o formă de recunoaştere a limitelor şi micimii omeneşti.

10.260. Când viaţa nu află răspunsurile căutate, i le oferă religia ca daruri de suflet.

10.261. Orgoliul, lipsit de orice virtuţi, nu admite nicio religiozitate, el considerându-se supremul, suveranul...

10.262. Vanitatea de a fi în afara oricărei religii îţi anulează orice idee filosofică personală.

10.263. Acceptând deasupra noastră o concepţie religioasă, nu ne recunoaştem micimea, ci dovedim superioritate de înţelegere, religia fiecărui om fiind înălţarea şi pacea spiritului său, căci această stare de suflet este locul unde el îşi aşează casa, îşi îngenunchează năravurile şi îşi închină cugetul.

10.264. Pretutindeni sunt oameni, nu numai în capitale; prin satele rămânești întâlnești adevărați sfinți!

RENAŞTERE

10.265. Învinşii trebuie să caute resurse să renască; să zâmbească, să lupte, să învingă!

10.266. Renaşterea din propria valoare sfidează vremelnicia.

10.267. Prăbuşirea se uită, renaşterea se preamăreşte.

10.268. Renaşterea este forma de manifestare a nemuririi, reînvierea fiind duh sublim de viaţă!

10.269. Renaşterea face parte din zestrea noastră divină; ne este dat să ne regăsim, pentru că şi decizia dispariţiei este tot de natură supremă.

10.270. Atunci când creaţiei i se dăruieşte suflet, ea nu poate cunoaşte pieirea; din orice umbră unde ar fi ascunsă, renaşte pentru că emite viaţă – lumină – Divinitate.

10.271. Chiar dacă Timpul este nepăsător faţă de asupririle sociale, Omenirea găseşte întotdeauna puterea de a renaşte în libertate, pentru că posedă credinţă nemuritoare, speranţe aprinse şi revărsări tumultoase de cuget.

10.272. Purtăm în organismul nostru celule de speranţe din care putem în orice situaţie să renaştem; ne reinventăm!

10.273. Valorile nu pier niciodată; dacă le-am făurit, putem oricând să le folosim spre a renaşte.

10.274. Pare uneori că în noi totul se sfârşeşte; dar deodată o voinţă tainică ne recompune: nu cedăm, renaştem!

10.275. Secretul libertăţii este descătuşarea de viaţă; renaşte o altă lume.

10.276. Ne pierdem în atât de multe dureri, rătăcim printre infinite neîmpliniri, dar de fiecare dată, parcă la capăt de drum, ne regăsim adunaţi, reclădiţi; născuţi în alte vremuri.

10.277. Păstrează cadenţa impusă de iureşul timpului, pune cugetul să-ţi slujească epoca ta şi te vei afla întotdeauna renăscând spre viitor.

RENUNŢARE

10.278. Puterea de a renunţa este o durere acceptată ca o virtute.
10.279. Toată viaţa renunţăm la ce-i important şi ne împovărăm cu nimicuri.
10.280. Renunţările devin regrete când nu-ţi asumi suferinţă.
10.281. Copilul care nu renunţă repede la colacul de salvare, oferit de grija părintească, nu învaţă să înoate în noianul greutăţilor.
10.282. Renunţarea nu este o dezertare, ci un efort de a discerne ce este zadarnic într-o viaţă năpădită de amăgiri.
10.283. Renunţarea este o răscruce a înţelepciunii.
10.284. Curajul înalţă, renunţarea la luptă coboară; umileşte, degradează.
10.285. Renunţarea face parte din opera vieţii aşa cum sfărâmăturile care se cioplesc insuflă existență statuii care se iveşte...
10.286. Ca să poţi fi agreat în societate, renunţă să crezi că nu se poate face nimic fără tine!
10.287. Fiecare clipă trecută este o renunţare de viaţă, oricare fiind o înnobilare de cuget ca un afront adus vremelniciei...
10.288. Orice renunţare este un gest al superiorităţii spiritului, chiar dacă manifestarea durerii este prezentă.
10.289. Renunţările sfidează toate nimicurile; acced la suprem.
10.290. De n-am avea tăria să renunţăm din vreme la plăceri, ne-am umple repede viaţa cu patimi – cu neviaţă.
10.291. Renunţarea nu este o ascunsă laşitate, ci un act de curaj al cugetului liber.
10.292. Întotdeauna renunţăm cu bucurie la tot ce nu-i important pentru fericire şi nu-i hotărâtor pentru libertatea vieţii.
10.293. Dacă vrem să progresăm, trebuie să investim în noi înşine – în renunţările noastre, cu tot regretul posibil; este minimum de sacrificiu cu maximum de profit!
10.294. A renunţa înseamnă a ceda ceva existent pentru a dobândi în viitor altceva sau poate doar o iluzie.
10.295. Renunţăm la un bine mai mic în favoarea altuia mai mare sau, poate, că a fost un rău mai mic şi ne-am căptuşit cu altul mai mare.
10.296. În mod sigur renunţarea la îmbietoarea comoditate ne aduce numai avantaje; ne îmbogăţim cu fapte de valoare, ne descoperim puterile...
10.297. În noi înşine avem intuiţia de a şti când şi la ce trebuie să renunţăm în favoarea vieţii.
10.298. Renunţarea este ca o umbră de viaţă; accedem spre lumină!
10.299. Renunţarea nu este o îngăduinţă ori un moft; este o nevoie, o cerinţă care impune responsabilitate.
10.300. Puterea de a renunţa este o virtute şi când consecinţele ei ne sunt favorabile şi când ne dezavantajează.
10.301Renunţăm adeseori la ceva concre, în speranţa vagă că vom descoperi altceva ce ar putea avea o mai mare virtute.
10.302. Forţa de a renunţa la năravuri devine o virtute mai înaltă decât orice însuşire nobilă.
10.303. Orice renunţare poartă în ea durerea incertitudinii.

10.304. Renunţarea deschide întotdeauna o altă cale a existenţei.
10,305. Curajul de a renunţa este o răsplată a conştiinţei.
10.306. Renunţarea n-are regrete; doar suprimarea ei aduce remuşcări.
10.307. Renunţarea este înlesnită de tăria caracterului; îi înlătură nesiguranţa, îi inspiră nădejde.
10.308. Renunţarea nu se referă niciodată la virtuţi; ea lasă în urmă ceea ce este rău, urât şi nevolnic.
10.309. Hotărăşte-te repede să renunţi la ce este nedrept ori neimportant pentru tine; îngăduinţa relelor subminează existenţa!
10.310. Renunţarea este un zbor deasupra neîmplinirilor.
10.311. Renunţarea absentează de la îndemnurile de tristeţe şi de cedare.
10.312. Renunţarea poate fi ca un adevărat sprint, dar este de preferat maratonul; toată viaţa avem la ce renunţa!
10.313. Renunţarea este un act conştient, decis anevoie după o luptă cu tine însuţi.
10.314. Renunţarea îşi atribuie mai mult un sens moral; cel material este evitat...
10.315. A primi înseamnă a avea; a da echivalează cu a renunţa.
10.316. Unii sunt dispuşi să renunţe chiar şi la puţinul lor, pe când alţii nu se mulţumesc cu cât au peste nevoi!
10.317. Renunţi din ceea ce ai acumulat; te desparţi cu bucurie de ce-ţi aparţine şi dacă are valoare şi dacă este o pasiune.
10.318. Chiar şi micile renunţări materiale au o mare încărcătură spirituală.
10.319. Se poate reveni la o renunţare numai dacă recuperăm valori imateriale.
10.320. Chiar dacă renunţarea cuprinde în ea un regret, el nu poate fi altceva decât un intrus în cuget.
10.321. Orice renunţare este o favoare pe care ne-o facem nouă înşine.
10.322. Renunţare la patimi sunt bogăţii viitoare.
10.323. Renunţările nu sunt demolări din existenţa fiinţei, ci sunt construcţii de spirit; înălţări ale caracterului.
10.324. Renunţările materiale pe care le oferim nu ne sărăcesc, ci devin pentru noi nestemate de cuget.
10.325. Renunţările la năravuri sunt primeniri de suflet precum rugăciunile.
10.326.Niciodată nu e prea târziu să renunțăm la fermecătoarele amăgiri; ne vom regăsi mai bogați în daruri!

RESPECT

10.327. Respectul este o monedă universală: oriunde îl oferi ţi se schimbă...
10.328. Respectul oferit se reîntoarce însoţit de cinste.
10.329. Învăţând să cunoşti, deprinzi cuviinţa să respecţi.
10.330. Respectul se câştigă greu şi se pierde instantaneu: onoarea nu se negociază, doar se reprezintă!
10.331. Vulgaritatea n-are respect pentru nimic; are adulaţie pentru excesul prostiei sale.
10.332. Înţelegem viaţa aşa cum o trăim şi oamenii aşa cum îi respectăm.
10.333. Respectul pe care îl ai faţă de lume te încununează cu admiraţia ei.
10.334. Ai multe să ierţi celui care nu ştie să respecte...

10.335. Respectând oamenii, simţi că poţi ocupa un loc important în propria ta viaţă!...
10.336. Dacă respectul este doar o curtoazie lipsită de adevăr şi de bunătate, atunci omenia este o înşelare, altarul iubirii este pustiu...
10.337. Lipsa de respect: pieirea iubirii – lacrimă de credinţă.
10.338. Respectăm greu alte credinţe, păreri şi idealuri; când ne despart orgolii, ne unesc în sinele lor patimile!
10.339. Respectul trebuie să fie o intimitate personală care nu poate fi abordată decât tot cu o aceeaşi delicateţe.
10.340. Ca să poţi fi respectat, trebuie să urci un piedestal de merite personale, să ai verticalitatea caracterului şi să ai onoarea de a-i aprecia, la rândul tău, pe alţii.
10.341. Necinstea, patima, minciuna n-au respect pentru nimic; orice virtute le este duşmană, iar relelor – osândă!
10.342. Respectul este o stare naturală a fiecăruia, care se defineşte în funcţie de amabilitatea şi personalitatea propriei lor fiinţe; este o regalitate a caracterului.
10.343. Respectul pare ca o ofertă pe care o faci cuiva; de fapt îţi acorzi ţie însuţi o bucurie, o dragoste faţă de oameni...
10.344. Cu cât respecţi mai mult oamenii, cu atât te descoperi pe tine însuţi mai bun şi demn de aprecierea lor.
10.345. Şi propriile înfrângeri au dreptul la respectul tău; te-au învăţat să pierzi, te vor ajuta în viitor.
10.346. Respectul este un liant de virtuţi; nu închină ode năravurilor!
10.347. Respectul este o stare permanentă de consideraţie pentru tot ceea ce este bun şi de valoare; este ca o zi frumoasă de viaţă...
10.348. Respectul nu este o relaţie de subordonare şi nici de apreciere; este una de omenie, poate şi de prietenie ori chiar de dragoste.
10.349. Şi stăpânul, şi bogatul, ca şi nevoiaşul ori cerşetorul au, cu toţii, nevoie de respect; e o condiţie umană!
10.350. Respectul este darul pe care făcându-l, ni-l oferim chiar nouă înşine.
10.351. Respectul este o comoară virtuală care înnobilează; căutată de politeţe, nesocotită de vulgaritate.
10.352. Cu respectul evităm şi tămăduim orice suferinţă.
10.353. Respectul ne măreşte încrederea în noi înşine, dar nu poate fi motiv de emfază.
10.354. Respectul este o cerinţă imperioasă a demnităţii umane.
10.355. Respectul nu se poate pretinde decât în schimbul propriului tău respect.
10.356. Deşi este o noţiune abstractă, respectul se simte ca o prezenţă concretă în orice moment.
10.357. Unele fapte impun respect, altele îl fac să nu se ivească; este ca o cumpănă între bine şi rău a cărei ciutură uneori scoate doar mâl.
10.358. Respectul este un blazon de civilizaţie şi de nobleţe.
10.359. Respectul nu se evidenţiază pe sine, pe când lipsa lui agasează ca o prostie.
10.360. Respectul este o ofertă de valoare care nu pretinde în schimb nicio compensaţie materială.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

10.361. Respectul e o apropiere de cuget; o căutare şi o dăruire de suflet.
10.362. Când oamenii trăiau fără respect, nu începuseră a se cunoaşte pe ei înşişi.

RESPONSABILITATE

10.363. Răspunderile îndeplinite ca dăruiri de suflet revarsă virtuţi de personalitate.
10.364. Răspunderile sunt eforturi de cuget şi răsuflet de conştiinţă.
10.365. Entuziasmul de o clipă adeseori ne imprimă responsabilităţi împovărătoare, dar nu regretăm, chiar dacă întrevedem că izbândă nu ar exista.
10.366. Responsabilitatea îşi are izvoarele în educaţie şi în tenebrele suferinţelor pe care şi le asumă.
10.367. În natură omul este singurul simbol al responsabilităţii.
10.368.A proteja, a înălţa şi a crea sunt sensuri ale responsabilităţii umane.
10.369. A nu-ţi asuma răspunderi înseamnă a-ţi bara accesul la drepturi sociale şi la împlinirea desăvârşirii.
10.370. Răspunderile încununate de succes sunt dovada demnităţii; aura personalităţii.
10.371. Laşitatea e o negare a responsabilităţii; a impune altora pretenţiile tale - un atac de personalitate.
10.372. Răspunderea şi curajul se iubesc cu patimă, rodind în lume demnitate.
10.373. Când responsabilităţile devin pasiuni, niciun merit nu mai este important, nici gloria n-are chemare.
10.374. Orice responsabilitate presupune să ai un certificat de competenţă oferit de exigenţele societăţii.
10.375. Abuzul şi dictatura se ascund perverse sub masca demnă a responsabilităţii.
10.376. Impostorii îşi asumă responsabilităţi nu pentru a le îndeplini, ci pentru a duce lumea în erore, pretinzându-se salvatori de naţie.
10.377.Când nedreptăţile asupresc popoarele, responsabilitatea eliberării lor revine anumitor oameni, având împuternicire divină.

REVĂRSARE

10.378. Creaţiile omului sunt o revărsare de suflet.
10.379. Revărsarea de spirit nu este ca un puhoi devastator al cucetului, ci o mănoasă primenire a sufletului.
10.380. Toată viaţa iubim şi imaginăm revărsarea ca pe o veşnică înnoire; chiar şi sfârşitul pare a fi o teribilă şi divină revărsare.
10.381. O Doamne, revarsă bucuriile şi împlinirile sufletului peste chemările lumii, fă să rodească de zâmbete fiinţa oamenilor!
10.382. Ideile sunt o revărsare de cuget, un şuvoi nepotolit de înnoiri.
10.383. Întreaga viaţă e o revărsare; depinde numai de noi dacă este Nilul fertil al existenţei ori doar o viitură sterilă.
10.384. Revărsare e o dăruire de cuget şi de suflet; toate bogăţiile lor, tot ce s-a înfăptuit de-a lungul vieţii...
10.385. Însăşi natura este o revărsare de bucurii, de frumuseşe şi de îndestulare; o împlinire a existenţei.

10.386. Cugetele au menirea de a-şi revărsa creaţiile lor peste sufletele avide de frumuseţe şi înălţare.
10.387. Faptele şi ideile noastre sunt revărsări ale vieţii care definesc personalitatea; sunt ca o binecuvântare.
10,388. Accedem la virtuţi, la idealuri şi ne desăvârşim existenţa; o revărsare de speranţe!
10.389. Când nu vom mai putea emite şi închina propria revărsare de simţire, oare ce vom mai putea fi?!
10.390. Însuşi Universul este o primă şi continuă revărsare; o Divinitate.
10.391. Revărsarea de iubire este o sfântă Înviere.
10.392. Fiinţarea este o manifestare a revărsării, o insuflare permanentă de viaţă – Divinitate.
10.393.Nu am vrut să păstrez nimic din ceea ce am asimilat; totdeauna mi-am dorit să fiu o revărsare de cuget pentru lumea însetată de iubire!

REVOLTĂ, REVOLUŢIE

10.394. Atrocitatea oricărei revoluţii înfiripă întotdeauna libertatea.
10,395. Revoluţia se destramă, până la urmă, în înşelare şi în trădare; libertăţile izbândesc anevoie!
10.396.. Răzvrătirea pentru pricini mărunte creează înşelări şi suferinţe exagerate.
10,397. Pentru cei laşi cauza revoluţiei este un îndemn irezistibil spre trădare.
10.398. Fără o şansă de izbândă nicio cauză nu justifică revolta...
10.399. O singură scânteie a nemulţumirilor poate aprinde văpaia răzvrătirilor.
10.400. Revoluţia este sfârşitul suferinţei şi începutul unui fericit calvar al demnităţii.
10.401. În revoluţie nu-i doar o imensă disperare, ci şi un germen de înaltă iubire.
10.402. Cât timp te poţi revolta, alungi patimile, umilinţele şi asupririle care te pot supune.
10.403. Revoluţia incizează organismul întregii societăţi, vindecând, mai întâi, capul.
10.404. Când societatea este schilodită de nedreptate, are nevoie nu de targa sau de cârjele milei, ci de revolte – de reînviere.
10,405. Într-o lume nedreaptă nu poţi rosti adevărul fără să te răzvrăteşti.
10,406. Nu există asupriri care să nu germineze speranţa răzvrătirii.
10.407. Când prostia ajunge să se infiltreze spre inima societăţii, revolta este singura care salvează de nebunia degradării.
10.408. Doamne, câtă fericire este să trăieşti drama unei revoluţii mult aşteptate şi iadul de a o duce la bun sfârşit!
10.409. Şi revoluţiile pot fi iluzii cumplite; tâlharii de idealuri pândesc învolburările istoriei!
10.410. Revoluţia arde în expansiunea de foc a spiritului carapacea terorii care sufocă viaţa.
10.411. Când trăieşti în lumea întunecată a asupririi, pregăteşte-ţi în taină lumina cugetului: izbucneşte în revoltă atunci când libertatea ţi-ar putea surâde!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

10.412. Când un popor se prăbuşeşte sub povara asupririi, se desfac aripile salvatoare ale revoltei.

10.413. Când ceri pentru tine, te umileşti; când lupţi pentru alţii, te înalţi pe piscurile răzvrătirii.

10.414. Revoluţia este un fulger al nemulţumirilor de la care civilizaţia îşi aprinde torţa viitorului.

10.415. Sufletul oamenilor moare încet, cu fiecare revoltă pe care şi-o înăbuşă dureros.

10.416. Răzvrătirea este calea care purifică viaţa pângărită de asuprire.

10.417. Cutremurele sociale prăbuşesc edificiile putrede şi ruinele conştiinţelor, prevestind o lume a speranţelor.

10.418. Clipa unirii aspiraţiilor de libertate declanşează explozia revoluţiei; răzvrătirile singuratice sunt comete rătăcitoare!

10.419. Revoluţiile adevărate se petrec numai în conştiinţe; se devastează neadevărurile, se topeşte cremenea iluziilor.

10.420. Când ne-a zâmbit clipa libertăţii, ne-a cuprins şi disperarea îndoielii; căutăm din nou adevăruri tămăduitoare şi libertate reală în revolte viitoare.

10.421. În lung răstimp ne-am pregătit revolta, gestându-ne gândurile patruzeci şi cinci de ani; azi lăsăm lumii întregul *dor de tată*, iar libertăţii– *dragostea de mamă*.

10.422. Omul găseşte întotdeauna puterea de a înlătura propriile sale suferinţe; durerile semenilor noştri sunt însă izvoare de răzvrătire.

10.423. Aştept o altă revoluţie anticomunistă în care să mor şi eu; prilejul pierdut de a nu-mi fi înlăturat laşitatea este dovada că nu mă iubesc nici cel puţin pe mine însumi!...

10.424. Când s-au săvârşit martirii Revoluţiei, aceasta a fost Voinţa Supremă pentru a se putea răzbate din suferinţă: lacrimă prin lacrimă se zvântă!

10.425. Prin clipa Revoluţiei s-a reînviat ceea ce comunismul n-a putut ucide o jumătate de secol: *credinţa în adevăr şi în libertatea fiinţei umane.*

10.426. Nici revolta, nici revoluţia n-au nevoie să ştie ce este una şi ce este cealaltă sau fiecare despre sine: ele se dezlănţuie pentru că au întrebări grave de pus şi răspunsuri nemiloase de dat!

10.427. Unele revoluţii au discreţia schimbărilor profunde, liniştite şi perene, fără violenţe, prostie şi demagogie; au harul divin al dăruiţilor de geniu.

10.428. După Revoluţia Română anticomunistă am sentimentul că trăiesc în permanenţă propria mea resurecţie; fiinţez cu un alt cuget!

10.429. În iureşul unei revoluţii trebuie să intrăm aşa de urâţi cum suntem: chinuiţi, murdăriţi de nedreptate şi însângeraţi de dureri, dar trebuie să ieşim la liman reînviaţi şi să rămânem cu puritate de suflet; să nu ne trădăm!

10.430. Când abia dacă buchiseam primele pagini de istorie, credeam că nu-mi este dat să trăiesc eroismul unei revoluţii; nu-mi închipuiam că mă va fulgera lipsa de curaj, datoria de a mă jertfi pentru o cauză sfântă!

10.431. Pentru mulţi dintre noi Revoluţia Română nu s-a sfârşit: trădarea o bântuie!

10.432. Suprema revelaţie a secolului douăzeci a fost Revoluţia Română ivită ca o străfulgerare de timp; păcat că deziluziile ei continuă de câteva decenii!

10.433. Cauzele unei revoluţii sunt repede uitate; cei ajunşi la putere dospesc mofturi şi propriile îngăduinţe.
10.434. Şi revoluţiile nasc demagogii şi nedreptăţi ascunse sub atitudini populiste şi trădare de idealuri.
10.435. După o revoluţie o lume nouă se întrupează dureros şi târziu abia când se întrevăd alte idealuri; prefacerea societăţii continuă, desăvârşirea vieţii fiind un calvar.
10.436. Venind atât de greu, revoluţiile se opresc mai înainte de a duce până la capăt idealurile lor; povara impostorilor şi a trădătorilor o schilodesc abătându-i traiectoria.
10.437. După o revoluţie sunt mulţi decepţionaţi de înfăptuirile ei; apar profitorii iviţi din ascunzişurile laşităţii!
10.438. Revoluţia Română s-a oprit, suferind de o trădare acută, tocmai acolo de unde trebuia să continue, spre a nu se înfrânge cauza izbucnirii ei!
10.439. Sufletul unei revoluţii, mulţimea, tot va suferi, iar eroii ei vor pieri; doar absenţii de pe baricade vor cunoaşte succesul şi nu vor afla gustul pâinii amare a începuturilor.
10.440. După o revoluţie sunt mai mulţi jefuitori şi profitori decât după un război devastator, tocmai pentru că ei n-au fost consideraţi duşmani.
10.441. Mulţi din cei care nu participă la revoluţie se vor înscăuna la putere, arogându-şi idealuri de viitor.
10.442. Revolta e o durere care mocneşte, pe când revoluţia este văpaia unei tămăduiri mântuitoare.
10.443. Chiar dacă laşitatea nu ne stăpâneşte, rareori revolta ne cucereşte; îndurăm prea mult!
10.444. Dacă nu participăm la revoluţie, nici nu o aşteptăm, dar ne vom bucura cel mai mult de înlesnirile ei!
10.445. Deşi revoluţiile sunt atât de mult aşteptate, întotdeauna vor fi trădate; deplina libertate poartă destinul suferinţei!
10.446. Suprema speranţă a celor nedreptăţiţi: *ultima soluţie – înc-o revoluţie!*
10.447. Să scăpăm de dictatură vrem, dar aceasta nu e o dorință, ci o aprigă revoltă!
10.448. Dacă ni se impun limite, ne răzvrătim; când ni se cere mai mult, ne jeluim pretutindeni.

REZOLVARE, REMEDIU

10.449. Dacă trebuie, rezolvare există pentru orice dificultate.
10.450. Diplomaţia are harul de a găsi o rezolvare chiar şi atunci când nu mai este nimic de făcut...
10.451. Când sunt prea multe remedii, niciunul nu este sigur; dilemele se desfată!
10.452. Toată viaţa căutăm soluţii să ne rezolvăm problemele existenţei, dar rareori ajungem la rezultate mulţumitoare; cu cât însă insistăm mai mult, cu siguranţă că reuşim, şi aceasta este calea reală.
10.453. Discerne care din greutăţile vieţii depind de slăbiciunile tale şi alege un remediu izvorât din puterea de dăruire şi de renunţare!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

10.454. A căuta mereu remediu pentru tot ceea ce te doare este calea directă de rezolvare; şi este cea demnă!

10.455. Omenirea nu-şi uită mizeriile care o chinuie: unele dintre ele, chiar dacă le rezolvă după veacuri de suferinţă, o fac să nu se dea învinsă niciodată.

10.456. Libertatea rezolvă toate aspiraţiile; moartea – toate tiraniile; destinul lor implacabil...

10.457. Pentru câte probleme mari avem, rezolvarea lor impune aflarea de soluţii noi şi radicale.

10.458. Niciun remediu nu poate apela la rezolvări de suprafaţă; trebuie să vindece în profunzime, să afle răspunsul corect.

10.459. Oricâte necunoscute ar exista în calea pe care o urmează, omul va rezolva întotdeauna ecuaţia: are pasiunea de a învinge!

10.460. Remediul trebuie să fie ca o decizie hotărâtă, nu ca o soluţie paleativă, ca un fel de... *a se afla în treabă*!

10.461. *Speranţa, voinţa, experienţa de viaţă* se găsesc la orice remediu; află acea soluţie potrivită şi încurajatoare!

RISC

10.462. Cine nu-şi asumă riscul înfrângerii, nu poate prelua responsabilitatea victoriei.

10.463. Preferă riscul la care te conduce curajul, celui la care te împinge frica!

10.464. Riscul însoţeşte chemarea tainică a victoriei, dar şi durerea oarbă a înfrângerii; îndrăzneala alege!

10.465. Riscul pe care îl acceptăm este mai mic decât *gloria* la care sperăm.

10.466. Şi riscul pe care ni-l asumăm face parte din *victorie*!

10.467. Riscul este o *probă de foc* a înţelepciunii.

10.468. La tinereţe avem ce pierde şi nu ne place să riscăm; la bătrâneţe nu o facem din laşitate!

10.469. Mai mult decât pentru fericire riscăm pentru libertate.

10.470. Cel mai adesea nu ne riscăm *comoditatea, liniştea* ori *mândria*; ci mai curând clipele de viaţă!

10.471. Riscul nu este o negare a cumpătării şi nicio bravadă a semeţiei; este o decizie gravă a raţiunii...

10.472. Egoistul nu riscă niciodată nimic; va găsi vreo alianţă cu înşelarea, să meargă la *câştig*!

10.473. Când este vorba despre aflarea libertăţii riscul îşi potenţează şansele de izbândă; are şi de ce să o facă!

10.474. Eroii nu şi-au riscat viaţa; şi-au umilit *laşitatea*; şi-au sfinţit *demnitatea*!

10.475. Niciun risc pentru amăgiri, nicio clipă de viaţă irosită pentru înjosire!

10.476. Riscul este un examen de viaţă pentru care înveţi tot timpul spre a nu rămâne repetent – a nu rata existenţa!

10.477. Ne putem oricând risca viaţa, dar niciodată demnitatea!

10.478. Riscul nu este un joc de noroc, ci o decizie a raţiunii.

10.479. Riscul înseamnă ca în absenţa propriei apărări să declanşăm un atac, iar în cazul unei agresiuni să jertfim orice apărare.

10.480. Uneori şansa unei reuşite şi însăşi a vieţii pot fi condiţionate numai de asumarea unui risc.
10.481. Riscul se acceptă în mod raţional, nu este o împunere necontrolată dictată de un pericol ori de regretul unei înfrângeri.
10.482. Riscul este un frate al libertăţii; refuză orice supunere şi nepăsare!
10.483. Riscul îşi asumă o stare de independenţă faţă de orice nedreptate ori neadevăr.
10.484. Accepterea unui risc denotă epuizarea oricăror şanse de reuşită; e ca un răspuns la o declaraţie de război.
10.485. În orice reuşită riscul se jertfeşte pe sine; prieten de suflet!
10.486. Înainte de a ne preda, avem obligaţia de a risca orice pentru starea de libertate!
10.487. Riscul este primul nostru sacrificiu, fiind o emblemă a demnităţii.
10.488. Riscul nu este o teamă de laşitate, ci se desprinde chiar din curajul nobleţii de caracter.
10.489. A nu-ţi asuma niciun risc este o renunţare la viaţă; la desăvârşirea ei!
10.490. Orice început se cere bine edificat şi chiar reconstruit; altfel riscăm să nu cunoaştem decât iluzia unor fapte de seamă.
10.491 Victoriile sunt hărăzite cutezătorilor; a nu-ți asuma niciun risc este o prăbușire!

RISIPĂ

10,492. Nu tot ceea ce risipeşti este o pagubă: ce semeni este cu folos, ce dăruieşti te îmbogăţeşte.
10.493. Orice risipă este o posibilă fărâmă a bogăţiei!
10.494. Risipa de timp este un lux pe care îl plătim cu fericirea noastră...
10.495. În absenţa discernământului reţinem nimicurile şi risipim ceea ce este important.
10.496. Când risipitorilor li se aduc jertfe, fiii ascultători râvnesc la... roşcovele porcilor!
10.497. Risipă, tu, din viaţa noastră te-nfrupţi cu voluptate!
10.498. De ne-am putea restrânge risipa de tot felul, am fi cei mai bogaţi, iar viaţa ni s-ar prelungi în frumuseţe...
10.499. Nimicurile nu se pierd – valorile se risipesc!
10.500. În absenţa libertăţii întreaga noastră viaţă-i o risipă.
10.501. Renunţarea poate fi un mod de primenire, pe când risipa este un gest de paradă.
10.502. De ne măsurăm viaţa, tot ceea ce lipseşte din ea este risipa nemiloasă de timp.
10.503. Risipim prea mult orice ar fi, fără să ţinem seama că, de fapt, pierdem însăşi existenţă; ne reducem *bucuriile, faptele* şi *clipele*.
10.504. Nepăsarea faţă de pierderea permanentă de vreme este, până la urmă, o risipă de voinţă, o pătrundere în *nimicnicie*...
10.505. Orice risipă este o pradă din propria ta viaţă.

10.506. Nu fi zgârcit cu propria-ţi demnitate; risipeşte fără urmă toate slăbiciunile şi năravurile; las-o liberă de orice urâţenie!
10.507. Risipim prea mult tocmai ceea ce este cel mai important – viaţa!
10.508. Risipeşte-ţi în lume toată bogăţia ta de înţelepciune şi nu vei sărăci niciodată!
10.509. Dacă nu strângi imediat ceea ce ai risipit, mai târziu nu vei mai aduna nimic; vântul timpului spulberă viaţa de bucurii.
10.510. Zadarnic mai căutăm ceea ce ştim că am risipit cândva; e ca un regret, ca o tinereţe irosită.
10.511. Cine ştie să se chivernisească poate crea bogăţii chiar din risipa altora.
10.512. Nu ceea ce risipim se desparte de noi, ci înşine ne desprindem de existenţă!
10.513. Sărăcia n-are ce risipi decât durerile ei, dar şi pe acestea le ascunde față de lume!
10.514. Fapta de valoare emite îndemnuri; risipă de frumuseţe!
10.515. A oferi iubire nu e o risipă de viaţă, ci o îmbogăţire de suflet.
10.516. Strângem cu multă trudă experienţa trăirii, dar risipim cu nepăsare clipe de viaţă.
10.517. Ceea ce aduni cu greutate toată viaţa indiferenţa lumii poate risipi fără regrete.
10.518. Insuccesele vieţii pot sedimenta dureri, răutăţi, nelinişti; n-ai decăt să le tot risipeşti înmormântându-le!
10.519. Trebuie să învăţăm mereu să adunăm din lume faptele rele şi să le risipim pe cele bune; e o credinţă de viaţă!
10.520. Cei ce n-au ce pierde nu ştiu ce-i risipa; însăşi viaţa nu şi-o preţuiesc!
10.521. Nimic nu e veşnic, totul se va risipi!

RIVALITATE

10.522. Similitudinea creează rivalitate – concurenţă de primenire.
10.523. Faptele bune nu creează rivalităţi, ci prietenii; cele urâte nasc duşmănii; cele rele – crime!
10.524. Fiecare idee iveşte împotriviri, dar numai inferioritatea provoacă desconsiderarea rivalului...
10.525. Când nu ai niciun rival, opinia ta nu este interesată de nimeni...
10.526. Ca să poţi descoperi adevărul, fii rivalul propriilor tale idei.
10.527. Confruntarea cu opiniile rivale dă vitalitate de zbor gândurilor noastre...
10.528. Dialogul între părerile rivale produce înţelegere în cugetele noastre.
10.529. Rivalitatea este ca o luptă dreaptă în care cel învins îşi recunoaşte slăbiciunile.
10.530. Rivalii sunt luptători cinstiţi care îşi apără propria lor valoare...
10.531. Dacă ai rivali, înseamnă că au şi motive de apreciere; ai merite!
10.532. *Eu*-l propriu ne este cel mai înverşunat rival; întotdeauna pretinde că este mai bun decât noi!
10.533. Rivalitatea constituie o politeţe a educaţiei, nu o duşmănie a pretenţiilor.

10.534. Orice idee potrivnică este o rivală demnă de laudă; ne ajută să aflăm adevărul...

ROD

10.535. Primele roade care se coc sunt întotdeauna cele stricate; aşa-s şi faptele noastre: începem greu...

10.536. Roadele pământului *hrănesc,* cele ale spiritului *înfrumuseţează*...

10.537. Când roadele dau în pârg, se înmulţesc culegătorii.

10.538. Şi proptelele care susţin roadele au meritele lor!...

10.539. Rodul este o bucurie a victoriei menită să asigure existenţa clipelor viitoare.

10.540. Rodul dragostei este viaţă – *zămislire divină*!

10.541. Roadele sufletului nostru sunt jertfe de dragoste nemuritoare; ne poartă propria suflare.

10.542. Dacă omul reprezintă ceva, atunci el nu este nimic altceva decât... *putere de a rodi*!

10.543. Cugetul nostru, ca şi sufletul ce-l avem, se rodesc pe sine: îşi reproduc nemurirea!

10.544. Cele dintâi încercări n-au siguranţa reuşitei; sunt un rod fragil, dar cutezător.

10.545. Fiecare rod trebuie să fie pe măsura eforturilor; a propriilor rădăcini care pulsează sevă!

10.546. Roadele sunt frumoase numai când libertatea spiritului, a luminii lui, nu este stingherită de nedreptate.

10.547. Roadele frumoase poartă în ele *taina de a nemuri*... ca pe o înzestrare sacră...

RUGĂCIUNE

10.548. Rugăciunea este o uşurare de suferinţă; sufletul şi privirea primesc din înălţimi lumină de viaţă.

10.549. Virtuţile, idealurile şi speranţele – toate fac parte din ruga noastră; dumnezeire ce ne copleşeşte!

10.550. Niciodată rugăciunea noastră nu ne susţine propria răutate, dar întotdeauna întrevedem pietatea faptelor de bunătate.

10.551. Uneori, ascultăm de un îndemn străin *eu*-lui propriu; primim porunci de la un subconştient nerecunoscut; este oare un răspuns la nelinişti, un posibil ecou al rugăciunilor?

10.552. Nu te flagela pentru păcatele tale şi nici nu-ţi adula binele; mărturiseşte-ţi-le şi roagă-te pentru tine!

10.553. Nu desluşim pe deplin spiritul omenesc; în alcătuirea divină se pătrunde numai prin revelaţia rugăciunii.

10.554. Nu vrem să ne fie rugămintea îndeplinită: ne bucurăm s-o gândim; suntem singurii care pierdem, suntem unicii câştigători!

10.555. Nu dai peste nimic important care să te fi chemat spre sine; desluşeşte prin tine însuţi, în orice împrejurare, un posibil strigăt, o şoaptă de rugăciune!

10.556. Stelele sunt candelele cerului, veghind Eternitatea, aşa cum rugăciunile luminează spiritul nostru, mântuindu-ne de deziluzii.
10.557. Când în suflet avem rugăciuni, sunt şi pe Pământ îngeri: zâmbetul oamenilor, bucuriile copiilor, lacrimile de bunătate şi de fericire, mila, grija, ajutorul, omenia şi libertatea nesfârşită a speranţelor...
10.558. Rugăciunea este o întrebare la care nu aşteptăm niciodată răspunsul, pentru că ea însăşi este o cale a liniştii noastre înălţătoare.
10.559. Vrem să avem în viaţă parte de rugăciunea unui înger – nu vrem trufia stăpânului ori aroganţa bogatului.
10.560. Unii nu se roagă oriunde se cuvine, ci numai la Mitropolie...
10.561. Rugăciunea nu este ca o implorare de milă ori o cerere de mai bine; ea se înalţă din întunericul nostru ca o mărturisire de credinţă, ca o spovedanie îndelung tăinuită.
10.562. Nu ne rugăm să fim bogaţi, să cadă norocul peste noi ori să urcăm pe tronul puterii; ne închinăm pentru tumultul cugetului şi pentru fericita linişte a sufletului nostru.
10.563 Rugăciunea este urmarea unui pact pe care îl faci cu neliniştile şi cu nesăbuinţa pretenţiilor.
10.564. În timpul rugăciunii lăsăm poarta sufletului deschisă nu pentru a cunoaşte Pronia divină, ci pentru a ne primeni de năravuri şi de ambiţii deşarte.
10.565. Rugăciunea nu oboseşte pe drumul ei, nu se chinuie să ajungă la destinaţie; e ca o străfulgerare a sufletului care ne pune în contact cu Ceva de dincolo de existenţă, cu Ceva de deasupra micimii noastre!...
10.566. De mult timp la răscrucile vieții nu mai întâlnim troițe de rugăciuni!

RUŞINE

10.567. Sfiindu-te faţă de tine însuţi, te ruşinezi de lume!
10.568. Ruşinea împiedică sinceritatea să-şi dezvăluie suferinţa: nu se apără pe sine, ne protejează pe noi.
10.569. Meschinii nu se ruşinează la lumina zilei; îşi acoperă obrazul pe întuneric.
10.570. Minciuna, trădarea şi viciul n-au ruşinea faptelor, n-au crima existenţei lor!
10.571. Nu există ruşine fără sinceritate, aşa cum nu există credinţă fără dragoste.
10.572. Degeaba te fereşti de lume, dacă ţie însuţi ruşinea îţi este necunoscută!
10.573. Dacă ne-am uitat prietenii, tradiţiile şi credinţa, niciodată ruşinea nu ne-a fost scut al conştiinţei.
10.574. Ruşine – lacrimă de cuget – suspinul conştiinţei.
10.575. Acceptă ruşinea, dacă ea te poate mântui; dezonoarea – dacă îţi poţi vindeca durerile, relele, păcatele.
10.576. Lipsa de ruşine nu este un insucces al vieţii, ci numai al laşităţii ei, şi acest lucru este mai grav!
10.577. Ruşinea îşi adânceşte rădăcinile în educaţia noastră, făcându-ne să ne simţim mai puternici şi mai umani.
10.578. Ruşinea nu este un defect; este un viciu dacă nu o ai!

10.579. Opreliştea faptelor urâte este ruşinea; acea teamă purificatoare faţă de noi înşine...
10.580. Ruşinea este un act de curaj, chiar dacă te laşi umilit de vanitate.
10.581. Ruşinea este o decizie neiertătoare a propriei noastre conştiinţe; o înălţare!
10.582. Ruşinea nu este o dorinţă de a fi mai buni ori un moft al vanităţii; este o hotărâre intransigentă a conştiinţei faţă de propriul tău comportament.
10.583. Când ai răutate în fire, ai absentă ruşinea din conştiinţă.
10.584. În aparenţă firavă, ruşinea nu este o slăbiciune a personalităţii noastre; este o tărie de caracter, o virtute aleasă a spiritului.
10.585. Ruşinea se topeşte uşor în lacrimi; rezultă *cristale de adevăr* şi de regrete; diamante de conştiinţă, aură de spirit!

SACRIFICIU

10.586. Suferinţa dezvăluie în caracterul omenesc puterea sacrificiului de sine.
10.587. Sacrificiul exclude orice răutate; e o dăruire de suflet.
10.588. Puterea de sacrificiu încununează izbânda; laşitatea însoţeşte spaima înfrângerii.
10.589. Spiritul de sacrificiu este leagănul virtuţilor.
10.590. Inegalitatea sacrificiului de sine determină diversitatea bogăţiei spirituale.
10.591. Sacrificiul de sine este fărâma de nobleţe care împodobeşte caracterul uman.
10.592. Sacrificiul personal nu este o desfătare a vanităţii: este o durere asumată.
10.593. Sacrificiul de sine nu pretinde recompense; el este o dăruire de iubire, un protest adresat nepăsării.
10.594. Ca rană a sufletului, sacrificiul este dureros, dar întotdeauna discret, liniştit şi tăcut.
10.595. Spiritul de sacrificiu este un dar pe care Dumnezeu îl dă tuturor, dar îl lasă la puterea de înţelegere a fiecăruia.
10.596. Nu putem accede la virtuţi, dacă ne-am înfrânat puterea de sacrificiu.
10.597. Oricât ar fi oamenii de egali între ei, dăruirea, truda şi sacrificiul de sine îi vor deosebi pe unii de alţii; acelaşi carbon, dar cu două forme diferite: cărbune şi diamant!
10.598. Puterea de sacrificiu este o nestemată a caracterului ascunsă în tainele sufletului.
10.599. Orice infim sacrificiu captează consideraţie şi onoare; e o ofertă de suflet cu putere de exemplu.
10.600. Sacrificiul este un gest necunoscut pentru cei stăpâniţi de laşitate, dar este veşmânt din lutul veşniciei pentru cei curajoşi.
10.601. Adeseori ni se cere să renunţăm doar la puţină comoditate, dar ni se pare un sacrificiu prea mare...
10.602. Sacrificiul nu-ţi cere să-ţi mutilezi în niciun fel fiinţa, ci doar să renunţi la răutate şi la nesocotirea binelui; să ai sufletul mai frumos!
10.603. După o furtună un copac a rămas ciung de o ramură, precum un soldat și-a dat o mână jertfă în război.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

SĂRĂCIE

10.604. Pe eşafodul sărăciei se decapitează toate idealurile...
10.605. Sărăcia a inventat, din durere, lingura; luxul – din trufie – dezmăţul...
10.606. Privită, sărăcia înfioară; trăită – omoară!
10.607. Săracul chiverniseşte cu dăruire bogăţia altora...
10.608. Sărăcia este o povară pentru cine o îndură şi un moft pentru cine crede că-i poartă de grijă.
10.609. Săracului îi prisoseşte nevoia; bogatului – lăcomia.
10.610. Durerea umple repede bordeiul sărăciei.
10.611. Durerea săracului este foamea; a bogatului – vanitatea.
10.612. Când pâinea nu se ţine pe masă, sărăcia nu-i scoasă din casă.
10.613. Sărăcia speră în *mântuire* de pe vremea când în staul se năştea fiul lui Dumnezeu!...
10.614. Săracul râvneşte la slănina porcului, dar nu îndrăzneşte să viseze şi la măruntaie...
10.615. Fudulul face gardul înalt ca să ascundă sărăcia; că despre prostie i s-a dus vestea!
10.616. Nu-i destul să critici lenea ca să fugă sărăcia...
10.617. De n-ar fi nedreptatea atât de amară, ar fi sărăcia cu mult mai uşoară!
10.618. În caverna locuinţelor sărace spiritul uman se simte urcat în copacii... preistoriei!
10.619. Pentru un om sărac o zi de odihnă este un motiv să se dispreţuiască.
10.620. Nicio degradare nu-i străină sărăciei; chinul se îndură, dar umilinţa revoltă...
10.621. Sărăcia deposedează viaţa de frumuseţe şi de libertate; speranţele mor în adolescenţă!
10.622. Sărăcia şi mizeria spiritului nu sunt o eroare a lui Dumnezeu, ci o crimă a semenilor noştri...
10.623. Cine supravieţuieşte sărăciei nu va fi iertat, ci îi devine un şi mai teribil duşman al ei; toată viaţa îl va urmări!
10.624. Sărăcia încătuşează cel mai bine expansiunea idealurilor omeneşti.
10.625. Are ce are sărăcia cu tirania; unde-o vede, o repede, unde-o simte, o ţine minte!
10.626. Când se vorbeşte despre sărăcie discuţiile sunt interminabile; lumea îşi cunoaşte bine mizeriile care o degradează!
10.627. Confortul sărăciei este neodihna; cel al luxului – lenea.
10.628. Sărăcia fiind atât de rea, reuşeşte să şi dezbine lumea, ivindu-se oriunde pretinşi... mântuitori!
10.629. Necazurile amplifică sărăcia precum prostia exaltă delirul şi întunericul ignoranţei.
10.630. Dacă se gândeşte la sărăcia sa, omul este copleşit de dureri, dar când meditează la mizeriile lumii conştiinţa îi izbucneşte în revoltă.

10.631. Necunoscând adevărul şi bogăţiile lumii, nu ştim nici cât de înapoiaţi suntem şi nici cât de săracă ne este viaţa; suntem grav bolnavi de minciună şi veşnic înfometaţi de dreptate.
10.632. Sărăcia nu se lasă să se înţelenească în viaţa noastră: se taie în ea cu fierul plugului şi se seamănă trudă, nelinişti şi ploaie de lacrimi.
10.633. Plugul – unealtă pentru perpetuat sărăcia mileniilor...
10.634. Plugul este prima diademă umană care a umilit primitivitatea sărăciei.
10.635. Plugul – cea dintâi speranţă, întotdeauna o salvare; junghiul sărăciei.
10.636. Un plug şi un cal sunt o speranţă şi o prietenie – o rugăciune şi o revoltă împotriva sărăciei.
10.637. Cormana plugului sângerează de moarte sărăcia.
10.638. Leneşii urăsc grijile, iar laşii preamăresc trândăvia; doar săracul îşi ară cu plugul durerile sufletului său.
10.639. Plugul trudei ne brăzdează adânc şi cu folos sărăcia minţii.
10.640. Sărăcie! Teme-te de bogăţia cugetului omenesc! Vei da odată şi odată cumplită socoteală!
10.641. Sărăcie: imperiu fără tron, fără hotare, dar puternic şi înfricoşător; nemuritor?!
10.642. Sărăcia nu este o absenţă a abundenţei ori un ifos al luxului; este o cumplită nevoie de existenţă demnă.
10.643. Sărăcia convine degradării umane, ea fiind contagiunea produsă de un agent patogen social: Nedreptatea!
10.644. Cât din noi, ce parte din fiinţă nu este mutilată de sărăcie?
10.645. Săracul se oferă doar pe sine, fără pretenție; bogatul se cumpără scump, cu prețuri prefăcute.
10.646. Își arată pretutindeni bogăția veștminteor, pentru a-și asunde sărăcia cugetului.
10.647. Sărăcia ucide nu numai libertatea, ci și veșnicia cugetului.
10.648 Sărăcia este o grotă în care nu se aude vocea cugetului.
10.649. Chiar dacă visul sărăciei este cel al averii, aceasta nu se sinchisește de durerea sărăciei!

SĂRUT

10.650. Două iluzii aprind focul unui sărut.
10.651. Într-un sărut candid se pot regăsi două chemări vinovate.
10.652. Şi în ultimul sărut tot dragostea trăieşte.
10.653. Omul plin de idealuri arde toată viaţa ca la primul sărut.
10.654. Dacă nu este candoare şi dragoste, sărutul este o viclenie şi un viciu...
10.655. Unde-i oare vraja primului sărut? Doamne, cu adevărat că Tu exişti!
10.656. Sărutul este cel mai frumos dar al sufletului nostru, dar – vai! – şi Iuda a sărutat!...
10.657. Patimă, te poţi ascunde, vinovată, în sărut!
10.658. Sărutul – minune pe care viaţa fiecărui om este capabilă să o înfăptuiască, dar rareori nu-i pângăreşte sfinţenia.

10.659. Păstraţi-vă nevinovat sărutul ca să puteţi cuceri nu doar frumuseţea lumii, ci şi propria voastră aspiraţie...
10.660. Indiferent când şi cum se iveşte, sărutul ne cucereşte, chiar dacă vrem să ne opunem.
10.661. Sărutul este chemarea tainică a dragostei: farmecă, idealizează, supune.
10.662. Deşi nu este nicidecum o ameninţare, sărutului i te... predai ca pe frontul de luptă!...
10.663. Dacă nu-i o profundă sinceritate de suflet, sărutul este doar un îndemn la înstrăinare reciprocă; contrariile se resping!

SCHIMBARE

10.664. Schimbarea determină veşnicia lumii...
10.665. Orice Epocă trebuie schimbată!
10.666. Schimbarea lumii este un adevărat act eroic, ci nu un gest de trădare.
10.667. Nu poţi pretinde schimbări când nu ştii să construieşti cu rost şi nici dărâma cu folos!
10.668. Cât timp nu se dărâmă edificiul mentalităţii, lumea nu se poate schimba...
10.669. Lumea renunţă la năravuri, numai dacă îşi schimbă cugetul.
10.670. Dorim schimbări sociale, dar laşitatea ne împietreşte în supunere.
10.671. Aşteptăm ca lumea să se schimbe, dar noi înşine nu renunţăm la nicio clipă din relele firii – umilinţa ne este sclava stagnării.
10.672. Schimbarea o impune numai răzvrătirea propriei conştiinţe.
10.673. Schimbările care se petrec în conştiinţa umanităţii cutremură indiferenţa veacurilor.
10.674. În fiecare zi schimbarea îmi operează sufletul, cugetul şi chipul: mereu sunt altul, iubirile mor, uitarea mă învăluie şi-s tot mai trist şi neputincios.
10.675. Marile schimbări au timpul lor istoric: noi le putem cunoaşte *mântuirea* sau, din contră, le putem fi victime inocente.
10.676. Toate schimbările importante se produc prea târziu pentru o viaţă de om, ca Revoluţia Română, dar întotdeauna atunci când trebuie pentru binele viitorului.
10.677. Să nu ne schimbi, Doamne, viaţa: ne vrem aceleaşi iubiri, aceleaşi dureri şi aceleaşi speranţe; ne vrem doar viaţa noastră!
10.678. Mulţi dintre noi se schimbă în mai rău, dar pretind că se primeneşte lumea.
10.679. Ştim că îngăduim în viaţa noastră prea multe slăbiciuni, dar nu ne schimbăm deloc comportamentul, încât ajungem să le considerăm virtuţi.
10.680. Schimbările în societatea umană sunt tot atât de necesare ca şi anotimpurile în natură; se reiau cicluri de progres, se primenesc ideile, se întinereşte viaţa!

SCLAVIE

10.681. Când nevinovăţia se apără, este veche sclavia.
10.682. Niciun popor nu-i destul de mare pentru ca sclavia să fie îndeajuns asupririi...
10.683. Sclavia este o onoare când puterea linguşirii n-a putut s-o ademenească – să-i înfrângă demnitatea.

10.684. Nu eşti decât propriul tău sclav; în rest, este laşitate...
10.685. Sclavia a evoluat mai mult decât s-a instituit libertatea umană; de la galere a ajuns repede la robia de cuget şi cumpărarea de suflete...
10.686. De nicio formă de sclavie nu te poţi elibera dacă supuşenia se află în ungherele spiritului tău.
10.687. Nu mai vinde nimeni astăzi sclavi; pentru un blid în plus cu demâncare ne târguim singuri...
10.688. Sclavia unui întreg popor se cheamă astăzi înapoiere; stare de mizerie mai usturătoare decât şfichiuirile biciului.
10.689. Sclavia este, în esenţa ei, nu o înjugare, ci o degradare umană, o desconsiderare a demnităţii.

SCRIITOR, SCRIS

10.690. Scriitorul scoate din mina gândirii sale pietrele preţioase ale ideilor.
10.691. Când nu se scrie din convingere, se ascunde ceea ce ar trebui să fie spus.
10.692. Ceea ce scrii rămâne oamenilor: unii au nevoie de întrebări, alţii de răspunsuri; cei care nu vor să ştie pentru ce trăiesc n-au nevoie de nimic!
10.693. Scrisul prelungeşte viaţa mai mult decât îngăduie însăşi natura!
10.694. Dacă nu s-ar fi inventat scrisul, multe genii s-ar fi născut doar spre a nu fi...
10.695. Scriind, ideile se transformă în explozii de sentimente, eliberând cugetul pentru noi aspiraţii.
10.696. Când scriitorul ştie să lupte cu pana sa, se azvârle în el cu călimara...
10.697. Destinul scriitorului este cel al cărţilor sale: *pieire* sau *nemurire*.
10.698. Scriind, înăbuşi suferinţa şi premeditezi eliberarea spiritului.
10.699. Până când s-a hotărât să-şi scrie *romanul vieţii*, şi-a dat seama că nu-şi mai aminteşte propriul său scris, darămite de existenţă!
10.700. După cum scriu unii oameni eşti îndreptăţit să crezi că-ţi pretind să înveţi o... *limbă necunoscută*!
10.701. Când scriitorii se amestecă în viaţa politică, este nevoie ca spiritul liber al vremurilor să fie renăscut...
10.702. A scrie este frumos, dar e tiranic!
10.703. Scrie despre ceea ce nu s-a mai scris; a vorbi despre ceea ce s-a mai spus este o... moarte în plus!
10.704. Scriind, ai sentimentul că eşti mai puţin persecutat, iar libertatea pare că poate fi o certitudine...
10.705. Scrisul meu nu-i pentru mine: câtă valoare i-am putut conferi o închin celor cărora viaţa nu le-a oferit nimic...
10.706. Graiului îi suntem datori, căci el ne spune o veşnică poveste a cărei încrustare în scriere este iubire.
10.707. Prin tot ce scriu îmi conturez destinul cu grave îndoieli, cu valuri de nelinişti şi veacuri de dureri.
10.708. Când sculptorul izbeşte cu dalta în marmură, lucrarea lui creează *artă – viaţă*; potrivind cuvintele cu înţelesuri divine, scriitorul dăltuieşte *nemurire – viaţă – artă*.

10.709. Că am scris ce-am scris este destul ca să mă cutremur; tresar uimit, mă tulbur, ard cumplit; e *transmutaţia divină* a unui vis purtat prin secolul durerilor comuniste...
10.710. Aceasta îmi este conştiinţa: scriu!...
10.711. Indiferent de ceea ce scriu, în sufletul meu îndrăznesc o meditaţie asupra vieţii şi o rugă pentru durerile ei...
10.712. Cu un scris obscur n-am cum străluci, dar sufletul mi-a fost o speranţă de lumină.
10.713. Am putut scrie numai evadând din sinea *eu*-lui meu; am întâlnit *lumea, bunătatea, credinţa*.
10.714. Suferinţele şi iubirile scrierilor mele sunt parabolele în care vă vorbesc.
10.715. Obligaţia de a scrie îmi este mai mare decât setea de a fi fericit, pentru că o cuprinde ca pe o patimă în sine.
10.716. Orice scriitor aşteaptă un proiectil din arma criticii: dacă va regreta cineva pentru el, atunci opera este salvată, iar neîncrederea ucisă.
10.717. Putem face lumii un dar frumos, nescriind nimic fără folos; doar eu, fire egoistă, m-am desfătat în iluziile mele.
10.718. În tot ce scriu mă adresez doar omului de rând căruia să îi fie dor de mine; noi nu ne ridicăm în slăvi, noi nu ne prăbuşim în veşnicie; ne mulţumim cu orizontul gliei noastre!
10.719. Nu vă amăgiţi cu perlele create sub carapacea comunistă; cuvintele depuse în întuneric au ocolit crimele, gemetele şi împărtăşaniile nefăcute...
10730. Înainte de a mă naşte, parcă îmi scriam deja viaţa, astfel că, după ce nu voi mai fi, aş putea oricând reînvia...
10.731. Harul de a scrie constă tocmai în dorinţa arzătoare de a poseda această înzestrare.
10.732. Am început să scriu de pe vremea când altceva mai frumos nu se putea face; de-ar fi să renasc într-o lume liberă, aş relua această pasiune spre a o face aşa
10.720. Scriind, am grijă să nu vătămez niciun suflet curat şi să îl fac imun faţă de relele lumii.
10.721. Scriu pentru a nu aduce un sacrilegiu vieţii; să ştie că am iubit-o şi că îmi cer iertare atât pentru ce nu am putut face, cât şi pentru ceea ce îmi este jenă de cum am înfăptuit...
10.722. Când scriu despre mine o fac gândindu-mă la alţii: au suferit mai mult decât a putut duce împovărata lor viaţă.
10.723. N-am putut publica nimic în tinereţe, pentru că viaţa era impregnată cu minciuni; cred în puritatea expresiei – neadevărurile îmi ucid sufletul şi agonizez în neîncredere.
10.724. Când scriu, nu pun lumea pe jar: ard doar propriile mele gânduri până când voi deveni cenuşă...
10.725. Mă supun unui simplu creion: aplecat asupra unei coli de hârtie mă desfată un viciu... sfânt al sufletului meu!

10.726. Am scris cu trufia şi cu emfaza de a incita viitorul, cu speranţa că voi asculta în somnul meu de veci cum gândurile mi se vor perinda prin veacurile trecătoare...
10.727. Am vrut atât de mult să scriu pentru că m-au obsedat *gloria* şi *nemurirea*; n-am putut nimic să aflu şi nici nu mai doresc; o linişte profundă îmi inundă cugetul...
10.728. În orice rând pe care îl scriu încerc să transmit speranţele mele veacului următor şi eternei Românii...
10.729. Ori de câte ori mă obligă Demonul să scriu, întotdeauna invoc Îngerul să se propage în gândurile mele.
10730. Înainte de a mă naşte, parcă îmi scriam deja viaţa, astfel că, după ce nu voi mai fi, aş putea oricând reînvia...
10.731. Harul de a scrie constă tocmai în dorinţa arzătoare de a poseda această înzestrare.
10.732. Am început să scriu de pe vremea când altceva mai frumos nu se putea face; de-ar fi să renasc într-o lume liberă, aş relua această pasiune spre a o face aşa cum aș fi vrut de al început...
10.733. Reuşesc să scriu numai dacă mă aflu pe aceeaşi lungime de undă cu sinele meu; dacă vibrăm simultan şi ne căutăm reciproc.
10.734. Am rătăcit în durere până când, înţelegând să scriu, am învăţat să merg pe un drum adevărat.
10.735. Într-o vreme dureroasă am înfăptuit numai ceea ce lumina cugetului mi-a înlesnit; în libertate scriu despre ceea ce întunericul a păstrat pentru sine.
110.736. Ne este dat să trăim prea puţin, pentru a ne putea bucura de ceea ce am scris...
10.737. Fiecare rând pe care îl scriu este încă un pas pe drumul infinit pe care am pornit curajos, dar prea puţin înarmat...
10.738. Nu mă lăsa, patimă, să aţipesc: trezeşte-mă şi porunceşte-mi să scriu; învăpăiază-mi imaginile! Te vreau nemiloasă!
10.739. Aş vrea, prin ceea ce scriu, să las pe Bărăganul natal un umil rod, măcar ca bietul bob de grâu: un spic de speranţe...
10.740. Foarte mulţi oameni au scris în viaţa lor cărţi, dar numai despre prea puţini dintre ei s-au scris însă cărţi...
10.741. Pentru că numai scriind mi-a fost dat să descopăr puritatea trăirii, tocmai de aceea nădăjduiesc în supravieţuirea spiritului meu înnobilat de virtuţile existenţei...
10.742. Scriind despre alţii, scriitorul devine un actor care interpretează multiple ipostaze, dar întotdeauna, în intimitatea sa, el se poartă ca un înger...
10.743. A scrie înseamnă a te ruga; crezi în ceva!
10.744. Scrisul este o *carte de identitate* cu care te legitimezi în veşnicie.
10.745. A scrie este o condiţie mai presus de moarte; este obsesia cea mai frumoasă care se transfigurează în rugăciune.
10.746. Am scris pentru a cuceri; pentru **a mă** cuceri.
10.747. Scriu, scriu aforisme. Cel puţin unul *să rămână*!

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

10.748. Printre atât de multe intersecţii de dorinţe, pretenţii, vanitate şi orgolii, *sinceritatea scrisului* a fost singura mea cale de salvare, de a nu mă rătăci în haosul deşertăciunilor...

10.749. Nevoia de a scrie este un imperativ al existenţei, strigătul de *a fi*, dorinţa de a spune, a te confesa, de a te exprima pe tine, de a erupe din necunoscutul fiinţei tale.

10.750. Atunci când privesc manuscrisele mele regret că n-am putere să-mi devorez propriile creaţii, dar ştiu că o va face, cu siguranţă, Timpul; şi cu ele, şi cu mine, şi cu epoca aceasta impulsivă!

10.751. Nu știm despre ce să scriem atunci când suntem absenți din idealurile, cât și din zbuciumul vieții.

10.752. Scriu, scriu pentru că doresc să-mi explorez interioritatea ființei mele.

10.753. Scriu, mă confesez, sunt sincer, pentru că aceste fapte sunt cel mai greu de realizat; te lupți cu tine însuți să te înalți, să nu-ți demolezi personalitatea.

10.754. Oricât de mult fantasm ar exista în unele scrieri, el nu exclude trăirea reală a vieții de către autor.

10.755. Chiar și atunci când scrii despre tine însuți, ideile pornesc din efervescența lumii și au menirea de a se închina oamenilor.

10.756. Am citit, dar tot n-am înțeles, am învățat, însă nu am reținut; de vină-s eu ori poemu-i ezoteric?! Pentru mine cine oare scrie, voi dușmanii rimelor?

10.757. Pot fi condiții ideale de a scrie, dar dacă îți lipsește muza, mâzgălești doar hârtia.

10.758. Scriind, sperăm ca o nestemată de geniu să se topească în cerneala peniței noastre!

10.759. Lăsați-mi bărtânețea să obosească scriind; numai așa îmi întineresc gândurile și îmi zidesc propriul destin.

10.760 Orice scriitor își este propriul său critic; mai indulgent ori exigent, după cum crede în valoare creației sale, numai el știe câte tencuri de hârtie a mâzgălit!

10.761. Poate că nu trebuie să se rețină nimic din ceea ce am scris, dar este suficient dacă se va spune că am existat și am trudit să mă înalț!

10.762. Atunci când scrii, ascultă-ți liniștea sufletului.

10.763. Descoperă în tine taina care nu-ți îngăduie să mai scrii; n-o trăda, păstreaz-o în suflet!

10.764. Când nu pot să scriu, nu fac nimic și nici nu implor muze ori zei; cred doar în puterea cugetului de a se căuta; neflăndu-se să se regăsească!

10.765. De câtva timp am impresia că scriu mai ușor, mai inspirat și incisiv, față de ceea ce nu este bine în jurul nostru; e ca o revoltă a spiritului împotriva Timului care îmi devorează anii.

10.766. Poate că nu este o amăgire, dar îmi pare că ceea ce scriu în ultimul timp capătă o valoare de exprimare mai importantă; poate că Timpul surâde și mă înșală!

10.767. Cine se va încumenta să răsfoiască scrierile mele nu va decoperii nestemate de cuget, dar va afla o lume luminată de adevăr, răvășită de nedreptate ori năpădită de speranțe.

10.768. Într-un fel, am o efervescență de a scrie, părând a fi o disperare în a căuta teme cărora să le cioplesc nemurire; mai precis și sincer; să amintească și de mine!
10.769. A scrie despre ce nu s-a mai scris este misiunea doar a unui gest de geniu!

SCUZĂ

10.770. O scuză perfectă nu poate exclude o acuzaţie mai puţin ideală...
10.771. Imperfecţiunea este o scuză a *Divinităţii*; perfecţiunea – o vanitate a mofturilor noastre.
10.772. Fără desfătarea trudei viaţa se umple de scuze.
10.773. Scuza nu este parte a vieţii; este întoarcere în timp, în haos şi în nefiinţa... nefaptelor!
10.774. Niciodată din scuză nu pot face parte *prostia, ignoranţa* şi *invidia.*
10.775. Motivele politice transformă scuzele în acuzaţii de trădare.
10.776. Scuza este o fiică a sincerităţii; privită cu răutate este confundată cu naivitatea.
10.777. Dacă nu trebuie să folosim scuze, ne apropiem de perfecţiune.
10.778. Scuza este o dovadă de timiditate a sufletului şi de tărie a caracterului; frumuseţe a modestiei!
10.779. Suntem primii care ne apărăm defectele: toată viaţa ne construim o... fortăreaţă de scuze!
10.780. Dăruim doar atât cât credem că putem, dar avem grijă să ne adăpostim sub o infinitate de scuze.
10.781. Scuzelor le dăltuim o statuie de marmură, chiar dacă înfăptuirile au fost efemere.
10.782. Scuza, ca şi emblema propriei noastre vieţi, suntem noi înşine.
10.783. Scuzele noastre au măiestria de a ne orândui victorii din orice indiferenţă, nepăsare ori chiar laşitate.
10.784. În absenţa faptelor de seamă simţim nevoia miilor de scuze, de parcă imposibilul nu ar fi fost atins.
10.785. După ce te-ai apucat de treabă să împlineşti fapta de sub scuze, îţi dai seama cât de vulnerabil era tot ascunzişul.
10.786. La şcoala scuzelor chiulul este întotdeauna preamărit.
10.787. Faptele neîmplinite rămân, scuzele însă le uităm chiar noi înşine; existăm goi de viaţă.

SECRET

10.788. Secretul pe care îl spui unei singure persoane are mania de a se înmulţi instantaneu.
10.789. Răutatea, prostia şi invidia nu pot fi secretul nimănui – trădează de la distanţă.
10.790. Din crimele cunoscute de oricine, ideologia comunistă întrona un secret colectiv; trăda cine rostea adevărul!
10.791. Pentru o pedeapsă dorită se inventează un secret trădat.
10.792. Pe unde calci dai de cioburile secretelor comuniste: *minciuni, răutate, ură*.

10.793. Păcatele noastre nu sunt un secret; viaţa-i urâtă, sufletul pustiu.
10.794. Întotdeauna perfidia este secretă, deşi afectează pe oricine.
10.795. Orice nedreptate se drapează în scuza secretelor; răutatea se ascunde spre a se proteja!
10.796. Secretul este o temniţă a adevărului...
10.797. Viaţa multor oameni a fost ţinută în secretul întunecat al ascunzişurilor comuniste; secretomania a fost unealtă de crimă!
10.798. Invocarea secretului este un abuz al nedreptăţii: teama faţă de propria ei tiranie.
10.799. Dacă îţi ţii secretă conştiinţa, atunci degeaba ai trecut prin viaţă.
10.800. Secretul ucide nu doar frumuseţea existenţei, ci şi dreptul tău de a fi.
10.801. Cum deschide gura cleveteala şi vinde un secret; la fel cum prostia se laudă şi se preamăreşte.
10.802. Primul secret a fost inventat de minciună; dar şi la toate celelalte răutăţi este părtaşă alături de adevăruri trucate şi falsuri înnobilate...
10.803. Nu ştim exact cum să ne comportăm când descoperim un secret; cel mai adesea îl desconsiderăm şi-i reducem trufia, aşa cum şi merită.
10.804. Oricât ar fi de mare un secret, odată cu trecerea vremii se piperniceşte şi plesneşte ca un balon de săpun.

SFAT

10.805. Deşi sfaturile bune nu prisosesc, nimeni nu le ia în seamă.
10.806. Sfatul bun este numai acela care oferă remediu.
10.807. La fiecare răspântie de viaţă aşteaptă înţelepciunea unui sfat bun.
10.808. Sfaturile pe care le dai altora de multe ori nu ţi s-ar potrivi nici ţie însuţi.
10.809. În singurătate sfaturile n-au putere de convingere.
10.810. Povaţa înţeleaptă se uită, sfaturile greşite se reţin cu putere.
10.811. Cine dă sfaturi cu carul dă ajutorul cu cântarul.
10.812. Sfatul rău este ca o perlă falsă într-un colier de fapte adevărate.
10.813. Când n-ai primit un sfat bun, nu răsplăti cu reproşuri!
10.814. Nu-i rău că se repetă un sfat; este trist că nu se reţine când este nevoie.
10.815. Sfatul bun nu vindecă prostia: răscoleşte doar înţelepciunea.
10.816. Şi pentru un sfat bun prostul caută sfadă.
10.817. A cere un sfat este dovada înţelepciunii.
10,818. Sfatul alină durerea şi vindecă neîncrederea.
10.819. La prost, sfaturile bune – precum la surd cuvintele!
10.820. Sfaturile nedorite sunt inutile: şi dacă se ştie că fac bine nu sunt urmate.
10.821. Sfătuieşte-te singur cât timp o poţi face; ceea ce-ţi dăruieşti nu este de prisos...
10.822. Sfaturile pot fi multe şi frumoase; hotărârea însă îţi aparţine.
10.823. Cum oceanul primeşte orice picătură de apă, nici înţeleptul nu dispreţuieşte vreo povaţă.
10.824. Dacă este dat de un rival, sfatul cel bun nu-i urmat; este preferat acela al unui prieten, chiar dacă nu-i şi cel potrivit.
10.825. Sfatul pe care îl dai te ţine tot timpul în lesa lui.

10,826. Sfatul pervertit de interese duce la insuccese...
10.827. Sfatul să se apropie de cel care îl aşteaptă; nu să urce în vanitatea celui care îl dă!
10.828. Sfaturile pe care le primim au grijă să ne ocolească nu sensibilitatea, ci vanitatea noastră, ca nu cumva să facem ceea ce nu trebuie.
10.829. Dacă eşti înţelept, niciun sfat nu este de prisos...
10.830. Nevoia de a primi un sfat bun este permanentă; recunoştinţa noastră este însă întotdeauna absentă.
10.831. Sfatul este ca un tratament înaintea unei operaţii; de la noi se aşteaptă însă decizia inciziei...
10.832. Sfatul este ca un dialog prietenesc; nu ne este nici verdict, nici poruncă; este un îndemn de a-ţi cerceta înţelepciunea.
10.833. La greşeli multe sfaturile nu sunt destule, aşa cum de prea numeroase recomandări ajungi să greşeşti.
10.834. Valoarea unui sfat este dată, nu de sunetul vorbelor rostite, ci de punerea lui în fapt tocmai de către cel nevoit să-l urmeze.
10.835. Sfaturile care n-au fost bune nu pot fi motive de reproş; sfătuieşte-te singur!
10.836. Sfatul pe care ţi-l dai singur este cel mai nimerit!
10.837. Sfaturile înţelepţilor sunt tot mai puţin căutate, pe când prezicerile empirice tot mai însuşite şi adulate!
10.838. Indiferent cum sunt sfaturile, bune sau rele, decizia care ne aparţine trebuie să fie înţeleaptă, chiar dacă este dureroasă!
10.839 Sfaturile care impun eforturi de judecată nu sunt urmate, deşi pentru cele comode şi superficiale trudim mai mult să le realizăm.
10.840. Multe din sfaturile pe care le dăm altora ne-ar trebui şi nouă, dar le desconsiderăm precauţi.
10.841. Sfaturile care nu ajută la nimic sunt considerate obligatorii; celor utile nu li se recunoasc nici valoarea, nici originea!
10.842. Sfatul care nu este sincer e o vorbă otrăvită.
10.843. Sfatul de a face rău este un îndemn la crimă.
10.844. Un sfat bun capătă aripi de speranţe.
10.845. Sfatul dat fără să-ţi fi fost cerut e o vorbă-n vânt!
10.846. Exemplul personal este cel mai convingător sfat.
10.847. Discută cu propriul tău sfat; ceartă-l dacă a greşit, pedepseşte-te dacă nu l-ai urmat!
10.848. Deciziile tale pot înfăptui un sfat ori îl pot desconsidera, luând hotărâri exact invers de cum ar trebui!
10.849. Sfatul neurmat la vremea lui poate să nu fie potrivit altădată: are un timp numai al lui!
10.850. Conştiinţa nu urmează decât propriile ei sfaturi; e o cetate în care nu pătrunde impostura.
10.851. Un sfat dat fără experiență de viață este mai periculos decât răul însuși.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

SIMŢURI

10.852. Personalitatea n-are rampă de lansare: simţurile sunt doar cârjele ideilor care irump din conştiinţă.
10.853. Lumea este cu atât mai frumoasă pe cât de rafinate sunt simţurile – trăirile lor.
10.854. De n-ar exista un simţ cu puterea de a înlătura orice urmă de durere, nu s-ar mai recunoaşte niciodată fericirea.
10.855. Simţurile împodobesc adevărurile cu iluzii frumoase.
10.856. Ca să putem fi noi înşine, unim simţurile cu ideile raţiunii şi ne zbatem să ne amăgim cât mai puţin.
10.857. Cu simţurile noastre limitate nu percepem realitatea ca pe un adevăr absolut şi, tocmai de aceea, adeseori, suntem profund dezamăgiţi în contactul cu manifestările vieţii.
10.858. Erorile simţurilor noastre oferă raţiunii fantasticele aventuri ale cunoaşterii.
10.859. Niciun geniu al raţiunii nu-şi poate controla pe deplin manifestările sentimentale; şi el simte durerea, imploră iubirea ori nu-şi potoleşte plânsul…
10.860. Simţurile ne stau întotdeauna de veghe; străjeri disciplinaţi!
10.861. Deşi simţurile noastre par atât de firave, fiecare în parte reprezintă virtuţi viguroase ale fiinţei.
10.862. Gândul, intuiţia, fantezia nu sunt şi ele simţuri ale corpului nostru ori ele sunt *emanaţii divine* ale sufletului?
10.863. Toate simţurile noastre par că depăşesc posibilităţile materiale; trec către *sublimul* ideatic.

SINCERITATE

10.864. Deşi sinceritatea este iubită mult, este înşelată des.
10.865. Sinceritatea este subminată pretutindeni şi oricând de trădare, simţindu-se în orice împrejurare divulgată şi desconsiderată.
10.866. Sinceritatea opiniilor ca şi aceea a regretului sunt virtuţi ale caracterului…
10.867. Sinceritatea oamenilor răi este întotdeauna pusă la îndoială şi respinsă de toată lumea; răutatea nu germinează nimic frumos!
10.868. Un grăunte de curaj şi o picătură de nobleţe alcătuiesc tot sufletul mare al sincerităţii.
10.869. Sinceritatea este calea cea mai sigură de convingere.
10.870. Sinceritatea este o mare virtute, dar şi o gravă pacoste; orice escroc profită de ea!
10.871. Spovedania sincerităţii este prada vicleniei.
10.872. Când eşti sincer, încrederea şi demnitatea te fac să uiţi că poţi fi îmbătat cu… iluzii!
10.873. Sinceritatea este un mod de exprimare care sfidează cea mai perfidă necinste.
10.874. Sinceritatea este o înălţare a spiritului; înşelarea – o prăpastie a egoismului.
10.875. Sinceritatea este o aspiraţie spre robia fericită a iubirii şi a propriei conştiinţe.

10.876. Omul este vulnerabil prin pasiuni şi prin sinceritate; la primul zâmbet se confesează, cu prima vorbă îl cucereşti.
10.877. Trebuie să fii sincer şi atunci când nu poţi, şi când nu ştii ce să faci; sinceritatea nu se are şi nu se recunoaşte decât pe sine.
10.878. Ca şi în dragoste, sinceritatea îşi dezvăluie firea sa – sufletul.
10.879. Sinceritatea este o credinţă a caracterului: modalitatea de a-ţi asuma responsabilitatea propriei tale dăruiri.
10.880. Revelaţiile sincerităţii sunt ca un răspuns desprins din rugăciunile noastre.
10.881. Când sinceritatea se sfieşte de adevăr, descoperă propria ei pieire: minciuna!
10.882. Sinceritatea este o confruntare a ideilor importante cu propriile tale fapte, idealuri şi credinţe; este scara de valori pe care urci singur atât cât îţi stă în putere nobleţea confesiunii…
10.883. Cu vârsta devenim mai înţelepţi, dar nu şi suficient de sinceri: uităm greşelile făcute, oblojim insuccesele – nu ne spânzurăm păcatele!
10.884. Sinceritatea este o ofertă de iubire, de prietenie şi de adevăr: prea multe daruri pe care le primim ne copleşesc însă şi nu le mai simţim importanţa…
10,885. Într-o lume a intereselor meschine sinceritatea este o sărmană pradă…
10.886. Sinceritatea este ca o rugăciune prin care se poate exprima sufletul nostru.
10.887. Sinceritatea triază în locul nostru prietenii şi duşmanii pe care i-am avut…
10.888. Sinceritatea nu poate fi decât debordantă şi frenetic contagioasă; bolnavă de sănătate şi de încredere!
10.889. Sinceritatea este o discreţie de caracter ce se diseminează ca o înnobilare în toate gesturile şi faptele noastre.
10.890. Sinceritatea emană persuasiune, voinţă şi încredere; este o învolburare de adevăr.
10.891 Nu vorbim despre noi cu deplină sinceritate; ne ascundem slăbiciunile, protajăm orgoliul și ne menajăm curajul.
10.892 Eu am îmbătrânit, dar sinceritatea nu m-a urmat, a rămas fidelă și confesiunior, acum parcă mă ascund…

SINGURĂTATE

10.893. Singurătatea este un strigăt disperat de durere.
10.894. Este de preferat lupta cu duşmanii decât prietenia... singurătăţii!
10.895. Singurătatea întemniţează toate frumuseţile vieţii...
10.896. Singurătatea nu-i o tristeţe de o zi, ci-i o iubire trădată!
10.897. În singurătate greşim cel mai mult faţă de semenii noştri...
10.898. Veghează-te când eşti singur: n-are cine să-ţi înlăture greşelile!
10.899. Singurătatea dă iluzia unui refugiu; în realitate este o agonie.
10.900. Singurătatea descoperă prea târziu frumuseţea prieteniei...
10.901. Singurătatea nu ne scapă de păcate, ci amplifică năravurile până când nu mai putem trăi fără ele.
10.902. În singurătate lupta încetează: nu supravieţuieşte decât *dezolarea*...
10.903. Singurătatea este grota unde egoistul îşi ascunde sufletul...

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

10.904. Amorul singurătăţii trădează viaţa.
10.905. Singurătatea nu înseamnă fuga de lume, ci respingerea ei.
10.906. Cu cât se îndepărtează de oameni singurătatea se îmbibă de tristeţe şi de decadenţă.
10.907. Singurătatea adevărului este unica lume frumoasă şi infinită.
10.908. Singurătatea te pierde în golul nesfârşit al neregăsirii...
10.909. Când idealurile îi sunt profanate, omul se pierde în *disperarea singurătăţii*; nu se mai caută pe sine!
10.910. Dacă singurătatea este o închisoare voită a vieţii, atunci autocondamnarea este definitivă!
10.911. Dacă omul ar fi singur în Univers, existenţa n-ar mai avea niciun sens; diversitatea eternizează, pe când singurătatea ucide.
10.912. Singurătatea este vegheată de tăcere, îmbrăţişată de tristeţe, dar posedată de tumult.
10.913. Nu găseşti niciodată o singurătate absolută; tot timpul speranţele se confesează *eu*-lui tău.
10.914. În singurătate liniştea este pierdută, tristeţea abundă, iar egoismul triumfă peste iluzii.
10.915. Ne refugiem în singurătate pentru a descoperi puritatea; evadăm din ea dornici de larma şi de amalgamul lumii.
10.916. Singurătatea a fost cândva un Început pur: *Divinitate* creatoare de lumină!
10.917. Singurătate – imperiul nedescoperit al spiritului.
10.918. Dacă n-ar fi invadată de frumuseţea gândurilor, singurătatea ar ucide fiinţa umană fără să lase nicio urmă.
10.919. Când nu sunt *eu*, îmi pare că sunt grozav de singur.
10.920. În singurătate unica putere îţi este *credinţa*.
10.921. Să înveţi să mori sau să fii singur tot una este...
10.922. În singurătate Dumnezeu a creat lumea; omul se desăvârşeşte pe sine.
10.923. Singurătatea lasă în conştiinţă clipe albe susceptibile a fi murdărite.
10.924. Singurătatea evidenţiază cel mai bine slăbiciunile pe care le avem.
10.925. Singurătatea este o... tovărăşie periculoasă: trădează frumuseţile vieţii, inventează iluzii şi dureri.
10.926. Singurătatea seduce prin laşitatea iluziilor.
10.927. Singurătatea cochetează cu înşelarea, flirtează cu iluziile şi încremeneşte în durerea uitării...
10.928. Dacă este cineva cu tine, sunt cei care te urmează; dacă umbli singur prin lume, totul este lipsit de valoare.
10.929. Pe măsură ce treci prin viaţă prietenii rămân în urmă, iar tristeţile se uită; doar singurătatea te duşmăneşte până devii definitiv al ei.
10.930. Singurătate – teroarea bătrâneţii; spaimă de viaţă şi de dragoste.
10.931. Singurătatea este, în sinceritatea ei, o dureroasă absenţă de spirit.
10.932. Niciodată nu suntem singuri; ne avem pe noi înşine: sfătuitori, martori, judecători, totdeauna visători.

10.933. Dacă te ascunzi în singurătatea meditaţiilor, degeaba pretinzi că eşti un adevărat sfânt; numai confruntarea cu viaţa îţi dă posibilitatea să-ţi judeci propriile tale fapte; îţi poate fi eşafod sau piedestal...
10.934. Oricât de important este ceea ce spui celor apropiaţi de tine, greu nu vei părea minor, obscur, plictisitor, dacă însingurarea te distanţează, te decorează şi te romanţează în individualism.
10.935. Singurătatea ucide numai sufletul; de patimile noastre nu se leagă.
10.936. Amorul singurătăţii este un divorţ de viaţă – desprindere de Infinit; însăşi Veşnicia este o îndurerată izolare.
10,937. Să folosim singurătatea doar ca pe o cortină de reculegere înainte de a suna alarma pentru pericole asupra vieţii.
10.938. Nu există singurătate absolută: în imensitatea ei am reîntâlnit suferinţa, m-am descoperit pe mine însumi şi am aflat marea bucurie a revelaţiei.
10939. Nu avem curajul să ne cunoaştem pe deplin: ne este teamă să pătrundem în singurătatea, în sinceritatea şi în credinţele noastre.
10.940. Adâncindu-ne în propria noastră singurătate, ne înţelegem suferinţele şi descoperim mereu tot alte vieţi ascunse în nebuloasa noastră existenţă.
10.941. Însingurarea ne determină să ne apropiem cât mai mult de oameni; ne cresc idealurile, ne înlănţuie speranţele.
10.942. Cel mai dureros este să crezi că eşti singur; să nu te regăseşti în lume.
10.943. Șapte miliarde de oameni! Prea mulţi spre a ne mai putea deosebi unii de ceilalţi prin ceva, într-adevăr, important, prea puţini pentru a nu se simţi singuri pe lume!
10.944. Din ce în ce simţim cum ne aglomerează şi ne sufocă singurătatea, încât nu mai reuşim să dăm de noi înşine...
10.945. Durerea singurătăţii se mulţumeşte numai cu mine; nu atentaţi la plinătatea ei, nu aveţi ce căuta în vuietul meu. Toate speranţele îmi sunt refugiate în amintirile mele, în locul lor rămânând o tristeţe absolută ce nu vă admite.
10.946. Singurătatea ne este şi înger, ne este şi demon; ne fericeşte, ne devorează!
10.947. Singurătatea este o iluzie a cugetului şi o narcoză pentru suflet; o negare a fiinţării.
10.948. Singurătatea înseamnă a fi printre oameni şi a nu-i vedea; nici pe pe ei şi nici pe tine.
10.949. Printre oamenii acestei lumi suntem singuri, ca o entitate unică, dar în izolarea spirtiuală putem fi de șapte miliarde de ori însinguraţi faţă de semeni.
10.950 Singurătatea nu este un moft al caracterului, ci este un sindrom de inferioritate al înfrângerilor şi chiar al personalității.
10.951. Nu există o singurătate deplină; ne vizitează des regertele, iluziile şi năravurile.
10.952. Cu cât parcurgem mai mult drumul singurătăţii, ne îndepărtăm definitiv de lumea fericirii.
10.953. Pătrunşi în singurătate putem descoperi, ca pe un regret, frumuseţea societăţii umane.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

10.954. În singurătate te poţi cunoaşte mai bine, dar la ce-ţi foloseşte când, de fapt, nu exişti?!

10.955. Putem avea o viaţă socială frumoasă şi de prestigiu numai absentând de la ofertele singurătăţii şi negându-i iluziile.

10.956. Ce ne oferă singurătatea nu foloseşte decât să pătrundem într-un haos de cuget şi să urmăm o cohortă de rele.

10.957. Dacă accedem spre ea şi nu o respingem, singurătatea se infiltrează ademenitor în cuget, instalându-se ca o permanentă durere.

10.958. Singurătatea n-are ce oferi decât tot singurătate; iluzii din iluzii, adică rău din rău!

10.959. Simpla desprindere de singurătate ne îmbogăţeşte cugetul cu speranţe şi ne înlesneşte să urcăm culmile idealurilor.

10.960. Dacă întâlneşti cumva singurătatea, ia-ţi repede adio de la ea; înşală repede şi e perversă în promisiuni.

10.961. Singurătatea nu-ţi oferă nici putere, nici regăsire; te pierzi chiar faţă de tine însuţi.

10.962. Atunci când suntem însinguraţi, nu ne regăsim niciodată pe noi înșine; pustiul e-n suflet!

10.963. Singurătatea își face loc acolo unde nu pătrunde dragostea nimănui.

10.964. Nu te înfrăți cu singurătatea – îți va slăbi puterea; forță ia din iureșul mulțimii!

10.965. Singurătatea trădează mai mult decât oricare dușman.

SLĂBICIUNI

10.966. Primele slăbiciuni sunt însăşi erorile *eu*-lui nostru.

10.967. Slăbiciunile unora hrănesc puterile altora...

10.968. Descoperi slăbiciunile oamenilor, oferindu-le amăgiri.

10.969. Perpetuarea micilor slăbiciuni plămădeşte năravuri mari!

10.970. Slăbiciunile înalţă orgoliul, înjosind modestia...

10.971. Slăbiciunile au marele curaj de a nu se recunoaşte pe sine şi laşitatea de a se crede virtuţi.

10.972. Slăbiciunile dau iluziilor puterea de a susţine că pot stăpâni viaţa.

10.973. Perseverenţa slăbiciunilor prăbuşeşte idealurile cele mai înalte.

10.974. Conflictul cu slăbiciunile lumii începe-l cu tine însuţi!

10.975. Slăbiciunea trăieşte cu teamă până devine obişnuinţă urâtă.

10.976. Învinşilor li se amplifică slăbiciunile, contestându-li-se însuşirile...

10.977. Slăbiciunile unora, ca o durere, sunt viciul altora, ca o degradare.

10.978. Numai învingându-ne slăbiciunile, putem cuceri bunăvoinţa, încrederea şi dragostea semenilor noştri; roadele bune sunt numai cele nepătate.

10.979. Lipsa virtuţilor este o perversă slăbiciune pe care o ascundem – o pustiire de noblețe!

10.980. Fiecare slăbiciune pe care o manifestăm este o evadare de la datoriile vieţii.

10.981. Slăbiciunile n-au curajul de a ne înfrunta direct, dar au viclenia de a ne linguşi.

10.982. Dacă ne hrănim orgoliul cu slăbiciuni, ne otrăvim viaţa cu deziluzii.
10.983. Ne cuceresc atât de uşor slăbiciunile, pentru că nu ne străduim să dobândim virtuţi adevărate; ne cântărim eforturile şi chilipirurile cu aceeaşi unitate de măsură – lipsa de voinţă...
10.984. Dacă eşti indulgent cu slăbiciunile, zadarnic eşti exigent cu însuşirile; primele te vor năpădi, ultimele te vor ocoli!...
10.985. La umbra faptelor slăbiciunile se ofilesc, speranţele incită la victorii; ne primenim în virtuţi!
10.986. Dați-i unui om putere și îi veți afl slăbiciunile!
10.987. Ne îmbrăcăm în hainele virtuților, pentru a acoperi slăbiciunile.
10.988 Pentru unii este mai ușor să-mi judece slăbiciunile, decât să-mi înțeleagă virtuțile.

SOARE

10.989. Noaptea soarele *plânge* cu... lacrimi de stele!
10.990. Soarele fiecărui om este flacăra spiritului său!
10.991. Oamenii sunt fiii soarelui: nu se tem de orbirea întunericului...
10.992. Dacă n-ar fi existat soarele, omul şi l-ar fi închipuit, pentru propria sa fericire, ca pe Însuşi Dumnezeu.
10.993. Căzut în ochi, minusculul gunoi speră să distrugă... strălucirea soarelui.
10.994. Fără speranţe şi fără libertate soarele nu-i al tuturor...
10.995. Toamna este *oda* frunzelor îndrăgostite de ademenitorul surâs al soarelui; sunt curcubeiele lui...
10.996. Apusul soarelui este întotdeauna un suspin, aşa cum lacrima noastră este un regret.
10.997. Umbrele sunt lacrimile soarelui la fel cum întunericul nostru este necredinţa pe care o vânturăm în toate părţile.
10.998. Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut, mai întâi, lumină, atunci soarele nostru ar fi fost orb... iar noi n-am fi avut iubirea de a privi, de a exista...
10.999. Soarele, atâta puritate de lumină, are totuşi petele lui... cum şi omul, din Suflare Divină, are păcatele sale.
11.000. Soarele poate măsura gradul de libertate al oamenilor: nu toţi au dreptul să îl poată privi!
11.001. Soarele este iubitor de oameni; nu se află nici prea aproape, nici prea departe de noi – tocmai acolo unde să ne simţim cel mai bine în raiul lui de căldură şi de lumină...
11.002. Nu putem împărţi soarele în felii, dar... porţionăm lumina lui; pentru unii – ca pentru desfrâu, pentru alţii – ca pentru orbeţi...
11.003. Clorofila – împărătesa culorilor stăpânește tot pământul îndrăgostită de Soare!
11.004. Lanuri, lanuri de rapiță înflorită pe întinsul Bărăganului; par împărății rupte din soare!

SOCIETATE

11.005. În societate cel mai greu acceptat este însuşi omul.

11.006. Dând societăţii măsura puterilor tale, îţi oferi ţie însuţi noi posibilităţi de afirmare.

11.007. Societatea îngrădeşte natura umană cu legi care îi dau iluzia de libertate.

11.008. Într-o societate nedreaptă echilibrul valorilor se prăbuşeşte; rămân cocoţate... nimicniciile!

11.009. În societate oamenii *mici* n-au loc nicăieri, pe când cei *mari* încap pretutindeni.

11.010. Opinia publică statuează morala şi justiţia societăţii.

11.011. Înstrăinat de semenii săi, omul este nimic; valoarea sa sunt numai faptele şi ideile receptate de societate.

11.012. Societatea în care convieţuieşti te ajută să te ridici spre tine însuţi, propulsându-te din anonimat şi din mediocritate.

11.013. Omul este un răzvrătit al naturii pe care îl potoleşte societatea, integrându-l în firescul existenţialităţii.

11.014. În societate descoperi durerea de a fi om şi bucuria de a te refugia în singurătate...

11.015. Când societăţii i se impun legi aspre, însingurarea colectivă întăreşte persecuţia fiecărui om în parte.

11.016. Răzbaţi în societate când îţi sacrifici interesul personal – oricât de vital – pentru cel general – oricât de obscur...

11.017. Omul este rodul societăţii; desprins de la seva lui se sălbăticeşte, rămânându-i pipernicite idealurile...

11.018. Spiritul fiecărui cetăţean este nu numai o inflorescenţă a societăţii în care accede spre lumină, ci şi victima propriului ei ghimpe înveninat cu rele, cu nedreptate şi cu dogme înjositoare.

11.019. Ca să te poată proteja, societatea trebuie să fie, mai întâi, deservită de tine însuţi.

11.020. Lumea abstractă a societăţii este, de fapt, anturajul nostru de zi cu zi, în care profităm de libertate şi nădăjduim fericirea fără să părem a fi datori cu ceva...

11.021. Oamenii îşi făuresc nu societatea pe care o visează, ci pe aceea pe care o merită, chiar dacă sunt veşnic nemulţumiţi.

11.022. Cu toate că mecanismele de funcţionare ale societăţii ne copleşesc, toată viaţa noastră luptăm să-i înfrângem orânduirea ei nechibzuită.

11.023. Societatea este mama Omenirii; îi dă viaţă, o hrăneşte, o învaţă să iubească şi să se afle pe sine.

11.024. Pentru fiecare om societatea este ca şi patria: îi eşti dator, nu pretinzi!

11.025. Nici ţie însuţi nu-ţi poţi dovedi nimic din ceea ce pretinzi că eşti; societăţii trebuie să-i arăţi ceea ce poţi, pe ea trebuie să o cucereşti!

11.026. Societatea în care trăim este parte a fiinţei umane; ecosistemul ei de cuget.

11.027. Relaţiile interumane în societate sunt ca o respiraţie a existenţei; de la societate primim putere să ne înălţăm, iar ei îi cedăm toate neîmplinirile.

11.028. Oamenii care n-au o viaţă socială parcă nici nu au văzut vreodată un răsărit de soare; au nopţile urâte şi zilele irosite; orbecăiesc în întunericul singurătăţii, iar pe lumină sunt absente bucuriile prieteniilor.

11.029. Societatea expune cât ştie, dar şi recunoaşte ceea ce nu cunoaşte; doar ignorantul se pricepe la orice, deși e *tufă de Veneţia*!

11.030. Societatea umană e o familie a cugetelor; ambianţa în care lumea se simte la ea acasă.

11.031. Ne grăbim să primim de la societate avantaje şi merite, dar suntem reticenţi când trebuie să îi dăruim cel mai mic efort!

11.032. Societatea umană este natura spiritului; în universul ei se expune şi se desăvârşeşte creaţia.

11.033. Dacă nu o accepţi aşa cum este structurată de înţelepciunea oamenilor, societatea te izolează şi chiar te respinge!

11.034. Virtuţile societăţii sunt edificate de valorile umane; sunt însemne ale demnităţii; în afara societăţii umane cugetele toate mor!

11.035. Societatea umană este o exprimare concretă a iubirii de patrie şi a năzuinţelor naţionale.

11.036. Existenţa fiecărui cetăţean este o pulsaţie a societăţii – însăşi viaţa acesteia!

11.037. Societatea ne oferă speranţe, justiţie, înălţare; e ca o chintesenţă a credinţei.

11.038. Lumea largă ne pare a fi o fabulaţie neaccesibilă, pe când armonia societăţii în care trăim ne ocroteşte existenţa cu îngrijorare.

11.039. Dezertarea din comunitate este o însingurare sinucigaşă; despărţire dureroasă de propria natură.

11.040. Dacă nu dăruieşti nimic societății, sunt în discuție însușirile tale umanitare.

11.041. În societate oamenii se apropie, se resping, își intersectează interesele, ideile și idealurile; o viață Browniană!

11.042. Locul pe care îl ocupăm, ca ființe, în spațiu ne aparține; cel deținut în societate îl merităm?

11.043.Sensul în care merge societatea rareori ne convine, dar despre noi înșine nu știm încotro ne îndreptăm.

SPERANŢE

11.044. Puterile omului sunt speranţele sale...

11.045. Sperăm, sperăm până la deznădejde!...

11.046. Agaţă-te de speranţă până când nu te... spânzură disperarea!

11.047. Speranţa – dacă moare – o reînviem mereu.

11.048. Speranţa iubeşte pe toată lumea, dar locuieşte în casa nevoii...

11.049. Speranţa se înalţă de sub orice teroare, răzbătând spre libertate indiferent de greutăţile întâlnite.

11.050. Remediul suferinţei speranţa-l născoceşte!

11.051. Din cea mai adâncă nefericire, la timpul potrivit, renasc speranţe...

11.052. Sărăcia spirituală despoaie viaţa de... diadema speranţelor!

11.053. În faţa răului disperarea e trecătoare; veşnică este speranţa de viaţă...

11.054. *Raţiunile superioare* nu pot spulbera speranţele *oamenilor de rând*.

11.055. Sărutul dintre dorinţele de viaţă şi idealurile spiritului fecundează speranţe.

11.056. Speranţa este zâmbetul sufletului omenesc.

11.057. Pentru a culege roade nu-i destul să nutreşti speranţe, ci să-ţi trudeşti ogorul.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

11.058. Speranţa este un surplus de viaţă împrumutat de la tine însuţi.
11.059. Cine nutreşte speranţe se desparte greu de lupta care susţine viaţa.
11.060. Pe om nu-l stăpâneşte nici fericirea, nici durerea; speranţele îi luminează orizonturile!...
11.061. De câte ori surâde o speranţă, neîncrederea este gata s-o sfâşie!
11.062. Cerul este veşmântul speranţelor omeneşti...
11.063. Fără speranţe puternice nici viaţă, nici înălţare nu există; şi nici chiar moarte!
11.064. Frumuseţea speranţelor inspiră nemurirea; se accede la taina creaţiilor...
11.065. Dacă lipseşte speranţa, adevărul nu foloseşte la nimic...
11.066. Speranţa îmblânzeşte puterea neiertătoare a Timpului.
11.067. Timpul speranţelor este viitorul în seama căruia ne lăsăm fără rezerve...
11.068. Dintre toate bucuriile cele mai mari ne sunt speranţele...
11.069. Speranţele pe care oamenii şi le pun în grija secolului douăzeci şi unu le va rezolva Dumnezeu în acest mileniu trei?
11.070. Ziua irosită astăzi nu va ajunge mâine speranţă de viaţă...
11.071. O singură speranţă înfruntă mii de insuccese.
11.072. De cum se nasc speranţele colindă liber, pe când înşelările nu pleacă din suflet în exil...
11.073. Ia-ne orice, Doamne, dar lasă-ne speranţa!
11.074. Speranţele induc nelinişti, neliniştile ivesc speranţe!...
11.075. Şi speranţa are nevoie de încurajare, la fel cum ziua nu se desprinde de soare.
11.076. Speranţa este darul Divinităţii, parte a desăvârşirii umane.
11.077. Dorinţele sunt un univers uman; universul uman sunt speranţele.
11.078. De-ţi este dat să afli doar o singură clipă de speranţe, străbate pentru ele infernul oricăror neîncrederi.
11.079. Ceea ce nu găseşti în lume afli în inima speranţelor tale...
11.080. Omul îşi aprinde sufletul cu lumină şi de la cea mai îndepărtată rază de speranţă.
11.081. Speranţele sunt ramurile prin care oamenii îşi înalţă idealurile spre *desăvârşire*.
11.082. Speranţa în izbânda raţiunii este pluta pe care navighează Omenirea bântuită de veşnica furtună a intereselor.
11.083. Văgăuna în care durerea a prăbuşit omul devine piscul de unde se înalţă speranţele salvatoare.
11.084. Când drumul vieţii este barat de nedreptate, nu se ocoleşte prin laşitate, ci prin însăşi durere; şi întunericul germinează speranţe când este străluminat de credinţă!
11.085. Speranţă, numai tu exişti cu adevărat în om, ca o mărturisire de credinţă!
11.086. Mă bucur pentru liniştea lumii; pentru aceea a mea însă mă cutremur; nu sunt nici iertător, nici bun, speranţele nu-mi ajung!
11.087. Orice speranţă dezvăluie un miracol – clipă de credinţă!

11.088. Credem în speranţa că după durere vin bucuriile mai mult decât avem teama că relele urmează binelui.
11.089. Când se ivesc speranţele, ne devorăm cu încredere durerile.
11.090. Ţinem minte – mai mult decât succesele avute –speranţele pe care le-am nesocotit...
11.091. Oricât de sărac de libertate am fost, cerul speranţelor mi-a aparţinut întotdeauna; a fost *reavănul* care mi-a primenit cugetul...
11.092. Deşertăciuni sperăm în viaţă – goi rămânem în suflet; nădejdea este o rădăcină de putere, nu o pulbere în văzduh!
11.093. Pe măsură ce speranţele mor, aripile idealurilor sunt tot mai obosite; mai plutim câtva timp deasupra unui pustiu care ni se pare viaţă...
11.094. Visăm să zburăm numai în lumea armonioasă a idealurilor şi, într-adevăr, ne este hărăzită prăbuşirea în necunoscutul vieţii – în generoasa fantezie a speranţelor şi a credinţei; o, ce minune este existenţa!
11.095. Speranţele sunt clădite din semnale de incertitudine şi din clipe de rugăciune.
11.096. Întotdeauna năzuinţele plutesc deasupra grijilor umile ale existenţei...
11.097. Speranţele au frica nemulţumirii noastre sau au robia dragostei ce le-o purtăm: nu ne părăsesc niciodată!
11.098. Nicio speranţă din tinereţe nu mi-am pierdut, dar toate şi-au potolit săgeţile curajului cu care penetram văzduhul imposibil al idealurilor.
11.099. În fiecare din noi există un motor indefinit, cu o intensă ardere internă, care ne susţine viaţa în oricât de grele condiţii ne-am afla: SPERANŢA!
11.100. De câte ori ne sunt luate speranţele, ne răzvrătim; ele sunt prima noastră Divinitate la care ne închinăm, iar atunci când ne lipsesc ne simţim păgâni...
11.101. Chintesenţa speranţei nu este bucuria de a plămădi înălţarea propriei noastre vieţi, ci truda de a aprinde văpaia de înţelepciune care desăvârşeşte cugetul şi sufletul ce-l avem.
11.102. Încrederea în tine însuţi pulsează speranţe de viaţă.
11.103. Genomul speranţelor se află în însăşi existenţa noastră; este marea bogăţie a firii umane!
11.104. Lăsaţi să-şi ia zborul idealurile oamenilor pentru a se lumina cerul de spernţe al Omenirii!
11.105. Speranţele însoţesc întotdeuna succesele, dar îndemnul lor se uită întotdeauna.
11.106. Perseverenţa este un impuls necontenit al speranţelor.
11.107. Speranţa, încrederea şi stăruinţa au încheiat împreună un pact cu viaţa; sunt o comuniune divină!
11.108. Orice înfrângere se consolează sub blazonul speranţelor.
11.109. Speranţele sunt ca zborul de adio al rândunelelor; sunt porniri spre viitor.
11.110. Numai ivirea speranţelor declanşează lupta cu inamicii vieţii; sunt însăşi avanpostul victoriei.
11.111. Înfrunţi teama morţii, numai având îndemnul speranţelor de dincolo de ea.

11.112. Înainte ca o speranţa să dispară, ea are grijă să genereze o alta mai puternică; nu ne prăbuşim din zborul lor niciodată!
11.113. Mereu aşteptăm alte speranţe, minimalizându-le pe cele pe care le avem, deşi ele pot fi ideale.
11.114. Orice faptă de seamă ne este oferită de speranţe; ce n-am înfăptuit este pasiunea care ne aparţine.
11.115. Speranţa se iveşte ca o minune, născându-se pe sine din sine însăşi.
11.116. Pretindem speranţei mai mult decât ea însăşi poate să ne ofere.
11.117 Dorinţa poate fi un moft, pe când speranţa este o nevoie pe care o aşteptăm.
11.118. Adeseori, considerăm speranţele imposibil de îndeplinit, părându-ni-se fanteziste şi dezarmăm fără luptă.
11.119. Când faptele au fost împlinite, credem că speranţele care le-au generat puteau fi şi mai pretenţioase.
11.120. Prezenţa speranţelor este prietenia cea mai frumoasă a cugetului nostru.
11.121. Speranţele sunt cele care ne înlătură orice singurătate; chiar conversăm cu ele însele prin noi înşine.
11.122. Nu speranţele ne dezamăgesc, ci noi suntem cei care, prin comoditate, nu ne ridicăm la nivelul îndemnului lor.
11.123. Speranţele sunt veghea noastră permanentă faţă de orice imixtiune a răului.
11.124. Speranţele n-au nevoie de motivaţii; ele îşi impun fără ştirea noastră virtuţile înfăptuirilor.
11.125. Împlinirea speranţelor; atâta vrem!
11.126. Să realizezi mai mult decât ți-au promis propriile speranțe, înseamnă a te depăși pe tine însuți; calea spre glorie!
11.127. De-ți limitezi speranțele, cugetul nu va ieși din caverna preistorică.
11.128. Să renunț la speranțe, la visuri și la iluzii, înseamnă a mă deposeda pe mine însumi, aș rămâne Nimic!
11.129. A spera în permanență înseamnă a-ți crea viitor- viață!

SPIRIT

11.130. Flacăra spiritului este dovada existenţei omului.
11.131. Forţa spirituală a Omenirii este în veşnică expansiune, micşorând ignoranţa în care trăim.
11.132. Credinţa în *adevăr,* în *dreptate* şi *în tine însuţi* înnobilează spiritul.
11.133. Spiritul suveran este robul bietelor simţuri.
11.134. Ignoranţa – oricât de infimă – este o înrobire a spiritului.
11.135. De cele mai multe ori roadele spiritului rămân numai în pârgă; le mai lipseşte o rază de *înţelepciune.*
11.136. Universul spiritual al fiecărui om este o orbită de constelaţii proprii!...
11.137. Învaţă să citeşti ceea ce ţi-a dobândit spiritul şi vei înţelege bogăţiile rămase necunoscute şi limitele proprii!
11.138. Revoluţia spiritului este marea fericire care nu mai vine...
11.139. Puterea spiritului este încrederea în virtutea idealurilor de *adevăr,* de *dreptate* şi de *credinţă*.

11.140. Limitarea cugetului este sinonimă cu *alungarea din rai*; câtă erezie în lume, atât iad în spirit!
11.141. Cugetul care se poate regăsi în tiparele timpului său nu-i destul de mare, nu-i destul de liber!...
11.142. Dacă poţi renunţa la orgoliu, pietatea gestului dovedeşte puterea de jertfă a spiritului tău...
11.143. Prin natura lui spiritul uman se află într-o permanentă efervescenţă, năzuind idealuri, cugetând în liniştea credinţei.
11.144. Omul nu vrea să trăiască oricum, înglodat în belşug; vrea să aibă cugetul liber spre a putea pătrunde, sărăcit de patimi, în infinitul idealurilor...
11.145. Când flacăra vieţii abia pâlpâie sufocată de durere, cugetul realizează speranţa de a renaşte, insuflând mistuitoare aspiraţii...
11.146. Expansiunea spiritului în *necunoscut* restrânge din existenţă prăpastia ignoranţei.
11.147. Când spiritul îşi epuizează aspiraţiile, torentul vieţii se opreşte, universul credinţei se reîntoarce în haosul deşertăciunilor...
11.148. Orice virtualizare a răului este o prăbuşire a spiritului!
11.149. Libertatea spiritului izvorăşte din robia gândirii – din jertfa desăvârşirii ei...
11.150. Pentru fiul cel cuminte – risipă de bunătate; în durerea risipitorului – bogăţie de spirit!
11.151. Din orice noapte care ucide spiritul, din urgie trebuie să te înalţi spre *lumină*!
11.152. Spiritul uman şi-a înălţat idealurile după ce au căzut jertfă milenii de aspiraţii...
11.153. Înfruntarea răului şi desconsiderarea morţii sunt *privilegiile spiritului*.
11.154. Lumina spiritului trăieşte mai mult decât noi: o rază-copil pleacă spre viitor!...
11.155. De-a lungul vieţii spiritul nostru a cristalizat în tristeţe – bucurii; teamă – revoltă; disperare – încredere; erezie – rugăciune; azi nu ne regăsim în zboruri, dar ne simţim implantaţi în timp ca un conglomerat cu duritate mare de *iubire*...
11.156. Strălucirile de spirit ascunse conştiinţei mele au constituit cea mai întunecată nedreptate în care am orbecăit timp de cincizeci de ani.
11.157. Poate că o mică doză de naivitate este o pavăză a infatuării spiritului nostru atât de vulnerabil, predispus la patimi şi plăceri, chiar atunci când ne credem destul de înţelepţi!
11.158. Spiritul nostru nu este numai o undă de lumină, ci şi un amalgam de neştiinţă, de teamă şi de incertitudini care nu produc însă scâncete, ci armonie; robia voluntară a iubirii, umilinţa binefăcătoare a credinţei şi rugăciunea idealurilor sunt văpăile acestei lumi care cer *desăvârşire*.
11.159. Lumina spiritului nostru pătrunde în neliniştile existenţei aşa cum credinţa accede spre rosturi eterne...
11.160. Nu ne putem ascunde spiritul: chipul nostru îi expune, într-un fel sau altul, frumuseţea, goliciunea sau păcatele.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

11.161. Nicio văgăună nu ne poate proteja erorile spiritului faţă de lumea în care trăim.

11.162. Ce puţin spirit există în această lume brutală a pietrelor! Poate că de aceea noi, oamneii, avem destinul firelor de nisip...

11.163. Faţă de câtă încredere acordăm spiritului nostru nu ne alegem cu mai nimic; nu îl primenim destul în *izvoarele culturii*.

11.164. De la sufletul nostru aşteptăm *mântuire,* iar de la spirit – *nemurire*.

11.165. Nemărturisit, nădăjduim într-o transfigurare cândva numai în spirit.

11.166. Printre miliardele de oameni ai planetei cei cu nobleţe de spirit sunt tot mai rari, precum pepitele de aur ori ivirea unui sfânt.

11.167. Putem pieri oricând, dacă printre stele vor pâlpâi şi faptele cugetului nostru.

11.168. Spiritul ne salvează existenţa de lut; doar el cunoaşte nemurirea!

11.169. Numai starea de nelinişte a spiritului ne oferă suprema izbândă asupra existenţei indiferente, apatice ori degradante; este veghea înălţării noastre!

11.170. Deprinderile căpătate prin exerciţii repetate nu ne modifică organele de execuţie, ci ne stimulează puterile de recepţie ale spiritului.

11.171. Intensitatea trăirii este impusă numai de propriile nemulţumiri; nicidecum pâlpâirile, ci doar incandescenţa transformă lutul gândurilor în cristale de spirit!

11.172. În necunoscutul întunecat trebuie să ajungem; acolo este aşteptată văpaia noastră de spirit!

11.173. Nu dispariţia trupului este clipa uitării, ci aceea a spiritului; inexistenţa lui în viitor!

11.174. Părând a fi un sâmbure de materie pură, cristalul de siliciu ne dezvălue nu universul de spirit al calculatorului, ci pe acela al vieţii.

11.175. Trăim într-o lume a spiritului capabil a desfereca conştiinţe şi să desluşească taine de suflet.

11.176. Nu ne dorim a fi un spirit fără chip; încă ne place să ne arătăm vanitatea!

11.177. Cugetul ne arată cum să trăim, experienţa de viaţă ne desăvârşeşte spiritual; capătă aripi prin propriile lui puteri!

11.178. Spiritul este şcoala noastră de viaţă; ne învaţă mereu, dăm examene grele!

11.179. Spiritul ne cere să nu-l menajăm, ne impune să-l îmbogăţim în conoaştere; e o inchiziţie de comoditate şi de ignoranţă.

11.180. Spiritul ne face să nu ne mai recunoaştem pe noi înşine; cu cât se desăvârşeşte suntem tot mereu alţii!

11.181. Cu puterile spiritului ne sfătuim, el ne ajută să învingem, el micşorează necunoscutul lumii; o prietenie sfântă!

11.182. Ascensiunea spiritului uman se sfârșește la tărâmurile perfecțiunii.

11.183. Spiritele mărginite au pretenții înalte; se vor Napoleoni!

11.184. Spiritele mari nu mor niciodată; sunt istorie vie, trecutul lor înfruntă viitorul.

11.185. Spiritul și Sufletul – două lumi nesfârșite pentru un trup prea mic și efemer în care să poată încăpea, și prea mare în dorințe pentru a fi îndestul.

11.186. Lumea este condusă de mărimea averilor, nu de valoare spiritului!

11.187. Deși materia din care suntem formați găzduiește în ea o entitate invizibilă, sub forma unei puteri Divine, Spiritul, nu ne îngrijim să-i oferim posibilitatea de a se face cunoscut, preferăm iluziile vestimentației!

11.188. Unii vor să aibă chipul sculptat în bronz, deși spiritul nu-l are nici măcar de lut.

11.189.Mă feresc de întuneric, îmi este chiar teamă; doar în seninul spiritului îmi pot străluminа ideile!

11.190.Tot ceea ce creează spiritul nostru nu ne va urma în veșnicia inexistenței; rămâne Aici!

11.191.Marile spirite sunt munții veșniciei.

11.192.Tot timpul mi-am dorit ca spiritul să fie o văpaie de lumină!

STATORNICIE

11.193. De-a lungul vieţii statornică nu este decât... vremelnicia sentimentelor!

11.194. Puterea de stăpânire imprimă statornicie...

11.195. Permanenta evoluţie determină statornicie vieţii.

11.196. Frumuseţea, efortul şi idealurile modelează statornicie caracterului şi putere conştiinţei.

11.197. Indiferent de ofertele vieţii, păstrează-ţi statornicia sentimentelor!

11.198. Statornicia credinţelor alungă vremelnicia abuzurilor de putere, înaripându-ne speranţele de libertate...

11.199. Nevoia permanentă de schimbare în viaţa noastră este dorinţa cea mai statornică prin care se revigorează existenţa.

11.200. Statornicia sentimentelor, pasiunilor şi idealurilor ne statuează verticalitatea carcaterului.

11.201. Răul este întotdeauna mai statornic în viaţa noastră decât bucuriile, pentru că nu ştim să ne folosim credinţa!

11.202. Veşnicelor noastre dorinţe de înălţare le dorim supremă statornicie; *numai spre desăvârşire*!

11.203. Nu urmărim un echilibru, o cumpănire a sentimentelor, ci o renunţare la răutate şi urâţenii pentru a ne statornici pe deplin ascensiunea idealurilor.

11.204. Temelia statorniciei se află în caracterul nostru; aici îşi au implantate rădăcinile virtuţile, aici sunt izvoarele desăvârşirii!

STATUIE

11.205. Statuile au sufletul cald: încălzesc inimile oamenilor!...

11.206. Statuile pulsează de lumină şi de viaţă: în jurul lor se rotesc umbre.

11.207. Statuile sunt pline de idei; de le distrugi, ce mai rămâne? Şi te-ntrebi: viaţa ce-i?

11.208. Când statuile sunt prăbuşite, oamenii îşi vindecă rănile şi îşi primenesc spiritele.

11.209. Dacă ar trebui să ne modelăm propriile statui, atunci chipurile lor ar semăna cu îngerii...

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

11.210. Statuile ne vorbesc: ele dau glas unor idei nemuritoare pe care le desluşim cu pasiune.

11.211. De-ar avea fiecare om propria sa statuie, lumea ar fi mai puţin frumoasă şi mai plină de amăgiri...

11.212. Cugetelor deosebite li se înalţă statui care să semene cu chipul unor muritori de rând...

11.213. Bună dimineaţa, statuie! Îţi mulţumim pentru îndemnul pe care îl transmiţi idealurilor noastre!

11.214. Statuia fără un soclu solid de trudă, de perseverenţă şi de sacrificiu va fi întotdeauna spulberată de vremuri...

11.215. Nu Timpul aşterne uitare peste statui celebre, ci adierea ideilor noi de civilizaţie prăbuşeşte semeţia trecutului!

11.216. Ne dorim poate o statuie proprie, dar nu a chipului, ci a străduinţelor noastre de spirit...

STĂPÂN, SUPUNERE

11.217. Te supui, te înrobeşti!

11.218. Supunerea umbreşte raţiunea, orbind viaţa de frumuseţe.

11.219. Există un timp al supunerii, există un timp al răfuielilor; nu-i veşnică tirania, nu-i moartă libertatea!

11.220. Spiritul pigmeu se crede stăpânul lumii şi atotputernicul firii...

11.221. Deşi iubim cu ardoare libertatea, de supunere ne desprindem cu greutate; nu credem îndeajuns în noi înşine!

11.222. De supunere este nevoie numai atât cât să poată guverna *libertatea*!

11.223. Ai grijă, omule: pune-ţi frâu şi stăpâneşte-te singur; libertatea are izvoare reci şi soare fierbinte...

11.224. Cine îşi este propria sa slugă îşi poate fi şi... rege!

11.225. Stăpânul adevărat se slugăreşte singur...

11.226. După blid ţi se cunoaşte stăpânul!

11.227. Starea de supunere generează *ură, sărăcie* şi *disperare*.

11.228. Prea rar oamenii mor neeliberaţi de umilinţa supunerii!

11.229. Stăpân nedrept – minciuni mari; vise spulberate – daruri otrăvite!

11.230. Te supui, mângâi biciul; te aperi – săruţi ştreangul!

11.231. Supunerea este iadul speranţelor; răzvrătirea – paradisul lor.

11.232. Supunerea generează decădere; revolta – idealuri!

11.233. Viaţa nu acceptă supunerea; luptăm să trăim, nu să agonizăm!

11.234. N-ai de ales: te supui – înduri *umilinţa, teama*, *nedreptatea*; preferă lupta şi visul libertăţii!

11.235. Cel bun te convinge când trebuie să te supui; cel rău te obligă să o faci; unul oferă speranţe, celălalt ucide spiritul...

11.236. Ne-nvăluim în iluzii – părem propriul nostru stăpân; ne desfăşurăm în patimi – rătăcim în umilinţă.

11.237. A nu-L recunoaşte pe Cel ce te-a imaginat înseamnă să excluzi şi finalitatea morţii; *geniul* şi *eternitatea vieţii* nu ne aparţin!

11.238. A fi drept este sublim; a te supune Celui ce decide sorţii este o *favoare divină*...
11.239. Cel care comandă crede că poate orice; cei care execută sunt refractari la aroganţă.
11.240. Trupul nostru poate fi supus, umilit, chinuit şi lipsit de libertate, dar cugetul nu ne poate fi stăpânit de nimeni; îşi este propriul lui stăpân!
11.241. Ne putem lăsa stăpâniţi, chiar biciuiţi, dar nu suportăm niciodată umilirea cugetului...
11.242. Oamenii sunt învăţaţi să nu admită durerea supunerii, când, de fapt, ar trebui să nu accepte starea de slugă.
11.243. Poţi să alegi: îţi pregăteşti cu sârguinţă straiele ideilor de rege sau, din contră, te complaci în comoditatea gândurilor, slugărind ideile străine...
11.244. De-am fi stăpâni pe *Eu*-l nostru, am putea face lumea mai frumoasă!
11.245. A fost o vreme când lumea îşi dorea, în mare taină, să aibă măcar un stăpân mai bun: nu-şi îngăduia năzuinţa libertăţii!
11.246. A-ţi fi propriul tău stăpân ne pare o iluzie: suntem împietriţi în durerea neîncrederii!
11.247 Uneori oamenii nu știu cât de supuși sunt, considerând că au chiar o stare de libertate care îi favorizează.

STELE

11.248. Stelele sunt privirile Infinitului îndrăgostit de Omenire.
11.249. Cine visează să ajungă la stele este călăuzit de idealurile sale.
11.250. Omul fără nici o stea *a lui* are în suflet multă sărăcie!
11.251. Privind mai atent către stele, vezi mai bine ce se întâmplă în lume.
11.252. De când oamenii au ajuns pe Lună, a răsărit o nouă stea pentru Omenire...
11.253. Oricât de multe dureri am avea în suflet, trebuie să nu uităm că primăvara va veni şi că pe cer stelele licăresc, parcă anume numai pentru noi!...
11.254. Pentru fiecare om puzderia de stele luminează calea credinţei sale.
11.255. Prin lumina stelelor Divinitatea ne priveşte sufletul...
11.256. Asociem tainicele licăriri ale stelelor cu iubirile, cu izbânzile şi cu speranţele noastre; pare că ni se adresează, că fac parte din fiinţa noastră!
11.257. Stelele sunt strălucirile versurilor de dragoste pe care Infinitul le adresează Eternităţii.
11.258. Noaptea, pe nemărginirea Bărăganului, ai sentimentul că *trăieşti* Infinitul, simţindu-te mângâiat de licărirea stelelor.
11.259. Stele dragi, stele de dor, voi sunteţi muzele lumii!
11.260. Stelele ne străluminează primele inspiraţii, aprinzând pâlpâirea versurilor; ce văpaie de viaţă!
11.261. Chiar dacă închidem ochii ori vremurile sunt întunecate, în sufletul nostru străluminează o puzderie de stele; ne sunt călăuzele şi speranţele.
11.262. Cea dintâi cugetare pe care o gândim ne este ca un cristal de cuget menit a răsfrânge către stele recunoştinţa noastră ca pe o aleasă dragoste pentru ele.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

STRADA
(*Universiada* străzii)

11.263. Nemulţumirea străzii întâmpină viitorul.
11.264. Durerea străzii face cunoştinţă trecutului cu viitorul, impunând responsabilitate prezentului.
11.265. Când oamenii poartă în suflet flacăra libertăţii sufletul străzii ia foc, dezlănţuind revolta!
11.266. Când geme caldarâmul străzii, suspinele oamenilor n-au fost auzite.
11.267. Nicio stradă nu-i destul de mare pentru focul luptei; trebuie să se aprindă ţara spre a se lumina toate sufletele îndurerate.
11.268. Nemulţumirea străzii este o văpaie a dramelor omeneşti.
11.269. Unii oameni rătăcesc pe străzi spre a-şi face ordine în suflet, alţii pentru a-şi descătuşa cugetul; când vuieşte de revoltă, strada este o chemare a păcii!
11.270. Omul izolat nu are destulă forţă să sufere; strigă disperat după ajutor, alergând în mijlocul străzii salvatoare.
11.271. Cine-i răpus de durere *îşi ia lumea în cap,* refugiindu-se în strada protectoare.
11.272. Necunoscuţii care urmează chemarea străzii sunt prieteni de suferinţă, uniţi de aceleaşi idealuri, robiţi de aceleaşi dureri.
11.273. Neînţelese şi desconsiderate, grijile sociale se rezolvă în *parlamentul* străzii.
11.274. Strada mărturiseşte dureri, spovedania fiind deplină, iar credinţa nelimitată.
11.275. Meterezele străzii sunt oamenii vii: cad – se refac, rezistă degradării timpului, stau mărturie durerilor.
11.276. Dacă n-ai curaj, refugiază-te în stradă; pierzi teama, te regenerezi luptând!
11.277. Când străzile sunt pustii, durerile oamenilor mai pot fi înăbuşite.
11.278. Unii oameni nu coboară în stradă: vorbesc de la balcoane, plutesc în nori; se ascund în laşitate!
11.279. Ieşirea în strada salvatoare este raza de speranţă a durerii ucigătoare.
11.280. În haosul revoltei tumultul străzii orientează disperarea mulţimii spre sensul adevărat al existenţei.
11.281. Străzile sunt arterele prin care pulsează viaţa societăţii; când tensiunea lor scade, durerea terorizează lumea.
11.282. Nu privi strada de după perdele; teama de viaţă se spulberă în iureşul mulţimii.
11.283. Idealurile străzii sunt dorinţele simple ale vieţii; înţelegerea lor este grea când existenţa este falsă.
11.284. Sentimentul pe care îl exprimă strada este nemulţumirea; cel pe care îl apără edificiul Puterii este *interesul*; *suferinţa* şi *egoismul* sunt extreme care urâţesc lumea...
11.285. Persecuţia scoate lumea în stradă, impunând dreptate în spiritul civilizaţiei!
11.286. Când creşte vuietul străzii, nu capitonaţi uşile; în noapte dacă te ascunzi, de soare pieri!

11.287. Mulţi oameni nu coboară în *realitatea străzii* pentru că plutesc în norii iluziilor şi chiar în negura înşelărilor!
11.288. Idealurile străzii sunt infernul tiraniilor – apocalipsul durerii!
11.289. Pe străzile pline de oameni te orientezi după frumuseţea idealurilor; pe cele pustii nu ştii ce cauţi, te rătăceşti în tine însuţi...
11.290. Când strada nu-i frumoasă nu-i nevoie de mătură, ci de dragoste; nu gunoiul este urât, ci gestul care îl aruncă şi care desconsideră.
11.291. Unii leapădă în stradă tot ce au necuviincios în comportament, minunându-se cât sunt de frumoşi, arătând cât este de hidoasă lumea.
11.292. Când strada este îndurerată, palatele petrec în indecenţa pretenţiilor de libertate!
11.293. Uiţi de dorinţele proprii când îţi aduci aminte de durerile străzii; este mai adâncă tristeţea, sunt mai multe răspunderile...
11.294. Când tristeţea evadează pe străzi, în case intră bucuria libertăţii.
11.295. Mulţimea şi glodul străzii strâmbă nasul celor ajunşi la putere.
11.296. Cei buni sunt fiii Domnului, dar numai cei îndureraţi sunt copiii străzii...
11.297. Mulţimea străzii nu ameninţă nici măcar cu o singură vorbă; se înţelege de la sine durerea ei; nu cu sudalme îndupleci – cu dragoste cucereşti!
11.298. Păcatul raiului este *şarpele*; cel al străzii este *durerea*!
11.299. Mii de vorbe nu pot să înfrângă mulţimea străzii, dar una singură o poate uni să învingă: *libertatea*!
11.300. Câinii latră şi când pe stradă este larmă, şi când este prea multă linişte; peste destinul nostru teroarea este prezentă întotdeauna!
11.301. În inima străzii durerea scade, speranţele cresc; în unghere singurătatea stimulează teama!
11.302. În cabinetele sobre nimeni nu-şi aduce aminte de *golanii* de pe stradă: sila este o lege a Puterii!
11.303. Chinurile vieţii şi idealurile înşelate scot oamenii în purificarea străzii...
11.304. Mulţi oameni pe care persecuţiile i-au prăbuşit speră ca *spiritul străzii* să-i ajute să se ridice la condiţia umană.
11.305. Nimic nu-i mai trist decât neîncrederea oamenilor şi durerea lumii fără mulţime pe străzi.
11.306. Strada are multe fapte să ne mărturisească, dacă noi avem înţelepciunea să le înţelegem!
11.307. Pe străzi surâde bucuria, pe străzi ne plângem şi tristeţea: aici este dat să se stingă durerea!
11.308. Când libertatea cutremură conştiinţele, mulţimea invadează străzile, prăbuşind edificiile terorii.
11.309. Ideile de libertate sunt armele străzii care asediază meterezele tiraniei.
11.310. Când lumea este lipsită de libertate, pe străzi defilează speranţele idealurilor.
11.311. Strada nu se sperie de teroare şi nici de supunere; se teme de insuficienta ei bunătate şi putere de jertfă.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

11.312. Oamenii care rătăcesc în labirintul vieţii ies în stradă, căutând *drumul spre libertate*.

11.313. Când pe străzi mulţimea îngenunchează, în palate teroarea agonizează...

11.314. Dacă nu aparţin spiritului străzii, casele sunt pustii, singurătatea le ucide idealurile.

11.315. Reacţia violentă a străzii este o ripostă infimă faţă de umilirea spiritului uman şi schingiuirea vieţii.

11.316. Nu trăim pentru a ieşi în stradă; ieşim în stradă pentru a trăi; iubim libertatea, respingem pieirea!

11.317. În stradă durerile cele mai întunecate ale vieţii speră în *răsăritul idealurilor* şi în *dreptatea mântuitoare*.

11.318. În durerile străzii nu mizeriile proprii sunt cele mai urâte şi de nesuportat, ci dispreţul pe care Puterea îl azvârle peste suferinţele omeneşti.

11.319. Nu te salvezi singur, orbecăind în ungherele casei; solidaritatea străzii este garanţia libertăţii.

11.320. Tăcerea străzii este înşelarea tiraniei; durerile nu iartă – mocnesc revoltă!

11.321. Strada este singurul loc de unde se pot auzi şi înţelege cel mai bine durerile mulţimii.

11.322. Însemnul străzii este *urma de sânge* a durerilor neauzite...

11.323. Pe străzi este întâmpinată speranţa; în palatele Puterii Evul Mediu comentează viitorul...

11.324. Nemulţumirea străzii someză Istoria să urmeze calea raţiunii!

11.325. Indiferenţa străzii ucide orice şansă de supravieţuirea a libertăţii!

11.326. Dumnezeu avea libertatea de a umbla liber pe străzi, nefiind sechestrat – ca astăzi – în biserici... încuiate!

11.327. Când Parlamentul este golit de spiritul democratic, nemulţumirea umple străzile, răbufnind spre libertate...

11.328. Înşelarea şi durerile strâng mulţimile în stradă; le împacă şi le vindecă adevărul libertăţii!

11.329. Când mulţimile inundă străzile, laşii stau ascunşi, bârfa complotează, Puterea apelează la trădare!

11.330. Nedreptatea scoate oamenii în stradă; aici se ruşinează nepăsarea, aici se murmură speranţe; umblă printre oameni Dumnezeu!

11.331. Indiferenţa este moarte lentă; te salvează curajul, ţipătul de la fereastră, ieşirea în stradă; îndemnul mulţimii este ca o *mântuire*!

11.332. Dreptatea nu scoate pe nimeni în stradă; *abuzul, neomenia, minciuna* şi *mizeria* aprind şi răzvrătesc sufletele oamenilor!

11.333. Intersecţiile străzilor sunt crucile pe care mulţimea răzvrătită le întipăreşte în conştiinţa epocii cu pietatea credinţei şi libertatea cugetului.

11.334. Ce dor ne e de tine, stradă! Mai strigă-ne din nou, căci libertatea este în pericol!

11.335. Când suntem parte din conştiinţa străzii, creăm istorie; când ne ascundem în unghere, înlesnim desfăşurarea nedreptăţii.

11.336. Şi strada poate fi înşelată: trădătorii învaţă repede să mineze democraţia cucerită la intersecţiile istoriei.
11.337. Stradă, de tine nu ne despărţim, chiar dacă ne va fi vreodată bine!
11.338. Copiii te iubesc cel mai mult, promiţătoare stradă; în tine speranţele-şi pun, chiar dacă-i ascunzi prin canale...
11.339. Oamenii vor mai ieşi pe străzi şi în acest mileniu; nu doar pentru că iubesc bogăţia lor de lumină, ci pentru că îi urneşte întunericul din viaţa lor...
11.340. Pe caldarâm mărşăluiesc şi nemulţumirile şi vicleniile; strada triază însă adevărul prin focul speranţelor – a propriilor jertfe.
11.341. Nicio virtute umană nu ocoleşte libertatea străzii!...
11.342. Când străzile vuiesc de nemulţumire, palatele se cutremură de teamă, nemerniciile agonizează...
11.343. Străzile îndurerate duc spre *mântuire*!
11.344. Când doar strada îţi oferă speranţe, răzvrătirea nu mai poate fi oprită!

SUCCES, INSUCCES

11.345. Succesul generează energia de a părăsi orbita anonimatului!
11.346. Cine n-a purtat povara insucceselor nu poate susţine cununa de lauri!
11.347. Succesul nemeritat este un capriciu înşelător...
11.348. Fiecare succes gravează drumul demnităţii şi al mândriei...
11.349. Succesul tăinuieşte greşelile aşa cum înfrângerea caută dezertorii...
11.350. Meritele sunt precedate de insuccese...
11.351. Când se obţine un succes, undeva se aprinde o invidie!
11.352. Viaţa rămâne frumoasă când, după fiecare insucces, se reiau greutăţile de la început...
11.353. Succesul mai mic, dar imediat, tentează mai mult decât o consacrare de laudă, dar târzie!
11.354. Insuccesele proprii îndeamnă la respect faţă de străduinţele altora.
11.355. Insuccesele repetate secătuiesc speranţele...
11.356. Insuccesele prietenilor sunt regrete proprii!
11.357. Succesul este primul zbor spre demnitate şi respect.
11.358. Decăderea oricărui om este un insucces al Umanităţii.
11.359. Pentru cine nu învaţă să sufere insuccesul este un drum fără întoarcere...
11.360. Cine uită insuccesele inventează *mândria laudei*!
11.361. Insuccesele îi fac pe ambiţioşi să regrete, pe cei laşi să dea înapoi, iar pe meschini să caute vinovaţi...
11.362. Dacă eşti bun, suferi pentru insuccesele altora ca şi cum ar fi ale tale!
11.363. Succesul nu tolerează ignoranţa!
11.364. Omul vine dintr-o lume a dragostei, rătăceşte în aceea a speranţelor şi se sfârşeşte împăcându-se cu insuccesele...
11.365. Succesul nu este un merit singular: jertfe îndepărtate revendică prioritatea.
11.366. Succesul poate fi un pas înapoi, iar insuccesul – o posibilă cale a perfecţiunii.
11.367. În coada succesului se prind scaieţii invidiei.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

11.368. Succesele unora incită prostia la revoltă, pe când insuccesele proprii o fac să exalte în duşmănie.

11.369. Succesele ieftine sunt... eşecuri costisitoare!

11.370. Succesele dobândite prea uşor falimentează repede în faţa greutăţilor...

11.371. Succesele ne vor mai buni şi mai bogaţi în daruri; înfrângerile nu ne admit: se convertesc în patimi!

11.372. Preferă durerea insuccesului decât laşitatea de a nu fi luptat pentru victorie.

11.373. Insuccesele sunt puncte de atac spre victorii meritate...

11.374. Umilinţa insuccesului este o altă cale a perfecţiunii!

11.375. *Ameţeala* succesului numai căzătura o vindecă!...

11.376. Pentru îndrăzneala de a te ridica prea sus este dată cupa amară a măririi...

11.377. Harul succesului constă dintr-un permanent optimism şi un veşnic torent de preocupări...

11.378. Succesele se nasc din umila trudă; insuccesele – din invidia lenei...

11.379. Nu poţi avea demnitatea succeselor fără să fi sădit idealuri, fără să fi plâns speranţe...

11.380. Dacă îţi poţi transforma insuccesul în dorinţă de perfecţionare, atunci n-ai meritat umilinţa suferinţei!

11381. Cum îţi propui să faci ceva, insuccesul te şi copleşeşte; cum renunţi – te năpădesc intenţiile glorioase...

11.382. Succesul este obţinut după renunţări dureroase; cu cât dorim prea multe împliniri, cu atât dovedim că nu le meritäm.

11.383. Dacă valoarea există în tine, insuccesul de moment nu te poate afecta deloc...

11.384. Întotdeauna insuccesele sunt depline, iar reuşitele insuficiente!...

11.385. Dacă ar fi să ne plângem insuccesele, ne-am îndolia pe nedrept viaţa: marile bucurii le cucerim luptând din răsputeri pentru ele; când primim *totul de la sine* cerşim, mai târziu, înrobitoare umilinţe...

11.386. De câte ori se închid uşile, tot de atâtea ori ar trebui să se şi deschidă; doar unora – parfumaţi de... succese – totdeauna li se deschid, pe când altora – oropsiţi de nevoi – li se trântesc în nas...

11.387. Nu ne dor întotdeauna insuccesele noastre, pentru că am fost poate ca *fiii risipitori*... dar ne bucurăm însă pentru durerea regretului ce-l avem...

11,388. Adevăratele noastre succese şi insuccese le vor şti numai cei ce ne urmează: noi doar ne facem griji ori iluzii...

11.389. Multe din succesele noastre invidiate sunt repede uitate de *posteritate*!

11.390. Succesele au darul de a ne amăgi chiar şi înaintea morţii...

11.391. Insucces! Străpuns de tine vom pieri definitiv şi nu avem cum să ne răzbunăm neîmplinirile existenţei!

11.392. Un succes te poate deruta atunci când aspiraţiile tale au o limită; dacă ştii că te vei opri, atunci mai bine nu întreprinde nimic: căzăturile mutilează!

11.393. Succesul ne oferă fantezii de viaţă; eşecul – vitalitatea de a ne desprinde de umilinţă!...

11.394. Teama de insucces este mai dureroasă decât însăşi înfrângerea, aşa cum umilinţa supunerii ne ucide atunci când suntem iertaţi de orgoliul învingătorilor...

11.395. Pentru foarte multe insuccese avute de-a lungul vieţii nu atât sufletul nostru a avut de suferit, cât, mai ales, orgoliul ce-l avem; acea *rană deschisă* a caracterului imperfect!

11.396 Chiar dacă au fost cândva înfrângeri, după un timp ne întoarcem în trecut, cu drag la ele.

SUFERINŢĂ

11.397. Omul este uriaş în suferinţă şi minuscul în bucurii.

11.398.Puţin trăim, mult suferim!

11.399. Din suferinţele prin care trecem învăţăm să iubim mai mult şi să urâm mai puţin.

11.400. După ce cunoşti ce-i suferinţa, descoperi cu uimire ce-i, într-adevăr, bucuria!

11.401. Orice lacrimă are o suferinţă...

11.402. Întotdeauna pentru ceea ce iubim suferim cu mult mai mult...

11.403. Când înţelegi suferinţa prin care treci, învingi mai uşor clipa potrivnică!

11.404. Unde s-a adunat suferinţă există, ca un dar suprem, aleasă măreţie...

11.405. Nu putem pretinde nimănui să sufere în locul nostru; durerea este hărăzită anume fiecăruia!

11.406. Ce-i adevăr şi ce-i eroare în viaţă aflăm suferind prea mult...

11.407. Cine a dobândit putere să sufere se ridică la înţelegerile unde nu pot ajunge meschinăriile răutăţilor.

11.408. Din suferinţă te ridici iertând mai mult decât crezi că este posibil!

11.409. În ceea ce este frumos şi etern suferinţele oamenilor abundă, ţinându-se de mână cu urâtul şi cu nedreptatea.

11.410. *A putea îndura suferinţa* şi *a spera în fericire* sunt izbânzi ale vieţii!

11.411. Oamenii învaţă să renască din cele mai grele suferinţe fără să-şi mutileze sufletul...

11.412. Oamenii suferă cel mai mult atunci când nu sunt iubiţi îndestul!

11.413. Fiecare suferinţă are nădejdea şi arma ei proprie de victorie: *spiritul credinţei*.

11.414. Suferinţa şi credinţa adaugă raţiunii puterea de a ierta, azvârlind ura din minunea sufletului...

11.415. Omul botezat de suferinţă o înţelege, o respectă, dar nu cade învins la picioarele ei, ci îşi înalţă speranţele chiar către tainele supreme.

11.416. Suferinţele comune oamenilor creează *solidaritate*!

11.417. Pentru suferinţele înfrânte nu se aşteaptă laurii recompensei...

11.418. Chipul şi plăsmuirile suferinţei sunt însemnele prin care te recunoaşte *veşnicia*...

11.419. Treci peste umilinţele suferinţei numai atunci când ai cuviinţa vieţii şi atotputernicia credinţei...

11.420. Dacă poţi suferi, Dumnezeu ţi-a dăruit ceva din harul Său!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

11.421. Suferinţele purtate cu înţelegere şi răbdare împodobesc, fără voia lor, caracterul uman cu perla jertfei de sine: *demnitatea*!

11.422. Suferinţa nu iartă nimic; însoţeşte *desăvârşirea, gloria* şi... *eşafodul*!

11.423. Oamenii se zbat să ajungă la liman, urmând un fluviu nesfârşit de suferinţe...

11.424. Suferinţa este o posibilă limită a vieţii, dar este şi un imperativ asupra speranţelor...

11.425. Mulţi s-au bucurat chiar de suferinţele lui Iisus, pentru că niciodată n-au cunoscut, ca o favoare a Proniei, nicio infimă durere...

11.426. Ajutaţi-vă să vă purtaţi durerea; fericirea de a învinge: *credinţa*.

11.427. Suferinţa este o răzvrătire a cugetului asupra unor decizii, poate, *divine*; admitem doar interesul care convine clipei şi nimicniciei noastre...

11.428. Pentru iadul suferinţelor noastre nu ne visăm răzbunători, dar sperăm în dreptatea supremă; răului i se opune binele, diavolului i se arată crucea!

11.429. Iubim suferinţele învinse: ne întăresc *încrederea în noi înşine,* ne mângâie *demnitatea*.

11.430. Din suferinţele îndurate săpăm în suflet tranşee de luptă, iar în conştiinţă ridicăm baricade...

11.431. Fiecare suferinţă are *mântuirea* ei atunci când *ruga* le este demnă de jertfă...

11.432. De-ar fi doar o durere, suferinţa s-ar putea nega; este însă o lume de nelinişti, un regret al *veşniciei*!

11.433. Încercările suferinţelor omeneşti au liman numai *credinţa* – prin ea se curmă răutatea.

11.434. Trebuie să şlefuim prin suferinţă zgura caracterului nostru, debarasându-ne de ură, năravuri şi vanitate; numai goi de răutate putem spera să îmbrăcăm veşmintele virtuţilor.

11.435. Ni se pare *suferinţă* numai răul pe care îl trăim noi, niciodată aceea pe care o producem prin fapta şi cugetul nostru, singura ce-ar trebui să ne îndurereze cu adevărat!

11.436. Suferinţa este un... impozit plătit existenţei, cu atât mai mare cu cât este mai păguboasă!

11.437. Suferinţele m-au bucurat atunci când am putut culege în urma lor putere de viaţă, încrederea în oameni şi în viitor.

11.438. Sufăr? Mă repar: *mă vindec, mă reinventez*!

11.439. Ce mult ne bucurăm când ne recheamă suferinţele iubirii!

11.440. Suferinţelor le suntem datori, pentru că ne învaţă cum să murim, după ce ne-au arătat cum să trăim; şi înfrângerile induc victorii!

11.441. Suferinţa este o *condiţie umană* tocmai pentru că, neputând propriu-zis să ucidă, înalţă – fără voie – spre sublim.

11.442. Iubiţi-ne când ştiţi că suferim, nu când suntem fericiţi!

11.443. Nu admitem experienţa suferinţelor, dar condiţia fericirii o impune cu intransigenţă; nimic nu putem şti de la sine: învăţăm cu greu lecţia desăvârşirii!

11.444. Ca să ne dovedim nouă înşine că mai avem încredere în puterea noastră de dăruire unui scop important, nu implorăm ajutor, ci incantăm vraja trudei, chiar suferinţa ei!
11.445. Începuturile vieţii ne pot fi timide; încrederea în noi înşine vine târziu după ce am deprins virtutea perseverenţei şi, mai ales, suferinţa răbdării...
11.446. Suferinţele s-au născut odată cu viaţa; oare cine și de ce le-a creat?!
11.447. Suferinţele nu sunt pe măsura puterilor omeneşti; toate sunt peste îngăduinţe, înţelegere şi împotriviri.
11.448. Din orice suferinţă învăţăm să ne ferim, fără să facem pact cu răutatea.
11.449. Avem puterea ca din orice suferinţă să ieşim mai rezistnţi la umilinţe şi la nedreptate!
11.450. Oamenii nu sunt sfinţi; ei au greşeli, slăbiciuni şi puzderii de suferinţe!
11.451. De ne-am putea reîntoarce în tinereţe, am vrea să retrăim chiar şi suferinţele!
11.452. Chiar dacă nu recunoaştem, multe din suferinţele îndurate ni se datoresc nouă înşine!
11.453. Ca să ne putem înălţa şi desăvârşi, suportăm suferinţele care ne aţin calea şi ne sunt potrivnice.
11.454. Învăţând să trăim, deprindem şi să suferim cu demnitate.
11.455. Înţelepciunea omului ştie să ocolească durerea şi să-şi ocrotească existenţa; destramă tot mai mult intenţiile suferinţelor!
11.456. Suferinţele preferă contagiunea; îndurerează mulţimea şi-i nesocoteşte speranţa şi unirea.
11.457. Nu-i pe voia ei, dar suferinţa uneşte împotrivirea oamenilor şi le întăreşte credinţa.
11.458. Suferinţa nu se poate renega, dar nu ne lăsăm pradă; învăţăm să învingem!
11.459. Suferinţa iubește orice; nimic din fiinţa omului nu o poate alunga, pretutindeni răneşte!
11.460. Oamenii sunt biruitori; unde sunt muţimile de suferinţe care i-au îndurerat?!
11.461. Când ştiţi că atâtea minuni pe lume nu iubiţi, nu vă mai întrebaţi de ce suferiţi!
11.462. Dacă n-ai suferit, dacă nu ești capabil de jertfă, nu știi ce este libertate și nici nu o vei apăra!

SUFLET

11.463. Când în suflet pătrunde umbra urii, faptele vieţii se otrăvesc...
11.464. Sufletul primeşte, prin taina privirii, sărutul de lumină izvorât din zâmbetul oamenilor.
11.465. Pentru o viaţă grea un singur suflet nu este îndeajuns!
11.466. Când durerile se ascund, rănile sufletului nu se vindecă...
11.467. Ceea ce oferă sufletul este nepieritor; ce păstrăm se stinge în egoism.
11.468. Privind în sufletul oamenilor, pătrundem în necunoscutul vieţii!...
11.469. Fără dragoste sufletul oamenilor emite umbră şi apune în durere!
11.470. Nedreptatea răneşte viaţa oamenilor, schingiuindu-le sufletul...

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

11.471. Propriul nostru suflet îl înşelăm cu iluzii...

11.472. Unii oameni îşi dau sufletul pentru *demnitatea vieţii*, alţii – viaţa... de suflet!

11.473. După fiecare suferinţă îndurată duhul speranţelor reînvie minunea sufletului omenesc...

11.474. În deşertul intereselor singura oază de frumuseţe este *sufletul omenesc*!

11.475. Infinitul de care omul se teme este *mărginirea* sufletului său...

11.476. Cine îşi însingurează sufletul în egoism transmută aurul vieţii în tăciunele inexistenţei!

11.477. Sufletul răsfrânge – ca fântâna în adâncuri – propriul său crâmpei de cer!

11.478. Când raţiunea nu mai are nicio putere, lasă sufletului tăria de a suferi...

11.479. Oamenii cu răutate în suflet au în urma lor viaţa urâtă, iar în faţă văd doar un viitor secat de bucurii...

11.480. Desfătarea viciului ucide sufletului mângâierea speranţelor!

11.481. Demonii sufletului îşi iau chipuri şi cugete omeneşti...

11.482. Scapi de umilinţa viciului, curăţindu-ţi sufletul de zgura iluziilor!

11.483. Cunoscându-ţi sufletul, fugi de egoismul singurătăţii, oferind oamenilor sinceritate.

11.484. Fără dragoste sufletele se pierd în deziluziile existenţei...

11.485. Omul duce mai întâi la gură şi abia apoi se îngrijeşte de sufletul său!

11.486. Cunoscând omul îndeaproape, te rătăceşti repede în sufletul său cel mare!

11.487. Universul sufletesc *orbitează* idealuri nemuritoare.

11.488. În altarele unde se purifică sufletul, este pustiu; unde se desfată poftele, este vânzoleală veşnică!...

11.489. Înfăţişarea omului este o plăsmuire a naturii; adevărul absolut al fiinţei este *sufletul*!

11.490. Întoarcerea acasă şi rugăciunea sunt minuni pentru *pacea sufletului*!...

11.491. Corpul ne aparţine ca un dar pe care îl respectăm ori îl umilim; sufletul însă – *etern şi divin* – poartă conştiinţa iubirii şi durerea păcatului...

11.492. Depărtarea de iubire este... fiara sufletului: îl sfâşie de dor!

11.493. Frumuseţea sufletească înnobilează tristeţea chipului precum parfumurile alese florile nopţii...

11.494. Sufletul este slujitorul chipului de om; grea osândă aplică un... munte de pretenţii!

11.495. Oamenii fără suflet – faţă de durerea altora – sunt chipuri cioplite din *piatra indiferenţei*.

11.496. Sufletul omului este ca o floare ce se închide la întuneric: iubeşte numai *bucuria – lumina*!

11.497. Chipul omului este o parte a durerii; sufletul – o eternitate a fericirii!

11.498. Când sufletul nu are un *har divin*, atunci trupul este pângărit de orice viciu...

11.499. Picăturile de alcool aprind în cuget flăcări oarbe; scrumul se decantează în suflet.

11.500. De cum intră în viaţă, oamenii îşi otrăvesc sufletul cu doze mari de ură şi dureri...
11.501. Sufletul ne-a fost dăruit neprihănit; murdăria o adăugăm noi!
11.502. Ce-i sufletul nostru nu putem exprima fără să-i împietăm *puritatea*!
11.503. Am putut purta suferinţele nedreptăţilor sociale, având credinţa că sufletul nostru va ieşi învingător...
11.504. Am rătăcit mult, dar, într-un târziu, m-am regăsit în sufletul meu: îmi sunt preot!
11.505. În sufletul meu ţin zăvorât numai urâtul şi el este durerea mea; frumuseţea o răspândesc libertăţi şi ea este fericirea pe care o doresc tuturor!
11.506. Opriţi-vă la izvoarele sufletului meu şi sorbiţi o clipă de dragoste; vă binecuvântez cu propria mea jertfă!
11.507. Fiecare alege pentru sufletul său veşmântul care i se potriveşte: *credinţa* sau *păcatul, înălţarea* sau *zvârcolirea, nemurirea* ori *agonia*!
11.508. Neliniştea mea este viitorul: nu accept destinul clipei care frânge curgerea eternă a vieţii; cred că sufletul este un drum paralel... *veşniciei*!
11.509. Mi-e frică, Doamne, nu de tristeţea şi de sărăcia mea, ci de trufia şi de pustiul sufletului meu.
11.510. Sufletul este un rezonator al nedreptăţilor sociale: se desluşeşte în el vacarmul suspinelor omeneşti...
11.511. Trebuie doar să descoperim un drumeag spre suflet pentru a ne întâlni pe noi înşine şi a putea slobozi în lume infinitatea simţămintelor noastre captive neîncrederii...
11.512. Dacă nu te impresionează chemarea pădurii atunci când culorile ei surâd, înaintea *adormirii* de iarnă, înseamnă că nu simţi niciodată primăvara în sufletul tău; este lipsit de... nemurirea tinereţii!
11.513. Faceţi ce vreţi cu spiritul meu, dar sufletul lăsaţi-mi-l liber: el îmi aparţine numai mie şi este dăruit definitiv credinţelor, neliniştilor şi iubirii mele...
11.514. Sufletul ar trebui să aibă o fereastră anume prin care să se vadă orice rană a lui; ochii nu sunt suficienţi, iar lacrimile prea... limpezi; doar cuvintele pot arăta o vagă intensitate a suferinţelor!
11.515. Sufletului omenesc i s-a dat virtutea de a capta sfinţenii, devenindu-i singura pulsaţie care îl poate desăvârşi!
11.516. Oricât de mică ne-ar fi doza de răutate pe care ne-o administrează vanitatea noastră, ea va fi, prin repetare, o intoxicare cronică a sufletului...
11.517. Mulţi vor, Patrie, să plece către alte meleaguri mai bogate, dar tu să nu-i plângi, căci sunt goi de suflet; va veni o vreme când îţi vor cerşi din sărăcie şi îţi vor implora cu disperare *dragoste*!
11.518. Chiar dacă parcurgem drumurile întunecate ale existenţei, întotdeauna sufletul nostru este o văpaie de lumină care străluminează adâncurile şi conştiinţa!
11.519. Mulţi oameni nu se simt săraci, chiar dacă au dat din suflet toată bogăţia ce-au avut!
11.520. Bietul nostru suflet! Ce de intenţii frumoase ascunde, chiar şi faţă de noi înşine!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

11.521. Ne construim propriul suflet şi conştiinţă după ce ne purificăm de rele şi de patimi, adăugând mortar de virtuţi şi de idealuri.

11.522. Chiar dacă în suflet nu ne pătrund marile răutăţi, în el se pot infiltra o multitudine de slăbiciuni omeneşti pe care nu le observăm ori le considerăm chiar virtuţi!

11.523. În suflet nu există loc pentru nicio durere; el respinge orice răutate, fiind dincolo de natură, având esenţă divină.

11.524. Tainele pe care le ferecăm în suflet niciodată nu ne-ar lumina viaţa, dacă n-ar fi slobozite în lume.

11.525. Conştiinţa noastră se sfătuieşte cu sufletul; împreună ne călăuzesc prin ascunzişurile existenţei.

11.526. Uneori nu ştim unde ne este sufletul; nu ne îndurerăm îndestul de câtă nedreptate există în lume şi nici nu ne răzvrătim faţă de propria indiferenţă.

11.527. Doar prin intermediul sufletului ne putem întâlni cu Divinitatea; este amfiteatrul nostru de credinţă unde învăţăm să vieţuim.

11.528. N-avem îndestul suflet să iubim toţi oamenii lumii; îi uităm chiar pe cei îndureraţi şi care ne cheamă să aflăm de existenţa lor.

11.529. Sufletul nu este închis într-o carapace: el există ca o aureolă în armonie cu viaţa – cu trăirile şi cu idealurile ei!

11.530 Ca să ne cunoaştem propriul suflet, trebuie să observăm dacă vibrează la suferinţele lumii şi dacă îşi dăruieşte virtuţile tămădiutoare.

11.531. Doamne, când dai viaţă omului, pune-i şi ceva mai mult răsuflet divin!

11.532. Nu e nimeni fără suflet, sunt doar vieţi înstrăinate de credinţă!

11.533. Doamne, cu cât unii oameni sunt mai urâți la suflet, cu atât se cred mai demni de a li se admira înfățișarea veștmintelor și averile agonisite.

11.534. Prefer odaia mea cu mușcate la fereastră, decât un palat distant sufletului meu; ce-i străin folositor?!

11.535. Nu vom putea să construim o țară nouă până când nu ne vom vindeca sufletul.

11.536. Când nu îmi mai regăsesc gândurile mele, îmi întreb sufletul de ele.

11.537. Primăvara din pământ răsar infinite bogății, iar în sufletul nostru izvorăsc frumuseți divine.

11.538. Diavolul pe suflet ar vrea să fie stăpân!

SUPĂRARE

11.539. Supărările şi bucuriile oamenilor când se vor, când nu se-mpacă, ricoşându-ne viaţa-ntre ele!

11.540. La supărările care ne lovesc suntem părtaşi din timpurile... indiferenţei noastre!

11,541. Nefericirea amplifică supărările, chircind sufletul în faţa oricăror bucurii...

11.542. Supărarea deraiază raţiunea în răspântia întunecată a durerii!

11,543. Că nu suntem destul de buni şi de blânzi este cea dintâi supărare pe care o vom avea...

11.544. Supărarea este reacţia mea constantă de apărare faţă de răutate; orice nerozie îmi încruntă fruntea şi-mi îndurerează sufletul!...
11.545. Ce ai cu noi, supărare, de ne-ai cuprins atât de mult din viaţă? Cu ajutorul tău am fost totuşi – pentru un şir de răutăţi – un zid impenetrabil... şi-ţi mulţumim!
11.546. Supărarea este un act de curaj chiar faţă de propria ta răutate; este o respingere a nepăsării şi a indiferenţei...
11.547. Supărarea nu este un armistiţiu, ci o cazemată în care îţi pregăteşti atacul...
11.548. Cel mai mult sunt supărat pe Destinul, pe Nenorocul şi pe Necredinţa mea: sunt în conflict cu mine însumi încă din tinereţe...
11.549. Supărarea este un refuz de înjosire şi de răutate; este o revoltă a cugetului de a nu accepta suferinţa!...
11.550. Supărarea ne-a fost cea mai utilă armă împotriva oricăror manifestări ale prostiei; ne-am închis cugetul, am irumpt cutezanţe...

SUPERFICIALITATE

11.551. Pe mulţi nu-i preocupă interiorul lor umil şi întunecat; îi seduce strălucirea efemeră, săracă, dar înşelătoare şi euforică...
11.552. Lupta împotriva superficialităţii trebuie să fie profundă, îndelungă şi dureroasă...
11,553. Superficialitatea este o iluzie a trăirii aşa cum durerea este o contopire în... moarte!
11.554. Superficialitatea este o prietenie nesinceră: totul nu este decât aparenţă; în totalitate este înşelătoare...
11.555. Superficialitatea este moneda vicleniei: devalorizată, dar frumoasă şi strălucitoare!
11.556. Superficialitatea este ca o carte de vizită falsă sau ca o marfă perimată, cu eticheta schimbată...
11.557. Plătim cu frumuseţea vieţii lipsa de profunzime a gândurilor noastre, amăgirile, comoditatea şi toate dorinţele efemere!
11.558. Căpătuiala, viclenia şi minciuna sunt aspiraţiile supreme ale superficialităţii; nicio clipă de trudă, nicio dăruire şi nicio virtute; o profundă lipsă de onoare!
11.559. Tributul pe care îl plătim superficialităţii este frumuseţe de viaţă: comorile ascunse, orizonturile pline de lumină...
11.560. Superficialitatea este cea mai potrivită iluzie de a crede că poţi cuceri ceva temeinic fără niciun efort, doar poleind cu bune intenţii tot ceea ce este greu de înfăptuit...
11.561. Desprinsă din pretenţii şi din lene pură, orbirea superficialităţii se comportă ca un atac meschin spre a deveni stăpân hoţeşte!...

ŞCOALĂ

11.562. Pe şantierele şcolii se prăbuşeşte ignoranţa şi se înalţă idealurile cugetului.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

11.563. Deşi buchisim toată viaţa la şcoala omeniei, nu ajungem niciodată să silabisim tot abecedarul...

11.564. Şcoala te învaţă cum să vorbeşti, viaţa – cum să taci!

11.565. Şcoala este o cetate de idealuri cu ziduri albe pe care le mâzgăleşte răutăţile vieţii...

11.566. Învăţătura şcolii este un cântec de copil care devine – odată cu trecerea timpului – *simfonia vieţii*.

11.567. În şcoală pătrundem umili şi împovăraţi de ignoranţă, dar o părăsim mândri, zburând spre idealuri nemuritoare!

11.568. Şcoala şi dă, şi ia: se îmbogăţesc elevii, sărăceşte ignoranţa; dascălii surâd...

11.569. Nu uităm anii de şcoală, chiar dacă dăm peste iluzii amăgitoare; nădăjduim până la moarte în idealurile ei!

11.570. Tot timpul învăţăm: viaţa este o şcoală – *alfabetul desăvârşirii*!

11.571. Şcoala îţi dă aripi, nedreptatea vieţii le retează!...

11.572. Ce ştim din auzite ne ajută să nu rămânem surzi; frunzărind ziare – bolborosim impresii; ghiozdanul purtat îndelung la şcoală ne luminează *drumul vieţii*!

11.573. Datoriile faţă de şcoală rămân nerambursabile; nici n-ar putea fi altfel: sunt incalculabile!

11.574. Orele chiulite de la şcoală sunt bătălii pierdute în viaţă...

11.575. *Şcoala vieţii* este lupta cu tine însuţi; cu aspiraţiile cugetului tău, nu cu lustruirea valorilor străine...

11.576. De-am primi de la şcoală premii pentru lecţiile neînvăţate, am purta pe cap un... stog de coroniţe!...

11.577. La şcoala vieţii examenele nu se trec nepregătite; se repetă durerile până învăţăm să le învingem...

11.578. Şcoala vrea să ni se pară grea pentru a putea simţi viaţa mai uşoară...

11.579. La şcoală învăţăm cum să aflăm adevărul, chiar dacă în spatele catedrei se deghizează adeseori incertitudinea şi chiar înşelarea...

11.580. Este nevoie ca toată viaţa să mergem la şcoală, dar vanitatea anilor nu ne mai permite să recunoaştem...

11.581. La şcoala cu profesori prea îngăduitori parcă nici nu am fost sau suntem absolvenţi ai repetenţiei!

11.582. Există o şcoală a durerii – viaţa, pe care o urmăm cu sentimentul că vom absolvi Fericirea...

11.583. Şcoală, te rog, primeşte-ne din nou la lecţii, măcar la cele de la care am chiulit...

11.584. Şcoala – un hotar între barbarie şi civilizaţie; o biserică la construirea căreia participăm noi înşine spre a deveni făuritori de progres!

11.585. Şcoala trebuie să o urmăm toată viaţa şi să o purtăm în suflet pretutindeni!

11.586. Şcoala nu ne arată doar cum să învăţăm, să aflăm şi să reţinem; ne pregăteşte pentru viaţă, ne arată ce este greu, ne călăuzeşte spre împliniri!

11.587. Şcoala ne-a turnat temeliile existenţei noastre, dar ce puţin am adăugat noi înşine spre a ne înălţa şi mai sus!
11.588. Şcoala este comoara de cultură a unui popor, care se vrea devastată de învăţăturile ei de către oricine.
11.589. Construind şcoli, edificăm demnitatea spirituală a naţiunii!
11.590. *Şcoala Românească scoate tâmpiţi* a spus preşedintele ţării, iar apoi a desfiinţat spitale, nu cumva să se afle că el suferă cu...duhul!
11.591. Desfiinţând cât mai multe şcoli, creştem copiii nomazi ai învăţăturii; orfanii de viitor!
11.592. Numai trecând prin şcoli, cugetul poate strălumina de cultură şi nădăjdui să se desăvârşească pe sine şi poporul căruia îi aparţin!
11.593. Sub orice şcoală se află un osuar al ignoranţei, pentru că ea are temelia clădită din idealurile şi jertfele naţiunii.
11.594. Chiulind de la şcoală, rămânem repetnţi la exigenţele vieţii!
11.595. Şcoala e o maternitate divină de cugete pe care le înaripează spre eternitate.
11.596. Şcoala brăzdează cugetele înţelenite de ignoranţă şi seamănă germeni de cultură şi pajişti de moralitate.
11.597. Nu te plâng, şcoală, căci tu eşti cimitirul meu de ignoranţă, ci mă bucur pentru că ţi-ai revărsat în conştiinţa mea un ocean de cunoştinţe și un infinit de frumusețe.
11.598. Şcoală, ştiu că tu mă iubeşti, dar m-a pedepsit viaţa pentru câte învîţăminte ţi-am nesocotit!
11.599. Chiar dacă nu mă mai aşez în bancă, mă-ntorc ades la tine, şcoală, spre a sorbi nu doar elan de idealuri, ci şi de tinereţe!
11.600. Şcoala este un atelier moral în care se confecţionează speranţe, idealuri și demnitate; sublime comori de cuget!
11.601 Când spunem şcoală, nu ne imaginăm neaparat un edificiu; suntem mai mult copleşiţi de pioşenia şi dăruirea învăţătorului, a profesorului; a dascălilor de adevărate credinţe de spirit!
11.602. Să facem cât mai multe şcoli, **chiar şi pentru un singur copil**; **el poate reaprinde strălucirea spiritului românesc!**

ŞOAPTA

11.603. Şoapta este un îndemn spre o cale de succes, spre o clipă de iubire...
11.604. Când libertatea este ucisă, şoapta speranţei e un strigăt de durere!
11.605. Şoapta nu ascunde adevărul; îl exaltă ca pe o idee de libertate...
11.606. Adeseori, nu avem curajul să spunem nici măcar în şoaptă adevărul despre noi înşine...
11.607. Şoapta nu poate ascunde *lacrima* sau *iubirea* pe care sufletul nostru vrea să le comunice lumii cu puterea unui strigăt!
11.608. În şoaptă am vorbit şi am iubit, am sperat şi am suferit; şoapta ne-a salvat de teroarea veacului comunist!
11.609. Şoapta nu este doar un glas al iubirii, ci şi un aprins îndemn de libertate...

11.610. Strigăm către lume că suntem buni şi bucuroşi, dar abia de ne spunem nouă înşine când comitem răutăţi de neiertat; ne luăm complice şoapta...
11.611. O, câte speranţe nu ne-au purtat prin regimul de teroare şoaptele îngânate în sfinţenia tainei!
11.612. Şoapta se iveşte din cuviinţa sincerităţii ca o vrajă, ca un îndemn cuceritor; este o... copilă de suflet!

ŞTIINŢĂ

11.613. Când te stăpâneşte neştiinţa, te duc de mână orbii: supusul prostiei prăbuşeşte toate frumuseţile lumii.
11.614. Ştiinţa este singurul drum spre inima adevărului!
11.615. Deşi neştiinţa dispare mereu, prostia rămâne veşnic...
11.616. Ştiinţa este o monedă a Timpului: când nu se reînnoieşte se devalorizează.
11.617. Neştiinţa nu-i motiv de spaimă, ci de îndârjire; să răscoleşti adevărul, nu să linguşeşti indiferenţa!
11.618. Creând lumea, Dumnezeu a impus desăvârşire; a sădit în mândria omenească supremul orgoliu al ştiinţei!
11.619. Ştiinţa a supus ignoranţa; în haosul lumii era mare regină...
11.620. Ştiinţa veghează *calea adevărului*; ignoranţa pândeşte patima spre putere...
11.621. Ştiinţa progresează numai când este hrănită cu bogăţia adevărului!
11.622. Strecuraţi o doză de empirism şi de ignoranţă în cele mai curate adevăruri şi greu vom mai putea urni marşul ştiinţei!
11.623. Ştiinţa progresează cu fiecare pas ce-l face în descifrarea adevărului; orice oprire este o sincopă a civilizaţiei!
11.624. Când se priveşte în urmă, ştiinţa îşi admiră drumul parcurs, deşi începuturile o fac să zâmbească...
11.625. Drumul ştiinţei are ca borne strălucirea cugetelor jertfite pe altarul cunoaşterii.
11.626. După ce sunt descifrate toate descoperirile ştiinţifice, pătrundem în conul de umbră al firescului, al simplităţii, dar şi în cel al geniului...
11.627. Şi pentru neadevăruri ştiinţa are jertfele ei!
11.628. Când ştiinţa îşi face propriul ei bilanţ, nu se admiră pe sine, ci se cutremură de câte are de îndeplinit în viitor!
11.629. Deşi noi, oamenii, ştim că ai atâtea bucurii să ne dăruieşti, te uităm *Ştiinţă*, te ignorăm şi te sărăcim de speranţe; ne persecutăm şi ne înşelăm pe noi înşine!

TALENT

11.630. Talentul, oricât de mare, fără eforturi pe măsură ratează *dragostea de viaţă* – cale fără niciun sens...
11.631. În actul creaţiei talentul imprimă *gloria*; *nemurirea* este truda pasiunii; ofrandă de suflet!
11.632. Şlefuit de perseverenţă, talentul străluminează sufletul!
11.633. Talentul este însoţit de celebritate şi pândit de invidie.
11.634. Marele talent este efortul din pasiune; *harul divin* al desăvârşirii.

11.635. Talentul este o desfăşurare de luptă în care mărşăluieşti toată viaţa spre o victorie amăgitoare.
11.636. Talentul se ascunde cu modestie în propria lui creaţie...
11.637. Valoarea talentului cere iertare că nu scapă niciodată pe nimeni de grija zilei de mâine!...
11.638. Talentul este curajul omului de a zbura în universul *eu*-lui său cu riscul de a se prăbuşi în necunoscut...
11.639. Pentru a fi admirat talentul, ca şi muntele, nu trebuie arătat cu degetul spre a fi observat.
11.640. Cu talentul adeseori mori de foame; cu prostia întotdeauna râzi de toate!
11.641. Talentul este contopit cu nemărginirea suferinţei.
11.642. Arma cu care talentul cucereşte este neliniştea răbdării.
11.643. Talentul este un vis al celor ce cred că îl au şi o scuză a celor care nu şi-l recunosc.
11.644. Talentul este omul – infinitul posibilităţilor sale de sacrificiu!
11.645. Nu vă aureolaţi cu mistere; adevărul este o cucerire umană, talentul este darul mamei naturi.
11.646. Talentul este un har deosebit; patima – o banală digestie de interese – de viaţă.
11.647. Fără talent încurci idei şi răvăşeşti cuvinte; gândurile rătăcesc în haos...
11.648. Talentul insuflă creaţiei infima putere de a străbate distanţa de la meşteşug la operă.
11.649. Talentul este un transfer de dragoste şi de credinţă în fericire către lumea avidă de sfinţenie şi de frumuseţe.
11.650. Talentul – o inspiraţie de adevăr care spune întotdeauna lumii ceva care o interesează.
11.651. Talentul – o alcătuire divină a sufletului menită să ofere ambrozie *eternităţii*.
11.652. Talentul îşi face loc în viaţă ca o biată plantă: greu se iveşte din întuneric, se luptă cu spinii potrivnici, târziu dă roade...
11.653. Talentul are modestia vieţii: coexistă cu neîmplinirile, se înfruntă cu slăbiciunile, potoleşte zbaterea visurilor!
11.654. Talentul aşteaptă de la noi îndemnul spre viaţă şi curajul sacrificiului; altfel nu ştim dacă l-am avut sau noi înşine l-am ucis.
11.655. Dincolo de talent o sete oarbă de viaţă săgetează impulsuri de misterioase voinţe.
11.656. Talentul în sine nu este o podoabă: numai truda desăvârşirii îl încoronează cu distincţia geniului şi cu spinii suferinţelor; aceasta este voia Domnului!
11.657. Nu-i atârnaţi talentului prea multe merite, căci nu le poate duce; el iubeşte mai mult străduinţa, chiar până la jertfă!
11.658. Talentul se ciopleşte de zgura neputinţei pe băncile şcolii; cât înveţi atâta eşti, cât te dăruieşti atâta poţi fi!
11.659. Iubirea şi dăruirea de sine sunt uneltele de lucru ale talentului: fără ele nu se creează decât perfecte urâţenii.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

11.660. Talentul nu se imploră şi nici nu se iveşte din Neunde: pe el trebuie să-l cauţi în tine, în sufletul tău şi să i te dăruieşti cu putere de jertfă...

11.661. Talentul nu poate face nimic fără muntele tău de efort: are nevoie de întreaga ta făptură; de neliniştile şi suferinţele ei!

11.662. Tot ce poţi să strângi de-a lungul vieţii este înmiit restituit lumii de talentul tău – de credinţa umilinţei lui.

11.663. Talentul ivit,doar din trudă, perseverenţă şi vrajă de înălţare poate duce la o clipă de mulţumire, la un meşteşug, chiar genial, dar niciodată mai mult; în cele mai inspirate strădanii va lipsi *harul divin* – revelaţia supremă a aspiraţiilor omeneşti!

11.664. O fi existând, într-adevăr, talent ori doar nu ştim să eliberăm din fiinţă desăvârşirea faptelor?

11.665. Oricâtă dragoste ar elibera din fiinţarea lui, talentul nu poate străluci decât prin puterea dăruirii lui; abnegaţie până la jertfă!

11.666. Talentul nu este harul unui sfânt, ci numai o pulsaţie aprinsă de viaţă înrobită iubirii şi expusă nemuririi.

11.667. Talentul visează înălţare, perfecţiune, nemurire; este un putător de steag al spiritului uman!

11.668. Talentul se creează şi se întreţine prin necontenita picătură a exerciţiului.

11.669. În exprimarea talentului vedem doar măiestria şi gloria, nicidecum şi suferinţa înfăptuirilor!

11.670. Talentul este dăruirea de suflet a unor fapte de cuget.

11.671.Talentul nu este neaparat o divină înzestrare, ci pare mai degrabă o barbară, dar fericită autochinuire a fiinţei pentru desăvârşire.

11.672.Talentul este un post de comandă situat în interiorul fiinţei care transmite în afară idei de cum trebuie condusă şi simţită lumea; oferă şansa de a se forma o conştiinţă înaltă a existenţei.

11.673. Şi talentul trebuie să meargă la şcoală; doar cu cei şapte ani de-acasă măiestria se ratează!

11.674.Talentul este o permanentă nemulţumire a sufletului; o renegare a stagnării, un salt spre o altă culme a existenţei.

11.675. Cel mai adesea, ne ascundem amăgitoarea comoditate sub scuza lipsei de talent, împiedicând orice tentaţie de zbor a cugetului.

11.676. Pretindem că talentul este doar o strălucire a geniilor şi ne împotmolim în mediocritatea faptelor și în teama insucceselor.

11.677.Talentul nu cheamă pe nimeni să şi-l însuşească; el se oferă doar perseverenţei, nestematelor de cultură şi pâlpâirilor de idei contra unei seducătoare oferte de suflet!

11.678. Chipul talentului este tot acela al unui biet om; doar cugetul şi sufletul au străluminări de veşnicie prin ideile şi sublimul înfăptuirilor.

11.679. Nu regretăm că n-am fost înzestrați cu aura talentului, dar nu putem jura că nu l-am fi vrut; argumentăm nevinovați cu neşansa destinului...

11.680. Când regretăm viaţa, justificăm mai întâi lipsa de talent ori învinuim soarta, iertând irosirea de timp şi de efort; ne menajăm nepăsarea şi comoditatea!

11.681. Până la adânci bătrâneți talentul nu are decât vârsta adolescenței; un permanent visător!

TĂCERE

11.682. Mai bună ca tăcerea este înţelepciunea; mai cuminte ca înţelepciunea este tăcerea!
11.683. Preţuind tăcerea, deprinzi meşteşugul vorbelor...
11.684. După ce suferim pentru ideile noastre, cunoaştem valoarea tăcerii şi clipa şoaptei.
11.685. Tăcerea face înţeleptul puternic şi pare că vorbeşte mai frumos decât cuvintele.
11.686. Tăcerea este protestul celor destoinici şi curajoşi.
11.687. Tăcerea este o cale de pândă a dreptăţii...
11.688. Nu ştii cu viaţa ce să faci când nu înveţi decât să taci!
11.689. Nu te grăbi reproş lumii să faci, dacă n-ai învăţat când să nu taci!
11.690. Atunci este rău: când taci; atunci este bine: când nu mai taci!
11.691. Tăcerea impusă sfârşeşte întotdeauna în larmă.
11.692. Unii oameni nu pot niciodată să tacă: vor mereu să cânte de bucurie, de se întâmplă cumva să nu urle de durere!
11.693. Când oferi tăcere ca răspuns de luptă, îmbrăţişezi laşitatea ca speranţă de viaţă.
11.694. Tăcerea pretinsă ameninţă ca o mină cu explozia revoltei.
11.695. Tăcând atunci când nu trebuie, veacurile asurzesc de nedreptate.
11.696. Tăcerea, ca opreliște de libertate, generează strigăte de revoltă – simfoniile speranţelor...
11.697. Tăcerea este o rugăciune care mă adânceşte în frumuseţe; pe când larma urâtului îmi irumpe cu banalitate revolta.
11.698. Duhul tăcerii este sorbit de uimire ca o închinare adusă supremelor înţelesuri.
11.699. Tăcerea neînţeleasă are sfârşitul ei salvator: *izbucnirea în revoltă.*
11.700. Dacă tăcerea se prelungeşte prea mult, atunci te năpădesc şi muţenia, şi orbirea.
11.701. Nu prea mi-a fost dragă tăcerea, pentru că m-a răzvrătit durerea abuzurilor...
11.702. Tăcerea ne plânge de milă, căci ne coborâm prea des fruntea...
11.703. Tăcerea este o patimă a asupririi; prin ea poate persecuta şi teroriza; orice strigăt este o evadare în libertate – o răzvrătire.
11.704 Dacă nu spune nimic atunci când trebuie, îl va vorbi de rău tăcerea sa!
11.705 Uneori, tăcerea între oameni este o plăcută comunicare; alteori, o dușmănie ascunsă; oricum ar fi, atmosfera se propagă în jur ca pace ori război!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

TIMP

11.706. Atunci când ai ceva de spus, viaţa înaintează; când nu făureşti nimic, timpul se scurtează.
11.707. La începutul vieţii timpul amăgeşte cu neliniştitoare întrebări; la sfârşitul anilor dă grave răspunsuri.
11.708. Timpul potrivit dă roade bogate; întârzierea fructifică suferinţe.
11.709. Vorbele fără rost devorează timpul altora...
11.710. Timpul mereu vine, timpul mereu trece; numai omul – *fărâmă de vreme* – vine ca să plece!
11.711. Ceea ce timpul durează întotdeauna copleşeşte cu măreţia lui.
11.712. Eternitatea timpului este o haină pe măsura infinitului; *rosturi divine*!
11.713. Există un timp, al împlinirilor, în care orice faptă este posibilă.
11.714. Cel mai frumos timp al tuturor oamenilor este cel al vieţii lor!...
11.715. Oamenii nu-şi aparţin: sunt vânduţi erorii timpului fără putinţă de răscumpărare.
11.716. Trecerea timpului este o durere; oprirea vieţii – o eternă neîmpăcare.
11.717. Timpul înşelat se răzbună întotdeauna împotriva vieţii.
11.718. Oricât ar distruge timpul, forţa vieţii regenerează în orice clipă o lume nouă.
11.719. Din timpul irosit izvorăsc puzderii de rele...
11.720. Pe lângă suferinţele lumii timpul aleargă orbit de nemiloasa lui chemare – nepăsarea!
11.721. Timpul ne ameninţă numai până când deprindem credinţa de a sfida moartea...
11.722. Timpul pierdut n-are pretenţii; numai când încrustezi frumuseţe îi provoci un regret.
11.723. Risipa de timp şi teama de greutăţi sunt o continuă sinucidere...
11.724. De-ar fi timpul supus capriciilor omeneşti, conştiinţa ar fi încărcată de responsabilităţi: curgerea vremii este inexorabilă!
11.725. Anul 2000 este nepotrivit vremurilor: Apocalipsul nu-i de aşteptat, credinţele oamenilor sunt greu de împlinit!
11.726. Fragmentăm *eternitatea* prin *tic-tac*-ul resemnării: suntem fiinţe mărginite şi efemere.
11.727. Gândul sfidează timpul, depăşindu-i limitele şi epuizându-l prematur, în defavoarea noastră, în indiferenţa lui!
11.728. Timpul se grăbeşte de parcă *eternitatea* nu i-ar fi de ajuns...
11.729. Timpul faptelor de seamă fragmentează *veşnicia* în universuri de uimire...
11,730. Timpul rezolvă problemele oamenilor într-o ordine proprie, neglijând haosul dorinţelor lumeşti.
11.731. La discreţia timpului faptele oamenilor se uită, iar semeţia idealurilor se spulberă, ca şi crestele munţilor în fărâme de nisip...
11.732. Trecerea timpului îngrozeşte numai pe cei care îşi irosesc viaţa în nimicuri...
11.733. Sfidând vremelnicia, viaţa eternizează în genomurile ei mileniile efemere.

11.734. Ultimul secol se mândreşte cu progresul şi cultura lui; timpul stinge durerea, credinţa iartă păcate; Judecata de Apoi – nimic!
11.735. Toţi cei ce-şi risipesc timpul atentează asupra clipelor ce aparţin altora.
11.736. Mileniul doi se istoveşte în minciună, crime şi în fundături de idealuri: *Timpule, adu-ne speranţe*!
11.737. Oamenii sunt în duşmănie cu timpul: robi ai clipei – n-au prezent; veniţi de nicicând – nu au trecut; îngemănaţi în patimi – se sting în viitor!
11.738. Timpul pe care îl câştigi pentru viaţa ta adaugă frumuseţe veşniciei.
11.739. Daţi oamenilor timp şi vor crea o altă lume, dar probabil că n-ar avea în ea nimic *divin*...
11.740. Doamne, ce puţin timp mi-a rămas ca să mai pot ajunge cu *demnitate* şi *credinţă* până la Tine!
11.741. *Nemurirea* oamenilor umileşte trufia Timpului.
11.742. Cu cât avem mai puţin timp, cu atât avem mai multe de spus: câştigăm ceea ce dăm, pierdem ceea ce păstrăm; pentru ceea ce este foarte important de rostit suntem însă bogaţi în clipe irosite.
11.743. Orice nelegiuire îşi are ca otravă proprie chinuitoarea trecere a Timpului.
11.744. Atâta moarte a fost în acest secol, încât cel următor nu poate fi decât un Timp al reculegerii... Să nu intrăm, cu adevărat, într-un mileniu de speranţe?
11.745. Eu însumi mă privesc cu îngrijorare şi mă cert pentru liniştea pe care o savurez, deşi Timpul mă ameninţă cu zbaterea lui; mereu rămân în urmă...
11.746. Timpul, Infinitul şi, mai presus, Dumnezeu; n-avem putere să înţelegem nimic din tainele acestora!
11.747. Timpul se iroseşte pe sine, căci nu se ştie a nu fi: se naşte neîntrerupt din tot ceea ce piere – din sine pentru nimic şi pentru el însuşi...
11.748. În război cu Timpul am câştigat: mă simt un om împlinit, nu m-am irosit, am imprimat cugetului meu *nemurire*.
11.749. Întotdeauna este *prea târziu* când suntem în contradicţie cu Timpul şi cu noi înşine.
11.750. Timpul trebuie înfruntat, ca şi destinul, cu tupeul despoţilor fără nicio milă; *dinte pentru dinte*!
11.751. Odată cu trecerea Timpului ne pierdem meritele şi iubirile, rămânându-ne defectele, singurătatea şi regretele; putem spune deci că am rămas numai pe jumătate: aceea rea, fără valoare!
11.752. Întotdeauna ne-a fost teamă de Timp – de uitarea lui, ci nu de iureşul lui necruţător.
11.753. Moartea este o invenţie a Timpului; el este, de fapt, adevărata cauză a pieirii noastre, chiar şi atunci când încă mai existăm – devorează veşnic prin uitare!
11.754. Mă simt *o clipă* îndepărtată de existenţă, plecată spre altă lume şi către un Timp care să fie şi *al meu*!
11.755. De la timp nu ne luăm adio niciodată; însăşi viaţa este o câtime a lui!
11.756. În prietenia timpului să nu crezi niciodată; cândva tot va trăda!
11.757. Chiar dacă timpul ne-ar lega de el, tot nu l-am putea urma prea mult; ne vom desprinde de el, neîncrezători în noi înşine!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

11,758 Deşi timpul este un univers de oferte, nu ne străduim nicidecum ce să alegem; ne mulţumim cu firimiturile scăpate de alţii, cu efemere clipe...

11.759. Copiii doresc ca timpul să treacă mai repede – să se facă mari; bătrânii se roagă nu doar să stea pe loc, ci şi să fie mai tineri...

11.760. La orice vârstă a noastră timpul se lasă uşor cucerit, dar n-avem încredere în el şi-l nesocotim, rămânând mereu în urmă...

11.761. Chiar dacă anii nu ne mai permit să ţinem pasul cu timpul, forţa cugetului nostru îi precede întotdeauna iurşul.

11.762. Avem o putere în noi pe care timpul nu o poate supune; ne împlinim existenţa cu fapte nemuritoare.

11.763. Crescând, timpul ne admite să ne pregătim pentru viaţă, declanşâmd lupta cu existenţa noastră.

11.764. În cele din urmă, timpul iartă pe toată lumea; doar faptele geniilor sunt înfocatele lui duşmane!

11.765. Dacă dincolo de Timp şi de Spaţiu există ceva, nu poate fi decât Divinitate.

11.766. Cu iluzii şi cu mândrie nu mituim îngăduinţa timpului; tot vom fi uitaţi!

11.767. Dacă timpul nu este o expansiune, ci o veşnică rotire, cândva ne vom putea reîntâlni cu noi înşine; lumea, istoria şi viaţa fiind repetabile?

11.768. Chiar dacă timpul nu ne duşmăneşte, el nu ne îngăduie nimic; ceea ce dobândim este numai rezultatul unei lupte necruţătoare.

11.769. Timpul nu dă nimic din bogăţiile lui, dar prin străduinţă şi puterea minţii îl putem obliga să cedeze cam tot ceea ce dorim!

11.770. Se pare că timpul se depozitează în viaţa noastră încet-încet, nu doar umilindu-ne, ci şi îmbătrânindu-ne anii, ideile și speranțele.

11.771. Cine nu are timp pentru nimeni, nu are vreme nici pentru sine; îi este străin aproapele, își este un biet necunoscut.

11.772. Căutăm preocupări importante pentru a nu irosi timpul, căci el ea cu sine și o parte din viața noastră.

11.773. Fleacurile sunt stăpâne pe timpul nostru; dacă evadăm din câteva frânturi de vreme, putem crea adevărate minuni!

11.774. N-am irosit Timpul; gândul mi-a colindat prin minunile lumii, iar sufletul s-a înălțat către stele.

11.775. Timpul nu tezaurizează valorile umane, sclipirile aurifere ale cugetului se tot sting!

11.776. S-ar putea ca Timul să afle despre unele idei sau fapte de-ale noastre, considerându-le importante; chiar propriile speranțe ne îndeamnă să credem astfel!

11.777. Când meditez la ceea ce numim Timp, mă înspăimântă numai numele, așa că îl voi înlocui cu zeiescul Cronos; mi se pare mai uman!

11.778. Construim în gând castele de nisip ori ne ademenesc propriile creații, crezând că vom înfrunta Timpul!

11.779. Am multe nevoi, nu-mi ajung banii, prietenii nu mai sunt de găsit, căci s-au șters din agenda mea, am multe de spus, dar nu-mi îngăduie Timpul; infinite dorințe – înfrânte speranțe!

11.780. Timpul pare că judecă ceea ce distruge, pe când nepăsarea n-are discernământ; bogățiile și valorile spirituale dispar!
11.781. Întâmpină Timpul cu fața îndreptată spre viitor, nu îl privi după ce a trecut, căci tot în urmă vei rămâne!
11.782. Mai bine să faci ceva greșit, decât să-ți irosești timpul!
11.783. Tot creând, capăt sentimentul că nu las timpul să se oprească.
11.784. Totdeauna am considerat timpul ca pe un dușman, dar acum îl rog ca bătrânețea să nu-mi răpună elanul de viață.
11.785. Am grijă ca Timpul să nu se scurgă fără rost, de parcă nici nu trece deloc.
11.786. Timpul înnoiește spre a învechi; doar pe sine se regenerează din propria dispariție.
11.787. Timpul se lasă mereu așteptat, dar vine când și cum vrea el!
11.788. Timpul nu ne ajunge din urmă niciodată; el vine întotdeauna din față, fără să-l putem opri.

TINEREŢE

11.789. Descoperim valoarea vieţii în clipa când constatăm că nu mai suntem tineri.
11.790. Tinereţea este expansiunea vieţii spre necunoscut.
11.791. Zbuciumul tinereţii nu caută nimic altceva decât liniştea vieţii...
11.792. Cine şi-a iubit idealurile tinereţii nu-şi pierde niciodată încrederea în izbânda vieţii.
11.793. Tinereţea este partea vieţii pe care n-o cunoaştem destul, n-o iubim când trebuie şi pe care o respectăm prea târziu.
11.794. Plăcerea de a munci descoperită la tinereţe se preschimbă mai târziu în comoară de împliniri.
11.795. Ce dăm lumii şi ce ne oferim nouă înşine decidem încă din clipele tinereţii!...
11.796. Flacăra tinereţii durează cât timp mai nădăjduim în idealurile vieţii – ale începuturilor ei!
11.797. Avem încredere în tinereţea noastră până la... adânci bătrâneţi!
11.798. După ce visurile tinereţii sunt mistuite de văpăile Timpului, rămân în amintiri puzderia lor de scântei stelare – licăririle împlinirilor!
11.799. Când tinereţea pierde prietenii şi optimismul, în viaţă se infiltrează neîncrederea, urâtul şi însingurarea.
11.800. Fără virtuţi la tinereţe nu-i nici înţelepciune mai târziu!...
11.801. Deprinderile târzii sunt iluzii profunde: doar pasiunile tinereţii sunt chemări nemuritoare.
11.802. Adorăm tinereţea pentru că iubeşte *desăvârşirea* şi urăşte cu patimă *umilinţa* şi *supunerea*.
11.803. Arborii rodesc până mor; numai oamenii care n-au visat în tinereţe stăpânesc doar nemărginirea pustiului...
11.804. Unii oameni păstrează patosul tinereţii până târziu în viaţă; rămânând fermecaţi de idealuri, caută cu înfrigurare răspunsuri la neliniştile lumii.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

11.805. Braţele puternice ale tinereţii n-au putut cuprinde timpul; clipele care mi-au mai rămas se strecoară printre degete odată cu speranţele...

11.806. Dorinţa *viaţă fără de moarte* este o plăcere oarbă de nu-i implorată şi frumuseţea tinereţii.

11.807. Tineretul român părea docil şi lipsit de credinţă; când s-a rugat – pe străzi, în genunchi – a învins!

11.808. Cât timp suntem tineri nu putem fi decât învingători; înfrângerea nu există decât după moarte!

11.809. Mulţi duşmani are de învins tinereţea; pe orice drum o pândesc infinite iluzii, grave insuccese şi urâte patimi!...

11.810. Doamne, cum ai creat tinereţea! Infinit de frumoasă, dureros de trecătoare!

11.811. Dumnezeu se simte vinovat, pentru că ne-a lăsat o tinereţe mult prea scurtă; de accea ne îngăduie să o tupilăm în sufletul nostru până la moarte.

11.812. Tinereţea este o risipă de speranţe pe care zadarnic le caută anii târzii...

11.813. Văpăile tinereţii se sting repede, dar sufletul păstrează toată viaţa dogoarea lor, relevând-o în fapte de seamă.

11.814. Iubire şi frumuseţe, speranţe şi idealuri, creaţii şi învăpăieri de fantezie divinizează anii tinereţii la care ne rugăm de-a pururi...

11.815. Tinereţe, oare ce vrăjitoare nu te place de te transformi atât de repede în amintiri încărunţite?!

11.816. Când tinereţea nu cunoaşte binecuvântarea *libertăţii* şi a *victoriei,* expansiunea visurilor îngenunchează...

11.817. Odată cu trecerea timpului tinereţea pierde atât de multe virtuţi, încât ajungem să credem că noi nici nu am fost vreodată printre acele licăriri de stele!...

11.818. Tinereţe, câte strigăte disperate nu adresezi viitorului!

11.819. Cum de se potolesc avânturile tinereții, exuberanța și pasiunea, înariparea visurilor și cutezanța idealurilor, nici chiar Dumnezeu nu ne va spune veodată!

11.820. Uneori ne întâlnim cu oameni asemănători unora din tinerețea noastră, părându-ni-se că suntem și noi la fel.

11.821. Un bătrân care abia mai păşeşte în viață accede totuși la viitor, pe când un tânăr care pretinde să-i aparțină Timpul ce vine, stagnează în necunoscut.

11.822. Ne dorim din tinerețe să avem o viață îndelungată, dar ne pare rău atunci când bătrânețe vine...

11.823. Când ne vom putea întoarce în tinerețe, vom fi alte ființe, dar nu va fi tot atâta de frumos!

11.824. O, vie tinerețe, ce dor de tine-mi este!

11.825. Ce jertfă îmi ceri, tinerețe, spre-a te convinge să-mi aprinzi anii târzii?!

TIRANIE

11.826. O singură clipă de tiranie aprinde întreaga viaţă de revoltă!

11.827. Tirania striveşte sub munţii de persecuţie lumea aspiraţiilor omeneşti vinovată pentru că... există!

11.828. Tirania nu moare decât odată cu ultima ei nedreptate...

11.829. Pentru a mărgini *puterea spiritului* tirania deposedează oamenii de libertate.

11.830. Când poftele şi abuzurile tiraniei prosperă, timpul faptelor agonizează, lumea este o disperare.
11.831. Tirania nu se înfruntă de unul singur, ci numai când eşti una cu furtuna lumii asuprite!
11.832. Speranţa tiraniei se ascunde în întunericul raţiunii; orbirea voinţei înlesneşte răutatea!
11.833. Ca să-şi arate puterea, tiranii se desfată ucigând; ca să-şi ascundă *frica*, ucid râzând...
11.834. O singură zi de tiranie generează o eră de degradare.
11.835. Tiranii nu se vor nemuritori, se vor Dumnezei!
11.836. Timpul îngroapă în pedeapsa desconsiderării toate pretenţiile tiranilor.
11.837. Exigenţa tiraniei premeditează crima asupra *nevinovăţiei lumii*...
11.838. Tiranii sunt oameni ai morţii: chinuie viaţa.
11.839. Între *linguşire* şi *tiranie* există un amor funest...
11.840. Crezând numai în tine, eşti propriul tău despot!
11.841. Când nu mai au pe cine chinui, tiranii îşi distrug complicii!...
11.842. Pe unde trec despoţii, mor visurile oamenilor...
11.843. Pe tronul tiraniei urcă patima de putere şi coboară orice răspundere umană.
11.844. Legea tiraniei este crima asupra *spiritului*.
11.845. Disperarea laşităţii încoronează abuzurile tiraniei.
11.846. Instituţia *corupţiei* slujeşte statul teroarei!
11.847. Minciuna sfârşeşte în dezonoare, viciul – în dezgust; nu mai speră laşitatea, cade-n moarte tirania!
11.848. Nu trufia, ci demnitatea întărâtă tirania; nu cel ce se răzvrăteşte, ci doar cel ce gândeşte!
11.849. Tirania adoră viclenia, schimbându-şi perpetuu asuprirea, dând iluzia libertăţii, oferind false speranţe...
11.850. Sub ameninţarea tiraniei omul se ascunde în umbra trecutului; în libertate aleargă spre viitor, fascinat de lumina idealurilor.
11.851. Când dogmele tiraniei nu-ţi pot înşela *spiritul*, supunerea te umileşte de nu izbucneşti spre *libertate*!
11.852. Tirania frustrează oamenii de *dreptate*, oferindu-le, în schimb, un blid cu iluzii de viaţă...
11.853. Idealurile tinereţii sunt armele care înspăimântă *tirania*...
11.854. Răzvrătirea unui singur om tulbură liniştea tiraniei...
11.855. Instrumentul de opresiune al tiraniei este orice dogmă bolnavă, falsă, ucigaşă...
11.856. Într-un imperiu tiranic orice părere personală echivalează cu un act de trădare.
11.857. Tirania intră în lumea mileniului trei însoţită de sărăcie, minciună, crimă; pură, nestingherită, încrezătoare; Doamne, şi totuşi există!
11.858. Tirania nu vrea decât să linguşeşti; n-ai voie să plângi şi nici să speri; tot timpul să mori!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

11.859. Când o dictatură este schimbată cu alta, o regreţi pe cea dintâi: *cumplit destin să speri în tiranie*!

11.860. Niciun tiran nu are sentimentul distrugerii credinţelor şi prăbuşirii idealurilor: toţi se cred făuritori de imperii, dăltuitori de milenii şi creatori de destine; hidoasă faţă are iluzia puterii şi monstruoasă cugetare!

11.861. Niciunei tiranii nu-i este dat să supravieţuiască: ea însăşi îşi germinează pieirea – în sine are moarte!

11.862. Tirania stăpâneşte doar teama şi laşitatea noastră; curajul şi unirea îi răpun zilele!

11.863. Puterile nedrepte nu apelează la lege: guvernează numai prin teroare şi minciună.

11.864. Nedreptatea nu se sfârşeşte niciodată când piere tirania, ci când sunt alungaţi şi linguşitorii care au susţinut-o!

11.865. Tiraniile ajung la putere prin făgăduinţe iluzorii, îşi menţin privilegiile prigonind orice împotrivire şi vor muri prăbuşite de răzvrătirea mulţimii...

TRĂDARE

11.866. Când jarul trădării se stinge, laşii îşi pudrează faţa, dar sufletul rămâne tăciune...

11.867. Trădarea are sufletul de vânzare şi inima de prisos!

11.868. Laşitatea scheaună de frică până când o învaţă trădarea să sfâşie.

11.869. Trădarea a început cu minciună de pe vremea când era lene şi era pretenţie!

11.870. Trădarea îşi asigură viitorul, asasinându-şi conştiinţa.

11.871. Laşitatea care a supravieţuit prea mult avansează în trădare...

11.872. După primul jurământ călcat ne trădăm pe noi înşine.

11.873. Presimţim trădarea după cum se cântăreşte sufletul omului şi se târguieşte valoarea adevărului...

11.874. Cine regretă trădarea poate fi iertat de oameni; iubit – niciodată!

11.875. Trădarea nu admite singurătatea; adoră popoarele şi generaţiile; fericirea şi frumuseţea lor!

11.876. Nicio trădare nu-şi arată intenţiile, nu se expune pe sine şi nu regretă niciodată: *viclenia*, *laşitatea* şi *cruzimea* se bucură să o slujească...

11.877. Constat că nu pot deveni un trădător ideal: pe mine însumi mă înşel după cum îmi surâde fericirea; renunţ ori revin la idealuri, mă cert cu nedreptatea sau cu libertatea, mă bucur de credinţă ori uit de rugăciune...

11.878. Aprinsele iubiri pot fi urmate de trădare, dar invers, îngerii au spus să nu se poată!

11.879. Sufletul este cel care presimte cel dintâi gestul nefast al trădării şi este totdeauna primul care suferă; el trăieşte doar în sinceritate, în dragoste şi înălţare...

11.880. Nicio nemernicie nu se plânge de trădare: toate îşi duc până la capăt întreaga răutate!

11.881. Trădarea are întunericul ei de veghe; n-are curajul de a se expune privirilor, n-are speranţa iluminării conştiinţei.

11.882. Trădarea n-are afinitate pentru nicio răutate; ea este, prin excelenţă, în permanentă viclenie cu onoarea şi cu demnitatea...

TRECUT

11.883. Energia spirituală a fiecărui popor este furnizată de măreţia trecutului şi de idealurile lui de viaţă!
11.884. Cine nu-i împovărat de bogăţiile trecutului nu lasă nimic viitorului...
11.885. Trecutul închină jertfa priorităţii lui speranţelor de viitor.
11.886. Meschinul sparge oglinda trecutului pentru a... număra cioburile!
11.887. Izvoarele de suferinţă ale trecutului se strâng în râuri de belşug ale viitorului...
11.888. Când adevărurile trecutului sunt desconsiderate, urmează o perfidă înşelare...
11.989. Dacă iubim viitorul, ne despărţim de trecut, luptând cavalereşte pentru prezentul nostru.
11.890. Ne putem întoarce în trecut doar atât cât el însuşi permite cugetului nostru să-l desluşească; în cel mai fericit caz, rătăcim prin *haos,* prin *ignoranţă* şi prin *nechibzuinţe*...
11.891. Trecutul n-are în sine nimic mort: în el se adâncesc rădăcinile viitorului – pulsează viaţă!
11.892. Păstrăm în propriul nostru trecut diamantele amintirilor care ne luminează şi ne îmbogăţesc viaţa.
11.893. Trecutul este o victorie pe care am parcurs-o încurajaţi de speranţele în ziua de mâine.
11.894. Dacă trecutul nu este o iubire de viaţă, viitorul poate fi oricând un abandon al existenţei.
11.895. Dacă nu porţi în suflet trecutul neamului tău, eşti atât pentru prezent, cât şi pentru viitor – abia un nefericit sărăntoc de cuget; o viaţă pierdută!
11.896. Cu cât suntem mai povârniţi de faptele trecutului, cu atât suntem mai teferi şi mai mândri de prezentul nostru...
11.897. Pe măsură ce am lăsat în urma mea zile tot mai grele de suferinţe şi ani mistuiţi de răutăţi, am simţit că urc tot mai sus, pe orbita fabuloasă a trecutului.
11.898 Fizionomia unor oamenin pe care îi întâlnim ne aduce aminte de persoane nevăzute de zeci de ani; recitim trecutul!

TRISTEŢE

11.899. Oamenii sunt trişti când nu pot spune adevărul şi nu pot fi ei înşişi; sufletul nu le este liber!
11.900. Tristeţea este *Marele Sfârşit*.
11.901. Pe lângă *rău* şi *moarte* tristeţea este o altă lume a durerii...
11.902. Poţi lupta cu tristeţea, învingându-ţi propriile înşelări!
11.903. Doar un singur surâs în viaţă este o mare tristeţe a omului...
11.904. Pe lângă *rău* şi *moarte* tristeţea este o altă lume a durerii...

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

11.905. De când libertatea surâsului este o crimă, lumea este îmbolnăvită de tristeţe!

11.906. Mulţi oameni zâmbesc ceva mai mult, numai ca să-şi ascundă tristeţea...

11.907. La bătrâneţe tristeţea nu mai indispune, ci omoară direct.

11.908. În tristeţea oamenilor există numai durere; în bucuriile lor – un univers de sentimente.

11.909. Am arborat tristeţea pe nava vieţii pentru a-mi proteja exuberanţa de a trăi!

11.910. N-avem niciodată motive adevărate de tristeţe; întotdeauna avem idealuri de cucerit şi o rugăciune de rostit...

11.911. Tristeţea nu este un dar al Creatorului, este o măsluire a înfrângerilor noastre, o renunţare la luptă şi la credinţă...

11.912. Tristeţea nu poate fi decât o umbră a raţiunii într-o eclipsă de speranţe.

11.913. Tristeţea este lacrima sufletului: cristalul speranţelor se topeşte în suferinţe!

11.914. Te-am scos demult din sufletu-mi, Tristeţe, dar văd că mi-ai rămas în preajmă şi vrei să mă-nsoţeşti la bătrâneţe...

11.915. Lacrimile care cad ascund tristeţea din suflet, punând surâsului obloane de nelinişti.

11.916. Tristeţea ne este întotdeauna o chemare la luptă; un semnal de atenţionare a curajului.

11.917. O singură dată avem dreptul să fim trişti: atunci când schiţăm ultimul zâmbet...

11.918. Doamne, nu ne da tristeţe, căci am dobândit bucuria de a învinge atât de multe dureri!

11.919. Tristeţea ne este indusă de viaţă: de durerile ei, nu de moda unor decăderi ori iluzii; chiar dacă ea ne-a fost îngerul cel rău, suferinţele ei ne-au ajutat să ne salveze conştiinţa libertăţii, a idealurilor şi a credinţei.

11.920. Tristeţea are personalitatea ei: poate avea *vulgaritatea unui păcat* sau *virtutea unei rugăciuni*.

11.921. Tu ai vrut, Tristeţe, să ne reduci curajul şi să ne potoleşti speranţele aprige, dar ne-ai nesocotit credinţa şi patima de a nu renunţa la luptă niciodată!

11.922. Am învăţat de la tine, Tristeţe, să ne apărăm; te punem la sfântă treabă să învingi supreme răutăţi şi te încoronăm cu fericire...

11.923. Mai mult decât bucuria, tristețea a învățat să pună stăpânire pe sufletul nostru.

11.924. Tristețea n-ar prieteni; este zâna dușmanilor!

11.925. Când privești orgoliul, trufia și bogățiile unora, te simți cu mult mai trist, adânc resemnat și dureros de sărac; n-ai decât să închizi ochii!?

TRUFIE

11.926. Trufia n-are nici prietenie, nici credinţă; victoriile o seduc, soarta lumii îi este capriciu.

11.927. Cu cât înfăptuim mai puţin, cu atât trufia noastră îşi arogă mai mule izbânzi.

11.928. Fără trufie prostia nu iese în lume!
11.929. Dacă lăsăm trufia deoparte, lumea n-are motive să ne observe în niciun fel prezenţa...
11.930. Trufia este viciul învingătorului!
11.931. Orice necredinţă se foloseşte de trufia răului!
11.932. Orgoliul poate avea teamă, pe când trufia n-a cunoscut încă umilinţa; o vor strivi *linguşirea, supunerea, viclenia*.
11.933. Trufia nu poate fi decât o pojghiţă de curaj; ca zborul unei gâze spre beţia flăcării.
11.934. Atitudinea trufaşă este o insuficienţă de cuget; o zbatere chinuită în loc de zbor...
11.935. Trufaşul vrea doar să se arate pe sine, dar nu găseşte niciun merit să o facă!
11.936. Dacă te întâmpină trufia, atunci fii sigur că este urmată şi de alte rele şi de multă prostie!
11.937. Propria noastră trufie nu se luptă cu năravurile care ne stăpânesc, ci numai cu virtuţile ce ne înconjoară.
11.938. Am cochetat cândva cu tine, grea trufie, crezând că potolesc perfida tiranie slujită de activiştii politici, dar n-ai putut rezista prigoanei comuniste; tu bună eşti doar pentru fleacuri!
11.939. Apelează la trufie şi vei avea siguranţa că nu vei câştiga nicio bătălie.

ŢĂRAN

11.940. Între pământ şi belşugul roadelor se interpune marea dragoste a ţăranului...
11.941. Sufletul ţăranului sfinţeşte toate roadele pământului.
11.942. Sărmanii bidivii ai abundenţei sunt ţăranii!
11.943. Bucuria ţăranului este frumuseţea pământului; durerea lui – sărăcia lumii.
11.944. Ţăranul care a încălţat opinca nu mai îmbracă fracul; grâul – pe ogor, macul – pe răzor!
11.945. Dacă vrei să fii ţăran, suferă odată cu pământul şi crede în puterea vieţii, chiar şi atunci când nedreptatea soarbe din speranţele tale!
11.946. Umilul chip de ţăran are spiritul suveran.
11.947. Ţăranul român n-are timp să moară: luptă, duce greul lumii şi suferă; cât îi mai rămâne timp îşi sfinţeşte menirea, îşi iartă destinul...
11.948. *Amărâtul de ţăran* are inimă să nu lase lumea să moară de foame!
11.949. Ţăranul se ascunde când îi este bine lumii şi se reiveşte când cineva trebuie să sufere pentru ea; *de-i dăm ţăranului român dreptate,/avem în casă pâine şi-n ţară libertate*!
11.950. Pământul ţării este frământat cu sângele şi cu lacrimile ţăranului român; acea fiinţă sfântă, îndurerată şi eternă!
11.951. Fântâna – o rugăciune a ţăranului român!
11.952. Dumnezeu a dat ţăranului un strop de suflet în plus, ştiind că va fi dăruit Patriei.
11.953. Începutul veşniciei este pământul: iubirea, jertfa şi speranţa ţăranului.

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

11.954. Ţăranul nu-şi pleacă fruntea în faţa duşmanului, dar sufletul şi-l leagă de glia străbună.

11.955. Ţăranul român este ca un sfânt: şi-a păstrat credinţa şi patria: nu s-a turcit şi nici rusificat.

11.956. De-a lungul istoriei ţăranii au suferit prea mult; din răzvrătirea lor speranţele au pătruns în noi ca o *credinţă* veşnică şi singură *mântuire.*

11.957. Îndeletnicirile obişnuite ale ţăranului sunt *răbdarea* – suferinţa ei, şi *credinţa* – speranţa divină...

11.958. Pe Dumnezeu ni-L închipuim ca având trăsăturile ţăranului român: faţa brăzdată de griji, părul încărunţit de nevoi, harnic, blând, înţelept, credincios şi crâncen cu toate relele vieţii ca un mucenic...

11.959. Ţăranul vine de la începutul lumii, când pe Pământ nu era decât el şi Dumnezeu; poate că de aceea este atât de aproape de El!

11.960. Ţăranul român face parte din natura acestui Pământ: este veşnic ca revenirea primăverii, puternic ca sămânţa ce răzbate din întuneric şi bogat în daruri şi în credinţă; este ca o bucurie ivită după rugăciune!

11.961. Pentru câte suferinţe îndură ţăranul, i se deschid prea puţine porţi; doar cea a *mântuirii* sale nu i se închide niciodată!

11.962. Patria au făurit-o ţăranii, jertfindu-se pentru ea, fără să-şi lase pentru ei nici măcar glie pentru mormânt...

11.963. Şi ţăranul are tot un singur suflet, dar el şi-l dăruieşte patriei, neamului său; el este creat să nu-şi aparţină!

11.064. Pentru că şi-a iubit patria, ţăranul român a înfometat comunismul până l-a vlăguit de orice putere...

11.965. Când credeam, cel mai mult, că ţăranul român se va regăsi, constatăm nu că civilizaţia vrea să se despartă de dânsul, ci că tot numai el este acela chemat de interesele meschine şi nedrepte să se jertfească pentru ţară!

11.966. Ţăranul a fost sufletul naţiunii române, dar astăzi se renunţă tot mai mult la el: şi la ţăran, şi, mai ales, la suflet, că de ţară...

11.967. De câte ori ne-a fost rău, ne-am amintit de ţăran; de câte ori ne-a fost bine, *întotdeauna* am uitat de el!

11.968. Păcat că noi, cei care nu suntem ţărani, nu ne putem ridica la virtuţile de caracter ale *desconsideratului* truditor!

11.969. Ţăranul este omul Pământului; acestuia îşi dăruieşte viaţa, de la el îşi extrage puterea.

11.970. Ţăranul şi-a înfrăţit sufletul cu puterea de gravitaţie a Pământului, simţindu-se la fel de nemuritor şi de puternic.

11.971. Patria este ograda ţărnului; pe ea o îngrijeşte şi i se dăruieşte, fiindu-i motiv de jertfă!

11.972. Câtă bunăstare datorăm ţăranului nu vrem să recunoaştem, iar el nu pretinde niciodată recompense; are sfinţenia de a se dărui!

11.973. Istoria naţiunii au înveşnicit-o ţăranii; sunt creatori de viitor.

11.974. Ţăranul păstrează multe virtuţi pe care alţi oameni le-au pierdut demult, el fiind un izvor al demnităţii și al idealuriolr de viitor.

11.975. Poate că ţinuta chipului de ţăran o fi părând umilă, dar cugetul și sufletul său sunt deasupra tuturor virtuţilor!
11.976. România fără ţărani n-ar mai fi aceeaşi; îşi va uita trecutul şi toată gloria!
11.977. Naţiunea română a fost edificată de ţărani, apărând-o şi jertfindu-se pentru înălţarea ei!
11.978. De la ţărani avem de învăţat puterea lor de sacrificiu, înfruntând nesfârşite împotriviri şi opresiuni!
11.979. Chiar dacă şi natura se opune îndeletnicirii de ţăran, el reia şi tot reîncepe de la capăt orice neizbândă; e un împătimit al credinţei în a reuşi!
11.980. Cât de greu este să fii ţăran înveţi după mult timp, după ce te războieşti cu sumedenia de oprelişti şi de opresiuni, după ce învingi umilințe chinuitoare.
11.981.Când ţăranii sunt îndureraţi, Pământul suferă, întreaga natură lăcrimând.
11.982. Ţăranii sunt oamenii care s-au jertfit cel mai mult pentru ţara lor, dar niciodată n-au cerut ori primit ceva; în firea lor există sfinţenia sacrificiului de sine!
11.983. Dumnezeu va fi fiind pretutindeni, dar ţăranii cu siguranţă sunt cel mai aproape de EL!
11.984. Țăranul nu vrea să colinde lumea, ci să fie stăpân pe pământul pe care trudește; așa cum dorința cea mai înaltă a unui copac este de a-și înfige cât mai adânc rădăcinile.

UITARE

11.985. Când uiţi de unde ai plecat, întotdeauna te întoarce exigenţa vieţii înapoi...
11.986. Cine nu se ridică din necunoscut se adânceşte în uitare!
11.987. Uităm şi este *rău*, uităm şi este *bine*; să nu o facem însă tocmai pe dos de cum trebuie!
11.988. Când uitarea vine, totul pleacă de la sine!
11.989. Oamenii de la care nu se învaţă nimic sunt victimele adorate de uitare...
11.990. Lumea îşi aminteşte ceea ce doreşte fiecare să uite despre sine.
11.991. Prostul caută răzbunare, înţeleptul – uitare...
11.992. Cunoaşterea adevărului adaugă vieţii frumuseţi noi; uitarea schilodeşte viitorul lumii...
11.993. Când nu iubim nimic îndeajuns, uitarea ne cucereşte viaţa.
1111.994. Cunoaşterea întinereşte mereu; uitarea adaugă morţii surâsul ei.
11.995. Faptele bune cad repede în prăpastia uitării; cele rele rămân urâtului de veghe...
11.996. Amintirile regenerează trecutul, pe când uitarea sărăceşte viitorul...
11.997. Uitarea înlesneşte tristeţii pătrunderea în viaţa noastră.
11.998. Dacă n-ai uita gânduri de valoare, viaţa ar fi cu mult mai puţin săracă...
11.999. Când ajungi să uiţi tot mai mult, începi să mori câte un pic.
12.000. Despre cei uitaţi, poate doar vântul să aibă ceva de spus...
12.001. Uitarea devorează frumuseţea timpului, mistuind trecutul, umilind prezentul, sfârşind orice început de viitor!
12.002. Sentinţa posterităţii este uitarea; nemurirea fiind o *eroare* a Divinităţii acordată doar geniilor!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

12.003. Şi ceea ce este nou puţin nu-i uitare!

12.004. Când poarta uitării este deschisă, prima intră nepăsarea noastră!...

12.005. Trecerea Timpului spulberă chiar un munte de cremene, uitarea neavând nicio răspundere.

12.006. Moartea este doar o... întâmplare a vieţii; tragedie este uitarea!

12.007. Eşti bun şi drept când îţi uiţi trufia şi afli ce-i uitarea de sine...

12.008. Cel ce uită repede nici nu reţine mare lucru; memoria este o faptă a exerciţiilor, a trudei.

12.009. Memoria ne reconstruieşte şi ne generează pentru viitor...

12.010. Ne supără uitarea şi când este a noastră, dar, mai ales, când aparţine celor pe care-i iubim!

12.011. Uitarea este tributul plătit cu anticipaţie morţii!

12.012. Nu avem doar grijă că se întâmplă ceva rău cu cei pe care-i iubim; teamă ne este şi că în ei se poate aşterne uitarea pentru noi...

12.013. Uitarea este teroare: te ameninţă, o presimţi, te coboară în lumea nefiinţelor!

12.014. Uităm, uităm de nu mai ştim nici cât am pătimit; înseamnă c-am iertat, neam regăsit credinţa, ne-am aflat pe noi înşine!

12.015. O cruce pe mormânt este un protest împotriva uitării, iar gândul nostru bun – o *mântuire*...

12.016. Din uitare nimic nu învie, cum prin indiferenţă nicio răutate nu moare.

12.017. Refuzăm să notăm multe gânduri, pentru că lenea ne dezmiardă cu... vanitatea ţinerii de minte...

12.018. Uitarea este o hoţie neruşinată: îşi însuşeşte ceea ce ne aparţine fără să aibă consimţământul nostru; ba este chiar o criminală: ne ucide *nemurirea*!

12.019. Scrumul uitării nu se pulverizează în neant, ci se depune peste viaţă...

12.020. Uneori tocmai ceea ce ne trebuie cel mai mult este repede uitat; unii chiar ajung să nu-şi mai amintească de propria lor viaţă...

12.021. Să mă uit pe mine, Doamne, lasă-mă: niciun dor nu mă mai cheamă, viaţa-mi ducă-se!

12.022. Simţim cum uitarea stă la pândă, de orişice să se aleagă praful; de-aceea dar, ne dăm Cuvântului în grijă...

12.023. Ne dorim ca uitarea să fie ca o *binecuvântare,* dar cel mai adesea ne este o aprinsă duşmană!

12.024. Ne bucurăm nespus că memoria ne-a ajutat întotdeauna să nu uităm jertfele neamului nostru şi dragostea de a-l sluji cu devotament!

12.025. Atunci când trebuie, fă-ți cruce; nu doar sfântul semn, ci și pe aceea de piatră; altfel tu singur te dai repede uitării; nici după moarte iluziile nu ne părăsesc!

12.026. Învățăm un infinit de noutăți, dar nu ne străduim cum să nu uităm; a nu fi jecmăniți de ceea ce avem!

12.027. Pe unii oameni îi uiți, nu-i recunoști de parcă n-ar fi făcut parte din anturajul tău; dar oare ei despre tine vor avea ceva de spus?

12.028. Dacă nu construiești nimic important în timpul vieții, nu vei rămâne decât un fir de nisip pe fundul mării, pietrificat in uitare.

12.029. În cenușa uitării se păstrează jarul nestematelor de cuget pentru generațiile viitoare.
12.030. Posteritatea dă deoparte prețul uitării, de pe când nepăsarea era la putere.
12.031. Sperăm să nu ne acopere pe deplin uitarea; oamenii să-și amintească de noi!

UMBRĂ

12.032. Toate vicleniile se dospesc în umbre întunecoase: ale *moralei,* ale *caracterului,* ale *demnității*!
12.033. Cine are lumină în suflet nu se teme de umbrele existenţei...
12.034. De himera propriului ei întuneric umbrei care ne bântuie îi este frică mai mult decât de geana razei de soare!...
12.035. În faţa razelor de lumină pigmeul este uriaş... prin umbra pe care o lasă.
12.036. Când marmura este de Carrara şi umbra ei se consideră de valoare...
12.037. Tot ce-i urât este umbră; întunericul pândeşte seninul cugetului.
12.038. Cine n-a cunoscut izvorul de lumină al educaţiei imprimă în caracterul său umbre urâte de viaţă.
12.039. Prea puţină libertate şi prea multă minciună ne-au întunecat viaţa, cristalizând în cugetul nostru umbrele durerii.
12.040. Cine trăieşte în întuneric, lipsit de libertate, nu cunoaşte decât umbrele vieţii...
12.041. Viaţa este o creaţie de lumină care se înfrăţeşte numai cu soarele: umbrele o dor, întunericul o ucide!
12.042. Încă ne mai ferim de umbra dureroasă, hidoasă care ofileşte cugetul şi sufletul: comunismul.
12.043. Păcat că viaţa noastră nu lasă după noi nici măcar o umbră de virtuţi şi de fapte de seamă.
12.044. Dacă propria-ţi existenţă n-a putut lăsa în arşiţa vremurilor măcar o umbră de protest, atunci lumina n-are de pe care fapte ale tale să se reflecte în viitor!...
12.045. Ne străduim să facem lumină în urma vieţii noastre spre a nu lăsa prea multe umbre urâte...

UMILINŢĂ

12.046. Umilinţa nu se poate accepta pentru nicio recompensă ori pentru nicio clipă de viaţă în plus şi nici măcar pentru *nemurire*!
12.047. Înţelepciunea desfide orice ofertă de supunere şi de umilinţă – stare de prostraţie.
12.048. Pe cei umiliţi îi dezgustă trufia: pe cei curajoşi – degradarea laşităţii.
12.049. Omul se ridică încet prin *demnitate* şi coboară repede prin *umilinţă*.
12.050. Când umilinţa te prăbuşeşte, nimic nu te poate înălţa!
12.051. Cerşind îndurare, rişti umilinţa milei.
12.052. Umilinţa ucide orice aspiraţie a cugetului aşa cum credinţa opreşte egoismul răutăţilor.
12.053. Dacă egoismul te înalţă, sufletul este umilit; dacă umilinţa nu te înjoseşte, imploră-ţi sfârşitul!...

12.054. Când înfrunt umilinţa, semeţia poate fi de împrumutat; când mă supun, virtutea izvorăşte din credinţă.
12.055. Desprinde-te de umilinţă spre a-i putea privi întunericul: demnitatea este o lumină...
12.056. N-ar fi diavolul ceea ce este, dacă n-ar da durerilor şi umilinţă...
12.057. Dacă îţi porţi propria ta cruce, atunci nu poţi fi umilit.
12.058. Ne umileşte lipsa idealurilor şi erezia cugetului nostru; asuprirea şi nedreptatea ne umplu de silnicie şi de revoltă.
12.059. Umilinţa nu este o ameninţare a prozaicei existenţe, ci un afront împotriva libertăţii de gândire.
12.060. În faţa *dumnezeirii* şi a artei, dacă ai pe deplin umilinţa credinţei, tu nu poţi simţi decât zborul spre desăvârşire...
12.061. Umilinţa – preşul... atotputernicilor!
12.062. Dacă te foloseşti de curaj şi alegi libertatea, scapi de umilinţă şi de laşitate – boli sedentare ale cugetului...
12.063. Acceptarea umilinţei este un exerciţiu de degradare la care te supui.
12.064. Odată acceptată, din umilinţă nu te mai ridică nimeni: a murit propria ta demnitate!
12.065. Umilinţa nu vrea să-ţi cucerească puterile fizice; ea caută să-ţi stăpânească *înălţarea, cugetul, credinţa* – demnitatea ta!
12.066. Umilinţa fiinţează în atmosferă de ură, de nedreptate şi de necredinţă; în îngustimea amară a neomeniei.
12.067. Însăşi existenţa în lume a umilinţei face ca viaţa să fie numai condiţionat frumoasă!
12.068. În viaţă n-avem de urmat decât două căi: una uşoară şi amăgitoare – *umilinţa*, cealaltă anevoioasă şi neliniştitoare – *demnitatea*!
12.069. Înjosirea apelează la orice umilinţă pentru a prăbuşi verticalitatea caracterului – vrea stare jalnică de prostat!...
12.070. Umilinţa este o încătuşare a spiritului în temniţa nedreptăţii – o siluire a demnităţii umane!
12.071. Umilinţa nu este dictată de conştiinţă, ci de o iraţiune – infirmitate de vieţuire!
12.072. Blazonul umilinţei este aureolat de atitudinea prostiei; împreună atacă orice ţinută a demnităţii.
12.073. Umilinţa nu degradează chipul omului; veninul ei urcă spre înălţimea cugetului – are pasiunea de a chinui înţelepciunea și demnitatea.
12.074. Dacă demnitatea nu-ţi este înaltă virtute de viaţă, umilinţa nu ţi-a îngăduit să întrevezi nici libertatea și nici n-ai urcat culmile idealurilor.
12.075. Umilinţa se fereşte de bucuriile pe care le avem; ea adoră să însoţească suferinţele, insuccesele, nedreptatea; e ca o umbră de iad!
12.076. Umilinţa se infiltrează pretutindeni unde sunt virtuţi, dar preferă să se lăfăie pe tronul gândurilor.
12.077. Dictatura supravieţuieşte aspirând libertatea oamenilor şi se sufocă dacă nu poate expira umilinţă asupra demnităţii lor.

12.078. După ce accepţi o cât de vagă umilinţă, aşteaptă-te să te înrobească definitiv; te va degrada încet- încet, cu perfidie, fără să te mai poţi tu însuţi recunoaşte.
12.079. Umilinţa se manifestă ca o dihanie întunecată menită doar să se târască, nu ne poate ajunge şi prăbuşi zborul gândurilor!
12.080. E dureros să n-ai sentimentul că trăieşti în desconsiderarea umilinţei, căci demnitatea şi libertatea îţi sunt necunoscute!
12.081. Un om umilit n-are curajul de a visa şi nici sentimentul eliberării de supunere, e robit de imperfecţiune!
12.082. Sub pretextul că aşa-i mai bine, orice dictatură îşi impune răutatea umilinţei prin neomenia fărădelegilor, a lipsei de libertate și a înjositoarei sărăcii.
12.083. Odată cu puterea de a vieţui, omului i-a fost insuflată şi umilinţa credinţei, ca o supremă virtute a existenţei, ca pe o taină de suflet.
12.084. Poate că vom fi suportat vreodată umilinţa, dar numai neştiinţa ne poate fi acuzată; a o îndura conştient este nu doar degradant, ci și revoltător!

UNIVERS

12.085. Fără dreptatea inspirată de libertate, fără cutezanţa gândurilor şi fără armonia credinţei, Universul nu este decât o îndurerată injustiţie a spiritului uman.
12.086. Măreţia Universului o simţim doar ca pe o spumă a puterii noastre de înţelegere, dar aceasta numai atunci când piatra de hotar ne este *credinţa*.
12.087. Fiecare om se simte în centrul Universului şi, tocmai de aceea, se află întotdeauna nicăieri şi, totodată, pretutindeni.
12.088. Atâta ordine și armonie există în Univers, încât în puterea oamenilor de a înţelege această desăvârşire se naşte un adevărat haos...
12.089. În universul nostru de simţire cunoaştem şi *desăvârşirea*, şi *dumnezeirea*; n-avem însă niciun motiv să meritäm într-atât...
12.090. Te pătrundem, Univers, cu gândul nostru umil, dar mult ne doare că nu te putem cuprinde pe deplin: te lăsăm în grija semenilor noştri ce vor veni să-ţi cotrobăiască întreaga existenţă!
12.091. Să nu te temi de Univers, căci eşti dintr-însul parte: numai de tine griji să-ţi faci – să te păstrezi în sinea ta pe tine!
12.092. Cum Universul este un tot întreg, avem în noi înşine materie din galaxii; suntem, într-un fel, una cu Liniştea şi cu Infinitul, suntem şi Început cum suntem şi Sfârşit; o clipă suntem deci şi veşnicie, și atom inert, precum şi voinţă din Divinitate.
12.093. Deşi cunoaştem atât de puţin Universul, nu ne simţim îndureraţi de neştiinţă; avem în fiinţa noastră infinitul întrebărilor, al posibilului şi al speranţelor; un cu totul alt necuprins, deşi acelaşi.
12.094. Dacă ne iubim – noi, oamenii – nu ne vom simţi niciodată singuri în Univers şi ne vom regăsi indiferent pe unde rătăcim.
12.095 Universul poate să dispară, dar nu și Veșnicia: este o Divinitate!
12.096 Ori pe unde ne ducem, purtăm cu noi un calculator, ca pe o desagă cu Univers.

URĂ

12.097. Acidul urii corodează sufletul.
12.098. Deasupra tuturor răutăţilor tronează stigmatul inferiorităţii: ura.
12.099. Iubind până la jertfă, învеţi să nu urăşti niciodată.
12.100. Când te lipseşti de dragostea oamenilor, rămâi cu ura ta proprie...
12.101. Urând, alegi nefericirea, zăvorând frumuseţile vieţii!
12.102. De la duşmani afli ce-i *ura,* de la prieteni – *omenia*; degradarea şi candoarea separă destinele lumii!
12.103. Oricât de mult ai suferi, duşmanii nu te urăsc mai puţin!...
12.104. Cine iubeşte caută viaţa; cine urăşte stă la pândă...
12.105. În caracterul oamenilor *mici* încape mai multă ură decât în propria lor măsură...
12.106. Când se strânge ură în suflet, viaţa se acoperă de păcate...
12.107. Degradarea urii năpăstuieşte dragostea de viaţă.
12.108. Pasiunea şi viciul se urăsc ca aurul şi risipa...
12.109. Sunt fel de fel de rele unde este prostie, dar niciodată ura nu lipseşte!
12.110. Câţi oameni sunt, atâtea iubiri există; câtă ură vuieşte, atâta frumuseţe moare!
12.111. Să urâm doar propriile noastre năravuri; pe ale celorlalţi să le iertăm şi să suferim pentru ei...
12.112. Focul urii este lipsit de lumina înţelegerii: erupe din suflet zgură de viaţă.
12.113. Ura pe care o emiţi atentează întotdeauna la propriul tău suflet...
12.114. Ura este o măsură a inferiorităţii şi a propriei degradări.
12.115. Îndepărtarea de ură este apropiere de iubire; respingând lumea – îmbrăţişăm moartea!...
12.116. Ce nu-i veşnic nu-i iubire; ce e moarte este ură...
12.117. Cauza urii este o greşeală arhitecturală şi o erezie de suflet...
12.118. Mai bine leacul unei pedepse trecătoare decât veninul urii permanente!
12.119. Toate virtuţile vieţii sunt târâte în mlaştine urii: doar-doar îşi vor murdări puritatea; pentru superioritatea de caracter şi de cuget trebuie să plătim vamă nimicniciilor?!
12.120. Ura s-a organizat în două sisteme ideologice criminale: cel fascist a fost judecat şi condamnat; celui comunist i se cântă în strună şi i se acceptă anturajul pervers; prin ura-i spurcă mileniul!
12.121. Orice neghiobie generează ură – germen de boli grave, unealtă de trădare şi de crimă, zgură care asfixiază sufletul, deposedându-ne de frumuseţea libertăţii, a iubirii şi a credinţei.
12.122. Ura nu este o pedeapsă venită de la Dumnezeu; este o nesăbuinţă pe care o cultivăm, pentru a ne ascunde *neiubirea* şi *egoismul, neîmplinirile* şi *păcatele* – este o necredinţă şi o înjosire!
12.123. Ura urlă de invidie şi ucide din pură răutate...

12.124. Ura nu-i umilă şi nici modestă ori senină, blândă şi tăcută; ea-i brutală, urâtă şi încrezută; turbează de nesocotire şi se asmute către oricine c-o vicleană nepăsare.
12.125. Îmi urăsc de moarte năravurile mele, mai ales cu cât se dau drept virtuţi; este singurul meu armistiţiu făcut cu ura!
12.126. Cauza urii este cu siguranţă o imperfecţiune umană; inferioritate de cuget!
12.127. Prin ură se exprimă inferioritatea de viaţă, războiul cu demnitatea şi înverşunarea faţă de faptele de seamă ale oricui nădăjduiește în credință și în iubire.
12.128. Ura este o perdea toxică de fum menită să ascundă inexistenţa oricărei virtuţi.
12.129. Veninul urii topeşte scheletul caracterului; suntem povârniţi în degradare!
12.130. Ura n-are niciun orizont; e o cazemată a caracterului – pasiunea dictatorilor.
12.131. Când ura este prezentă, nicio virtute nu-şi mai găseşte locul; suntem pustiiţi de orice ideal!
12.132. Lumea este despărţită în duşmănie şi în iubire: ură înverşunată – omenie cuceritoare!
12.133. Pârjolul urii devastează propriul suflet de orice sclipire a dragostei.
12.134. Ura este o pândă perversă a morţii; premeditează sfârşitul vieţii.
12.135. Când conştiinţa a murit, rămâne zgura urii; ea n-are încuviinţarea credinţei!
12.136. Un om bun îşi urăşte propriile păcate; se debarasează de urât şi de nimicniciile vieţii.
12.137. Ura este instrumentul cel mai agresiv de opresiune al dictaturii; dezbină lumea, e perversă şi persecută idealurile oamenilor.
12.138. Chemaţi doar o singură clipă ura în ajutor şi nu veţi mai cunoaşte toată viaţa nicio virtute; vă va împresura doar întunericul neomeniei!
12.139. În loc să propagăm ură, mai bine împuternicim cu argumente convingerile noastre; putem cunoaște iubirea, putem învinge împotriviri și cuceri conștiințe.
12.140. Ura nu cunoaşte motive să se manifeste; ea izbucneşte fără temei ca o întruchipare de dispreţ şi de necuviinţă, ca o patimă a dictaturii.
12.141. Dacă poţi să ierţi şi să nu urăşti, dacă poţi suferi pentru semenii tăi, abia atunci te poţi considera un om înzestrat cu credinţă.
12.142. Cînd te împresoară damful urii, privirea se întunecă, lumea este mai urâtă, iar sufletul se schilodește, ești om pe dinafară și monstru în interior!

URÂT

12.143. Omul lasă în urma lui tot ce-i urât aşa cum roata carului aruncă glodul înapoi...
12.144. Când viaţa-i de petreceri, urâtul este îndelung!
12.145. Urâtul moare târziu după ce întinează viaţa...
12.146. Urâtul are patima de frumos; urmăreşte pretutindeni viaţa.
12.147. Când trăieşti în sărăcie, este greu să vezi ce nu-i urât!
12.148. Când relele mor, urâtul nu durează...

12.149. Urâtul este o emulaţie a oamenilor îmbolnăviţi de lene şi seduşi de ignoranţă; frumuseţea trebuie căutată, apărată şi creată; în absenţa ei să nu te îmbeţi cu nepăsare şi cu urâţenii!
12.150. Urâtul n-are nicio virtute, dar este liber, ubicuitar, neprietenos şi teribil de molipsitor; este ca o lepră a chipului – a sufletului său...
12.151. Urâtul nu urmăreşte decât cucerirea vieţii: cu ea are ce are; la mariajul cu ea visează...
12.152. Trăind în absenţa libertăţii, urâtul dă năvală peste orice clipă frumoasă, peste orice speranţă de mai bine şi peste toate gândurile înălţătoare; să-i fim cu toată fiinţa şi cu tot cugetul în închisoarea lui cuprinzătoare...
12.153. Am obosit fugind de tine, urât fără odihnă, şi, de mă aşez ca să răsuflu, în stare eşti ca să pătrunzi şi-n visurile mele cele mai curate...
12.154. Tot ce e rău, neghiob şi nestatornic se lăfăie în puterea urâtului.
12.155. Cu cât ne împresurăm cu frumuseţile lumii, cu atât simţim mai puternic urâtul din noi, dar ne purificăm ca într-o rugăciune!...
12.156. Chiar dacă urâtul se lăfăie pretutindeni, cugetul nostru are puterea să-l alunge; minunea frumuseţilor îl ajută!

12.158. Trăind în lumea durerii, am nădăjduit disperaţi într-un ideal de libertate, ca fiind cea mai frumoasă iubire pentru urmaşii noştri.

URMAŞI

12.157. De-am lăsat un cuvânt, este îndrăgitul meu dar pentru voi, cei de după clipa mea...
12.159. Iubind, am putut detesta moartea şi genera un zâmbet pentru tihna celor de după mine.
12.160. Învăluit de credinţă, am puterea să vin până la voi, urmaşi de fală, cu umilul dar al dragostei mele.
12.161. Pentru grijile ce le veţi avea, urmaşi doritori de iubire, am săpat o fântână şi am sădit un pom, iar pentru sufletul vostru vă doresc credinţă şi vă închin bucuriile mele...
12.162. Datoria urmaşilor este să-şi judece înaintaşii; dacă aceştia şi-au îndeplinit menirea de a lăsa generaţiilor viitoare întreaga lor putere de jertfă.
12.163. Tot ce avem în fiinţa noastră dorim să pătrundă cât mai adânc în viitor, purtând lumina spiritului şi a dragostei pentru cei ce vor veni...
12.164. Câte minuni nu le dorim celor ce ne urmează! Nu doar ce-am visat şi n-am avut parte, ci şi ceea ce Dumnezeu abia de-acum încolo va crea...
12.165. Lăsăm celor ce ne urmează speranţele noastre cele mai cutezătoare, pe care le-am avut spre a le desăvârşi împlinirea!
12.166. Trebuie să dăruim urmaşilor puterea de a crea şi zâmbetul de a iubi.
12.167. Numai urmaşii puterii noastre de spirit pot conduce mai departe *nava nemuririi* în care ne-am îmbarcat.
12.168. Dacă urmaşii vor avea credinţa că nu i-am iubit, atunci să ştie că au împuternicirea să stingă văpăile cugetului pe care le-am aprins pentru ei drept candele în Eternitate.

12.169. Ce dorim urmaşilor de după noi nu se măsoară în averi uriaşe, ci în puteri pe care spiritul uman le va dobândi: desăvârşirea de a dispune de sine şi de a se autocrea...
12.170. Când nu vom mai putea în niciun fel ajunge până la urmaşii noştri, trecutul, îndepărtat de orice viitor şi uitat în adâncurile Timpului, se va cutremura când şi când de regrete!

VALOARE

12.171. Valoarea omului este rodul sacrificiului de sine...
12.172. Pentru ca omul să poată valora ceva, trebuie să strângă, cu trudă, fiecare monedă a faptelor sale.
12.173. Valorile *emit* putere; nimicurile o *pretind*.
12.174. Valoarea vieţii este adevărul ei – libertatea de a-l folosi!
12.175. Falsele valori sunt strălucitoare la suprafaţă şi goale de orice conţinut important...
12.176. Adevărata valoare nu este nimic altceva decât jertfă şi numai jertfă...
12.177. Afirmarea valorii se supune experienţei şi se închină străduinţei perseverente.
12.178. Oamenii de valoare sunt cei mai păgubiţi de bucuriile vieţii şi favorizaţi de durerile ei.
12.179. Teama de ignoranţă şi de nimicnicie este prima dovadă a valorii.
12.180. Ideile sunt certificatul de onoare al valorii.
12.181. Măsura valorii este dată de frumuseţea culturii asimilate...
12.182. Neputând înţelege valoarea, ignorantul o dispreţuieşte, impunând umilitoare dureri.
12.183. Propriul efort iradiază lumina valorii dobândite!
12.184. Singura certificare a valorii este înfruntarea Timpului – *înveşnicirea*.
12.185. Nu ai niciun merit că... *exişti*; are importanţă dacă *ai existat*; posteritatea enumeră valorile!
12.186. Obsesia valorii proprii este drama tuturor...
12.187. Toţi indivizii infecunzi de valori înmulţesc plutoanele ce se pregătesc să parvină.
12.188. Puterea valorii constă în esenţa conţinutului; înşelarea ignoranţei – în strălucirea pojghiţei pe care o afişează.
12.189. Omul îşi soarbe valoarea din timpul în care s-a desăvârşit...
12.190. Valoarea ta să fie cel puţin o picătură în mările de speranţe ale lumii!
12.191. Nonvaloare – plus reclamă; minte rară – grea durere; vorbe rele – nebunie!
12.192. Valoarea imprimă ideea în cremenea Eternităţii.
12.193. Dacă ajungi să-ţi nesocoteşti propria valoare, nu-ţi rămâne decât să afli cum ai putea să o îmbogăţeşti mai mult.
12.194. Lipsa valorii este înlocuită de patima puterii – trădarea: apogeu de interese, pervertirea conştiinţei.
12.195. Cine ameninţă şi insultă este stăpânit de teama lipsei sale de curaj şi de micimea valorii proprii...

12.196. Valoarea cuprinde multiple unităţi de măsură ale trecerii prin viaţă; ea nu se mulţumeşte cu încercări rare şi cu suferinţe minore.
12.197. Oamenii fără valoare sunt remarcaţi numai prin absenţa lor; ca să nu spunem că sunt inexistenţi tocmai prin prezenţa lor.
12.198. Niciun veşmânt nu dă valoare omului, chiar dacă îşi acoperă urâţeniile; izul nimicului se împrăştie, iar prostia zgândăreşte...
12.199. Valorile autentice reuşesc întotdeauna în viaţă: cele care ratează sunt doar *mediocrităţi geniale* precum ceilalţi necunoscuţi...
12.200. Valorile sunt măsuri de referinţă ale istoriei; faptele ratate – pete albe – întuneric al spiritului.
12.201. Universalitatea unor idei nu se exprimă prin cantitate şi reclamă, ci numai prin *valoare, morală, inspiraţie*; înfruntarea Timpului!
12.202. Neliniştile sunt creatoare de valori: zămisliri de artă şi de *nemurire*.
12.203. Când ne gândim la propria noastră valoare, rareori nu-i îndreptăţim pe toţi ceilalţi oameni să ne considere mai buni decât suntem!
12.204. Valoarea noastră trebuie să fie un model de schimb pentru credinţă; nu avem nevoie decât de *dragoste* şi de *bunătate*!...
12.205. Adevărata valoare garantează singură pentru sine; oricât ar fi de mare averea giranţilor este nulă...
12.206. Când omul dobândeşte puterea de a recunoaşte puritatea valorilor, descoperă sfinţenia împăcării cu sine şi, chiar dacă n-are curajul libertăţii, are fericirea şi revelaţia Divinităţii!
12.207. Nemulţumirea de sine adaugă valoare dacă sfârşeşte în înfăptuiri de seamă...
12.208. Valoarea umană nu este o iluzie ori o simplă dorinţă; ea are puterea de a crea şi de a dărui...
12.209. Valoarea îşi concretizează existenţa numai prin diadema faptelor de seamă.
12.210. Pentru o adevărată valoare orice preţ oferit nu poate fi decât o insultă.
12.211. Persecuţia în orice mod a valorilor este forma de manifestare a incompetenţei.
12.212. Certificarea valorii o face numai exigenţa societăţii, fără să ţină seama nici de dorinţe şi nici de pretenţii.
12.213. Nici promisiunile şi nici puterea deţinută nu dovedesc în niciun fel valoarea pretinsă.
12.214. Adevărata valoare emană putere şi inspiră respect.
12.215. Valorile n-au blazoane strălucitoare; au modestia tăcerii, supunerea răbdării şi îndurarea suferinţei.
12.216. Chiar dacă ne îmbrăcăm cât mai scump şi ne împodobim cu aur, nu valorăm cu nimic mai mult decât meritărm în realitate; valoarea nu e o înșelare!
12.217. Orice naţiune este o lume a valorilor ei; în absenţa lor libertatea se stinge, ţara secătuieşte de fapte şi de eroi.
12.218. Faptele sunt măsura valorii pe care o avem!
12.219. Valorile cuprind în ele genomul nemuririi; ele străluminează oricând şi oriunde!

12.220. Fiecare valoare își are puterea ei de afirmare, nu piere în neant, se înveșnicește în lume.
12.221. Ideile nasc valorile, valorile ne definesc!
12.222. Şi zgura intruşilor se aşează printre nestematele valorilor!
12.223. Prima confirmare a puterii noastre de spirit este dată de recunoaşterea valorii altora.
12.224. Descoperă ceea ce un om are mai valoros și apoi compară-le cu dorințele tale; nu intra în mitologie drept un monstru!
12.225. Valoarea noastră nu este mai mare decât aceea pe care ne-o acordă lumea.
12.226. Da, adevăratele valori nu mor niciodată, dar mai întâi trebuie să se nască; dacă nu sunt împotriviri!
12.227. Numai cunoscând scara valorilor, poți admira ceea ce este mai sus.
12.228. Nu-ți stabili singur valoare faptelor, decizia aparține lumii; favorabilă ori necruțătoare!

VANITATE

12.229. Şi pentru insuccese vanitatea înalţă imnuri de slavă!
12.230. Un om prea generos nu-i atât de lăudat cât este suspectat de vanitate.
12.231. Pe măsură ce omul îmbătrâneşte, vanitatea sa... întinereşte!
12.232. Vanitatea vrea blazon de nobleţe, își arogă privilegiul virtuţilor...
12.233. Averile care prisosesc hrănesc vanitatea!
12.234. Vanitatea dezmiardă slăbiciunile proprii, biciuind meritele altora.
12.235. Vanitatea preferă să sufere decât să renunţe la propriile mofturi...
12.236. Vanitatea își priveşte succesul ca pe un soare, orbindu-se de plăcere.
12.237. Vanitatea este tributul care sărăceşte personalitatea umană...
12.238. Modestia ascunde cu sfială suferinţa; vanitatea o expune cu bravadă şi pretinde glorie!
12.239. Vanitatea trădează inferioritatea educaţiei.
12.240. Noi n-avem curajul să ne certăm cu modestia, dar o face foarte bine vanitatea noastră: se substituie personalităţii ce-o avem!
12.241. Faţă de orice critică vanitatea pregăteşte anticipat tirul contraargumentelor; ea se consideră în afara vinei şi a urâtului, precum şi dincolo de lege şi de morală...
12.242. Oamenii Puterii îmbracă haina vanităţii pentru a părea că nu-s activiştii de ieri, îmbătrâniţi în năravuri, ci sunt europeni autentici, înnobilaţi de noua lor avere...
12.243. Dacă ai nevoie să ascunzi defecte, slăbiciuni ori păcate, atunci pune-ţi masca vanităţii pe suflet şi vei putea induce în eroare un întreg electorat.
12.244. Vanitatea ne apără la suprafaţă de cei fără curaj, dar ne roade în interior când atacă cei viteji.
12.245. Te-am purtat în spate, vanitate, mai toţi dintre noi, câtăva vreme şi de atunci suntem cam încovoiaţi; verticalitatea noastră lasă de dorit...
12.246. Vanitatea este ca o coroană de spini purtată de un om de seamă...

VÂNZARE, CUMPĂRARE

12.247. Pentru plăceri ne vindem inima; pentru patimi – sufletul.
12.248. O ţară vândută nu mai poate răscumpăra valoarea libertăţii pierdute...
12.249. Cine se vinde nu valorează nimic.
12.250. Suma pe care se vinde sufletul este mai mică decât preţul oricărei canalii...
12.251. Cine nu se vinde nimănui îşi aparţine sieşi spre a se dărui tuturor; valorile autentice nu pot fi preţuite!
12.252. Când se cumpără tot ceea ce se oferă, lumea este cu siguranţă înşelată...
12.253. Orgolioşii vând, dar n-au ce oferi; modeştii cumpără, însă n-au cu ce plăti...
12.254. Cine îşi cumpără *onoare* ştie să-şi vândă foarte bine *trădarea*!...
12.255. Din păcate, noi, oamenii, am învăţat de la Iuda să vindem tocmai ceea ce este cel mai important; dar şi mai grav este că nici nu regretăm, cel puţin în modul în care el a făcut-o!
12.256. Oricât ne-ar mulţumi preţul cu care ne vindem, să nu uităm niciodată că, în acea clipă, gestul nostru ne-a devalorizat definitiv!
12.257. Trăim într-o *lume a interesului* în care totul se vinde şi se cumpără; dacă se caută valoare şi nu se găseşte, se inventează; dacă este suficientă, atunci i se ciunteşte din merite.
12.258. Să-mi fi vândut oare sufletul fără să o simt sau să o recunosc? De-am făcut-o, Doamne, fiind din lut, cu Suflarea Ta pierde-mă, Te rog, în această clipă!
12.259. Mi-am cumpărat suferinţe, vânzându-mi libertăţii liniştea, dar a meritat; sunt renăscut!

VEAC

12.260. De veacul tău nu poţi să te desprinzi; robit ideilor, ţi-e zborul împietrit!
12.261. Veacurile sunt nisipul eternităţii în care, din când în când, pare că scânteiază o faptă genială.
12.262. Pentru a te bucura de lumină sparge zidurile veacului orb în care te petreci!
12.263. Ceea ce rămâne peste veacuri vine din vremuri grele...
12.264. Prin puterea veacurilor şi munţii zboară în văzduh ca fărâme de nisip.
12.265. Am trăit într-un veac blestemat; îngerii au plâns, diavolii s-au înveselit; ne-am dorit moartea mai mult decât am putut înfrunta necredinţa!
12.266. Ura a fost învrăjbirea veacului comunist – nesocotirea nu doar a fiinţei umane, ci şi chiar a lui Dumnezeu.
12.267. Doar că ne măsurăm speranţa de viaţă cât durata unui veac este singurul merit pe care îl acordăm vremurilor mai recente; de prea mult timp *secolul lui Pericle* este aşteptat!
12.268. Veacurile *se civilizează*, dezvoltând mijloace de ucidere şi de însingurare spirituală: în curând ne vom pune cagule nu doar pe faţă, ci şi pe suflet...
12.269. Oricât de mult şi-ar primeni veacul înfăţişarea, spiritul lui îşi păstrează influenţele milenare, acceptând cu greu imixtiunile amăgitoare.
12.270. O, veac al XX-lea, te-ai stins în cruntă zvârcolire şi nici măcar nu te-ai împărtăşit! Chiar dacă ne-ai îndurerat atât de mult, n-avem ce să-ţi facem; te iertăm, ne ducem în noul timp, deşi nu-l credem mai bun... aşteptăm să vină secolul în care vom putea să renaştem!

12.271. La jumătatea veacului am zburat să cucerim lumea, dar abia de am ajuns, în genunchi, până la sfârşitul lui; înălţarea ne-a fost interzisă, iar idealurile frânte...
12.272. Veacul trecut ne-a dominat fiinţa – a chinuit-o – dar până la cugetul nostru nu s-a putut ridica; şi-a pârjolit aripile de idealurile sfinte...
12.273. Nu reproșez nimic Divinității, nu judec alcătuirea planetei, dar mă răzvrătesc împotriva veacului îmbâcsit de ură și războinic!

VIAŢĂ

12.274. În afară de viaţă nimic nu-i important în nisipul eternităţii.
12.275. Ne bucurăm că trăim, ne întristăm de cum trăim; viaţa condiţionează!
12.276. Spre a-i cunoaşte desăvârşirea, viaţa merită orice sacrificiu.
12.277. Cine are puterea să afle ce este viaţa descoperă însăşi sfinţenia – nemurirea.
12.278. Deşi suntem atât de datori vieţii, întotdeauna pretindem totul de la ea.
12.279. Valoarea vieţii n-are unitate de măsură, egalitate de existenţă şi limită de gândire!
12.280. Pentru fapte mari viaţa este efemeră; pentru fleacuri – nesfârşit de lungă...
12.281. Viaţa este frumoasă numai împodobită cu străduinţele proprii!
12.282. Indiferent cum este viaţa, nu există jertfă potrivită pentru ea; doar sfinţenia poate interveni...
12.283. Viaţa este un permanent experiment al naturii spre desăvârşire!
12.284. Şansa vieţii de a fi eternă este însăşi generarea vieţii.
12.285. Viaţa este o mare a dorinţelor veşnic schimbătoare!
12.286. Viaţa se exprimă prin luptă; biruinţa este patima şi nobleţea ei!
12.287. Fiecare om are chemarea sa proprie în viaţă, dar mulţi o nesocotesc, risipindu-se în nimicuri amăgitoare.
12.288. Omul îşi închină viaţa idealurilor sale cu riscul jertfei de sine.
12.289. Viaţa oferă totul, dar cu ce preţ!
12.290. Fără miracolul vieţii Universul ar fi o absurditate!
12.291. În absenţa vieţii nu există decât dezolare...
12.292. Miracolul Universului este viaţa; desăvârşirea ei – Omul!
12.293. Viaţa este o văpaie de simţire în raza căreia toate umbrele pier...
12.294. Oricât ar fi de efemeră, viaţa este mai presus de... veşnicia morţii!
12.295. Larma vieţii este trecătoare; liniştea spiritului – eternă.
12.296. Când iubeşti viaţa, trebuie să-i cureţi toate murdăriile nedreptăţii!
12.297. Visurile sunt florile vieţii; faptele – roadele ei.
12.298. Omul tâlhăreşte propria lui viaţă; vrea totul de la ea!
12.299. Adeseori privim viaţa în faţă, dar o înţelegem pe dos...
12.300. Cine slujeşte cu devotament viaţa culege roadele iubirii sale oricât ar fi truda de amară...
12.301. Între *rău* şi *bine* se desfăşoară uimitoarea simfonie a vieţii!
12.302. Viaţa este sanctuarul iubirii...
12.303. Oricâtă durere ar exista în zbuciumul vieţii, refuzăm oricând clipa păcii eterne!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

12.304. Viaţa este o clipă divină pătrunsă în... *eternitatea* speranţelor.

12.305. Când se împotriveşte minciunii, viaţa este o furtună aprigă, spulberând mizeria şi nedreptatea.

12.306. Viaţa este o nevoie aprigă de iubire...

12.307. Cine are puterea să sfideze moartea i-a dezvăluit viaţa toate tainele ei.

12.308. Pentru un grăunte de sublim, din veşnicia firii oarbe, viaţa a ales vremelnicia...

12.309. Destinul apei este *viaţa*; al vieţii – *omul*; al acestuia – *fericirea*.

12.310. Când dreptatea este umbrită de eterna durere, viaţa nu poate fi decât o tristă înşelare.

12.311. Naşterea ca şi moartea se îngemănează prin măreţie şi demnitate: *viaţă*...

12.312. Renegându-ţi faptele vieţii, înalţi propriul tău eşafod.

12.313. Când este împodobită de preocupări frumoase, viaţa se îndepărtează de slăbiciuni amăgitoare.

12.314. Viaţa este lume, lumea este dragoste, dragostea este sublim; existenţa fiind o sfinţenie!

12.315. Când viaţa nu este trăită în lumina adevărului, iluzia îi întunecă frumuseţea.

12.316. Pentru dreptul la viaţă erupe din tine însuţi răzvrătirea împotriva împilării...

12.317. Viaţa nu se petrece, se cucereşte!

12.318. Nu cerşi o doză minimă de viaţă; pretinde neştirbită condiţia umană!

12.319. Viaţa este speranţa supremă a naturii...

12.320. Descoperă puterile existenţei, nu lâncezeala care o curmă; între *bine* şi *rău* există viaţă de om!

12.321. Viaţa este un permanent protest...

12.322. Nu cerşi de la viaţă milă de a trăi: impune-i *idealuri, încredere* şi *devotament*!

12.323. Încrederea în viaţă este cea mai frumoasă desfătare, chiar dacă este numai o iluzie!

12.324. Viaţa a apărut pentru a se putea ivi moartea; o lecţie dură a eternului Neînţeles!

12.325. Drumul spre izbânda vieţii trece prin infernul suferinţelor; victoriile n-au limită de jertfă!

12.326. Viaţa este un grăunte de infinit şi de eternitate; *daruri divine* pentru suprem destin.

12.327. N-am altceva să vă dau decât viaţa mea: dacă pentru voi ea nu valorează nimic, pentru mine însă preţul ei lasă fără importanţă orice pretenţie.

12.328. Este o străfulgerare viaţa, dar *sentimentul eternităţii* ei învăpăiază faptele noastre!

11.329. Viaţa este o mare bogăţie atunci când îi foloseşti valorile cu chibzuinţă şi străluminarea cu zgârcenie...

11.330. Zbuciumul vieţii este ca o rugăciune în care dorim să ne cufundăm, dar nu ajungem niciodată să o facem pe deplin şi cu sinceritate.

12.331. Sensul vieţii este unic: *înălţarea spiritului* – veşnica înviere a binelui.

12.332. Dacă sensul vieţii nu este înălţarea, dedesubt este prăpastie, deasupra – teamă de lumină!
12.333. Atunci când vom cunoaşte taina vieţii, ne vom pretinde *dumnezei,* dar vom ieşi din sfinţenia frumuseţii...
12.334. Rostul vieţii nu-i să suprime moartea, ci să aprindă flacăra veşniciei.
12.335. Viaţa impune pentru prezent răspunderi clare, lăsându-i viitorului speranţele amăgitoare.
12.336. Mai simplu şi frumos este să-ţi construieşti, chiar cu mare greutate, o viaţă proprie decât să intri cu uşurinţă în calapodul alteia.
12.337. Trăită sub protecţia adevărului, viaţa este pură, deşi nu este comodă; înconjurată de amăgirile minciunii se lăfăie în luxul umilinţelor.
12.338. Viaţa nu poate fi apreciată după bogăţia dorinţelor; în vara de jar a insuccesel or trebuie premeditată toamna roadelor bogate.
12.339. Ce mult timp avem, la un moment dat, ce puţine clipe ne vor rămâne; ce viaţă plină de visuri, ce amăgiri fără viitor!
12.340. Viaţa este un exces de materie şi de suflet, o armonie de Infinit şi de Eternitate, o lacrimă de cuget ca un suspin al Divinităţii.
12.341. Când omiţi ceea ce-i important, viaţa pare o desfătare.
12.342. E viaţa ca un duh şi-i universul tot, cum marea-i val cu val şi clipă de-nceput...
12.343. Oricând poţi să începi o viaţă nouă: soarele răsare, o altă zi urmează, etern necunoscutul cheamă!
12.344. Naşterea este clipa de unde începe *măreţia, infinitul* şi *sfinţenia* vieţii.
12.345. Când nu slujim idealurile vieţii, slugărim urâţeniile ei!
12.346. Zilele vieţii plutesc într-o barcă de speranţe, pe mările zbuciumate ale nevoilor.
12.347. Începem viaţa, dorind să o cunoaştem cât mai mult şi o sfârşim înţelegând-o tot mai puţin.
12.348. Viaţa este prea scurtă numai pentru *genii*; pentru fapte oarbe veacul prisoseşte!
12349. Prin clipa vieţii veşnicia a dobândit înţeles şi *desăvârşire*.
12.350. Biata viaţă! O fugară amantă a Timpului!
12.351. Naşterea este începutul unei lupte: rând pe rând se pierd *inocenţa, idealurile* şi *puterea*; ce victorie desăvârşită este viaţa!
12.352. Pentru a înflori viaţa are nevoie nu numai de soare şi de rouă, ci şi de o fărâmă de gunoi...
12.353. Viaţa este un pisc de idealuri, nu o văgăună de interese.
12.354. Cât timp trăim, ne târguieşte lumea viaţa; de aceea-i bine s-o păstrăm cât mai frumoasă!
12.355. Urci muntele vieţii pentru a privi lumina înălţimilor, nu pentru a zbura în prăpăstiile viciului!
12.356. Când preocupările sunt minore, viaţa este trecătoare, iar suferinţele prelungi.

12.357. Când viaţa este schilodită de libertate, nu foloseşte la nimic cârja de aur a promisiunilor.
12.358. Viaţa nu se priponeşte de prejudecăţi şi nu se îngrădeşte cu legi în parcele de fericire.
12.359. Când viaţa este înnegurată, transformă-te în furtună!
12.360. Viaţa este o coloană de valori umane, de idealuri şi de fericire; urcuşul este greu, înşelările pândesc, dar sfinţenia nu dezamăgeşte.
12.361. Toate secretele vieţii constau în rezolvarea unei singure ecuaţii în care necunoscutele sunt cele zece porunci.
12.362. Viaţa pare scurtă când aşteptăm totul de la ea, fără să pretindem lucruri importante de la noi; de la lume – fapte, de la noi – nimicuri?!
12.363. Nu teama de moarte este predominantă, ci obsesia vieţii: patima de frumos şi foamea de speranţe.
12.364. Infatuarea să ne fie doar încrederea în viaţă; izbândă necondiţionată!
12.365. Viaţă – răbdare nepermis de scurtă; o fulgerare a Eternităţii.
12.366. Găsim atât de multă vină vieţii, încât facem din ea un morman de gunoaie...
12.367. Viaţă – intrare în necunoscut; adevăr desprins din Divinitate.
12.368. Dacă viaţa este o pierdere de Timp, nimic nu va fi: ne stingem în nefiinţă.
12.369. Nu ucideţi viaţa cu mâzga iluziilor; lăsaţi visurile să zboare în curajul realităţilor, iar idealurile să se contopească în geniul trudei.
12.370. Înţelegerea vieţii este un îndemn al ştiinţei finalizat printr-un triumf al credinţei.
12.371. Viaţa este frumoasă când am sentimentul că sunt Eu, că eşti Tu şi că există El; umilinţa pustiului ar aduce moarte!
12.372. Ceea ce *credem* şi *facem* imprimă sens vieţii; ceea ce risipim, desconsiderăm şi uităm prefigurează nefericirea destinului nostru.
12.373. Vai, omule! Tu ştii ce este sămânţa ce-ntreaga fire veşnic reînnoieşte, dar nu cunoşti miracolul ce viaţa o iveşte; tu doar presimţi *dumnezeirea*!
12.374. Există în om un impuls sacru ce descătuşează viaţă, speranţe, nemărginire; el vine din voinţă şi din nelinişti...
12.375. Viaţa este o comoară pe care o oferim cu bucurie lumii; la sfârşit moartea este întâmpinată de un suveran surâs...
12.376. Intensitatea şi demnitatea vieţii sunt date de efortul nostru şi de exigenţa asupra darurilor ei.
12.377. Agonia nu-i existenţă umană, iar firimiturile nu sunt mană pentru supravieţuire; viaţa este un plus de natură, un adaos din duhul suprem!
12.378. Contemplă-ţi viaţa şi vei şti să mori; nu plânge, surâde, iubeşte!
12.379. În afara istoriei viaţa este o sfâşiere de idealuri; spiritul viitorului rânduieşte *mântuire*!
12.380. Când se credea în zei, viaţa era mai frumoasă; nu apăruseră... supraoamenii!...
12.381. Daţi-ne viaţă fără griji şi suntem siguri că o vom plânge pe aceasta de acum...

12.382. Mulţi oameni vorbesc frumos despre viaţă, dar o trăiesc urât.
12.383. Dacă nu putem fi creatori de viaţă, nu putem fi nici demonii ei, neîmplinirile oamenilor sunt *rosturi divine*!
12.384. Când purtăm regretul că viaţa ne-a dat prea puţin, nu avem nici bucuria că i-am dăruit ceva!
12.385. Primeşte orice de la viaţă, dar numai după ce-i oferi ceva din puterile tale...
12.386. Iubim extatic toate frumuseţile vieţii, speranţele, neliniştile, vremelnicia; aşa de nestatornice cum sunt!
12.387. Bilanţul vieţii: minus faţă de cât am sperat, plus pentru câtă libertate am avut; armonie perfectă în raport cu propria jertfă.
12.388. Adevărul, gândul, ideea sunt fragmente de viaţă – veşnicii de credinţă; pe când minciuna, eroarea, prostia sunt clipe ale morţii – dureri ale ereziei.
12.389. Privirea se opreşte în frumuseţe, iar sufletul se fixează în dragoste; adorăm chemările vieţii şi ne contopim cu nemărginirea viselor!
12.390. Marea obsesie este întrebarea: *ce facem cu viaţa noastră*? Ce lăsăm celor însetaţi de frumuseţe? De nu cumva am urâţi lumea, chiar dacă pretindem că atât de mult am iubit-o!
12.391. Atunci când ne părăsesc prietenii şi când nici nu mai ai nimic de spus, *lupta cu viaţa* este aproape de sfârşit; bucură-te dacă poţi încheia armistiţiul: *non omnis moriar* precum a scris Horatius.
12.392. Stindardul vieţii este o batistă udată cu lacrimi de fericire ori de neîmpliniri şi nedreptate; timpul ne flutură existenţa spre a-i zvânta suspinele!
12.393. Nu-i nevoie să schimbăm viaţa ori de câte ori nu ne place câte ceva; ca *dăruire divină* nici nu am putea; este de ajuns să ne rugăm mai mult!
12.394. Viaţa este bucurie, dar şi puţină tristeţe, lumină şi contururi de umbră, credinţă aprinsă şi semne de îndoială, înţelepciune şi uitare de sine, supremă raţiune şi sentimente pătimaşe; fiecare se potriveşte în simfonii răscolitoare şi-n rugăciuni profunde.
12.395. Când vrei să cucereşti viaţa, nu ocoleşti nici durerea ta, nici pe aceea a lumii; le înfrunţi deopotrivă, căci sunteţi o singură credinţă!
12.396. Viaţa nu este doar o aparenţă; este o taină eternă, o *împuternicire divină*; însăşi decizia morţii îi poate aparţine.
12.397. Despre viaţa noastră trebuie să spunem nu doar *a fost* sau *este,* ci, mai ales, *va fi*; *să nu murim pe deplin niciodată*!
12.398. Ordonată în *cinste, idealuri* şi *dreptate*, viaţa capătă o aureolă de libertate pură ca o rugăciune înălţătoare.
12.399. Negăm Divinitatea şi-i dăm Materiei puteri absolute, dar nu putem deosebi Adevărul de Înşelare, Nimicul de Infinit, Realitatea de Iluzie; ne batem joc de viaţa noastră!
12.400. Ne înalţă spre stele idealurile, ne afundă în întuneric teama şi indiferenţa: rostul vieţii este numai zborul!
12.401. Trebuie să smulgem vieţii şi ultima ei suflare: să ni se dea pe de-a-ntregul!
12.402. Căutaţi-mi viaţa printre nelinişti, iar mormântul printre stele: de-aş fi meritat, aceasta mi-ar fi fost voia!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

12.403. Ca să ne apărăm viaţa însingurată şi neînsemnată, ne-am luptat cu epoca noastră vinovată.

12.404. Întreaga viaţă o simţim ca pe o imensă clipă de veghe, pentru a avea o şansă de luptă, de libertate şi de fericire.

12.405. Viaţa adevărată este o simplă infinitate de speranţe...

12.406. Dacă ne-ar fi crescut cineva în palme, credem că n-ar fi meritat să luptăm pentru a cuceri nemărginirile vieţii!

12.407. În exilul ei pământean, viaţa nu poate fi mai frumoasă decât este, cum nici speranţele nu pot fi nemărginite...

12.408. Am cunoscut într-atât de mult viaţa, încât îmi pot explica de ce o înţeleg prea puţin...

12.409. Duşmanii necruţători şi perverşi ai vieţii mele au fost: comoditatea, nepăsarea şi indiferenţa; laşitatea, orgoliul şi trufia; abuzul, aroganţa şi nedreptatea. Cu ei m-am întrecut, pe ei nu i-am iertat, nici iubit, ba i-am urât cu aprinsă indignare; ei au fost măsura, orizontul şi idealul peste care – cu disperată credinţă – am nădăjduit să trec spre a mă depăşi pe mine însumi...

12.410. Când mă gândesc cât de repede a trecut şirul anilor mei, tot mult prea scurtă mi se pare viaţa şi imposibilă orice răzvrătire faţă de Voinţa unor raţiuni de neînţeles şi necruţătoare.

12.411. Oricât de frumoasă ar fi viaţa, întotdeauna trebuie să o judecăm ca pe o *alungare din rai*.

12.412. Viaţa este atât de frumoasă, pentru că unii oameni sunt nemuritori; şi cu cât vor fi mai mulţi, cu atât *ne vom putea mântui* fiecare dintre noi!

12.413. Dacă o singură clipă poţi medita asupra rosturilor vieţii, atunci nu poţi fi decât un învingător...

12.414. Viaţa nu este nimic altceva decât iubirile şi pasiunile ei.

12.415. Vom fi fiind fiinţe robite de a eternei plăsmuire artă, dar magia vieţii – miracolul genezei şi fiinţării ei – întrece orice închipuire, întrezărind numai *divine rosturi*...

12.416. Ne place să provocăm viaţa, s-o cercetăm, să o dominăm, s-o contemplăm, dar şi să-i iubim toate încercările prin care trece, chiar şi amăgirile ei.

12.417. Răscolim în toate felurile rosturile vieţii pentru a putea deprinde să urcăm cărările luminoase ale idealurilor.

12.418. La tinereţe viaţa ne pare o bogăţie din care o să ne tot înfruptăm; mai târziu o percepem abia ca pe o biată fărâmă şi flămânzim cumplit de dorul ei...

12.419. Fără prezenţa vieţii întregul Univers material nu este decât un vid; rosturi absurde...

12.420. De-am fi fost un infim grăunte de lut ori doar un bulgăre de gheaţă, tot am fi fost fericiţi de ne-ar fi fost aprinsă flacăra de viaţă!

12.421. Invidia vieţii cuiva se poate amplifica într-o obsesie care să anuleze propriile noastre fapte de seamă.

12.422. Când credem că nu mai avem nimic de căutat şi de cucerit în nemărginirile vieţii, uităm sau n-avem curajul să pătrundem în haos; şi el este sortit a fi limpezit...

12.423. *Cristalele mele de viaţă sunt cugetările*; le emit licăriri ca pe *chintesenţe divine...*
12.424. Viaţa îşi împlineşte existenţa străfulgerată de minunea cugetului.
12.425. Întotdeauna avem în faţă un obstacol greu de înfruntat: viaţa; are pasiunea înălţimilor – a victoriilor!
12.426. Prăpăstiile vieţii care ne înfricoşează le putem astupa numai cu munţi de încredere, de trudă şi de speranţe; e ca o jertfă, dar merită!
12.427. Ce puţin învăţăm să trăim în scurta noastră viaţă!
12.428. Viaţă bună, iartă-ne că te chinuim c-o mulţime de pretenţii, fără să-ţi fi împlinit niciun vis pe care ni l-ai dăruit!
12.429. Umbra vieţii mele poate că va putea fi luminată de ideile cărţilor pe care le-a putut licuri cugetul meu!
12.430. De-am putea reîntoarce curgerea vieţii, ar sta lumea pe loc şi-ar fi un Turnul-Babel al generaţiilor!
12.431. Viață, nu ne putem despărți; te iau cu mine în eternitate!
12.432. Viaţa este îndelungă numai atunci când faptele ne sunt numeroase.
12.433. Viaţa este pe deplin măsurabilă prin realizările ei – prin ideile generate!
12.434. Degeaba viaţa este îndelungă, dacă trăirea ei nu îi impune cu nimic prezenţa!
12.435. Pentru a ne putea desăvârşi Patria, existenţa ne îmbogăţeşte cu multiple oferte, dar vieţii numai noi trebuie să-i dăruim toată puterea fiinţei spre a le folosi.
12.436. Calea vieţii duce întotdeauna spre ţeluri greu de atins; nu ne putem opri la hanurile ademenitoare din drum!
12.437. Faţă de existenţa noastră viaţa este indiferentă; doar noi îi impunem să ne arate minunile ei şi să ne ofere daruri necunoscute.
12.438. Dacă eforturile noastre de a cuceri viaţa sunt însemnate, ea se lasă uşor sedusă; se oferă chiar a fi jefuită de taine.
12.439. Pretenţiile noastre nu intimidează viaţa; ea rămâne o bogăţie de taine, noi pierim în sărăcia derizoriului.
12.440. Pentru fiecare din noi frumuseţile şi bogăţiile vieţii sunt o ofertă nelimitată, dar condiţionată de timp; ce n-am folosit la vremea lor, pierdut rămâne!
12.441. Nici indiferenţa şi nici îndurarea nu protejează viaţa; doar perseverenţa luptei îi asigură izbânda desăvârşirii!
12.442. Ca să te poţi înfrupta din avuţiile vieţii, nu trebuie decât să ai curajul de a lupta să le cucereşti; nu se dobândesc prin milă ori prin îngăduinţa hazardului!
12.443 Viaţa este ca o dublă reacţie chimică ce absoarbe, dar şi produce energie; cere efortul nostru, oferă izvoare de frumuseţe şi aripi de zbor.
12.444. Culmile vieţii se cuceresc foarte greu, dar merită pe deplin orice jertfă; descoperim alte lumi, trăim mai multe existenţe!
12.445. Pentru a-ţi oferi tot ceeea ce doreşti, viaţa îţi pretinde să o iubeşti cu patimă – să te jertfeşti chiar pentru ea!
12.446. Tot ceea ce făureşi în viaţă îţi oferi, de fapt, ţie însuţi; o permanentă aviditate de împliniri ne defineşte existenţa!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

12.447. Toată viaţa ne potolim excesele şi ne înfrânăm patimile, dar şi ne ascundem cu grijă răutăţile şi păcatele săvârşite.

12.448. Cu timpul, ne îndepărtăm de multe minuni ale vieţii, pentru că suntem cuceriţi de noi altele; întrega existenţă este un edificiu de miracole!

12.449. Zilele vieţii sunt ca fulgii de nea; se topesc neştiuţi ori troienesc fapte de seamă!

12.450. Tot ceea ce este nemărginit de frumos trece dureros de repede – viaţă!

12.451. Marele regret al vieţii este că nu o cunoaştem îndeajuns; câte ne-ar mai fi putut oferi!

12.452. Prin cugetările pe care le-am scris am nădăjduit să dau un sens vieţii mele!

12.453. Când va fi din viață să mă sting, aș vrea să mi se-ntâmpe-n vis, precum fluturilor care mor cu aripile defăcute, părându-li-se că zboară.

12.454. Vărstele vieții: copilăria – primăvara minunilor, tinerețea – fantezii de rai, maturitatea – roadele împlinirilor, bătrânețea – marea restriște!

12.455.Am mers în viață mai încet, dar nu m-am oprit la niciun han amgitor; sunt acum aproape de frunte...

12.456. Viața nu este uniformă; în fiecare clipă gândim altceva, de parcă noi suntem alții.

12.457. Când viața a avut curajul de a îmbătrâni, denotă suprema virtute pe care a avut-o!

12.458. Experiența de viață ne arată cum este lumea și ne înlesnește să învățăm de la noi înșine.

12.459.Viața nu renunță la nimic din ceea ce este al ei, fiind un permanent protest.

12.460. Tot timpul așteptăm să se întâmple în viața noastră un fapt deosebit și chiar minuni.

12.461. Când viața nu învinge, Universul se stinge!

12.462. Credem că purtăm în viață o povară prea grea, deși urcăm Golgota doar cu o cruciuliță.

12.463. Dacă nu faci nimic, nu vei avea din ce să-ți construiești viața, va fi un pustiu!

12.464. Dacă nu investim efort, inteligență și suflet, viața n-ar nicio valoare.

12.465. Viața trebuie să fie o permanentă victorie, nu un răgaz de înfrângeri.

12.466. Dacă nu simți că trăiești viața, nu-ți vei da seama nici când ai să mori.

12.467. Doamne, cu câtă frumusețe ne-ai împodobit viața, dar nu vrem să o privim cu sufletul și nici nu o merităm.

12.468. Viață, tu știi că doar pe tine te consider importantă; faptele, idile, însuși geniul sunt de prisos nouă, chiar dacă veșnicia le așteaptă.

12.469.Viața omului se metamorfozează în fapte; borne ale nemuririi!

12.470. Viața fără fapte importante înspăimântă!

12.471. Îmi iubesc viața pentru că a fost o permnentă disperare; am suferit pentru orice neîmplinire.

12.472. Viața, atât de puțină cât îmi mai este, îmi pare o veșnicie pe care vreau să o cuceresc.

VICIU

12.473. Viciul este un drog de amăgiri şi o sinucidere de idealuri.
12.474. Niciun viciu nu deosebeşte muşcătura viperei de sărutul dragostei.
12.475. Viciul este rana prin care virtuţile se scurg din suflet.
12.476. Viciul vinde sufletul, trădând patria propriei lui vieţi.
12.477. Alege o slăbiciune până nu te cucereşte viciul şi vanitatea perfecţiunii.
12.478. Voinţa viciului moare în drum spre virtute.
12.479. Când se infiltrează un viciu, virtuţile mor desconsiderate...
12.480. Când viciul îşi îmbujorează faţa de satisfacţie, sufletul se urâţeşte de durere!
12.481. Viciul dispută fericirea şi demnitatea omului.
12.482. Între Viciu şi Lene amorul este funest: fecundează crimă...
12.483. Şi neruşinarea se crede virtuoasă când o laudă viciul...
12.484. Viciul nu-i rău doar pentru sine; oriunde prosperă urâţeşte şi degradează viaţa.
12.485. Tentaţia viciului trădează patima de mărire...
12.486. Cel mai nevinovat viciu are puterea călăului!
12.487. Absenţa educaţiei este pândită de prezenţa viciului.
12.488. Când viciul ne aparţine, îi spunem *moft, gust, har*... şi-l transformăm în virtuţi.
12.489. Lăsat să se bălăcească în voie, viciul sfidează şi mâzgăleşte lumea.
12.490. Cel îmbătat de viciu se sperie de virtute aşa cum cei crescuţi în ambianţa urii nu cred în iubire.
12.491. Viciul este un contract al vieţii cu răutăţile diavolului; cu binele n-ai nicio obligaţie!
12.492. Viciul nu este un iad cu smoală fierbinte; ci o umilinţă pe care o suporţi dezinvolt, durerea fără de care nu poţi trăi, credinţă şi libertate ucise.
12.493. Viciul este cea mai perfidă născocire a răului şcolit în academiile... Infernului: otrăveşte *frumuseţile*, *aspiraţiile* şi *credinţele* vieţii.
12.494. Viciul gol este respins; numai cel ce se îmbracă în hainele virtuţilor aureolează şi seduce.
12.495. Niciun viciu nu atentează de unul singur: el apelează la iluzii, înşelări şi viclenie până când degradează viaţa – voinţa ei!
12.496. Viciul mimează *virtutea*, *modestia* şi *geniul*; pretinde şansă de *îndumnezeire*!
12.497. Hai, viciu nemilos, cuprinde-mă cu braţe de păcat, căci din virtuţile pe care le-am iubit numai cu amăgire m-am ales; eu îţi am viaţă pe măsură, fără speranţe de împlinit...
12.498. Toate succesele nemeritate sfârşesc în desfătarea viciului care nu aşteaptă invitaţii; flerul lui descoperă toate nestăpânirile noastre lacome!
12.499. Viciul are grijă să nu-ţi distrugă nici amăgirile, nici înşelările şi nici greşelile; te lasă să-ţi bălăceşti cât vrei întreaga ta viaţă...
12.500. Pasiunea viciului este să pară întotdeauna altceva decât este; să transfigureze hidoase năravuri în sublime virtuţi!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

12.501. Numai dacă vrei să fii cucerit, viciul ajunge să facă ce doreşte cu tine!
12.502. Orice viciu se aureolează pe sine cu virtutea superiorităţii!
12.503. Tronul viciului este sufletul; la picioare i se aşterne cugetul...
12.504. Viciul distruge mai întîi conştiinţa, după care urmează orice fără sfinţenia discernământului.
12.505. Viciul ne poate contamina numai când raţiunea este în suferinţă; când înşelările ne domină!
12.506. Orice virtute este imună la viciu!
12.507. Viciul nu sperie de la început; mai întâi alintă cu iluzii şi abia mai apoi otrăveşte sufletul!
12.508. Răbdarea viciului nu renunţă să ne cucerească niciodată; vrea să ne topească rezistenţa picătură cu picătură, până când ne înecăm propria conştiinţă.
12.509. Când nu mai regreţi viciul pe care îl porţi, el te poate lepăda oricând; tu singur îl implori să nu te părăsească, ne mai fiind tu însuţi – eşti parte din el!
12.510. Viciul se ascunde faţă de lume, dar te lasă pe tine să te manifeşti.
12.511. Viciul te vrea să nu mai fii acelaşi; să crezi că lumea îţi aparţine, iar istoria începe cu tine...
12.512. De orice viciu ne putem apăra; au grijă de noi idealurile, cultura şi credinţa pe care le avem!
12.513. Viciul se oferă ca o aureolă de trăire, dar ne va fi o orbire de conştiinţă.
12.514 Nu chipul viciului este urât, ci metamorfozele raţiunii pe care le induce schimonosesc victimile.
12.515. Frustările, insuccesele şi absenţa ideilor decad aspiraţiile vieţii în inferioritatea viciului; o prăbuşire într-un haos de degradări!
12.516. Viciul se infiltrează în deprinderi şi în cuget, vrând să-şi facă drum spre conştiinţă; în umbrele pe care le lăsăm se ascunde degradare.
12.517. Când rătăcim prin coclaurile existenței, nu suntem niciodată singuri; întodeauna ne însoțește un viciu.
12.518. Niciun viciu nu rămâne stingher; adoptă alte răutăți până schilodește sufletul.
12.519. Înainte de a ucide, viciul degradează.
12.520. Înfrățit cu viciul acepți degradarea, crezând că-i fericire!

VICTORIE

12.521. Dacă nu pierzi în luptă nicio picătură de sânge, nu poţi cunoaşte fiorul victoriei!
12.522. Nu ridica niciodată braţele; pentru învinşi durerea vieţii este nesfârşită!
12.523. Victoria nu-i egalată de nicio altă virtute; izbânda presupune şi jertfă, şi înălţare...
12.524. După luptă învingătorii culeg laurii; învinşii – învăţămintele...
12.525. Înfrângerea năzuieşte în reluarea luptei; victoria – în eternitatea păcii.
12.526. Victoriei i s-a dat strălucire ca să poată ascunde suferinţele îndurate!
12.527. Omul este rodul propriilor sale izbânzi!
12.528. A izbuti înseamnă a renunţa la amăgiri.

12.529. Oamenii victoriilor sunt făuriţi de primejdii grele.
12.530. Cel învins se înţelege mult mai bine pe sine când ajunge să-şi cunoască adversarul.
12.531. Când îţi doreşti izbândă, impune-ţi sacrificii!
12.532. Învingătorii împart cu lumea bucuriile; cei înfrânţi îşi poartă durerea singuri; cum se aleg părţile!
12.533. Înfrângerea mea va să vină, dar până atunci nu ofer nicio renunţare!
12.534. Când suntem buni, iubim oamenii cu erorile lor; fiind răi, ne inventăm victorii, întrevedem măriri...
12.535. Când învingem, avem pretenţia că am fost viteji; n-am fost laşi, n-au fost slabi duşmanii.
12.536. Cine merită victoria nu profită de ea: respectă învinsul, şansele rar se repetă!
12.537. Odată născut, omul n-are decât şansa de a învinge; condiţia vieţii nu acceptă înfrângerea!
12.538. Orice victorie mi-a fost o răspântie în viaţă; ultima cucerire este bătrâneţea – sensul unic al Timpului şi al desăvârşirii.
12.539. Învingătorul se poate lăuda numai atunci când ştie să-l respecte pe cel înfrânt şi când nu uită destinul celor ce pierd: *vae victis*!
12.540. Ne dorim victorii numai atunci când suntem capabili de jertfă; ne zbatem fără să trişăm, fiind captivaţi de demnitatea dăruirii...
12.541. Victoria nu dă năvală peste noi; ea vine încet şi cu suferinţă, târziu şi fără speranţe, incertă şi amăgitoare; apare ca un fiu risipitor pe care numai cu dragoste trebuie să-l primeşti.
12,542. Victoria trebuie să aparţină numai tinereţii, căci numai ea ştie să o folosească: la bătrâneţe te întrebi la ce-ţi mai foloseşte?!
12.543. Întotdeauna o victorie trebuie să fie dăruită tuturor; păstrată numai pentru sine ea deviază în mândrie, în lăcomie şi în patimă de putere...
12.544. De câte ori n-am fost convinşi că ne aparţii, victorie amăgitoare, dar în locul tău ne-au năpădit înfrângeri fără milă!
12.545. Ultima mea înfrângere va fi o victorie a vieții; rămân neînvinși cugetul și sufletul.
12.546. Pe măsură ce înaintezi în viaţă, muntele trufaş de încercări care ameninţă din depărtare se tot micşorează până când semeţia culmilor îţi stă la picioare.
12.547. Ceea ce ţi se pare prea greu poate fi învins numai dacă te apuci de treabă; când se tot amână, chiar şi nimicurile devin obstacole greu de trecut.
12.548. Un puhoi de încercări plămădesc din timp orice îzbândă.
12.549. Marile victorii au statuile lor, pe când speranţele care le-au susţinut nici măcar nu le ştim chipul; ori sunt chiar izbânzile însele?
12.550. Victoriile se pregătesc cu migală, chiar dacă nu-i ştim pe deplin chipul pe care îl va avea; deţinem şansa de reuşită pentru că îi dedicăm puterile noastre.
12.551. Numai virtuţile aspiră la victorie; năravurile ţintesc laşitatea!
12.552. Existenţa pretinde ca orice om să fie un învingător; înfrângerea este neviaţă!

12.553. Orice victorie o cere pe o alta; inspiră creativitate şi emană putere.
12.554. Dorinţa de a învinge nu este o manifestare trufaşă, ci este o condiţie a vieţii, starea de nesupunere a omului!
12.555. Victoria asupra slăbiciunilor noastre este cea dintâi de aşteptat, nu cea asupra rosturilor lumii!
12.556. Perseverenţa este avanpostul oricărei victorii; insistenţa cucereşte şi supune!
12.557. Unele fapte sunt clădite numai din clipe de victorii; înfăptuirea lor n-a cunoscut neliniştea insuccesele!
12.558. A învinge nu înseamnă a-ţi însuşi o glorie, ci a te supune pe tine însuţi unui exerciţiu de demnitate!
12.559. Victoria are ca răsplată doar morala faptei; când se aşteaptă recompense, suntem învinşi de interese nedemne!
12.560. Niciodată nu învingem viaţa, ci întotdeauna ne luptăm cu împotrivirile ei – cu nemerniciile care o duşmănesc şi-i frâng zborurile.
12.561. Cel învins crede că oricine în locul său ar fi păţit la fel; e ca o victorie a sa.
12.562. După ce a fost învins, bravează faţă de oricine, deşi nu-i este adversar.
12.563. Înfrângerile suferite la tinerețe sunt victorii vindecătoare la bătrânețe.
12.564. Altora le pretindem să fie învingători, dar noi nu participăm la luptă, considerându-ne deja învingători.
12.565. Dovezi că eşti învingător nu ți le aduce careva; dacă ele există le simți, le trăiești, te înalță în înfăptuiri.
12.566. Înfrângerile mi-au născut speranțe și mi-au înlesnit victorii viitoare.

VIITOR

12.567. Omul însemnează drumul spre viitor cu bornele faptelor sale!
12.568. Viitorul este doar o vagă promisiune, dar optimiştii n-au nevoie de mai mult!
12.569. Oamenii au încredere în viitor când îşi cunosc puterea faptelor.
12.570. Aspiraţiile viitorului nu sunt oprite în cale de nicio împotrivire a durerilor prezente.
12.571. Cel mai nesigur viitor este un ideal neclar...
12.572. Nu poţi clădi un viitor adevărat, ascunzând un trecut dureros.
12,573. Când prezentul este sărac în fapte, viitorul va fi bogat în decepţii; în bisericile pustii candelele nu se aprind!
12.574. Lăsăm trecutului durerile noastre, aşteptând salvarea de la viitor; în mileniul trei – griji pentru fiecare clipă!
12.675. Nu există clipe sfârşite: există o necontenită devenire a viitorului – speranţă întru Eternitate.
12.576. Viitorul aparţine celor ce se dăruiesc prezentului; orice clipă folosită naşte speranţe.
12.577. Faptele trecute la care se referă *Biblia* au menirea de a însemna, pentru Omenire, calea de urmat în viitor.

12.578. Incertitudinea viitorului nu-i dată de fantezia dorinţelor pe care ni le propunem, ci de Utopia pe care o exacerbează prezentul.
12.579. Omul este îndrăgostit numai de frumuseţea viitorului; de trecut este deposedat, de prezent n-are parte!
12.580. Tinereţea, încrezătoare, caută pătimaşă viitorul; bătrâneţea, deziluzionată, regretă elanul începuturilor...
12.581. Alergăm spre viitor, deşi ne întâmpină sfârşitul; n-avem de ales: trebuie să fim în fruntea vieţii!
12.582. Viitorul nu este un dar, ci o biruinţă a vieţii; fără luptă Timpul încremeneşte în uitare.
12.583. Viitorul? – Omul! Răsplată a suferinţelor!
12.584. Meschinii investesc ignoranţa şi teama cu misiunea de a cuceri idealurile viitorului.
12.585. Răzbaţi în viaţă atunci când nu rătăceşti de unul singur, când porţi viitorul cu tine.
12.686. Viitorul este o şansă a curajului; numai teama de necunoscut te afundă în trecutul apus!...
12.587. Incertitudinea viitorului este marea stabilitate a vieţii; de ne-am cunoaşte sorţii, Timpul ar muri, istoria şi conştiinţa s-ar stinge...
12.588. Viitorul fiecărui om este o proiecţie a propriilor idealuri şi străduinţe; a fanteziei, a norocului.
12.589. Spiritul mărunt şi meschin nu are dreptul să ponegrească trecutul şi nici să jaloneze destinele viitorului; însăşi măsura lui este imperfectă şi efemeră.
12.590. Viitorul nu te cunoaşte când te comporţi ca un învins; trebuie să debordezi optimism, chiar dacă îţi asumi suferinţa; acea durere care ne călеşte puterea de viaţă...
12.591. Cu cât trece timpul şi ne gândim tot mai puţin la viitor, am vrea totuşi să-l penetrăm cu puterea cugetului spre a-l cuceri cu explozia noastră de curiozitate şi de speranţe...
12.592. A nu şti tu însuţi ce doreşti de la viaţă şi de la propriile tale aspiraţii este o despărţire de viitor – o renunţare la sinele fiinţei tale...
12.593. Ca viitor, omului îi sunt sortite doar clipe, amăgiri sau chiar idealuri: veacurile şi mileniile, Infinitul şi *nemurirea* aparţin, poate, altor puteri de viaţă, deşi este greu de crezut în dărnicia supremă...
12.594. Dorinţele de viaţă, nemărginirea lor, sfidează viitorul: şi ce minunată este această putere: e ca o chemare sfântă!...
12.595. Nu ne mulţumesc clipele – fărâme de timp; vrem mai mult; pătrundem mereu în taina viitorului; îl vom cuceri şi cunoaşte: ţintim *nemurirea,* deci ne vom întoarce în alt prezent...
12.596. Viitorul este leagănul tuturor speranţelor; un rai care te aşteaptă... grăbeşte-te doar!
12.597. Tot ceea ce nu ne place în prezentul şi în trecutul nostru dăm în grija viitorului, de parcă n-am avea decât sarcina *mântuirii noastre.*

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

12.598. Cel puţin a mia parte din tine, viitorule, am vrea să putem spune că **există** deja!

12.599. Numai truda faptelor noastre ne clădeşte propriul viitor!

12.600. Culmea insucceselor nu străjuieşte o prăpastie, ci o posibilă rampă de lansare spre viitor.

12.601. Vrem, nu vrem, ceea ce facem astăzi ne va defini viitorul.

12.602. Trăind atât de puţin, pentru om nu există viitor îndepărtat; el are însă şansa şi menirea de a stăpâni prezentul!

12.603. Teama de viitor nu este, de fapt, decât o scuză faţă de propriile insuccese şi o acuză asupra prezentului.

12.604. Gândul la viitor ne ţine în braţele lui pe noi înşine.

12.605. A ne dori să trecem dincolo de viitor, este însăşi nemurirea; doar cugetul are şansa de a trimite dincolo de existenţă ideile pe care le avem!

12.606. Ideile mari penetrează teritoriile viitorului mai înainte ca el să se nască.

12.607. Oricât de exact s-ar prevedea viitorul, el este perceput înșelător, ca pe o Fata Morgana.

12.608. De-am vieţui oricât de mult, viitorul ne rămâne un permanent regret...

12.609. Putem întrevedea în viitor infinite ipostaze, dar în niciuna nu ne regăsim drept martori.

12.610 Chiar dacă săgetăm o idee spre viitor, noi suntem absenţi de la străluminarea ei!

12.611. Sperăm ca viitorului să-i fie dat toate minunile pe care le imaginăm, dar niciodată să nu întrevadă suferinţele prin care a trecut fiinţa umană!

12.612. Trăim în intensitatea prezentului, dar sperăm a înainta clipă de clipă în viitor; ţintim nemurirea!

12.613.Marele regret al omului este absenţa sa din viitor; nu se regăseşte nicidecum pe sine!

12.614. Viitorul este o mândrie pe care ne-o dorim cu ardoare.

12.615. Dacă ne-am cunoaște viitorul, ne-am ști și începutul, și sfârșitul; cum va fi!

VIN, BEŢIE

12.616. Când strugurii se coc, oamenii sunt beţi de... fericire!

12.617. Un strop de vin este o picătură de *sublim*...

12.618. De vinul bun te desparţi cu pioşenie...

12.619. Vinul este bun când... îţi lasă gura apă!

12.620. Oricât ar fi vinul de... *divin* tot are urmări... pământene!

12.621. Pe măsură ce te saturi de vin mintea flămânzeşte după înţelepciune...

12.622. Vinul micşorează idealurile, exagerând curajul, dar iluziile nu cuceresc nimic.

12.623. Vinul este bun; omul este păcătos!

12.624. De cât vin a băut a devenit o persoană... *tămâioasă*!

12.625. Vinul prost se lasă la urmă... ca o promisiune mincinoasă şi o decizie politică...

12.626. Şi vinul negru soarbe lumină din soare aşa cum şi omul rău poate fi *mântuit de credinţă*!
12.627. Este vinul ca o durere, este vinul ca un balsam; omul ştie, omul decide...
12.628. De foarte multe ori, bem doar un singur păhăruţ... peste măsură!
12.629. Vinul este un stimulent de viaţă; dar dacă îl bei îndoit cu apă, se cheamă că-ţi reduci puterile la jumătate?!
12.630. Prea mult vin încurcă limba; poate că tocmai de aceea nu se înţeleg între ei parlamentarii...
12.631. Dogoarea şi lumina soarelui se păstrează în întunecatele hrube viticole sub formă de *duh al viei* – o licoare pilduitoare – o taină de creaţie.
12.632. Toată viaţa ne-am îmbătat cu amăgirea libertăţii – cu drojdii de vinuri falsificate – cu ideologii... oţeţite...
12.633. Cănuţa mea cu vin mi-a fost întotdeauna vis de libertate, dor de poezie şi văpaie de dragoste...
12.634. Fă, Doamne, ca pe via mea să plouă doar cu apă vie, iar din vinul ce-o ieşi să sorb al *nemuririi* duh!

VINĂ

12.635. Vina unor oameni trădează nepăsarea altora!
12.636. Fiecare om se judecă pe sine, dar puţini se găsesc vinovaţi.
12.637. Şi dacă taci, şi dacă vorbeşti, nedreptatea tot îţi potriveşte o vină.
12.638. Nevinovatul crede orbeşte în dreptate, pe când vinovatul detestă justiţia!
12.639. Cine curăţă viaţa de întunericul nedreptăţii îşi purifică sufletul de sentimentul vinovăţiei.
12.640. Târâtă la stâlpul infamiei, nevinovăţia moare pe drum, de ruşine!
12.641. Când vina progresează, omenia se degradează.
12.642. Vina proprie moare nerecunoscută...
12.643. Vină mică are cel ce ştie să se apere!
12.644. Pentru înfrângerea mea nimeni nu triumfă; vina îmi aparţine!
12.645. Vina ideală nu se atribuie oamenilor, ci animalelor; n-au responsabilitate!
12.646. Vina perfectă este ca o veste a răului; dă buzna peste noi chiar dacă nu recunoaştem.
12.647. Vina nu este o eroare care absolvă de răspundere; este o pedeapsă asumată conştient, dacă nu este chiar laşitate...
12.648. Vinovăţia inventată este totuna cu nevinovăţia recunoscută: nedreptatea le guvernează!
12.649. De vină ne este teamă, pentru că ea trădează nu doar slăbiciunile noastre, ci şi defectele, răutatea şi inferioritatea de care suntem capabili.
12.650. Şi o vină mică târăşte după sine un car de scuze şi de acuzaţii.
12.651. Curajul de a ne asuma o vină este înscris în puterea noastră de caracter; responsabilitatea asumată ne eliberează cugetul!
12.652. În timpul regimului comunist erau mai mulţi vinovaţi decât greşelile comise şi prea multe pedepse faţă de nevinovăţii; aveai şi vina de a nu iubi... *vina*!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

12.653. Nu ne recunoaştem niciodată vina faţă de noi înşine: cât de mult ne-am trădat idealurile, peste câte candori n-am trecut nepăsători, de la câte datorii n-am dezertat...

12.654. Vina nu are decât un înţeles propriu, chiar dacă aparenţele se străduiesc să-i dea alte deslușiri...

12.655. Mulți oameni au fost considerați vinovați, chiar și pentru frunzele căzute toamna din copaci; nedreptate inventează moarte.

12.656 Fără curaj toate intențiile mor nevinovate.

VIOLENŢĂ

12.657. Când ne vom ridica de la *dramă* la *iubire* şi de la *ură* la *sinceritate,* vom înţelege că violenţa este o explozie care nu luminează, ci orbeşte; nu înalţă, ci prăbuşeşte...

12.658. Tronurile, visurile şi valorile se prăbuşesc prin violenţă; doar credinţele rămân neclintite!

12.659. Când apără libertatea, fiara violenţei este umană...

12.660. Violenţa nu cunoaşte nici binele, nu seduce nici virtutea; inspiră doar *neomenia*, zideşte *nedreptatea*.

12.661. Duhul violenţei este ura...

12.662. Există, uneori, numai o violenţă a gesturilor şi nicidecum a reacţiilor de spirit – diabolica lor produce însă răni ale sufletului...

12.663. Lipsa de libertate incită violenţă aşa cum primăvara desface la soare, din ghearele iernii, mugurii de viaţă.

12.664. Duhul veninos al violenţei este emanat de incultură şi inferioritate, de ură şi de egoism, dar şi de aspre persecuţii şi nedreptate socială.

12.665. Violenţa nu imploră *binele* sau *omenia* şi nici *dragostea* ori *blândeţea*; ea doar asmute și exacerbează orice infimă răutate...

12.666. Violenţa este un atavism al spiritului nostru – o armă de apărare a sălbăticiei.

12.667. *Violenţa violenţă* generează în acelaşi mod în care *iubirea iubire* naşte sau cum dragostea peste durere trece.

12.668. Și teama, și persecuţia, şi lipsa de libertate ori absenţa credinţei sunt tot forme urâte ale violenţei asupra sufletului nostru.

12.669. Și violenţa este tot o lighioană feroce a prostiei...

12.670 Pentru a-ți impune părerea, nu trebuie să fii violent în niciun fel.

VIRTUTE

12.671. Înainte de a se naşte o virtute, o jertfă îngenunchează.

12.672. Virtutea se ridică împotriva umilinţelor ca o stâncă în zbaterea mărilor; în faţa răutăţilor este locul ei – menire desăvârşită!

12.673. Fiecare om este ostaşul propriilor sale virtuţi; mii de patimi stau gata să le sfâşie!...

12.674. O singură virtute are forţa de a alunga un noian de vicii.

12.675. Înţelegând suferinţele oamenilor, modelăm propriile noastre virtuţi; deprindem întâi omenie.
12.676. Când virtuţile sunt absente, prostia stimulează pretenţiile.
12.677. Virtutea pare o deprindere firavă, dar pătrunsă în caracter are tăria şi nobleţea diamantului...
12.678. Virtuţile omului sunt vechi de când lumea; năravurile doar se reînnoiesc şi se reinventează mereu.
12.679. Spiritul virtuţilor înfrânează pofta patimilor.
12.680. Înconjurate de ignoranţă şi de vulgaritate, virtuţile se ofilesc ca lipsite de soare...
12.681. Nicio virtute nu-i pe placul nepăsărilor şi ale prostiei.
12.682. Niciodată nu ştim cu deplină sinceritate ce este *teamă, neputinţă* şi *vanitate* în virtute.
12.683. Când în suflet pătrunde virtutea, viaţa este inundată de frumuseţea bucuriilor...
12.684. Diadema virtuţilor împodobeşte nu fruntea, ci sufletul, fără să poată fi râvnită de tâlhari.
12.685. Viaţa trece, dar virtuţile ei rămân...
12.686. Virtuţile au parte numai de desconsiderarea suferinţelor şi de amăgirea iluziilor; aspiraţiile lor n-au însă nici teamă şi nici oprelişti; au *destin de învingător*!
12.687. Virtuţile modelează măsura binelui şi frumuseţea străduinţelor; vor să desăvârşească!
12.688. Patimi de n-ar fi, câte virtuţi ar exista?!
12.689. Cea mai frumoasă virtute este aceea pe care o poţi cuceri prin străduinţele tale.
12.690. O virtute nu se simte bine singură; se multiplică, se generează, se diversifică; lumea frumoasă este expansivă!
12.691. Virtutea este *sinceră, modestă, pură*; deci poate fi *înşelată, bârfită, mâzgălită*...
12.692. Virtutea este o monedă a valorii, a trudei şi a dăruirii de sine; convertibilă cu toate faptele bune...
12.693. Virtuţile sunt izvorâte din cultură, iubire şi credinţă: fluviile fericirii omeneşti...
12.694. Din virtuţi clădim nobleţe, crezând în privilegiile spiritului; nu murim în deziluzii, nu trăim fără speranţe!
12.695. Mi-am dorit atât de multe virtuţi, încât ele însele au devenit obsesii de viciu; nu mă îndrept însă spre păcat, ci vreau să aflu o punte de rugăciune...
12.696. Orice patimă schimonoseşte o virtute, orice nedreptate suprimă un vis, dar niciun rău nu poate ucide *credinţa*...
12.697. Când virtuţile sunt sădite în tinereţe, ele pot da roade în orice anotimp al vieţii, dar, mai ales, atunci când avem cea mai mare nevoie de ele!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

12.698. Am întâlnit o bogăţie de virtuţi la mulţi oameni, în timp ce în mine sălăşluiesc o sumedenie de năravuri: n-am reuşit să fac cu nimeni troc; marfa lor are nobleţea suferinţei, pe când a mea cunoaşte numai desfrânarea.

12.699. Virtuţile se dobândesc cu greutate, pentru că deţin, în simplitatea lor, harul valorilor imateriale.

12.700. Virtutea nu este o atitudine împrumutată pentru paradă: ea trebuie să existe depozitată în străfundul sufletului nostru.

12.701. Virtutea aparţine numai sufletului, urmându-l în veşnicia lui.

12.702. Virtute, eu doar la tine mă închin şi veşnic sper să mă cufund în primenirea ta – să mă purific de năravuri...

12.703. Dacă amăgirea poate fi considerată o virtute, atunci pot spune că am avut-o cu prisosinţă.

12.704. Virtuţile sunt *străjerii de elită* ai caracterului nostru.

12.705. Când nu posedăm o anumită virtute, suntem sclavii unui viciu contrar.

12.706. Fiecare virtute este înnobilată, mai înainte de orice, în credinţa libertăţii – punctul de sfinţenie al tuturor începuturilor!

12.707. Nicio virtute nu se cumpără, nu se fură şi nici nu se găsesc aiurea; izvorăsc din interiorul fiinţei îndemnate de seducţia demnităţii şi de vraja idealurilor de viaţă.

12.708. Oricât ai vrea, prin năravuri nu poţi ajunge la nicio virtute, le consideri chiar duşmane!

12.709. Nouă ne evidenţiem virtuţile, celorlalţi le observăm numai slăbiciunile.

12.710. Nu ne convine să ne recunoaştem niciun defect din câte avem, dar ne place să ne inventăm virtuţi pe care nu le posedăm.

12.711. Ne place să fim în preajma oamenilor posesori de virtuţi, dar nu ne contaminăm în niciun fel; trebuie să ne implantăm ani mulţi de educaţie, principii demne de morală şi ideluri înălţătoare de viaţă.

12.712. Formele de manifestare ale spiritului sunt frumuseţile virtuţilor; fapta care e reprobabilă aparţine non raţiunii – hiatus de gândire!

12.713. Virtutea de a munci se generează pe sine, mijind către sfinţenia perfecţiunii.

12.714. Toate virtuţile sunt rude între ele; regine de prinţi şi prinţese ale existenţei.

12.715. Virtutea poate părea o însuşire diafană, chiar abstractă, când, de fapt, este întotdeauna rezultatul unor înrobitoare preocupări și a unor pătimașe năzuințe.

12.716. Iubirea de virtuţi nu se stinge niciodată; îmbătrâneşte arzând tot mai intens!

12.717. Virtuţile se susţin reciproc spre a ne cuceri cât mai multe dintre ele; din învinşi să ne ridicăm învingători1

12.718. Oamenii aureolaţi de virtuţi nu li se mai pot observa defectele şi li se uită insuccesele.

12.719. Când o virtute se stinge, o patimă e gata să ne întunece.

12.720. Virtuţile sunt trepte de odihnă ale spiritului spre desăvârşire.

12.721. Faţă de câte rele există în lume, virtuţile par clipe de sfinţenie implantate în suflet.

12.722. Adevărata virtute are puterea de a convinge însăşi conştiinţa!

12.723. Unor oameni le sar slăbiciunile altora în ochi, dar la virtuțile acestora n-au putere să vadă:
12.724. Amăgirile pătrund în noi, dându-se drept virtuți.
12.725. Oamenilor fără virtuți nu le oferi dovezi despre calitățile tale; ți-i vei face dușmani.

VISURI

12.726. Cu orice vis ce se-nfiripă întinerim mereu, pe când cele ce pier sunt mormintele sufletului.
12.727. Visurile înaripate de idealurile umane zboară spre *nemurire*.
12.728. Când visurile mor, entuziasmul oamenilor se prăbuşeşte lovit de durere...
12.729. Visurile înălţate în feeria nopţii sunt reconstruite de raţiune la lumina zilei.
12.730. Visurile sunt frumoase când, în desfătarea lor, nu întâlnim deziluziile.
12.731. Aripile oamenilor frustraţi de desăvârşirea zborului sunt visurile lor.
12.732. Când un vis se naşte, o durere moare; când piere un vis, se-aprinde un regret...
12.733. Oamenii sunt inundaţi de fericire odată cu ivirea visurilor în existenţa lor.
12.734. Când visurile apun, oamenii – speriaţi de întuneric – îşi aduc mereu aminte de răsăritul şi de învăpăierea acestora.
12.735. A admira o floare sau o femeie este tot un... vis; unul *trecător*, celălalt *etern*.
12.736. Piscul visurilor întâmpină senin marile furtuni ale vieţii...
12.737. Lacrima visurilor ce-au pâlpâit la tinereţe este călăuză până la apusul vieţii.
12.738. Când visurile frumoase dispar fără speranţe, zâmbetul este curmat de suspine; ziua este ucisă-n eclipsă de fericire!
12.739. Visurile sunt o mască a înşelării spre a obloji supărările...
12.740. Visul este o strălucire a spiritului menită a şterge umbrele durerilor.
12.741. Visurile înălţătoare cer jertfe mari...
12.742. Când libertatea nu este cunoscută, visurile au aripi care se frâng repede...
12.743. Visurile cucerite descoperă tumultul altor idealuri.
12.744. Cât timp visurile nu ne-au părăsit, putem emite *bunătate* şi *iubire*, *frumuseţe* şi *speranţe* – simţim în suflet tinereţe!
12.745. Visurile sunt minuni ale Divinităţii oferite cugetelor neprihănite; în răutate nu poposeşte sublimul – ea doar produce... monştri!
12.746. Ne place atât de mult să visăm, deşi prea puţin credem în minunile lor, singuri chiar sortindu-le pieirii...
12.747. Fiecare vis are penumbra lui de tristeţe oricât ar fi de luminos în aspiraţii: transpunerea în realitate poate fi doar o iluzie...
12.748. Visul care poate deveni realitate este, într-adevăr, un vis: toate celelalte închipuiri nu sunt decât iluzii.
12.749. Timpul ne obligă să credem tot mai puţin în visurile vieţii, dar, tocmai de aceea, îl renegăm şi nu ne supunem terorii lui; ci mai plutim spre alte lumii...
12.750. Chiar dacă iată că sunt un om bătrân, tot nu-mi vine să cred că nu voi trăi exuberanţa tuturor visurilor din fabuloasa adolescenţă; cum s-ar putea altfel, Doamne?!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

12.751. Visurile noastre sunt un îndemn al încrederii în viaţă; speranţe neobservate, rugăciuni ale cugetului.

12.752. Sunt şi duşmani ai Visurilor? Cum de-i suporţi, Doamne, pe cei care le ucid?! Căci noi trudim şi toată viaţa nădăjduim, meditǎm şi ne simţim atât de umili, visăm şi-ntregul Univers ne aparţine!

12.753. Visul este un aliat al curajului; al unui îndemn de a încerca îndeplinirea lui.

12.754. Sărmanele nevoi poartă cele mai înălţătoare visuri!

12.755. Visurile pot zbura peste orice împotriviri, dar ca acestea să fie înlăturate trebuie să le înfrunţi călcând, pas cu pas, peste toate coclaurile vieţii.

12.756. Preferăm a crede că visurile sunt doar nişte amăgiri, pentru că nu îndrăznim să le insuflăm existenţă.

12.757. Visurile îşi vor un chip al lor pe care să-l modelăm, sprea ne putea însoţi de-a lungul vieţii prin toată lumea.

12.758. Adeseori, uităm că cele mai de seamă înfăptuiri ne-au fost cândva nişte neîncrezătoare visuri.

12.759. Entuziasmul oricărui vis este duşmănit cu patimă de neîncredere; visurile nu ne ajută să trăim, dar ne dă putere să sperăm.

12.760. Cu timpul, chiar şi visurile sunt lipsite de poezie; sunt tot mai împovărate în zborul lor de către greuţăţile vieţii.

12.761. S-au inventat de către opresiune multiple persecuţii asupra visurilor; să nu gândeşti nici măca în somn!

12.762. Strădaniile bătrâneţii nu pot recupera ceea ce a realizat tinereţea; ar fi atunci o altă fiinţă şi cu alte visuri.

12.763. Adevărata frumuseţe a visurilor constă numai în destoinicia înfăptuirii lor.

12.764. Putem avea multe visuri, dar cel puţin cu unul dintre ele să putem zbura peste vremuri!

12.765. Când nu mai putem răzbate în viaţă, visurile se înfrăţesc cu speranţele şi cu idealurile noastre într-o credinţă născătoare de putere.

12.766.Un vis împlinit are sfinţenia de a renaşte altele cu mult mai minunate; e ca un emisar divin.

12.767. La tinerețe visurile ard de frumusețe, dar jarul rămâne pentru totdeauna.

VOINŢĂ

12.768. Voinţa răstoarnă orice nevoie, înalţă toate valorile.

12.769. Voinţa deformează propriul nostru destin: îi potoleşte durerea, îi umileşte răutatea.

12.770. Când nu-i purtat de voinţă, omul este o amăgire spulberată de *furtuna vieţii*...

12.771. Orice viciu tâlhăreşte voinţa!

12.772. Pentru a înfăptui ceva important puterea voinţei smulge din conştiinţă ideea potrivită.

12,773. Prin propria ta voinţă poţi impune libertate în armoniile vieţii, descoperind calea superiorităţii de spirit...

12.774. Când avem doar speranţe, aşteptăm în mod precis ivirea propriei voinţe!

12.775. Ce-am făcut ne-a fost voinţă, când ce voim ne este faptă...
12.776. Omul urmează sensul vieţii; existenţa fiind călăuzită de voinţă ca o sentinţă, devenind chiar mai uşor să impui propria ta vrere altora, decât ţie însuţi, pentru că ai grijă să îţi protejezi slăbiciunile...
12.777. Voinţa este izbânda asupra propriilor tale îndoieli – rugăciunile care te eliberează de *purgatoriul* nepăsărilor.
12.778. Voinţa nu este decât o slabă manifestare a fiinţării noastre care ne salvează însă de la înecul în *oceanul existenţei*.
12.779. Voinţa ce o avem, în orice împrejurare, nu se referă decât la noi înşine: noi suntem cel mai greu de urnit şi de strunit!...
12.780. Puterea de a vrea, ca şi decizia de a voi, cât şi obligaţia de a fi, sunt toate forme de fiinţare ale voinţei care ne conduce.
12.781. Voinţa ne cere întotdeauna ceva mai mult decât putem noi da şi, tocmai de aceea, nici nu o iubim prea mult şi o cam lăsăm de izbelişte sau nici măcar nu o luăm în seamă; facem ce face toată lumea ori nici măcar atât!
12.782. Voinţa, nu viaţa, este incertitudinea de care ne temem cel mai mult...
12.783. *A face* este suprema voinţă a vieţii; nu *a avea* şi nu *a fi*! A fi pentru a face, Da!
12.784. Dacă îţi asumi o puternică voinţă şi competenţă, atunci poţi îndrăzni să faci aprecieri despre altcineva; altfel nu sunt decât cleveteli – laşitate.
12.785. Voinţa este un examen pe care îl dăm cu noi înşine, cu efortul şi conştiinţa noastră.
12.786. Voința tinereții sculptează medalia învingătorului.

VORBE

12.787. Este un *crez sfânt* să gândeşti mult şi o obligaţie omenească să vorbeşti puţin!
12.788. Adevăratul înţeles al *vorbelor frumoase* îl desluşeşte numai sufletul...
12.789. Deşi vorbim atât de mult, rareori stăm de vorbă cu noi înşine!
12.790. Când omul nu este înţeles, nici vorbele nu i se aud...
12.791. Vorbim pentru a fi înţeleşi, ascultăm pentru a cunoaşte; ne primenim!
12.792. Vorbiţi puţin: Timpul nu aparţine omului!
12.793. Cine vorbeşte mult, n-are timp să spună nimic important...
12.794. Când n-avem ce spune, lungim frazele în speranţa că se vor umple de conţinut!...
12.795. Ascultă, gândeşte şi ordonează-ţi vorbele!
12.796. Cine nu mângâie vorbele, ciopleşte strâmb faptele.
12.797. Felul în care vorbim caracterizează ceea ce facem!
12.798. Când ai ce spune, ştii cum să vorbeşti...
12.799. Omul care vorbeşte prea mult hrăneşte prostia proprie cu nimicuri!
12.800. Faptele stâlcite nu se pot îndrepta cu vorbe frumoase.
12.801. Vorbele care lovesc sufletul dor mai tare decât bâta...
12.802. Vorbind prea mult despre noi, nedreptăţim pe ceilalţi oameni deosebiţi.
12.803. Linguşirea foloseşte cuvinte frumoase ca să ascundă faptele urâte...

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

12.804. Când n-ai nimic de spus, orice şoaptă asurzeşte lumea.

12.805. Uneori este mai uşor să înveţi o limbă străină, decât să înţelegi cum vorbesc unii compatrioţi...

12.806. Vorbele care lovesc sufletul dor mai tare decât bâta...

12.807. Vorbele, oricât de mari, nu duc la nicio faptă de seamă.

12.808. Nu spui nimic, dacă nu spui totul...

12.809. De la un înţelept poţi auzi vreun neadevăr, dar de la un prost niciodată o vorbă de duh!

12.810. Vorbele aruncate *în vânt* au ţintă precisă...

12.811. Când vorbele sunt fără şir, mintea este în delir!...

12.812. Vorbele care nici ţie nu-ţi convin nu le folosi împotriva altora; au ecouri ameninţătoare!

12.813. Risipa de vorbe este o bogăţie de nimicuri; picături să ude marea...

12.814. Cine vrea să ascundă adevărul foloseşte vorbe multe, goale de conţinut!

12.815. Unde este indiferenţă nesfârşită, sunt şi vorbe banale fără sens...

12.816. Cine este deprins să vorbească mult a uitat definitiv să muncească!

12.817. Cu vorbe goale reuşeşti poate să convingi un surd, dar nu poţi susţine o idee!

12.818. Numai Apocalipsul ar putea salva lumea de limbuţi; şi diavolii vorbesc puţin!

12.819. Vorbe... vorbe; baloane de săpun, nimicuri de paradă!

12.820. Gura este o uzină de vorbe, care falimentează când începe să trăncănească...

12.821. Când gura vorbeşte singură, răsună toaca!

12.822. Am fost cam înţepat şi libertin la vorbă: a fost întâiul meu protest!

12.823. Vorba înţeleaptă dobândeşte rezonanţa veşniciei.

12.824. Mi-e silă de laude – cuvinte fără sens, dar îmi este dor de vorbe bune, alese, aprinse, cristaline şi fermecătoare, chiar dacă m-aş îneca în verbiajul lor...

12.825. Unii caută-n pământ bulgării de aur, eu culeg de prin restrişti vorbe înţelepte, gânduri cuvioase, lacrimi de cuvinte...

12.826. Fiecare vorbă bună poartă marca bucuriei, a dăruirii şi a responsabilităţii; pe când tăcerea indiferenţei nu are decât regretul însingurării şi al nerostirii – ucidere de cuvinte!

12.827. Vorba rostită, dar neaşezată la locul ei, se pierde neobservată; de cum o şopteşti unde trebuie, capătă tăria şi reflexul unui diamant...

12.828. Vorbele dragi le purtăm tot timpul cu noi; ne însoţesc ca o fericire; sunt chiar ca nişte fiinţe pe care le iubim...

12.829. Vorbele nu zboară aiurea; când le iubim se cuibăresc în suflet.

12.830. Dacă s-ar înregistra în contul nostru clipele pe care le irosim, ne-am vindeca repede de locvacitatea cronofagă şi-am avea suficient timp să spunem ceva important.

12.831. N-am prea lăsat gândurile să se reverse prin vorbe efemere, ci am preferat să le sculptez în cuvinte care să dăinuiască...

12.832. Am tot stat de vorbă cu gândurile mele şi le-am auzit cum se bucură ori cum plâng... Ce frumoasă prietenie!
12.833. Mai toată viaţa mi-am rostit vorbele în taină; nu îndemnam la revoltă, ci imploram raţiunea – sfinţenia adevărului.
12.834. Luaţi aminte ca frumuseţea vorbelor să nu aibă înţelesuri otrăvitoare!
12.835. Vorbele sunt iubiri de suflet; unesc un popor, nasc idealuri şi comori de cultură, germinează speranţe de viitor.
12,836. Nu vorbim îndestul cu noi înşine şi tocmai de aceea ne însingurăm şi suntem muţi faţă de lume.
12.837. Vorbele importante au viaţă îndelungă; ni le reamintim mereu!
12.838. Vorbele pe care le rosteşti despre tine se aud greu de către lume, dacă nu observă mai întâi faptele care te recomandă!
12.839. O aceeaşi vorbă poate fi mângâietoare, şoptită, cântată ori poate aprinde durerea şi îndeamnă la răzvrătire; ea poartă taine de suflet.
12.840. Îndemnul vorbelor este puterea de comandă a omului asupra neştiinţei şi indiferenţei.
12.841 Oricât ar fi de puternică, vorba care nu se adresează sufletului, chiar dacă este auzită, va fi neînţeleasă şi desconsiderată; doar şoapta izvorâtă din omenie răscoleşte simţurile şi răsună în conştiinţă!
12.842. Ce de vorbe demult stinse am vrea să le reauzim!
12.843. Gândurile înviază vorbele care s-au risipit prin vremuri; e ca o înviere de cuget!
12.844. Vorba neînţeleasă pare că nici n-a existat.
12.845. Orice vorbă trebuie să fie o decizie a cugetului şi a conştiinţei!
12.846. Prin vorbe putem cuceri, prin vorbe putem fi doborâţi!
12.847. Rostim vorbe pentru a fi înţeleşi, nu pentru a ne auzi pe noi înşine!
12.848.Rostirea vorbelor în van e pasiunea demagogilor și patima dictatorilor.
12.849. Iroseşte vorbe şi vei pierde orice înţeles!
12.850. Seara, până târziu ascult simfonia gânguririlor nepoatei mele,Teodora-Maria, în vârstă de un an; sunt momente de sublim!
12.851. Unii oameni vorbesc, poate, prea mult, dar mutenia altora este mai sfidătoare.
12.852. Unii oameni vorbesc mult, deși nu este un verbiaj, pe când alții sunt tăcuți nu doar în glas, ci și în suflet.
12.853 Când semidoctul vorbește se crede enciclopedie.
12.854. Vorbește despre sine, nu pentru a-l asculta cineva, ci pentru a se asculta el însuși; se venerează!
12.855. Când nu știm ce să spunem vorbim mult, dar nu se înțelege nimic.
12.856. Deși poate să vorbească, gura îi tace, cugetul nu spune nimic, iar sufletul n-are răsunet omenesc.

VOTARE, ALEGERI

12.857. Alegerile impun răspunderi, pe când *votarea* creează privilegii.
12.858. Cel pe care îl *votam* cândva, era un învingător fără adversari; învins era... cetăţeanul!

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

12.859. Când îmbogăţeşti electoratul cu promisiuni, după *votare* sărăceşte ţara!

12.860. Când vrei putere, *votezi* pentru tăcere!

12.861. Dacă lupţi pentru viaţă, alegi numai *pe faţă*...

12.862. Libertatea de a alege este dreptul de a putea şi obligaţia de a şti ce poţi!

12.863. Când înţelege, lumea alege; dacă nu o interesează, atunci *votează*!

12.864. Dând un vot, oferi o conştiinţă; acceptând-o, îţi asumi răspunderi!

12.865. Când alegerile se tot amână, oamenii se feresc, instinctiv, de răul care le dă târcoale...

12.866. Când votul nu este o decizie a opţiunii şi cunoaşterii, alegerile sunt o mascaradă menită să înşele viitorul!

12.867. Votul universal pare a fi un ocean al vanităţii în care înoată himere: monştrii demagogi ai democraţiei ştiu să se ascundă...

12.868. Abuzul se infiltrează foarte lejer în viaţa democratică; votează diavolii şi morţii, nebunii, criminalii şi pungaşii; destrăbălarea n-are responsabilitate – paralizează libertatea lumii!

12.869. Votul universal este o egalizare în drepturi pentru a fi cenzitar în obligaţii: adeseori, cei neputincioşi, chiar şi cei răi primează...

12.870. Votarea este o manipulare legalizată a cugetelor; votăm ce ştim din auzite, din frumoasă ignoranţă sau din profundă neghiobie; captăm arareori minunea adevărului!

12.871. Comunismul a substituit libertatea de opinie a votării cu cea mai perfidă minciună, transformându-ne în... ucigaşi ai propriei noastre conştiinţe!

12.872. Din întreaga paradă a alegerilor cea mai mare parte o constituie înşelarea, imoralitatea, viclenia – prostirea deplină a alegătorilor!

12.973. Şi cel ales a votat odată cu ceilalţi alegători; o democraţie care pretinde că astfel suntem egali...

12.874. Cei votaţi de noi se vor înţelege între ei şi vom stabili ce dorinţe năzuim; avem interpuşi de negocieri!?

12.875. Poporul votează, dar analfabeţi politici numără voturile, mutilând adevărul.

12.876. Votează cum crezi, că tot nu contează; cărţile sunt făcute de cartofori!

12.877. Votul este o iluzie a democraţiei sau aceasta nu se exprimă prin fapte reale?!

12.878. A înţelege ceea ce votezi este o obligaţie morală, ci nu un moft; accesul ignoranţe trebuie oprit; răstălmăcește adevărul!

12.879. Ca şi în urna de votare, în viaţa democratică pătrund mulţi intruşi şi abuzuri sociale, dându-i chipuri strâmbe şi înşelătoare.

12.880. Unii nu dau în niciun fel ceva societăţii, nici măcar o brumă de impozit, dar sunt primii care pretind voturi şi drepturi de cetate!

12.881. Unii privesc chiorâş democraţia, văzând cât mai multe drepturi politice, dar fără obligaţii cetăţeneşti.

12.882. A nu vota este o ascundere laşă ori o nepăsare urâtă la fel de condamnabilă!

12.883. Nu vrem să ne ducem la vot, dar acuzăm cu îndârjire vinovăţiile Puterii!

12.884. Fiecare vot este un glonţ tras împotriva a ceea ce este nedreptate!

12.885. Orice vot are doar semnificaţia unui fulg, dar cât mai multe pot da putere de zbor aripilor speranţei.
12.886. Votul liber devine tot mai restictiv şi controlat; dictatura împarte şi numără!
12.887. Un singur vot, printre alte milioane, pare a avea o putere insignifiantă; împreună dărâmă însă imperii de nedreptate, zămislind libertatea.
12.888. Votând într-un anumit fel, îţi asumi responsabilităţi, având de ce te bucura ori ce-ţi reproşa!
12.889. Democraţia nu doar a inventat votul, ci şi felul în care să votezi; îţi lasă libertatea să alegi!

ZÂMBET

12.890. Zâmbetul este un izvor de sublim slobozit ca să pătrundă în sufletul oamenilor...
12.891. Cu lacrima îndupleci, cu zâmbetul cucereşti!...
12.892. Când omul renunţă să-şi pună o mască nepotrivită, rămâne frumos, cu zâmbetul de la natură.
12.893. Lumea se cucereşte cu zâmbetul, se pierde cu tristeţea...
12.894. Zâmbetul este pala de dor a existenţei umane!
12.895. De zâmbetul lumii durerile fug: cu surâsul se strâng bucuriile!
12.896. Zâmbetul nu este o răsplată; este o ofertă de sinceritate!
12.897. Zâmbetul este fereastra prin care se revarsă frumuseţea sufletului.
12.898. Zâmbetul este o credinţă dăruită lumii...
12.899. Zâmbetul, fiind o sărbătoare proprie fiecărui om, devine o invitaţie de a-i viza... sufletul!
12.900. Zâmbet – paradis sufletesc pentru toate fiinţele...
12.901. Unde nu-i zâmbet, nimic nu e divin.
12.902. Zâmbetul – un semnal de luptă înainte de a cuceri o conştiinţă!
12.903. Zâmbetul nu este decât o reflectare a purităţii sufleteşti; un stindard *inimitabil, divin* şi *unic* al fiecărui om!
12.904. Zâmbetul este o modalitate sigură de a trăi frumos.
12.905. Zâmbetul – un arsenal de nuanţe sufleteşti care te ajută să cucereşti reduta oricărei conştiinţe...
12.906. Zâmbetul este matricea sufletului nostru – amprentă discretă de *bunătate, nobleţe* şi *frumuseţe*.
12.907. Zâmbetul este cel mai la îndemână *univers de frumuseţe.*
12.908. Deşi într-un zâmbet nu se investeşte decât puţină dragoste, valoarea lui umană este uriaşă; cucereşte orice împotrivire!
12.909. Zâmbetul e ca o monedă universală de schimb; înlesnește înțelegerile de suflet!
12.910. Prima întâlnire cu sufletul unui om este zâmbetul său.
12.911. Când zâmbește toată lumea și Dumnezeu se bucură.
12.912. Cu un mic zâmbet ne alungăm chiar propria noastră tristețe.
12.913. Un singur zâmbet ne poate împăca și cu cel mai înfocat dușman!
12.914. Fiind atât de sublim, zâmbetul e și o teribilă armă; cucerește conștiințe.

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

12.915. Zâmbetul este o săgeată a dragostei; țintește inima.
12.916. Privind zâmbetul, deslușești sufletul.
12.917. Blazonul oricărui chip de om trebuie să fie zâmbetul.
12.918. Lumea fără zâmbet este tristă, lipsită de speranțe și de credință; absență de suflet!
12.919. Lasă-te cucerit de sinceritatea primului zâmbet; un altul poate să nu se mai ivească!
12.920 Chiar dacă suntem învinși, să nu pierdem puterea de a zâmbi; poate fi recunoașterea și triumful spiritului nostru.
12.921. Dumnezeu a creat în cer raiul, iar omul pe Pământ - minunea zâmbetului.
12.922. Zâmbetul se dăruiește nu doar oamenilor, bucuriilor și credinței, ci și durerilor – ca pe o înălțare de spirit.
12.923. Zâmbetul nu este doar o împăcare cu sine, ci și o invitație spre bucuria înfăptuirilor și a înțelegerilor umane.
12.924. Unii oameni împrumută tristețe, deși n-au motive, refuzând zâmbetul oricui.
12.925. De-ar fi fără dureri și eternă, viața ar fi numai un zâmbet.
12.926. Farmecul zâmbetului este un dar al copilăriei pentru tot restul vieții, pe care însă îl nesocotim.
12.927. Nu există dușmani ai zâmbetului, ci ai spiritului!

ZBOR

12.928. Cine vrea să zboare învaţă mai întâi să cadă...
12.929. Înălţarea omului spre perfecţiune este adevăratul său zbor.
12.930. Unii vor să zboare, dar confundă mlaştina cu... văzduhul!
12.931. Dacă n-ar exista *furtuna înălţimilor*, oamenii n-ar vrea să zboare niciodată!...
12.932. Zboară numai cine n-a îngenuncheat nicicând!
12.933. Zborul este puterea cugetului...
12.934. Zborul este o virtute, chiar dacă şi... omida tot la el aspiră!
12.935. Cine n-a învăţat să zboare nu poate visa să fie vultur...
12.936. Visul de a putea zbura să fie, de fapt, o supremă şi tainică dorinţă de a ne apropia de *perfecţiune*, de Divinitate?
12.937. Oamenii consideră că dacă ar putea zbura, s-ar elibera de o infinitate de nevolnicii şi ar fi slobozi de constrângeri.
12.938. Pe măsură ce visurile noastre cele mai frumoase prind contur, iar idealurile devin realitate, dobândim iluzia că zburăm spre *nemurire*...
12.939. Dacă zborul ar învinge atracţia gravitaţiei, atunci această forţă de desprindere, de descătuşare de pământ, ne-ar face să plutim fără povara trupului, ci doar ca o *stare de spirit* – un chip stăpânit de virtutea duhului...
12.940. Obsesia de plutire, de zbor şi de libertate a chipului o păstrăm din copilărie pentru toată viaţa, cu toate că ştim că nu se poate... parcă am vrea să nu mai fim oameni!
12.941. De ne-ar fi fost dat zborul... prea ne-am fi prăbuşit!

12.942. Pe măsură ce cugetul zboară tot mai puţin, omul simte că moare tot mai mult şi că trăieşte încet şi pe nesimţite – are credinţa că poartă Destinul efemer al unei gâze.
12.943. Degeaba vrei să zbori, dacă nu lupţi să te înalţi!
12.944. Zborul pretinde o participare activă la desprinderea de josniciile umilinţei, nu-i o simplă plutire în necunoscut dus de vâltorile vieţii.
12.945. După orice prăbușire din zborurile vieții m-am putut regăsi, înălțându-mă!
12.946. Aș vrea să zbor spre alte orbite, evadând din bătrânețe.

ZERO

12.947. Când umilul zero a fost descoperit, Omenirea a început să se îmbogăţească!...
12.948. Urmând după cel mai infim început, zero a revoluţionat *era progresului*.
12.949. Când ajungi să-ţi numeri faptele adevărate, înveţi să apreciezi importanţa lui *zero*...
12.950. Când se adaugă trudei, nimicul zero construieşte valori...
12.951. Zero are puteri magice: după orice infim început este un alt *univers*, întocmai ca viaţa după naştere; el poate fi însă şi o absenţă absolută atunci când vrea să fie, înainte de orice, aşa cum ar fi o fiinţă... după moarte!
12.952. Dacă zero nu este raportat la ceva, atunci el nu poate fi înţeles; ca omul care nu ţine seama de limitele sale.
12.953. Când visurile noastre mor, nimicurile pun stăpânire pe noi şi toată viaţa capătă simbolul şi valoarea *zero*.
12.954. Din nimic, din haos, din neînceput şi din nefăcut, adică din acel zero deplin, absolut şi de pretutindeni, Dumnezeu a făcut ceea ce a făcut!
12.955. Dacă *dincolo* de viaţa noastră ar fi nimic, adică totul s-ar reduce la zero, atunci înseamnă că aici şi acum adevărul nu există, iar noi nu fiinţăm şi nici chiar gândul acesta nu există şi nici nu viază...
12.956. Zero n-are nici măcar puterea unei iluzii; numai *după* izbirea de realitate capătă valoare tot mai mare!
12.957. Ne bucurăm când orice zero, nimicul care ne înconjoară, capătă oricât de mică valoare, dar nu mai ajungem să ne întristăm când totul se reduce la a nu fi; *nimicul* ne cuprinde...

ZILE

12.958. Orice zi este o constelaţie de fapte care luminează întunecatul drum al vieţii...
12.959. Când ziua nu-i o credinţă, noaptea este o înşelare, viaţa un întuneric!
12.960. Când nu te lupţi cu zilele, nopţile îţi sunt ostile...
12.961. Nu-i destul să orânduim zilele noastre doar ca pe nişte frunze în coroana vieţii; trebuie să creăm încrengături vânjoase şi să slujim marele destin al *Genezei* cu minunea dragostei noastre.
12.962. Fiecare nouă zi îşi poate arăta minunile ei: depinde numai dacă tu ştii ce vrei să vezi...

Gheorghiţă ŢARĂLUNGĂ

12.963. Nu ştim să ne măsurăm viaţa decât cu fiecare zi care trece şi să gândim doar o clipă când judecăm Eternitatea; n-avem forţă şi nici credinţă să ne desprindem din strânsoarea micimii noastre...

12.964. Nicio zi nu-i frumoasă ori urâtă; toate au fost şi-or să mai fie într-o deplină înşelare atunci când nu ştim să le preţuim.

12.965. Pentru câte speranţe avem inventarul zilelor noastre este mult prea mic, chiar dacă, uneori, toate trec fără să lase vreun semn al existenţei lor...

12.966. Oricum ar fi, întâmpinăm fiecare zi cu încredere, cu emoţia pătrunderii în necunoscut şi cu surâsul credinţei în şansa vieţii şi a visurilor noastre.

12.967. Zilele ne sunt mătăniile vieţii; o rugă de izbândă, eternul începuturilor către înălţare.

12.968. Orice zi poate fi o poartă prin care pătrundem în veşnicie.

12.969. Fiecare zi cucerită este o înfrângere a orgoliosului Timp.

12.970. Nu renunţăm niciodată la încredere în *ziua de mâine*; la orice insucces nădăjduim încrezători în *data viitoare*!

12.971. Ne întrebăm de multe ori, îngrijorați, ce aduce ziua de mâine, gândindu-ne la ceva rău, căci de bucurii nu mai îndrăznim demult să sperăm.

12.972 Fiecare zi e o chemare ce ți se adresează direct; ascult-o, înnobileaz-o și vei aștepta un nou îndemn către alte împliniri.

12.973. Cu cât avem mai puține zile de parcurs, fiecare dintre cele care vin ni se par ca o altă viață; le așteptăm și le dorim cu patimă!

12.974. Ceea ce ne oferă o zi putem ști numai trăind-o cu intensitate, cu dragoste și cu pasiunea învingătorului; lipsa de entuziasm ne atrage în uitare.

12.975. Splendoaerea zilelor este zgârcită la bătrânețe, dar ea nu se lasă amăgită cu promisiuni și cu iluzii.

12.976. Fiecare zi este un fantasm de existență; întrece orice închipuire și accede spre divin.

12.977. Pentru că bătrânețea este scurtă, obligă fiecare zi să-i făurească fapte și chiar iluzii.

12,978 Suntem obosiți și vrem să dormim; ne prgătim pentru o nouă zi – viață!

12.979. Noaptea dormim, dar ziua să nu... *dormităm!*

12.980. Zilele oamenilor sunt ca puzderia de frunze moarte într-o pădure; viitor pământ!

12.981. Ceea ce vom face mâine se va vedea; astăzi sfârșim ziua cu folos ori ne-am irosit crâmpeie de viitor?

12.982. Nu știm să ne iubim cu pasiune zilele, fiind o mare și neînțeleasă tristețe.

ZVON

12.983. Zvonurile seduc mulţimile...

12.984. Puterea zvonului răstălmăceşte adevărul.

12.985. Lumea te convinge că zvonul pe care l-ai răspândit este adevărat.

12.986. Zvonul şoptit este vuietul mulţimii.

12.987. Zvonul nu se vrea un adevăr, ci o... *înşelare* poleită cu realitate!

12.988. Orice zvon urât este zgândărit pentru a se înfige cât mai adânc în conştiinţele zbuciumate de înşelare şi de nedreptate.
12.989. Zvonurile rele cad peste oameni ca o ploaie otrăvită ori ca o grindină devastatoare peste holdele pline de viaţă.
12990. Sunt prea mulţi aceia care au interesul ca zvonurile să devină o *Instituţie*: să acapareze *conştiinţele, puterea* şi *bogăţiile*.
12.991. Un zvon creat de candoare este neputincios şi efemer; cel răspândit cu premeditare slujeşte *persecuţia, viclenia* şi *nedreptatea*.
12.992. Ambiţia zvonului nu este să poarte în lume ştiri adevărate, ci să fie o intrigă şi o diversiune susţinută şi bine organizată.
12.993. În loc de adevăr zvonul preferă minciuna, iar în loc de bucurii invocă răutatea...
12.994. Nimic nu s-a întâmplat, dar zvonul triumfă; va chicoti de naivitatea lumii!
12.995. Freamătă în jurul meu un zvon cum că-n viaţa mea totul s-a...sfârșit.
12.996. Zvonul nu se vrea nicidecum o glumă; preferă să slujească diversiunea.
12.997. Zvonul nu se consideră o vorbă oarecare; se pretinde a fi o excelență, poartă aură de taină...
12.998. Multe zvonuri au bârfa drept soție, iar amantă dictatura ; parșive și imorale!
12.999. Zvonul n-are nicio dorință de a transmite adevărul; pălăvrăgeala îl fascinează!
13.000. Printre miile de zvonuri unul poartă minciuni și despre mine; zice că vreau să spun cititorilor mei că dorința de a scrie are un...

SFÂRȘIT.

POSTFAȚA CA O RUGĂCIUNE

(*Este preluată de la finele volumului doi* Cristale de cuget)

În îndepărtatul an 1979, când am preluat responsabilități profesionale împortante, un îndemn interior nestăvilit m-a determinat să încrustez pe hârtie primele reflecții despre relațiile interumane și să meditez cu mai multă atenție asupra rosturilor și motivațiilor existenței.

Urmând cu insistență, de-a lungul anilor, acest imbold, aveam să constat că el a căpătat virtutea unei ardente deprinderi, încununată de cele 12.221 de cugetări și aforisme înscrise în cele două volume intitulate *Cristale de cuget,* căror le-am închinat cu devotament și profundă credință treizeci și trei de ani din viață.

Deduc însă că această fatidică cifră mă obligă să renunț la captivantele meditații, lăsând ca inima mea să suporte mai ușor imixtiunea în intimitatea ei a stentorilor metalici implantați să-i îngăduie a mai zvâcni câtăva vreme...Când s-a întâmplat evenimentul medical, am observat, destul de dezamăcit, că după ce mi-am privit pe monitor organul care, conform credinței, adăpostește și sufletul, nu mi-am întrevăzut deloc acest miracol, deși eram convins că el ar putea fi, într-adevăr, mare. Dar și mai mult încă, un examen hematologic, făcut ulterior, indică o reducere importantă a numărului de plachete sangvine și a leucocitelor, iar un market, cu nume bombastic, indică disperat că în sângele meu se petrece un proces

neoplazic, în ciuda amăgirii că deși n-am nicio viță nobilă, acest fluid vital are deplină puritate străbună și poate rezista avatarurilor ucigătoare. Un gând temător se roagă unui înger să vegheze atacul malign care îmi șubrezește sistemul imunitar.

În acest condiții, știu că trebuie să mă obișnuiesc cu ideea că inima mea nu mai are destulă putere pentru a mai deschide aripile cugetului, zborul spre culmi fiindu-mi oprit! S-a frânt definitiv elanul închipuirilor, s-a frânt! Cugetările mi-au fost profunde rugăciuni; cele mai frumoase minuni ale vieții, adevărate revelații oferite unui muritor de către Divinitate; au fost ca un adevărat rai într-o lume politică de iad!

Am înțelepciunea să înțeleg, să accept și să nu mă răzvrătesc, cum așI fi făcut-o în împrejurări similare altădată. Într-un fel, pot spune că este marea clipă a renunțării; un dictat al instinctului de conservare, o protecție egoistă intrinsecă. Renunțarea la visuri îmi este o chintesență a durerii. Astfel că despărțirea de universul aforismelor o simt ca pe o desprindere de viață. Am iluzia însă că odată cu trecerea timpului câteva din reflecții vor căpăta putere de geniu și vor dăinui dincolo de efemeritatea care s-a trudit să le iveasscă în lumea prea puțin interesată să accepte murmurul lor. Și chiar dacă nu va fi așa pentru nimeni din întreaga Omenire, reflecțiile pe care le-am imagint au reprezentat pentru mine un uimitor Univers. Împlinirea vieții s-a desăvârșit! **Din Neunde, m-am ivit!**

Îmi amintesc, în clipele acestea, că timpul în care am scris a fost o etapă de viață străfulgerată de incertitudini, de eforturi intense, dar și de înălțătoare chemări și împliniri. Un timid început s-a conturat încet-încet într-o faptă a biruinței. Pot spune că au fost ani frenetici de adevărată legendă.

Primele cinci mii de reflecții s-au născut în ascunzișurile vremurilor, înainte de marea regăsire a poporului român din 1989. Ele constituiau o eliberare a spiritului meu și cărora le bănuiam o posibilă viețuire într-un viitor nu prea îndepărtat, căci eram convins că nemerniciile oricăror timpuri, chiar dacă au o trăire îndelungă, nu au curajul și nici destinul veșniciei, Au pieirea în ele însele! Natura nefiind un ascunzis al urii, ci un fertil leagăn al iubirii.

Entuziasmul care a urmat descătușării spirituale, ca și imensa dezamăgire produsă de deturnarea sensurilor Revoluției Române, cât și instaurarea în ultimii ani a unui regim dictatorial, au constituit puternice motive de înflăcărare ale cugetului, întrezărind nu doar noi idealuri și credințe, ci și nemulțumiri și acuzaţii. Potrivnică îmi este conduita lipsită de prestanță și atitudinea dictatorială a președintelui României,față de care nu sunt destul cuvintele și regulile democratice, ci este nevoie urgentă de a ieși în stradă. Un referendum pe deplin convingător de destituire a sa a fost infirmat de o ***Curte*** năpădită de buruieni, rușinos de aservită politic și dușmană voinței populare.

Dureroasa infirmitate care mă cuprinde nu mă poate însă împiedeca a mă revolta; voi săruta și eu caldarâmul străzii alături de compatrioții mei, chiar de mă voi târî în genunchi!

Şi poate că nu va fi prea târziu pentru mine, căci simt că sunt deja plecat spre depărtări, să mă cufund în nefiinţă...Pot spune că mă doare însingurarea

gândurilor mele, căci nu mai văd ce e frumos în lume, o pâclă neagră aşternându-se peste vremuri. Visurile dor, speranțele mor!

Am nevoie aprigă să mă rog. Implor Dumnezeului meu să mă acopere cu lumina Sa, spre a nu simţi veşnicia întunericului. Îi mulţumesc că poate îmi iartă atâtea zile irosite , fapte de admirat şi de credinţă neîmplinite ori răutăţi săvârşite.

Şi mai am ardentă grijă să recunosc îndreptăţita Sa pedeapsă pe care mi-o dă, făcându-mă să-mi întrevăd trecerea de dincolo de viaţă. Mi-a oferit această ultimă suferinţă spre a o simţi ca pe o fericire Divină, în despărţirea de minunile veleatului ce mi-a fost dat a-l afla.

Cum în toate clipele existenţei mele Tu, Bun Părinte, ai fost cu mine, te rog să ai îndurarea de a nu mă părăsi nici de această dată. **Cu Tine, Doamne, merg oriunde!**

CUPRINS

Nr. crt. Titlul / Pag.

I PROLOG / 3
II SCHIȚĂ DE PORTRET / 4
III CRONOLOGIE / 5
IV PREFAȚĂ / 10
V RELATĂRI DESPRE AFORISME / 12

1 . Abuz / 17
2 . Adevăr /18
3. Admirație / 25
4. Adolescență / 26
5. Aforism / 27
6. Ajutor / 32
7. Alfabet / 33
8. Amabilitate / 33
9. Amăgire / 34
10. Ambiție / 34
11. Amenințare / 35
12. Amintiri / 36
13. Amorul propriu / 37
14. Anarhie / 38
15. Ani / 39
16. Animaliere / 39
17. Aparență / 41
18. Apărare / 42
19. Apreciere / 42
20. Argument / 43
21. Armă / 44
22. Armonie / 45
23. Artă / 54
24. Asemănare / 48
25. Aspirații / 49
26. Asuprire / 50
27. Bani / 51
28. Bătrânețe / 51

29. Bogăție, avariție / 55
30. Bucurie / 56
31. Bună-cuviință, necuviință / 58
32. Bunătate / 59
33. Calomnie / 63
34. Caracter / 64
35. Caricatură / 66
36. Carte / 67
37. Casă / 70
38. Călătorie / 71
39. Căsnicie / 72
40. Căutare / 72
41. Ceartă / 73
42. Celebritare 74
43. Cinste, necinste ț 75
44. Clipă / 77
45. Comoditate / 80
46. Comunism / 80
47. Conducător / 89
48. Consens, negociere ț 90
49. Conștiință / 90
50. Contemporani / 94
51. Contradicție / 95
52. Convingere / 96
53. Copii / 96
54. Coroană / 999
55. Corneliu Coposu / 100
56. Creație / 101
57. Credință, erezie / 104
58. Critică / 111
59. Cucerire / 121
60. Cuget, cugetere ț 122
61. Cultură / 126
62. Cumpătare / 128
63. Cunoaștere / 129
64. Curaj / 132
65. Cuvânt / 135
66. Da, Nu / 138
67. Dar, dăruire / 139
68. Datorie / 141
69. Decădere, degradare / 143
70. Decepții, deziluzii / 144
71. Defect / 145
72. Demagogi / 146

73. Demnitate / 147
74. Democrație / 149
75. Desăvârșire / 150
76. Desconsiderare / 152
77. Desfrâu / 153
78. Destin / 155
79. Devotament / 157
80. Dezastru / 157
81. Dezertare / 158
82. Diavol / 158
83. Dictatură / 159
84. Divinitate / 160
85. Dor / 165
86. Dorință / 166
87. Dragoste, iubire / 168
88. Drepturi / 172
89. Dreptate / 172
90. Drum / 174
91. Durere / 176
92. Dușman / 178
93. Edificiu / 180
94. Educație / 181
95. Efemer / 182
96. Efort / 183
97. Egoism / 185
98. Eminescu / 186
99. Epocă / 188
100. Ereditate / 189
101. Eroism / 189
102. Eternitate / 191
103. Evoluție / 192
104. Existență / 193
105. Experiență / 197
106. Fals / 198
107. Faptă / 198
108. Femeie / 204
109. Fericire, nefericire / 204
110. Filosfie / 207
111. Flori / 208
112. Foame / 208
113. Frică / 207
114. Frumusețe / 211
115. Gând / 213
116. Generație / 218

117. Geniu / 219
118. Gest / 222
119. Glorie / 223
120. Glumă, umor / 224
121. Grandomanie / 225
122. Greșală / 226
123. Grijă / 228
124. Haos / 229
125. Hărnicie / 229
126. Hoție / 230
127. Ideal / 232
128. Idee / 224
129. Iertare / 239
130. Ignoranță / 240
131. Iluzie / 242
132. Importanță / 245
133. Impostor, intrus / 246
134. Inactivitate / 248
135. Incertitudine / 248
136. Incompetență / 248
137. Indiferență / 250
138. Inferioritate / 251
139. Infinit / 252
140. Informație / 253
141. Inimă / 254
142. Inocență / 254
143. Inspirație / 255
144. Insultă / 256
145. Inteligență / 257
146. Intenție / 257
147. Interes / 258
148. Intuiție / 259
149. Invenție / 260
150. Invidie / 260
151. Ipocrit / 262
152. Ironie / 263
153. Ispită / 263
154. Istorie / 264
155. Înălțare / 266
156. Început, sfârșit / 267
157. Încredere, neîncredere / 269
158. Îndoială / 270
159. Îndrăzneală / 270
160. Înfumurare / 272

161. Înșelare / 273
162. Întrebare, răspuns / 274
163. Întuneric / 277
164. Înțelegere / 278
165. Înțelepciune / 280
166. Învățătură / 282
167. Jertfă / 284
168. Judecată, justiție / 284
169. Lacrimă / 286
170. Lașitate / 287
171. Laudă / 288
172. Lăcomie / 290
173. Lege / 291
174. Lene, comoditate / 292
175. Libertate, / 294
176. Limbă / 299
177. Lingușire / 299
178. Liniște / 300
179. Lume / 301
180. Lumină / 305
181. Luptă / 306
182. Lux / 308
183. Mamă / 309
184. Mărire / 310
185. Mândrie / 310
186. Mânie / 311
187. Mediocritate / 312
188. Memorie / 313
189. Menire / 314
190. Merit / 314
191. Meschinărie / 316
192. Milă / 317
193. Minciună 318
194. Mizerie / 321
195. Moarte / 321
196. Modă / 323
197. Modestie / 324
198. Monarhie / 325
199. Morală / 326
200. Muncă / 327
201. Muzică / 329
202. Naivitate / 329
203. Natură / 330
204. Năravi / 332

205. Necunoscut / 332
206. Nedreptate / 333
207. Nehotărâre / 335
208. Neîmplinire / 336
209. Neliniște / 337
210. Nemărginire / 338
211. Nemulțumire / 338
212. Nemurire / 339
213. Neputință / 3412
214. Nevoie / 341
215. Nimic, nimicnicie / 343
216. Noapte / 344
217. Noi înșine / 344
218. Noroc / 346
219. Obiectivitate / 349
220. Om / 349
221. Omenie, neomenie / 354
222. Onoare / 355
223. Operă / 356
224. Opinie / 357
225. Optimism / 358
226. Ordine, dezordine / 359
227. Orgoliu / 360
228. Originalitate / 362
229. Orizont / 363
230. Pace / 365
231. Pasiune / 365
232. Patimă / 366
233. Patrie / 367
234. Păcat / 369
235. Pământ / 371
236. Părinți / 372
237. Pâine / 373
238. Pedeapsă / 374
239. Perfecțiune / 375
240. Perseverență / 277
241. Personalitate / 377
242. Perspectivă / 379
243. Pesimism / 381
244. Plăcere / 382
245. Poet / 384
246. Poezie / 384
247. Politică / 386
248. Popor / 387

249. Prejudecată / 388
250. Președinte – jucător / 389
251. Pretenție / 390
252. Prezent / 391
253. Prietenie / 393
254. Privilegiu / 395
255. Privire / 395
256. Problleme / 396
257. Progre, regres / 397
258. Promisiune / 398
259. Prostie / 399
260. Prudență / 404
261. Putere / 404
262. Rai / 408
263. Rațiune / 408
264. Răbdare, grabă / 410
265. Răspundere / 412
266. Răutate / 414
267. Râs, umor / 419
268. Realitate / 420
269. Recunoștință, nerecunoștință / 422
270. Regalitate / 423
271. Regăsire / 425
272. Regret / 425
273. Religie / 427
274. Renaștere / 428
275. Renunțare / 429
276. Respect / 430
277. Responsabilitate / 432
278. Revărsare / 432
279. Revoltă, revoluție / 433
280. Rezolvare, remediu / 436
281. Risc / 436
282. Risipă / 437
283. Rivalitate / 43Rod / 439
284. Rod / 439
285. Rugăciune / 439
286. Rușine / 440
287. Sacrificiu / 441
288. Sărăcie / 442
289. Sărut / 443
290. Schimbare / 444
291. Sclavie / 445
292. Scriitor, scris / 445

293. Scuză / 449
294. Secret / 449
295. Sfat / 450
296. Simțuri / 542
297. Sinceritate / 542
298. Singurătate / 543
299. Slăbiciune / 456
300. Soare / 457
301. Societate / 458
302. Speranțe / 459
303. Spirit / 462
304. Statornicie / 465
305. Statuie / 465
306. Stăpân, supunere / 466
307. Stele / 467
308. Strada / 468
309. Succes, insucces / 471
310. Suferință / 473
311. Suflet / 475
312. Supărare / 478
313. Superficialitate / 479
314. Școală /479
315. Șoaptă / 481
316. Știință / 482
317. Talent / 482
318. Tăcere / 484
319. Timp / 485
320. Tinerețe / 489
321. Tiranie / 490
322. Trădare / 492
323. Trecut / 493
324. Tristețe / 493
325. Trufie / 494
326. Țăran / 495
327. Uitare / 497
328. Umbră / 499
329. Umilință 499
330. Univers / 501
331. Ură / 502
332. Urât / 503
333. Urmași / 504
334. Valoare / 505
335. Vanitate / 507
336. Vânzare, cumpărare / 508

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

337. Veac / 508
338. Viață / 509
339. Viciu / 517
340. Victorie / 518
341. Viitor / 520
342. Vin, beție / 522
343. Vină / 523
344. Violență / 524
345. Virtute / 524
346. Visuri / 527
347. Voință / 528
348. Vorbe / 529
349. Votare, alegeri
350. Zâmbet 533
351. Zbor / 534
352. Zero / 535
353. Zile / 535
354. Zvon / 536
POSFAȚA CA O RUGĂCIUNE / 537